

•

Çîrokên keçelok 1

•

Abdusamet Yîgît

Han Roman

Çîrokên keçelok 1*Abdusamet yigit

@Han-Grafik & Abdusamet yigit

. Çap 2.

Berlin/adar 2012

Weşanên Han-89

Roman 39

Edîtor : Zeynel Abidîn Han

Berpirsîyariya Redaksiyonê: Zagros Baran

Grafîk û Design : Gazîn Han

.Berg Design: Yesemin Canim

email: han-grafik@hotmail.de

Çap û Grêdan :

Concept Medienhaus GmbH

Bûlowstr. 56-57 10783 Berlîn

. [Tel:00 49](tel:0049304798705253) (0) 3047987052-53

Tel: 00 49 (0) 30 47987054

Tel: 00 49 (0) 1787807683

ISBN 978-3-942735-24-7

CÎROKEN KEÇELOK 1 (PIRTÛKA YEKEMÎN)

Roj bi ber êvarî ve diçû û hê keçelok li hole xûya nedikir. Ma gelo li kuderê bû. Dayîka wî jîne ji mereq dikir. Lê dest û lingên wê girêdayî bûn. Ma wê çi kiribana? Wê çûbana û wî li kuderê dîtibana? Wê ji nizanî bû. Lê belê gelekî bi mereq bû. Mereqeke mazin di dile wê de hebû. Keçelok kurê wê yê tenê bû. Ji wî pêve ve ne ti kurê wê ye dî hebûn û ne ji ti keçên wê hebûn. Keçelok ji Jîne re hem kur bû û hem ji keç bû. Ew bi xwe ji li ber destê dayîka xwe mazin bû bû. Li ber dawa dayîka xwe mazin bû bû. Wekê kû xalkê digot kurê dîya xwe bû. Dîya wî gelekî û gelekî hijê(hez) dikir. Wî ji gelekî hij(hêz) dîya xwe dikir. Gelek caran wî bi rewş û gav avêtinên xwe dayika xwe di qaharand. Lê ew ji dê bû û dile wê bi kurê wê ve bû. Kezeb bû. Qey dê karîbû ji kezebe xwe bi xayîde? Ne, ne xêr. Ti dêye nikarîbû ku ji kezebe xwe bi xayde. Jîne ji dayîk bû. Dayîka keçelok bû.

Lê keçelok gelek caran bi harbûnî û ne qancîyên xwe dayîka ji xwe ji kal kiribû. Gelekî wê hêrs ji dikir. Lê her ku diya wî hêrs dibû ji hêrse wê di wê kêlîkê de bû. Ji wê kêlîkê ne dibuhurî demeke dî. Keçelok ji bo kû hê di pêçeke de bû dayîka wî bavê wî winda kiribû. Keçelok hê di pêçekê de bêbav mabû. Ji ber vê yekê ji gelekî bi bitran bû bû. Keçelok hê biçûk bû, dayîka wî hemû tişt jê re pêyde kiribû. Ji ber kû sêwî bû û kurê ew tenê bû. Bi vê yekê re keçelok car bi car di nava xalkê de di bû mijara heneken(tinezekan). Xalkê di gotiyê de 'ma keçelok çi tê kê m ê? Çi tê kê m ê ji hevalen tê? Wî ji di got ne, ne tiştêk. Gava ku tiştêk lazim bibe ez diçim ji diya xwe dixwezim'. Rast bû. Dayîka wi hemû tişt jê re pêyde dikir li gor hêza xwe û derfetên kû pêre hebûn.

Lê ew ji xizan bûn. Gava ku bavê keçelok miribû tenê ji wan re ardek û malaka kû ne mazin ji wan re hiştibû. Ji wê pêve zêde ti mal u semyanê wan ne bû. Carna kû xalkê ji zeketên xwe bela dikir ew ji di dîtin. Ji wan re zeketên xwe dişandin. Kû li wê dare mirovan xizan hebena u xalkê ji wan ji zeketên xwe bê par kiribena, wî çaxî wê rast ne hatibêna dîtin. Êv yeka ji weke kevneşopîyeke xalkê bû. Bi vê yekê re mihû(pokereke şaxşî yê kû mirov xwe ji dike navde û tenê ser ziman) kare bêje ku jîne û kurê

wê Keçeklok ji gelek alîkarî dîtibûn. Gelek alîkarî bi zeketan digaha wan. Zeketên genim, ce, û xwerine yên dîn ji digaha wan.

Bi vê yekê re jîyaneke wan yê ne zêde xizan û ne zêde dewlemend ji hebû. Li gor asta xalkê kû li dore wan jin dibun ew ji jin dibûn. Wekhêv bûn. Ji wan ti kêmesiyên wan yên mazin ne bûn. Lê keçeklok sêwî bû. Vê yekê ji kû êw diçû nav mirovan û dihata ser ziman û bahsa wî dihata kirin wî diêşand. Ji ber vê yekê ji gelek caran biteneserê xwe dima û ne diçû cem(nig) heval û hogirên xwe yên kû bi wan re di leyîst. Dayîka wî car bi car di gotiye de;

*kûre min çima ne neçê nav heval û hogirên xwe û ji xwe re bi wan re ne lîyîzê?

*Êz nexwezim, Êz dixwezim bi tanaserê xwe bim, Tê tij min ê.

*çima min tij tê ye, ka bêje ji min re çima, çi sedeme wê heye ji min re bêje.

*Tiştêk nin e kû êz ji tere bêjim, zêde newê ser min yadê,....

Keçeklok piştî her weha li dayîka xwe veğerand êdi pêde sêre xwe weke kû gûnahbarek kiribê sêrê xwe kire ber xwe de u ji cem wê hinekî dûrket û çû hinekî wir de. Le belê hişê dayîka wî li ser wî bû û di dile wê de mabû ku ka ma çima Keçeklok weha dikê.

Gava ku keçeklok ji cem wê vêqatahabû di wê kêlikê de êdi piştêre ne bi demeke zêde dirêj re derketibû û çûbû nava ard û li bine dare tûyê ye ku li kevîye ard ê bû û gelekî û gelekî mazinê rûniştibû. Gelekî û gelekî Keçeklok di hazînî u diponijî. Lê derde xwe ji dayîka xwe re ne di got di wê heyeme de. Dayîka wî jîne ji kurdikir û nedikir wî derde xwe ji wê re ne di got. Her weha bêdeng dima û dihizirî. Gava kû dayîka keçeklok wî her weha di dît êdi destê wê ji ne diçû ti karî kû bike. Êw kurê wê yê tenê bû. Weke ku malê wê bû. Jîne gava kû bi kurê xwe Keçeklok re di peyîvî bi dile xwe ye dayîkitîyê di peyîvî pêre. Gava kû li wî dimeyîzend bi çavên dayîkitîyê lê di meyîzend. Gava kû lê dihizirî ji bi dayîkitîyê xwe lê dihizirî. Ji ber kû êw dayîka wî bû. Derdekî kurê wê hebû û wî jî ji wê re ne di got û vê yekê ji wê diêşand.

Piştî kû jîne bi keçeklok re di peyîvê û ti êncame ji peyîvbûna bi wî re negire êdi piştêre gelekî bala wê diçê ser wî di wê heyeme de. Keçeklok di wê kêlikê de kûrekeki kû di hundurê xwe de girti bû. Zêde bi ti kesekî re têkilîyên wî ne bûn. Têne bi kûre cîrane wan Cemo re hebû û têkilîye wan baş bû. Dayîka wî gava kû Keçeklok ji cem vaqataha bû û çûbû cem dara tuyê li kevîye ard û rûnistîbû êdi bala wê çûbû bû ser wî. Wê ji dihundurê xwe hizirî kû herê cem wî û hinekî li cem wî rûnihê û careke

di jê bi pirsê kû ka ma çî wî heye. Lê neçû. Li hundurû ma û destê wê ji ne diçû ti karekî kû bikê. Dile wê li ser kurê wê Keçelok bû. Dile wê pêve bû. Lê ma ka wê çî kiribene..

Di davîye de Jîne ji xwe ne girt û çû derve kû here cem Keçelok û li cem wî rûnihê hinekî û careke dî jê bi pirse kû ka ma ka çî wî heye. Gava kû Jîne çû derve pêşî êdî weke ku çavên xwe li dore xwe bigerene li xwe anî û piştî çaven xwe biribûne ser Keçelok. Weke kû wî nahaka (di wê kêlikê de) ew li wir dît û piştî kû dît êdî pêda bi nêzikatîyekê xweze kû herê û li cem wî û li cem wî rûnihê li xwe anî der. Lê weke kû Keçelok fahm kiribê kû êw ji ber çî hatiye cem wî di wê heyemê de li wê meyizend. Gava ku Jîne hat û li cem wî li pîyan sêkinî her weha bidest peyîvtinê kir;

*kurê min ti li vir çî dikê?

*Tiştê nakin, ji xwe re rûnistî mê û li çukên li sere dare dimeyîzenim.

* min li hundur ji tê pirsî kû ka çî te heye le tê bersive min nede, Çi te heye?

*Min ji terê got ku tiştê min nîn e. Çima ti tê ser min. Bihêla ez hinekî bitenê bimênim.

*Tê bitenê mêne çike? Ti weke kû bihaznî, hedê ji dayîka bêje keçelokê min, delale dile min, berxikê min.

*min got tiştê min ê

Keçelok piştî ve vegotine re ma sekinî û weke kû bi haznê serê xwe kire bêrxwede. Piştî kû dayîka wî her weha got û wî ji bersiv ne pêde zede isrer nekir. Êw ji hinekî bi bêdeng ma sekinî di cihê xwe de Lê zede ne ma sekinî Jîne gote Keçelok herê cêrek av ji min re ji kahnîye bêne. Keçelok haya wê kêlikê dayîka xwe ne şikandibû. Wê kêlikê ji ne şikand. Hêdî hêdî bi bêdeng ji cihe xwe rabû û çû kû herê û cêrek av ji dîya xwe re bêne. Gelek caran hevalên wî yê zarok li ser vê yekê ji henek pê kiribûn. Di gotinê de 'keçe dîya xwe keçe dîya xwe'..Lê ew zêde ji vê yeke aciz nedibû. Bi zêdeyî ji gotinen kû digotine sêwî aciz dibû.

Piştî kû êw çû êdî dayîka wî ji bilez ji wir rabû û hat û çû malê ciranê xwe. Gava kû gaha deve derî êdî dit kû wa dîya Cemo porgûle li devê derîye. Bi lezeke re xwe gahande wê ji wê bidest pirsbûne kir;

* Cemo li malê? Min ê ji wî tiştê pirsibena li ser Keçelok.

*Çima ciran, ma ka çibû ka ji min re bêjê divêt kû êz ji bersive tê bidim.

*Ne ciran ancax kû bide Cemo karê bersive min bide.

*Da ka ji min re ji bêjê te çî ji Cemo Kûre min bi pirse. Li ser çiyê?

Her weha Jîne rasti gelek pirsen dayîka Cemo hatibû û piştire ji idere ne kiribû û ji wê re ji her weha gotibû;

*Keçelok ev demeke bêdenge û ji hemû tiştî ketîye. Êz jê di pirsim, le ti bersive ji nadê min. Min got kû ezê ji Cemo bi pirsim kû ma ka ew tişteki di der haqê wê bêdengbûne wî de zane an ji nizane.

Piştî ku Jîne weha got êdî piştire hineki bêdeng ma. Le Porgûle bêdeng ne ma. Wê li navê cavên Jîne meyîzend û her weha peyîvî;

*Pîre, li min bihisenê ka ezê çî ji te re bêjim. Êz di wê baweriye de kû kurê tê ji ber kû zarok jê re dibêjim ku sêwî wilo yê. Kurê min ji min re got ku li nav hevalên wî hinekan ji wan jê re dibêjin sêwî. Dibêt kû vê yekê ew eşandibe. Dibêt kû vê yekê dile wî eşandi bê. Dibêt ev gotin di dile wî de ma ya.

Piştî ku Jîne pîr êv gotin ji deve sorgûle dayîka Cemo hiskir êdî ma sekinî di cihê xwe de. Weke kû tişteki bandûr li we ji kiribê êdî ew ji ma bêdeng. Piştî gotinên Sorgûle re weke qadereke bêdeng ma sekinî di cihe xwe de. Jîne pîr piştî wan gotinen Sorgûle dayîka Cemo weke qadereke di cihe xwe de mabû sekinî. Di deme ku mabu sekini de ti gotin an ji lebat jê dêneketin. Galo Jîne çî di hizirî? Di wê kêlike de çî hizir di serê wê de çebû bû ne dihata kifşkirin. Lê dihata tegîhiştin ku tişteke an ji hizrek di serê wê de radabû. Lê çî radabû ji ne dihata kifşkirin. Lê gava kû bêjê 'sêwî' ji devê Sorgûle dayîka Cemo hiskir weke kû qûrpîkêke zûwa di qirika wê de bibê bû. Wê weha qûrpîkaka zûwa qûrpandibû di qirika xwe de. Rast bû, kurê wê sêwî bû. Bavê wî hê kû ew di pêçeke de bû miribû. Wê kûre xwe bitene mazin kiribû. Mirovên dore wê hemûkan ji ev yeka zanibû. Jîne haya kû hatibû cem Sorgûle ji ev yeka ne di hişê wê de bû. Weke kû ji bîr kiribû. Lê gava kû Sorgûle dayîka Cemo gotibû êdî weke kû jîyanê wê ye kû buhurandî bû di aqlê wê de bi careke re buhurtibû. Weke şeride filmekî di ber çavên wê de buhurtibû. Gelek tişt di wê kêlikê de hatibûbûne bîra wê. Lê wê hemû tiştên kû hatibûbûna bîre wê ji di aqlê xwe de hiştibû. Ne gotibû, ne dabû der. Ji Sorgûle dayîka Cemo re ji tişteke ne gotibû. Piştire weke kû bikeve ber xwe lê hatibû. Bi we rewşê re ji wir vaqataha bû û hatibû malê. Lê gava kû hatibû malê di re de gelekî ji diponijî. Her kû çî hizir di wê kêlikê de di serê wê de çebû bû ew ji xwe û ji wir biribû û biribû derekê kû dûr. Wê ne tenê biribû dereke dûr. Wê biribû demeke dûr jî ji wir di serê wê de.

Gava kû Jîne hata malê dit kû wa kurê wû Keçelok wê hatîye malê û li bendî wê sekinîya. Gava kû wê ew dît kû wa li hêvîye wê weke kû sekinîya, êdî weke kû di serê xwe de jî ji wan hizirandinên xwe derket.

Gava kû hata ber Keçelok û li ber wî sekinî, hê ew ne peyîvî wê li wî meyîzend û pêre peyîvî;

*Ka tê av ji min re anî, li kûderê ye?

*Erê min anî, wa ye li nig cêre dew min danî.

*Ezê nahaka xwerinê çekim û emê xwûn.Nahaka neçe ti derên dîn, bas ê?

*Temem, êzê li nav ard bim haya kû te xwerin çekir.Piştire kû tê bakira min, êzê werim.

*Naçe dereke dûr, divêt ku kare min bi te habê..

Piştî van gotinen re Jîne bihizir ji ber Keçelok berê xwe da hundurû kû herê kû wê çî karî bikê wê bikê.Lê bihizir bû.Ew hizirbûnê wê jî ji haye Keçelok ji neravî bû. Piştî ku dayîka wî kiribû ku here nig wî, êdî piştire ku çûbû êdî kiribû kû pêre bi peyîvê.Lê ne peyîvî bû.Her kû pirseke kû di serê wê de kû xwestibû kû bi pirse jî ne pirsî bû û bi xwe re hiştibû.

Gava kû Jîne ji wir vaqataha êdî berê xwe dabû mitbaxê xwerinê.Ma ne ji xwe wê xwerin çekiribena.Lê mabu sekinî.Çûbû mitbaxê ji li wir mabû sekinî di cihe xwe de.Ew gotine Sorgûle, dayîka Cemo di serê wê de mabû. Serê wê, wê pîr di hundurê xwe de dibir û dianî.Lê dibire kuderê û ji kuderê dianî, ew ji ne kifş bû.Tenê hama wilo mabû sekinî di cihê xwe de. Dibêt ku di wê kêlikê de hinek hatibena wir û dengê dabena û wê hisnekiribena jî.Her weha ji xwe çûbû.Di serê xwe de çûbû.Di serê xwe çûbû dernên dûr û demnên dûr ji berê ji wir.

Keçelok ji gava kû ji cem dayîka xwe vaqataha bû êdî çûbû nave ard.Li wir li binê wê dara kû berê ew çûbû bin û li bin rûniştibû, li wir rûniştibû.Lê ne bi tememi rûniştibû. Li ser çokên xwe mabû sekinî.Lê çawa kû sekinîbû wilo di cihê xwe de ne disekinî dima.Şiveke kû tir bû di destê wî de bû û bi we şive xwalî levdixist.Carne şive xwe dirakir li qurmê darê ji dixist.Care, pêşî, gava ku şive xwe li qurmê dare dixist biciqînê re çokên kû li ser dare danîbûn ji difirîn.Bi firandinê re haya wî jî diçê ser çokan.Gava kû haya wî diçê ser wan êdî dibinê û li firina wan dimeyîzenê.Li wan dimeyîzenê ku çawa difirîn.Lê gava ku difirîn deng ji derdixistin.Ew deng ji diçû Keçelok û gava ku denge wan diçû wan haya wî bêhtir diçû ser wan çokan û firine wan.Gava ku firibûn çûkan, dengen cik cik cik cik cik cik ji wan derketibû.Ew deng dengê çûkên kû dîsotk bûn.Dîsotk, zêde nêzikî malê ne dibûn.Hertimî li nav ard û ber kevîye ardan bûn. Hêlîna wan li wan deran bû.Lê mala wan ji zêde ne li navendê bû.Mala wan li ber ard bû. Li ber ardê wan bû. Ew jî ji malê hinekî

dûrketibû.Çûbû bû alîyê dî yê ard.Li wir hinek darên din ji hebûn.Lê ne daren mazin bûn. Hinek ji wan daran jî bi arde wan ve ji bûn.Lê gava kû li wan dihata meyîzendin dihata dîtin kû çend xweşik û bi bal bûn. Pelên wan weke hinekî gûlên şin bin dihatine xuyakirin.Her weha gelekî û gelekî xweşik bûn. Gava ku mirov li pelên wan daran di mayîzend, hema wilo dixwest ku li wan daran meyîzenê.Ji ber kû bi bal bûn û xweşik bûn.Hinek darên dîn ji di nava wan daran de şin bû bûn û pelên wan jî ji dûr vê kû li wan dihata meyîzendin dihata dîtin kû weke kû sor bin dihatinê xuyakirin.Bi vê yekê re gava kû li wan bi hev re dihata meyîzendin dihata dîtin ku weke nîgarekê li ber çavan bi bal bûn.Weke nîgareke kû bidestên hatibû çêkirin bû dihata xuyakirin.Bandûreke mazin li mirov dikir.Keçelok li wir bû. Li nig dare mazin bû. Li binê wê weke qaderekê ji xwe rûniştibû û piştire ji cihê xwe rabûbû û li dore wêderê bidest garandine kiribû.Bi garandina xwe re weke bêhnekê jî ji wir dûr ji ketibû.Le zêde dûr ne çûbû.Dayîka wî gotibûyêde ‘dûr naçe, dibêt karê min bi tê hebe’.

Dayîka wî Jîne ji li mitbaxê bidest çêkirine xwerinê kiribû. Lê destê wê nedîçû ku çêke.Di wê kêlikê de tenê weke kê dixwest kû bihizirê.Lê gava kû xwe dida hizirandinê ji weke kû tiştên ew diêşand.Ev yeka jê dihata fahmkirin. Ji rudêna wî dihata fahmkirin.Di wê rewşê de weke kû bêbiryar bê û xwarin çêdikir dihata xuyakirin.Lê dide xwe kû xwerinê çêke ji xwe re û kurê xwe re.Wê kêlike gava ku ketibû mitbaxê de ji bo çêkirine xwarinê gelekî zêde mabû, lê hê xwerine kû wê çêkiribena, hê çênekiribû.Hê xwerine wê mabû, ne çêkirî.Demeke dirêj ew mabû li mitbaxe ji bo çêkirine xwerinê.Piştire demeke direj ji di buhurê haya kû xwerine xwe çêdikê û xilas dikê.Gava kû xwerine xwe xilas kir û amede kir ji bo xwerinê, êdî çû ber devê derî û bi dengê kû hineki bilind bakira Keçelok daku werê û bi hev re xwerine xwe bixwûn.Keçelok ji bihazn bû û dîya wî Jîne ji bihazn bû.Hardû jî ji bo sedemeke di haznê de bûn.Lê yekî jî ji wan haya wê kêlikê ji yekî re ne gotibû kû ka ma ka ji ber çî di hazn de ne. Berî kêlikêke dîye wî Jîne dikir kû sedeme hazne kûre xwe yê delal Keçelok fêr bibe û jê re bibê derman.Lê nahaka ew jî ji bo heman sedeme di hanzne de bû.Dayîka Keçelok nizanîbû kû Keçelok li ser çî dihizirê û diponijê. Keçelok ji nizanî bû ku dayîka wî di hizir de ji yê.Hê weke kû bi tememî re ne di têgihiştinê de bû ji bû ku dayîka wî ketîye haznan de.Keçelok hertimî di rewşa xwe de jîyanêke asayî jîyan dikir.

Keçelok di hazna xwe de li ser gotine kû hevalen wî gotibûnê de sêwî, wilqasî dihizirî di wê heyeme de. Dayîka wî ji pê hiseha bû ku gotine ku gotine kurê wê sêwî, li ser wê ew di hizirî.Haya dayîka wî ji hizirandine wî hebû.Li ser çî di hizirî ji piştire haya wê jê çêbû bû.Ew ji li ser we dihiziri.Le keçelok haya wî ji hizirbûne dîye wî ne bû. He jî li ser çî di hizirî hîç haya wî jê ne bû.Ew di nav hizrên di serê xwe xwe de bû.Di nav hizrên xwe de diçû û dihat. Lê dayîka wî haya wê ji hemû tiştî weke ku hebû.Ew jineke navserî xwe bû.Têgihîştin û fahmkirine wê mazin bû.Bi vê yekê re ji hinekî navê wê hebû.Jîne di kaçkanîye xwe de bi xweşikbûne xwe re bi nav û deng bû.Bavê Keçelok ji mirovekî ku ji gotine hem mêr bû û hem ji sipahî bû.Navê bavê Keçelok ji Awras bû. Lê di nav xalkê de jê re Awrase mêr girtî ji dihata gotin.Li we herême ku di man ji herêmeke ku mazin bû.Herêmeke ku xwedîyê ji Cizîre bota ne dûr bû.Ew herêm dibin destê mîre bota Mîr Tecdin de bû. Mîr Tacdin xwedîyê navekî ku mazin bû. Navê wî mazin bû.Ew mîr bû û mîre cizîre bota bû. Vê yekê navekî ku mazin di de mirovan.Mirovên herême, hemûkan navê Mîr Tacdin hiskiribû.Yên ku navê wî hiskiribûn ji digotin ku ew çend ku mazin e.Ji ber ku ew mire bota bû.Mîre Cizîre bota bû.Mîre Cizîre bota bixwandebûn û bizanebûn bûn. Jinên Cizîre bota bixiftan bûn û di sûkre wan de qaranezên zêr hebûn û şanikên ku li ber lêv û li ser pişt destên wan bûn, ew hertimî ji yê herêmên din kifştir dikirin.Dayîka Keçelok ji jinaka botî bû.Piştî ku bi Awras re di zewice êdî bi hev re barê wêderê dikin.Gava ku herdû bi hev re hatibûn mirovên herêmê gelekî alîkarî dabûbûna wan û qadr û qiymetê wan girtibûn.Piştire ku Awras dimire ji dile wan gelekî di eşehe.Ji ber ew evîndarek bû.Hijkiribû û zewicî bû bi Jîne re.Jîne ji gelekî hij wî kiribû. Wê hijkirinê wan di nav xalkê de deng vedebû.Mirovan gelekî jê diaxivîn.Gava ku jê diaxivin ji êşek di dile wan de çêdibû.

Xalke kurdistanê bi jin û mêrên xwe ve hêjayitî di dana evîndarîyê û mirovên ku hij hevdû dikirin. Evîndarî gelekî biqadr bû li nig wan. Weke hizreke feylosofî dihata dîtin.Hizre evînê, hizreke jiyane bû.Di jîyane de dihata ser zimên.Evîn di jiyane de dijî û di jîyanê de wate digirt. Di jiyane xweza de evîn jiyane asayî diparezê dijiyane de û bi mirov re.Herême botane ji weha divêt ku mihu bêjê ku herêmeke evîne bû.Herêmeke ku hizre evîne tede xweş û xweşik dihata ser zimên bû.Botane navendeke mazin bû ji bo hizre pêsketinê û mirovahîtîyê. Mirovên bota xwedîyê jiyaneke bi pêsketi bûn.Rewsa wan gelekî û gelekî xweş bû.Bi rewşeke ku bandûr li dore xwe dikir re jîn dibû.Mirovên ku ji

wêderê bene û çûbene herêmeke dîn êdî bi çavekî ku mazin li wan dihata meyîzandin. Li gotine wan baş û mazin dihata hisandin. Weke mirovên ku bizane li wan dihata meyîzandin. Botane gava ku dihata bire wan weke jiyaneke bizanebûn û pêsketî dihata bira wan bû. Her weha botane di serê mirovan de xwedîye bandûreke ku mazin bû di nav xalke de. Dayika Keçelok ji ji botane bû. Le li wir di wê kêlike de jîn dibûn. Jîyane wan li wir bitemen bû bû. Piştî ku mêre Jîne dimire ji êdî li cihê xwe di mênin. Li wir mêre Jîne bicih tê kirin, êdî weke ku destê wê jî ji wî nabê ji wir naçe, bi kurê xwe re li wir dimene û jîyane xwe berdewam dikin.

Keçelok piştî ku demeke li wir ma piştrê karkir ku herê mal ê. Lê çawa ku karkir ku herê, lê hê ku ne çûyî dayika wî bakiriyêde ji bo ku were malê u xwerine bixwûn. Gava ku dayika wî bakiriyêde êdî wî ji dem winda nekir û dicihde berê xwe da malê û çû malê. Gava ku çû malê dit ku wa dayika wî xwerin li ser sofere amedekiriyê ji bo xwerine. Ew bixwe ji gelekî birçibû bû. Ji ber we yeke ji çawa ku hata hundurê û dit ku wa sofere amedeye, hema dicihde li ser sofere rûnişt. Dayika wî li wî meyîzend û ji we rewşa wî fahm kir ku kurê wê yê delal keçelok birçî bûyê. Bi vê yekê re wê ji dem winda nekir û dicihde çû û li cem kurê xwe Keçelok rûnişt. Gava ku li cem hevdu rûniştin Keçelok bi bêdeng bû. Ti deng û sahl jê dernediket. Bi bêdeng bû. Dîye wî Jîne ji bi bêdeng bû. Gotinên dayika Cemo Sorgûle di serê wê de mabûn. Gava ku ew ji rûniştî di serî de bi çavekî li Keçelok meyîzend û piştre xwerine xwe vala yî senîken kirin û bi hev re bidest xwerine kirin. Keçelok gava ku xwerine xwe ji dixwar ji rewşa wê dihata fahmkirin ku bihizir bû. Ji ber ku ji dêla(şûna) ku rajê kevçiyê xwe û pê bixwe nanê xwe dike parî û di nav ava xwarine li pêşiyê xwe de dikir û dixwar.

Dîya Keçelok wê şevê jê re fasûlya û savar çêkiribû. Wî ji hij wê xwarine dikir. Lê çawa ku hij wê xwerine dikir ji li ser ne şa bû. Dayika wî Jîne ji li ber we bêdeng bûne wî bêdeng ma haya demeke. Lê zede ne ma û di ser xwarine de weke ku tiştêkî nizane gotiyê de;

*Keçeloke min çî te heye, ev xwerin xwarine ku ti hij dike, le ti bêmahdî, hedê ji dayika xwe re bêje delalê min o.

*Min ji te re got, tiştêkî min nîn ê. Lê dile min gelekî biêşê yadê..

*Çima kurê min, çibû, çî dile êşand, kê dile tê êşand, ka ji min re bêje.

*Ciwanan hevalên min ji min re gotin *sêwî* û vê gotine ji min gelek êşand.

*Kurê min bavê te hê ku ti di peçeke de bûyî mir û ez û ti man bitenê li dinyê. Lê bavê te mêrekî ku mazin bû û miroveki ku bizanebûn bû. Ji male mîren bû. Bi asil bû. Mirovan ew ji mîren dipirsî.

*Ti wilo dibêje mirov dibe qey mîre bota yê.

*Ne mîre bota ye, lê ji male mîre bota yê. Ji asle mîre bota yê. Ez jî ji botane me bi aslê xwe. Gava min û bavê te hij hevdû kir êdî me nikaribû ku li wir bimenên, êdî me bi hev re bar kir û hatine vir û li vir me jîyane xwe avakir.

*Çima wê nikaribû ku li wir jîyan bibin?

*Ji ber ku mala bavê min û mala bavê te ne lev bûn. Berberîyeke mazin ji bo ard û dore çiyayê sipî dinaqabîne wan de hebû. Gava ku me ji wan re gotibûne em hij hevdû dikin, wê li hevbera me rabûbûbann, ji bo ku em werine cem hevdû. Male bavê min ji mîre bajarê deşadare bûn. Lê bi asil mala bavê min û male bavê te jev ne dûr bûn. Male bavê te gelekî xortin ji ye me. Karin hikmê xwe li her dere bikin û serwerîya xwe dênin. Lê male bavê min ne weke yê wî bun. Gava ku berberî kete naqabîne wan de êdî jev qut bûn. Ber ku jev qut bibin male bavê te gelekî piştgirî di dane wan. Piştî piştgiriye xwe piştî berberîye re qutkirin êdî mala bavê min kembûn. Bi kembûne wan re hêza malê Faro bû sereke li herême û piştira male bavê min şikandin. Ew xwediyê piştgiriye qasre mîre bota ne. Mirovê ku bû xwediyê piştgiriye qasre mîre bota êdî we hasanî ti kesek nikaribeyê de.

*Nahaka rewşa mala bavê te çawa yê, di çi rewşê de ne, li mîrîtiya wan ma êdî ne maya?

*Na, heji li herême xwe xwedî hêzin û mazin ên. Lê ne weke berê ku mîr piştgirî dide wan bihêzên. Ji we rewşa xwe ketine. Lê bitememî ne ketin. Ji ber ku ew ji ji mala mîrîn êdî ne ketin ji serwerîya. Lê di naqabîne wan de tuxûbek heye i roj. Mîre bota ne hel(herem) ku ew herine de we serwerîye xwe çêkin. Mîre bota dewleteke ku mazin ê. Bi şan u şerefe li herême di nav xalkê de.

*Cihê ku em nahaka lê ne, Mir Alizan li ser bihêze û mazin ê. Nexwe evder ji di nav tuxûbê mîre bota de ye.

*raste. Mir Alizan girêdayî Mire bota mir Tacdin ê. Lê Mir Alizan bi serê xwe mazin ê. Mîr bota rûmet dayê de.

Pisti vê got û bêje re serê Keçelok weke ku tişî ji pirsan ku hê jê bersiv dixwestin bûn. Gava ku li ru yê wî dihata meyizendin dihata dîtin ku weke ku dixwest ku hinek pirsên din ji bi pirse. Lê xwe girt. Di ser xwarinê de hinekî got û bêj kirin ne qadexe bû. Lê zêde ji got û bêj kirin

re ji weke ku re ne bû. Ji ber ku dayika wî ji bidest xwerine kiribû. Keçelok piştî wan gotinên ku dayika wî jê re gotibû êdî ware bavê wî û yê bavê dayika wî malxalene wî di serê wî de bû bû sedeme mereqeke. Ji wan gotinên dayika xwe yên ku di derbare wan herêmen de ji dikir ku wî di serê xwe de wênaye wê herême an ji awaye wan miroven çêke. Lê dayika wî di derbarê wan mirovan de zêde ne peyîvî bû. Zêde li ser awaye ru û mala wan jê re ne peyîvî bû. Lê vê yekê di serê Keçelok de bû bû sedeme mereqeke.

Keçelok gava ku dixwest ku di derbarê tiştên ku hiskirin de hinekî dî ji bibe xwedî agahdar. Lê çi kiribene we bas bûbana xwedi agahdar. Keçelok di ser xwerine de her weha di serê wî de gelekî pirsan ku bersiv jê dixwestin ew dibir u dianî di wê heyeme de. Wan pirsan ji di serê wî de weke ku mêjiyê wî dixwarand. Bi vê yekê re êdî wî xwe zêde ne girt û ji dayika xwe di derbarê mîre bota da pirsî.

*Hinekî dî jî ji min re bahsa mîre bota û male bavê xwe bike yadê.

*Bila kurê min, lê haya piştî xwarine. Ku me xwerine xwe xwar ezê ji te re behsa wan kim ku ew mirovne çawa ne.

*Bave te miroveki çawa bû?

*Ew miroveki ku mazin bû û serekek(mîr) bû, mîr bû. Mîre bajarê Nisêbîn e bû. Bajarê Nisêbînê gelekî mazin û xweşika û dewlemende. Mirovên wêderê li xwe bitifre ne.

*Navê wî çiya?

*Navê wî mîr Xanemîr bû. Gelekî bi tifre bû. Gelek leşkerên ku servanên mazinên dibin destê wî de ne. Ji bo wî diçine mirinê. Ew mirovekî ku wilo ya. Birayê min e mazin heya hertim li cem bavê min disekine, Navê wî Bireder e. Ew mirovekî ku mazin û bizane bû. Ew ketiye gelek şeran de û di her şerê ku ketiye de bi serketiye. Ti kesekî heye nahaka mile wî li ardê nexistiya. Bavê min ji gelekî hije dike. Gava ku bavê min gaha rehmete xwe, ew e dewse wî bigre. Ji xaynî wî se birayên min yên din hena. Ewan ji bi dore re Rezan, Hêzan, Sêjan ên. Sêjan yê herî biçûk e. Yê biçûkê malê ya. Lê gelekî bi aqile û bişirete. Mazinên wî ji wî aqil di girin. Li haspê kihêl siwar dibe û di de bazdane û ti kesek ne digihe wî di bazdanê de.

Lê Rêzan gelekî mazin e. Bihêz e û bi rêz e. Gelek, ji hêze wî di tirsihin. Ew ji bi aqilê. Her ku mala bavê min bi mîre bota re ne levin ji, gava ku mîre bota bi artşe xwe diçê şereki ku li dore Çelê wanderen çedibê, ew ji di rê de digihe wî û mîre bota wî nasneke pêşika. Mîre bota mîr Tacdin li wir dimeyîzenê û gelekî ji wî bi bandûr dibê. Piştî dicihde

xabere dide şewirmendekî ku li cem wî ku herê û wî nasbikê. Ew ji tê ku wî nasbikê. Rêzan tenê navê xwe ji wan re dibêje. Ew di vegerehine cem mîr Tacdin û navê wî dibêjin. Gava ku Mîr Tacdin li ser vê yekê ji cihê xwe dirabe ku herê cem wî û wî nasbike di we esnaye de ji derve hinek agût bi hev re gemş digirin. Rêzan ji li wan dimeyîzenê. Rêzan mirovekî ku simbêl qaytan bû. Ewan agîden ku bi hev re gemş digirin, li wî dimeyîzenin û wî ji dewetî gemş girtine dikin. Ew ji wan ne şikenê û diçê û bi wan re gemş digire. Gava ku ew gemş digire hingî her yekê ku tê ser wî ew wî li arde dixê. Wî çaxî gava ku Rêzan vê yekê dikê Mîre bota Mîr Tacdin ji vê yekê dibine û jê gelekî bi bandûr dibe. Piştî ku gemş girtin xilas dibe êdî mîr te cem wî û wî birûmet dike. Hingî gelek xaleten ji didîyê de. Lê hê mîr nizane ku ew kî ya. Hê nizane ku ew kurê Xanemîr e. Ku zanibene we çî kiribene ne kifş bû. Piştîre mîre bota mîr Tacdin jê dibêje ku wê çine şer, ma ka ew ji bi wan re naçe. Mîr dibêjiye de ku pêdivîye wan bi mêrekî ku weke wî heye. Ew ji, gava ku mîr jê di xweze êdî ew ji mir ne sekine u bi wan re diçê şer. Di şer de mîr zanibû ku mereki ku mazin e û xwedî hûner e. Gava ku ew ketibû gemsê de bandûreke mazin di gemsgirtine de li ser mîr kiribû. Ew agîdeki ku mazin bû, şervanekî ku mazin bû û xwedîye hunaraka mazin bû ji bo şer. Bi hev re êdî ku Rêzan ji biryare xwe dide êdî ew ji dikeve re de û bi wan re diçê şer di wê heyeme de. Mîre bota gava ku dikeve ser de li ser haspeki ku sipî siware. Rêzan ji li ser haspeki siwar, di rax wî de bû.

Herdûkan ji haspen wan sipî bûn. Rêzan mirovekî ku mazin bû. Mirovekî ku bitifre bû. Di mêrentîye de ti kesêk di ser xwe re ne di dit. Bi mêrentîye xwe re bandûreke mazin li mirov dikir. Bandûreke mazin bi mêrentîye xwe li mir Tacdin ji kiribû. Piştî wê bandûrkirine re mir Tacdin dibêjiyê de ka ku wan re naçe şer.

Gava ku Rêzan çûne bi wi re erê dike êdî gelekî kef û şahîye wî te. Dile wî xweş dibe. Kefeke mazin dile wî digire. Gava ku dikevîne re de û diçin ji di rê de gelek tişt tenê sere wan. Gelekî riyeke mazin û direj diçin. Haya bi gîldage diçin. Li cem gîldage vê ji diçê. Gava ku di vir ve diçin Rêzan bi mir Tacdin re wanderen ji dibînen. Miroven wanderan ji nasdikin. Gelek mirov, ew ji wan nasdikin. Bi naskirine re êdî ew ji li wanderan ji tenê naskirin.

Gava ku tenê gîldage li wir di navê miroven wir de demeke diminê. Miroven wir hinekî bêrews bûn. Rêzan û mir ji vê yekê dibînen û fahm dikin. Gava ku fahm dikin êdî sedeme we di pirsîn ji mirovan, ka ma çima weha bêrewşên.

Rêzan di we heyeme de li cem Mir Tacdin di navê civatê de rûniştîye. Li dore wan gelek mirovên mazin û bitifre u mêr hene û lev gahane hevdû. Di wê heyeme de yê ku li ser serê gîldage mir bû , mir Mîrsan bû. Mîr Mîrsan Mirovekî ku mazin bû. Navê wî ji gelek der û bajarên hatibû bihîstin. Geleken navê wî hiskiribû. Rêzan ji navê wî bihistibû. Di wê heyeme de lê mirovekî ku pîrbû bû. Zêde nikaribû ku di zêdegavîyeke mazin de bene. Lê miroven gelekî rêzeke mazin di dayê de. Rêzan bi xwe ji navê wî bihistibû. Ji mêreniye wî bi xaber bû. Tevde li dîwane hevdû rûniştibûn. Mîr Tacdin, Rêzan û Mîr Mîrsan bi gelek mîren li dore wan yên ku mazin û bitifre bûn re dirûnihên û di peyîvin ji xwe re.

Gava ku bi hev re di peyîvin êdî mîr Mîrsan ji wan dipirse ku we çine kuderê. Di wê heyeme de mîre bota li wir bu. Gava ku pîrsek hata pîrsin an ji wê bersivêk bihatana dayîn divibû ku pêşî wî mafê xaberdane hildabana û bersiv dabana. Ji ber ku ew mîr bû û mazin bû di nav civatê de. Piştî ku Mîr Mîrsan pîrsî bû êdî mîre bota bersiv dabû wî û her weha jê re dirêj û dirêj anîbû ser zimên;

*Weke ku ti ji dibîne ku em nahaka di rê de ne. Em ji cizîre bota tên û emê herine bi ber aliye Çelê ve. Em rastûrast ne ji cizîre bota tên. Gava ku em rastûrast ji cizîre bota hatibene berî ku em werine gîldagê em digahane wir. Lê em pêşî çûne herême Merdo yê. Ji wir ji me reye xwe bi vir xist. Ji Çelê wir de emê çine Hingegirkê. Riye me bi wir de yê.

*Lê Mîre min win bi artişin û tên û winê herin. Ev ne rewşeke asayî li ber çavan dide xuya.

*Raste, emê ji bo ku herine şerekî ku mazin tên û emê herin. Emê çine şer Hingegirkê, emê Mala mîr Şirxan yê ku mala wî li wir xirabikin û vegerihin. Ji ber ku wî em gelekî û gelekî êşandin. Wî êşeke mazin kire dile me de.

Berî nahaka demeke direj birezîyeki min ku bave min û min û dordûre hemûkan hijê fikir hebû. Mereki ku mazin bû û navdar bû. Li cole bi rojan dima û ku divegerehe malê ji dest vala ne di vegerehe malê. Necirvanekî ku mazin ji bû. Wî şer ji necir kiribûn. Nave wî Bedren bû. Bedren careke diçê neçîre û demeke dirêj ne vegerehe malê. Ew di niçirîye de diçê û haya dore herême Hingegirkê diçê. Li wanderan ji demeke direj dimenê û li wanderan ji gelek miroven baş û qanc nasdike. Gelek mirovên ne baş û ne qanc ji derdikevine pêşîye wî lê ew wan ji dikujê û xwe bi ser dixê.

Di wan demên ku li wanderan dimene de ji li we dore, wanderan keçikeke bi navê Gûlistan nasdike. Bedren gava ku wê keçike ku geleki

xweşik û rind dibînê êdî dil dikeviyede. Cihde diçê cem wê û nave wê jê dipirse. Ew ji nave xwe jê re di beje û di bêje ku keça mîre Hingegirkê ye. Keçik gelekî xweşik bû. Weke perîyekê bû. Ew ji destê xwe dide Bedren. Piştî ji desmalke xwe ji didiyê de. Bedren ji gelekî û gelekî kefxweş dibe bi vê yekê re. Bedren piştî demeke dirêj li wir dimene û weke ku her roj ji, ew û keçik hevdû dibînin. Êdî piştî rojê biryare xwe didin ku jîyane xwe bikine yek. Bedren ji û keçik ji bo vê yekê bihweş û dil in û gelekî ji bi kefxweşin di wê heyeme de. Piştî keçik û Bedren gava ku her weha biryareke didin êdî di nav xwe de biryareke didin ku herin û ji bave wê re bêjin ku wan hij hevdû kiriye û dixwezî ku jiyenê xwe bikine yek. Bedren û keçik bi hev re êdî piştî dirabin û diçine hevberê bave keçike mîr Şîrxan û jê re dibêjin ku wan hij hevdû kiriye û dixwezî ku jiyenê xwe bikine yek. Lê gava ku mîr Şîrxan vê yekê ji deve keça xwe û Bedren hisdike êdî gelekî nexweş dibê û hêrs dibê li hevberî wan. Li ser wê hêrsbûne xwe Bedren digire û diavêje zindanê. Bedren demeke dirêj di zindenê de dimenê. Keçik ji ji aliyê bavê wê ve di hundurê de hatîye miftekirin. Tenê keçikeke ku heval û hogire wê ye û navê wê Nazê ye bidestûre ku karê herê cem wê û pêre bide û bistenê.

Keçik weke demeke dirêj di wir de dimenê. Lê gelekî dile wê diêşehe û dinejehe. Bi wê dilê Bedren ji gelekî diêşehe û dinejehe. Lê bavê keçike ti carî ji ne li keça xwe û ne ji li Bedren te rehme ku wan afu kê û wan bigihîne hevdû û ne ji destûre di de wan ku hevdû ji bibînin. Car bi car ew keçike li berdestê Gûlistene Nazê hinek agahiyên ji Gûlistenê dibe ji Bedren re û ji Bedren jî ji we re agahiyên wî tenê. Tenê ev e hevdîtina wan. Ev yeka gelekî û gelekî dile wan diêşene û dil êşîyeke mazin dike dile wan de. Bedren di zindanê de nexweş dikeve û dikeve berlingan de. Bedren dikeve rewşeke ku ne bas de. Le hê jî Mîr Şîrxan li wî naye rehma ku wî berde.

Piştî rojê Bedren gava ku Nazê ji wan re xabere dibê û tenê bi Nazê re xabere ji Gûlistenê re diçêne ku wê hevdû birêvenên û herine cizîre bota. Nazê vê xabere ji Gûlistenê re ji tenê. Ew ji bikefxweşîyeke dibêje erê û piştî amekariye xwe dikin ku biravin. Lê ka we çawa ji wederê xilasbibin, ew ji hê ne kifş bû. Lê Bedren vê yekê dike serê xwe de û xabere ji Gûlistenê re ji diçênê. Nazê keçikeke ku baş bû. Keçe şewirmende Mîr Şîrxan Şiwan bû. Şiwan ji gelekî û gelekî mirovekî ku bi zane bû ji gotinen. Şiwan ji gava ku keça wî Naze rewsa Gûlistenê û Bedren jê re di bêje ku gelekî xirab dibe û dile wî ji dixweze ku ew ji wir derkevin û azad bibin û bigihîne hevdû. Ji ber vê yekê ew ji ali keça xwe

dike.Şiwan pêşika hê ew derneketine mirovekî ku jê bi bawere bi re dike û dişêne cizîre ku me agahdar bike ji rewşê.

Di wê heyeme de Şiwan ji bi keça xwe re dibe yek û dikin û Bedren ji wir derxin û bi Gûlisten ê re ji wir xilas bikin.Şiwan û keça wî çî dikin û çî nakin Bedren ji zindanê derdixin û Gûlisiten ê ji mezele wê derdixin û wan digihinine hevdû.Herdû gava ku digihine hevdû gelekî û gelekî dilxweş dibin.Kefeke mazin dikeve dile wan de.Şahiyeke mazin bi wan re çedibê ji ber ku digihine hevdû.

Lê piştî ku Şiwan û keçe wî, wan ji wanderan derdixin êdî xulameki ku mîr Şirxan ji xwe re weke sîxurekî bikar dianî û ku navê wî Bero bu wan dibîne û dicihde diçê û agahiye dide Mir Şirxan.Gava ku mîr Şirxan agahiye dihilde gelekî hêrs dibe û leşkerên xwe dide hevdû. Di wê heyeme de Şiwan û Nazê ji Bedren û Gûlisten ê ji cihên wan derxistine û gahandine hevdû.Gava ku ewan gahandibûne hevdû êdî wan ji kiribûn ku ji wir derkevin û ji wir dûrbikevin û xilas bibin.

Mîr Şirxan ji xwe re qasreke ku mazin çekiribû.Qasre wî ji gelekî ji beşên pêk dihat.Ewan ji haya ku ji beşên ku tede bûn de derdikevin û ten digihine hevdû û dikin ku bi hev re jî ji hundurû derkevin herin, Mir Şirxan leşkerên wî ketibûne heybûnê de û biduv wan ketibûn.Ew haya ku beşên qasre hemûkan xilasdikin demeke dirêj dibuhurênin.Lê di dawiyê de dikin ku derkevîne derve ji qasre.Gava ku derdikevine derve ji êdî dikin ku xwe bigihinine çole û di çole ve herin.Gava ku xwe gahandibene çole êdî wê karibene ku dicihde xwe gahandibene hinek mirovên din ji yên ku we ali wan kiribene.Lê hê ku zede ne çûn tenê girtin herdûken ji.Vê carê bi wan re Şiwan û keçe wî ji te girtin û dikevîne zindanê de.Di canda me de li gor reze me ye li hebvere jine nabe ku jineke weke Nazê were girtin.Lê wê naqlê rewş gelekî û gelekî ne xweş bû bû ji bo wan.Piştire ewan careke di xwe digihirine wa û wan digirin û wan dibin ewlakariyeke mazin de dihêlin. Bedren Piştî vê yekê re ji êdî rastî gelek kirinên ne baş û ne qanc tê.Demekê dirêj li berxwedide di wir de.Lê piştî demeke re êdî rewşa wî gelekî û gelekî xira dibe û nexweşiyêke mazin wî digire.

Şiwan û keçe wî Naze ji dikevîne zindanê de.Ew ji dikevîne rewşeke ku ne baş de.Gelekî bi ne başi bi wan re ji tevdigerehên.Şiwan mirovekî ku pir pîr bû û zanist bû. Mirovekî ku gelekî û gelekî xwandibû bû. Ew xwedîye aqilekî ku mazin bû. Dinya gelekî û gelekî dîtibû. Min ne dîtibû, lê di deme bavê min, mîre mazin mîr Necdin de ew hatibû wir cizîre bota.Li wir xwandine xwe mazin û qayim kiribû.Ew mirovekî ku heval û

hogire mirovan bû.Rê naskirinê mirovan bû.Ew hatibû girtin û ketibû cem Bedren de.

Piştî ku Şiwan hatibû girtin û ketibû zindanê de êdî li qasre ji hatibû bihistin û gelekî miroven li qasre weke suxurkaren, leşkeren û şêwirmenden li ser wî bi dil eş bû bûn.Li ser wî gotûbêj dikirin.Şiwan mirovekî ku pîrbû û miroven wêderê hemûkan wî nasdikir û jê re rêz û hûrmet di dana nîşandin.Mirovekî ku weha jê re rêz û ûrmet dihata girtin ku tê girtin êdî gelekî dibe mijara niqaşen.Wan mirovên ku wî nasdikirin û gelek caran ji pê şêwirî di kirin ku di bihîzin ku ew hatîye girtin êdî gelekî û gelekî pê diêşahan.Bi vê yekê re mirovên ku weke şêwirmend û li cem mîr Şirxan diman jî ji bo ku ew werê berdan û azad kirin pêre gelek caran di peyîvin.Lê ti êncame bidest nexin.Bi vê yekê re ewan ji gelekî xamgîn dibin. Dile wan diêşehe.Hinek ji wan hestir jî ji çavên tên.Gelekî ber Şiwan di kevin.Çi dikin û nakin mîr Şirxan weke xwe dike.Li wan nahisene.Li wan naye rehme.

Xatune mîr Sirxan ji mirovekê ku biceger bû û zane bû.Miroveke ku bi zanebûne xwe re ji nav dabû dore xwe bû di wê heyeme de.Nave wê ji Delale gûlgeş bû.Ji ber ku gelek zîrek bû û bi çûn û hatin bû gûlgeşi bi navê wê ve hatibû kirin.Delale gûlgeş ji gelekî hij Şiwan dikir û gava ku ew hatibû girtin û wê ji bihistibû gelekî û gelekî bidil eş bû bû.Ew ji gava ku hisdike ku wa Şiwan û keça wî Nazê ji hatine girtin gelekî bi dil eş dibe.Piştî ku hisdike êdî ew diçê cem mêre xwe mîr Şirxan û jê dixweze ku wî bide berdan.Jine Mîr Şirxan ji çî dike û nake, nake ku ew Şiwan bide berdan.Ew ji gelekî ji bo vê yekê xamgîn dibê.Dile diêşehe û gava ku xwesteke wê naye bicih weke kelegirî ji dibe di wê heyeme de..Mîr Şirxan hertiştî weke xwe dike û weke xwe dihêle.Piştî ku xwesteke Delale gûlgeş naye cih êdî ew jî ji cem divaqatehe û di navê beşên qasre de dibuhurê te beşe ku beşa wê bû.Li wir li we beşe gelek jinên ku suxretî ji wê re di kirin ji hebûn.Beşe ku ew tede dima gelekî mazin bû.Hêtên we beşe bilind bûn û perdeyên mazin û bilind bi hêtên ve dalaqandî bûn.Perdeyên ku hatibûbûne dalaqandin ji hemûkan naqskirîbûn. Perdeyên ku li ber sebeken bûn dore wan xweşik naqskiribûn û di nivê wan de gûlen mazin ku weke qurseke nê hatibûbûne guloverkirin habûn.Lê hêtên ku sebeke tede ne bûn ji perdeyên ku weke xaliçeyên bûn û li ser wan binaqşên wêna hatibûne çêkirin dihatina xuyakirin.Cihê ku ew ji tede bû gelekî û gelekî xweş û xweşik bû.

Di navê wê xweşikatiye de jiyaneke mazin jîn dibû. Lê Bedren li wê derê ku weha xweşik bû de di zindanê de bû û diêşede bû. Pêre ji yên ku ali wî kiribûn ji di êşe de bûn.

Gava ku min ev tiştan bas û ne baş hiskirin pêşika ji bo ku Bedren û ewên ku bi pêre hatibûbûne werine berdan min du miroven bizane ji cem xwe ji cizîre bota bi re kirin û şandine wir ku herin û ji mîr Şirxan bixwezin ku wan berdin. Min mirovan şandin. Lê belê min piştîre ji wan mirovan ji ti agahî ne hilda. Bi ser wê yekê de rewşa Gûlisten ê û Bedren ji çawa bû ew yeka ji me zêde ti agahi jê ne hildan. Li ser vê yekê min du miroven din ku zilemên bizane bûn û gelekî ji birêz û hûrmet bûn min şandin. Lê ewan ji çûn û pişt wan re jî ji wan ji ti agahi derneket. Li ser vê yekê min jî ji miroven dore xwe re û ji şêwirmenden xwe re got ku `em amedekariye xwe bikin û bihêze xwe re bi wir ve herin. Tişte ku bas bê ji û ne bas bê ji ku derkeve pêşiyê me emê himbêz bikin û bersive wê bidinede. Li ser vê yekê me ji amedekariye xwe kir û em bihezê xwe re û bi şan û şerefe xwe re bi re ketin. Gava ku em jî ji cizîre derketin êdî em pêşika bi aliye merdo ve çûn. Li wir em çûne herême omerîyan û em hinekî li wir ji man. Li wir me gelek tişt bi çaven serê xwe dîtin. Me gelek mirov naskirin. Me gelek tişt û derên balkes dîtin. Li ser waqas dîtinan re em hatine navende Merdo û li wir ji em hinek man.

Merdo navendeke xweş û mazin bû. Li wir derazahfaran ya mazin me dît. Li wir gelek mirov komdibûn û li gor baweriyên xwe dia ji xwûdeye xwe re di kirin. Li wir axlabe ji fileh hebûn. Li wir gelek kîrmenên mazin û bikifş me dîtin. Jiyanêke asayî li wir hebû. Li wir gelekî mirov jin dibûn. Hemûkan ji me dîtin ku bi hev re xweş bûn û bidilxweşbûn. Em bi wan re rûniştin û me piştîre ji wan xatir xweşt û em bi xêr bi riye xwe ketin ku em werine bi vir ve. Gava ku me karê xwe kir ku em ji wir derkevin û werin me careke di êdî care dawiyê me li pişt xwe li wir meyîzend û piştîre em bi rê ketin. Gelekî wêderê di dile me de cihekî ku mazin girt. Jiyanêke birih li wir jîyan dibû. Gava ku mirov li wir dimene mirov we rihi hisdike. Me his kir. Ji ber wilo ji gelekî di dile me de ma. Gava ku em derketin haya ku ewder ji ber çavên me winda bû me lê meyîzend. Her ku me dimeyîzend ji me xweşikatiyek didit û his dikir.

Gava ku em ji wir bi rê ketin û hatin, em hatine herêmeke di ku gelekî xweş bû. Ewder ji ber ava mazin bû. Ewder Wan bû. Me xwe gahande wir û em li wir gelekî mazin. Li wir ji me gelek cihên bi bal û balkeş dît. Miroven wêderê ji xwe re ji bo xwerin ji ava Wan masî digirtin ji bo xwerinê. Masiyên mazin me di destê wan de ddiîtin ku girtibûn. Piştî ku

me weha dît êdî em ji wir ji buhurtin. Lê me li navende behnek da. Li wir gava ku em sekinîn û me bêhn da êdî me dît ku wan mîre wir hata pêşiye me. Mîre wir bi navê xwe re jê re Mîr Isan di gotin. Mîr Isan mirovekî ku mêr dihata xuyakirin. Geleki li ser xwe bû dihata xuyakirin. Li dore wî gelek mirovên bitifre me dîtin. Min ew cara pêşi bû ku dît. Lê min bavê wî mîr Zengînxan dîtibû. Min ew li cizîre bota ditibû. Ji bo xwendine wî ji kalkê wî bavê wî mîr Zendî şandibû wir. Gava ku em gahana wir bi mêhvanderiyeke mazin wî û miroven dore wî em bi pêşwazî kirin û birine qasre xwe û em azimendin. Li qasre wî me meyîzend û me dît ku çend mazin e. Ji mazinbûne qasre wî mîn fahmkir ku ew çend xwe mazin dibine û her weha mazin di hizire. Lê ti kesêki, xwe li ser mîre bota re ne di dît. Mîre bota mazin bû. Ez weke mire bota çûm wir û li wir bûme mêhvan û min rûmete xwe û ye wî ji mazin kir.

Li wir li qasre wî em demeke dirêj man. Wî em kirine mêhvan hata gelek rojan. Piştî ku deme me ye çûne hat, êdî wî ji me re gelekî amdekarîyeke mazin da kirin. Şahiyeke mazin li darxist û em di nav de rûniştandin. Em hemû ji bikêf û şahî bûn di wê heyeme de. Wê roja ku wî ji me re şahî li darxist ew roj roja meye dawiyê bû li wir. Êdî emê bi riye xwe ketibene. Em li dîwane hevdû rûniştin û wî ji min re bahsa bavê xwe kir. Bahse çûn û hatine wî ye cizîre bota kir. Bahsa kalkê xwe kir ku çawa xwedi hêz bûn. Bahsa dor û mirovên wêderê kir ji me re haya ku bi me da têgihîştin. Lê li gelek deran ji em gerehen û me bi çavên serê xwe dîtin. Em di roje pêşi de birine navende û li navende em garandin. Li navende me dît ku çend mirov gelek hene û çend çûn û hatine xurt e. Li navende çûn û hatineke mazin û xort hebû û me dît. Gelek atarên ku çarçitî dikirin û mirovên ku bi kar û barê xwe ve diçûn û dihatin me dîtin. Gelek atarên ku ji bo çerçitîya ji derên dûr hatibûn wir, me dîtin. Hinek ji wan ji hîndî ji hatibûn. Ew kûmaşe hîndî yê ku qanc bû û asil bû li navende di destê wan de bû û difirotin. Mirovên ku ji bo kirîye û yê ku ji bo meyîzendine li dore wan bûbûn kom û di meyîzandin hebûn. Lê gelek mirov bûn. Gava ku di peyîvin ji deng û gengê wan li wan li ser wan tiştên xweşik bûn. Ji ruyê wan ji cil û şapikên ku li wan, li ser xwe sekinandine wan, ji gotin u dengdayine wan, peyvên ku di gotin û ji simbêl qaytanîye wan dihata têgihîştin ku miroven ku li xwe bitifre bûn û ji xwe qayilbûn. Gava ku mihu(mirov)li wan dimeyîzend mirov vê yekê bi bal di dît.

Li wir gava ku dem diçû bi ber êvarî ve êdî mirovan tişt û miştên xwe didane hevdû û di çûne cihê ku wê tede bi mênin. Yê ku di çûne

mala xwe ji êdî di çûne malên xwe di wê heyeme de. Di we heyeme de me fahmkir ku ewder gelekî xweşe û mazine.

Lê divêt ku ez ji bîrnekim û bejim ku ewder, miroven wêderê axlabe ji êzîdî bûn. Ji ole êzdîyete bûn. Li gor kevneşopîyên xwe em ezimendin. Piştîre mîr Isan em birine qasre û li wir em birûmet dana rûniştandin. Mîr Isan ji êzîdî bû. Ew bixwe ji êzîdî bû. Gava ku di peyîvî û ku sûnd xweribena bi *laleş* sûnd dixwar. Laleş nave meleke tawis e. Gelekî rêzeke mazin didene de. Mirovne asîl bûn. Ji rastiye re û ji mirov re rast bûn. Min ev yeka baş û qanc fahm kir. Gava ku min fahm kir ji ez gelekî bihest bûm. Ji ber ku ji aliye miroven halqasî rast û qanc û baş ve em hatine xwedî kirin. Di deme ku em li cem mîr Isan man tişte ku ji me re digot ku 'divêt ku win xwe li vir xarîb hîsnekin. Weke ku çawa win li male xwe ne, xwe rehet divêt ku win hîsbikin, evder male min e weke mala we ya, wilo rehet bin. Ku ne wilo bê wî çaxî ezê bêjim ku win ji mêhvandariye min ne memnun vaqaatahan û çûn ji malê min bi riye xwe de. Ev ji we dilê me biêşene. Ji ber vê yekê divêt ku em bas we bi ezimenên û win baş û qanc xwe hîs bikin. Ev kevneşopîye me ye'' Ji van gotinen wî ez bi bandûr bûm. Gelekî wan gotinên wî bandûrake mazin li min kir û ez dibin bandûreka mazin de hiştim. Gelekî baş û mazin wî em ezimandin. Piştî waqas kirinên wî yên ji bo me ev yeka gotibu. Gelekî ji bo me di mala xwe de kiribû. Jina wî ji jinaka ku gelekî xweşik û qanc bû. Gelekî ew ji bi me ve ma ji bo ku em xwe rehet hîs bikin. Ew bixwe navê we Şirevanê bû. Şirevanê dîye sê kurên ku binave Ewbin, Nebin û Jihxan bû. Keçeka wê ji bi navê Binevşê hebû. Keça wê min dît û min dît ku gelekî û gelekî xweşik û narîn bû. Bi wê xweşikbûn û narîntiya xwe ve me ew dît.

Binevşê ji weke dîye xwe girêda bû û pore xwe dirêj berde bû û kiribû kezî. Ew ji weke dîye wê xiftenekî ku bixaml lê bû. Li ser serê wê bi desmale serê xwe li ser serê xwe weke ku şaşikek ji xwe re çekiribê dihata xuyakirin. Lê ew çekirin ji, kevneşopîye wê herême bû ku jinên wê herêmê di kirin. Bizêdeyi ji jinan dikir. Keçên wir xweşik bûn. Bi rudên bûn. Binevşê xiftenê ku gelekî xweşik bû lê bû. Li pêşiyê ruyê wê jî ji biskên xwe li pêşiyê ruyê xwe weke porîkekê çekiribû. Ew porik ji gava ku lê dihata daha meyîzandin, bi bal dihata ditin. Porik weke ku bisk bû û dirêj bû. Gava ku li ruyê we dihata meyîzandin ji weke ku ruyê wê bifihet bê û di wê rewşê de ji li xwe bê dihata xuyakirin.

Gava ku bavê wê mîr Isan ez li nav baxçê gûlan yê mala xwe garandim hê hingê min ew dît. Gava ku wê bavê xwe dît hata bi ber pê ve. Gava ku

ew hat ji ez ji li cem wî sekinî bûm. Gava ku ew ji hat û li pêşiyê me sekinî, hê hingi min ew dît û min dît ku çend rinde û bedewe.

Gava ku min ew dît û min lê meyîzend min dît ku di sukre wê de gardaniyeke zêr ku gelekî xweşik hebû. Min gûhare ku di guhê wê de ji bû min dît. Guhare we ne biçûk bû. Hineki mazin bû. Weke qursikeke mazin di hata xuyakirin. Lê gelekî nazik ji bûn. Gava ku mirov li guharê wê dimeyîzend mirov digot ku qey ji bo ku guhê wê ne êşênin bi bal disekinî dihatina xuyakirin. Her weha dihatine xuyakirin. Lê gava ku mirov lê dimeyîzend mirov di dît ku tişte ku bi wê ve yê herî bi bal ji ew xizeme ku li ser bêhvile wê bû. Wê xizemê ew dikire rewşeke xweşik de bi ditine re. Gelekî bal dikişande ser we di wê heyeme de. Bala min ji bi wê xizeme wê re gelekî mazin çûbû ser ruyê wê û min dîtibû ku ew çend ruyê wê ji bedew û rinde.

Dayika wê ji weke wê girêdayî bû û xizemek li ser bêhvile wê ji bû. Lê gava ku li girêdane wê di hata meyîzandin ew hineki cûde bû. Ew hineki weke ku aliye me bê xwe girêde bû. Weke botaniyan wê xwe girêdabû. Lê cilên wê bi zêdeyî ji weke ku ji herême ku hineki ji botane wirde ji dore Nisêbînê bû. Ew pîr bû. Lê li ser xwe bû. Destê wê hinekirbû. Lê tevli wê hinekirine ji li pişte destê wê, gava ku di hata meyîzandin di hata dîtîna ku şanikên ku bidest hatibûne çêkirin hebûn. Ewan bend bûn. Şanik tu zane ku yên ku bixwezeyî di laş de bibin. Lê şanikên ku werine çêkirine ji me ji wan re digot bend. Gelek bend pêve hebûn. Hinek şanikên ku wê çêkiribûn ji nezere ji pêve li anîya wê û li destê wê hebûn. Li ser pişte herdû destên wê ji bend hebûn. Ji xaynî vê yekê ji li anîya wê ji hebû. Ji nava birhên çavên wê ji ser bêhvile wê dest pê dikir haya ku digaha ber anîya wê bendên ku bi bal û xweşikatiyek dida çêkirin hebûn. Wê bende bizêdeyî bal di kişande ser ruyê wê. Bi wê bala re mirov didît ku çend xwesik bû jî.

Ti ji zane ku aliye me çawa xwe girêdidin. Ti hati wir û te dîtîya. Ew girêdan ji ya aliye me ne dût bû. Lê divêt ku ez bêjim ku xiftenê ku wê li xwe kiribû û dest hinekirine wê û bendên pêve bi hev re ahengekek dide ber çavên bi hev re bi wê re. Mirov di wê rewsê de hê bedewtir dide nîşandin. Mirov hê bêhtir xweşiktir dide nîşandin. Bi Şirevanê re gelek jinên din ji hebûn ku min dîtîna. Ew ji li dore wê bûn. Ew di nav wan de weke jina mirekî bû û sekinî bû. Bala mirovên li dore wê hemûkan ji li we bû. Gelek ji wan miroven navserî xwe bûn. Ne ti zane ku em qadr û qiymet didine xweşikatiyê. Lê gelek ji wan ji hê ciwan bûn û keçik bûn. Yan ji divêt ku mihu(mirov) bêjê ku hê jinên ku ji nûve zewicî

bûn.Hemûkan ji bi girêdana xwe bal dikişandine ser xwe û dore xwe.Gava ku min ji ewan di dîtîna bala min ji çûbû ser wan û gelekî ji di bin bandûre wan de ma bûm.Mirov ku her weha li ger hinek xweşikatiyan bê û ne bi bal bê, ma qey ku çedibê? Ne çênebê. Divêt ku meyîzenê. Xweşikati xwûde çêkirîye û xweşikati xwediyê sahwaka ku xweza ku li ber çavêne. Sahwa xweşikatiye biqasi şahwate di nava nêr û mê de xurt e.Ji nûrhe xwe, xwûde afirandîye.Ji ber vê yekê ji bê ma mirov karê bêbal bi menê li hevberê xweşikatiyê? Li gor min xweşikatiye dil û ya ru heye.Herdû hevdu divêt ku temem bikin. Ji xwe hevdu temem ji dikin. Hinekî ji nuranî ye xweşikati.Gava ku mirov li ber xweşikatiye bêbal bê û lê bi bibuhurê weke ku mirov ji aliye Yazdanê mazin bubure ye.Ev yeka ji ne rast dibû. Divêt ku bihatana fahmkirin.Rasti di dinyeyê de ya. dinye bixwe rastiyeke.Rastiye dinye, mirov digihenê gelek rastiyan din ji..Min ev yeke baş û qanc fahmkir. Gava ku min ev yeka fahmkir êdî ez di serê xwe de li ser gelekî ponîjin û hizirim. Bi hizirandine min re min di serê xwe de xwe gahanda gelek rastiyan jiyane yên ku bi xweşikatiye re hebûn.Ew rastiyan ji rastiyan ku werine fahmkirin bûn. Çandaka me ji ewe ku mirov xwe bide fahm kirinê û fahm bike.Mirovên ku zû fahm dikin qadr û qiymete wan li ger me mazin heye.

Gava ku ez di peyîvim gelek tiştên bi bal di deme peyivbûne de tenê bîra min. Nahaka ez li ser hatine me ye ji Merdo haya Wan di peyîvîm.Lê ka ma ez wêderê çawa bibêjim ku wê baş bê fahmkirin.Gelekî xweş û xweşik bû. Ji ber vê yekê ji zimanekî xweş, mazin û bizane bûn dixweze peyivtin.Zanebûn çiye?Ez ji tiştên ku min li wir dîtine û têgihîştine ku ez gahame de ji we ezê hineki bizanebûn, bêjim ji bo we.Ji xwe gava ku ez bidest gotine bikim û wêderê xweş bênime ser zimên, wê gotine min ji xweş bike.Tu ji vê yekê zane ku xweşikbûn ku te ser zimên bi xwe re gotine ji xweşik dike.Ev yeke ji ti nahaka ji gotinên min dibîne û fahm dike.Ji ber ku xweşikbûn xweşik ji dike.Xweşikbûn ku gaha zanebûneke, xweşik dike.Ti ji vê yekê zane.Ez ji vê yekê zanim. Zanebûn an ji bizanebûn dû bêjeyên hev cude ne.Lê di temenê têgihîştine de digihine hevdu. Zanebûn mazin e.Lê bizanebûn, çend mirov zane ji bê ku mirov dibîne mirov bizane dibe.Li wir ez bizane bûn.Li ser gelek tiştên ku min dîtîna...

Piştî ku min wilqas tiştên û xweşikati dît, êdî bawer bike ku ez gelekî dibin bandûra de mam.Ji ji cizîre bota hatibûn.Tu zane ku cizîre bota çend xweşik û bizanebûne.Mirovên me yên herêmên me hemûkan jî ji bo

ku xwe bizanebûn bikin tenê wir. Ji ve gotine min ji bawer bike, ku min cizîre bota ne dîtibene û ji cihêki dî bene, min ê gotibene ku ewder cizîre bota ye. Wilqasî ez bibandûr bûm. Jiyan gelek tiştan şanî mirov dide. Li wir ji gelek tişt şanî min da. Tiştên ku şanî min dan ji, gelekî û gelekî xweşik bûn. Ji xaynî vê gotine min ez ve ji bêjim, ku xweşikatiyeke li ber çavan bû şanî min da. Pêşiyên me weha dibêjin, `xweşikati heye lê divêt ku mirov zanibe lê meyîzenê û bi bîne`. Gava ku mirov nazanibe, haskî bila xweşikatiye dinye hemû ji li nig me bê û li ber çaven me bê, wê ti wate wê ne bê. Tu vê yekê zane, ew têngiştineke pêşiyên me yê. Her weha hê gelek têngiştinên wan yên weha hana. Lê em hê bi tememî me xwe ne gahandiye wan têngiştinên wan. An ji bi gotineke di ji te re bêjin da qana bê têngiştin. `Divêt ku mirov bi çira yê bigerehê, qey(ancax) ku mirov karê pêşiya xwe bi bîne`. Çira ku fitîla we bû, zanebûn êdî xilas ne bê zû bi zû. Min ev têngiştin di deme xwandina xwe de xwe gahandiye de. Lê li wir min bi wateyeke di dît û weke ku min xwand.

Piştî ku min her weha evnekên dîtî, êdî di nav xweşikatiyeke weke xweşikatiye cizîre bota de bêhne min derket. Min bêhne xwe berde. Mîr Isan gava ku bû êvar êdî ji me re xwerineke mazin dabû çêkirin û anî pêşiya me. Gelek xulam di mala wî de karê malê di kirin. Wan xulaman gelek kar dikir. Li mitbaxe kar di kirin. Haya ku digaha derve li hemû deran kar di kirin. Gava ku min li wan suxulkaren mayizend min dît ku çend bedewin ji. Hemûkan mirovên ku levhatî bûn. Gava ku mirov li wan dimeyizend bêhne mirov fireh derdiket, ji dîtine wan. Wan mirovên suxratîye male dikirin. Mal, mir Isan kiribû nave mezeleke ku têde xwarin dihata xwerin ji. Lê malê bi têngiştine xwe re ne ji bo mezeleke dihata gotin. Ji cihê ku jin û mêrek û zarokên wan ku têde bidile xwe bi hev re jin dibûn re dihata gotin. Lê wî kiribû navê wêderê. Gava ku min evnekê bihîst, êdî min xwe negirt û min ji wî pirsî ku ji ber çi navê wêderê, wê mezele kiribû mal. Lê gava ku em di mezele de bûn û haya ku me xwerine xwe xwer min tiştek ne pirsî. Ji ber ku min xwest we deme xwe bigot û beje bi pêre bi buhurênim. Ji ber vê yekê ji min tiştek jê ne pirsî. Lê di dile de min weke mereqeke ji hebû ji bo pirsine. Lê min xwe girt. Mereqê bi min re di we heyeme de weke xwarhake çêkiribû ji bo pirsîne. Lê min li ber xwe da haya ku me xwerine xwe xwar û em ji wê mezele derketin û buhurtin û çûne mezeleke dî. Ew mezeli ji mazin bû. Gelek mirovan karibû ku di civate hevdu de li ba hevdu li wir rûniştana. Mezeleke ku berfirah bû û mazin dirêj bû. Gava ku ez û ew bi hev re rabûn û çûne wir, êdî bi me re gelek mirovên ku rûnistî bûn û xwerin xweribûn û vexweribûn,

ewan ji bi me re rabûn û bi me re hatina wir û bi me re rûniştin. Em her weha gelek mirov bi hev re ji cihê xwe rabûn û ji mezele xwerine buhurtine mezeleke di ku ji bo rûniştine me, berî ku em herine wêderê hatibû amede kirin.

Gava ku em çûn,êdî ez û mir Isan di rax hevdû de em meşîn û çûn.Li dore me ji gelek mirovên bi zane û bitifre hebûn.Hemûkan ji çavên wan li ser me bû û gavavetinên me bû. Gava ku em buhurtine wê mezele ji û em bi hev re rûniştin bi mirovên ku bi me re bûn re. Hemûk ji li bendî me û axivtine me bûn.Ev yeke ji rêz û hûrmete wan ye li hevberê me dihat.

Gava ku em rûniştin êdî ji me re tiştên weke şiraniye ji bo xwerine anîne ber me.Li pêşiya me tirh, sêv, încas, tirozî, mûz, qifarên ku li beyer hatibûn qasartin û anîbûn, kakilên gûzan, halil, basîk û hwd hê te çî bixwestiba li wir li ber dest û çavên me amede bûn ji bo xwerine.Li kevîye di ji şaraba ku ji tirhe mazrone hati çekirin habû.Hemûkan ji wan miroven ku suxtatiye qasre dikirin li wir ji bo me amedekiribûn.Gava ku min her weha dît ez pê gelekî û gelekî bi dil xwe bûn.Li dîwane ez û mir Isan li nig hevdû rûniştibûn û mirovên din ji li dore me rûniştibûn.Gava ku me bidest axiftine kir êdî wan mirovan ji bidest axiftine kir.Gava ku me bidest axiftine kir êdî gelek mirovên dengxweş ji ku li wan û li dengen wan dihata hisandin xweşbûnek dikirine dilên de bi hisandine li wan re.Gava ku ez ji cizîre bota bi rê ketibûn bi min re gelek mirovên bi zane û yên ku dengxweş ji bûn hatibûn.Li wir piştî ku em hinekî bi hev re peyîvîn êdî pêde dengbejek ji wan deng xweşan mafê gotine hilda û bidileki ku gelekî û gelekî bihestiyar ji me re bidest kilemkinê kir.Gava ku wî di got gelekî û gelekî haznekê li dilê me xist.Wî em hemû ji li wir ji xwe bir ên.Wî em ji dinyeyeke birine dinyeyeke din.Wî çend xweş got.Wî çend xweş levdianî.Dile me lîz dikir.Mirovên ku li wî dihisandin gelekî û gelekî bi hestiyar dibûn û dile me ji êşe paritand.Wî li wir dile me ji gelekî ji êşe paritand.

Ew dengbêj bixwe ji dengbêjekî ku evîndar bû.Lê ew û evîne wî jev qataha bûn.Vê yekê ji li dile wî xistibû.Ev yeka paşake em hîn bûn.Bi wê li dil xistine re digot û dile mirovan zîz dikir bi gotine re bi denge xwe re.Navê wî ji Dilhat bû.Ew bi min re hatibû.Hê zêde ne pîr ji bû.Le gelekî bi gotin û anîne xwe ya ser zimên re pîr dihata xûyakirin.Ew,yekî ku di ciwaniye xwe pîrbû bû.Ew xwediyê dîrokeke ku gelekî bi êş bû.Gelek mirovên ku dîroke wî zanibûn dilê wan jê diêşeha.Vêce ka hinekî bahse wî bikin ji wê re.Dilhat hê di ciwaniye xwe de hij keçikeke dike.Keçik ji gelekî û gelekî xweşik û rind bû.Bi xweşkatiye wê re navê wê

derketibû. Mirovên ku ew xweşikatiye we di dîtin diayeke (bergirîyek) ji xwûdeyê xwe dikirin. Digotin ku 'xwûdayo min, ma xweşikatiyeke weha hê li dinye maye'. Ew ji navê Rinde bû. Piştî ku ew û Dilhat hij hevdu dikin êdî jê re dibejin 'Rinda Dilhat'. 'Rinda Dilhat haloye', 'Rinda Dilhat wilo ye', 'Rinda Dilhat çû vir û hata wir'. Rinde Dilhat her weha bi vî awayî re nav da di nav xalke de. Rinde ji keçe maleke ku biasîl bû. Male bavê wê wan biasîl ji Deştedare wanderan bûn. Lê piştî bardikin û tenê gûndekî li ber cizîre bota ye. Êdî li wir jiyane xwe ku mayî li wir berdewam dikin. Malake ku mazin bû. Min bixwe ji bavê wê dîtibû. Carekê dû caran gava ku hatibû cem bavê min êdî min dîtibû. Ew ji mirovekî ku di marovan de mazin dihata hasibandin bû. Ji Deştedare ji ber dubandîye di nav male de ew ji barî wir dikin. Dubendî dikeve naqabîne wî û bire wî de. Ew bixwe ji navê wî Hasanê Qasim bû. Li Deştedare ew gava ku dimenê ew û birê xwe bi hev re jin dibin. Hê di nave malê de bi hev re jîn dibin. Jiyanekê wan ya baş û xweş heye. Rewsa wan ji gelekî û gelekî xweş ê. Lê rojê ji rojan ku bave wan Kasime hacî dimire êdî ew û bire xwe Hamdîn dikevîne qirika hevdu jî ji ber beşkirina hinek ard û hinek sawalên wan yên ku hebûn. Bire wî Hamdîn ji wî mazitir bû. Ji ber vê yekê ji heze wî têngihije ku karibê her xwesteka xwe pê bide erêkirin. Birê wî Hamdîn ji dest di dêne ser beşeke mazin ji male, sawalan û ardan. Tişteki ku bêxêr jê re dimenê. Ew ji vê yekê erêneke û li ber wî derdikeve u dirabe. Gava ku li ber wî dirabe êdî mecbûr dimenê ku ji wir barkê û here dereke di. Hamdîn ji êdî li mal hemûkî dibê xwedî û êdî ti kesêkî ku li wî ber derkeve nîn ê.

Piştî ku bave wî dimire êdî ew ji li dewse bixweze dirûnihê. Lê tişte ku ew li hevberê birê xwe dike, ne tişteki ku baş bû. Gelekî mirovên dore wan jî ji Hamdîn re dibêjin ku divêt ku bire xwe Hasan ji bihizirê. Lê ew dibêje ku 'ez yê mazinên, divêt ku ew li ber min ne rabe û ez çi bêjim divêt ku ew weke min bike'. Piştî vê yekê re êdî Hasanê Qasim jî ji wir bardikê. Lê hasanê Qasim mirovê ku zêde ji bi bédeng bû. Gava ku ji wir barkirin û hatine gundekî ku li ber cizîre bota û navê wê Zergûze Xwerê ya êdî li wir bicih dibin û jiyaneke xwe di avadikin. Piştî ku tenê wir êdî Hasanê Qasim hata nig min û li dîwane min rûnişt. Gava ku hata nig min û li dîwane rûnişt ji di nava gelek mirovan de bala min wî kişand. Ji ber ku gelekî mirov li wir bûn û hemûkan ji dipeyîvîn û didan û distandin. Lê ew di kunçika xwe de bi bédeng re mabû sekinî û li mirovên ku di li yen ku di peyîvîn bi bédeng dihisand û di meyîzend. Gava ku min ji ev yeka dit êdî bala min kişand û haya ku ew peyîvê, min bala da ser wi. Lê her

çend ku ez mama li bendî wî ji ew ma sekinî û ne peyîvî. Piştî min bidest pê kir û min ji wî pirsî û bi vî awayî re min kir ew bi peyîve.

*Dîwane me de mirovekî ku mazin heye, lê bi bêdeng ê, ma gelo çima, ji ma gelo ne xweş me?

*Ne mîre min, min afûkin, min li peyvdarên hêja dihisand. Gelekî û gelekî xweşik û bizane di peyîvin. Gotine wan mazin e. Di serê wan de aqilekî mazin heye ji bo ku mirov lê bihisenê û jê gelek tiştan fêr bibe û jê gelek sûden baş derxê.

*Biqasî ku ez ji gotine te fahmdikin ku tu mirovekî ku ji wan mirovên ku xweş û zane di bejin ê. Lê haya nahaka te ev yeka bi me re bi par nekirîye. Min nave bavê te Qasime hacî bihîstibû. Ew mirovekî ku bizane bû. Gava ku di peyîvî mirovên li dore xwe hemû li xwe di dene hisandin. Ti kesêki piştî peyve wî re ne dikir ku bi peyîvê, ji ber ku ew gelekî û gelekî xweşik û bizane di peyîvî. Lê ka em meyîzenên ku ka ma kurê wî mirovê halqas bi gotin û aqile xwe re nav dayî çawa ye. Wê navê wî mazin bike ...

Piştî ve vegotine min re Hasanê Qasim hinekî ma sekinî û piştî bidest axiftinê kir ji hizir û mirovên bi zane û ji zanebûna xwe ya ku heyî.

*Mîre min, tu mirovekî ku mazin ê û bi nav û dengê. Tu mîre cizîre bota yî. Miretîye te li kurdistan ê xwedî rêz û hûrmeteke mazin ê. Ti mir bila ne bêjin ku li ser mîre bota re mir hene. Ji ber ku we ne rast bê. Ez ji li gelek deran gerehem, min gelek der dîtin. Min gelek mirovên ku bi zanebûn dîtin û min li wan hisand. Hemûkan jî ji mazintiye xwe di peyîvîn ku di peyîvîn. Rast e. Lê ya heri rast ewe ku mirov ji zanebûne bi peyîve, mirov ji gotine bifahm bi peyîvê. Ya mazin ev ê û ya ku mazin dike ji ev ê. Min dît ku mîre min ne tenê ji mazinatiye xwe di peyîvê. Min li wî hisand û li gotine wî hisand. Min dît ku ne tenê ji mazinatiye xwe di peyîvê. Ji zanebûne ji di peyîvê. Hineki miritiye cizîre bota ye ku lê te ji ev yeka ye. Min ev yeke dît. Lê ka ma ez çî bi peyîvîm. Divêt ku pêşi min li we hisandi bene. Min li we hisand û min hizre wa fahm kir û min di serê xwe de bi naqş kir. Nahaka ku ez bêjim ka ezê bi peyîvîm êdî ezê karibim bêjim. Ji ber ku peyvbûn li ser hiskirin, naskirin û zanebûnê mazin dibe.

Ez careke çûme Nisêbînê ku mazin. Li wir ez li male mîrekî ku jê re digotin mîre bat. Mîre bat gelek mirovên bizane li dore xwe dabûbûn hevdû û li dore xwe di nav civate de didane staxilandin. Rojeke ji rojan re ya min ji kete bi wir de û li wir ez ji li male mîre bat bûme mêhvan û min

dit ku çend mirovên bizane li dore xwe wî dana hevdû. Gelek mirovên ku çûn û dihatin digotin ku li male mîre bat çend mirovên bizane hene. Ev gotin bi nave wî bala dibû. Gelek mirov li ser vê yekê di peyîvîn. Gelek mirov li ser vê yekê di nav mirovan de di peyîvîn. Gelek mirov vênêkê tanînine ser ziman.

Gava ku ez çûme wir min ji ev yeka dît. Min ji êdî got çend mirovên ku bizanebûn bûn li mîre bat dicivîn û di peyîvîn. Lê gava ku ez çûme wir û li dîwane wî rûniştim û êdî min weke nahaka min li wan gelekî hisand, li wan mirovên ku di peyîvîn. Hemûkan ji divêt mirov bêje ku ji rastîye û rastîyên ku têne zanin di peyîvîn. Hemûkan ji divêt ku ez bêjim ku xwedîye hizreke rastîye bûn û dianine ser ziman ji hevdû re. Gava ku ez çûme wir û li dîwana wan rûniştim, min dît ku wan mirovên bizane li hevdû rûniştibûn ji zanebûnên xwe didana ber hevdû.

Di malê de ji mirovên ku suxratîye ji wan mirovên ku rûniştibûn re di kirin û diçûn û di hatin ji gelek bûn. Mîre bat li gor xwesteke dile xwe rewsek her weha dabû avakirin. Di deme ku ez li wir rûniştibûn û wan jî ji zanebûne xwe di da ber hevdû, min dît ku yekî ji wan mirovên ku rûnistî û di peyîvî li mîre bat zîvirî û gotîyê de ka ma tu ji hinekî ji me re bi peyve. Mîre bat got ji xwe ez di peyîvîm. Ez te ne şikênim û bidest axiftinê kir. Di nava civateke de win ji zanin ku yek rabe û ji mîr re bêje, da ka tu ji hinekî bi peyve, ne tiştêkî ku raste û wek bêhûrmeteke te dît. Mîre bat ji gava ku ew weha peyîvîbû di hundurê xwe de hinekî ketibû zore de, lê ne dabû der. Li wir piştî ku mîre bat peyîvî êdî piştî wî re min mafê xaberdene hilda û ez peyîvîm. Min ji civate wî re û ji wî re got ku rastî mazin ê biqasî ku jiyane wilqasi ji hizre ji. Wa hizre anî ser ziman. Wî, her weha rastîyeke mazin ji anî ser ziman. Lê mîre bat weke batekî peyîvî. Gava ku min ev gotin got êdî yê ku ew gotin gotibû mîre bat, weke ku di bin gotine xwe de bimêne, li xwe tevgerehe. Piştî ji êdî gotin jê derneket. Wî mirovê ku ew gotin gotibû mîre bat ji gotine fahmkir ku min hinekî bi we gotinê re avête ser wî ji. Ji ber vê yekê êdî li min zîvirî û bi min re karkir ku bi peyîvê.

*Da ka bêje mirovê bizane, min ew gotine te hilda ser xwe.

*Mirovên bizane hertim karin hildine ser xwe'

*Min ji mîre me xwest ku hinekî bi peyîvê ji me re.

*Raste, lê di mala mîr de ve gotine we mir bêje ne ti, ma ne wilo ye?

Gava ku min weha got êdî ew ji ma sekinî di cihê xwe de û ji min re got ti mirovekî ku bizane yî. Mîre bat ji di wir de ji ber ku min alî wî kiribû gelekî kefe wî ji min re hat û ez bi diyar kirim. Herkesek zane ku di

dîwana civate mîr de gotineke wilo bê hûrmetî ye. Ti kesêk ji ne pejirenê. Ji bo rûmete malê ji ew gotin ne gotineke baş bû. Ji ber ku min ew gotin ji rûmete mala ku ez ji têde rûniştibûn re min rast ne dît, êdî min bersiveke weha da. Min ji ber çî ev yeka got. Ji ber vê yekê, min got ku bile mire min bêdengîye min bê hûrmeti li hevberê xwe û civate xwe erê neke.

Qasre mîre bota mazin û bi şerefe û bi rûmete. Gelekî rêzeke mazin heye jê re. Ew demeke ku ez li dîwane mîr rûniştîme, lê bêdeng mam. Min li dîwane mîre min mayizend û min dît ku çend mazin ê. Gelek mirovên bi zane li vir in. Di nav wan de mirov digihê zaniste. Mirov di serê xwe de xwe digihîne hizir bi hisandine re. Nahaka min hisand û min xwe gahande hizreke ku mazin di nav wan mirovên bi zane û mazin de. Mîre min ji vê yekê zane ku rastî bi hisandine re te fahmkirin. Her mirov û derek rastîyeke we heye. Her mirov ji aliye hebûne ve ji rastîyeke wê heye. Rastî bi mirov re ye. Mirov ji bi rastîye re ye. Her weha hevdû temem dikin. Carne di gotine de hevdû temem dikin, carne ji di jiyane de hevdû temem dikin. Mîre min vê yekê zane. Min gelekî li ser dîwane mîre bota bihistibû. Nahaka ji ez lê me û lê di hisênim.

Piştî wan gotinên min re divêt ku hinekî li ser xwe ji di dîwane mir de bêjim da qana werime naskirin. Mîre min navê min got û nave bavê min got. Ez bixwe ji Deştedate wan deran me. Mala me, malbate me hemû ji li wir in. Lê min bi male xwe û zarokên xwe re barî vêderê kir. Nahaka ez li ber rêyeke mazin ku jê re re ya havirîsimê te gotin li ber wêdere li Zergûze Xwere dimênim bi malbata xwe re. Ewderê xweş e. Li wêdere gelekî cihên xweze yê xweş ji hene. Ceme we ji bi xer e û li dore we gelekî daren behîvan û tûyan û daren çilo û şiven ku mali ji xwe re dikine salik û şilik an ji tiştên weha yên weke melkesen jî. Male min ji li wir e. Ewder ne dîrî cizîre bota ya. Piştî ku ez hatime wir piştre min xwest ku ez werim û mîre xwe ji li qasre wî bi qasre wî re bi bînim. Ji ber vê yekê ji nahaka ez li vir im. Li vir min dît ku mîre min çend mazin ê û çend zane ye. Divêt ku ez vê yekê bêjim û mîre min ji zanibê ku navê mîre min ji çend mazin û derketîye. Min berî nahaka nave wî bihistibû. Yê ku ez anîme vir ji ev ji hiskirine min bû. Ez hatim û min dît û min gelekî û gelekî mazin û bi rûmet dît.

Li Deştedarê mala me mazin bû. Em sê bira û du xweşk bûn. Birayê me yê herî mazin Hamdin bû. Ye bin me re ji Bawer bû. Xweşken me Zelixa û Nahîdê bûn. Piştî ku bave Qasimê hacî mir êdî biraye me yê mazin kete dewsa wî de. Li gor çande me di nav civateke de bire li ser

bire divêt ku ne peyîvê.Ev yeka weke rêzeke ye.Lê rastî çî bin ji divêt bêne gotin.Pişî ku birayê me yê mazin hata dewsa bavê me êdî destê xwe danî ser hemû tiştî.Herdû xweşikên me zewîcîne.Ew li malen xwe ne.Lê em hersê bire bi hev re di maleke xwe de weke malbateke jîn dibûn.Lê piştî ku bave me mir êdî rewşa me guharî.Birayê me yê mazin dest danî ser hemû tiştî. Êdî me ji ev yeka erênekir.Ez ji male bi malbate xwe re vaqataham û hatime ve herême. Li vir ezê jiyaneke ji malbate xwe re avakim.Jiyane min her weha bi zarokên min re buhurt. Em gava ku ji wir vaqatahan, me nizanibû ku emê herine kuderê.Lê xatûne min Dilane esmer ji min re got ku emê herine Zergûze Xwere.Ji ber ku li vir hinek ahlên we ji diman.Min ev yeka xalat ne dît û em bi hev re hatine wir û em nahaka li wir jiyane xwe berdewam dikin.

Vêce nahaka mîre min tiştê ku ez bêjim hê geleki dirêj û dirêje.Ez bi malebate xwe re ji male xwe mihacir bûn û hatime wir.Mîre min ji, vê ya ez di be qey zane...

Pişî ku hasanê Qasim her weha peyîvî pede êdî gelek mirovên ku li dore wî bûn bi min re lê bi hey bûn.Bi hinek çavên bi hey û bal lê meyîzendin.Geleki heye wan çû ser wî.Pişî ku ew di vegotine xwe de sekinî, êdî min bidest axiftinê kir û min jî jê xwest ku hê ji bi peyîvê.Ew mirovkî ku bi zane bû.mirovekî ku bi zanebûne xwe pir dîtibû bû.Ev yeka jê û ji vegotinên wî di hata fahmkirin.Gava ku piştî min jê xwest ku berdewam bike wî ji berdewam kir.Gelek mirovên ku li dore me rûniştibûn ji bi bêdengîyeke ku ve xwesteke min erê bikin li wî meyîzendin.Ji vê yekê ji dihata tégihîştin ku wî bigotin û vegotinên xwe bandûr li wan mirovên li dore xwe kiribû.Ev yeka dihata xuyakirin.Pişî vê yekê re min careke dî çavên xwe li dore xwe li ser wan miroven mazin û yên rûniştî gerehend piştî min jê re herweha xwest;

*Te bi vegotin û zanebûne xwe em bi zanebûn kirin.Hingi peyve te xweşe, ji xatir em dixwezin ku ti hê jî bi peyîve û vegotinke û piştî ku wan hatina vir êdî jiyana we çawa û di çî rewşê de berdewam kir.

*Mîre min hêjaye, ezê vê yekê yeke jî ji mîre xwe re bêjim, da qana fahmbike bi dore xwe re di dîwane xwe de.Pişî ku em hatina vir êdî jiyana me weke demeke geleki xweş çû.Gelek mirovên dore me alikarî dana me û ali me kirin ku em mala careke dî denên.Me male ne di demeke dirêj de careke di bidile xwe û weke dile xwe danî.Mirovên wêderê gelek ji wan dibûne ahlê jina min.Ji ber vê yekê ji em biteneserê xwe ne berdan.Ne tenê ji ber vê yekê em bi tenê ne berdan. Her weha ji ber ku mirovekî ku di serî de rewşa wî an ji wan ne baş bene û wilo bi

hatana xuyakirin, divîbû ku alîkarî jê re bihatana kirin.Ev yeka kevneşopîyeke me ya ku ne nivisî ya. Lê weke ku nivisî bê ji bicih hatiye di her deme de.Ji bo me ji ew yeke bicih hat. Piştî ku me mala xwe avakir êdî li wir rewş û mewşa me xweş bû.Kuremekî jina min li vir ku navê wî Dilbirîn e ardek jî ji arde xwe da me.Me jî ji xwe re hersal diçand û jê zadê ku me dihilda me pê rewşe xwe xweş dikir.Piştîre bi demeke re rewşa me li vir ji ya berê hê xweştir bû.Me êdî li wir xwe bicih kir.

Min û jina min Dilane esmer û keçe min Rinde û herdû kurê min Sêxan û Mêrxan jiyaneke xweş avakir. Zarokên min ji li wir mazin bûn.Keçe min Rinde li wir mazin bû û bû jineke ku gelekî û gelekî xweşik.Ew bixweşikatiye xwe re bû xwediyê navekî ku mazin.Keça min piştî ku her weha mazin bû êdî yek dil di keve wê de. Ew ji dil di keve wî de.Herdû dil di kevine hevdu de.Nave kurik Dilhat bû.Dilhat kurikekî ku gelekî û gelekî li ser xwe bû.Mirovên ku lê dimeyîzend çavên xwe jê ne digirtin.Gelekî bal û heye wan diçû ser wî.Her weha wilqasî mirovekî ku li xwe levhati bû.Bi we levhatine xwe re gelekî û gelekî bal û heye mirovan di kişenê ser xwe di we heyeme de.Rojeke gava ku min bihîst ku keça min her weha hij yekî kirîya û wî ji hij keça min kiriye êdî piştîre li cem jina min Dilane esmer min bakira keça xwe û ez pêre peyîvîm.Min gotiye de keça min, te gotin ku yek ketiye dile te de û ti ji ketî dile wî de. Ka ji min re bêje ku ka ma ew ciwan kî ye, yê ku dile te girtiye.Keçe min fihet kir ku bersive bide min.Peşîka bersiv neda min.Jina min cav kire min ji bo ku careke dê jê ne pirsim û keça xwe ne kime fihetîyekê de.Min ev yeka fahm kir.Lê keça min gava ku min jê pirsî bû hinarîkên ru ye wê sorbûn û ru ye wê weke bifihet bibe lê hat.Min ji ev yeka fahm kir. Ji ber ku min ji ev yeka fahm kir êdî min ji careke dî ji jê ne pirsî.Piştîre min ji jina xwe Dilane esmer pirsî ku ka ma ew karê fêr bibe.Wê ji gote min erê, ez karim fêrbibim ezê fêr bibim.

Demeke dirêj têve neçû, rojeke jina min hat û li nig min rûnişt û ji min re got min ew ciwanê ku Rindê hijê kirîya min dit.Min gotiye de ma kî ye, wê ji gote min, lê hê ez vê yekê nizanim, lê gote min ezê hîn bibim.Min ji got baş e.Ku ti hîn bûyî ku ew kî ye, êdî ji min re agahiye bene.Wê got min bila û piştîre êdî me li ser vê yekê got û bêj ne kir haya ku piştîre bi demeke re û jina min ew caraka dî ditibû û nas kiribû.Gava ku jina min wî dibinê êdî diçê nig wî û pêre xwe dide naskirin û jê dipirse ku ma ka ew kî ye û ji kuderê ye.

Jina min Dilane esmer miroveke ku bi aqil e.Miroveke ku ji dinyeye fahm kirîye.Mirovên li dore wê kî bê haya ku nasneke we di der haqê

wan de ne peyîvê. Ev yeka jê re weke xosletekî wê ye keseyetî bû. Gaven xwe hertimi bi aqil diavêje û haya ku jê bê ne dihêle ne hinek xoslet û tevgerên wê bi kevîne rewşeka zor de û ne ji ew... Vê yekê hertimî wê kirîye miroveke ku hevirdore wê lê bi hey bêmenin.

Jina min gava ku diçê nig wî ciwanê, dibîne ku wa ciwanekî ku li ser xwe ye û gelekî û gelekî sipahîye. Gava ku lê dimeyîzenê, dibîne ku wa mirovekî ku wilo ye ku lê te meyîzandin mirov nikare jê çavên xwe bivaqatenê. Gava ku jina min diçê nig wî pêşîka hinekî li ba wî di menê sekinî û bi bal lê dimeyîzenê. Ev yeka bala kurik dikişenê. Gava ku bala wî dikişene ku jina min li wi bûyê hey êdî ew ji hinekî fihet dike û weke dû an ji se gavan ji cihê ku lê di sekine bi paş ve diavêje. Jina min gava ku vê yekê dibîne, êdî fahmdike ku wî jî ji wê fihet kirîye. Gavaku jina min vê yekê fahmdike êdî hinekî dî ji bibal lê dimeyîzenê û li gav avêtinên wî dibe bi hey. Ev heybûn demeke dirêj di nava jina min û wî ciwanî de berdewam dike.

Jina min ku herweha weke qaderekê dimene bi bêdeng êdî piştre carake hêza xwe li xwe di de hevdû û dike ku bi wî ciwanî rind re bi peyîvê. Her weha weke qadereke xwe li xwe dide hevdû û piştre bi wi re di peyîvê. Gava ku li ru yê wî dimeyîzenê û pêre di peyîvê êdî jê di pirsê ku ka ma kî ye. Jina min hinekî weke ku bi dilper ji bû. Ji ber vê yekê ji gava ku jê pirsî bû li ser pirsî bûne xwe re kiribû ku pirsêka dî ji ji serê xwe jê bi pirsê. Lê hê jina min pirsê duyemîn ne pirsî, kurik devê xwe diveke û bersive jina min dide. Gava ku ew bidest bersiv dayine dike êdî jina min ji bi bal heye xwe dide wî û lê dihisêne. Ji bo ku wî nasbike gelekî û gelekî lê bi hey dibe. Kurik gava ku dipeyîvê pêşîka nave xwe dibêje û piştre ji di derbarê xwe de jî ji jina min re bahsa xwe dike.

Jina min gava ku lê dihisêne bi hisandine xwe re ji li wî ji dimeyîzenê û li ru ye wî di meyîzenê. Bi ru meyîzandine wê re, kurik gava fahmdike ku di wê dema ku ew di peyîvê de ew li wî dimeyîzenê êdî ji fihetkirine weke ku zimane wî lev dialiqê lê te. Lê jina min meyîzandine xwe ne bire li ser wî.

Lê gava ku kurik bahsa herême ku jê ye dike, navê wê dibêje û navê bavê xwe dibêje, êdî hê behtir bala jina min diçê ser wî. Kurik gava ku di peyîvê ji bi jina min re dibêje ku ji Deştêdare ye û navê bavê wî ji mir Hamdin e. Jina min ji êdî dibêje ku hebe nebe ev kurê Neffî ye ye. Mir hamdin bireye min e mazin bû. Li gor vê yekê ji ew ji dibû kurêbire min. Ew dibû birezîye min. Jina min gava ku vê yekê hisdike êdî wilo lê te ku êdî nexweze ku bêhtir lê bihisêne. Ew kurê bireye min bû û wî û keçe

min hevdû dîtibûn û hij hevdû kiribûn. Piştî ku jina min bi wî re dipeyîvê û wî nasdike êdî me ve rastîye fahm dike. Keça min, gelekî û gelekî hij wî dikir. Wî ji hij keçe min dikir û gelekî û gelekî hije dikir. Lê gava ku jina min hisdike ku ew kur kurê Mir hamdin e êdî zede nexweze ku li wî bihisêne. Hinekî hersbûn ji bi wê re çebûye û tişte ku berê hingî hatibû sere me te bire wê û hinekî nexweş dibe. Ew nexweş bûne wê gava ku ber êvarî hata mala min fahm kir. Gava ku hata male û di demên ku xwerin çêdikir û piştî ku me bi hev re xwerin xwer ji ew bihazn bû. Di wê heyeme de em pêre di peyîvîn, lê ji ber ku di sere xwe de gelekî û gelekî dihazinê hisa me ne dikir.

Min ev yeka gava ku me xwerin dixwar fahm kir. Min fahm kir ku gelekî û gelekî ew bi hazne. Haya we wê kêlikê ji me nebû ji ber ku bi hazn bû. Lê gava ku keçe min Rinde kete hundurê de û wê lê meyîzend êdî min fahm kir ku ew hizirandine wê li ser Rinde ye. Lê me hê ji nizanibu ku ji ber çî wilqasî ew bi hazn e. Hazne we bala min dikişande ser xwe di wê heyeme de. Çavên min çûbû bûne ser wê di wê heyeme de.

Piştî ku me xwerine xwe xwar û em çûne mezele rûniştinê û bi hev re em rûniştinê êdî wê ji min re bidest axiftinê kir û ji min re got ku ew nave wî Dilhat e û kurê bire te Hamdin e. Jina min gava ku herweha gote min `ew kurê bire te hamdîn e` êdî ji gotine wê min fahm kir ku hinekî bi hêrs e. Ji ber ku gava ku gotibû û gava ku navê wan gotibû hinekî bidengekî ku bilind û ku hêrsbûn di nav de hebû gotibu. Wê ji min re gotibû û min ji fahm kiribû rastî ku çî ye. Lê min li xwe ne anî der û caraka dî min jê pirsî ku ka ew kî ye.

*Ka hinekî dî ji min re bahsa wî bike çawa bû û çî gote te?

*Ez peşîka çûme nig wî û min xwest ku wî nasbikin. Ez piştî ku çûme nig wî û jê pirsî ku ka kî ye. Wî ji hinekî ji hatine xwe ye vir û ji kuderê hatiye bahs kir. Piştî gote min ez ji Deştêdare hatime. Gava ku gote min ez ji Deştêdare hatime êdî min jê pirsî ku ka kurê kê ye û ji kê ye. Wî ji gote min ez kurê Nefîfe ye me. Piştî ku wî herweha got êdî min ji jê pirsî ku ma tu kurê mir Hamdîn e. Wî ji got erê.

Piştî ve vegotine jina min ez hineki di cihê xwe de mam sekinî û hizirîm. Demeke dirêj ez di cihê xwe de mama sekinî û hizirîm. Ew kurê bire min bû û birezîye min bû. Birê min tişteki ku ne baş anîbû serê me û jina min nahaka li hevberê min bû û bihêrs bû. Min wêna di ber çavde dibuhurand. Piştî keçe min hata bire min. Ew keça min bû û kezebe min bû. Di wê rewşê de divêt ku ez çî bikin ez li ser vê yekê pir hizirîm. Gava ku min jina xwe di wê rewşê de dît, êdî min fahm kir ku wê rewşê bi ne

başıyên bi buhurê.Ev hizir di wê kêlikê ku ez dihizirîm de di serê min de çebû.

Divîbû ku min çawa kiribene? Ev pirsêke ku di serê min de bû û ji gelek aliyên ve bersivên mazin dixwestin.Divêt ku min bersiv dabene.Lê ka ma ka ez çî bersivê bidim.Ev ji di di serê min de bû bû weke pirsaka dî.Di rewşên weha de bersiva pirsên ku di serê mirov de çêdibin mirov dicihde bide gelekî û gelekî girînge.Dicihde bersiv dayîn mirov digihîne êncamên mazin ku mirov dixweze.Dicihde bersiv dayin di heyemên weha de weke azmûnekê tenê pêşiya mirov.Baş derbaskirine êzmûne ji di rast gavavêtine de ya.

Jina min di wê kêlikê de gava ku min lê dimeyîzend min fahmdikir ku hinekî bi hêrs bû. Keçe min Rinde ji fakirê di cihê xwe de bi bêdeng mabû sekinî û weke ku hayirî.Di wê kêlikê de ji xwe gava ku ew çûn û hatin di sere me de hebû, ew divîbû ku di serê me de ye herî zindî bena.Lê ne wilo bû di wê kêlikê de.Gava ku ez dihizirîm ew ji dihata bir û hişê min, lê bi zêde yî ji di wê kêlikê de ne keça min lê bire min di bîr û hişê min de bû.Ew piştî ku jina min ew rastî bihîstibû êdî di male me de di serê me de gelekî û gelekî bi zîn û jîn bû bû.Piştî demeke direj jev cude û hevdu ne dîtî ku mirov hevdu bi bîranî ji demên bihirtî anî bîra xwe êdî rewşaka cude çedibê.Ew rewş ji di serê de di serê mirov de xwedî wate ye û piştî ji di jiyana mirov de biwate ye.Hebûne bira anîne min ji di wê kêlikê de her weha rastîyeke mazin dabû çêkirin ji me re.Di wê kêlikê de gelekî hestên ku bi hev re û di nav hevdu de di serê mirov de çêdibin.Ew hestan ne tenê weke hestên di serê mirov de çedibin ji xaynî wê yekê ji weke hinekî pirsên ku mirov bersive ji bide wan di serê mirov de cih digirin.Ew cih girtin ji gelekî û gelekî girîng ê.Ji ber vê yekê ji divêt ku mirov baş û qanc bihizirê û bersiva wê bide.Her bersiv tenê ne dibîne bersiva pirsan, ji xaynî vê yekê weke hinek hizir ji dibîne bersiv ji hinek hestan re ji.Ev yeka di têgihîştina me de xwedî wate ji ye.Gava ku mirov li şûn xwe ve di meyîzenê û li roje xwe di meyîzenê mirov vê yekê baş û qanc dibîne û fahmdike.

Jina min herweha bi gotina xwe re gelek tişt di serê me de çekiribûn û di jiyane me de gelek nêzîkatî anî bûn.Min ji fikir ku wan kirin û nêzîkatîyan fahm bikim.Famkirin xwediyê rûmeteke mazin e.Mirov çend fahmdike, xwe digihinê we rûmetê û başîye û mazinîye. Hizra rûmete ji bi rawiste li pîyan e.Ew rûmet, rûmete zanebûne ye û bi zanebûn e û bi fahmkirine re ji hertimî li ser mirov serwer e.Ma qey em vê yekê nizanin? Belê! Em zanin û em baş ji zanin. Ji ber vê yekê ji ez baş û

mazin dihizirîm. Her ku ez di serê xwe de di navê hizran de diçûm û kur dibûm ji du mirov di serê min de mazin li bîr û hişê min dibûn. Yek ji wan mirovan keça min bû. Yê dî ji bire min Mir Hamdin bû. Herdû ji di serê min de gelekî û gelekî zindi ji bûn. Keçe min li mal bû li ber çavên min bû. Lê keça min e ku di serê min de bi hizir kirine min re çedibû ji, gelekî û gelekî mazin di serê min de dibû. Mazin di bîr û hişê min de cih digirt. Jina min di wê kêlikê de di nêzîkatîyên xwe de gelekî û gelekî li hevberê min dihata xuyakirin. Ez li ser vê yekê ji dihizirîm. Min di serî xwe de maf dide wê ji. Lê vê yekê bersiveke mazin di serê min de çênedikir. Min di serê xwe de hinek bersivên hê maztir dixwest. Nêzîkatîya min ya di wê kêlikê de wilo bû. Lê kurê bire min Dilhat ji ne ku ne di aqlê min de bû. Ew ji di aqlê min de bû û ser wî ji gelekî û gelekî di serê xwe de dihizirîm. Lê haya wê kêlikê ji kurê birê min hê min bi wi re gotubêjek ji mazin ne kiribû.

Kurê birê min Dilhat û Keça min Rinde hij hevdû dikirin. Min evnekê fahmkiribû û gahabûme têgihîştine wê yekê. Lê ma vê yekê we têra çî kiribene? Jiyana me weha hinekî ber dewam kir. Haya demeke di nav me de herweha hizirandin û di serê xwe de û di jiyane de çûn û hatin çêbû. Di we navbarê de ji keça min Rinde û Dilhat hevdû dibînin û ku firsanda di bînin diçine nig hevdû û ten. Her weha ev yeka haya demeke ji berdewam dike.

Rojeke em hemû ahlên malê li mal bûn û em li ser şîve rûniştîbûn. Min hiskir ku yekî li deriyê me yê hewşe xist. Gava ku deriye me hata lexistin êdî min ji cihê xwe kir ku rabim û ez herim û derî vekim. Lê kurê min Merxan berî min da xwe û ji cihê xwe rabû û bilez çû biber devê derî ve ku vekê. Kurê min Mêrxan mirovekî ku li ser xwe bû û gir bû. Mirovekî ku çavên mirovan tişî dikir. Mirovên dore wî ji gelekî û gelekî hije dikirin. Mirovên ku hevalên wî bûn car bi car ji jê re digotin 'farxê baz'. Ev nav ji jirêktîye wî û merxasîye wî lê hatibû kirin. Gelekî gava ku min lê dimeyîzend, min dihundurê xwe de digotiyê de 'ez gelekî kêf xweşim ku xwedîyê kurekî weke te me. Xwezî ku miroven baş hertim bibin xwedîyê kurekî ku weke te'. Mêrxan gelekî û gelekî mazin û jîrek bû. Hê ku biçûk bû bidest xwendinê kir û di xwendine de cizokên pêşî hemû hema bêja di demeke kin de xilas kirin û taqdîra seydeyê xwe û hevale xwe hilda.

Gava ku Mêrxan ji cihê xwe rabû û çû devê derî û deve derî vekir êdî dît ku wa Dilhat wê hati deve derî ku were malê. Di çanda me de ku yek hata devê derî ku kî jê bê, ji devê derî naye vagarandin. Ev yeka weke

kevneşopîyeke ye û rûmeteke ji.Mirov bi wê kevneşopîye re hem rûmete xwe di paraze û hem ji rûmete bi mêhvandariye xwe re mazin dike.Her mirovên birûmet dixweze ku van herdû xoslatan bi xwe re bi paraze.Me kurdan ti carî êvan xoslatan ne parastinê ne kiriye.Ev ji xosletekî me ye û rûmeteke me ye mazin nîşan dide.

Gava ku Mêrxan Dilhat dit li deve derî dicihde ew dewetî hundurû kir û anî hundurû.Keça min Rinde ji di wê heyeme de li nêzîkî min rûniştîbû û dayika we ji li tihêle min, lê hineki ji min dût rûniştîbû.Kurê min di Sêxan ji li nêzîkî dayika rûniştîbû.Gava ku Dilhat hata hundurû êdî hata dewet kirin li hundurû û ku hata hundurû min silav daye de û da rûniştandin.Lê di wê heyeme de çavên min bi çavên jina min ketin û min dît ku ne baş dimeyîzenê.Lê di xwe de di wê kêlîkê de tanî der ku wê ne xweşîye xwe ne dide der.Min ev yeka fahm kir.Lê min çawa ku fahm kir ji min di xwe de ne anî der û her weha ez jî ji cihê xwe labitîm û çûm û li nêzîkî Mêrxan mama sekinî li ber Dilhat.Jina min bi maf ji aliye xwe ve.Lê rast ji ne di bû ku mirov aksa hinekan ji hinekên dî derxe.Dilhat hê ciwan bû.Ji nûve bû bû zilam.Zilamekî ku baş û qanc jê derketibê.Zilamekî ku rind û sipahî jê derketibû.Bi we rindbûne xwe re heye mirovan di kişan de ser xwe di wê heyeme de.Heye me hamûkan ji kişandibû ser xwe di wê heyeme de.Piştî ku Dilhat Hata hundurû û me ji ew da rûnandin êdî di wê heyeme de di serê min de hata hişê min ku ez avirekê bidime keçe xwe Rinde ka çi dike.Gava ku di wê heyeme de min avire xwe da keça xwe Rinde, min dît ku wa bidil û bihey li Dilhat dimeyîzenê.Dilhat car bi car weke ku dixwest ku çavên xwe bibe ser wê, lê dibêt ku ji me fihet fikir êdî ev yeka ne fikir.Ji xwe di wê kêlîkê de gava ku min li wî meyizend min didît ku çend fihetiyê xwe di ruyê wî de daya der.Piştî ku ev yeka min ji fahm kir êdî piştî min ti gotin ne got û min heye xwe bire ser wî.Di wê heyeme de ti lavz jî ji ti kesêki dernediket.

Dilhat gava ku hatibû hundurû û hinekî ji rûniştî li nig min mabû piştî hêza xwe li xwe dabû hevdû û kiribû ku bi min re bi peyîvê. Di wê heyeme de ji heye min ji bi bal li ser wî bû û min li wî dimeyîzend.Çavên min li ser wî bûn.Di wê heyeme de ji axlabe ji çavên wî li pêşîye wî bûn.Piştî ku min weha dît êdî di serê xwe de min ji xwe re got ku ev kurik kurikekî ku ji xwe bi fihet e.Rast ji bû ev yeka.Gava ku lê dihata meyizendinê ji ev yeka pir baş û qanc dihata fahmkirin û têgihîştin. Di wê heyeme de her ku çend di serê xwe de dabû xwe ku bi peyîvê ji haya demeke bi bêdeng mabû sekinî di cihê xwe de.Min ji haya min ew ne

peyvî ez ne peyvîm û min jê tişte ne pirsî. Di wê kêlikê de haya ku min ji tişte ne pirsî berî min ti kesekî dî ji tişte jê ne pirsî. Malîyên min ji di wê kêlikê de gava ku li wan dihata meyîzendin dihata famkirin ku weke ku li bendî min û axiftinê bûn. Lê ez mama sekinî û min di we deme ku ez mama sekinî de min bi hey li Dilhat meyîzend. Ew kurê bire min ê mazin bû. Gava ku min lê dimeyîzend min gelekî xosletên wî û tevgerên wê di tijbandina yên bire min mir Hamdîn di wê kêlikê de.

Piştî qadereke êdî Dilhat bi min re bidest axiftinê kir. Gava ku bi min re bidest axiftinê kir ji êdî weha bi min re axivî;

*Silav emû, ez nahaka hatime mala te û tu ame min ê. Min pêşîka xwest ku ez te ji bi binêm. Gava ku wa ji Deştêdare barkiribun ez gelekî û gelekî biçûk bûm. Di ser barkirina wa ve demeke direj buhurtîye. Hingî ez biçûk bûm, lê nahaka ez ji mazin bûm e. Min hertimî dixwest ku ez wê bibînim. Win di dile min de bûn. Ji ber ku min gelekî di derbarê wê de hiskiribûn. Gelek mirovên mazin di derbare we de di peyvîn. Gava ku dipeyvîn ji di axiftinan de bahsa ne heqîyê ku bavê min mir Hamdin ya ku li we kirîye ji dihata kirin. Ji wan got u bêjan, min ew ji fêrkir. Nahaka ez wê ji zanim. Piştî ku min fêrkir êdî ez çûme nig dayika xwe û wê hemû tişt ji min got. Ji min re ta bi derzîyê ve kir. Piştî ku min fêrkir êdî ez ji min biryara xwe de ku ez bi rêyan bikevim û werim wa bi bînim. Êdî piştê ez bi rêyan ketim û hatim ku werim û we bi bînim. Gava ku ez bi rê ketim pêşîka ez hatime herême Nêrincîye. Li wir li Nêrincîye weke demeke mam. Piştê ji ku min biryare xwe da ku hinekî li Nêrincîye ji bimênim, êdî li wir weke demeke mam û di we deme de ji ez li nig Male mir Haskê mam. Min li wir bi xwesteke xwe hinekî şivantî ji kir li male wan. Ez li wan çol û beyerên Nêrincîye yên xweş gerehem û min dît. Li wir min gelek mirov naskirin. Gelek mirovên ku min naskirin ku ji haziran ne çetir bin mirovne ku baş bûn.

Ez li wir demeke mam û piştê min biryara xwe da ku ez ji wir ji herim. Lê pêşîka berî ku herim ji wir, mir Haskê bi min re rûnişt û gote min kurê min, ez ji te xwezim ku ti li vir bimene. Ti mirovekî ku baş î. Ku ti ji bixweze li vir bimêne û weke kurê min bimêne. Min ji gotiye de `ne ez namenên, divêt ku ez herim`. Min gotiye de amekî min heye, hê ku ez biçûk bûm me jev qaraha bû. Nahaka dibêjin ku li Zergûze Xwere dimêne. Min xwest ku ez herime wir û wî ji bi binêm. Ew gelekî û gelekî bi min ve ma. Lê min erênekir. Piştê ku fahm kir ku we nikaribe min bide sekinandin, êdî gote min kengî ku rêya te bi vir bikeve were vir, derî yê min ji te re vekirîye. Gava ku ez bi rê ketim gelek tişt jî ji bo min da

amede kirin, lê min tenê ji hinek xwerin ku di rê de bixwûm pêve tiştek dî bi xwe re ne anî(bir).

Gava ku ez bi rê ketim demeke dirêj mam di çolan de. Di şevê de ji mam li çolê û di rojê de ji mam li çolê. Gava ku min dît li min bû şev êdî hineki min rêya xwe hêdîka dikir, lê min haya ku ne wastahabama ne disekinîm. Gelek caran gava ku min di wê raşa de serê xwe ji di rakir û hineki li dur dimeyîzend, min di got ku qey raşikên şevê li pêşye min ên, li min dihat. Lê her ku min rêye xwe qad dikir û di gahame we herême ji min tiştek ne didît. Tenê wilo li min dihat. Min êdî wilo fahmkir.

Di şevê de maşîn mirov car bi car şapola ji dike ji ne dîtîne. Gava ku linge mirov li keviran dikeve, êdî ew şapolatîyê ji xwe bêhtir dide der. Gelek caran wilo li min ji hat. Lê min di ti kêlîkê de xwe ne berda. Min di serê xwe de xwe qanix kiribû ku di wê kêlîkê de çî derkeve pêşîye min ezê karîbama de. Bi vî awayî re li min bawerîye min hebû. Jiyanê çolê, min zanîbû ku çawa ye. Min li nig male mir Haskê şivantî ji kiribû û ez li çole bi şavan ji mabûm. Ji ber vê yekê ji zêde tahde ne dide min di wê heyeme de. Jiyanê çolê, ku mirov têde jîn bû du tişt bi bal bi mirov re xwe didine der. Ya pêşî ewe ku mirov fêrî we jiyane dibe û ku mirov fêrbû ji êdî mirov di her rewşên ku mirov bikevîye de mirov serwaxt dibe. Ya dî ji ewe ku jiyane çole mirov dikişêne nave xwe di her demê de. Gava ku mirov alimiyê de êdî weke ku mirov bi afsûn bike mirov nikare jê xwe qut kê. Hertimî mirov we dixwezê. Dibêt ku ev yeka ji xosletek ji jîyanê çolê bê. An ji xosletek bê ku mirov bi jîyanê şivantîye re distenê û piştê ji di jîyanê mirov de dibe xwedî gotin û li ser mirov dibe xwedî bandûr. Jiyanê çolê, min gelekî û gelekî baş di we dama şivantîye xwe de fahmkir. Min gelek tişt jê fahmkir in. Jiyaneka xwezayê ya. Ji ber ku jîyaneka hertimî ku di nav xwezayê de ya. Bi vê yekê re divêt ku mirov bêje ku xweza xwezetîyekê bi mirov re çedike û ew xwezetî ji êdî xwezayê dixweze ji mirov di jîyanê de. Xweza û mirov, her weha di mirov de dibine yek û di mirov de hevdû digihênine hevdû. Jiyanê min ya ku buhurtî, vê yekê baş û qanc bi min da fahmkirin û têgihîştin.

Piştî ku ez ji wir derketim û ketime çolê de, ji ber ku bi vir ve werim, ez di rêya xwe da piştê gahama Banihe. Gava ku ez gahame wêderê êdî ez hinekî li wir ji mam. Gava ku ez gahame dehma Banihe êdî min berê xwe da wir û çûm ketime wir de. Li wir ji weke demeke mam. Li wir ez gava ku çûm ez gahama mirovekî ku pîrbû. Lê mirovê ku min dîtibû, min li ber navende dîtibû. Gava ku min ew dît pêşîke çûma nig wî û piştê hinekî bi wî re axivîm û piştê ji ez û wî bi hev re me berê xwe da

navende û em hatine navende.Ew bixwe ji mirovekî ku pêrbû û gava ku ez pêre axivîm ji, min fahmkir ku ew mirovekî ku gelekî û gelekî bizane ye.Nave wî Newzike belke bû.Gava ku ez û wî bi hev re hatine navê navende êdî wî ez ne berdama û ez bi xwe re birime mala xwe û ez li xwe kirime mêhvan.Vê yekê ji gelekî û gelekî dilê min xweş kir û ez gelekî û gelekî kêf xweş kirim.Gava ku wî ez hildam û birime malê û em bi hev re çûn û em gahana mala wî êdi min dît ku va ew mirovekî ku gelekî dewlemend e û xwedî semyana. Gava ku mirov li mala wî dimeyîzend ne mumkun bû ku mirov vê yekê ne bêje.Ji ber ku ew di maleke weke qasreke de jîn dibû.

Gava ku ez û ew bi hev re hatina hundur û me bi hev re şakalên(pêlav) xwe ji lingen kirin û em bi hev re buhurtîne hundur, êdî min dît ku wa jînaka gelekî û gelekî xweşik û bixwe wa biber me ve hat û silav da me û bi me re hat haya mezele rûniştîne ya ku emê tede rûnihin.Jin, keçeke ciwan bû û gelekî û gelekî xweşik bû. Li ser we xiftenê cizirî hebû û li ser wê xiftenê de ji girêdanke hamawîyê habe. Hamawîyeke ku gelekî û gelekî xweşik bû û rengê wê zîn bû li ser girêdabû bû.Li anîye wê ji bendek hebû û li pişte destê wê ji hebû.Lê bi cilên li wê yê li ser re gelekî û gelekî lê dihat.Ew jina her weha bedew û xweşik, min navê wê gelekî û gelekî mereq kiribû.Bi vê yekê re min ji xwe negirt û ji Newzike belkê navê wê jinê pirsî.Wî ji li min meyîzend û weke ku dibin wa simbêlên xwe yê ku ji ketina gelek muyên sipî, sipî û raş xuyakir beşî li min.Lê tişte ku herî bala min kişandibû ji ne tenê ew bû. Di wê qasra wilqasî mazin û wilqasî bi heybet bû de tenê ew zilam û jin dihata xuyakirin.

Piştî ku zilem hinekî bêdeng ma êdi piştî li min zîvirî û ji min re navê wê got.Ji min re got ku nave we Gulîzar e. Piştî li min zîvirî û ji min re bahsa we kir. Ew jin, piştî ku ez û ew zilem bi hev re çûn wir û ketine hundurû de û em li hundurû rûniştin û wê bi xwe ji ji me re gelekî bi çûn û hatine xwe re gelekî suxretî ji kir, lê hê haya wê kêlîkê ji devê wê ti lavz derneketibû.Vê yekê bala min kişandibû. Piştî vê yekê re ku sê an ji çar carên din jî ji bo suxretîye me çû û hat, êdî min xwe ne girt û ji wî pirsî ku çima haya nehaka ji bo me çû û hat le ti lavz bi me re ne kir.Piştî min jê re got ku'ti ji zane ku yek bi mêhvandarî herê mala yekî û di wê malê de yek ji wê malê li hevberê wî bi bêdeng bimêne, wî çaxî ev yeka te wê watê ku ji mêhvandarîye wî nexweşî heye'.Ji ber vê yekê ji min jê pirsî.Lê her ku min pirsî ji wî di serî de bersiva min nede.Vê yekê êdî gelekî û gelekî ez êşandim.Piştî li hevberê vê yekê min jî ji xwe re

got ku piştî vê yekê re ez li vir bimênim, we ev yeka ji min re bê weke bêrûmetîyeke û min berê xwe da zilêm û min gotiye de, va nahaka ez ji male te diçim. Gava ku min ev yeka got êdî wî bi tememî berê xwe da min û ji min re bahsa wê yekê kir. Piştîre ji min re her weha li ser wê û we bêdengbûna wê her weha ji min re peyivî;

* Hey dilo ka vêce nahaka aqil û hêzê bide min da ku ez bênime ser ziman. Hey gîdî dinye yê, deka vêce ezê çawa rastîye te ya ku te dayî jînkirin, ev dev û ziman wê bi min re bêne ser ziman. Rastî carna zore ku werê ser ziman û zore ku werê fahmkirin û têgihîştin ji. Lê rastî heye û di jîyane de ye. Em ji weke mirovan xwedîye rastîyeke ne. Jîyan ji rast e. Mirov ji rast e. Tiştên ku tenê serê mirov ji, dibin ji, rastin. Tiştî ku ez ji terê vebêjim ji rast e.

Ewa ku nahaka te dîtî ji ew xweşikî min ê. Lê ya ji min biçûktir e. Di biçûkatîye xwe de ti kesekî li nig wê û li hevberê wê nikaribû ji xwe bêj ku ez xweşikim. Ji ber ku hingî ew xweşik bû û rind bû. Gava ku nave Gulîzar dihata gotin di serê mirov de tenê xweşkatîyeke ku bi mirov re bû dihata bîr û hişî mirov di wê heyeme de. Di ciwaniye xwe de gelekî û gelekî rind û xweşik bû. Haya ku ti bêjê xweşikî xweşik bû. Li ber çavên bû. Mirov hertimî li xweşkatîya wê nezer dikir. Gava ku mirov li xweşkatîye wê nezer kir, êdî tiştîkî dî ne dihata bîre wî. Ji ber ku xweşkatîyeke wilo li ser wê bû ku mirov di dît ji dil bêhne xwe dikişand û diberda li ber wê û xweşkatîye wê. Gava ku xweşka min gaha keçkanîya xwe ku dema zawaca xwe, êdî gelek mirovên mazin û kurê mîran ew xwest ji xwe re ku pêre bizewicin. Gelek mirovên mazin ji bi ku wê hildin li derîye me dan. Her ku çend mirovên mazin û mêr hatin û ew xwestin ji we ne xwest ku bi wan re bi zewice. Ew li xwe bû û bixwe bû. Bi dile xwe bû. Bi cane xwe bû. Hevalên wê, gava ku ew dîtî, li rewşa ku ew têde bû gelekî û gelekî di hizirîne de. Bavê min di gotinê de Haloyê Simo. Bavê min Haloyê Simo ji li ber wê ji ber ku gelekî hij wê dikir deve deriye semyenê malê jê re vekir. Ku wê çî bixwestene ne dihata gotin ne. Li kuderê tiştîkî ku xweşik hebene û navê wê hatibana hiskirin muhaqaq ji wê re ji dixwest û dida anîn û dide yê de. Wilqasî hije dikir. Bi min re du birayê min yê din ji hebûn. Ewan ji Nezîr û Yusif bûn. Ew xweşka me hersê ya bû û biqadr û biqiyet bû.

Xweşka me ewdera ku te lê ez dîtî û em jê bi hev re hatine vir malê, li wêderê di ciwanîye xwe de dima. Lê rojeka ku diçê wir êdî li wir rastî kureme me Sîpan têt. Gava ku xweşka me û kureme me hevdû dibînin, êdî li wir dil dikevîne hevdû de. Bi dilekî ku mazin dile xwe bi

hevdû ve girêdidin. Sîpan xurtekî ku ji xorta bû. Xurtekî ku xurt bû. Xurtekî ku gelekî û gelekî sipahî bû û levhatû bû. Dile gelek keçikan li ser dişawitî. Lê wî ji dile xwe dabû keçama xwe Gulîzarê. Piştî ku dil dikevine hevdû de, êdî weke demeke dirêj, her roj li wir digihine hevdû û bi hevdû re dibin. Ev yeka weke demeke berdewam dike. Bavê min Haloyê Simo ji dilê wî bi Sîpan ve bû. Gava ku ji dereke xaber digihe guhê wî ku xweşka me û ew hij hevdû dikin, êdî rojêke ku em bi hev re li ser sofere xwerine dixwûn dibake xweşka me li nig me û dibêjîyê de ku bihîstiyê ku ew û Sîpan hij hevdû dikin. Xweşka me di wê heyeme de gelekî û gelekî fihet dike li ber bavê xwe ku ew yeka te gotin. Lê rastî ji dile wê di wî de bû.

Bavê me, got ku` gava ku dile te û wî di hev de de, habe bêjiyê de bila werin û te bixwezî. Xweşka min di wê heyeme de tiştêkî ne bêjê. Lê biqasî ku me fahmkir, ew gelekî û gelekî bi vê yekê bikef û bişahî bû. Roja dî gava ku xweşka me diçê cihê ku berî hingî her dayîmî lê hevdû di ditin dise û hevdû dibînin û jê re dibêjê ku bavê wê her weha gotiyê ku bila werin min bizwezî. Li ser vê yekê gelekî û gelekî kêfe wî ji têt. Piştî demeke dirêj têve neçe, êdî Sîpan malebata wî tê û xweşka me ji wi re dixweze û bavê me ji dibêjê erê û piştî ne bi demeke dirêj re dezgîrena wan tê kirin û piştî dezgîrenê re, êdî demeke mazin têve naçe daweta wan ji tê kirin. Herdû ji gelekî û gelekî bikêf û bişahî ne ji bo digihine hevdû di wê heyeme de. Kêfe ti kesekî ne ser ya wan re ye. Dile wan ji kêfe di cihê xwe de ne sekne. Ew di rewşeke weha de ne. Mirovên ku her weha wan û şahîya wan dibînin bi wan re bi kêf u şahî dibin. Şahîya wan herkesekê li dore wan bi şahî dike.

Piştî ku dezgîrana wan tê kirin, êdî piştî bi demeke kin re dawata wan jî tê kirin û bixêr di zewicin û digihine miredê xwe di wê heyeme de. Dilên me hemûkan ji bi wan xweş bû. Herdû jî du mirovên ku gelekî jê re bidil bûn û hij hevdû dikirin.

Le rojêke, weke ku afsûneke ku xirab li wan were kirin Sîpan bi êşeke ku gelekî û gelekî giran dikeve û demeke dirêj û dirêj li ardê dimenê. Lê di dawîye de Sîpan ne filite ji destê wê êşe û jîyane xwe ji dest dide. Piştî ku Sîpan jîyane xwe ji dest dide, êdî gelek mirov dibêjin ku afsûn li wan hatîya kirin. Bi afsûnê hinekan baxte wan kifş kirîya. Gava ku Sîpan jîyane xwe ji dest dide, êdî xweşka me Gulîzar jî gelekî û gelekî pê diêşehe û êş li dile wê dixê û ji êşe dile xwe bi çolan dikeve. Di keve rewşeke wilo de ku ti kesek we nasneke. Demeke piştî me fahm kir ku Gulîzar bihamlû di zikê wê de zarokek hebû. Ji ber vê yekê me hersêka

birayan ew girt û ne berda. Me lê meyîzend haya ku zaroka wê jê re çêbû û hata dinyê. Lê piştî mirina Sîpan jî xweşka me Gulîzar ji weke ku ji aqle xwe bikeve lê hatibû. Piştî Sîpan re weke ku ew çûbû û yeke di hatibû şuna wê di wê heyeme de. Gelekî û gelekî rewşa wê nexweşbû bû. Wê rewşa wê gelekî û gelekî me diêşand. Gelekî û gelekî dile me di êşand. Weke ku ji dil xwûn were ji bo wê dilê me diêşêhe. Ji ber ku xweşka me bû û dile me pêve bû. Ji xaynê wê yekê ji me gelekî hij wê fikir. Ji bo ku ew baş bibe me rêyek nema ku me serî lê neda. Li kuderê zanistek hebû an ji li kuderê mirovekî ku ji başkirinê fahm fikir ku me nav û cihê wî hiskir, me serî lê de û me jê xwest ku xweşka me rehet bike û bêne ser sêraberê. Lê ma ka kê karibû ku xweşka me bêne ser sêraberê? Ew yeke ji piştê me fahmkir ku hinekî zor bû. Ji ber ku êşe wê li serê wê xistibû. Êşe we biqasî ku wê diêşand û êş dide wê, her weha wilo wê êşe êş dida me jî û me jî di diêşand û êşeke mazin dide me û dikire dile me de. Ji bo ku wê em rehet bikin me gelekî û gelekî lêgerîneke mazin kir. Lê me ti êncam haya wê kêlikê ne girt. Lê rojêke tiştek bû. Xweşka me ya ku me gelekî û gelekî hije fikir, ji êşe dile xwe dirajê zaroka xwe û ji malê diçê û winda dibe. Gava ku diçê ji êdî me kirkir û kirnekir ew ne dit. Êdî piştî ku ew winda dibe demeke direj em lê garahan ji bo ku wê bibinên. Lê me ew ne dît û me nizanibû ku kûva çûya û li kuderê ye û bi kuderê ve çûya.

Her weha çûn û windabûna xweşka me gelekî û gelekî êşeke mazin xista dile me de. Vê yekê weke ku em ji dîn û har kirin. Piştî ku ew winda bû êdî me ji cihek ne ma ku me lê ne meyîzend û ne çûne de. Lê her ku em çûne kuderê me ew ne dît. Bavê me ji êşe xwe kete nav nivînan de û nexweşîyaka mazin wî girt. Piştê jî, ew ji we nexweşîye xilas nebû û çû ser dilowanîya xwe, ne bi gelekî. Ez û birayên min yê dîn ji me bi hev re û bi kuremam û ahlên me yê dîn re me bidest lêgerine wê kir. Her dera ku em çûne de ew ne li wir bû. Xweşka me ji êşe dile xwe bi dinye ketibû. Lê çûbû kuderê ji yekê jî ji me nizanibû. Me her roj dia dikirin da ku em we bibînin. Me her roj dia dikirin da ku em caraka di wê bibînin. Me her roj dia dikirin da ku em xwe bigihêninê de. Lê ne bû, me ew ne dît. Demek dirêj em lêgarahan. Piştê me hevîya qut kir, me bawer kir ku ew êdî ne li jîyane ya. Em vegarahana mala xwe bi dilekî ku bi êş. Lê her ku me ev yeka di nav xwe erê kir û me got ku divêt ku ne li jîyane ya jî, lê disa min di hundurê xwe de ev yeka ne pejirand. Di hundurê min de dengê di gote min ne ne hê ew saxê li jyanê ya. Vî dengî guhê min carne weke ku kar bike deng dika û dide.

Lê piştre me xwe gahanda rastiye. Ew ji piştre bi gelekî û gelekî demeke dirêj. Piştî bi çend salan piştre êdî me herweha fêrkir ku xweşka me hê li jiyane ya. Piştre caraka dî disa me bidest lêgerîna wê kir. Ew rastî ji çawa bû ez weha ji terê bêjim, da ku ti ji fahm bike, da ku çend bi êşe û êşeke mazinê.

Xweşka me piştî wê rewşa xwe ji nig me diçê, êdî diçê dereke ku dût. Ji bo herê wê derê dût bi şev û rojan di riyan de diçê. Piştre digihê wêderê. Gava ku digihê wêderê ji êdî li wir ji hinek mirov ku alikariye didine de jê re maleke avadikin û wê û zaroka wê dixinê de. Ew demeke li wir jî bi zaroka xwe re dimenê. Bi nav digotine wir şengalê bêravê. Li wir ji weke demeke di menê. Lê piştre zaroka xwe jî li wir dihêle û ji wir ji diçê û ji wir ji ti kesek nizane ku ew li kuderê ye û bi kuderê ve çû ya. Kurikê wê ji li wir dimenê û li wir mazin dibe. Li wir mirovên ku lê dimeyîzenin û wî mazin dikin derdikevin. Wî didine xwandin û mazin dikin weke zarokek ji yê xwe. Navê wî ji dikine Ruxweş. Ji ber ku gava ku mazin dibe hingî levhatîye û sipahiye, êdî di bêjinê de Ruxweş. Piştre nave wî ji herweha dibe ew. Lê gelek caran di nave xalke de jê re dibêjin Ruxwê bêkes ji. Ji ber ku êdî li wir ti kesekî wî ne bû. Ruxweş mazin dibe û li wir xortekî ku mazin û hêja jê derdikeve.

Diya wî Gulîzar ê ji bi dinyê di keve û digerehe. Li gelek cihan digerehe. Piştre ew ji te ber çîya yê Axlete û li wir di sikefteke de u tede jîyan dibe. Demeke dirêj li wir di sikefte de jîn dibe. Gelekî û gelekî bidileş bû û êşe dile wê di ti demê de ji ne kem dibe û ne jî ji aliyê wê têt ji bîr kirin. Gulîzar li wir di wê sikefte de demeke dirêj dimenê. Jiyaneke li wir bixweze yê re ji xwe re avadike. Li wir demeke dirêj têkiliyen wê bi mirovan re nebin. Bi teneserê xwe li wir û bi ser xwe li wir dimenê. Gulîzar li wir 18 salan dimenê. Waqas salan li wir dimenê û li wir bi sere xwe dimenê. Di wê heyeme de me ji di got ku ew ne li jîyane ya. An ji tiştne hatine serê we. Ji ber ku me derek ne ma ku em ne çûne de û ne dît. Me ji di got ku piştî awqas lêgerînê me ku li jîyane bena me yê muhaqaq di der haqe wê agahiyek girtibena. Ji ber ku me ti agahî ne girtin, me ji digot ku ew ne li jîyanê ya. Lê ew li wir bû û li jîyanê de bû. Piştî ku ew ji wilqasî dimenê êdî ew ji rojê biryara xwe bi serê xwe dide û dibêjê ezê bi ber cihê ku zaroka xwe hiştibû ve çim û piştre ji diçê. Dile, kezebe, ma qey ji bîr dike? Wê çûbene kuderê wê nizanî bû. Hema wilo dikeve re de û diçê ku xûde re ya bi kuderê ve bixwe û berê wê bide kuderê êdî...

Kurik ji li cihê ku lê dimene, jîyane xwe berdewam bike u mazin dibe, êdî li wêderê bidest gavantinê li jîyanê dike. Li wir wî gavantî dikir. Diçû ber garan û maranê wêderê û bi wê jîyana xwe berdewam dike. Le ti kesekî wî nîn ê û weke sêwîyekî dimenê. Li wir ji wî re ji dibêjin ku ti keskî wî nîn ê û dayik û bavê wî mirine. Ew ji bi tenê me ya. Ew her weha wilo vê yekê dizanê û wilo bi wê zanebûne re mazin dibe.

Diya wî ji piştî waqas kûl, elem û êşan re ji hê ji di we heyeme de ku lê dihata meyîzendin weke keçikeke 17 Salî bû. Herweha wilo ciwan û ru xweşik bû. Hê ji ku mirov ew didît dil diketine de. Ew miroveke ku gelekî xweşik bû. Mirovên ku ew xweşkatîya wê di dîtin di gotin ku ew qatek ji nurhe xwûde ye li dinye bicih bûya. Hingî xweşik bû. Piştî ku ew ji ku ji cihê ku sikeft bû ku jê diveqerehê û êdî dikeve reyan de û li gelek cihên ve diçê û digeherê. Haya ku caraka dî te wî cihê ku kurê xwe lê hiştibû. Lê wê cara ku ew tê wir, êdî ne ew wêderê nas dike û ne ji yên ahlên wêderê wê nasdikin. Weke mirovekê beyan li wir wê li wir pêşwazî dikin. Lê gava we carê wê nasnekin ji wê weke miroveka ku ti kesekê wê nîn ê pêşwazî dikin. Ji ber ku gava ku jê dipirsin ku ka ma kê yê wê heye, ew ji dibêje wan ku ti kesekî wê nînê.

Lê ev yeka ne wilo bû. Ew ne bê xwedî bû. Lê êşe ku ew jînkiribû bû ew bêxwedî kiribû û bi dinyê xistibû. Eşe ku ew di hundurê xwe de jîn dibû gelekî û gelekî mazin bû. Piştî wê êşe ku ew jînbû bû bi gelekî jî hêjî eşe wê di dilê wê de bû û şil bû.

Gava ku tê wir, êdî ew ji li wir dimenê. Li wir li wê cihê ku zaroka xwe lê hiştibû bicih dibe. Lê ew hêjî nizanê ku ew cih cihê ku wê zaroka xwe lê hiştibû bû. Gava ku ew êdî li wir di mêne êdî mazinên wir lev digihenê hevdu biryarekê didin. Kurê wê ji li wir ê û dixwezî ku wî bizewicênin. Dihizirin, ku wê bi kê re bizewicênin. Wî li wir gavanti dikir. Mirovekî ku sêwî bû û bitenê bû. Wan ji vê yekê gav avêtibûn û xwestibûn ku lêbibîne xwedî û wî bizewicênin. Piştî demeke dirêj di nav xwe de nîqaş dikin, êdî biryarekê didin ku wî bi wê jina bedew û ya ku bi bêkes bû re bizewicênin. Vê biryarê gava ku yên mazin dihildin û diçin ji kurik re dibêjin kurik tişteki ne bêjê. Ew ji ve tişteki ne gotine re weke erêkirinê sîrova dikin û piştî tenê nig jinê. Tenê nig Gulîzar ê ku jê re bêjin ku ka ma ka wê bêjê erê an ji wê bêjê ne. Gulîzar ê ji tişteki ne bêje. Piştî vê yekê re, êdî ew ji vê yekê weke ku herdû ali bêjin erê sîrove dikin û bidest kara dawata wan dikin. Li gor şînyên wir Gulîzar ê jineke ciwan û bi kes e. Lê ew jina bi gelekî û gelekî ciwan bû û ne bêkes bû. Yê dî ji weke ku bi bêkes bû. Wê ev herdû mirov gahandiban hevdu. Wê malek ji

wan re avakiriban û ew ji jiyaneke xwe bi hev re ava kiriban. Tiştê ku di serê wan de ji ev yeka bû. Gulîzar ê piştî çend salan hatibû wir lê nizanî bû. Piştî çend salan ew caraka dî bû ku hatibû wir, lê ew ji ne di bîr û hişê we de bû. Piştî ku bidest dawata wan hatakirin û malaka ji xweş ji wan re hata avakirin û cilên bûk û zava li wan hata kirin, êdî rewşeke nû ji bo wan çêbû bû. Dawata wan li dar bû. Lê ne Gulîzar ê zanîbû ku ew kurê wê yê û ne ji kurik zanîbû bû ku ew diya wî ya. Herdû ji jev bêxaber bûn di wê heyeme de. Dawat ji wan re sê şev û sê rojan li dar tê xistin. Lê hê ji wan hevdû ne dîtîya. Hê destê wan ne gahaya hevdû. Piştî sê şev û sê rojan dawat, êdî bûk û zava dikin ku wan bibîne ziwafê û wan bikine berê hevdû de. Pêşîka Gulîzar û ru yê girti ténine mezele u dihêlin. Piştê demeke têve neçe kurik ji têt. Berî ku ew werine wir mahra wan ji hatibu kirin. Gava ku kurik ji tê mezele, êdî cilên xwe ji xwe dikin ku herine nig(cem) hevdû. Gava ku kurik cilên xwe ji xwe dîke û gomlekê wî ji ser milê wî de tê xwe re û êdî Gulîzar ê li milê wî dimeyîzenê ku çî meyîzenê. Dimeyîzenê ku wa şanîkek li milê wî heya. Ew şanîk şanîka ku hê jî ji dema ji dayîk bûne ve bû. Gulîzar gava ku wê şanîke dibîne, êdî nasdîke û fahmdîke ku ew kurê wê ya. Gava ku ew vê yekê ji fahmdîke, êdî bi qêrîneke re ji mezele bazdide û diravê derve. Gava ku qêrîne dide, êdî mirovên ku li devê derî sekinî bûn ji, qêrîn û denge wê hisdîkin ku wê got ku 'kurê minnn ee!'. Piştî ku ew bazdide derve, êdî yên dîn yên ku li dûr wê tén û rastîye jê hîn dibin. Piştî vê yekê ew ji nizanin ku wê çî bikin. Di wê heyeme de dicihde xaberê dişênin û didine seydeyê ku mahre wan biribû û jê dipirsin ku ka ma ka wê çî bibe an ji çî bikin. Seyde dibêje wan, ji ber ku ne me û ne ji wan û ti kesekî di li dore me ve rastîye zanîbû, mahra wan ne yê qabulkirin. Mahra wan bitala. Piştê Gulîzar ji wir ji bazdide û diçê û xwe disipêre çîyayekî ku mazin ê. Di wê heyeme de xaber digihe birayên min yê dîn peşî li ser Gulîzar ê. Gava ku xaber digihe wan, êdî ew ji dicihde ne sekinîn û diçin û xwe digihênîne xweşka me û we tenîne malê. Kurê wê ji yanî birezîye me ji, me ew ji anî nig xwe û me jê re qasrek avakir û me jê re qîzeke ku biasl bû û xweşik bû me anî û ew zewicand û xiste qasra wî de. Ev qasra ku ti nahaka têdeyî ji ya min bû. Lê min kira ya xwe û xweşka xwe bi hev re. Êdî nahaka xweşka min li nig min ê. Lê ka vêce ez sebe ne axiftine we ji terê bibêjim. Piştî ku wê rewşê re ji êdî xweşka me hîç ne axivî. Bû miroveka ku kar û lal. Mirovên ku ve rastîye wê hisdîkê û lê di hisînen gelekî û gelekî pê diêşehe û xamgin dibe. Xweşka me axiftina wê ya dawî ew kirin bû. Piştî we re ji ne peyîvî bi ti kesekî re. Mirov hertimî di dile xwe

de jîn dibe. Ti kesek nizanê ku çî dilê kê de haya ku tenê an ji neyêne ser ziman... ..

Piştî ku wî herweha ji min re çî hatîya serê wê ji min re got, êdî ez gelekî û gelekî bidil êş bûn û xamgînîyeka mazin ez girtim. Piştî ku wî axiftina xwe bidawî kir êdî dîwane de ma bêdeng. Deng ji ti kesekî dernediket. Lê di wê heyeme de çavên min bi deve derî ketin û li aliye dî yê derî min ew jin kifş kir ku li me dihisêne. Gava ku min ew kif kir, êdî min heyê xwe bira ser wê û min xwest ku piştî vê yekê re ez ruyê wê bi bînim. Wê ji zanîbû ku ez di derbarê wê de xwedî têgihîştin bûm êdî. Wê li me hisandi bû. Birayê wê, haya ku axiftina xwe bidest pê kiribû û bidawî kiribû, wê ji, li wir mabû û hisandibû. Min ji ev yeka kifş kir. Lê di wê kêlikê de tiştek di serê min de nebû ku ez bêjim li ser wê. Ji ber ku hişê min çûbû ser wan axiftinên wî yên ku ji min re anîbû bû ser ziman. Wî bi zimanekî ku gelekî xweş lê bieş anî bû ser ziman. Gava ku di axivî di nava axiftinê de li cihên ku gelekî bi êş bene, min di dît ku îsk dihatina wî û weke ku bigrî lê dihat. Lê wî weke ku xwe bigrê û ji bo ku xwe bigrê li ber xwe dide, min di dît. Vê yekê ji bala min kişand. Li wir bi wî mirovî re ez gelek tişt fêrbû bûm. Lê ka ma min çî gotibene ji bo wê..? Piştî ku wî vegotina xwe bidawî kir, êdî weke ku heyê min çûbû ser wî û ya wî ji hatibû ser min û li min û li tevgerên min dimeyîzend. Min ji ev yeka fahmkir. Lê min di wê heyeme de ji tiştek ne got û mama bêdeng di cihê xwe de.

Piştîre haya ku bû êvar ez û ew li hevdû rûniştî man û bi hev re peyîvîn. Wî ji min re bahsa gelek divaran kir. Bahsa gelek mijar û bebatan kir. Her tişta ku di got ji bi êş bû. Her tişta ku di got ji li ser mirov bandûreka bêhampar dikir. Bandûreka mazin dikir. Gava ku bû êvar êdî disa wê jina bedew ji me re xwerin çekir û sofrâ amede kir û xwerine me ji anî û li ser danî û ji ber çavên wînda bû. Piştî ku ew wînda bû ji ber çavên êdî ez û ew bi tenê man di hundûrê de. Piştî ku xwerine me hata pêşîya me êdî wî pêşkeşîya min kir û me bi hev re xwe da dore sofrê û me bi hev re bidest xwerina xwerinê xwe kir. Lê di we heyeme de ji heyê min ne li wir bû. Heya min li ser wê jina bedew û bidil eş û kul bû. Dêrdê wê gelek hebûn. Wê dêrdê dinye gelek kişand bû. Wê jiyaneke bi eş û bi kul jin kiribû. Piştî ku ew qêrîn dabû piştîre êdî hîç ne peyîvî bû. Ma gelo ku peyîvî bene we çî ji bo mirov, jîyene û xwe bêjê? Êv pirs di serê min de bû. Lê ne tenê êv pirs habe. Hê bi vê pirsê re gelek pirsên dîn yê weha di serê min de çedibûn û mejîye min dixwarhand. Gelekî û gelekî

mereqeke mazin di serê min de weha hebû. Lê ne mumkun bû ku ez wê mereqe xwe bi buhurênim.

Di wê heyeme de divêt ku ez bêjim ji we re di ti kêlikê de ew jin û axiftinên wî ji serê min derneketin. Gelekî di bîr û hişê min de bûn. Di serê xwe de gelekî û gelekî li ser wan di hizîm. Lê tenê ez di serê xwe de di hizîm. Ji wê pêve min tiştek haya wê kêlikê ne kir. Gava ku bu êvar, êdî min dît ku wa herdû birayên wî yên dîn hatin û li civan hevdû li civate hevdû rûniştin û bi hev re ketine axiftinê de. Ez ji li wir bûm di nave wan de bûm û min ji li wan dihisand. Gava ku min li wan dihisand, bi hisandine min re ji gelekî min dixwest ku ew jin bi hatina wir û li nig me rûniştîbana û bahsa xwe kiribena. Di wê heyeme de ev hizîr di serê min de çebû û gelekî ez di nav xwe de birim. Lê tenê ez di nav xwe de birim. Me di wê kêlikê de nikaribû ku li wê bihisandine. Ev yeka weke ku ne mumkun bû. Lê di serê min de gelekî û gelekî mazin bicih bû. Miroveke weke wê biêş û ku axivî bene, wê çî bigotana. Ev hizîr di serê min de bû. Haya demeke dirêj her weha ez di serê xwe de hizîrîm. Ez wilqasî bihizir bûm ez harim bêjim ku bene min ji jiyane qut bû di wê heyeme de.

Haya demeke dirêj em bi hev re man û axivîn. Piştî ez li wir mam û ku bi derengîya şevê re, êdî ewen dîn ji rabûna ser xwe û çûne mala xwe di wê heyeme de. Gava ku ez li wir mam disa wê cihê min li mezele mêhvanên kir ji bo razanê. Zilem bixwe ji li nig min ma ji bo ku ez xwe bitenê hisnekim. Gava ku me amedekariya xwe kir ji bo razanê piştî ji hê şîyar lê di nav cihên de em hinekî di jî ji xwe re peyîvîn.

Ew bixwe ji gotin û axiftinên wî min fahmkir ku mirovkî ku gelekî û gelekî bizane bû û dîtibû. Zani bû biaxivê. Gava ku di axivî ji zanîbû ku wê çî biaxivê û wê çî bana ser ziman. Gotinên ku digotin ji bi hev re lev dikirin û hevdû vala dernedixistin. Gotina dicihde dikir. Gava ku ew dipyeyîvî min ji pir bi bal heye xwe di dayê de û lê dihisand. Li gotinên wî pir bi hey bûm ku ka ma ka wê çî bibêje. Mirov ku zanîbû ku ka ma wê çî bibêje di axiftinên xwe de û di gotinên de wî çaxî we karibe ku mirovên li dore xwe li xwe bide hisandin. Ew ji mirovekî ku weha bû. Zanîbû ku we çî bibêje û wê çawa bibêje. Vê yekê ji bala min kişand. Dengê wî ji xweş bû. Li ser mirov bandûrek jidil diberda.

Her weha haya derengîye şevê, ez û ew mana şîyar. Lê piştî ku zêde bû derêng êdî me ji hev re şev başî xwest û me bidest razanê xwe kir. Lê di nav nînan de ji ez şîyar bûm û xewê min ne dihat. Min kir dikir û nedikir xawe min ne dihat. Haya bû nêzîkî sibehê ku fecr bikeve ardê de, êdî ez

hineki di xawe ve çûn û hinekî razaham. Ji ber ku ez hineki hê derengtir razaham gava ku ez rabûm, ez weke ku hineki bi wast bim li min dihat. Ez ji bi wî re rabûme ser xwe ji nav nivînan. Ew miroveki ku pîr bû zû dirabû. Ew hê fecrê nevedebû ew rabû bû ser xwe ji nav nivînan. Ew rabû bû û destmeja xwe girtibû û mêja xwe ji kiribu û piştire hinekî xwend. Gava ku ew rabû bû ew bi wî re rabûm û wî çî kir min ji ew kir. Piştî ku ez rabûme ser xwe ji xwe êdî xawa min ji ne hat û ez mama şîyar bi wî re. Piştire ku fecrê bi tememî vada êdî em bi hev re rabûne ser xwe ji bo ku em bêhneke di tastê bikin.

Gava ku em rabû bûn min dengê firaxan ji mitbexê fikir. Bêgûman min zan kir ku ew Gulîzar bû. Lê ew kengî rabû bû ser ji nav nivînan? Min nizanî bû. ew divêt ku hê berî me ji rabû bê ser ji nav nivînan. Lê min nizanî bû. Bêhneke hizrek kete serê min de ku bi pirsîm ku ka ma ka kengî rabû ya Newzike Belkê. Lê min ne pirsî û xwe girt. Xwe girtin carne zor e. Di wê heyeme de min ev yeka fahm kir. Piştî ku min di serê xwe de ew hizir çêkir û min ne pirsî, êdî ew di aqlê min de ma. Lê di wê heyeme de tiştek bû min di serê xwe de weha hizir fikir ji bo ku fêrbûne. Lê Newzike belkê bixwe ji min re got ku deng hinekî zêde bûn. Gote min ew Gulîzar ê. Ew hê sibehê zûkanê ji nav nivînan xwe di rabe û bi kar û barê malê vê diçê. Ew jinaka weha ya. Piştî ku wî her weha got êdî min jê wêra kir û pirsî;

*Nexwe ew hê berîme rabûyê ser ya, ya ji nav nivînan.

*Erê, ew hê zûkanên di rabe ser xwe û bi kar û bar vê diçê.

*Ew hertimî weha ya. Di biçûkatîya xwe de ji weha bû, hê zûkanê dirabû, bi kar û bar ve diçû, taştê amededikir, bi keyandîn û bi lihevexistinê ve diçû. Ku karê xwe xilas dike, êdî pêde bi tevne xwe ve diçû. Tevn fikir. Ew ji di wê heyeme de keçikeye ku tevnkar ji bû. Ji karê hunandine ji baş û qanc fahmdikir. I roj ji li mal tevne wê heye. Ku dema wê çê dibe wê dema xwe bi tevnkirine re dibuhurinê. Ew miroveke ku jêhatiya.

Piştî ku wî her weha ji min re got êdî pirsên di serê min de yên di ve nûqtê de weke ku bi bersiv bibin bû. Min xwe wilo hîs kir. Piştî ku em her weha weke demeke man piştire êdî Newzike belkê fahmkir ku sofraya taştê hatiye amedekirin û divêt ku em herin û bixwûn. Ji ber ku ew demeke dirêj ku Gulîzar ne di peyîvî, êdî wê çawa levbikin li ser we di jiyane xwe ye asayî de we û birayê wê Newzike belkê hinek nîşanek ku pê bi hev re bi peyîvîn kifş kiribûn. Ew nîşanekên ku kifş kiribûn herdûkan ji jê baş û qanc fahmdikir. Her weha zimanekî wan yê bi bêdeng habû di nav

wan de.Herdû jî ji jiyane xwe ne bêrewş bûn.Pişî ku herweha taştê tê amedekirin, êdî ez û ew bi hev re çûne mezele ku di êvarî de em têde rûniştibûn û me têde civate xwe avakiribû, li wir me taştê ya xwe kir. Gava ku ez û ew çûne mezele min dît ku wa sofrayêke bê kêmesî wa hatiye amedekirin.

Pişî ku em bi hev re hatine mezele êdî em bi hev re li ser sofraya taştê ya ku hatibû amede kirin rûniştin.Ji we sofraya ku hatibû amede kirin, min di serê xwe de tasawûr dikir ku ew jinaka ku gelekî û gelekî jêhatîya.Lê tiştê ku di serê min de ma ji ne tenê ev bû.Her weha ew demeke ku dirêj bû ku ez li wir bûn û min li şev buhurandi bû, lê hêjî min ne dîtibû ku ew peyîvîbû.Ev yekê di dile min de ma bû.

Gava ku min û wî bi hev re me taştê ya xwe kir, êdî ji wir min kara xwe kir ku ez ji wir vaqatihim û herim.Gava ku min bidest karkirina xwe kir êdî wî ji fahm kir ku ez weha ji bo çûne xwe kardikim.Gava ku wî ji her weha fahmkir, êdî hat û li nig min sekinî û ji min pirsî ku ka ma ti çî dikê.Min ji got ku ez divêt ku di rêya xwe de harim.Ez rêvîyê riyake me. Ezê di rîya xwe de çûm.Gava ku min weha got û wî ji gava ku li min meyizend û dît ku ez di çûne xwe de xwedî biryarim, êdî wî ji zêde li ber min neda.Lê wê dema ku ez li nig wan mabûm, ez gelekî û gelekî rastî mêhvandarîyêke pir baş û qanc hatibûm.Vê yekê ji di dile min de cihêkî ku mazin girt.Lê bi wê re ji, tiştê ku di dile min de cih girt ji rewşa wê jina ku navê wê Gulîzar bû.Gava ku min karê xwe kir û ez hatime deve derî bi Newzike Belkê re ji, êdî hê ku ez li deve derî bûm min dît ku wa Gulîzar ji li deve derîyê hundurû sekinîya.Gava ku ez buhurtîm min meyîzend.Gava ku min lê meyizend, êdî ez û ew çav bi çav hatina hevberê hevdû. Demek ku ez û ew hatina hevberê hevdû bi çav bi çav re, êdî min ji tenê wilo hema lê meyîzend.Gava ku min lê meyîzend hizre ku di serê min de çebû bû ji ew bû ku xwestine ku bi wê re peyîv bûn û dengê wê hiskirin.Ma gelo ew xwedîye dengêkî ku çawa bû? Min di serê xwe de ev yekê dibir û dianî.

Gava ku ez ku Newzike belkê bi min re hatime deve derî, êdî min ji wî ji xatire xwe xwest û ji wir vaqataham ku di ser rîya xwe de herim. Pişî ku min xatir xwest,êdî ez ketime ser rîya xwe de.Hinekî zû kirin, di wê heyeme de mirov di şevê de ji di rê de mayîne ji xilas dikir.Ji ber vê yekê ji min ji hinekî zûkir, dema ku ez ketime rê de.Pişî ku ez ketime rê de û çûm, êdî pêde di demeke kin de ez ji navende wir derketim û ketime çoleke ku beyer de.Di çolê de tenê ku mirov dimeyîzend li pêşîyê xwe tenê çol xuyadikir. Lê di wê heyeme de li çole gava ku min li dore xwe

meyîzend, êdî min tenê çol didît.Vê yekê hineki tirs ji xista dile min de.Lê min xwe li xwe da hevdû û gaven xwe zûtir kirin û di reiyê xwe de meşim.

Piştî ku ez hinekî meşim pêde, êdî min dît ku wa ji we çole jinaka ku hinekî pîr û pora wê sipî wa bi ber min ve hat. Gava ku min ew dît, êdî ez mama şaş di wê heyeme de.Ewder çoleke ku beyer bû û çî karê wê jina pîr bi tenê hebû.Jin, gava ku bi ber min ve dihat û min ji hê bêhtir ew kifş dikir, êdî min di dît ku çend pîr ê.Lê di meş û qavz evêtinîn xwe de ji ciwanekî xurtir ji dihata xuyakirin.Gava ku jinik gaha dahma min û ez ji gahama dahma wê êdî ez û ew li dahma hevdû sekinîn. Gava ku li dahma min sekinî pêşîka hema wilo li min meyizend. Piştî ku gaha dehma min û li dahma min sekinî û ez ji li dehma wê sekinîm, êdî wî pêşî mafe xaberdane hilda û ji min pirsî ku ma ka ji kuderê têm.Min ji jê re got ku ez ji deştedare tem û di riya xwe de li wê cihê ku li paş min ma li wir ji mam.Piştîre min jê pirsî ku ka ma ka ew kî ya. Wê ji gote min ez ji bajarekî ku tê nasneke ez têm.Ez acinî me. Lê ka ti bêje ji min re ka ma ka ti kî yî?Piştî ku we wilo ji min re got, êdî ez gelekî û gelekî tirsaham.Tirseke mazin kete dile min de.Piştî we gotine wê re, êdî gotin di devê min de şil dibûn.Lê wê her weha fahm kir ku ez hineki tirsahama.Piştîre ji min re got ku ne tirsîhe ez tisteki ji te nakim.Gava ku we wilo got, piştîre ji tirsî dile min neçû.Piştîre gote min meyîzenê, ez nahaka 300. Salî me.Ez gelekî mazinîm.Di me de ji yeke 300. Salî gelekî û gelekî pir tê hasibandin.Gava ku mirov li ruyê wê dimeyîzend ruyê wê zêde ne xirab bû. Lê singên wê hingî dirêj bûbûn, ew weke ku dibin cilên xwe de avêtîbûne ser milê xwe. Wilqasî dirêj bûn.Min ev yeka jê fahm kir û min dît. Piştîre em hinekî di ji bi hev re peyîvîn.Gote min meyîzene, bi wî ba yê ku em jê ne, ez ji te re bêjim ku divêt ku ti zêde li vanderan ne mena.Weke wê, mirovên di nav me de yên xirab hene û xirabîye bi mirov dikin. Lê te ez dîtîm, êdî ti kesek wê destê xwe ne de tê.. Gava ku wê wilo got, êdî min jê pirsî ku çima an ji çawa ji ber ku te ez dîtîm, êdî wê deste xwe nedine min.Wê ji ji min re got ku zagoneke me ye herî mazin heye, yekî ku yek ji me dît, yê dî ji zane û destê xwe nede yê de.Min piştîre gotiye de, yanî nahaka ti aciniyî û gava ku em bi hev re di peyîvîn yên dîn ji zanin? Wê ji gote min erê..

Gava ku ew peyîvî hinekî li ser rewşa xwe ku çawa nê jî ji min re peyîvî. Piştîre ku ez û ew demeke dirêj peyîvîn, êdî min navê wê pirsî jê.Wê ji gote min em navê xwe ne bêjin.Ez ji navê ji te re ne bêjim.Divêt ku tiji li pey navê min ne keve.Wê ji bo te ne baş bê.Wê, wî çaxî

hikimdarê me, wê zanîbê û wê bêjê, du acinîyên ku wê werin û te hildina nig wî û te li wir were dadgeh kirin. Ti kesek haya nahaka ji wê dadgehe ku gûnahbar bê ne filîtiye. Yê ku navê me zanibe an ji yek ji me ku navê xwe bêje, wê weke gûnahbar bê dîtin û wê jê re ne baş bê. We ji yê ku gotiyê re û ji ye ku hiskiriya re ji ne bibe baş. Ji ber vê yekê ku yek navê me li nig te bêjê, divêt ku ti ji guhê xwe bigre û hisnekê. Lê ku ti hisbikê wê ne baş bibe ji bo te. Gava ku we wilo got, êdî piştî min caraka dî ne pirsî. Lê werê bi min re, ezê nahaka çime bajarekî ku li wir ne tenê acinî ku mirov ji hene li wir. Jê re di bêjin Xanekasipî. Lê ku ti li wir ji bûyî, divêt ku ti ne hêle ku ti navê yekî ji me hisbike. Lê gava ku tê hiskir, êdî wê ji bo tê ne baş bê. Min gava ku wê her weha got min ne got ne. Min ji riya xwe bi wê re kira yek û ez û ew bi hev re çûne cihê ku we ew heriyê de.

Gava ku min ji riya xwe bi we re kira yek, êdî ez û ew bi hev re çûne cihê ku wê ew çûbane de. Gava ku em çûn û em gahana bajêr, êdî min dît ku wa çî bajarekî ku xweş ê. Mirovên ku lê digerehên ji cilên ku li ser wan bûn çî xweşik bûn. Li wir wê jinîkê gote min ti çî bixwezê ti karê hilde. Lê bi sartê ku ti navê ti kesekî ji me neyêne ser ziman. Min jî jê re got ku bila. Gava ku ez li wir bûm min karîbû ku rajima hertiştî. Her weha rewşeke ku mirov gelekî û gelekî dil xweş dikir hebû li wir. Hingî tiştên ku xweşik li wir hebûn mirov gûnah dikir ku meyîzenê. Hingî tiştên xweşik hebûn, dile mirov zîz dikirin. Mirovên ku min li ber çavan ji di dîtin gelekî û gelekî sipahî bûn û levhatîbûn. Hemû tişt gelekî û gelekî xweşik bû. Gava ku ez bi wê re çûme wir êdî min got ku qey ez ji dinyeyeke hatime û ketime dinyeyeke dî de. Wilo li min hatibû. Mirov di wir de weke ku bi afsûn bê bû. Hemû tişt weke ku bi afsûn bê bû.

Hê berî ku em werine wêderê hê li çole jinîkê ji min re tiştêkî dî ji gotibû. Gotibû ku gava ku ti bi wan mirovên ku ji me re bi ru bi ru re hatî zêde dirêj li nav çavên wan ji ne meyîzenê. Nexwe te bi afsûn bibe û wê gelekî û gelekî te kê rewşeke ku ne baş de. Êdî gava ku ti ketî rewşa wilo ne baş de ji, êdî we zor bê ku ti jê xilas bibe. Min ji jê re got ku bila. Lê gava ku em hatibûne ber bajêr ji gotibû min gava ku ti ketî hundurê bajêr de ti bi tematîyê an ji bi awayekî dî xwe winda bike ji we ji bo tê ne baş bibe. Min hingî ji we re ji gotibu bile. Gava ku em ketibûne hundurê bajêr de, min ku dit ku va ewder dinyeyeke ku xweş ê. Çî tiştêkî ku xweşik li kuderê hebe li wir hebû. Çî tiştê ku xweş dihata çekirin li wir bû. Çî tiştêkî ku sipahî bû li wir li ber çavên diket. Mirov li wir li ber wilqas

xweşikatiyê û tiştên xweşik ji dinya xwe derdiket û dikete dinyeyeke dî de. Hingî xweşikatiyeke mazin hebû.

Piştî ku ez ketibûme hundurê bajêr de, êdî ez di bajêr de diçûm û diçûm. Lê ez ne di gahama dawîya bajêr. Gava ku min di meyîzend jî ji mirov û ji tiştên min dawîya bajêr ne didît. Lê gava ku mirov rastûrast li pêşîya xwe li bajêr dimeyîzend mirov didît ku çend dirêja. Mirov ev yeka fahmdikir. Gava ku ez di ketima derekê de û min li tiştêkî ku dimeyîzend ji min serê zêde ne dirakir û bi bal tevdigaraham ji bo ku weke ku wê ji min re gotibû ez tiştêkî ku xalat nekim. Mirov karîbû li çavên wan meyîzenê, lê mirov nikarîbû ku zêde meyîzenê. Gava ku mirov li çavên wan dimeyîzend ji mirov didît ku çavên wan ne weke yên me bi xwar û banî de **miç** û **bal** dibûn. Weke yên kitikan miç û bal dibûn. Raşike çavên wan ji ne weke yê me raş bûn. Yê wan bi zêdeyî ji sor bûn. Gava ku di wê kêlikê de min ew yeke didît di we heyeme de, hata bîr û hişê min û min ji nebi Suleyman re diakir. Di wê heyeme de çawa ku ez weha jîn dibûm, êdî min, ji xwe pirsî ku ez nahaka li kuderê me û di çi rewşê de me. Min ev yeka ji xwe pirsî û di serê xwe de bir û anî. Di wê heyeme de weke ku ez ji jîyaneke herim û bi kevima jîyaneke dî de li min hatibû. Min ji xwe wilo his dikir. Ji ber ku ev yeka di rastîye de ji wilo bû. Cihê ku ez hatibû me, ti cih û warê wilo xweş û xweşik haya wê kêlikê min ne dîtibû û ne ji bihîstibû. Ewder gelekî û gelekî bi hertiştê xwe ve pir xweşik li ber çavan bû. Bi xweşikbûne re bêhne mirov derdiket. Mirov di nav we xweşikatiye de xwe weke ku di cihekî ku ne li dinyeyê hîsdikir, li cinetê hîsdikir. Mirovê ku bihata wir di cari ji ne dixwest ku ji wir biçûna. Hingî xweş û rind bû û li ber çavan bû.

Ez ji li wir gelekî û gelekî bi kef xweş bûbûm. Dile min gelekî û gelekî bi kef xweş bûbû. Gava ku min li dore xwe dimeyîzend min gelek tiştên xweşik didît. Ji hebûna xweşikbûnê re li wir ti sînor li ber çavan nebû. Hemû tişt li wir hebû. Jîyan her weha gelekî û gelekî xweş bû. Wê xweşikatiya ku min dîtî, ez dibêjim ku we ti bêja nikarîbe ku bêne ser ziman. Hingî xweşik bû. Ew jinîk, ez pêra bûm û wê bi xwe re ez anîbûme wir. Li wir gih bi min re bû û gih ji li ber çavên min winda dibû û diçû derne dî. Lê ku ez wê di hizirîm li nig min amede bû. Li wir gelekî û gelekî qasrên bilind ji hebûn. Hinek ji wan gelekî û gelekî bilind bûn. Gava ku mirov li wan dimeyîzend, weke zêr ku tirêja rojê lexê û bi bariqên dibariqî. Lê ji dûr ve gava ku mirov dimeyîzend mirov didît ku wa qasraka ku ji hemûka mazitir û bilindtir wa xuyadike li ber çavan. Gava ku min her weha dît, êdî min weke qadereke li wê qasrê

meyîzend.Gava ku min lê meyîzend hingî xweşik li berçavan bû,çavên mirov jê ne dibûn.Mirov dikir û nedikir ku çavên xwe jê bikê, jê qut bikê.

Ew demeke dirêj bû ku li wir bûm û di gerehem ji xwe re.Piştire ku dem weke ku diçû bi ber êvarî ve êdî hêdî hêdî mirovên ku digerehen ji bi berkêmbûne ve diçûn.Ji ber çavan winda dibûn.Divêt ku ewan ji diçûn malên xwe di wê hemeye de.Gava ku ez weha hizirîm, êdî min dit ku wa jinîk li pişt min sekinî ya. Gava ku li pişt min sekinî û min ji fahmkir ku wa ew li pişt min sekinîye êdî ez li pişt xwe zîvîrîm û bi wê re ru bi ru hatim.Gava ku ez li pişt xwe zîvîrîm û bi wê ru bi ru hatim, êdî hê min firsand ne dît ku ez bi peyîvîm we gote min da em harine cihê ku emê lê bimenên. Lê min gotiye de divêt ku cihê ku ez çûbemê de divêt ku ez herim û divêt ku ez riya xwe berdewam bikim.Wê ji gote min cihê ku ti herîye de ji vir gelekî û gelekû dur e.Min gotiye de gava ku ez û ti ji wir hatine vir zêde dem ne kişand.Wê ji li min vegeynd û gote min ku gava ku te ez dîtîm.Hingî afsûna min tê girt.Ew cihê ku min û te lê hevdu dît.Ji vir sê şev û sê roja dure.Gava ku min her weha hiskir,êdî ez gelekî û gelekî mama şaş û di cihê xwe de.Weke ku qaramên min li min bişikihin li min hat.

Piştire min jê pirsî ku ka ma ka ezê çi bikim û ezê çawa bikim ezê çawa cihe xwe ji vir.Wê ji gote min mereq neke ezê kim ku ti here cihê ku tê herîye de, ezê kim ku ti bikeve riya xwe de caraka dî.Gava ku wê wilo ji min re got, êdî weke ku min di dile xwe de jê bawer kir di wê heyeme de.Lê hêj gelek pirs di serê min de hebûn û bersiv dixwestin ji min û ti bersivên min jî ji wan re ne bû di wê kêlîkê de.Lê ez li bersiven ji di gerehem di serê xwe de di wê heyeme de ji bo wê rewşê ku ez têde me...

Piştî ku em weha peyivîn êdî piştire carake dî dubara kir ku divêt ku em nahaka harina malê. Min gotiyê de mala min ji vir gelekî û gelekî dûr e.Wê ji gote min tê were mala min nahaka bi min re.Min jî li hevberê ve bersive ti gotinên dîn nekir û me bi hev re da rax hevdu û em çûne mala wê, bi hev re.Gava ku em bi hev re ketine re de ku herine mala wê, êdî weke qadereke em meşin û piştire em gahana ber qasreke ku gelekî û gelekî xweşik û rind û ku mirov guneh dikir ku lê meyîzenê.Gava ku ez û ew gahana wir ber qasre di wê heyeme de hizre ku di serê min de çêbû ew bû ku min got ku çend xweşik e bû.Bi rastî ji gelekî û gelekî xweşik bû.Gava ku mirov li derî û derên weha dimeyîzend di hundurê de mirov di got ku qey hemûkan ji zêr e. Hingî xweşik bûn û diberiqandin.Piştî ku ez û ew hatine deve derî û em ketine hundir de, êdî em bi hev re ketine

hundir de û di hundir de ez û ew di hewşa wê de di riyaka dirêj de meşin û piştre em çûne hundurû. Gava ku em çûne hundurû, êdî min dî ku wa keçikeke ku gelekî û gelekî xweşik û rind deve derîyê hundir ji me re vekir. Gava ku em buhurtina hundir, êdî keçikê ji hevalbedîya me kir haya ku em çûne hundir û em rûniştin. Gava ku em çûne hundurû û em bi hev re rûniştin ji êdî min dît ku wa çi malaka ku xweş e. Tê çi xwestibene weke ku tê kerîbû ku têde bidîtina. Ji kijan alîyî ve ku mirov dimeyîzend mirov didît ku xweşkatîyek li ber çavên min diket. Jîyan û dinya divêt ku ew bene. Jîyan li wir bi xamleke ku gelekî û gelekî xweş dihata ber çavan. Gava ku di hata ber çavan ji mirov ku didît ji mirov dixwest ku hertimî mirov di nav de bê, wilo li mirov dihat û ew hîs bi mirov re çedibû.

Piştî ku em rûniştin pêde, êdî piştre wê keçika xweşik ku deve derî ji me re vekiribû û me re haya cihê ku em lê rûniştibûn hatibû bidest amedekariya sofraya xwerine kiribû. Piştî demeke ne zêde dirêj re êdî wê sofreyeke xwerine ku gelekî û gelekî xweş dabû amedekirin û anî û li ber me danî. Lê we danî û xwe da bi paş ve bi bédeng re. Gava ku xwerin wê çêkir û anî û danî ber me, êdî me ji bidest xwarine kir. Wê xwerineke ku gelekî û gelekî xweş çekiribû. Dibêjin ku xwerin ji dil were çêkirin, wê gelekî û gelekî xweş bê. Wê ji her weha xwerinek ji me re ji dil çêkiribû ku halqasi lez(têj) xweş bû. Ku mirov wê xweşbûne, her weha neyêne ser ziman, ma mirov karê çawa wê rewşê bêne ser ziman? Xwerineke weke ku ji dil xweş hatibû çêkirin û hatibû ber me. Lê wê xwe dabû bi paş ve û bi me re ne xwaribû. Vê yekê ji di serê min de bûbû mijara pirseke di wê kêlikê de. Min di serê xwe de ev yeka di bir û di anî. Lê min haya wê kêlikê ti bersiv di serê xwe de negirtibû. Lê gava ku mirov, lê dimeyîzend ji serê xwe dikire berxwede û weke ku fihet bike li ardê dimeyîzend. Ya rastî, gava ku min ew weha dît, êdî min di wê heyeme de got ku fihet dike. Ti gotin ji devê wê derneketibûn. Te di got ku qey kar û lal e. Her weha mabû sekinî di cihê xwe de bi bédeng.

Piştî ku xwerin hatibû ber me û me têr xwaribû piştre me xwe ji ser sofraya bi paş ve vekişand. Piştî ku me xwe bi paş ve vekişand, êdî disa wê keçikê çawa ku hatibû û sofraya amedekiribû her weha wilo ji hatibû û sofraya dabû hevdû ji. Di demeke kin de sofraya ji ardê rakiribû. Piştî ku sofraya we rakir, êdî piştre min ew nedît. Ez bitenê di wê mezele mazin û xweşik rayîxistî de mama biteneserê xwe. Car bi car ew jinîka pîr dihata nig min û piştre carake dî dise diçû û winda dibû ji ber çavan. Ma gelo ew diçû kuderê? Min vê yekê nizanîbû. Lê divêt ku wê keçike zanîbû. Ev hizir di serê min de çebû û di serê min de çû û hat. Lê piştî ku keçikê ji sofraya

xwerine rakiribû, êdî min ew ji ne dîtibû. Ma gelo ew li kuderê bu? Her weha car bi car her gotine ku min di serê xwe de çêdikir dibû weke pirseke ku bersivê ji min dixwest û min ti bersiv ji nizanîbû ku bidime de, Min pirs di pirsî ji xwe di wê heyeme de. Lê pirs ji di serê min de bê bersiv dima. Pirs hertimî bersivê dixweze. Ku bersiv jê re ne bê wê di serê mirov de weke xwerheke çêbike. Ji ber vê yekê ji divêt ku mirov bersiv hebe. Lê di wê heyeme de min ti bersiv ji bo wan pirsên ku min di serê xwe de di pirsîn nebû. Ji ber vê yekê ji min di serê xwe de xwarhaka mazin hîsdikir û min dixwest ku di wê kêlîkê de ez bersiva wan pirsên ku di serê xwe bibinê. Le ka ma ka ezê çawa bibînim wan bersivan?

Êz li cihê ku lê dimam di wir de weke qadereke dirêj ji mam û ti kesek min ne dît. Ew jinîk ji çû û ne hat. Êz weke ku mama bi tenê. Vê yekê ji êz di serê xwe de kirime mereqeke de di wê heyeme de. Êz piştî ku weke qadereke mama sekinî li mezele rûniştî, êdî piştî zêde tebete min ne hat û min xwest ku herim û yekî ji wan bi bînim. Min di serê xwe de çêkir ku gava ku êz herime dervê yan ji herime dereke dî ji virtir êzê yan jinîkê bi bînim yan ji êzê wê keçika xweşik bi bînim. Min ev yeka di serê xwe de çêkir û min vîne xwe li xwe da hevdû û min kir ku êz derkevim ji mezele ku lê rûniştîme. Lê weke ku hêzeke êz bi paş ve dikişandim giranîyekê xwe bi laşe min de berda. Piştî ku we giranîyê xwe bi laşe min de berde, êdî êz ji di cihê xwe de weke qadereke dî mama sekinî. Sekinandina min weke ku êz bixwezim ew giranî ji ser min herê bû. Lê ne çûbû bû. Piştî wê hizre min ya ku di ser min de çûbû ku êzê derkevime dervê ew giranî çebû bû. Lê min xwe ne berda. Min da xwe û min xwe lev da hevdû û min kir ku herime dervê.

Gava ku her weha min da xwe û min xwe qanix kir ku êz herim û ku êz herim êzê yekî ji ji wan bi bînim. Êdî piştî min dabû xwe ku êz herim. Lê di serê min de hizraka dî ji çebû bû. Ew hizir ji ew bû ku ya ku êz çûm û min yek ji wan ne dît. Ev hizir ji hebû. Lê ma gelo çima her weha hizir di serê min de çedibû? Weke ku tirs bikeve dile min de xwe di tevgerên min de dida der. Ev yeka ji min fahm ne dikir. Lê ji min re acêb dihat. Hem ji gelekî û gelekî acêb dihat. Min xwe bi tirs hîs ne dikir. Min xwe rehet hîskiribû heye wê kêlîkê. Lê haya wê kêlîkê ji gelekî tiştên ku min jîn kiribûn ji gelek ji wan min bi tememî fahm ne kiribû ku ka ma ka çawa bû û dibû. Lê ma ka çima nexwe her weha weke ku tirs hebê di dile min de li min hatibû? Ma bê têgihîştine sere mirov, mirov karê ku xwe bigihine hinek têgihîştinên dîn yê dil? An ji mirov karê ew têgihîştinên ku di dile mirov de ku çêdibin mirov bi hizir re têbigihê, wan

hemûyan?Nizanim, divêt ku bersiv erê bê û divêt ku ne erê ji bê.Lê divêt ku herdû bi hev re ji bin.

Çawa ku min da xwe ku herime bi devê derî de, êdî min dît ku hê min deve derî ne vekirî jinîk hat û kete hundir de.Gava ku wê êz li ser pîyan dîtîm, êdî wê gote min;

*Ma ti bi tenê aciz bûyî?

*Erê, min ji got ku ka êz hineki li dervê meyîzenim.

*Bila, were êz tebibime dera ku xweş di malê de.Tê wir gelekî û gelekî biacibêne.

*Bile, ka em herim.

*Lê tişta ku êz ji terê pêşî bêjim ev ê. Divêt ku tişta ku tê dît, lê divêt ku di navê wan li wir li nig wan ne bêje.

*Ji ber çî, ma we çî bibê?

*Di jiyane me de hinek zagonên me hene, em ji wan jînxal. Zagonên me yên ku em ji wan re weha dibêjin, ku yekî ku ne ji me bê ku navê wê bêje heye ku tiştekî ku ne baş bêne serê wan.Lê hinek zagonên me yên dîn ji hene, em ji wan re ji dibejin Janxal.Janxal ku ti li nig wan nave wan ji bibêje tiştekî ku xirab bi tê ne kin.Lê wê hinek êzmûnan ku divêt ku ti bicih bêne, wê dênine pêşîye tê.Ji bo ku ti serfiraz bibê ji divêt ku ti bi ser bikeve di wan êzmûnan de.Lê hinek zagonên me yên di ji henê û ewan ji yên herîmazin û bilind ên.Ti kesek nikarê li hevberê wan rabe.Mîre me li wan dimeyîzenê û ew wan dişopenê.Mîre me li ser taxtê xwe rûniştîya û dinye hemûkî û tşitên ku tede û di demên de dibin dibine.Li nig wî gelek yên ku alikarîya didine de jî hene.Lê hemûkan ji li gor daxwest û fermana mîre me tevdîgerihîn.Em ji dernekevîne dervî kifşên wan.

*Ku yek ji wa tiştekî ku zirab bike wê çî jê bêkirin?

*Ku yek ji me tiştekî ku ne li gor me bê bikê, ku ji me bê êmê wî binine nig mîre xwe û êmê wî radestî wî kin.Mire me we li deme meyîzene ku ma ka wî çî kirîya û çî baş an ji ne baş kirîya. We li gor qanc û neqancîyên wî we were dadgeh kirin.Di nav me de ti kesek nexweze ku bi gûnehbarekî derkeve pêşîye mir.Ji ber ku ti carî ji bo wî ew yeka ne yê ji bîr kirin.Dem wê yekê ji bîr neke.Hertimî bi bîra mirov dixê.Di her deme ku tê de bi hiş mirov dixê.Ev yeka ji bo me gelekî û gelekî girana.Êm xwediye jiyana ku dirêj in.Ûmre(salên) me gelekî û gelekî dirêj ên.Laşê me ku pîr ji dibê di deme de xwe ciwan dihêle, haya ku êm bimirin! Ku êm mirin ji, êm ne kevîne bin ardê de. Êm tenê şawitandin bi palasotkên êgir yên ku dijwar.Lê ku êm mirin ji aliyekî me sax dimenê li dinye û hasabê xwe dide.Ev yeka ji gelekî û gelekî girana.Ji

bo ku ev yeka nebê ji êm gelekî û gelekî bi bal tevdîgerêhin. Lê di nav me de yên ku xirab ji henê. Ew ji mîre me zane û tesira wan li ser mirov û dore wan kem dike. Bi vê yekê re xirabîyên ku bikin tenê pêşgirtin. Di jiyane me de hemû tişt li pêşîya me ya. Hemû tişt li ber destê me ya. Hemû tişt li ber çavên me ya. Lê êm divêt ku li got zagonên xwe tevbigerêhin.

*Gava ku êz di riya xwe de diçûm min ti dît û tê ji êz dîtîm. ..

*Raste, herkesek me ne bîne. Tê êz dîtîm. Êm di ber gelek mirovên re diçin, lê me ne bînin. Lê tê êz dîtîm. Mirovên ku hîsa wan xurt bê ancex(qay)karê me bi bîne.

*Lê win herkesekî di bînin.

*Raste, em herkesekî di bînin û em karin xwe şanî wan ji bidin. Lê ev yeka ji me re qadaxe ya. Ji bo ku êm vê yekê bikin, divêt ku di deme de sedemeke pir baş û dicihde hebe.

*Ji bo ku min û tê hevdû dît, çi sedem heye di deme de?

*Ew ji we xwe dîyar bike.

*Dîyarkirin!, ..bi deme re?

*Raste, dîyarkirin bi deme re ya. Her tişt xwediye demeke ya. Mirov li bendî deme bê, divê. Dem we şanî me bixe. Afsûneke deme heye li ser jiyane hemûkî biserwer. Ti kesek ji me û ji we ji nikarî bişkenê. Dem hinek tiştan mazin jiyan dike û dide jiyan kirin. Gava ku da jiyan kirin ji êd mirov fahm dike. Lê divê ku mirov li bendî bê. Dem, beşekê wê heye, tiştên ku dibin di hundirê xwe de diveşerê. Lê beşekê we heye tiştên ku dibin dişopinê ji. Hemû tişt di dema xwe de jîn dibê. Lê dem tiştên ku dibê diveşerê, yên ku ne yên zanîn ji gelek ên. Ji ber ku hû afsûne wan bicih ne hatiya, ku werine zanîn. Yê me em karin li demên bigerihin. Lê em vê yekê bisebên derkevîne pêşîya me û ku jiyana me bibandûr dikin, em dikin. Êm vê yekê bê seb û destûr ji mîre xwe nikarin bikin. Xwûde jiyaneka bêşnor dayê me. Daya mirovan ji, lê mirov vê yekê dikuvin. Lê êm ne kujin. Kuştin di jiyana me de nîn e. Rastîya jiyana me ev e.

*Mire we, nahaka li kuderê ya?

*Mîrê me, nahaka li qasre xwe ya û li dore wî gelek û gelek yên ku bizane ne li dora wî bi kom ên. Mire me xwedîye hêzeke ku mazin ê. Ji gelek aliye dinyê yên ku tenê nig wî henê. Bi hemûkan re dirunihê û dide û distanê. Ji cihên cûr bi cûr yên ku tên ji bo ku mîre me bi bînin hene û tên. Di nav me de mîrekî me heye, ku li ser dinye me hemûkî ku bi hêz e û serwer e. Êm bi zimanê tayrik û sawalan ji zanin. Lê win zimanê wan nizanin. Ancax yên ku hîsên wan xort bin, karin zimane wan zanibê. Lê

hîsaka teyrik û sawalan ji heye û xurt a.Ew ji me di bînin. Lê ew nikarin me bînîne ser ziman. Di nav ajalan de yê ku êm pêşî dîtina kund a. Yê ku pêşî hêz standî şêr e.Yê ku dil pak û xweşik, xezal ê.Di dinye wan de weke dinye me dûzenek heye. Ew ji di nav xwe de xwedîye mîreki ku ji wan e. Mîre me vê yekê zane û hertimî bi wan re di têkilîyê de ya.Nebî Sûleyman zimane wan zanibû û ji me ji fahmdikir û êm didît.Mirovê ku ji me fahmkir û êm dit û ji zimanê me fahmkir we ji wan re ji fahmke.Ji ber ku ziman xwedîyê gelek qudratan e.Qudratak jî ji wan qudratan ji ew e.

Nebî sûleyman di deman de digaraha.Bi Nebiyên din re ji hevdîtîn dikir. Bi *Musa* re bi *Isa* re û hwd, hê bi gelek nebîyên dîn re hevdîtîn dikir.Birehim xelil ji nebîyeke.Nuh ji nebîyeke. Yusik û Yunif ji bûne nebî..Xwûde, ew qudrat dabûyê de.Dabû wan ji.Wî serwerîya jiyana ku ne tenê jiyana mirovan bû, dikir.Ew jiyana ku wî serwerî lê kir ya me û we û ajalên dinye yê jî bûn.Mirovekî weha nebî bû.

Dinya waxte ku ji aliyê xwûde ve hatibû çêkirin û baxtê we hatibû kifşkirin serwerîye Nebî sûleyman hê hingî hatibû kifşkirin.Xwûde êm ji kiribûne we serwerîye de.

Yê me, êm biqasî ku dema xwe zanin û di bînin êm demên ku buhurtîne ji û demên ku wê werin ji zanin.Yên qanc û xirabîyê. Hîsa me xwedîye afsûnaka deme ya.Dem ji xwedîye dîtineke me ye.Dem hertim jiyana dibê.Wê hertim ji jiyana bibê.Jiyana dinyê ji di nav de divêt mirov bêje ku haya ku mirov baş bê we bi peş bi keve.Ne başî û ne qancî dinya ye xira dikê. Mirovan dinya xwe bi ne başîyan û ne qancîyan xirekirîya.Kengî dinya xwe bi başî û bi qancî çekirin, êdî we xirabûn ji hole rabê.Mirov divêt ku vê yekê têbigihin û fahmbikin.Rastî bi qancîye re li ser lingen dimenê'. ...

Piştî ku jinîkê her weha ji min re peyîvî, êdî êz gelekî û gelekî ji gotinên we bi bandûr bûm. Wê bi gotinên xwe bandûreka mazin li ser min çêkiribû.Gelekî û gelekî bizanebûn pêyîvî bû. Min, jê gelek tişt ji gotinen we fêrkiribû.Min gelek hizir ji gotinên wê standibû.Piştî ku min karkiribû ku êz herime dervê û di wê heyeme de ew hatibû hundurû û ji min re bidest xaberdane kiribû, êdî ew çûne dervê di wê heyeme de ji wê staxalîya wê di serê min de ne mebû.Lê piştî ku we xaberdane xwe bidawî kiribû, êdî carake dî ew hizra min di serê min de ru dabû. Min di wê heyeme de dixwest ku herim û dore bi bînim.Lê ka dore çawa bû.

Haya wê kêlikê min ti derên wilo xweş ne dîtibûn.Gelekî û gelekî xweşbûn.Weke ku êz biafsûn bin bû.Lê li min gelekî û gelekî xweş dihat.

Di xwe de weke ku êz ji rewşa xwe razî bûm li min dihat. Lê bi wê yekê re ji gelek pirs ji hê jî di serê min de hebûn û di serê min de bersiv ji min dixwest in. Ew keçika ku ew xwerine xweş û bidil ji me re cêkiri bû, ew kî bû. Hê min di dêrbarê wê de ti tiştê an ji agahîyek ku di serê min de min qanix bikê min ne hildabû. Vê yekê ji di serê min de mereqeke mazin bi min re çêdikir. Mereqe min di serê min de xwarhaka mazin çêdikir Mêjîyê min *dadikir*. Mêjîyê min, bi dad kirine re dixwest ku xwe bigihênê tiştêkî, lê ji bo ku xwe bigihinîme ji divîbû ku min hiskiribena û dîtibena. Piştî ku wê jinîkê xaberdane xwe xilas kir, êdî li nig min hinekî bêndeg ma sekinî. Êm bi hev re hinekî li hundurû rûniştin. Lê belê, wê bi heyêke mazin dabû li ser min di wê heyeme de. Min ev yeka baş û qanc fahmkir. Gava ku li min dimeyîzend bi wan çavên ku li min dimeyîzend min digot ku qey ku bi wê meyîzendine re mêjîyê min dixwenê li min dihat. Min xwe wilo hîs dikir. Min meyîzendine we, ji wilo zan dikir. Zana min ma gelo rast bû? Min nizanî bû. Lê weke ku min dixwest ku bizanîyana ku ka ma zana min rast bû an ji ne rast bû. Min di serê xwe de ji xwe pirs dipirsî di wê heyeme de di derbarê wê hizre di serê min û ya di derbarê wê de.

Piştî ku wê xaberdana xwe xilas kir, êdî ma sekinî. Lê wê bêdeng sekinandinê zêde ber dewam ne kir. Piştî wê da rax min û êm bi hev re em ji mezele ku ez têde bûm derketin û êm bi hev re çûne dervê. Wê da pêşîye min û êm bi hev re çûn. Gava ku em ji mezele derketin, êdî em bi hev re ketine salonaka ku di nav mezelan de diçû û di hundurû de bû de êm meşin û çûn ku herine dervê. Gava ku êm meşin weke bêhneke êm bi hev re meşin. Piştî êm gahana dervê. Gava ku êm gahana dervê, êdî min dît ku wa êm ketine nava baxçeyekî ku gelekî û gelekî xweşik de bû. Gava ku di wir de mirov li dore xwe dimeyîzend mirov çî xwestibene bi ber çavên mirov diket. Cihekî ku gelekî xweşik bû. Gava ku êz ketime wir de, êdî min xwe di afsûneke de hîs kir. Weke ku ez ne li dinye bim min xwe hîs kir. Cihekî ku gelekî û gelekî xweşik bû.

Gava ku êm ketine nava wî baxçeye de, êdî weke qadereke ji ku êm meşin êdî min dît ku wa ew keçik ji wa li wir ê. Gava ku min ew dît, êdî bala min çû ser wê. Ew ji li wir di rewşa xwe de dima. Lê haya wê kêlikê ji hê wê bi min ne dabû û ne ji stand bû. Her weha min hê bi wê re ne dabû û ne stand bû. Lê gava ku min li nav çavên wê dimeyîzend êdî min êşêke ku êş di kire dile mirov de min hîs dikir. Bi hinek çavên ku weke ku êş kişand bû dimeyîzend. Lê min hêjî deynekiri bû. Wê ji hê bi min re deynekiri bû. Lê min gelekî û gelekî dixwest ku pêre dêyn bikin. Ew

xweste min di dilê min mazin bû. Lê tenê di dile min de bû. Lê ma gelo wê jinîkê ya dile min ji zanîbû? Carak du caran ev hizir li serê min aliqî. Lê gava ku min di serê xwe de şîrove dikir gih min di got ku 'ne ne, wê nikaribê zanibê ku çi di serê tê de heye, ma wê çawa zanibê, lê carna ji gih min di got ku ew acinî ye, ma ku bixweze we çawa nikaribê ya ku sere tê de'. Lê carna ji ku min di serê xwe de şîrova dikir, min ji xwe re digot ku 'erê erê, karê ya ku di serê tê de ya zanibê, ji ber ku ew acinî ya, xwedî afsûn ê'. Her weha du hizir di serê min de bûn û bi hev re weke ku di şer de bûn li min dihat. Di serê min de gih ew derdikete peş û gih ya dî derdikete peş. Lê gelo ma kijan rast bû, an ji ya herî rast bû. Min vê yekê di wê kêlikê de nizanîbû.

Gava ku êm di meşîn di nave wî baxçê xweşik de, min bi bal heye xwe dide hevirdore xwe. Min li dore xwe bi bal dimeyîzend. Lê çend ku min dimeyîzend ji ku ew keçik ne li ber çavên min ji bene, pêşika di hişê min de dibu û piştê ji dihata ber çavên min. Lê wê cara dawîyê ku ew hatibû bîremîn, êdî min bi bêgotin çavên biribûnê ser wê jinîkê û min li wê meyîzend bû. Ew ji yek ji wan bû? Gava ku min lê dimeyîzend weke ku mirovek bê, dikete serê min de. Lê di wê heyeme de min kira serê xwe de ku êz vê yekê ji jinîka pîr bi pîrsim û hîn bi bim. Cara pêşî ku min hêze xwe li xwe da hevdû min kir ku êz bi pîrsim. Lê min ne pîrsî. Weke ku di hundurê min de tiştêkî êz di dama sekinandin û bi paş ve di kişandim ji we biryara min ya di serê min de. Lê min xwe ne berda û min cara duyemîn kir ku ez bi pîrsim. Di wê heyeme de çawa ku min deve xwe vekir ku êz bi pîrsim, êdî min dît ku wa wê bixwe gote min were li vir li nig min rûniha, ezê ya di serê tê de ji tê re bi bêjim. Gava ku wê wilo gote min, bi rastî ji ez weke ku bi tirsihim li min hat. Piştê ku em bi hev re û di dilê min de weke ku hinek tirs ji hebe êm bi hev re meşîn û çûne ber avaka ku biçûk û xweşik ku diharikî û li ardê ku di harikî şirikê de û di wê şirikê de ji diharikî û diçû û ew baxçê xweş av dida, êm li ber wê rûniştin. Gava ku êm li ber we ave rûniştin, êdî weke kêlikêkê êm mana bêdeng di cihê xwe de. Di wê dema bêdengbûne de ji min ji li dore xwe û li wê xweşikbûna ku li ber çavan bû, min di meyîzend. Her ku mirov dimeyîzend birastî ji mirov li ber wê xweşikbûne her ku çi di serê mirov û dile mirov de hebene ji mirov ji bîr dikir. Ku ew tirs ji bene dihata ji bîrkirin. Xweşik bûneke ku bandûraka ku mazin li ser mirov di berda hebû li wir di wir de. Wê xweşikbûne ji di serê mirov de mazin cih digirt û mirov di serê mirov de ji wê dinyaye dibir û dibire dinyayaka dî di wê heyeme de. Mirov li wir bi rastî jî ji xwe diçû. Li wir min ji xwe di

jiyaneke dî de hîs dikir. Weke xawnaka ku di rojê de li ber çavên mirov bû. Weke xewneke wilo bû ku ti carî mirov ne dixwest ku mirov jê şîyar bibe. Hertimî ku berdewam kiribene jî. Vê yekê ji weke xwestekeke dil bû ku xwe dide der di wê heyeme de bi mirov re.

Piştî ku êz û ew bi hev re rûniştin û min weke qadereke di serê xwe de bir û anî, êdî wê li ber min û berê xwe da min û ji min re weha vegot;

*Meyîzenê li wê keçike çend xweşik e. Weke xezalekê ya. Weke kivroşekeke di rewşa xwe de ya. Hîç deng jê dernekeve. Ji ber ku ev demeke dirêje û dirêje ne peyîvî ya. Ew ji yeke weke min e. Ew keçe min e. Wê rojêke di rîya ku min ti têde dîtî û tê ji têde ez dîtîm, li wir ew ji rastî mirovekî ku gelekî û gelekî li xwe û levhatî têt. Gava ku çawa ku dibine, dil dikevîye de. Êdî piştî we yeke re ku hij hevdû dikin, piştî her dayîmî hevdû dibînin û bi hev re dibin. Jiyanaka wan ku ne li ber çavan bû her weha bi hiskirine wan re bixweze dest pê dikê. Kurik ji ku mirov lê dimeyîzend mirov guneh dikir ku lê meyîzenê, hingî levhatî bû û sipahî bû. Weke panîr sipî bû. Mirov digot ku qatek nûrhe û ji azmana hatiye xwere û bûya mirov. Her weha wilo li xwe ji bû û bixwe ji bû. Mirovkî ku mêr bû. Ti kesekî nikarîbû ku piştî wî li arde bixe. Her weha bi hêz ji bû. Hinek simbêlên wî hebûn ku mirov li wan dimeyîzend, weke ku bi dil re hatibine çêkirin, dihatine xiya kirin. Çavên wî mazin bûn û gelekî û gelekî bi bal bûn. Ku mirov li wan çavên wî dimeyîzend çavên wî heye mirov ji xwe bixweze dikişandine ser xwe di meyizendine de. Ew her weha mirovekî ku wilo hêja bû û bidil bû. Keçe min Mîranxan ji her weha li wî gelekî û gelekî bîaşq bû û bidil bû. Keçe min Miranxan ji gelekî û gelekî hij wî dikir. Ew mirovekî ku weke tê ciwan bû. Keçe min ji ti dibîne ku çend xweşika. Herdûkan gelekî û gelekî hij hevdû dikir. Piştî ku hij hevdû dikin, êdî her dayîmî hevdû di bînin. Ev hevdû ditin, demeke dirêj ji berdewam dikê di nav wan de. Lê heye min jê nîn ê. Ji ber ku ewan gelekî û gelekî hij hevdû dikin û keçe min di tirsehe ku êzê astangan derxim. Ji ber vê yekê ji min re ji ne bêjin. Lê min hiskirine, mine ti astang çênekiribene. Rojêke biryara xwe ji didin û dizewicin.

Gava ku biryara xwe weha didin, êdî demeke dirêj têve ji neçê diçine nig seydeyekî ku mirov e, li nig wî mahra xwe ji dikin û dizewicin. Li nig mala kurik li wir maleke jî ji xwe re çêdikin. Maleke ku xweş jî ji xwe re çêdikin. Ti mirovan weke wan hij hevdû nedikir. Hingî wan hij hevdû dikir. Keçe min Miranxan ewqas kiriya û zewicîye ji, lê hê jî heye min jê nîn ê. Malaka ku wilo xweşik ji xwe re çêkiribûn ku tê dîtibene wê dile tê we li ser bimenê, hingî xweşik bû. Piştî ku dizewicîn, êdî keçe min her roj

diçê wir mala xwe nig zilemê xwe di wê demê de. Keçe min bi roje re diçû mala xwe û ku dibû êvar dihata mala vir li nig min. Gava ku dibû êvar dihat xwerine me çêdikir û me bi hev re dixwar û kar û barê xwe ji dikir û di razaha heye ku dibû sibeh. Gava ku dibû sibeh ji, êdî me bi hev re taştê ya xwe dixwar û piştî ji male derdiket û haya ku dibû êvar dihat. Vê yekê demeke dirêj berdewam kir. Keçe min Piştî ku zewicî pêda, êdî demeke piştî bihalekî ji dibe. Bi halakî dibe ku wê zarokak jê re çêbibe. Lê hêjî heye min ji vê yekê nîn ê. Piştî ku bi halakî dibe, êdî demaka dirêj nayê malê, ji ber ku zike wê mazin dibê û hê rewşa xwe ji min re ne gotiye û di wê heyeme de ne xwestine ku ez hîn bi bim. Piştî demeke piştî ku ew di walide û zarokekeke wê çedibê, tê dinye, êdî ew ji piştî walidandina xwe ku rehet dibê piştî tê mal. Di wê heyeme de min ji gelekî û gelekî ew mereq kir û ez gelekî û gelekî lê gerehem. Lê min ew ne dît ku li kuderê ye û çûya kuderê.

Gava ku ew vegerehe malê, êdî min gotiye de min gelekî û gelekî mereqe tê kir û ez hinekî ji pêda xayîdîm. Ew pêda xayîdandina min, wê gelekî û gelekî di êşenê. Min ji ev yeka di wê heyeme de fahmkiribû. Haya wê kêlîkê min di ti heyeme de wilo pêda xayîdandin ne kiribû. Ew keçe min bû û gûle ber dile min bû û ya ber bêhna min bû. Piştî wê pêda xayîdandinê ez ji hinekî bidil êş bûm, ji bo wê kirine min. Ez gelekî hişk çûbûbûme ser wê di wê heyeme de. Ji wê çûne min ya ser wê de ew ji gelekî şikeştibû. Piştî min kir ku êz dile we bigirim û we haş bikin. Ji ber vê yekê êz hinekî di dore wê de çûm û hatim. Min kir ku êz dile we hildim. Lê dile wê gelekî û gelekî êşehe bû. Min çikir û çî nekir, min we xayîdbûna wê haş ne dikir. Wê yekê dilê min ji êşand bû. Gava ku mirov du bê û mirov lev ne haş bê, ew yeka pir dide dilê mirov. Min ev yeka hê hingî baş û qanc fahm kir. Ji ber ku gelekî û gelekî dabû dile min ji, di wê heyeme de. Ez jî ji bo ku keçe xwe haş bikim demek dirêj di dore we de çûm û hatim. Di dawîyê de wî êz dil xweş kirim û xayîdandine xwe ji min buhurand û bi min re haş bû. Vê yekê ji gelekî û gelekî dile min xweş kir. Keçe min bi min re haşitî kiribû. Ez gelekî û gelekî kefxweş jî bû bûm. Lê di wê dema ku êm jev ne haş bûn ji, keçe min diçû mala xwe û mala xwe paqij dikir û levdida havdû.

Keçe min bê ku êz zanibim xwe zewicand bû û ji xwe re mal avakiribû. Keçe min di biçûkatîya xwe de gelekî û gelekî gûle ber dil bû. Gelekî û gelekî jê re hijekirin hebû. Gava ku dibe keç jî dibê keçek ku gelekî xweşik û çavên geleken li ser wê bû. Geleken xwestibûn ku nêzîkê wê bibin. Lê wê ru ne dabû ti kesekî. Ew weke xwe çûbû û di re ya xwe de

maşî bû. Kurekî mire me ji, dixwest ku nêzikî wê bibe. Lê wê nehiştibû. Ew nêzikî wî ne bû bû. Ew ji navê wî Şaxmer bû. Şaxmer yekî ku ji me bû û kurê mire me yê herî mezin bû. Ew ji ji xweşkatîya keçe min bibandûr bû bû. Lê keçe min li wî ne meyîzend bû.

Hê di dema ku keçe min ciwan bû ev yeka bû bû. Haya min ji vê yekê hebû. Lê min tiştek ne gotibû ji we re. Carake min kiribû ku êz deve wê fahmkim, êz bi wê re peyîvîbûm. Lê zêde rengê xwe neda bû dervê. Êdî piştî we yeke re ez ji li ser wê yekê pêre ne peyîvîm. Kurê mire me Şaxmer yekî ku gelekî û gelekî bihêz bû. Ti kesekî nikaribûyê de. Ji ber ku ew dile wî di keçe min Miranxan ê de hebû, êdî carna qey dike ku wê bişopenê. Gava ku ew wê dişopenê êdî ew rewşa wê berî min hîn dibe. Gava ku hîn dibe ku keçe min Miranxan ê bi mirovekî re ya, êdî ew gelekî û gelekî aciz dibe û piştî dikê ku herê ser wan de û zirerê bide wan. Lê piştî di sekine û di serê xwe de planake çêdikê û dikê emel de. Plana wî ji ewe ku zirerê bide wan herdûyan. Keçe min Miranxan ê ji heye wê ji vê yekê nîn ê û heye min jî ji vê yekê nîn ê. Lê heye birayekî wî ku navê wî Janmer bû hebû. Ew yekî ku gelekî û gelekî baş bû ji herkesekî re. Ew dike ku wî bide sekinandin. Janmer alikarîya wî dide herkesekî. Herkesekî ji wî xweş bû û jê memnun bû. Bavê wî ji jê pir xweş bû.

Gava ku Janmer dike ku wî bide sekinandin û ku nikarê bide sekinandin, êdî ew xaberê ji min re dişêne ku ez keçe xwe û malê wê bi parazêm. Lê gava ku weha xabera wî ji min re tê êdî êz ji gelekî û gelekî şaş bûm. Gava ku weha xaber ji min re tê, êdî min da xwe û êz ketime şopandine de. Gava ku êz ketime şopandine, êdî min dit ku wa keçe min xwedî mal û zewicîye û xwedî zaro ya. Gava ku xabera Janmer ji min re hat, êdî min bala xwe da ser keçe xwe û min ew şopand. Gava ku min şopand, êdî min mal û zilemê wê û kurê wê dît. Gava ku min ew dît, êdî min fahmkir ku ew çend mirovekî ku bedewe. Gava ku min bala xwe da ser wî, êdî demaka dirêj hema wilo li wî meyîzend. Demeke ji min xwe vaşart û min ne hişt ku ew min bi bînin û min ew şopandin. Gava ku her weha bişopandinê ez tevî jiyana wan bûm, êdî min dît ku çend keçe min bişa ya û ji xwe re çend malaka xweş avakiriye. Gava ku min ew bişahî û bidil dît, êdî gelekî û gelekî kefe min hat û dile min ji xweş bû.

Lê ji wê dema ku min ewan di şopandin Şaxmer ji ewan di şopandin ku tiştekî ku bêne serê wan. Lê min ew ne didît. Hêze wî ji ya min maztir bû. Weke çend rojan min xwe vaşart û ew şopand. Her roj çend ku keçe min ku dibû sibeh û ji male derdiket û diçû mala xwe û li wir dima, êz ji

li duv we lê xwe veşartî diçûm. Jiyana me her weha demeke berdewam kir. Heye keçe min ji vê yekê ne bû ku êz we dişopênim. Dise heye wê ji min ne bû ku êz hîn bûma ku ew zewicîya û xwedî mêr û zaro ya. Lê piştî ku Janmer xaber ji min re şand bû, êdî heye min ji wê çebû bû û êz rastî hîn bû bûm. Gava ku keçe min her sibeh ji malê diçû û diçû mala xwe û gava ku diğaha mala xwe min ew di dît ku çend bişa bû. Çend ku dile wê xweş bû. Çend ku hij mêre xwe û zaroka xwe dikir.

Gava ku ez fêrî rastîya wê bûbûm piştî careke êz hizirîm û min gote xwe ku divîbû ku ez li ber wê rewşa wê bihers bûbama. Lê ez bihers ne bûbûm. Ji xaynî wê yekê ji gava ku min wê wilo di mala xwe de bi mêr û zaroka xwe dîtîbû kefek ketîbû dile min de. Kêfeka wilo ketîbû dile min de, ezê bêjim, ku ez nahaka wê jî tê re we neyênime ser ziman, wê ne rast bibe. Ji ber ku kêfeka ku gelekî û gelekî xweş bû. Dile mirov xweş dikir. Gava ku carna min ew dişopand û bi wê re bidizî diketime mala wê de û min zaroka wê didît û min mêre wê didît, dile min xweş dibû û gelek caran ji min bixwe ji bîr dikir ku ka ma êz ji ber çi çûme wir. Wilqasî kêfeka ku dile min xweş dikir ez girtibûm. Kêf ku yekê digre, ji kêfe dile wê tenê bi wê kêfe re jîn dibê. Wilo li min hatîbû. Lê ku piştî rewşa ku Şaxmer wan dişopêne hata bîre min, êdî dilê min bitirs bû û dise ez bibal dibûm û min heye xwe dida ser wan.

Jiyana mirov gelekî û gelekî bixweza mirov carna dike rewşan de. Gava ku min rewşa xwe şirova kir û di serê xwe de bir û anî, min ya xwe ji wilo didît. Rastî, di jiyane de mirov carna biêş dikê û carna ji bikêf ji dikê. Wan rewşan, mirov herdûkan ji bi hev re jîn dikê. Min wilo jîn dikir. Ji ber Şaxmer û çûne ser wan.

Demekê weha têve çû û weke ku tiştê ne bû. Lê ti ne bê ku Şaxmer ji min dişopenê ku çawa êz wan dişopenê. Rojêke çawa ku min di dile xwe de got ku ma haya nahaka tiştê ne bû, we ji nahaka pêda tiştê nebê. Car bi car êz herim û wan di ber çavan de bi buhurênim û min rojêke dev ji xwe şopandinê berda. Wê rojê ji ez li mal bûm û ne çûma ti deran Wê rojê gava ku bi sibehê re, min û keçe min me bi hev re taştê ji xwar û wê gote min ez êdî herim û di filan waxtê de werim û çû. Ji wê ya ku êz nizamim ku ew wê çê kudere. Lê min zanîbû ku wê ew wê çê kudere. Gava ku ew çû, êdî ez ji bi tenê mama li mal. Lê her ku min di hundurê xwe de xwe qanix ji kirîbû ku wê tiştê nebe ji, lê dise dile min weke ku ne rehet bû. Ji ber vê yekê ji li malê di wê rewşê bitenê tabata min ji ne dihat. Min kirdikir û kirnedikir ku tabata min were, ne dihat. Ji ber wê yekê, êdî piştî wê bi qadereke re êz ji li pey wê çûm. Lê gava ku êz

çûm, lê hê êz ne gehebûme nig mala wan, min hiskir ku wa keçe min denge girîyê wê tê. Gava ku min weha hiskir, êdî min dicihde xwe veşart û min lezkir û çûme nig wan ku ka çi qawimî ya. Gava ku êz çûm, êdî min dît ku wa gelek tişt hatine serê wan. Şaxmer wê rojê dîtîya ku êz ne hatima û çûye ser wan bidizî. Peşîka çawa ku mêre wê Dilşan derdikeve dervê, êdî ew xwe dike awayê hinek mirovên dîn ku ji wir û bidest derxistina bûyan bikê. Gava ku ew her weha bidest derxistina bûyara dikê û mirovên ku amede ne ji dikevîne navê hevdû de êdî merê Mîranxan ê ji di keve nava wan de ji bo wan jev vekê di wê heyeme de, derbeyeke ji pişte xwe dixwê û dikeve ardê de. Gava ku keçe min vê yekê di bîne ku merê wê di nava komê de keta ardê de, êdî bi ber wî ve bazdide ku wî xilasbîke. Lê haya ku ew xwe digihîne wî, êdî ew rih dide. Li wir ew dimire. Lê di wê heyeme de çawa ku Mîranxan ê ji male derketiya û bi ber merê xwe ve bazdeya êdî Şaxmer ji çirişkeke êgir diavêje mala wan û mala wan ji dişawitenê. Gava ku mala wan dişawite ji kurê wê di hundurê de ya. Ji ber ku ew ji ber mêre xwe digirî heye wê ji malê û ji kurê wê nema ya. Êz ji gava ku çûbûbûme wir, rastûrast çûbû bûme nih qalabalixê, li cihê ku merê wê li ardê dirêj kirîbû. Lê çawa ku agir li male mazin dibe, êdî mirovan biber mala wan ve bazdan ku agir bimivirênin. Lê agir ne ji agirekî wilo bû ku pêkatibû. Mirovan ku destê xwe avêtibene jî ji bo mivirandinê wê ne hasanî mivirîbana. Ji ber vê yekê ji di her deme de di nav me de yên ku hertimi di çi rewşê de bê yên ku ji bo êgir bimivirênin û berpirsîyar hene. Gava ku agir pêkat mivirkarakî me çawa ku min li wir dît, êdî min fahmkir ku ew agir ne agirekî mirovan derxistiya.

Ew agir, agirê yekî ku ji me bû. Agirekî ku dijwar bû. Keçe min wê rojê di nav wê levxistina qadê de mêre xwe winda kir û di êgir de ji kurê xwe winda kir. Piştî ku ew bûyar hemû bûn piştî rastîya Şaxmer derkete hole û mîre me ji ew derxista pêşîya dadgehe û ceza dayê da. Lê her ku çend wî ceza ji, wî hildabana, disa wê mêre keçe min û kurê keçe min ne hatibana. Mîre me piştî merê keçe min û kurê wê ji piroj hata ilan kirin. Lê keçe min piştî ku ew bûyar heta serê wê, ji wê deme pê heye i roj ne peyîvî. Min ji çikir û nekir, min nekir ku ew bi peyîvê. Dengê keçe min gelekî û gelekî xweş ê. Jiyana wê haya i roj ji weha ya bi bêdeng e. Keçe min berê çend bi rih û can bû. Çend bigotin û bipeyv bû. Çend jîrek bû. Yê ku wê nas dikirin gelekî û gelekî jê bi bandûr dibûn. Keçe min her deme her weha heyandineke mazin di kişand de ser xwe di wê heyeme de. Ji aliyê xweşkatîya xwe ve û ji aliyê tevgertîya xwe ve her weha bû. Lê

i roj ew tevgertîya wê ne maya. Dilê wê, hertimî bi êşe mêrê wê û kurê wê ya. Wê gelekî û gelekî hij(Hêz) wan dikir. Dil wê gelekî û gelekî bi mala wê bû, bi mêrê wê ve bû û bi zaroka wê ve bû. Gelekî û gelekî gûhdida mala xwe. Lê piştî ku ew tiştan hatina serê wê, êdî weke ku ew herê û yeka dî were cihê(dewsa) wê, bû. Gelekî û gelekî gûharî. Jiyana wê bi tavehî gûharî. Jiyana wê ya berê gelekî û gelekî bi rih bû. Lê nahaka ne wilo ya. Nahaka pir di rewşa xwe de ya. Dile wê weke dilê yê kivroşkekê nêrm e. Ew bixwe ti di bînê ku çawa weke xêzaleke ya di rewşa xwe de. Piştî wê bûyare re hertimî weha ya.... ..

Gava ku min weha lê hisand, êdî gelekî û gelekî dile min êşehe. Tiştina gelekî û gelekî ne baş û ne qanc hatibûbûna serê wê. Berî hingî, min Rewşa Gulîzarê ji bihîstibû. Rewşa Gulîzarê ji li ber çavan bû. Tiştina ku hatibû serê wê jî ji ya wê keçikê ne dûrtir bû. Gava ku her weha ez hizirîm di serê xwe de, herdû weke ku awayekê li ber çavên min bên li min dihat. Miranxan ê nahaka li ba min bû. Min ew didît. Lê Gulîzar ê ne li wir bû. Lê hema bêja êşe dile wan gelekî û gelekî di tijbaha hevdû. Piştî xaberdana jinîkê re her weha Gulîzar ê ji hatibû bîre min bi wê re û herdû di bîr û hiş min de bûn. Ez li ser wan dihizirîm. Min di serê xwe de ewan di bir û dianî in. Lê êşa wan di dilê min de ji çebû bû.

Piştî ku jinîkê ji min re her weha tiştina ku hatibû serê wê ji min re got, êdî hinekî mam sekinî di cihê xwe de. Piştî wê bédengbûna wê ez ji mama bédeng di cihê xwe de. Lê ez di hundirê xwe de ne bédeng bûm. Êz di hundirê xwe de gelekî û gelekî di hizirîm. Tistên ku min hiskiribûn êz li ser wan dihizirîm. Min ewan di serê xwe de di bir û di anîn. Gava ku min her weha ewan rewşan di serê xwe de dibir û dianî, ez ji di serê xwe de weke ku ji wir herim û herime deraka dîr û gelekî dîr li min dihat. Tiştne biêş û bikul min ji hiş biribûn di wê heyeme de. Berî hingî jî, min her weha biêş û kul hiskiribû û dîtibû. Mirov ku dibîne û hisdikê pê mazin dibê. Min ji xwe wilo his dikir.

Piştî ku jinîkê her weha ji min re gotibû û gotina xwe bidawî kiribû, êdî ez di serê xwe de li ser dihizirîm. Di wê dema hizirandine de ji ez û ew li nig hevdû rûniştibûn. Lê ku weke qadereke ez û ew her weha piştî xaberdane li nig hevdû hinekî bi bédeng mana sekinî, êdî pêde wê gote min were êzê têbima deraka ku gelekî û gelekî xweş û ku dilê tê pê xweş bibe. Min ji ne got ne û ez ji pêre çûme cihê ku wê ez birim. Gava ku ez û ew ji cihê xwe em bi hev re lê rûniştina rabûna ser xwe êdî me da rax hevdû û em biber cihê ku Miranxan ê lê bû ve biber wir ve çûn. Gava ku êz û ew biber wir ve çûn û ez û ew gahama dehma Miranxanê bi wan

çavên xwe yê ku êş kişandî re ji dil li nivê çavên min meyîzend. Gava ku her weha meyîzend, êdî bandûreke mazin ji wê min girt. Gava ku wê li min meyîzend, êdî min ji lê meyîzend. Min ji di wê heyeme de bala xwe bi hey da ser wê. Miranxanê keçikeye ku gelekî û gelekî xweşik bû û pir ji rind bû. Ku li kuderê bena ji we wê xweşkatîya wê bala mirov kişand bana ser wê di wê kêlikê de. Ji ber ku xweşkatîyeka wê ya ku gelekî û gelekî bibal hebû. Xweşkatîya wê bala mirov bixweze di kişand de ser xwe di wê heyeme de. Gava ku êz ji gahabûma dehma wê, êdî bala min çûbû ser wê. Lê gava ku êz gahabûbûma dehma wê û bala min çûbû bû ser, bala min ne tenê ji bo xweşkatîya wê çûbûbû ser wê. Ji xaynî wê yekê ji tiştên ku min di derbarê wê de hiskiribûn ji bala min bi hey dibira ser wê di wê heyeme de.

Gava ku jinîkê ez birim, ez birima dereke ku di nav wî baxçayî(gulistan) de ya lê gelekî û gelekî xweşik bû. Li wir gelek sênîyên mazin hebûn û wan sênîyan ji şaq dabûn û bi saq dabûne re ji saqên xwe dirêj û dirêj gahand bûna ser derên bilind. Ew sênîyan wilo di sekinîn mirov di got ku qey hê wê bi bînê weke mirovekî û wê werina bi ser mirov de disekinîn. Vê yekê her weha bala min kişand. Gava ku bala min kişand ji, êdî min ji bi hey li wan meyîzend. Lê jinîkê êz ji wir ji buhurandim û birima ber wan saqên şênîyan aliyê dîn. Cihê ku we ez birim ji li wir weke ku derîyek hebû. Jinîkê gava ku ez birima wêderê, êdî min dît ku bi rastî ji wa li wir derîyek heye. Li wir wê bi destê min girt û gote min were emê kevina vir da. Êdî êz û ew bi hev re ketina wir da.

Gava ku ez û ew hatin û li ber derî sekinîn, êdî wê li derî meyîzend û destê da dereke weke ku menteşe we bê, piştê derî kira zêqînî û vebû. Piştî ku derî vebû, êdî ez û ew ketina hundurû de. Lê gava ku êz ketime hundurû de bi wê re, êdî min dît ku wa hundurê êderê raşê. Hundurû gelekî û gelekî raş bû. Gava ku em ketine hundurû ji jinîkê bidestê min girtibû û em ketina hundurû de. Gava ku em ketine wir da, ji raşbûnê çavên min ti der ne didît û min ji nizanîbû ku ka ma ka em li kuderê ne û diçine kuderê. Tenê destê min di destê wê de bû û em bi hev re diçûn. Lê ka em diçûna kuderê ji min nizanîbû. Ya rastî di wê heyeme de ez gelekî û gelekî tirsehem jî. Tirseke mazin gava ku êz bi wê re ketime wêdera raş de kete dile min de. Di bin sahwa wê tirsê de êz û ew bi hev re bi wir da dimeşin û diçûn. Lê ka ma ka em diçûne kuderê, min nizanîbû.

Her weha weke demeke di wê raşa ku tirs dikira dile mirov de û sahwake mazin li ser mirov çêdikir de em meşim. Ew sahw, weke sahw

ku ti marekî bibîne û ew mar were bi ser tê de û ti bi sahw bibe bû. Min ew sahw wilo hîs kir. Sahwaka ku laşê min ji rewşeke dikire rewşaka dî de bû. Lê min xwe girt. Min dide xwe ku ew tirs û sahw a ku li ser min heyî newê fahmkirin û bi buhurê ji min. Her weha min li ber xwe dida. Lê ew jinîkeke ku xwedî afsûn bû. Ma gelo fahmdikir? Aliyekî dile min di wê heyeme de ji ve pirse re di got ne û aliyekî dile min yê dî ji di wê heyeme de ji wê pirse re di got erê. Her weha du alî di dile min de çebû bû.

Piştî ku êm bi hev re weke qadereke meşîn, êdî piştî êm çend ku diçûn, êdî min didît ku wa li peşîye me weke ku rahnîyek were xûye kirin li min dihat. Gava ku em hinekî di ji meşîn, êdî min bi tememî fahm kir û ew rahnîyeka. Ji xaynî vê yekê ji çend ku em bêhtir nêzîk ji dibûn bêhtir rahnî zêdetir dibû. Gava ku em nêzîkî wir bûn, êdî min dît ku wa derîyek ku weke ku ji rahnîye bê wê li pêşîye me ye. Li wir, êdî wilo li min hat min digot ku qey dile min wê ji cihê xwe bifirê dibû. Rastî ji gelekî û gelekî ez bi karger bûm. Gava ku em nêzîkî derî bûn, êdî min dît ku derî li ber me ji berxwe vebû û re da me. Gava ku em hatine ber derî û em sekinin û derî li ber me vebû û em têra derbas bûn, êdî min dît ku êm ji baxçe derketin û ketine sûkeke de. Weke ku êm bi kevine nave bajarakî de bû, li me bû. Gelo em hatibûbûna kuderê? Min di wê heyeme de de nizanîbû. Lê gava ku em çûne wir û li wir ji weke qadereke êm bi hev re meşîn, êdî jinîkê li min zîvirî û ji min re got ku meyîzene ku ka êm li kuderê ne. Min ji gotiyê de min evder haya nahaka ne dîtiya. Wê ji gote min ewder ber mala mîre me ya. Gelekî û gelekî mazin e. Ji dinyê gelekî û gelekî yên ku tenê vir hene. Gava ku min li dore xwe dimeyîzend, min dawîya cihê ku mirov jê derdiketin ne didît. Ji bilindbûna wê ji bê, gava ku mirov li mala mîre wan dimeyîzend, hingî bilind bû mirov li bin li ber weke çûkekî dima, mirov dima acêmayî.

Li wir min dinya bi sêhre çavên xwe dît. Li wir min dinya wilo dît ku ez gelekî û gelekî mama acêbmayî. Gava ku jinîkê êz di wir de dibirîm êz ji di nig wê de dimeşîm. Di wê heyeme de min ne dixwest ku ez jê bi vaqatehim. Ji ber ku hinekî tirs ji di dile min de hebû. Tirseke ku laşe min weke ku bi tavizand bû, li min bû. Ji ber wê yekê ji min xwe bi hev re diçilmisand. Lê dibêt jinîkê ew tirse min di wê kêlîkê de fahm kiribê, her weha li min zîvirî û gote min hinekî rehet be. Xwe rehet hîske. Lê ev yeka di wir de di wê rewşê de ji min re hinekî zor dihat.

Gava ku êz û jinîkê hinekî maşîn, êdî jinîkê ez bi xwe re hildam û em bi hev re çûn û ketina mala mire wan da. Gava ku êm ketina hundurê de,

êdî wê gote min, meyîzenê li min, bihisêna ku ka ezê çi ji tê re bi vebêjim. Gava ku em çûne hundîr, êdî ezê tê kima bin taxtê mîre me de da ku mîre me tê ne bînê. Mîre me nahaka li dervê ya û li ser taxtekî ku mazin ê rûniştîya û li dore wî ji gelek û gelek yên ku rûniştî ne hêna. Ezê te xima bin taxtê wî de, lê hîç dengê xwe neke haya ku ez tê ji wir derxim û hildim. Lê ku mîre me tê di bin taxtê xwe de bigrê wê ji tê pirse ku ma ti di bin taxtê wî de çi dikê û ti çi kesekî. Ji ber vê yekê ji divêt ku ti bi bêdeng di wirde bimenê. Mîre me yekî ku gelekî û gelekî mazin ê. Gelekî û gelekî hêzeka wî ya ku mazin heya. Weke ku min ji têra goti tê wilo bikê. Min ji gava ku wê wilo got min got bila û wê êz danime bin taxte mir de û ew ji çû û li ber mir sekinî. Di wê heyeme de li nig mîre wan gelek yên ku hatina u li dora wî bûna dihatina xûyakirin. Min dengê wan hisdikir. Lê di wê rewşê de ji êz ji gelekî û gelekî bitirs bûm. Min di wê heyeme de dengê kuta kuta dile xwe ji dikir. Xwehdane bi laşe min de xwe bi dilopên mazin re diberda xwere. Ma gelo we mir ez kifş kiribama? An ji ku wî êz kifş kiribama wê çi bûbana? Evan pirsan di serê min de bûn û ez di serê xwe de li bersive wan digerehem. Lê ji aliyekî dî ve ji ez ditirsehem ku min kifş bike. Min ji nizanîbû ku wî ez kifş kiribama wê çi kiribana an ji wê çi bûbana. Mîre wan yekî ku mazin bû. Hinekî dirêj ji bû. Gava ku li ruyê wî dihata meyîzêndin dihata dîtîna ku çend bitifre û ji xwe qayîl ji bû, dihata xûye kirin. Yekî ku her weha mazin ku min kifş kiribana wê çi ji min re gotibene an ji kiribene? Di dile min de hizrek ji hebû ku ez li ber wî bama û min ew bi asayî dîtibena. Ew hizra, her weha ya di serê min de bû û weke xwestekeke ji bû di serê min û dile min de.

Gava ku ez weha dihizirîm di serê xwe de jinîk ji li ber mîre xwe di nav hinekên dîn de sekinî bû. Min li wan dimeyîzend. Min ew dîtîna. Lê min di dile xwe de ji zandikir ku ew min ne bînên. Êz di bin taxtê wî de bûm û yên ku dihatin û diçûn ji min gelek ji wan dîtîna. Mîre wan ji li ser taxtê xwe bi ser bilind sekinî bû li hevberê wan. Jinîka pîr ji gava ku êz danîbûma wir, êdî ew ji çûbû nig komaka ku zêde ji wê ne ciwantir an ji ne pîrtir bûn. Ew ji li nig wan sekinî bû. Min ew didît. Berê wê li min bû. Gava ku min lê dimeyîzend, min digot ku qey ew ji li min dimeyîzenê. Lê hizreka dî di serê min de hebû û ew hizir jî ji vê yekê weke ku ne bibawer bû ew li min dimeyîzenê. Her weha hinekî min di serê xwe de ji bir û anî. Lê dawîye, min di serê xwe de xwe qanix kir ku ew li min ne meyêzenê. Her ku çend min di serê xwe de xwe herweha gahand bû hizrekê ji lê disa di xwe de êz weke ku hinekî bi guman bûm. Ji ber ku di serê min de hinek hizrên di gote min ne ne ew li tê ne

meyîzene û hinek hizran ji di gote min belê belê! tê dibînê û li tê dimeyîzenê. Her weha ez di nav hinek hizrên ku ez jî ji wan bi guman û ji hinek hizrên ku ez ji wan ne bi guman bûm de dicûm û dihatim. Lê çi çûn û hatine bi hzir ku min di serê xwe de dikir ji her ku di serê xwe de bi ber bi bêguman bûne ve çûbama ji lê disa di her dawîye de, bi dawîyeka ku bi 'ma gelo' re bi dawî dibû re bi ru bi ru re dihatim.

Min di wê heyeme de çi kiribene û ne kiribene, min xwe ji we bêguman bûna rizgar ne dikir. Demeke dirêj êz di wir de û di nav her weha gumanan de mam. Li ser taxt û li ser min ji mire wan di nav li yên ku li dore xwe de rûniştîbû û di peyîvî. Min dengê wî ji hisdikir. Lê gava ku di peyîvî hinek gotinên wî min bi tememî jev derna dixistin. Ji ber ku di nav wan yên ku li dore wî de ji dengê ku dihat û ji ne rehet bûna min ji bû. Lê min gelek gotinên wî ji di girtin. Her weha weke demeke dirêj berdewam kir. Her ku dem dibuhurî min didît ku yên ku li dore wî ji hin bi hin û yek bi yek diçûn. Dem ku bi ber rojava ve diçû, êdî yên ku li dore wî ji kem dibûn. Di wê heyeme ku êz li wir de bûm yê ku li ber destê mir bûn û gelekî û gelekî ji bo suxratîya wî diçûn û dihatin, min navê wan ji hiskiribû. Yên ber destê mir navê yê pêşî Dira bû. Dira ji bi girêdana xwe bal dikîşanda ser xwe di wê heyeme de. Yekî ku bi hey bû. Min gava ku li wî meyîzend ji min ev yeka fahm kir. Lê tişta ku di wê heyeme de bala min dikîşand ne tenê ev yeka bû. Her ku Dira li ber destê mir bû ji, gava ku tişteke ji bo mir an jî ji bo yên ku li nig wî rûniştî bûn bihatana kirin, Dira ji weke ku du berdestê wî hebûn û ji wan re digot û wan ji dicihde dicih dianî. Ew ji gava ku navê wan hatibû gotin, min navê wan hiskiribû. Ewan ji navên wan Hîba û Nîba bû.

Hîba û Nîba ji gelekî û gelekî xwedîye çûn hatineke bûn. Gava ku Dira ji wan re tişteke goti bene ewan ji diçûn û di demeke kin de di vagarehan û biçih dinaîn. Ewan ji xwedî xoslet bûn. Min ev yeka baş û qanc fahm kiribû. Her weha min çavên xwe ji cihê ku êz têde bûm li dore xwe digerehend û wan yên ku li wir bûn an ji rûniştîbûn dimayîzend. Min wan didît. Lê wan min ne didît. Di wê heyeme ku min di meyîzendine de xwe biribû Jinîka pîr ji ne di bîre min de bû. Lê demeke ku min serê xwe zîvîrand û çavên xwe bicihê ku ew lê sekinî bu ket, êdî ew ji hata bîre min. Gava ku çavên min bi wir ji ket, çavên min weke ku li wê bigerihin bû. Lê çavên min wê ne didît. Ma gelo ew li kuderê bû? Min ew li wir ne dîtibû. Gava ku her weha min meyîzend û min ew li wir ne dît, êdî weke ku laşê min germ bibe li min hat. Ew germbûn ji dilperîyeka bû. Ew dilperî ji ji zû avêtina dil avêtinê bû. Weke ku êz bitirsihim li min hatibû.

Gava ku min di serê xwe de li wê hesta xwe dimeyîzend, min ne di got ku ew tirs. Lê weke ku êz bitirisihim tevgaraham min xwe şan didan.

Her ku min di serê xwe de nikarîbana bêjim ku ew tirs ji bû lê divêt ku ez bêjim ku ew tirs bû ku min girtibû. Gava ku tirs mirov girt, êdî hizir û hestên ku dibin ji, ji we ne, lê ne xwezin ku navê wê bênine ser ziman. Anîna tirse ser ziman, hinekî weke wê bitirsa. Hesta tirse, ji tirse ya. Min ev yeka li wir di wê rewşê de qanc fahmkiribû. Têgihîştin bi tirse re carna zûtir dibêt. Ji ber ku tirs di serê mirov de gelek tiştan bi hev re dide çedikirin. Ev divêt ku xosletekî wê bê, ma ne wilo ye?

Gava ku dem bi ber êvarî ve çû, êdî min dît ku wa zêde ti kesek ji li nig mir ne maya. Kêm hinek mabûn li nig wî. Ewan ji yên ku dayîmî li nig wî bûn. Gava ku zêde ti kesek ne bûn û civata wan ji li ber belavbûne bû, êdî di wê heyeme de min dît ku wa keçikeka ku gelekî û gelekî xweşik û delal hat û li ber mir sekinî. Gava ku ew ji hat û li ber mir sekinî pêşîka silava xwe birêz da wî û piştê ji pêre bidest axiftinê kir. Gava ku axivî ji xaberdana we min hisdikir û fahm dikir. Min fahm kir ku ew keçik keça mir bû. Navê wê ji Bûkasan bû. Keça ku min dît ji xweşkatîya xwe ve bê gotin bû. Mirov nikarîbû ku li ser wê û xweşkbûna wê ti gotin bigotana.

Gava ku peyîvî gote bavê xwe mir min ez çûme Hekmetene. Min li wir gelekî û gelekî mirovên mazin û baş naskirin û piştê her weha berdewam kir;

*Yabo, min, gava ku ez çûm çûma hekmetene. Li wir min gelekî miroven mazin û baş dîtî û naskirin. Min xwe kire weke wan û di nav wan de mam. Wan ji gelekî û gelekî hij min kir. Me bi hev re xwar û vexwar. Demeke dirêj ji ez li wir mam. Piştê ku ez demeke dirêj li wir mam, êdî ez ji wir çûm û çûma serê Çiyayê Sipan ê. Hinekî evder ji hevdû dûr ên. Li wir berî nahaka ji li wir mabûm û li wir min jinaka ku mirov bû min naskiribû. Navê wê Gulîzar bû. Wê gelekî û gelekî êşaka mazin kişand bû. Gava ku merê wê Sipan dimirê, êdî ew jî ji cih û warê xwe bazdide û diçê wir û li wir xwe di sipêrê xweze ye. Ez gelek caran li nig wê mam. Carna min xwe dikira ajalak û li nig wê dimam û carna min xwe dikire kevirek ku li wir ku pêdivîya wê pê hebû û carna jî min xwe dikire miroveke ku di nig wê ve diçûm û li nig wê dimam.

Dile wê gelekî û gelekî bi êş bû. Mala wê virîtibû. Tiştêkî ku ez bêjim ku weke hêvîye ya wê li jiyane weke ku ne mabû. Wê ji têkilîya xwe ji dinye qut kiribû. Gava ku min ew dît, min dît ku çend ji rewş ketiye û rewşa wê xirabe. Êdî min xwe kire weke mirovekî ku alîkarî bidêyêde û çûma nig wê. Demeke dirêj li nig wê mam. Lê di wê deme ku ez li nig mam ji yabo,

ti gotin an ji ti lavz ji deve wê derneketin.Çend dile wê bi êş bû wilo wê êşe dile wê xwe berde di min bi wê re û min ji êşend.Gulîzar ê demeke dirêj pêşî berî ku were wir li digaraha.Piştre tê wêderê û li wir dimenê.Lê deme ku li wir dimenê ji ti têkilîye wê bi mirovan re ji nîn ên.Tenê bi tenê di rewşa xwe de dimenê.Lê dihundirê xwe de gelekî û gelekî digirî û êş dikişand.

Piştre min xwest ku wê ji wir bidime şandin li navê mirovan.Ji ber vê yekê min hizra mazin çêkir û kire serê wê de û dile carake dî ji bo ku herê nav mirovan şîn kir.Pişti ku min hevî kire dile wê de û hizir kire serê wê de,êdî demeke dirêj têve neçû ew çû nava mirovan.Lê min ji haya dera ku çû, ew şopand.Ji ber ku tiştêkî ku ne baş û ne qanc newê serê wê.Ew bi xwe ji gava ku çû ji hêjî dile wê biêş bû.Hêjî êşe dile xwe ji bîr ne kiribû.Gava ku ji cihê xwe çûbê kurekî wê ji hebû.Ew ji di riya xwe gava ku diçû dereke dî li wir dihêle.Piştre li wir jê diqarîhê û diçû.Lê gava ku diçû ji,êdî ti kesek nizane ku bikuderê ve çûya û li kudere ya. Ahlên wê û birayen wê gelekî û gelekî lê digerîhin.Li gelek deran lê digerîhin.Lê ji şopa wê rastî ti tiştêkî nayên.Ev yeka ji dile wan gelekî û gelekî diêşenê.Wan di dilên wan de dikire nava êşeka ku wan pir pê diêşand de.Piştre jê hêviye dibirin û dibêjin ku ew mirîya.Lê hê jî ji bîr nakin.Her ku her weha dibêjin û digotine de erê dikin ji, lê disa di rastîye dî serê wan de ne wilo ya.Gelekî û gelekî wan diêşenê û aciz dikêt.

Gava ku min her weha birayên wê di wê rewşa êşe de kifş kir, êdî min ew şand ku herê û bigihê malê.Gava ku min şand di re de ji, min ew bi re kir û reya wê bi wî cihê ku wê kurê xwe lê hiştibû de ji xist.Lê wê weke ku gelek tişt ji serê xwe ji bîrkiribûn lê hatibû.Her cihê ku diçûye de û lê dima bi dîtine re min di kir carake dî benê bîre xwe di wê heyeme de.Ji bo ku ew bêne bire xwe, min ew rastî gelek tiştên ku wê berê dîtibûn û ne dîtibun anî ber çavên wê. Gava ku tê wêdera ku kurê xwe lê hiştibû, li wir weke demeke dimenê û li wir bicih ji dibê. Mirovên wêderê gava ku lê dimeyîzenin û dibînin ku ti kesekî wê nîn ê, êdî dikin ku wê bizewicênin.Li kurikikî ku demeke dirêj li wir bû û ji şênîyên wir re gavantî ji dikir hebû.Ya wî ji ti kesekî wî ne bû.Şênîyên(yên ku li wir jin dibûn) wêderê her weha zanîbû.Ew dihizirîn ku wê bi wî kurikî re wê bi zewicenên.Êdî li ser vê yekê hizirîm ku pêk bînin.Gava ku ji wê re di peyîvîn û dibêjin ku we wê bi wî re bizewicênin ew deyneke.Bi ku kurik re ji di peyîvîn û dibêjin ku bi wê re ji bo zewece, lê ew ji deynekê.Êdî şênîyên wêderê wê deynekirinê weke erêkirineke dipejirênin û biryara zawaca wan bi hevdû re didin.Pişti ku biryara zawaca wan didin, êdî

bidest kara dawat û tiştên wilo ku ji bo wan dikin. Wan dizewicênin bi hev re.

Gava ku biryara wan û zeweca didin, êdî dawata wan ji dikin, mahra wan ji dikin û wan dibin ku bi hev re bikina mezele ziwafê de. Ta wê kêlîkê ji yekî jî ji wan hevdû ne dîtîya. Çavên wan bi hevdû ne ketîya. Mirovna çawana an ji ne cawana haya wan jev nîn ê. Lê gava ku dikevîne mezele ziwafê de, êdî li wir ruyê hevdû dibînin. Min ji di wê heyeme de ewan di şopand. Gava ku kurik cilên xwe bidest ji xwe kirine dike, êdî Gulîzar, wê şanika ku ji dema ji dayikbûne bû û pêve bû, wê dibîne û fahmdike ku ew kurê wê ya. Êdî ew li wir fahmdike ku bi kurê xwe re hatîye zewicandin. Ji ber vê yekê ji gelekî ji aqle we diçê û biqêrînê ji mezele ku têdebûn de derdikeve diçê û xwe dispêrê çiyayekî ku gelekî û gelekî bilind, çîyaye sipî.

Piştî şênîyên wê herêmê ji, rastîye fahmdikin û piştî dicihde xabere ji birayên wê dişênin û birayên wê ji piştî ku xaber ji wan re diçê, êdî li ti daran neseknin û tîn û wê dibima malê. Lê wan bûyarên ku hatibûna serê Gulîzar ê gelekî û gelekî we diêşenê û wê ji axiftinê dike. Rastîyên ku dîtibûn û bûyarên ku hatibûna serê wê, wê ji kal dikin di jiyana wê de. Ji ber vê yekê ji haya nahaka ji, hê jî ne axivê. Ez çûbûbûma nig wê. Ez hertimî piştî wan rewşên ku hatibûna serê wê, hertimî diçime nig we. ....

..

Keçe mir, gava ku her weha peyîvîbû û bahsa Gulîzar ê kiribû, min ji bi bal di bin taxtê mîr de hisand. Lê gelekî û gelekî li şaş min çûbû. Tiştên ku min ji Newzike Belkê hiskiribûn hema bêja gotinên wî, weke wî, min ji deve wê keçika ku wilqasî xweşik û delal hiskiribû. Tiştên ku min hiskiribûn, wê ji wilo gotibû. Min ji hiskiribû. Lê biqasî ku min ji gotinên wê fahmkiribû wê di her deme ku ew jînbû bû de ew li nig wê bû û wê dîtibû ku ka ma ka çawa û çî jîn jînbû ya. Gava ku wê di vegot ez ji di serê xwe de û dibin taxtê mîr de çûm û çûm. Di serê xwe de ez çûme dema ku Newzike Belkê ji min re wilo anîbû ser ziman. Lê diwirde, yanî di anîna ser ziman ya wê keçika xweşik de, tiştên ku bala min kişand ji, ew bû ku çawa ku min ji Newzike Belkê hiskiribû, wê wilo ji min nahaka ji wê hiskiribû. Ma gelo divîbû ku ez vê yekê çawa şîrova bikim? Vê yekê gelekî û gelekî bala min kişand û di serê min de naqş girt.

Ez di serê xwe de gelekî û gelekî li ser wê anîna wê ya ser ziman difikirîm di serê xwe de di wê heyeme de. Di cihê ku ez tede bûm ku min serê xwe hinekî radikir min keçik ruyê wê bitememî didît. Lê min serê

xwe ranedikir.Ji ber ku ti kesek min nebîne weke ku Jinîka pîr ji min re gotibû.Lê di dile xwe de car bi car ji min dixwest ku ez serê xwe rakim ku ez wê bibînim.Ev xwestak di dile min de hebû.Lê di wê kêlîkê de ne xwestaka min, lê tirsê min serwer bû, li min.Ji ber vê yekê ji min serê xwe ranedikir.Ma gelo min serê xwe rakiribana wê çi bûbana?Ev pirs di serê min de çedibû.Lê min di serê xwe de bersiva ve pirsê bi pirsêke re dide û min digot ku ma ku êz serê xwe rakim û ku min dît ji wê êdî çi bibê?Bi vê pirsê re, min ya di serê xwe de derdixista pêş, ya ku min di serê xwe de derdixista pêş ji, ew bû ku weke hizrekî di sere min de her weha bû; min digot ku temem ezê serê xwe rakim bila min bibîne,lê piştî ku min dît wê çibûbana?Her weha pirsê yekemîn di sere min de bixwe û êncamên xwe ve di serê min de weke ku durd bûn, bi hatina pirsê duyemîn ya ku di serê min de weke ku ma ku min serê xwe rakir û min dît we çibûbana.Lê birastî ji di serê min de hertimî dile min xwedîye xwestekeke ku dixwest ku were hevberê mîr!.

Mîr li ser min re li ser taxt bû.Ew yekî ku mazin bû û xwedîyê hêzeke ku mazin bû.Li dore wî ji gelek yên ku rûniştî bûn hebûn.Ew di nav wan de bû û li ser taxtê xwe bû û mazin bû û ser bilind bû.Ew hizire di serê min de çebûbû.

Piştî ku keçe mir gotine xwe bidawî kiribû, êdî mabû sekinî di cihê xwe de.Min ji çavên xwe li hevirdore digarand, ji ber ku ez wê jinîka pîr bibînem.Lê çend ku min çavên xwe digarand ji, min ew ne didît.Ew weke ku ne li wir bû.Wê weke ku ez li wir biteneserê xwe hiştibûm û çûbû ku çûbû kuderê.Her ku min çavên xwe digarand ku wê bibînim û min ew ne didît ji, min di hundirê xwe de hevîyeke ku nahaka ew derkeve pêşîye min,min di hundirê xwe de di parast.Lê ma ka e ew hêvî bicih bihatana?Min dixwest ku bicih bihatana di wê heyeme de û hem ji gelekî û gelekî.

Piştî ku keçe mir mabû sekinî û ku hinek dem ji buhurtibû û hinek yên ku li wir rûniştibûn yên dî ji hinek ji wan çûn, êdî weke ku zêde ti kesek ne mabû.Tenê Dira ji di navê de weke ku komaka biçûk mabû.Min di serê xwe de zandikir ku êdî haya ku hemû bi tavahî jev belavbibin, êdî we were û min ji vir bibe.Lê weke ku min weha di serê xwe de hizirîn ne bû. Piştî ku keçe mir xaberdana xwe bidawî kiribû, êdî mir ji hinekî di cihe xwe de weke ku bi hizir mabû sekinî.Di wê dema ku ew her weha weke ku di hizir de bû ji keçe wî ji li hevberê wî sekinî bû.Ku weke qadereke weha bu, êdî piştî mir serê xwe ji ber xwe rakir û li keçe xwe meyîzend û gotiye keçe min, ji vir pêve tiştêkî dî ku ti ji min re bêje

nema?Keçike ji got ne yabo.Gava ku keçikê weha got û ma sekinî, êdî mir li keçe û li yên ku li dore wî bûn zîvîrî û gote wan 'bile ku hebe, ya dî ji bile mêhvanê me ji me re vebêje.Ew mêhvanê me ye ku nahaka di bin taxtê min de li me dihisêne.Gava ku min her weha hisa mir kir, êdî min dicihde fahmkir ku ji bo min ev yeka got.Gava ku min ev yeka her weha fahmkir, êdî dile min kire kutakut.Min bixwe ji gelekî û gelekî zêde ji hise dile xwe dikir.Gava ku mir weha got, êdî ez ku derneket bama wê çênebûbana.Êdî ez ji derketime hole û li hevberê mir sekinîm.Mîr ji pêşikê gelekî û gelekî jidahî li nava çavên min li min meyizend.Piştre ji gote min ka were û li nêzikî min rûniha.Ti hatî nava me.Lê di wê heyeme de ez gelekî û gelekî bi hinek hestên ku bêkifşbûn bûm.Min ji çawa ku mir gote min ka were û li nêzikî min rûniha, êdî êz ji çûm û li nig wî rûniştim.

Lê haya wê kêlikê ji hê ti gotin ji devê min derneketibû.Êz mabûbûma saq sekini li wî di cihê xwe de.Mîr wan gava ku ez çûm û li nêzikî wî rûniştim, piştre ji min re tişt xwestin ku ji bo xwerine û anîn û denina ber min.Piştre gote min hinekî rehet be.Lê ez ne rehet bûm û hinekî ji min re zor dibû ku ez rehet bim.Dile min zu bi zû diavet di wê heyeme de.

Çawa ku mîr ji wan re got ku hinek tiştan bênin, êdî min dît ku çendeke ji min re suxretîyaka mazin kir.Hinek dem têve çû, piştre ez hinekî weke ku rehet bûm.Vêcerê ji, weke ku min ne dixwest ku xwe berdim.Laşê min weke ku hinekî qayîmî bê di we heyeme de di gelek lêbatan de alî min ne dikir.Lê piştre weke ku ez ji hinekî rehet bibim li min hat.Lê rehet bûna min ji ne bû.Jinîka pîr ji ne li wir bû.Min piştî ji ber çavên min ew winda bû bû,êdî min ew ne dîtibû. Ew li kuderê bû min nizanîbû.

Mîr, gava ku ez hildam û li nêzikî xwe dama rûniştandin û tişt û mişt ji anînina ber min, êdî bi min re bidest axiftinê kir.Lê berî ku bi min re bidest axiftinê bikê ji pîrsek ji min pîrsî ku ka ma ka ezê çi bersiva wî bidim.Gote min çima çi kare tê di bin taxtê min de hebû?Ev pîrseke ku ez zor bersive bidim bû.Min çi bersiv dabena de min di serê xwe de bir û anî.Lê min ti bersivên ku ez bidim min ne dît.Min negot ku jinîka pîr ji êz anîma vir.Min ew gotibana wê pîrsîbana ji min ku ew jinîka pîr kî ya.Min ê çi bersiv ji vê yekê re dabana, vece? Her weha gava ku wî ji min pîrsî, ez ketime rewşeke ku zorê de.Lê piştî pîrsina wî, pêde ew zêde ne ma û wî bidest axiftinê kir.Gote min tê bersive min neda.Demek ku ti bersiva tê ji vê yekê re nîn ê.Her rewşa ku mirov têde ye, carna ji mirov re nabe bersiv, ma ne wilo ya?Ji vê yekê re weke ku bêjim erê, min li nav çavên wî meyizend.

Piştre êdî êz mama sekinî di cihê xwe de. Lê di serê min de gelek tişt diçûn û dihatin. Gelek pirsên ku bersiv dixwestin di serê min de hebûn. Lê bersivên wan di serê min de nebûn. Ez di serê xwe de li bersiva wan digaraham. Lê her ku çend êz li bersiva wan ji digaraham min bersiv ne didît ji wan re di serê xwe de. Ez li kuderê bûm û nahaka li kuderê me? Ez diçûma kuderê û ez nahaka hatima kuderê. Ez hingî bi çi hizrî bûm û nahaka bi çi hizrî me. Her weha di serê min de ji hatina min ya ji male haya ku gahabûbûma vir di serê min de diçû û dihat. Gelek tişt bûbûn û min dîtibûn. Gelek cih û xweşkatîyên mazin min dîtibûn û gelek mirovên ku bi kul û êş min dîtibûn. Piştî hemûkan re ji nahaka êz li kuderê me û di çi rewşê de me. Di wê heyeme de ez di çi rewşê de bûm, min li xwe dimeyîzend û êz li ser xwe û li ser riya xwe ji hizirîm. Gava ku ez birêketibûm di ti deme de min hizir ne kiribû ku wê ewqas wê werine serê min di demeke de. Lê nahaka gelek tiştên ku di hizra min de ji ne bûn û navê wan li bîre min û hişê min ji ne bûn, bi min re jîn bûbûn.

Mire wan gava ku ez li nig xwe dabûbûma rûniştin û ji min re hinek tişt ji xwestibûn û tiştên ku wî xwestbûn ku hatibûne pêşîye min, êdî bidest staxaliya kiribû. Gava ku bidest staxaliye kiribû ji, êdî her weha li ser hatine min weke ku min pêşî gotibu pirs ji min pirsî. Lê disa weke ku min gotibû min bersiv ne dabû. Piştre mîr li min zîvirî û gote min ti çawa hatî vir û ti di çi rewşê de yî ji êz zanim. Lê min ji te pirsî ku ma ka tê çi bersivê bide. Tê bersiv nada min û tê navê ya ku tê anî vir tê negot. Ev li nig min tê wate ku tê ew parast. Mirovekî ku yeke ku alî wî kiribe ku bi parazê tişteki bi rûmete li nig min. Li nig me hemûkan ji wilo ya. Ti mirovekî ku ji dûr hatî vir. Cihê ku ti jê yî jî ji vir weke sê roj û sê şeva dûra. Lê nahaka ti li vir ê. Ti di nav me de yî. Ez vê yekê ji terê vebêjim, êm ji weke we ji Adam û hawa ne. Lê êm jev çude ne. Hinek xosletên me û yê ji yê we mirovan hinekî jev cude ne. Lê di aliye keseyetîyê de êm jev ne cude ne. Têgihîştina me ji ev yeka ya. Yê me hinek xosletên me yê serdest hene. Ew xosletan ji weke ku em karin xwe ji ber çavan winda bikin. Em karin di hawayê de xwe hildinê banî, weke ku bifirin. Em her weha xwedîye hinek xosletên cuda ne. Lê mêjîyê me ji heye û em ji dihizirin. Em ji di serê xwe de têgihîştinê çedikin. Em jiyane bifahm û têgihîştin jiyane dikin. Li jiyane em xwedîye ûmrekî (temenekî) ku dirêj in. Her weha ez karin hê gelek tiştên dîn bînim ser ziman. Lê tiştên ku ez bînim ser ziman nahaka ji ti bi çaven serê xwe dibinê ku ka ma ka çawa ya. Rastîya jiyane me ev a. Tematî li nig me gelekî û gelekî tişteki ku xirab têt dîtin. Em wê weke gunehbarekî ku mazin şîrova dikin û nêzîk dibin. Li

gor jiyana me hinek hikmên me yên bingeh hene. Di nav me de ti kesek ji nikarê ku ji çorçeva wan derkeve dervê. Ya me dûzeneke me ya ji temen heye. Ji ber ku êm xwedîye ûmrekî ku mazin ên ez karim ji tê re vebêjim ku dûzene me ji, gelekî û gelekî kevn ê. Ji deme adam û hawa ve dest pê dikê. Nebî Nuh destpêkeke nû ya bi me re. Berî hingi deme ku habil û kabil ketine şer de me jiyana xwe avakiribû. Lê habil û kabil rastîyeka mirovan anînina hole. Ew ji ewe ku çawa ku tematî mirovan tenê hevberê hevdû. Me, ji we deme ve têmati kirîya weke gûnahbarekî ku mazin.

Ti nahaka li nav me yî û ti bi me re yî. Ti me dibîne. Ji ber ku mirovek bi me re bê divêt ku xwedîye hinek xosletan bê.

Rastîyeka jiyane heye. Ew ji bi mirov û têgihîştin re tê ser ziman. Li nig me ji wilo ya. Li welatê me têgihîştin di temenê xwe de kevn ê. Li min bihisêna ku ka ma ezê çi ji tê re bênime ser ziman. Te tiştê ku hatî serê qawme lot zane ku çi hatiya serê wan? Ew rastîyeke tenê ser ziman û ber çavan. Têgihîştine ku bi we re ya pêşî ku bê girtin ji, ewe ku divêt ku mirov xwe winda neke û li hevberê hevdû baş bê.

Ya min ez mîrim û ez yekî ku gelekî û gelekî xwedîyê temenekî ku dirêj êm. Min ew tiştê ku hata serê qawme lot dît û min jê acêb girt. Min dît ku çi hata sere wan. Ewan di dema xwe de bi dewlemendiyê gahana asteka ku herî bilind. Çi xwestibenên di hata ber destê wan. Dinya xwe avakiribûn. Dûzeneke wilo avakiribûn ku دنیا mirov dikete nav de di nav de ji, xweşkatîya ku dikete ber çavan de xwe winda fikir hingî xweşkatî didît. Lê xweşkatî bi têgihîştinê re ya. Têgihîştin ji bi aqil re ya. Aqil ji bi mirov re ya. Mirov ji di jiyane de ya. Jiyana ji li dinyê ya. Roj rahnî dîke, roj çêdîke. Roja rahnîye çêdîkê şev ji çêdîkê. Gava ku bû şev jî ji bo ku mirov riya xwe şaş nekê heyv birahnî kir li dinyê. Rahnî rê nîşana.

Gava ku qawme lot hebû, dema ku roj geş bû. Rojêke ku gelekî geş. Li arde çandin û dayin havdû mazin bû. Mirov gelekî û gelekî dide hevdû. Dewlemedîyeke mazin di jiyane de ketibu, çebû bû. qawme lot xwedîye we dewlemendîye bû. Xwûdeye arş û azmana dabû ku haya ku ti bejê bes ê.

Di wê demê de ez ji li wir bûm. Ez ji dereke di çûbûbûm wir. Lê ez li wir demeke dirêj mam. Hê hingî Lot bixwe ji karkarekî ku keştî çêdikir bû. Ew mirovekî ku di rewşa xwe de bû. Lê rojêke xwûde ferîşteyêke xwe şanda nig wî û gote wî, xwûde we qawme tê ceza bike, ji ber ku ceza nebin bêjê wan bila werine ser riya rast. Wan bêne ser riya rast. Lot ji gotina ferîşte bicih anî û çû nav qawme xwe û riya rast şanî wan de û

bêjê wan divêt ku win werine ser riya rast da ku win newine cezakirin. Lê çend ku wî got ji qawme wî li wî ne hisand û piştre li wan hata xazabê û palasotkên êgir bi ser wan de ji azmana barand. Ji we barandine yek jî ji wan ne filitî. Haya ku jina wî ji ne filitî. Farişte ji lot re got ku nexwe bêjê ku gava ku agir ji azmana barî yên ku bawerdikin bila bialîye te ve (rojhilat ve) bazdin û li paş xwe ve ne meyîzenên. Ew bixwe ji ji ber ku bîre wî nekir, gava xweşt ku bazdê û xwe xilaske pêşî bû kevir û piştre ji barana êgir şawitî.

Rastîya qawme lot, di rastîye de rastîyeka rastî ya. Rastîyeye têgihîştineke ku di têgihîştine de têgihîştin ê. Rastîyeka mirov û jiyane û di nêzîkbûna jiyane de tenê ser ziman.

Min ew pevajo hema bêja hemû dît. Min ew dît ku çî bi serê wan hat. Mirov di jiyane de çend xurt ê? Ji wê demê haya vê demê, ez dibînim. Ez dibînim ku çend hêzbûn çedibê. Jiyane tê kifşkirin. Lê çend ku jiyane were kifşkirin her weha wilo ji hê ji aliyên wî yên ku werine kifş kirin yên maztir derdikeve peş û xwe dîyar dikê. Gava ku mirov dest avêta wan aliyên ji, êdî mirov di jiyane de hin bi bin bi têgihîştin dibê. Lê ti carî dawîya kifşkirinê û ditinê nayê.

Ez li ser taxtê xwe rûniştî me. Gava ku li dora min civîn çedibe, êdî ez ji wan re ji demên buhurtî dest pê dikim haya ku digihime ve dema me, tenima ser ziman. Ew dema me demeke ku li gor demên buhurtî hinekî li pêş e. Lê têgihîştinên we ne weke yê we deme ne. Ji ber ku yê wê demê gelek ji wan di jiyane de ru didan. Lê nahaka hizir ji weke alîkarekî mazin di rax mirov de cih digire. Ew ji xoletêkî pêşketinê ye.....

Gava ku mîr ji min re weha xaber dide min ji bi bal heye xwe dideye de û lê dihisand. Ew gelekî û gelekî mazin di peyîvî. Dema ku ew di peyîvî, ez ji di cihê xwe de bi bédeng mabû bûma sekinî. Ti deng ne ji min û ne jî ji yekî ku li wir derdiket. Herkesek bi bal lê dihisand. Heye hemûkesekî li ser wî bû. Heye min ji li ser wî bû. Piştre mir xaberdana xwe berdewam kir û her weha peyîvî; ,,

Nahaka ez karim ku ti çî bixweze ez ji terê vebêjim. Min dîtîya. Lê were ezê, ve ji tê re bêjim. Ezê ji terê bahsa demeke berê kim. Ew deme ku ez ji tê re bahskim ji demeke ku kevn e. Ji heyeme berê ya. Hê di wê demê de ez biçûk bûm. Berî wê demê şerekî ku mazin bûbû em ji ketibûna wî serî de. Dema ku em ji ketibûna ser de dema Nebi Sûleyman bû. Piştî ku em ketina şer de û şer bidawîbû pêde, êdî em herkesek çûne cihê xwe. Piştre şerekî di me de ji dest pê kir. Bavê min Rastmîr hê hingê li ser serê me bû. Lê bave min li ber mirine bû. Di nav birayên min Hêjamîr, Nûjamîr û

xanamîr de yê herîmazin ez bûm. Ji ber vê yekê ji bave min bawerîya wî li min hebû. Gelekî û gelekî bawerîya wî li min hebû. Dayika me xatuna Dilmûr ji weke bavê min li ber mirine bû. Dayika me û bave gelekî û gelekî rêzeke mazin didane hevdû. Hevdû ne di şikandin. Dilê hevdû ne di hiştin. Xatirê hevdû digirtin. Hij hevdû dikirin.

Piştî ku bavê min dikeve ber mirine de, êdî min bixwezeyî ji ber ku yê ku mazin bûm û berî hingê ji di çûne gelek cihan de li nig wî bûm, ji min bi bawer bû û gote min kurê min kare miritiye hilda dest û bimeşana. Hingê ez zêde ji ne mazin bûm. Lê Zanebûna min hebû. biraye min yê navekê Nûjamir ji li nig cih girt ji bo ku alîkarîye bide min. Ew yekî ku gelekî û gelekî baş bû. Yên ku ew dîtin hertimî ji wir û qancîya wî di peyîvîn. Birayîn min yên dîn ji baş bûn. Lê biraye min yê pişt me re Xanamîr hinekî anka xwe danî hole û bixayd xwe da paş. Gava ku wî xwe da paş, êdî di nava me de di demeke kin de dûbendîyekê ru da û tiştên ne baş derketin. Demeke dirêj birê min li hevberê min şerkir. Ji bo ku bibe mîr di cihê bavê min de. Lê hê bavê min sax bû û vê yekê ji di saxbûne wî de ru dabû û gelekî û gelekî me êşand bû. Min dikir ku vê yekê ne hêlim ku herê guhe bavê min. Ji ber ku çûbene guhê wî wê gelekî û gelekî wî êşand bene. Lê rojekê çawa dibe, êdî bavê me dibihizire ku me hemûyan û bi me re bi peyîve. Wî birê min ji we ku ew tişt kiriye wî dişêne cihekî ku haya ku sax ê ku êdî newe vanderan. Piştî jiyana me berdewam dike. Lê êşe birê min ti carî ji dile min dernekeve. Dilê dayika me ji pê êşeha. Birayên min yên dîn ji pê êşehen.

Piştî ku bave me çû dilovanîya xwe êdî piştî pevajoyeka nû û piştî ji hinekî zor dest pê kir. Gelek êrîş piştî li ser serê me bûn. Şerê me û mirovan bû. Me li berxwede bi berxwedanîyeka ku mazin. Ji bo ku em jiyana xwe bi pazarên me li berxweda. Ew dem ji bo me bûne demne ku gelekî û gelekî zor. Jiyana me gelek birinên mazin hildan. Me gelek ji xwe windahî dan. Lê di dawiyê de em xilasbun ji tekçûne. Me jiyana xwe ji xirakîrine xilaskir. Rast mirov di jiyana mirov de kifş e. Rastiya me ji di jiyane me de kifş e. Gava ku me di jiyana xwe de windakiribana bi tavahî, êdî me yê rastiya xwe winda kiribana. Di rastîye de winda kirin gelekî û gelekî girîng e. Rastî jiyana, jiyana jî rast e. ...

Gava ku wî her weha di peyîvî gelekî û gelekî min dide hizirandin. Ez li nig li rûniştibûn û min lê dihisand. Her gotine ku digot ji di serê min de cih digirt. Demeke dirêj ji min re peyîvî û bahsa pir tiştan ji xwe û ji demên berê kir. Gava ku min lê dihisand ji di serê min de pir tişt di hatina bîre min.

Piştî ku demeke dirêj mîr ez li nig xwe dama rûnîstandin, êdî piştire em bi hev re rabûn û çûne biber deve derîyekî ku weke ku divebû li dervê. Gava ku em bi hev re çûn û em bi hev re ji devê derî buhurtin ji, êdî min dît ku em ketine nav baxçeyekî ku gelekî û gelekî xweşik de. Gava ku em ketine nav baxçê de, êdî min dît ku wa keçe wî ji ya ku di dema ku ez di bin taxtê wî de bûm û ew ji hatibû û li ber wî sekinî bû û jê re axivîbû, ew bû. Gava ku min ew dît, êdî min bala xwe bire ser wê. Lê çawa ku mir ji ew dît, êdî berê xwe da wê. Gava ku ew çû nig wê, êdî em bi hev re çûna nig wê. Lê gava ku em çûne nig wê, êdî ku weke demeke em bi hev re man, êdî mir berê xwe da hundurû û çû hundurû. Gava ku ew çû, êdî ez û keçik bi tenê man. Keçik gelekî û gelekî xweşik bû û rind bû. Dilê mirov, gava ku mirov lê dimeyîzand weke ku lê gûl veke lî mirov dihat. Her weha bêhne mirov bi dîtine re fireh dibû. Piştî ku mîr çû, êdî ez û keçik bitenê man û me ji di nav xwe bidest axiftinê kir. Keçike ji min re bahsa gelek tiştên ku jiyan kiribû kir. Bahsa demên ku buhurand bû û çûbû nava mirovan û alîkarî dabû wan kir ji min re. Piştire bahsa Mîrjîn û Dilşîn kir ji min re. Bahsa jiyana wan û bahsa ku çî hatiya serê wan kir. Mîrjîn û Dilşîn dû mirovên ku gelekî û gelekî hij hevdû kiribûn bûn. Hingî hij hevdû dikirin ji dile wan ji ser hevdû di paritî.

Keçik ,gava ku bahsa wan ji min re kir gelek û gelekî bidil û hest bahsa wan kir. Weke dû mirovên ku gelekê û gelekî hij hevdû dikirin bahsa wan kir. Piştire keçikê gote min ti dixweze ku ez bahsa wan bikin ji tê re? Min got ku erê, bidil. Gava ku min jê re wilo got, êdî wê ji berê xwe da min û gote min de vêce li min bihisêne ku Ka êzê çî û çawa ji tê re bêjim;

*Rojek ji roja bû û rehma li dê û bavê guhdaran bû. Keçikeke bi nav Dilşîn û Kurikîkî bi navê Mîrjîn hebû. Herdûkan ji hê ji biçûkatîya xwe ve hij hevdû kiribûn. Herdû jî ji aynî herêmê bûn û hinekî jî ji hevdû re dibûna xizm. Bavê keçike dibû birayê bave kurik. Lê di demên berî de ji ber ku di nav wan de hinek tiştên ne baş li ser serwertîyê di qawimin, êdî ew jî hevdû diqarihin. Malên xwe jê yê hevdû diqatenin. Lê ji hevdû neçina dernên dût. Malên xwe jê diqatenin, lê li nêzikî hevdû malên xwe carake dî avadikin. Mîrjîn, bave wî li herêmê gelekî û gelekî bihêz e û tesîra wî li ser hêzen herêmê hema bêja hemûkan re heye. Navê wî ji Dildar bû. Dildar mîrek bû li herême xwe. Gelekî mirovekî ku bihêze bû û mirovên ku ji bo wî çûbû bana mirine ji gelek bûn. Dildar bi mazinatîya xwe ve li dora Gabare wanderan jindibû. Haya bi çîyayê sipî û jê wirde ji, xwedîyê hêzeke û bandûreka bû. Gelek mirov ji jê ditirsahan. Ji ber ku

gelekî û gelekî bihers bû û mazin bû. Ji ber vê yekê ji ti kesekî ne dixwest ku xwe bikine bele wî de. Birayekî wî ji ku nave wî Nûdar ji habû. Nûdar, xalk gelekî û gelekî jê bidil bû. Nûdar ji gelek aliyên ve di dile xalkê de cih girtibû bi qancîya xwe ve.

Lê Nûdar jî ji ber ku Dildar yê herî mazin bû di malê de û serek bû li ber wî zêde deynedikir. Lê Nûdar ji gelekî û gelekî bîaqil bû û ji alîye aqile xwe ve ji mazin bû û bi nav û deng jî bû. Ji alîye alîkarîye ve bê an jî ji alîyê dest dayîne ve bê Nûdar gelekî û gelekî jidil bû û li nig her kesekê bû. Nûdar dibû emê Mîrjîn jî. Ji ber vê yekê ji Mîrjîn jî ji ber ku ew û emê dema xwe zêde bi hevdu re dihurandin ji bave xwe zêde dît ême wî di dile wî de bû. Emê wî Nûdar ji gelekî û gelekî hij wî dikir. Hijkirina wî di dile wan de ji bo hebû, dibêjin ku hijkirina bav û bira çend mazin û hijkirine evine avçend mazin ê, hijkirine wan ji we ji maztir bû di dile wan de ji bo hevdu li hevberê hevdu. Nûdar di gelek daman de birezîye xwe Dildar li nig xwe ku ew bûbû ciwan û we bi hev re çine neçira pazkoviyan û xêzalan, Li çole û li dore wan gelek ajalan ku ew diçûne necire wan habûn. Çola mazin ku bi daristan bû, hebû. Li wir gelek mirovên ku ji xwe bi bawer bûn û xwe jêhati di hasibendin diçûne wanderen neçire. Nûdar ji mirovêki ku ji xwe bi bawer bû û jêhatî bû. Gava ku diçû neçire ti carî ji dest vala ne di vegerehe malê. Wî zanîbû ku we çawa neçire bibe.

Mîrjîn jî bi wî re diçê û li wî dimeyîzenê. Neçirtî jî fêr dikir. Wî ji alîkarî di dayê de ku tiştê neçir dikirin ku werinina malê. Lê Mîrjîn jî di we dema ku mazin dibû de hin bi hin ciwanêki bixwe ji xwe bi bawer jê derdiket. Ciwaneki ku levhatî jê derdiket. Her ku mazin dibû bala mirovan jî dikişanda ser xwe di wê heyeme de.

Bave Mîrjîn Dildar jî li ser taxt bû û re dide mirovan. Gelek mirovên dîn li berdestê wî li hevîya gotineke ku ji deve wî derkeve û bicih benên bûn. Her weha rewşak hebû. Bavê Mîrjîn li ser ard û gundên dora xwe xwedî maf didît. Ewder hemû jî ji xwe re û yê xwe didît. Ji ber ku parazbûne ji çebikê hêzeka mazin ya leşkerî dabû avakirin û ji bo awlakarîye bicih kiribû. Ti kesekî bê destûra wî nikarîbû gavaka xwe biavatana. Di wê heyeme de mala bava Dilşîne jî li wandaran bû. Her ku hinekî ji wan dur jî bicih bûbûn jî lê dise ne dûr bicih bûbûn. Wan li cihê ku lê bicih bûbûn de jiyana xwe ya mazin avakiribûn. Ew jî her ku ne weke mala bavê Mîrjîn bihêz bena jî, lê ew jî ne bêhêz bûn û hêze wan jî li gor wan hebû. Wan jî, hêzeka wan ya ne mazin hebû.

Her ku di nava bavê Mîrjîn Dildar û bave Dilşîne Mîrzan de nexweşîyek hebana ji lê disa ji herdû herêmên ku di bin destê wan de bûn ji ku ne zêde ji bena, miroven ku diçûn û dihatin ji hebûn. Miroven ku hevdû nasdikirin ji bi ser hevdû de diçûn u dihatin. Bi hevdû re dan û standina wan hebû. Lê bi hev re dan û standina Dildar û Mîrzan bixwe ne bû. Ew jev dût bûn û haya we deme jî ji dema ku jev vaqatahabûn hevdû ne dîtibûn. Lê herdû ji êdî pîrbû bûn. Lê divêt ku ez bêjim ku di dile herdûyan de ji hebûna wan hebû bi hev re. Lê yekî jî ji yê dî re an ji yekî li dore xwe re ne digot tiştek. Tenê di hundirê xwe de bi bêdeng diman û dihisandin. Lê di bin we hisandina wan de di dile wan de ji hevdû bi heybûn di hundirê xwe de jîn dikirin. Lê we xayda wan ew di hûndirê wan de weke ku astangek çekiribê û nehêle ku yek ji wan bi buhurê alîye yên din dikir. Her weha hesta xayda wan di dile wan de bihestîyarîya xwe re li peşîye haşbûna wan weke astangekê bû.

Bave Dilşîne mirovekî ku hinekî bizane bû. Gelek caran di demên ku jev vaqatahabûn ji li derna ku têne hevberê hevdû ji bo ku ti xirabûn dernekevin dike ku bi bal tevbigerehe ji aliyên dîn. Her weha rewşak hebû. Mirovên ku diçûne neçire ji ku ne hemû bana ji gelek ji wan diçûne aliyên hevdû û neçir dikirin. Di neçire de ji gelek hevdû naskiribû bi hevdû re bûbûn heval û hogir. Di jiyane de bi vî rengî xwezejîneka wan hebû. Di wê xwezejîna de mirovan hin bi hin dan u standinên xwe zêdetir ji dikirin bi hevdû re. Her ku dan û standinên wan bi hevdû re mazin û zêde dibû di nav hevdû de, çûn û hatin ji zêdetir dibû. Bi zêdebûne re ji bi ser hevdû de çûyîn ji zêdetir dibû.

Nûdar ji gelek caran di neçire de çûbûbû wî aliye wan. Wî ji li wir neçir ji car bi car dikir. Nûdar di demên ku diçê wêderê de ji li wir keçikeke ku bi navê Şêrinê ji nasdike û dil dikevîne hevdû de. Keçik ji dil dikeve wî de. Lê haya ti kesekî haya wê kêlikê ji wê yekê ji nîn ê. Herdûkan jî ji aliyên xwe ve veşart bû. Şêrinê keçikek ku gelekî û gelekî delal bû û xweşik bû. Dile wê gelekî û gelekî tenik bû û laşê wê sipî sipî weke berfe bû. Ruyê wê ji gava ku mirov lê dimeyîzend mirov didît ku hinarîkên ruyê wê bala mirov dikişandina ser xwe. Çavên wê raş bûn û Pora wê dirêj û raş bû. Pora wê li noqa wê disekinî. Hertimî ji xiftanak ku li ser kirase sipî xaml hebû û li ser wê xamla ku soraka hinekî tarî bû û elekek ku naqşkirî û hinekî binaqşên li ser bala mirov dikişanda ser xwe li xwe hebû. Milikên xiftane wê ji dirêj bûn û bi paş ve giredayîbûn. Li ser bêhvila wê ji hertimî xizemek hebû û di guhe wê ji gûharak ku gelekî û gelekî xweşik hebû. Li sûkre wê ji gava ku mirov li paşla wê ji

dimeyîzend mirov didit ku gardanîyeka ku ji zêr û mazin hebû. Li pişt destê wê ji û li bine lêva wê ya xwere ji şanikaka ku bidest hatibû çêkirin hebû. Bi ve rewşa xwe re Şêrînê xweşkatîyeka ku gelekî û gelekî mazin bixwe û tiştên li ser xwe re dianî hole. Bala mirovên li dore xwe bi xweşkatîya xwe re dikişanda ser xwe di wê heyeme de. Şêrînê jinaka ku bizane bû û ji xwe ji bi bawer bû. Gava ku tiştekiribana û gotibana ezê bikim dikir. Li duv gotine xwe ya ku ji devê wê derdiket bû.

Şêrînê û Nûdar di demeke ku Nûdar çûbûbû wanderan neçirê li rastî hevdu tên û hevdu nas dikin. Nûdar gava ku wê dibîne gelekî û gelekî dile wî diçê ser wê. Di wê heyeme de dilê wî dikeve wê de. Şêrînê ji gava ku wî dibîne, gelekî û gelekî jê bi bandûr dibe û dil dikeve wî de. Şêrînê keçe pêşengekî bave Dilşînê bû. Navê wî ji Birko bû. Birko mirovekî ku gelekî û gelekî bizanebûn bû. Bavê wê Mîrzan gelek biryarên xwe bi wî di şewirî û dida. Ji wî û aqlê wî bi bawer bû. Bave Dilşînê ji mirovekî ku bizane bû û mirovekî ku pîr ji bû. Mirovên dora wî gelekî û gelekî rêz û hûrmeteka mazin didane de. Bave Şêrînê Birko bixizimîya xwe re ji digaha mala bave Dilşînê û ew ji weke mirovekî ku biasl bû dihata pêşwazî kirin. Wî xwandineka mazin hilda bû. Di dema ku hê zarok bû de bavê wî Serho wî dişênê Cizîre bota ji bo ku xwandineka mazin û baş ku hildê. Ew ji gava ku bavê wî, wî dişênê, êdî ew ji diçû û li wir dixwenê. Bavê wî Serho û mire bota yê we deme asil mîr Necdin nava wan xweş bû. Gava ku Serho kurê xwe dişênê wir, êdî pêşîka xaberê jî ji mîr re ji dişênê. Mîr ji gava ku xaberê dihilde û piştê bersive didiyê de û dibêjê ser çavan bile dicihde werê û li nig min bimêne heye ku xwandina xwe xilas bike, êdî Serho wî dişênê. Piştî xabere mîr ya bi nûcavan re digihê Serho, êdî piştê gelekî kêfe wî te û dile wî xweş dibe.

Piştê Serho bidest amedekariyên ku kurê xwe Birko bişênê cizîre bota dikê. Gava ku amedakariyan dide kirin ji pêre li ser 40(çil) haspan ji diyariyan dide amedekirin û dişênê ji mîr re. Mîr ji gava ku kurê Serho Birko û diçê û derdikeve huzûra wî, êdî wî û wî dibîne û nas dike û wî dide rax yê ku binavê Cêlo lê ku herdayîmî li ber destê wî bû û pêre dişênê cihe ku we wî amedekiribû. Lê berî ku herin Birko çawa derdikeve huzûra mîr, êdî diyariyên ku bave wî bi wî re ji mir re şand bûn dideye de û piştê diçû. Birko mirovkî ku jîr bû. Ji alîyê fahmkirin û têgihîştinê ve xwediyê zû fêrbûneke bû. Mirovên li dore xwe ji xwe bi acêb dihiştin. Dikir ku ew jê bi mat bimênin.

Birko demeke dirêj li wir dimêne û dixwenê. Zarokîya xwe û ciwantiya xwe li wir di buhurenê. Lê piştê ku digihe dema ber xilasbûna

xwendine xwe, êdî ku mirov lê dimeyîzend mirov didît ku mirovekî ku çawa bizanebûn jê derketibû. Mire bota jî ji ber ku mirovekî ku weha jîr bû û bifahm bû, qadir u qiymet didaye de û ew bi gelekî mirovên bi zana re dida rûniştandin ji bo ku hê bêhtir bi zanebûn bibe û xwe bigihinê. Birko zû xwe digahand. Wî zû xwe digahanda ku di nav mirovan de bibe xwedî navekî ku mazin. Di fêrên olî û yên hizrî de li pêşbû. Li peşîya hevalen xwe hemûkan bû. Di astronomî û fisîkê de xwedîye têgihîştineke bi teybet bû. Di matamatîk û civaknasîye de ji wilo bû. Têgihîştina wî ya civaknasîye li pêş bû û mazin ji li pêş bû. Ji demên berê yên kevn ve têgihîştina civaknasîye di pêşketineke teybet de bû. Ji ber wê yekê ji gelekî li pêş bû. Cizîre bota ji wê re weke navendeka xwaserî bû. Gelek mirovên ku ji derên dûr dihatina wir ji bo perwerde hebûn. Hemûkan ji yên ku diçûne wir ji bo perwerde diçûne wir. Li wir hemûkan ji bi serdiketin. Ji ber ku bi serketiban ji gelek derfet û firsand hebûn. Jiyanaka bizanebûn li wir ji ra çêbû bû. Birko ji hatibû wêderê ku zanebûn ji ra çêdibû. Li wir xwe bi pêş xistibû û xwe gahand bû têgihîştineka mazin di wê heyeme de. Mirovên ku di wê demê de xwe wilo gahand bûna têgihîştineka ku mazin gelek bû. Ji ber ku temenê we yeke hebû. Temenê we ji Cizîre bota bû. Pêşketine zanebûne ya ji ra ya li cizîre bota bû. Birko ji yek ji wan mirovên ku xwe gahand bû têgihîştineka mazin. Ji aliyekî dî ve ji bave wî û malbata wî xwedîye naskirineke bûn di nav xalke de. Bi vê yekê re ji hê bêhtir Birko di bû xwedî nav û gotin di nav xalke de û di mirovên ku bizana de. Mirovên weke ku bizana bûna xwe li pêşbûn nave wan derketibû yê weke Xiyali ji hebûn. Birko hizre wan ji fêrbûbû. Xwedîye têgihîştineka li ser hizre mirovên weha ji bû.

Birko gava ku temenekî mazin di perwede de dihilde û bi pêş dikeve ji êdî derdikeve pêş. Di wê dema ku ew derdikeve pêş ji ew ji dema ciwanîya xwe dibuhurê dema xwe ya zilemtîye. Di dema zilemtîya de mirov digihê şaxsîyeteka ku xwedî têgihîştin bê. Birko ji her weha êdî bû bû zilamak û bûbû zilamakî ku xwedî zanebûn bû. Di we dema ku Birko li wir dimene de Birko gelek mirovên ku mazin û bi wan re ji gelek mirovên ku ji hevirdore hatibûna wir nasdikir. Birko gava ku tê dema zilemtîya xwe, êdî divêt ku vegerehe malê. Lê berî ku vegerehe malê ji li wir ji Birko keçikek dîtîya û dile wî çûya ser wê. Keçik ji gelekî û gelekî xweşik bû. Keçik keçe malaka ku ji mala mir ne dûr bû. Birko keçikê piştî ku dibîne ji, êdî bi awayekî xabere jê re dişenê û dibêjyê de ku dilê wî

ser wê heye. Piştîre keçîk ji bersiveke baş didîyêde û piştîre di nava wan de tiştêk çêdibe.

Piştî ku her weha di nav wan de tiştêk bidest bûne dibe, êdî Birko ew keçîke ku navê wê Sarê bû, biryara xwe didin ku werine nig hevdû. Piştîre xaber diçê guhê mîre bota jî. Gava ku xaber diçê guhê mîre bota êdî mîre bota dibake Birko û jê dipirse ku ma ka tiştêkî wilo heye an ji nîn ê. Gava ku Mîre bota ji wî dipirse û bersiveke erê hildide, êdî mîre bota bi bavê keçîkê Kilamdar re di peyîve û ew piştîre bi keçîke xwe re di peyîvê û ku ew ji bi keçe xwe di peyîvê piştîre carake dî tê nig mîre bota û jê re dibêje ku erê, êdî piştîre mîre bota biryara xwe dide ku wan bigihinê hevdû. Hijkirin weke nezikatiyeka piroj dihata dîtin. Weke ku li ser mirovên piroj qasîde dihatina çekirin li ser evîndaran ji qasîde yê ku hatibûne çêkirin hebûn. Ji ber ku piroj dihata dîtin. Piştî ku mîre bota biryara xwe dide, êdî bidest dawata wan dike û wan digihênê hevdû. Wan ji piştî ku digihinê hevdû, êdî gelekî û gelekî bişa dibin. Dilê wan xweş dibê. Kêfeka mazin di dilê wan de çêdibe.

Piştî ku ewan dizewicin, êdî piştîre weke dema li cizîre bota ji dimênin li nig mala mîr. Li nig mala mîr mayîn bitifretîyeka mazin dide mirov. Mala mîr qasra wî bû. Qasr ji bi nav û deng bû. Piştîre ji mîr jî ji ber ku gelekî û gelekî hij wan dike, êdî mîre bota ji destekê mazin ji ku binav bû dide Sare û Birko ku lê bimênin. Destê ku mire bota dide wa ji ber ku têde bimênin ne dûrî cihê bavê Birko wan bû. Birko û Sarê vê yekê ji destê mîr erê dikin û sipasîya xwe jî jê re didina nişandin û piştîre ji ji nig diveqatihin ku herine male bavê Birko. Birko gava ku tê malê bişêx û şeng tê pêşwazî kirin. Gava ku ew tene malê, êdî gelekî û gelekî kêfa bavê wî û dayîka wî Kumrîye te. Lê dayîka wî ji û bave wî ji êdî pîrbû bûn û zêde nikarîbûn ku zêde tiştêkî ku bikin. Ji ber vê yekê ji êdî kar û barê mala dimêne ser mile Birko û Sarê. Demek têve diçê, êdî piştîre keçeke Birko û Sarê çêdike. Navê wê dikine Zahrê. Zahrê çend ku mazin dibê wilo hin bi hin xweşik dibe. Xweşikbûna dayîka wê xwe di ruye wê de dide der. Piştîre demeke di têve diçê, êdî keçeke wan ya dî ji çêdibê û navê wê ji dibê Jîne. Wilo zarokên wan çêdibin haya ku digihine haft zarokan. Zarokên wan yên piştîre ji bi rêze re navê wan piştî Jîne re Xane, Gûle, Gûlistan ê, Narê û Şêrînê. Şêrînê ya biçûka hemûka bû. Hemûkan ji jê xweşiktir bûn. Gava ku mirov ew dîtin dile wan li ser wan dima. Rudêna wan gelekî û gelekî xweşik bû. Hemûkan ji tê digot ku qey biqalame bidil hatine çêkirin bûn. Hingî wilqasî xweşik û li ber cav bûn. Hemûkan ji porên wan dirêj bûn û li noqa wan dikê. Hemûkan ji cilên

ku jev xweşiktir li xwe dikirin.Hemûkan jî ji xwe biawla bû û bidil bûn.Mirovên xweşik ku dile wan ji tenik bê hingî hêbêhtir xweşiktir dibê.Hingî bêhtir di dil de cih digirê.Mirovên ku xweşik be û ne dil tenik, wî çaxî wê tenê bi xweşkatîya xwe re di dil de cih bigrê.Ew cih girtin ji piştire hin bi bin weke berfe li ber tava roje dihalihê û dibê av.Lê ku di tenik ji bê û xweşik ji bê wî çaxî wê bidile xwe ji cih bigrê û wî çaxî jî ji dêla halandine hê bêhtir cih girtin çêdibe.Rastîye dil bi dîtine we hê maztir dibê.Dil li ber rewşên rastîya xwe dide der.Ew ji rastîyeka dilê di jiyane de.Min hingî ev yeka baş û qanc fahm kir.Ji ber ku min dît.Xweşikbûn ma bêdil dibe? Ne, nabê.Ji ber ku bidil re heye.Di dil de ku xweşikbûn hebe, wî çaxî mirov nikarê bêjê ku wê jiyane û dore xwe ji xweşiktir nekê.Ev hemû bi hev ve girêdayî bûn û hevdû weke dayîkeke ku zaroka xwe ji singa xwe şîr bide û zaroka wê bi wê şîrdanê re ji hê bêhtir maztir dibê û bi pêştir dikeve.

Ciwanên ku gahabûbûne ber zewece ji yê ku dile wan di wan hebûna li di dore wan de diçûn û dihatin.Bi we li dore wan çûn û hatine re ya dile xwe ji wan re dîyar dikirin.Dilê xwe ténine ser ziman.Bi xweşikbûna xwe re li mîre dile xwe di dile xwe de digerehan.Yên ku di dîtî li wan dimeyizendin.Ma gelo ew mîre dile wan bûn?Di nav wan de yê ku ew di ber wan de çûn û hatin di sere xwe de dibirin û di anîn û jê kêfek ji jê digirtin hebû di nava wan de. Keçik ku bû keçik çaven xwe digarahand, êdî ew li peybûn dile wê xweşik dike.We di hundirê wê de germ dike.Xweşikatiyeke dike dile wê de.Dil mazin hestaka xwe çedike ji vê yekê. Ew hest ji hesta li xwe gahabûne ye û xwe dide der.Bi wan re ji hesta li xwe gahabûne xwe dide der bi vî awayî re.Keçik evîne dile xwe ya.Dile wê ji evîne û hijkirine re heye .

Piştî ku Birko û Sarê tenê nig bave Birko êdî rewşaka nû ji bo wan dest pê dike.Piştire zaroken wan ji çêbû bûn.Lê piştî ku demeke dirêj têve diçê, piştî hatina Birko û Sarê re êdî piştire bave Birko ji dimirê.Piştî ku gava ku bave wî dimire, êdî rewşaka nû di wê demê de jî ji bo Birko ji dest pê dike.Ji xwe piştî ku Birko bi Sarê re ji Cizîre bota tenê malê piştire ne bi geleki êdî ew rewşa ku di nave bave Dilşîne û Mîrjîn de dest pê dike û jev diqatahin.Piştire ku jev diqatihin ne bigeleki êdî bavê Birko dimire.Bave wî miroveki ku bizana bû û rêzeke mazin di navê mirovan de jê re hebû.Piştî ku jev qatandin çedibê ji êdî demeke li nig bavê Dilşîne Mîrzan Bave Birko Serho dimene weke şewirmendekî ku mazin. Lê ji weke şewirmendekî bêhtir ji weke serekekî an jî pêşengekî di nav xalkê te naskirin.Her weha Serho xwedîyê hebûneka mazin û naveki ku

mazin bû. Piştî ku jev qatandin çedibê, hê Birko li Cizîre bota bû, dixwand. Piştre ku ewan rewş çedibin, êdî mîre bota ji bi nav û dengê xwe re dikeve nava rewşeke de ji bo ku başbûneke çêbike. Lê dike û nake nikarê levhatineke bide çêkirin. Lê tiştta ku herî baş ji dike ne hêle ku naqabina wan bêhtir xirabibê û dile wan bêhtir jev bimêne. Piştre rewş wilo dimêne. Haya ku demên piştre ji. Di demên piştre de ji, êdî mîre bota hinek dest avêtinên dîn ji dike ji bo ku levhatineke çê bike. Lê bi ser nekeve. Piştî ku Birko mazin dibê û digihê êdî ew we tahba mîre bota dide berdewam kirin. Mîre bota jî ji ber vê yekê qadrekî ku mazin didiye de. Mîre bota zerîyeke xwe dabûyê de.

Piştî ku jev qatandin çêbû bû êdî piştre bi demeke re Birko û Sarê têne nav wan. Piştî ewan têne nav wan, êdî rewşeke nû ji bo herdû aliyan dest pê dike. Birko gava ku tê wir nig bavê xwe, haya ku bave wî sax e ew alî bavê xwe dike. Lê piştî ku bavê wî diçê diloanîya xwe, êdî ew cihê bave xwe binezikatiyeka bixweze digire. Bavê wî tiştta ku ji wî re hiştibû ya sereketiya şewîrmendîya mirovan ya bi wî bû. Piştre Birko ji dinav mirovan de bi ve nêzîkatîye derdikeve pêş di wê demê de. Mirovên herêmê û yên ku wan nasdikir ji gelekî û geleki hij bavê wî dikir. Bavê wî şewîrmendekî ku temem bû. Ma gelo ew ji we bûbana şewîrmendekî ku weke bavê xwe di wê heyeme de. Ev pirs ji bi wî dihata pirsîn. Lê demeke dirêj têve ne çû, êdî hata fahmkirin û Birko ji ne kêmkî bavê xwe ya. Piştre hinek mirovên ji bo wî digotin ku wî hinekî ji bavê xwe ji zêde ji kirîya. Gava ku ji bo yekî hata gotin ku *ji bavê xwe ji zêde kirîya*, êdî ev yeka dihata we wate ku haqê xwandine xwe dida. Yanî xwe gahandîya zanebûnaka mazin, wilo di hata xwandin ev gotin. Birko ji bavê xwe zêde kiribû. Ev gotin ji aliye xalkê xwe jê re di hata gotin. Birko bi ve gotine re bêhtir di serê mirovan de cih çêdikir. Bêhtir mirovan ew, êdî nas kiribû. Ev gotin dihata wê wate. Lê hê wateyên we gotine gelek hebûn. Wateyên wê gotinê hemûkan ji li ser temenê zanebûne bûn an jî ji bêja zanatîya şîrova distandin.

Piştî ku bave wî miribû, êdî piştre mirovan ew bixweza li dewsa bavê wî dîtibûn. Mirovên mazin êdî pê dişewirîn. Bavê Dilşîne ji gava ku çî biryar bîstandana pêşîka diçû û bi wî dişewirî. Her weha rewşeke xweza çêbû bû ji wî. Bavê Dilşîne mirovakî ku pîrbû bû. Birko hê mirovakî ku li ser xwe bû û li Cizîre bota mirovekî ku perwerde hildabû bû. Vê yekê bixweza ji mirov re navek dide çêkirin. Gava ku mirov navê wî derdiket ku li Cizîre bota perwerde hildaya, êdî ji ser vê gotinê wî re bixweza rêzek û bawarîyek ji zanabûna wî jê re dihata nîşandin. Her weha

di nav mirovan de zû mazinbûn û dengdayîna Birko ji di temenê xwe de vê yekê diparast. Piştî ku bavê wî miribû, êdî ew derketibû pêş. Mirovan lê û li devê wê û li gotine wî dimeyîzend. Wî çî gotibana mirovekî ku rabê û bêjê ne, ne wilo ya zor bû ku derketene. Ji ber ku bawerî lê hebû. Mazinbûna malbata wî û mazinbûna nave cihê ku lê xwedî bû, ew mazin dikir. Cizîre bota ji bo mirovekî ku xwendevan an ji piştîre ku dibu zanist an ji zanistvan gelekî û gelekî girîng bû. Cizîre bota rastîyeka ku li ber çavan bû. Rastîyeka ku di serê her mirovî de xwedî hebûn bû. Ew rastîya ku di serê her mirovî de xwedî wate bû, ma kê karîbû ku li ser pirseka ku biguman bigotana? Ti kesekî nikarîbû bigotana. Di rastîye de ji Cizîre bota rastî û hizir di nave xwe de ji bo mirov mazin bitêgihîştin kiribû. Têgihîştina Cizîre bota di serê mirovan de mazin bû û ew têgihîştin ji bû ku mirovan di navê mirovan de dikira mir û pêşeng bi hebûna xwe re.

Piştî k bavê Birko miribû bi demek piştîre êdî jiyana Birko û mala Birko ji hatibû gûharandin. Di demeke de Birko mala wî mazin bû bû. Haft keçên wî çebû bûn. Her yekê ji ji ya dî xweşiktir bû. Çavên mirovên ciwan ji li ser wan bûn. Şêrînê di dema ciwanîya xwe de gava ku careke diçê çole ku hinekî li ber cihê ku av xalkê ji xwe re dianî, li wir rastî Nûdar te. Gava ku hevdû dibînin, êdî li wir dile wan diçê ser hevdû û dil dikevîne hevdû de. Piştî ku dil dikevîne hevdû de, êdî weke demeke dirêj ji li wir hevdû dibînin. Her ku hevdû dibînin hê bêhtir, êdî di dile hevdû de cih digirin û di dile hevdû de kûlîlkan divakin. Di dile hevdû kûlîka evîne divakin. Hijkirine wan demeke dirêj ji veşartî dimenê. Şêrînê gelekî û gelekî xweşik bû çavên miroven li ser wê bû û ew ji gahabû, ji ber vê yekê ji êdî ji ber ku bibîne xwedîye wê xweşkatîya di dile wan de cih girtibû tên û wê dixwezî. Lê Şêrînê çend ku tên û wê dixwezî ji, ew dibêjê ne.

Piştî ku çend caran tên û wê dixwezî û ew dibêjê ne, êdî ev yeka bi bal heye bavê wê û dîya wê dikişêne û diçîna nig wê û jê dipirsî ku ka çime her weha gelek mîr û ciwan tên û wê dixwezî lê ew dibêjê ne. Piştîre gava ku jê dipirsî, êdî ew ji dibêjê ji dê û bavê xwe re. Lê gava ku ji bavê xwe de dibêjê, êdî bave wê bi wê zanabûna xwe re hineki zêde bidest hizirandine dike. Haya demeke piştî ku Birko wê rastîye hîjkirine ji mîre xwe Mîrzan re ne dibêjê. Lê hê di hizira û gelekî ji di serê xwe de dihizirê.

Rojekê ji rojan, çawa ku mîre wî Mîrzan wî wilo di navê hiziran de dibîne, êdî jê di pirse ku ka ma ka çîma wilqasî bihizre. Ew ji gava ku

mîre wî yê mazin vê yekê je dipirse êdî ew jî ji mîre xwe re dibêjê. Gava ku ji mîre xwe re dibêjê, êdî mîr Mîrzan ji gelekî û gelekî dihizirê li ser vê yekê. Piştî ku Birko ew jê re gotibû, êdî ew ji di serê xwe de di hizran xwe de çûbû û çûbû wan demên kevn yên ku jev vaqatahabûn. Piştî ku Birko gotibû, êdî wî ji di wê heyeme de zêde tiştak ne gotibû, tenê ketibû nava hizaranda.

Birko piştî ku demeke dirêj dihizirê, êdî rojeke xwe digihinê biryarekê li ser wê yekê û piştê diçê nig keçe xwe û jê re dibêjê ku divêt ku ti wî ji bîr bike, ji ber ku wê ev yeka çênebê. Gava ku ew vê yekê ji we re dibêjê, êdî ev yeka gelekî û gelekî dile Şêrînê diêşene û Şêrînê bi we dil êşendine re diçê û di keve mezele xwe de û zû bi zû dernekeve. Piştê gava ku Şêrînê dikeve mezele xwe de û dernekeve, êdî Nûdar ji çend ku te devê wê kahnîye ku li ser hevdû dîtin û ku wê ne bîne, êdî ew ji mereq dikeve dile wî de û rojeke dike ku were mala wa û fahmbike ku ka ma ka çi bûya an ji çima, ew naye devê kahnîye. Bi vê yekê re ji, êdî dide xwe û te û xwe digihine mala wan û diçê ber deve derîye wan. Lê hê neketî hundir de xweşka Şêrîne ya ku jê re Xane dihata gotin wî di bîne û dibake wî li nig xwe û jê re rastîye dibêje. De ne, Xane ji rastîye wî û xweşka xwe Şêrînê zanibû. Rojekê, gava ku ew ji bi xweşka xwe re diçê deve kahnîye li wir ew di bîne ku wa hevdû di bînin. Lê xweşka wê, Şêrînê wê dide sûndê ku ji ti kesekî re ne bêjê. Ew jî ji xweşka xwe re sûnd dixwe û piştê ji sûnde xwe ji tene bicih û ji ti kesekî re rastîye ne bêjê. Xane ji Şêrînê mazitir bû. Lê gelekî û gelekî hij hevdû di kirin. Bi xweşkan xwe yên dîn re ji gelekî û gelekî hij hevdû di kirin. Lê Xane û bi fêrbûna we rastîya wê re ji cihêkî ku teybet di serê Şêrînê de girtibû. Gava ku Nûdar te wir û rastîye ji Xane di bihizê, êdî gelekî û gelekî xamgin dibê ku wilo çebûya. Nûdar mirovekî ku dile wî safî bû. Ew ti hûsûmet an ji xirabî di dile wî de ne bû. Mirovên ku wî nas dikirin ji, wî wilo nas dikirin. Lê jev xaydina di nav malbatan de carna rastîye dike ku mirov ne bîne. Xayd carna perdeyekê bi çavên mirov de diberde û dinyeyê bi rengekî dî şanî mirov dide.

Piştî ku Xane ji Nûdar re rastî got, êdî Nûdar ji li wir li cihê ku lê rûniştibû di cihê xwe de mabû sekinî û bidest hizirandine kiribû ku ka ma ka çi bike an ji divêt ku çi bike. Lê ka ma ka we çi kiribana? Çi kiribana ji divîbû ku mazinên wan erê kiribana. Gava ku wan erênekiribana we dise tişta ku xwestibana ku bikiriba wê li wan vegerehebana. Ji ber vê yekê ji divîbû ku wan erê kiribana. Nûdar li ser vê yekê ji hizirî ku ka ma ka çi kiriba. Nûdar mirovekî ku ji bo evîna xwe bi can û dil bû. Çavên wî ji

tişteki ne ditirsaha. Di cihê ku lê rûniştibû çengên xwe danîbû ser kaboka xwe û destê xwe dabû bin zenîya xwe di wê heyeme de û dihizirî. Carna ji bi têlyên xwe re zenîya xwe difirkand û dihizirî. Ma gelo di wê heyeme de Nûdar çî dihizirî? Nûdar di serê xwe de di nava hizaranda kur çûbû û çûbû ku çûbû kuderê.

Nûdar destê xwe dabû bin zenîya xwe û dihizirî. Ma gelo çî dihizirî? Çî di serê wî de hebû? Divêt ku mirov bêjê ku ya herî sereke ku di serê wî de evîna wî bû. Şêrinê dile wî bû. Lê ka ma ka Şêrinê li kuderê bû û çî dikir? Ew bixwe ji li mezele xwe bû, li xûrfa xwe bû. Di wê kêlikê de haya we jî jê ne bû ku Nûdar hatibû wir û nahaka li wir bû. Xane zanîbû ku ew li wir bû. Lê we ji hê ji wê re ne gotibû, hê agahî ne gahand bû wê ku ew li wir e di wê kêlikê de. Ew di mezela xwe de dihizirî û Nûdar, divêt ku dinaqabîna wan de 10 metir ne bûn, li wir destê xwe kiribû bin zenîya xwe de û dihizirî.

Nûdar piştî ku weke demeke li wir destê xwe kira bin zenîya xwe de û hizirî piştê weke ku di serê xwe de hizrek çekiribê hata xwe û ku hata xwe ji serê xwe ji ber xwe rakir û da xwe û ji cihê ku lê rûniştibû ji rabû ser xwe di wê heyeme de. Xane gava ku ew di serî de ketibû nav hizranda, êdî weke du an ji se qavzan xwe jê dabû bi paş ve. Lê li nig wî bû. Ne çûbû bû dûr ji nig wî. Piştê ku Nûdar ku rabû ser xwe ji Xane xwest ku alî wî bike ku Şêrinê bibîne. Şêrinê gava ku wî her weha jê xwest, pêşîka bi bêdeng ma sekinî di cihê xwe de. Lê piştê ku weke qadereke bi bêdeng ma, êdî wê ji biryara xwe da û gote wî bila. Lê gote wî divêt ku ti li vir bisekinê haya ku ez herim û bêjimê de da ku ew were û tê bibîne. Nûdar, piştî ku Xane weha got piştê, êdî weke kêlikê hizirî û piştê gotîye de bila. Ew êdî ma li cihê ku lê bû û Xane ji ji wir derket çû û kete hundir de ku herê û xabere bide Şêrinê ku Nûdar wa li wir e û dixweze ku wê bibîne. Gava ku Xane kete hundir de Nûdar ew dît ku kete hundir de. Çavên wî ji li pişt wê bûn. Çavên wî li wê bûn ku herê û bêje Şêrinê dakû were û wî bibîne. Piştî ku demek têve çû êdî Nûdar dît ku wa deve derî ve bû û wa Şêrinê derkete dervê. Lê di wê heyeme de ji deve derîye dervê ji bavê wê û hinek mirovên dî ji ku bi wî re bûn dana deve derî û ketine hundir de. Piştî ku Ew hatin û ketine hundir de, êdî Şêrinê weke ku karekê wê hebe li dervê xwe, da nîşandin û piştê li ber çavên wî carake dî çû û kete hundir de. Weke ku heye wê ji li wêdebûna Nûdar nebê di wê kêlikê de tevgerê. Ma gelo hê Xane ji wê re ne gotibê ku Nûdar li wir e an ji wê ji bo ku yên ku hatine hundir wê di rewşêke wilo

de ne bînin wilo tevgerehe bû. Ew yeke Nûdar kifş nedikir. Lê Nûdar gava ku ew derketibu dervê, êdî ew dîtibû.

Her weha we rewş weke qadereke berdewam kir. Piştî ku bave wê û yên ku pêre bûn ji hatin ku ketine hundir de û buhurtina nava malê, êdî pişt wan re Şêrînê dernekete dervê. Li hundir bû ew di wê heyeme de. Lê Nûdar ew careke dîtibû. Gava ku ew dîtibû dilê wî weke ku barekî ku giran jê rabe rehet bûbû. Lê Şêrînê ne hatibû nig wî an ji hê haya wê ji wî ne bû. Ku Xane ne gotibê ku Nûdar li wir e bêguman we haya wê jê ne bana. Piştî ku ew hatibû dervê û wî ew dîtibû û piştî bavê wê û bi wî re hinek mirovên di ji ku pêre ne ku hatin û ketine malê de, êdî mabû sekinî. Di wê kêlîkê de ji cihê xwe ji derketibana wê divêt ku ne baş bûbûna. Ev hizir ji di serê wî de bû. Ew ji xwe bidizîka hatibû wir. Lê ma gelo ku yekî ew li wir dîtibana wê çi bûbana? Ew ji ne kifşbû. Mirovên wêderê, bi ahlbûne re ji Nûdar û malbata wî ne dût bû ji wan. Lê disa hizrek di serê wî de hebû ku tiştê ne baş bûbûna. Ew hizir ne ji mûhtemelekê bû û ne jî ji ne nas kirinekê bû. Wî tiştê ku di nav malbatan de berê bû bû zanîbû. Haya wê kêlîkê malbatên wan bi ser hevdû de ne diçûn. Piştî ku ne diçûn, êdî sedeme wê ji di gotin ku ka ma ka çima neçin bi ser hevdû de. Bi vê yekê re Nûdar ji hertistî zanbû. Nûdar zanîbû ku ew û ewan ji ahlên hevdûna. Lê di wê rewşê de vê yekê ma we çi fêde dabana wî? Haya ku ew hatibû wir û rewşa ku ew di wê heyeme de têde bû tiştê ne gûharand bû. Ya girîng ji ew bû û di serê Nûdar de bû. Ne tenê ew di serê wî de bû. Hê gelek tişt û rewş di serê wî de diçûn û dihatin. Hemûkan ji di serê wî de hinekî bêkifşbûn û pirsên ku bersiva wan di wê heyeme de wî ji nizanbû çêdikir. Hinek pirsên ku dawîya wan bi *ma gelo* re xilas dibû di serê wî de çedibû. Ma gelo wê çi bûbana, ma gelo êz nahaka çi bikim, ma gelo Xane hebûna wî ji Şêrînê gotibû an ji ma gelo haya kengî wê wilo di wê rewşê de ma bana? Her weha hê gelek *ma gelo* di serê wî de hebûn. Lê hemû ji me gelo bûn û pêveke pirsê bûn. Her gotine ku dihatina ber, dikirine pirs. Gotine ku ne pirs ji bana ku ew dihatine ber dibûna pirs. Carna di serê xwe de hinek havokên xweze çêdikirin. Lê di dawîye wan hevokan de piştî dikir û nedikir ku ma geloyek ne hatibana dawîye. Carna dikir ku ne hêle ku ma geloyek werê dawîyê hevokê. Lê di serê xwe de nikarîbû û jê re bibe astang. Ji ber ku rewşa ku ew ji di wê heyeme de têde bû xwestibene ji û ne xwestibene ji dikir ku ew di mêjîyê wî de her weha her hevokê ku di serê xwe de çêdikir, ma geloyek bihatana dawîyê.

Nûdar her weha weke ku xwe di wê heyeme de ne baş ji hîs dikir. Rewşa ku ew têde bû di wê kêlîkê de ew cara peşî bû ku ew ketibû rewşeke ku wilo de. We yeke ji di serê wî de dikir ku ew pirsan ji xwe bi pirse. Her pirse ku di wê rewşê de ji di pirsî ji ti bersivê di serê xwe de jê re ne didit. Di wê rewşê de di serê xwe de wî gelek pirs çekiribûn lê gelek bersiv çenekiribûn. Di serê wî de ji ber vê yekê ji gelek pirsên ku bersiv je dixwestin çebû bûn. Lê ti bersivên ku bibîne bersiv ji wan pirsan re ne bûn. Her tişta ku di serê wî de bû û hertişta ku bi ber çavên wî ji diket di wê heyeme de bi pêvekekeke pirsê di serê wî de dabûna ber pirs di serê wî de dibû.

Hatina wî ya wir û dîtina wî ya Xane û çûne hûndir ya Xane ji di serê wî de dibûne pirs di serê wî de. Pirsê herî mazin ya di der haqe we nûqtê de ji ew bû ku ma gelo Xane xaber dabû bû Şêrînê ku ew li wir ê. Ev pirs di serê wî de her ku diçû û dihat dibû pirsê herî mazin û ye sereke di wê heyeme de. Lê bersiva we pirse di serê wî de ne bû. Lê di serê xwe de çîqa(cend) ku dixwest ku bersiv we zanîbana. Çend dixwest ku bersiva pirsên di serê xwe de dîtibene. Bersiva pirseke ku di nava waqas pirsan de di serê xwe de, ew bi bawer bu ku wê bersiva gelek pirsên di ji bi xwe re anîbene. Ew jî ji hebûna wî heye Şêrînê ku hatibana wir. Ew gotina weke pirseke di serê wî de mêjîyê wî çend dixwarand. Çend û ew ji rewşeke di kira rewsaka di de di wê heyeme de.

Nûdar ne mirovekî ku wan mirovên ku her weha bizîka çûbûbana û hevdiştin kiribana. Wî ji xwe wilo ne didit. Ji ber vê yekê ji ew rewş ji wî re gelekî û gelekî giran dihat. Ji ber wê yekê bû ku di wê heyeme de diwirde xwe di rewşeke ne baş de hîs dikir. Ew mirovekî ku ji xwe bi bawer bû û çavên wî ji tiştê ne ditirsahan. Lê nahaka xwe di çî rewşê de hîs dikir. Tişta ku xwe têde hîs dikir wî baş ne didit. Bi rastî ji ne baş bû. Gava ku min di we rewşê de ew dit êdî min di wê heyeme de xwe kira rengê Xane de û çûma hundir ku ka ma ka rewş çawa ya û fahmbikim. Min ji di serê xwe de çekiribû ku di hundurê de ji ku karîbû ku xwe bigûharenêm. Piştê gava ku min her weha biryar da êdî ez çûma hundir û min meyîzend ku wa Şêrînê ji li hundire û ew ji weke ku li ser êgir bê hadana we ji ne dihat. Ew ji weke ku ne rehet bû. Gava ku min wilo ew dit êdî li wir li nig wê êz weke bêhneke mama sekinî û min xwest ku seba wê bêrehetbana wê fêrbikim. Piştê ku demek têve çû û xweşka wê ya herî mazin Zahrê hata nig wê û weke ku tiştê ku bike û piştê carake di çû. Li male, xweşkên wê yên di ji alî dayîka xwe Sarê dikirin ji bo ku ji mêhvanên ku hatibûn re tiştna amede bikin. Car bi car ku kar derdiket

Şêrînê ji diçû û dikir.Lê bi zêdeyî ji kar bi dev yê mazin ve hatibû hiştin.Ewan kare ku dihata kirin dikirin.Ew yê mazin bûn.Yê mazin hertimî weke ku hinekî hê zanetir û divîbû ku bi sûxûlkirtîye ve bana.Ev yeka weke xosletekî ku ji wan dihata xwestin bû.

Yên ku di malê de mazin bûn ji, êdî wan ji kare ku di malê de hebena dikirin.Mal her weha her ku yê ku di malê de bona û bi ber mazinbûne ve çûbene, kare malê bi dev wan ve dihata hiştin.Li wir peşî Zahrê piştire ji Jîne gelekî û gelekî bi dayîka xwe re diçûn û dihatin. Piştire ku kare malê hê zedetirbûbana êdî yê ku pişt wan re maztir bûn dihatin û alî wan dikirin.Ew yeke li wir weke kevneşopîyeke bû, min dît.Piştire ku êz çûma gelek malên dîn ji min ev yeka kifşkir.Li malê keça mazin yan ji kurê mazin kare mazin yê wan bû.Li malê Birko ji di wê heyeme de min ev yeka dît.Keça wî ya mazin kijan bû, ku kar derdiket wê pêşîka berî dayîka wê an ji yek jê re bibêje wê bixwa diçû û alî wê dikir.Lê min diwirde tiştêkî dî ji kifşkir.Ew ji ew bû ku gava ku yekî berî ku jê re were gotin ku bi xwe fahm ne kiribana û ne çûbana kare ku we kiribana, weke şermeke jê re dihata dîtin.Jîna ku wê çî karî kiribana ku jê re karê wê hatibana gotin û mêrê ku we bi riyeke ve çûbana û ku ketibana ji re de û ku nizanîbana ku we çûbana kudere û rêya xwe di rê de şaşkiribana dibûna mijara pêkenokan.An ji weke kêmessyeke ji bo wan dihata ditin.Berî ku bihatana gotin divîbû ku wê bixwe kifşkiribana û çûbana û karkiribana.Lê ku hatibana gotin, êdî we ti wate karkirina wê ji ne mabana.Ku kiribana ji piştire jî ji dev xilas ne dibû.Her weha dihata ber çavan û min dît.Ji ber vê yekê gava ku êz peşî çûm hundir min tenê Zahre û Jîne bi dayîka xwe re ku kardikir dit.Şêrînê di malê de ya herî biçûk bû di nav xweşkên xwe de.

Piştî ku êz çûma hundir, êdî min dît ku wa çawa çûn û hatineka mazin heya.Gava ku ez çûma hundir peşîke min çavên xwe garand ku Şêrînê bibînê.Lê min ew di nav yê ku di nav malê de diçûn û dihatin de ne dît.Yên ku diçûn û dihatin bi zêdeyî ji yê ku mazin bûn.Piştire ji ji mazin haya ku dihata yê xwere li gorî rêza wan ya ku mazin bûn diçûn û dihatin.Min yekî ku biçûk ku bi karakî ve diçû ne dît.Piştî ku êz çûma hundir û min ne dît, êdî ez çûma mezela wê ku lê dirûnişt.Gava ku ez çûma hündür min dî ku wa xweşkaka wê ji li nig wê bû. Ew xweşka wê ji Gulistan bû.Gulistan ji mazin bû ji Şêrînê.Ew ji gelekî û gelekî xweşik bû.Gava ku êz çûma hundir, êdî min dît ku wa Şêrîne li hundira û hinekî ji weke ku ne rehet bû.Min ev yeka fahmkir.Piştire demeke dirêj têve ne çû, min derxiste hole ku ka ma ka ji ber çî wilo ne rehet bû.Xane xweşka

we ya hineki jê maztir je re bahsa Nûdar kiribû. Wê ji zanîbû ku Nûdar li wir ê. Lê nikarîbû ku di wê heyeme de herê dervê û bi wî re bimenê. Ku çûbena we hatibena fahmkirin ku ew ne li hundurû bû û gava ku hatibana fahmkirin ku ew ne li hundurû ya, êdî wê li wê hatibana lêgerîn û ku gava ku li wê hata lêgerîn ji êdî we derxistiban ku ew çûya kuderê û bi kêra ya. Weke ku wê ji di wê kêlikê de ne dixwest ku ew yeke çê bibe. Lê dile wê ji gelekî û gelekî bi Nûdar ve bû. Nûdar di wê heyeme de di serê wê de bû. Çi dikir û ne dikir ji ew ji aqlê (serê) wê dervediket. Min ev yeka fahmkir. Gava ku min li ruyê wê meyîzend min ev yeka baş û qanc fahmkir. Wê fa digirt. Ji ber ku ji bo ku ew xwe bigre, destê xwe miç dikir û dijdand. Bi jidandine re ji destê wê qanv (tawirî) bû bû. Li hinek daran ji weke ku xwûn dabe hevdû li ber çavan bû. Ji jidandina miçkirine destê kalbê wê girtibû.

Her weha ku lê dihata meyîzendin ev yeka dihata fahmkirin. Min ji ev yeka fahmkir û piştî gava ku weke demeke min lê meyîzend û ew rewşa wê dît û ku min fahmkir ku dihundirê xwe de çawa dile wê diêşehe, êdî min biryara xwe da ku ez di wê heyeme de alîkarîyeke bidime wê ji bo ku herê û Nûdar bibîne û werê. Ji ber vê yekê ji pêşîke ez hinekî di serê xwe de hizirîm û piştî ji min biryara xwe da ku bikevime aqlê wê de û wê bi re bikim. Lê piştî ji divêt ku we ji hişê wê, wê demê dûrkim û yên dî ji nekim ti kesek pê bihisehê. Piştî ku min her weha biryara xwe da, êdî min xwe levda hevdû û min kir ku Gulistan jî ji nig wê herê û bimene bi tenê. Gava ku min wilo kir û ew çû piştî min xwe kire rengê Xane de û çûma nig û min gotîye de 'herê hewşe û wî bibîne, ezê li vir tê hişyar kim ku yek hat. Lê zêde ne mena'. Piştî ku min wilo got, êdî wê ji li min meyîzend û gote min, ma çawa, tê çawa kî? Min ji got ku ti herê û wê yekê mereq neke. Lê zêde ne mena. Herê min ew li binê sincê hiştibû. Lê li alîye paşa xanî ku dikeve kûncike kadînê de li wir e. Gava ku min wilo got, êdî wê ji êz Xane zan kirim û piştî bidil li ruyê min meyîzend û piştî da xwe û çû. Gava ku rabû ser xwe û çû deve derî carake dî li min zîvîrî u gote min, 'xweşka min ê delal êzê zû werim'. Gava ku wê wilo got ez ne Xane bûm lê we gotine wê li dile min xist. Gelekî û gelekî bandûr li min kir. Ji ber ku gelekî û gelekî ji dil got. Piştî ku ew çû, êdî min afsûna xwe bikar anî û min li cihê xwe yekê weke xwe ku min gotibana çî we kiribene min kire dewsa xwe de û min xwe veşart û min wê şopand. Gava ku ew çû û çû nig wî min ji ew şopand. Min dît ku çawa bi hev re bidil û kêf di peyîvîn û bidil li hevdû dimeyîzendin.

Gava ku Şêrînê gahabû nig Nûdar û li nig wî sekinî û pera bidest axiftinê kir, jidil û bidil di peyîvî.Min ji gava ku ew di peyîvîn, êdî min ji li çavên wan dimeyîzend.Gava ku min dimeyîzend min dît ku çend hij hevdû dikin.Şêrînê ruyê wê ji hinekî fihetbûnê hinekî weke ku sor ji bû bû.Lê ruyê wê di wê heyeme de gelekî û gelekî xweşik bû.Ew daqe ji ber çaven min neçê.Piştire hinekî li nig hevdû man û Şêrînê rastî ku çi bûbû ji wi re ji got.Gava ku Şêrînê jê re got, êdî wî ji biguh lê dihisand.Lê di wê dema ku lê dihisand de ji, dile wî ji zû bi zû di avêt.Ew ji hinekî zêde di we deme de bi dilper bû.Hem ji bo ku Şêrînê hatibû nig wî û hem jî ji bo ku tiştên ku ji wî re anîbû ser ziman.Lê di wê heyeme de weke ku hertiştta ku di serê wî de bû wast û êşe lingên xwe ji bi wî dabû jibirin.Lingên wî ji hingî li ser garahabû binê wan bûbûne palqaz, ji warimandinê paqpaqonk çebû bûn.Ewan paqpaqonkan ji av girtibû û bûbû bûna birîn di we deme de.Lingên wî ji diêşendin.Lê ew li wan ne dihizirî.Ew ji rêyeka dûr hatibû wir.Ji deme ku ji male derketibû ji li ser lingên xwe bû.

Piştî ku Şêrînê hat û li nig wî rûnişt û destê xwe ji deye û kire destê wî de, êdî weke ku dinya jibir kiribe lê hatibû.Di wê rewşê de bidest vegotinê kiribû.Ji Nûdar re gotibu ku min ji bavê xwe re gotiye ku ez bidilim ji bo tê.Min, te gotibûyê de, gava ku min got, êdî wî ji hinekî hizirî û piştire gote min nebe, ji ber ku ne levbûn di nav me de heya.Gava ku wê her weha ji Nûdar rastî vegot, êdî Nûdar ji di cihê xwe de mabû sekinî di hazn de.Lê di wê heyeme de tenê dixwest ku çavên wî li Şêrînê bên.Ya ku ji dile wî dihat û ya ku ji dile wê ji dihat ew bû.

Şêrînê û Nûdar piştî ku gahabûna hevdû piştire demeke bi hev re mabûn.Di we deme ku bi hevdû re mabûn,i bi hev re tenê li ser rewşa ku Şêrînê ji wî re gotibû bi hev re dan û standin kiribûn.Lê Nûdar bihizir bû.Ma gelo divûbû ku çi kiribana an ji we çi bûbana?Ev pirsra ku bi dû alî li peşîye wî bû.Piştire ku demeke dirêj ji têve çû, êdî min kir ku Şêrîne rabe ser xwe û here hundir.Divûbû ku here hundir.Gava ku min kir ew rabû, êdî min bi wê re gavên xwe avêtin û êm bi hev re çûna hundir.Lê wê ez ne dîtîm.Ti kesekî ez ne dîtîm.Lê min ew û rewşa wan hemû ji baş didît û dişopand.Piştî ku Şêrînê rabû ser xwe, êdî hêdî hêdî berê xwe da hundir û çû hundir.Di wê heyeme de, wa ku min danîbe dewsa xwe ji gava ku em gahana devê derî, êdî dicihde min berî wê gava xwe avêta hundir û ew da windakirin û ketime dewsa wê de.Piştire min kir ku Xane ji were hundir nig wê.Gava ku Xane hata hundir, êdî min ew û Xane kirine rewşeke asayî da.Min ji aqlê wan dema pêşî ya ku Xane hatibû hundir û çûbû,kire bin hişê wan da.Lê tiştta ku jin bûbûn ji di hişê wan de

û di bîra wan de bû. Lê min kir ku wan weke ku di nav xwe de kiribe kire serê wan da. Piştî ku min ev yeka kir, êdî ez ji wir derketim û hatime nig Nûdar ku lê meyîzenim ku ka rewşa wî çawa ya. Gava ku ez hatim, êdî min dît ku wa ew di hizir de ya. Hingî wilo di cihê xwe de ketibû hizarande mirov di got ku qey heye wî qet ji wê dinyeyê nîn ê.

Di serê xwe de dihizirî. Heye wî di serê wî de çûbû bû ser wî û Şêrînê. Gava ku Şêrînê bahsa rewşa xwe û ya wî kiribû, êdî gelekî û gelekî bi dilper bû bû. Şêrînê ji de û bavê xwe re gotibû. Lê herdû malbatên wan ji herku çend xizmên herdû ji banan ji ne lev bûn. Vê yekê Nûdar dabû bû hizirand. Di serê wî de, ew ji we dinyê biribû û kiribû dinyeyeka dide. Ma gelo Nûdar çi çaraserî di serê xwe de di hizirî? Ew ji ne kifş bû. An ji çarasarîyak di serê wî de hebû an jî ne bû? Ew ji di wê kêlikê de ne kifş bû. Lê weke ku li çarasarîyaka bidil û jidil digaraha. Di rastîye de ji divîbû ku jidil li çarasarîyaka bigarîyana di serê xwe de. Ev yeka di wê demê de weke zerorîyake ji li peşîye wî bû ku dihata xuyakirin. Ji wir pêde, êdî nikarîbûn ku bidizîka bena nig hevdû û hevdû bibînin. Ji ber ku bave Şêrînê û dîya Şêrînê, êdî rastîya wan zanîbûn. Ji ber vê yekê ji divîbû ku çarasarîyaka jidil bihatana dîtî ji bo wan. Di nav kevneşopîya xalkê de ji ev yeka weke divîbûneke derdikete pêş. Gava ku ji we nûqtê pêde Nûdar evîne xwe bitenê hiştibana, êdî we jê re di nav xalkê de gelekî û gelekî weke bêrûmetîyeke bihatana dîtî. Ji xwe ku wilo kiribana, êdî di nav şopên xalkê de ji êdî cih ji jê re ne dihata hiştin. Rêzek ji bo evîne di nav xalke de hebû. Divîbû ku ew rêz ne katana ber lingan da. Divîbû êdî li xwe û evîna xwe bi hev re xwedî derkatanin.

Şêrînê piştî ku hatibû hundir, êdî Nûdar ji ketibû hizir de. Piştî ku ew demek bû ku Şêrînê çûbû bû hundir ji lê hê jî Nûdar li cihê xwe bû û li cihê xwe rûniştibû û dihizirî li ser hizrên ku di serê wî de çebûbûn. Ma gelo we çi kiribene? Ma kê zanîbe ku we çi kiribene? Ew ji ne kifş bû. Lê divîbû ku zêde ji li wir ne mabana. Ji ber ku di wê heyeme de ew li wir hatibana dîtî, êdî wê ji bo wî ji ne baş bûbana. Wî ji vê yekê zanîbû. Zanîbû ku ew li wir di wê heyeme de hatibana dîtî ji, we çi biqawimîbana. Ma ji xwe ne ji ber wê yekê bû ku wî bidizîka xwe gahand bû wir di wê heyeme de? Bele! Ji ber vê yekê ji divîbû ku ew ji wir çûbû ban. Lê hê li wir bû. Min ji li wî dimeyîzend. Min ji heye xwe dabû bû ser wî di wê kêlikê de. Gava ku min li wî meyîzend û min li ruyê wî meyîzend, êdî min dît ku di dile xwe de çend êşeke dikişênê û xamgînîyaka mazin pêre heya. Min ew yeke di wê kêlikê de fahm kir. Lê min di wê heyeme de tiştê ne kir. Tenê min li wî meyîzend û min li ruyê

wî meyîzend.Di wê heyeme de min dixwest ku tenê li ruye wî meyîzenim.Ew ruyê ku yê wî bû û min di wê demê de lê di meyîzend, ruyê evîndarakî bû ku min didît.Ev hizir di serê min de bû.Min di wê heyeme de xwest ku tenê hema lê meyîzenêm.Divibû ku wî xwe di serê xwe de bigahanda biryareke.Lê wê xwe gahand bana biryareka çawa, ew jî ji min re weke mereqeke bû.

Nûdar ku weke demeke ma sekinî û hizirî li wir li çihê ku lê bû, êdî piştê kir ku ji wir derkeve û here.Ji ber vê yekê gava ku kir ku herê hinekî bi bal bû û heye li ser dore wî zêde bû.Berî ku here dervê pêşîke sere xwe dirêjkir û dîqî derve kir ku meyîzend ku ma ka hinek hene ku wî bibînin an ji nîn in.Gava ku dîq kir û ti kesek ne dît, êdî ji çihê bi hinek gavên zû bidest derketinê kir.Gava ku ew ji çihê xwe derketbana û weke çar an ji pênc mal buhurand bana, êdî karîbû ku xwe bigahanda berçîyê û ji wir jî ku weke hinekî çûbûbûna, êdî we ketibana awlakarîyê da û ku hinekan dîtibana ji êdî nexam bû.Ew ji wê yekê dihizirî.Di serê wî de ew yeke hebû.Lê di serê wî de ne tenê ev yeka hebû.Hê gelek mijarên ku li ser dihizirî ji hebûn di serê wî de.Di serê wê de hebûna Şêrînê weke mijaraka mazin bû di wê demê de.Ew gelekî û gelekî li ser wê dihizirî.Wê hij wê dikir.Wê ji hij wî dikir.Lê di wê kêlîkê de ne li nig hevdu bûn û tiştên ku Şêrînê jê re gotibûn ji gelekî û gelekî serê wî dibir û dianî.

Nûdar gava ku ji çihê ku têde bû ku jê derketibû û xwe gahand bû berçîyê û hinekî ji berçîyê bi berbanî ve çûbûbû, êdî hinekî weke ku ji rewşê rehet bûbû.Lê di we rewşê de gelekî û gelekî bihizir bû.Gava ku hatibû berçîyê û hinekî buhurtibû ku herê malê, lê dile wî ne dixwest ku ji wir herê.Di hundirê wî de tiştêkî ku wî dida sekinandin hebû.Wî ji her weha xwe li baye we nexwastaka xwe berdabû û ne dixwest ku ji wir herê.Şêrînê, evîna wî bû û di serê wî de bû û gelekî û gelekî li ser wê ji di hizirî.

Nûdar her çend ku bi vê xwestekê ji bû,ji wir dise di vegerehe û ji aqarên herêmê derdikeve û tê ku werê malê.Gava ku hinekî dî ji tê, êdî di rê de rastî hinekî mirovên ku hevdu nasdikirin ji tê û bi hev re berê xwe didine malê û tên.Nûdar gava ku tê malê ji bihizire û destê wî neçe tiştêkî ku ne bike û ne ji ku bixwe.Tenê hema wilo di rewşa xwe de bibêdeng ê.We şevê Nûdar kirdike û nekê xew ji ne keve çavên wî de.Dile wî ne rehet ê.Di hundirê xwe de gelekî û gelekî di hizirî.Nûdar wê rojê û şevê wilo dibuhurêne.Piştî wê rojê û şevê gava ku dibê destpêka rojê, di hê di serê sibehe de, hê ku roj derneketî ew di rabe ser xwe ji nav nivînên

xwe.Gava ku di rabe ser xwe diçê û li ber het li dervê dirûnihê û titina ku ji bo çixarê di kişkîkî biçûk de û di balîke wî de derdixê û jê çaxarayeke ji xwe re di pêçe ku vaxe.Ew gava ku derketibû dervê hê tiştê ji ne xweribû.Hê li xûrînê bû.Di ser we xûrînîye de çixara divexar. Li wir li ber het sekinî bû û bihizir bû.Li wir haya ku roj derdikeve dimenê.Di wê heyeme de gava ku li dervê li ber het sekinîbû, êdî wî dîtîbû ku şivanan sawalên xwe ji koxan derxistibûn û dibirina çol e.Wî,gelekan wî dîtîbên.Mirovên ku diçûne ber sawalan hê ku roj derneketibana di rabûna ser xwe û sawalên xwe ji cihê wan derdixistin û didana pêşîye xwe û dibirine çole. Mirovên ku sawalên wan hebana hê bi êvarî re di dohtin.Lê hinekan jî ji ber ku pazên hît bûn û mihên qalana bûn, gava ku êvarî dixistine koxan de, barxik û Kahrik piştê bi demeke re diberdana ber wan û piştê divaqatandin u dikirina cihên wan de.Lê kahrikên ku bûbûn gîsk ji êdî bi yên mazin re bidest hiştine dikirin.Gîsk di dema xwe de gelekî har bûn.Gelekî zîtirk didan.Lê barxik ne wilo bûn.Ew di rewşa xwe de bûn.Weke baran û nêrîyan ji bihevêre bûn.Ji ber ku nêrî gelekî hinek ji wan poçkar bûn, êdî gava ku jin an ji mirovên ku diçûn ku wan bidoşin jî ji wan re astang derdixistin.Êdî ji ber vê yekê dihatina cuda kirin.

Her weha rewşeke asayî hebû.Nûdar gava ku li ber het sekinîbû dîtîbû ku çawa yên ku diçûn ku sawalên xwe darxin ji koxan û bibîna çolan û jinên ku stilên wan di destê wan de û diçûn ku herin û dohtine bikin didît.Tenê hema wilo li wan dimeyîzend.Lê haya wî ne li ser wan bû.Di wê heyeme de di serê wî de weke ku hizrên ku wî gelekî û gelekî meşkûl di kirin hebûn.Haya wî di wê kêlîkê de weke ku ji tiştêkî ji dore wî nebê tevdigerehe.Gava ku mirov wî li dimeyîzend ji mirov vê yekê fahmdikir.Di tevgerên xwe de gelekî li dore xwe weke ku bi bêhey bû dihata xuyakirin.Heye wî di serê wî de li ser evîna wî Şêrîne bû û Şêrîne ji di wê kêlîkê de ne li nig wî bû.Ew û wê di wê kêlîkê de hinekî ji jev dûr bûn û tiştên ku Şêrîne jê re gotibûn bi we dûrbûne re ew diêşand.

Nûdar gelek caran ku biteneserê xwe dima diçû û bi jinîkeke re dipeyîvî.Ew jinîk ji jineke ku pîrbû û gelekî û gelekî hij Nûdar dikir.Ew jinîka bitenê di xanîyakî de jîn dibû.Nave wê ji Pero bû.Pero mirovaka ku ji aqil ve ne kem bû.Dinye dîtîbû.Gelek tişt hatîbûbûna serê wê û bûhûrand bû.Ji ber vê yekê di nav xalkê ne tenê digotîne de Pero.Car bi car ji xalkê jê re digot ku Peroke bidil şawat.Peroka bidil şawat halo û Peroka bidil şawat wilo.Peroke bidil şawat hê ku ciwan û keçik bû, keçikeke ku ti miroveke ku bi xweskatîya xwe ve ne digaha wê.Hingî

wilo xweşik bû û sipahî bû. Bavê wê ji Adûle Xarnê ji miroveki ku bi nav û deng bû. Ew ji xwedîye malaka mazin bû. Male wî qasreke mazin bû, hingî mazin bû. Bavê wê, gava ku hê biçûk bû, ew bi kalke wê Xarne mazin bû. Bavê wê Adûle ji rojê, gava ku diçû bi alîye bajere Mûşe wanderan ve rastî keçikeka ku bi navê Xande tê û dile wî dikeve wê de. Piştê gava ku ew ji di pîrse ku kî ya û keçe kê yê ew, ferdibê ku ew keçe Mire wir ya nave ya. Mîre Mûşe Mir cendî ji mirekî ku bitifre bû û ti kesek bi ser xwe re ne didît. Piştî ku Adûle keçike dibîne û dile wî diçê ser wê, êdî dike ku caraka dî wê bibîne. Çi dike û neke wê carake dibîne. Gava ku dibîne, êdî dibêjîyêde ku dile wî çûye ser wê. Keçik ji jê re wilo dibêjê û piştê destê xwe ji didîye de. Adûle piştê li ser vê yekê, êdî li ti daran ne sekne û te malê û ji de û bavê xwe re rewşê dibêjê û dibêjê wan ku ez dixwezim ku win herin û wê bixwezim.

Dê û bave wî ji dibêjinê de bila û piştê li pêşîye xwe bi 40(çil) siwarî re pêşevanên xwe di şênin û diçina mala bave keçike ku wê ji kurê xwe re bixwezim. Gava ku tîn û keçike dixwezim, Mire Mûşe li gor mazintîya xwe gelek tiştan ji wan dixweze ku bicihbênin. Ew ji ne bejin ne û tişte ku Mîre Mûşe dibêje bich di ênin û keçike dixwezim û tînin. Piştê ku keçike dixwezim û Mîre Mûşe ji dide, êdî pêşî dezgîran û piştê ji dawataka ku mazin dikin ku li herêmê bi nav û deng dibe. Adûle û Xande diçihine hevdû û dile wan ji hev re gelekî û gelekî xweş û mazina. Lê li wê herêmê yekî dî ji ku ew ji berî hingî çûbû ku wê keçike ku bixweze ji xwe re, lê ne keçikê gotibû erê û ne ji bavê keçike ji ber ku ji wan nexweş bû gotibû erê. We yeke ji di naqabina wan de rewşeke ku ne baş bû çêkiribû di dema xwe de. Ew yeka ji berî hingî bi çend salan çebû bû. Herkesekî ji, êdî bidev ji bîrkinê ve berda bû. Ti keskî li ser wê yekê ji, êdî tişte ne tanî aqle xwe di wê heyeme de. Lê wî yê ku navê wî Hasko bû û hê jî Xande ji bîrnekiribû û gava ku xaber jê re diçê ku Xande gahaya yekî, êdî ew ji di serê xwe de bidest xwe hêrskirinan dike. Xande gava ku gahabû Adûle, êdî bi hev re barî nig mala bavê Adûle kiribûn. Lê li wir ji gava ku keça wan ya peşî ku navê dilşa bû ku çedibê, êdî Adûle bi destûre bave xwe malaka dî ji di rax ya mala bave xwe de ji xwe, jin û zaroka xwe re çêdike û dikevîyede. Piştê demeke dirêj têve neçe, êdî kurekî wan ji ku navê wî kiribûna Nashat çêdibe û gelekî û gelekî kefxweş dibin. Jiyanaka wan ya ku gelekî û gelekî xweş û jidil hebû. Xande ji û Adûle ji gelekî û gelekî bişa bûn. Dile wan xweş bû. Mirovên ku li dore wan bûn, gelekî û gelekî bahsa we şahîya di mala wan de dikirin. Piştê demeka dirêj têve neçe keça wan ya ku bi nave Pero ji tê dinye yê. Piştî Pero re êdî du

kurikê wan yê di ji çêdîbin.Ewan ji navê wan dîkin Dilxweş û Dilnas.Xande û Adûle ji hemû tiştî bêxaber li jiyana xwe dimeyîzênin û heye wan jî ji tiştêkî nebe ji dore wan.

Lê Hasko hê ew ji birnekiriya û ji ber ku ne gaha wê û gaha yekî di gelekî û gelekî bihêrs dibe.Hasko di wê dema ku ew jîn dibûn de di derbarê jiyana wan de ji agahîyan distane ji hevirdore.Hasko hê ew ji bîr nekiriya.Lê Xande û yê li dore wê ew ji bîr kirina û naye bîre wan jî.Lê rojêke zilemeki ku pîrbû ji herêmê bavê Xande tê wir û Xande ji ew nasdikir û li mala Xande û Adûle dibe mêhvan û ji wê re dibêje ku Hasko hê tê ji bîrnekiriya û ti hê di serê wî de heyî.Gava ku ew ve dibêje,êdî gelekî û gelekî şaşbûn û tirsbûn dikeve dile wê de.Xande jinaka bi mêr bû û dayîka pênc zarokan bû.Xande gava ku hisa vê yekê dike, êdî gelekî û gelekî bitirs dibe ji xwe, mêrê xwe û zarokên xwe di wê heyeme de.Ew zileme pîr yê ku ew agahî dabûbûyêde ji navê wî Merwan bû.Merwan li cniç Bavê wê ji dima û bavê wê ji gelekî û gelekî hij wî dikir û rêz didayê da.Lê êdî pîrbû bû.Mirovên ku pîr dibûn di nav xalkê de dibûna xwedîye rezeke bixweze ku mazin.Ti kesekî ji gotine pîran re ne digot ne.Pîr li ser serê xalk bûn û mazin bûn û gotine pêşî di axiftinê de ya wan bû.

Piştî ku Merwan her weha agahîyek dabû Xande,êdî li male Xande ne rehet bû.Jiyana wan ji piştî ku ew bi mêrê xwe re zewicîbû haya piştire gelekî û gelekî xweş û bidil meşî bû. Haya wê kêlikê ti pîrsgirêk an jî astang derneketibûna pêşîya wan.Ji xaynî wê yekê ji haya wê demê ti bêrewşî an ji xirabî ji derneketibû bûna pêşîya ti kesekî ji wan.Piştî ku zewicîbûn pênc zarokên wan ji çêbû bûn û zarokên wan ji hin bi hin mazin bûbûn.Lê hê zêde ne mazin bûn.Di kevneşopîye ku hebû de ku yekî çûbana û keçikek xwestibana ku daban, êdî wê dihilda û di zewicin û piştire ji jiyana xwe berdewam dikirin.Lê ku keçike gotibana ne êdî mafe ti kesekî ne bû ku ji dêla wê gotibena erê.Ew rastîyek bû.Tiştê ku Merwan ji we re gotibû ji ne li gorî ve rastîye bû.Wê çi kiribana?Gava ku hiskiribû êdî ew gotinên ku Merwan ji wê re gotibûn, êdî gelekî û gelekî bêrewşbû bû.

Zilemê Xande jî gava ku Merwan ewan gotinan gotibû li nig wî rûniştî sekinîbû.Ew ji li wir amede bû.Lê bêdeng mabû sekinî di cihê xwe de.Adûle mirovekî ku ji xwe bi bawer bû. Gava ku li wî dihata meyîzendin ji mirov didît ku çend ji xwe bi bawer e.Simbêlne wî yê qaytan hebûn.Girêdana wî ji bi şal û şapik bû.Li pişte wî ji xancaraka weke ku zêr bê dihata xuyakirin.Gava ku di rûnişt ji li ser doşêke di

rûnişt û li ser tihela xwe çapê ji axlabe dirûnişt û destê xwe yê rastê ji diavêta ser kaboka xwe ya ku di deme rûniştî de ku rakirîbû û tijbêhek ji car bi car dikira destê xwe de. Tijbêhne ku libê wan weke xaran ku ji kevir dihatina çêkirin û biqasî libeke zeytûnê mazin bû bûn. Car bi car ji ku her weha di rûnişt ji Xande ji di sênîkan de carna kakilî gûza, mehûjên ku ji tirhe raş û ku libên wê mazin bûn çêkirî bûn û hê hinek tiştên dîn yên ku weke van tiştan weha ku dihatina çêkirin tanî û di danî ber wî. Gava ku tanî ji ku bi tenê ban ji bi hev re û bi zarokên xwe re dirûniştin û dixwerin. Car bi car ku dirûniştin ji hinek henek ji li hevdû dikirin. Hevdû ji dikenandin.

Di dema ku Merwan li wir bû de li nig wan mêhvan her weha tiştên ku anîn bûne ser ziman û danî bûna holê, ew gelekî û gelekî nexweş kiribû. Merwan û wan bi hev re demeke mabûn. Le bi zêdeyî ji tiştên ku ji wan re Merwan gotibû di serê herdûyan de gelekî û gelekî ew meşkul kiribû. Heye wan ne dibira ser darna dî an ji kareki dî.

Merwan piştî ku li nig wan bi mêhvanî weke dû an ji se haftan dimenê, êdî piştê diçê. Lê ew ji, bi tiştên ku wî gotibû û hizirên di serê xwe de bi tenê mabû bûn. Di serê xwe de gelekî û gelekî difikirîn. Haznake mazin wan girtibû. Bi wê haznê re di hizirîn û ji xwe diçûn. Bavê Adûle Xarne ji bi gelek siwarên ku bi pêre, bi serekî çûbû bû Cizîre bota nig Mîre bota. Di wê kêlikê de ew tenê li mal bû, li wir bû. Ew tenê li wir bû. Adûle di wê rewşa piştî ku bavê wî çûbû, êdî ew bûbû malxwa malê û malxwa malê bavê xwe ji bû. Di wê kêlikê xwe de malxwa malê ew bû. Li ber destê wî ji gelekî sîwarên ku ji her rewşê re amedebûn hebûn. Hemûkan ji miroven ku ji xwe bi bawer bûn û bihêz bûn. Adûle di wê rewşê de di bû serê gelek mêran di wê kêlikê de. Ew bixwe ji merekî ku mêr bû. Çavên wî ji tiştêkî ne ditirsahan. Bavê wî cerna digotiyê de pozbarane min. Gava ku bave wî dile wî xweş bû ev gotin ji wî re digot. Bavê wî gelekî û gelekî hije dikir û jê xweş bû. Di nav xalkê de gelekî û gelekî giringî dihatayîn li dilxweşbûna bav ya ji kur. Ew yeka weke xosletekî teybet di her malê de hebû û di hata pejirandin jî.

Pero ji zaroka dayîka xwe ya sêyemîn bû û hinekî ji mazin bû. Bi ûmir ji gahabû pazdeh salîya xwe di wê heyeme de. Lê her ku Pero hê zêde ne mazin ji bû di dile wê de yek hebû û wan ji hevdû dikir. Yê ku wê ji hij dikir ji ew ji jî cihê ku ew jê bû. Bi hev re ji weke ku mazin bûbûn. Lê heye ti kesekî ji vê yekê ji nebû. Lê rojêke gava ku dayîka wê Xande diçê ave ku ji kahnîye bene û bidest çêkirina şîve bike êdî dibîne ku wa Peroka wê bi kurikîkî ku di sala wê de ye pêre li ber malê dipeyîvê. Lê

Xande gava ku wê yeke wilo dibîne, êdî deyneke û diçê ave xwe tenê malê û bidest çekirine xwerine xwe dikê. Wê di serê xwe kifşkiribû ku demeke vala ya wê çebû di wê deme de pêre peyîvbana. Ji ber vê yekê ji zêde tiştek ne gotibû ji ti kesekî re. Lê xande ji mere xwe re dibêjê. Lê piştî ku dibêjê ji pistre jî ji mêrê xwe re dibêjê ku nahaka tiştekî kifşneke haya ku ez bi wê re peyîvîm êdî êzê bi terê peyîvîm û tê li gor wê tevbigerehê. Xande û Adûle pir li gotine hevdû dihisandin û hêjatî didana gotine hevdû. Ku tiştekî ku giring bana û divîbû ku bûbana haya ku bi hevdû re ne axîfbana tiştek ne dikirin bê hevdû.

Wê rojê çawa ku Xande bidest çêkirina xwerine xwe dikê û çêdikê û piştî keçe wî ya mazin ji tê û alî wê dike û car bi car ji Peroke ji tê û alî wê dikê. Lê tişteki nedê kifşkirin di wê heyeme de li keça xwe ji ku ew dîtîya ku bi yekî re di peyîvê. Lê di serê wê de ji wilo dîtina wê ya keça wê ji di serê wê de ji bû. Xande jinaka ku biaqil bû. Di mala bavê xwe de perwerda bingihîn ji hildabû. Ji ber vê yekê ji miroveke ku bi zanebûn bû. Xande hem zanîbû ku bixwenda û hem ji zanîbû ku binîvîsanda. Wê piştî ku zarokên wê çedibûn û mazin dibûn piştî ku dihatina dema xwedîne, êdî wê ew fêrî xwendîne û nivîse dikirin. Her weha miroveke ku serê birahnî bû. Mirovên ku ew nasdikir ji jê xweş bûn.

Piştî Xande bi qizên xwe re bidest çêkirina xwerine dikê û xilas dikin ji, êdî demeke piştî ku dibê êvar û hineki raş ji dikeve ardê de, êdî sofraya xwe amede dikin û bidest xwerinê xwe dikin. Gava ku Xande û qiza xwe ya mazin bi hev re sofrê amede dikin êdî piştî bi hev re tenê ser sofraya xwerinê û bi hev re bidest xwerina xwerinê dikin.

Di jiyane de weke xosletekî bû ku qîz, ku digahana dema xwe ya ku karin kar bikin, êdî pêşîka dayîka wan di karê malê de pêşîka ewan dihilda rax xwe û ew fêrî kar dikirin. Bi zêdeyî jî ji çêkirina xwerine divêt ku mirovê wê yekê bêne ser ziman. Qîzek ku bêje ez nizanîm xwerinê çêbikin, jê dihata pirsin ku ma ka dayîka we ji ma nizanê ku xwerine çêbikê. Ji ber ku ew yeka weke kevneşopiyeka li ser piştî de dihata dîtî. Ji aliyekî dî ve ji weke xosletekî jêhat bûne ji dihata ber çavan û ser ziman. Dayîk di malê de karê çêkirina xwerine û yê wilo hema bêja haya ku digaha naqşkirinê, meyandîne mast u panîr û çêkirine panîr û tiştên wilo ji dayîka xwe fêrdibû. Dayîka wê ji di vê radê de tiştî ku zanîbû bi qîza xwe re hevpar dikir û bi wê hevpar kirine re ew ji dikira xwedîye zanebûna di wê qadê de. Gava ku qîzeke gotibana 'ne ne êz nizanîm dayîka wê, li wir dihata şîrovekirin. Ev şîrova kirin ji gava ku dibû ji hinek raxne ji di nava xwe de tanî ser ziman. Ji ber vê yekê ji dayîka

gelekî û gelekî gûhdida qîzên xwe pêşî hemu tiştî. Dayîka herî baş ya ku qîza xwe weke xwe bikirine re jêhatî kiribû bû.

Bi vê yekê re divêt mirov bêje ku Xande çend jinaka ku jîrek bû û jêhatî bû. Bi van xosletên xwe re navê wê li dora wê derketibû. Mirovên ku ew nasdikirin digotin ku meyîzenin ew çend jinaka jêhatîya. Jîna jêhatî hertimî bereket ji tanî mala xwe bi xwe re. Bi vî awayî ji dihata dîtin. Digotin ku jina jêhatî bereketê têne mala xwe bi xwe re. Gava ku jînak her weha dihata şîrova kirin pêre hinek xosletên di jî jê dihatina xwestin. Di serî de ji alîye qancîtîye ve ji jê hinek xosletên bizane bûn dihatina xwestin. Wekî di ji jê dicihde giranî ji dihata xwestin. Vala ne axiftîn ji bi vê yekê re girêdayî dihata xwestin jê. Hinek jin ji hebûn, lê çend ku di karkirin û çêkirine jehatî ji bûn ku ji aliyê gotinê ve axifitnên ve hinek kêmesî ku bi wan re dihata dîtin, êdi dihata gotin ku meyizenin, di karkirin û barkirine xwe de jêhatiya lê ma çi fêde, di gotine û axiftinên xwe de ne wilo ya. Ji ber vê yekê ji xalkê li ser ve nêzîkatîyê di nav xalkê de gotineke ku ji ber vê ji dihata gotin, digotin. Ew gotin ji ew bû ku divegotin ku 'ji dêla ku wê navê tê dêrkevê bila rihê tê dêrkeve'. Bi awayîkî di ji her weha dihata gotin ku ji dêla ku wê navê derket bila rihê derkatana. Gotin ne dihata ji bîrkirin. Di ser de çend dem û sal ji buhurtbana disa di aqil de dima û mirovan tanî ser ziman. Jiyana Xande ji li ber çavan bû. Ji gelek alîyan ve li ber çavan bû. Ji ber ku ew bi xwe ji qîza mirekî ku mire Mûşe bû. Ma ji wê mazitir hebû. Ma ji wê bitifretir hebû. Ne, ne bû. Ew qîza mirekî ku mire Mûşe bû. Li wir ew mazin bûbû weke keçmirekê. Keçmîrtî ne hasanî bû. Kurmîrtî ne hasanî bû. Herdû ji di nav xalkê de mazin bûn û bi nav û deng bûn. Weke mêrenîyeke ji dihata dîtin û mêrenîyek ji jê dihata xwestin. Li ser keçmîrtîyê gelekî çirok û çivanok dihatina gotin. Bi wan çirok û çivanokan keçmîrtî mazin li ber çavan bû û di dile mirovan de bû. Hertimî ew ji bo evîne hebû. Mirovan ji li ser keçmîrtîye gelek tişt digotin. Dengbêjan ji gelek gotin li ser wan digotin. Yên ku baş ji bana derdixistina arş di gotina xwe de. Lê yên ku kêmasîyên wan ji didîtin, êdi li ser wan gelek kalmaman ji çêdikirin û digotin di nav xalkê de. Kalmamanên ku dihatina gotin jî ji kêmesîyên wan yê ku li ber çavan bûn û ji yên ku dihatina dîtin sûd digirtin. Her kalmamanak ku dihata dîtin û gotin, êdi diketa devê mirovan de û dihata gotin haya ku ew saxbana. Piştî ji di devan de li ser zimanan dima. Her weha jiyane xwe ji bo wan ji dîyar dikir.

Xande û qîza wê ya mazin çawa ku bi hev re xwerina ku çêkiribûn ku amede kirin li ser sofrê, êdi bi hev re çûn û li ser rûniştin û xwerin,

bidil. Dem ji êvar bû. Roj zûva çûbûbû ava. Piştî ku roj çûbûbû ava, êdî mirovên ku li ber sawal bûn ji, êdî hêdî hêdî bi sawalên xwe dihatina xuyakirin ku werina malê. Gava ku sawal dihat malê, êdî çûn û hatineka mazin dest pê dikir. Mirovên ku bi sawalan re dihatina malê û yên ku diçûne pêşîya wan ku alî wan bikin û yên ku gava ku sawal dikete malê de diçûne bi wan ve ku emê sawal bikina cihên ku weke dalav hatibû bû amede kirin. Bi wan re jinên ku cêr, stil û teşt di destên wan de bûn u zend û bendên xwe bi bazên xwe re girêdabûn û libasên xwe bi pêşîye xwe ve û bi piştire xwe ve girêdabû bûn û diçûn ku kare xwe bikin dihatina dîtîn. Kar û barên wan ji jinan ji di wê demê de tenê dohtina sawalan bû. Gava ku sawalên wan dihat, êdî di demeke kin de divîbû ku dohtin pêk bihatana. Ji ber ku piştire ne bi qadereke zêde dirêj re, êdî wê barxik, kahrik û golikên wan bihatana berden da ku herin û hinekî dayîka bimêhen. Mêhtin, piştire ku demek têve diçû, êdî dihat birîn. Barxik, kahrik u golikên ku hatibûbûna berdan, êdî ji sawalên mazin dihatina vaqatandin û dihatin kirin li cihên cude de. Piştire ku sawal diketa koxan de, êdî li koxan ji hinek dalavên ku ka, rêsi an ji weke pelên daran ku dewlemend bûn ji bo ku bêxina wan de hebûn. Ewan ji bi kar dihatina anîn.

Her weha çawa ku li cihên sawalên mazin hebû wilo ji li cihên ku sawalên biçûk dixistine de hebû. Lê cihê sawalên biçûk ne weke yên sawalên mazin bû. Cihna ku ji bo sawalna ku di neçiran de hatibûna girtin an ji yên ku di deme de dihatine kedîkirin an ji ahlkirin hebû. Xalkê her dayîmî kedîkirin û ahlkirin ji xwe re dikir. Weke karakî ku biteybet bê dihat kirin. Xusîsî ji mirovên ku ji wan karan fahmdikirin hebûn. Ewan ji mirovên ku zanîbûn ku wê çawa ahl bikin an ji kedî bikin bûn. Ji sawalan fahmdikirin. Lê gelek ji digotin ku em fahmdikin ji ahlkirine, lê sawalên ku radestî wan dihat kirin ji gelek çaran jî ji ra dikirin ku we sawal zêde êdî bi kêrî karên mazin ne hatana. Hineken ji nazenibû bi xasandine re ji xwe dikirin.

Adûle jî ji sawalan û ahlkirina wan fahm dikir. Ew kurê mirovekî ku ji mêran bû. Lê ew kar ji fahmdikir. Adûle di deme ku dixwend de ev yeka fêrbû bû. Di wê deme de mirovan ji bo fêrbune bi hev re diketine daberhevdûne de. Ji ber ku di zanebûne de bidine ber hevdû di ketine nava çûn û hatineke mazin de ji bo ku bi ser bikevin. Lê di wê demê de ji axlabe ji yên ciwan ku bidest xwedine dikirin, êdî riya Cizîre bota digirtin. Gava ku xwe digahandina wir êdî derfete ku xwe bigihîninê perwerdeyeke mazin ji wan re çêdibû. Mirovên herêmê hemûkan ji yên ku

digahan, êdî dikirin û xwe bigihinîne Cizire bota. Cizire bota di serê mirovan de xwedîye gelek teybetmendîyên mazin bû. Ji teybetên perwerde haya ku digaha pirojiye olî ji her weha ev gotin biwate bû. Adûle ji di dema ku bidest xwendine dike, êdî bave wî wî dişênê Cizîre bota ji bo xwendinê. Ew li wir perwerda xwe ya bingeh dihilde û divegerehe malê. Piştî ku di vegerehe malê û piştî vegeredine re gava ku hinekî li Kurdistanê digerehe, êdî rastî Xande tê û dil didîyêde û piştî ji dibêje bavê xwe û gava ku dibêje bavê xwe, êdî bavê wî ji Xande jê re dixweze û piştî êdî digihinîne hevdû. Jiyan ku hebû ne bi bêzanebûn bû. Jiyan bizanebûn bû. Hizre mirovan mazin hebû û ji hevdû re digotin. Çawa ku dengbêjan bi kilem û strenên xwe re denge xwe didena berhevdû her weha mirovên zane ji aqile xwe didana berhevdû di nav xalkê de. Dayîna wa ya li berhevdû gelekî û gelekî bi nav û deng bû. Mirovên ku zane bûn çî zanî bana di wan dayînen berhevdû de di danîna hole ji hevdû re. Gava ku her weha didana berhevdû ji, êdî gelek mirovên ku li dora wan dibûna kom an ji li nig wan di rûniştin û li wan dihisandin hebûn. Her weha êdî ewan ji fêrî fikir û ramanên wan dibûn. Çî fikir di serê wan de hebû, êdî fêr dibûn. Ji bo vê yekê ji civatên xalkê, gelekî û gelekî mazin li hevdû dicivîn. Gava ku civat li hevdû dicivîn, êdî ne tenê zilem bûn, jin ji di nav wan de di rûniştin û li wan dihisandin. Lê yên ku navserî xwe bûn û di aqlê xwe navserî xwe bû, bi hizra xwe re dida ber yên ku li civate rûniştî bûn û hizre xwe tanîne ser ziman. Wan ji bi wan re tanîne ser ziman. Mirovan di wan civatan de hizra baş û qanc tanîne ser ziman. Fikir û raman ku di civatan de derdiketina hole li cihê xwe ne diman. Her weha êdî di nav xalkê de belav ji dibûn. Mirovên ku diçûne cihekî di ji ji mirovên wêderê re tanîne ser ziman. ...

Xande û qîza wê piştî ku sofraxwerine amedekiribûn û bi hev re hemûkan ji xwerine xwe xweribû, êdî Adûle û Xande li civata hevdû li mezele rûniştîbûn û qîza mazin ji bi ya biçûk re sofrapaqij dikir. Her weha piştî ku wan ji êdî karê xwe xilas dikir, êdî wê hatîban û li nig de û bavê xwe rûniştîban û kare xwe yê naqşê kiribanan. Kare wan ji weke yê her qîzê naqş bû û raq bû. An ji hunandin bû. Ew tiştên ku her weha wan wê çêkiriban ji bo wan bû. Cehîzê wan bû. Tiştên ku wan di wê deme de çêkiribana dikirina sandoqên xwe de û ji xwe re dihilandin. Weke ruyê balgiha, ruyê lihêfa, ruberên doşekan, xalîçeyên hêtan, Marsên, mahfûr û berên ardê, weke cilên li xwe kirîne ji xiftan, kitan û hwd dihatina çêkirin. Qîzên Xande yên ku gahabûna dema ku ji xwe re çêbikine, wê,

wan fêrkiribû û wan jî ji xwe re çêdikir. Yên li bergahana wê demê ji bûn Xande fêrî wan dikir.

Di wê dema ku li dîwana hevdû ji rûniştûn de ji êdî Xande hinek tiştên ku di wê demê de denîne ber xwe ku bixwûn ji çêkiribû u amedekiribû û hiştibû. Gava ku tîn û li nig hevdû dirûnihan, êdî we ew tişt xweriban. Lê axlabê ji zilemekî ku weke Adûle bitenê ne dihata hiştin. Mirovên ku her şev bihatana civata wî hebûn û dihatin. Ji ber vê yekê jî ji bo yê ku wê werîna civate di serî de tişt dihatina amedekirin. Gava ku mirovên ku wê werîna civate ku hatin êdî tiştên ku we xweribenên dixwerin. Herşev her weha mêhvanên Adûle hebûn. Gava ku lê digahana hevdû ji, êdî ji hevdû re bidest staxaliye dikirin. Mirovên ku zane û dengbêj di civatên de yê ku herî di serî de amedebûn bûn. Bê wan ne civatek tehma (leze) wê hebû û ne ji mirovên karibûn ku bidine berhevdû. Civat li ser hizran ava dibûn. Zanistan hizrên xwe jev re digot û diketine niqaşan de. Dengbêjan ji bidengên xwe re û xweş gotinan xwe re didana ber hevdû. Adûle gelekî û gelekî hij wê dayî berhevdû ne dikir. Gava ku wî wilo dayîne berhevdû didît, êdî weke ku xwe winda bike lê dihat. Kêfe wî ya mazin ji wê dayîne berhevdû re bû. Gava ku dibû şev êdî weke ku dinye bibê ya wî dibû. Weke dinye ji nûve dest pê bike.. Ji ber ku wê civat avabûbana û wê daban berdû. Her weha wê çê bûbana.

Lê Adûle carna ku di peyîvî ji êdî bahsa Cizîre bota û civatên mîr dikir. Ew civatên mir gelekî û gelekî bi nav û deng bûn. Mirovên ku zane ji derên ku gelekî û gelekî dîr dihatin û lê dirûniştin û ji hevdû re di axivîn. Li wir ji mirovên ku dixwandin ji yê ku zîrek bûn û bizanêbûn bûn di civate mîr de cihê wan li nêzîkî mîr bû. Lê seydeyên ku li wir dirûniştin hebûn û gelekî ji xwedîye xweşgotineke bûn. Zimane wan xweş bû. Gava ku digotin û dianîn ser ziman, ji dil digotin û dianîne ser ziman. Mirovên dora wan ku li wan dihisand ji, ji mirovatîya çî tiştêkî ku baş û qanc hebû ji wan dihisand û li ser bizanêbûn û têgihiştin dibû. Lê Adûle hizrek di serê wî de hebû ku di her civata ku ava dibû de ku ne gotibana hadana wî ne dihat. Ew ji her weha ew bû, wî digot ku civat cihên ku mirov lê li rastteqîniyê bigerehe ya. Mirov her dayîmî li pey rastteqîniyê ya û lê digerehe. Ew civatan ji cihê wê ne û mirov li vanderan li we haqîqete digerehe. Gava ku jê dihata pirsîn ji ku ma ka rastteqîni çîya ji, wî digot ku rastteqîniya rastîya jiyane û mirovê. Jiyan rastteqîniyeka. Mirov ji hem tastteqîniyeka û hem ji xwedîye rastteqîniyeka ye, bi têgihiştine xwe re.

Piştî ku Xande amedekariyên xwe kiribûn û qîza wê jî firaxên xwerine rakiribûn û şîştibûn û ku hatibûbûn û li nig de û bavê xwe rûniştibûn êdî piştî ne bi gelekî mirovên ku wê bihatibana civate Adûle hêdî hêdî bidest hatina xwe dikirin. Piştî şîve re, êdî ku mirovan li malên xwe şîvên dixwerin û piştî ne bi gelekî, êdî bidest hatine civate dikirin. Gava ku dihatin ji hem di serê xwe de û hem ji di staxaliyên xwe de xwe amede dikirin ku wê ku çî bi axivîn û dihatin. Bi hatine wan re êdî hundirê malê dibû xwedî deng û zar. Gelek mirov lev digahana hevdû. Piştî ku lev gahana hevdû, êdî li nig hevdû dirûniştin û hem tiştên ku dihatina ber wan biafiyet dixwerin û hem ji di peyîvîn bi hev re. Di civate de xwedîye malê xwedîyê rêzeke mazin jê re hebû. Ji ber vê yekê ji wî bidest staxaliyê pêşî dikir û piştî re mafê xaberdane dide civatgeran. Wan ji piştî êdî ne disekinîn û bidest axiftinê dikirin. Her weha civata Adûle haya nîvêşevê bû bû û ku şev bûbû dêreng êdî civatgeran ji bidest çûna mala xwe kiribûn û Xande û Adule û zarokên wan ji bidest razane kiribûn.

Rojê di rojeka nû de ji bo wan dest pê dikir. Wê ji nûkava rabûban ser xwe û bidest rojêke dî kiriban. Wê kar û barê rojê yê ku we wê rojê derdixiste ne pêşîya wan, êdî wê wan ji dest pê kiribana. Xande jinaka ku jîrbû û gava ku dibû sibeh, lê hê roj dernektî ji xawa xwe dirabû ser xwe ji nav nivînên xwe di her demê de. Ew jinaka ku pir zîrek bû û jêhatî bû. Ji alîye qancbûn û başbûne xwe ve ji di dile mirovan de bû. Ew miroveka ku bi qancî û başbûne xwe ve ji nav dabû bû. Adûle ji ne kêmi wê bû. Ew ji mirovekî ku qanc bû û bizana bû. Mirovên ku ji başbûn û qancbûna wî ji di axivîn ne hindik bûn. Yê ku rêz di dane de ne kem bûn. Adûle kurê mirovekî ku ji mîran bû. Ev yeka ji bo wî tenê navdayînak bû. Mirovên ku lê dihisand û lê dimeyîzend ev hizir di serê xwe de di hişê xwe de dihişt û lê dihisand û dimeyîzend. Her weha ji bo Xande ji mirov kere bêje ku wilo bû. Ew ji keçmîrek bû û nave bavê wê û malbata wê sînore xwe dêrbas kiribû. Li her derî nave wan dihat zanîn û gotin. Gava ku Xande ji diçû nav hinekan ji digot ku meyîzenin wa keçe mîr tê. Her weha piştî ji rêzeke mazin jê re digirtin.

Adûle ji û xatûne wî Xande ji her weha di nav xalkê de bi nav û deng bûn. Biqasî mirovên dora wan wilqas ji yê ne ji dora wan ji wan nasdikir. Wilqasî ji yê ji dur û ji herêmên din ji wan nasdikir. Xande û Adûle her weha bi malbatên xwe re di nav xalke de xwedî nav ji bûn. Xwedî deng ji bûn. Bi xwe ji xwedî nav bûn u xwedi deng bûn.

Wê sibehê, piştî ku ew şeve civate ya ku dirêj dêrbas kiribûn û piştire ji ku civat belav bûbû, êdî ewan ji bidest razandine kiribûn. Sibehê ji Xande hê zûkane rabû bû ser xwe ji nav nivînên xwe di wê deme de. Keçe wê ya mazin ji hema bêje bi wê re lê hinekî piştî wê re rabû bû ser ji nav nivînên xwe di wê sibehê de. Piştire ji hêdî hêdî ahlên malê yên dîn ji dirabûna ser xwe ji nav nivînên xwe di sibehe de. Her sibehê Xande zû dirabû. Ew zû rabûn ji, wê ji xwe re kiribû weke adatekê. Ti carakî ji wê ji adata xwe ne dibuhurî. Ew her sibeh berî herkesekê malê li ser pîyan bû û bi kar û barê xwe ve diçû. Sênîyên ji, weke wê hertimî zû dirabûn weke jinên malên din. Ewan ji hê zûkane dirabûna ser xwe ji nav civînan. Ji ber ku wê sawal ji koxan hatibana derxistin û şandibanan çolê. Lê berî ku bihatana sandin gelek jê ji pêşî carake dî di dohtin û piştire dişandin. Piştî ku sawal dişandin, êdî piştire mastê xwe ya ku ji êvarî ve hatibû meyandin, êdî dara keyandine dihata vedan û meşk pêve dihata kirin û piştire ji bidest keyandine dihata kirin. Piştî ku ew kar û bar xilas dibû, êdî cihên sawalan paqijkirin dest pê dikir. Di we paqijkirine de ji zibilê ku didana hevdu ji dikirine tapik û zûwa dikirin. Hinekan ji dela tapikan dikirina pêvedan. Lê axlabe ji dikirina tapik. Tapik ji bo zivistane bû. Di zivistanan de gava ku sermayê dest pê dikir, êdî wê di soban de ew tapik we bihatana şawîandin û xwe pê li ber germ kiriban. Her malê her weha ji xwe re her sal tapik çêdikirin. Ji bo wê yekê ji jêhat bûnak divîbû ji bo ku bihatana çêkirin.

Xande gava ku rabûbû ser xwe û bi kar u barê xwe ve çûbû bû, êdî piştire keça wê ji hatibû alî wê û wan bi hev re, êdî bidest amedekirine taştê ji kiribûn. Gava ku taştê amedekiriban, êdî wê bi hev re taştê ya xwe bikin û piştire herkesek we bi kar û bare xwe ve wê biçû. Ev yeka her roj wilo dibû.

Xande û keça xwe ya mazin bi amedekirine taştê ve mijûlbûn. Di wê heyeme de ahlên malê yê dî ji rabûbûn ser xwe. Xande û keça wê bi hev re taştê amedekirin û danîn ku êdî yên din û amede bûn, êdî we li ser rûnihên û we bidest pê bikin. Adûle ji rabû bû û ew ji li hundir li nig Xande sekinîbû. Tenê zarokên din rabûbûn û diçûn û dihatin da ku xawa xwe ji ser çavên xwe bibin. Hemûkan ji piştî demeke re li ser sofrâ amedebûn ku li ser sofrâ rûnihên û bidest xwerine xwe bikin. Peroke di wê deme de gava ku rabû bû ser xwe çûbû derve lê hê ne hatibû hundir ku taştê bikin. Dayîka wê ji kir ku dengê bide ku ew ji werê û bi hev re xwerine xwe bixwûn. Lê çawa ku karkir her weha bike, êdî hiskir ku wa qêrnek ji dervê hat. Piştire çawa ku qêrîn bû, êdî herkesek bi lezeke re

xwe avêta dervê û dîtîn ku wa hinek mirovên ku bi çek wê êrîşî malan dikin. Piştî ku her weha bû û hata dîtîn, êdî yên ku zilem bûn dicihde li xwe hatin û bazin ku herin û li peşîye wan biseknin. Lê yên ku êrîş dikirin kî hema derketibana pêşîye wan êdî didana pêşîye xwe û didana ardê di we heyeme de. Gava ku demek têve, êdî hata fahmkirin ku ew êrîşkar ji hinek komên ku ji aliye Asya yê dihatina hereme hinek komên Tirk bûn. Di demeke kin de gelek mirovên ku dabûbûne ardê çêbûbû.

Gelek sînîyên wedere hatibûn kuştin di wê heyeme de. Xande ji çawa ku êrîşê dest pê kiribû ji êdî çavên wê li ser zileme wê û zarokên wê bûn. Piştî Xande ji şûrek kiribû destê xwe de û li nig zarokên xwe sekinî bû. Gava ku yek ji êrîşkaran wê wilo dibîne, êdî tê û êrîşê wê ji dike û wê dide ardê. Êdî Xande li ber çavên zarokên wê li arde di nav xûne de digevizî. Piştî yê ku êrîşî wê kiribû çûbû ser zarokan ji û ewan dabûbûna ardê.

Demeke her weha êrîş û li ber wan sekinandin berdewm dikê. Piştî êrîşkaran bi ber çîyê ve bazdidi. Lê li pey xwe gelek mirovên ku kuştî hiştibûn û bazdabûn. Xande li nig zarokên xwe û bi wan re li ardê dirêj kiribû. Tenê Peroke ne di nav wan de bû. Gava ku êrîş çedibin, êdî Xaltîka wê Rojbînê ne dûrî wê bû û ku êris dibe di cihde xwe digihine wê û wê bixwe re dibê û di xanî de diveşerê. Lê yên dî ji gava ku piştî dihata dîtîn yek ji ji wan ne sax bû. Adûle ji ketibû. Ew ji hatibû kuştin. Ew ji li arde di nav xwûnê de bû. Piştî gava ku alîkarî ji wan re ji herêmê nêzîkî wan ji wan re tê, êdî bi hev re mirîyên xwe didine hevdû û diveşerên û bi hev re. Peroke mabû sax bi xaltîka xwe re. Lê ew kurikê ku wê hijê dikir ji ne dima. Êdî rewşeke nû ji bo wan dest pê dikir. Wê çi kiribena? Bavê Adûle Xarne ji bi gelek mirovên dora xwe re li Cizîre bota bû. Hê ew ne vegerehe bû.

Piştî êdî jiyaneke nû ji bo wan dest pê dikir. Peroke mabû bitenê di jiyane de. Malbata wê û yê ku wê hije dikir ji li ber çavên wê hatibûna kuştin. Ma êdî wê çi kiribana? Tenê gava ku di rax xaltîka xwe de dimeşî weke xaltîka xwe ew ji digirî. Ji wê pêve di wê kêlikê de tiştê jê weke ku ne dihat. Ji wê pêve ji tistek wê ne dikir. Xaltîka wê gelekî digirî. Li serê xwe dixist ji êşe ku hîs dikir. Ji êşe ku di dile wê de çedibû. Ew ji wilo bû. Ew ji gelekî û gelekî digirî. Lê ma êdî girî wê wan bi paşva bianîyana? Ne, we wan ne anîbana. Agir cihê ku ketibûyê de ewder şawîrand bû û kiribû kûl.

Peroke piştî bi xaltîka xwe re dimenê. Êdî bitenê dimenê. Wê xwe bitenê hîs dikir. Ji xwe êdî ew bitenê bû di jiyane de. Di dile wê de di wê

dile wê yê ciwan de êş hebû. Gava ku dimeyîzend ji ji êşe dile xwe dimeyîzend. Gava ku hesrên çavên wê dibarîn ji di dile wê di barîn. Gava ku cav dida ji ji êşe dil dida. Dile wê bi êş bû. Dile wê ji wê deme pêve bikûl bû. Kûlên dil hertimî mazin ên û di ti deme de ji neyêne ji bîrkirin. Bîrinek heye, ku werine başkîrin û ji bîrkirin, lê ya dileki zû bi zû ne tê başkîrin û ji bîrkirin. Ji bîrkirin zor ê ji bo birîna dil û êşe dil. Ji wê deme pêda êdî wê çi bûbana? Wê êdî çi kiribanên? Wê jiyana xwe berdewam kiribana. Lê wê ji bo Peroke û yê dîn ji biêş hebana êdî.

Jiyan carna gelekî û gelekî biêşa. Carna ku mirov li êşên ku têde dibin mirov difikire mirov dibînê ku çend bi êş û kûl ê. Mirov dibînê ku çend êş piştîre ji dide mirov di jiyane de. Jiyan xwedîye hebûneke ya. Lê xwedîye hebûneke ku biêşe ji carna. Lê xwedîye hebûna ku êşe ji bi mirov re çêdike carna. Carna jiyana di jiyane de hertimî êşeka ku mirov jinbûyî dibîre de dihêle û her ku di bîre de dihêle ji êşeka di dil de çêdike. Êşe dil ne weke êşa tiştêkî dîya. Ne weke êşa ti tiştêkî ya. Êşa dil mazin e. Êşa dil jidil carna mazitir ji dibe, tenê biêşe ku di dil de heye.

Piştîre ku demek têve diçê, êdî xaber bilezeke re ji mîr Xarne re tê şandin û ew ji bi yê ku bi pêre ne re bi lezeke re divegerehe mala xwe di wê heyeme de. Gava ku di vegerehe êdî rewşa ku dibîne, êdî gelekî û gelekî wî diêşênê. Dibînê ku çend rewşa wan çawa hatîya gûharandin. Gelek mirovên ku ji malbata wî û ji şênîyên wêderê ne li ber çavên bûn, xûyanedikirin. Kurê wî ya ku wî gelekî û gelekî hije dikir û bûka wî ji ya ku wî gelekî û gelekî hije dikir ne li ber çavên wî bû. Gava ku Mîr Xarne her weha dibîne, êdî gelekî û gelekî êşeka mazin dikeve dile wî de. Tenê gava ku rewşa wilo dibîne, êdî cihê ku ew hatibûyêde û lê sekinîbû hema wilo li wir li cihê xwe dirûnihê û dihizirê. Tenê hema wilo di cihê xwe de li ser çûkên xwe dirûnihê û di dile xwe de êşe xwe têne ser ziman. Gava ku ew li ser çûkên xwe dirûnihê û hinekî dihizirê, êdî piştîre caraka dî serê xwe dirakê û dikê ku li dora xwe meyîzenê. Lê dile wî vê yeka weke ku ranegirê lê tê bû di wê heyeme de. Gava ku dimeyîzenê êdî Keçe wî Rojbînê û nevîya xwe Peroke dibîne. Êdî gava ku wan dibîne êdî ji cihê ku lê li ser çûkan rûniştibû, êdî dirabe ser xwe û bi ber wan ve du sê gaven diavêje û diçê. Gava ku diçê û li bar wan disekine, êdî hinekî li wan li nava çavên wan dimeyîzenê û piştîre ji destê xwe bi dore re bi ser serê wan re anî û piştîre kete nav mirovên ku li dora wî ku mazin û çû hundir bi wan re.

Gava ku çûbû hundurê ji, êdî li ser cihê xwe rûniştibû û bi bêdeng mabû. Tiştî ku bû bû gelekî û gelekî giran bû. Ti mirovên ku li wir

nikarîbûn ku deve xwe vekin û li ser wê rewşê gotine benîne ser ziman.Ji ber ku ji wan re giran dihat.Ma gelo wê çi gotine kariba ku wê rewşê bêne ser ziman?Ev pirs di wê kêlikê de bêbersiv bû.Di sere di kesekî de bersiva wê ne bû.Ku di serê yekî de gotinek weke bersivê çê bûbana ji, yê ku gotin di serê wî de çêdibû ji bo ku newêne ser ziman weke ku bi xwe re şer dikir.Di wê rewşê de şer piştî wê rewşê re,êdî weha di seran de bû.Mirovên herêmê bi zanebûn bûn.Êrîşên weha yên bi hovane berî hingî ji dîtîbûn, lê wê naqlê gelekî û gelekî xirab bû bû.

Piştî wê êrîşe re êdî mirovên herêmê dikirin ku jiyana xwe bènîne rewşeke asayî.Her weha bi xwe re şer dikirin êdî.Her weha di nava xwe de diçûn û dihatin.Lê çûn û hatin ji di navê êşeke de dibû.Mirovên ku li wir bûn hemûkan ji bidil êş bûn.

Rojbînê piştî ku Peroke malbata wê hemû her weha tê kuştin, êdî wê dihilde nig xwe û bi xwe re dihêle wê.Ew ji vê yekê erê dikê.Lê Peroke di ti demê de we yeke ji bîrnekê.Gava ku ew rewş tê serê wan,êdî di dile wê de ji yek hebû.Ew ji nave wî Goran bû.Lê ew ji hatibû kûştin.Peroke û ew ji herêmeke bûn û bi hev re mazin bûbûn.Di biçûkatîya xwe de Peroke û wî hevdû bidil naskiribûn.Pistre ji her ku firsand di dîtîn diçûna nig hevdû û hevdû di dîtîn.Gava ku herdû ji hinekî dî ji baş mazin dibin, êdî zêdetir bi ser hevdû de diçîn.Piştî di wan demên dawîyê de, êdî dile xwe ji hevdû re ji vedikin.Ji hevdû re di dile wan de ji bo hevdû dilxweşiyeka mazin û hijkirineka jidil hebû.Hijkirineke mazin ku hin bi hin mazin dibû hebû.Peroke desmalka xwe ji ji deste xwe dabûyêde.Her weha êdî piştî dayîna wê desmalkê êdî bi ser hevdû de hê bêhtir diçûn.

Lê ya ku wan di dile xwe de fikir dikir ne ew bû.Ya ku wan di serê xwe de dibir û dianî ne bû. Yek ji jiyana çû û yek ji ma û bitenê.Her weha êdî êş di deme de ji bo Peroke bûbû weke baxtakî ku jin bikê.Wê êdî baxta xwe wilo dîtîbû.

Xaltîka wê Rojbînê ji ew hilda bû nig xwe di wê heyeme de.Piştî ku li nig wê weke demeke ji jin dibe,êdî xaltîka wê dikê ku bêjîyêde û wê bi serûguh bike.Lê gava ku xaltîka wê jê re bahsa bi serûguh kirine dike, êdî ew dibêjê xaltîka xwe û zileme wê Bîrhat ne, ez nahaka ne zewicim.Piştî weke demeke ji, êdî bi ser wê ve neçin.Lê piştî ku demeke dirêj têve diçê êdî dikin caraka di ji wê re vê yekê bènînê ser ziman.Lê gava ku wê care dawîya jî ji wê re tişteki weha tînînê ser ziman, êdî ew ji wan re dibêjê, tişteki wilo ji hundirê min naye û bersiva ne her weha erênî dide wan.Piştî ji ne xaltîka wê û ne ji zilemê wê neçine ser wê û wê di rewşê xwe de dihêlin.Êdî ew ji di rewşa xwe de

dimenê.Lê xaltika wê û zileme wê haya ku saxin ji wê li nig xwe dihêlin.Piştire ji, gava ku hersê kur û her dû keçên wê yên ku hebûn ji ku dizewicin jî ji dêla ku di malê de bimênin, di male de ne mênin û diçin û ji xwe re malaka avadikin.Mal ji,weha bi Peroke tê hiştin.Hijkirineke çawa li di deme Rojbîne û zileme de li hevberê wê hebû piştire ji ji zarokên wan ji ew hijkirin weke rêzeke u hûrmeteke ji dike nava xwe de û berdewam dikê ji bo wê.Piştire ku zarokên we ku mazin dibin ji ber ku Peroke ji wan mazitir bû ku gava ku ew mazin dibin li wan ji dimeyîzenê, êdî ew ji wê weke mazinaka xwe ji xwe re dibînin.Pistre ji haya ku ew pîr ji dibê ev yeka her weha berdewam dikêt.

Peroke Di deme de û bave xwe de ji ber ku wê xwe fêrî xwendin û nivîsê kiribû,êdî piştire ji bi xwandine û car bi car ji bi nivîsê re rojen xwe dibuhurand.Ji ber vê yekê ji aqlekî wê yê bi pêşketî hebû.Zanebûne wê mazin çebû bû.Le divêt ku divirde mirov bêjê ku êşe dile Peroke di ti demê de kêmbû.Hertimî wê di dile xwe de piştî wê rewşê re êşeke mazin hîsdikir. Gelek caran mirovên ku ji dûr ji bena ku dihatina wêderê û diçûn û li nig wê dirûniştin.Gelek mirovên ji hereme ew nasdikirin.Wê êrîşe piştire ew ji dabû bû naskirin di nav mirovan de. Peroke gava ku ew ji dihatin û li nig wê dirûniştin ji dîtî û bizane xwe ji wan re di peyîvî haya ku zimane wê diqaraha.Lê gava ku di peyîvî jî ji êşe dile xwe dipeyîvî û digot.Dile wê gelekî û gelekî biêş bû.Peroke Piştire Goran ji çawa ku dayîka xwe û bavê xwe ji bûrnekiribû û rewşa wan ji bîr nekiribû bi wî awayî ew ji bîr nekiribû.

Peroke bûbû pîreke ku mirovên ku bi pê dişewirîn.Di jiyana xwe de bi tenê bû.Piştire haya ku pîr bû bû ji ti kesek ne kiribû jiyana xwe de.Ji ber ve bû ku Nûdar diçû ku bi wê bi wê bi şewirê. Nûdar gava ku bi wê şewirîbena, ma gelo wê çî li ser wî û Şêrîne gotibana?Nûdar di serê xwe digot ku ew mirovaka ku dîtîya û zane ku divêt ku ez çî bikim.Ji ber vê yekê ji diçû ku bi wê bişewirê.Peroke ji gelek caran bi Nûdar hevdiştin kiribu û jê re digot û vebêjên dirêj û dirêj kiribûn.Di wê rewşê de ji gelekî û gelekî Nûdar ji wê bi bawer bû.

Nûdar ji di serê xwe de gelekî û gelekî dihizirî ku ka ma ka çî bike.Rewşa ku ji bo wan Şêrîne ji wi re anîbû ser ziman, lavz bi lavz di serê wî de bû.Wî di serê xwe de gotin bi gotin dibir û dianî.Bi wê yeke re ji dikir ku reyeke bibîne ku ka ma ka wê çî bikirine.Nûdar gelekî û gelekî hij Şêrîne dikir.Şêrîne ji gelekî û gelekî hij Nûdar dikir.Dile wan ji bo hevdu diavêt.Ji bo vê yekê ji wê rewşê dile Nûdar gelekî û gelekî

diêşand.Di serê xwe de hertim digerehe ku çarasarîyeke ji bo xwe û Şêrînê bibîne.

Gava ku Nûdar dihizirî di wê rewşê de di serê xwe de digot ku ya ku di wê demê de ên zêde karibû ku biaqile xwe alîkarîye bidiye de Peroke bû.Berî hingî car bi car gava ku ew û peroke ku li nig hevdû dirûniştin, êdî Peroke bahsa wê rewşê ku hatibû serê wan ji wî re dikir. Bahsa dile xwe û Goran ji dikir ji wî re.Peroke ji wî pir bi bawer bû.Ew ji pir bi Peroke bi bawer bû.Ji ber vê yekê ji gava ku Nûdar di sere xwe de biribû û anîbû ku ka ma ka kê karîbû ku alîkarîye bidiyede rastûrast Peroke dihata hişê wi.Gava ku ew li ser Peroke ji dihizirî,êdî ew gotûbêjên ku bihevre kiribûn di serê wî de diçûn û dihatin.Ew gotûbêj wî gelekî û gelekî bi zanebûn dikin.Miroveke ku weha bizanebûn û ji wî re baş ji wê alîkarîyaka baş û mazin dababana de.Ji ber vê yekê dîkir ku herê û bi wê re bide û bistane li ser wê rewş xwe û Şêrînê.

Nûdar piştî ku her weha weke qadereke mabû piştire, êdî çûbû bû ku here û Peroke bibînî. Gava ku li ser taştê ji rûniştibû ev yeka di serê wî de bû.Di wê dema ku taştê dikirin ji tenê di serê wî de ew gotinên ku Şêrînê ji wî re gotibûn hebûn.Şêrînê Gava ku ji wî re gotibû ku de û bavê min ji min pirsîn û min ji rastî ji wan re got û piştire ku demek têve çû û piştire bavê min hata ber min û ji min re got ku ew wê nebê.Di nav me de berberîyek hebû.Piştire ku ew werine hevberê hevdû wê ne baş bibe.Van gotinên ku Şêrînê ji Nûdar re gotibûn serê Nûdar gelekî û gelekî dibir û dianî.Berî hingî ji Nûdar hiskiribû ku berberîyek di nava wan de hebû.Ew gava ku weha hiskiribû,êdî di serê xwe de weha gotibû, ji xwe, ew yê hevdû ne û xizmên hevdû ne, wê kengî bê ji wê lev werin.Ji ber ve hizra ku di serê xwe de dikir, êdî zêde li ser ne hizirî bû. Lê di wê kêlîkê de gava ku Şêrînê ji wî re gotibû, êdî weke ku jev xayîdandin çend û çawa bû fahmkiribû.Jev xaydbûn ne tişteki ku baş ê û ne ji tişteki ku mirov gotineke ku baş li ser ji bêjê.Ji xwe çand û kevneşopîyên mirovên wêderê ji jev dayîbûn rast ne didît.

Xayd carna çend ku zor e.Carna dikeve nava evîndaran de û carna ji dibe gotineka bi laş û di jiyane de dibe xwedî hêz.Xayd ne tenê gotinek bû, ji xaynî we yeke ji nêzîkatîyek bû ku were têgihîştin.Di jiyane de xayd êşe ji dil re.Xayd ti carî ne bidil ê. Nûdar ji vê yekê zanîbû û di farqa wê de bû.Haya wê kêlîkê wî di serê xwe de li ser wê xaydê ku di nav wan de ne hizirîbû.Lê dema ku weke ku ketibû naqabîna wî û Şêrînê wî de, êdî di serê xwe de li ser bidest hizirandine kiribû.Mala bavê Şêrînê û mala bavê wî ahle hevdû bûn.Yê hevdû bûn.Li ser vê yekê ji

dihizirî. Cerna ku di serê xwe de dihizirî digot ku ji xwe tiştên ne baş wê di nav me de wê ne bin. Lê wî dixwest ku ew evîna wî û Şêrîne bibê temenê germbûnekê di nav malbatan de. Ji ber vê yekê diçû ku herê û Peroke bibîne û pêre bi peyîvê. Peroke mazin bû û rewşên bûbûn ji zanîbû. Ji ber vê yekê ji zanîbû ku divêt ku çî bêtkirin. Ya rast çîbû wî dixwest ku wê bikê. Ji bo wî û Şêrîne ji ya qanc ew bû. Nûdar gava ku li ser çî tiştî di hizirî piştî ku bi Şêrîne re peyîvî bû, êdî peşîke Şêrîne ji tanî bîre xwe û li ser dihizirî. Gava ku biryara xwe dabû ku herê û bi Peroke re bi peyîvê, êdî piştî ne bi demeke dirêj re ketibû rê de û diçû ku herê û Peroke bibîne û bi wê re li ser wê rewşê ji bi peyîvê u bihevîre çarasarîyeke bibînin.

Nûdar gava ku weha hizirîbû, êdî zêde ne sekinîbû û ketibû re de û çûbû ku herê nig Peroke ku wê bibîne. Wê bi wê re ji peyîvîbana ku fikrekî bide wî ji bo wî û Şêrîne. Gava ku ketibû re de ji, êdî gelekî û gelekî di serê xwe de dihizirî. Piştî ku ketibû re de, êdî çûbû bû û gahabû nig mala Peroke. Gava ku gahabû mala Peroke êdî dîtîbû ku wa ew li ber devê derî li ser kevirekî ku gelekî rastbû û paqîjbû rûniştîbû. Gava ku Peroke dît ku wa Nûdar bi ber wê tê, êdî wê ji xwe cihê xwe labitand û bi ber wî ve çûbû bû. Nûdar gava ku gahabû wê, êdî çûbû bû û di rax wê de rûniştîbû. Gava ku Nûdar rûniştîbû ji êdî hê ku Peroke jê ne pirsîbû wî bidest vegotine kiribû û bahsa xwe û Şêrîne kiribû. Berî hingî ji Nûdar li nig wê bahsa xwe û Şêrîne ji wê re kiribû. Ji xwe ya ku rewşa wan baş zanîbû dû mirov hebûn. Yek jê li wir Peroke bû yê dî ji Mîrjîn bû. Mîrjîn hê biçûk bû, lê weke heval û hogirekî bû ji wî re. Nûdar ji gelekî û gelekî hij wî dikir. Wî ji hij Nûdar dikir.

Gava ku Nûdar bidest vegotine kiribû Peroke bi bal lê hisand bû. Piştî jî hinekî ji hazinî bû. Piştî re jê re bidest axiftinê kiribû. Gava ku Peroke bidest axiftinê kiribû, êdî Nûdar ji gelekî û gelekî bi bal lê hisand bû. Bala xwe haya ku jê dihat dide ser gotinên ku ji devê Peroke derdiketin. Peroke jinaka pîr bû û bizane bû. Wê ji mirovan fahmdikir. Ji rewş û mewşa wan fahmdikir.

Peroke gava ku axivîbû di gotina xwe ya peşî ji de her weha gotibû ku li nig evîna xwe ba. Hevdû di rewşan de bitenê ne berdîn. Piştî jî hinekî bahsa xwe û Goran jê re kiribû. Ew hê zêde ne mazin bûn. Ti muşkûl an ji pîrgirêk jin ne kiribûn. Lê bi dilekî ku paqîj û safî hij hevdû kiribûn. Piştî jî ew rewşa ku hatibû serê wê, hem de û bavê wê jê stand bû û hem ji evîna wê jê stand bû. Peroke piştî ku weke demeke jê re peyîvî bû û bahsa de û bavê xwe jî ji wî re kiribû. Bahsa wan ji kiribû ku

çawa gahabûbûna hevdû u di çî rewşan de buhurtibûn. Piştire ji carake dî gotibû Nudar, li nig evîna xwe ba, wê çaxê wê rastî ji bi tê re bê.

Gava ku peroke her weha hinekî peyîvî bû, êdî piştire li ser wê rewşa ku malbatên wan jev qatand bû sekinîbû. Malbatên wan, ji ber ku li ser hinek gotinên lev ne kiribûn, jev qatahabûn. Mîrzan û birayê wî ji mirovna ku mazin bûn û ji xwe ji gelekî û gelekî bitifre bûn. Bavê wan hê ku li jiyane bû, êdî li ser hinek herêman dikevîne nîqaşan û piştire naqabîna wan xira dibe. Lê ya ku asil naqabîna wan kiribû, asil, ne ard û merd bû. Bi zêdeyî ji ew nîqaşên ku di naqabîna wan de buhurtibûn bû. Mîrzan li nig bavê xwe wilo çûbûna ser wî ji alîye birayê wî ve ranagirtbû. Li zore wî çûbû bû. Birê wî Dildar, ji wî maztir bû. Ji ber vê yekê ji wî mafê gotine di xwe de didît. Mîrzan haya ku wî çî gotibû, wî deynekiribû. Lê piştire gava ku di dawîyê de nîqaşa wan germ dibe û piştire Mîrzan li ber wî dirabê. Bavê wan ji pîrbû. Ji ber vê yekê ji yê ku li cihê wî dimeyîzend ji Dildar bû. Ew tiştêkî ku xweze bû ku gava ku di rewşên wilo de bav pîrdibû û dikarîbû ku êdî kare xwe yê bikirana, êdî ku hebena birayê mazin dikete devrê de û li cihê wî kar dikir. Di nav xalkê de ji ev yeka xweza dihata dîtin. Mirovên mazin xwedî gotin bûn. Di malê de de û bav û piştî wan re ji yên herî mazin keç û kur dibûna xwedî gotin û rêz. Keçik gava ku mazin dibû, êdî gotina wê ji çedibû. Li gotina wê ji dihata hisandin. Vêce, ne xasim ku keçeke şahraza bana. Gava ku di malê de, ji xwe ya mazin ji ew bana, êdî gotina wê hinekî dîtir zêde mazin û lê dihata hisandin.

Di malê de Mîrzan ji xwedî gotin bû. Lê belê birayê wî yê mazin bêhtir xwedî gotin bû. Ji ber ku ew bû ya mazin ji wî tir. Gava ku ew dibû mazin, ji wî tir, êdî gotina wî jî ji ya wî tir maztir dibû. Her weha di jiyane de dibû. Dildar hinek bisinîr ji bû, zû diqaharî. Gava ku di peyîvî ji êdî carna ku ne di destê wî de ji bene dengê xwe bilind dikir. Ev yeka jî ji sinîrbûna wî dihat. Mîrzan ji mirovekî ku ne bisinîr bû. Herdû birayên hevdû bûn. Lê di vê alîyê de ji gelekî û gelekî jev cûde bûn. Mîrzan gava ku dipeyîvî ji dengê xwe li gor gotina xwe rast dikir û di peyîvî. Gava ku di peyîvî ji dikir ku gotina wî bandûrek li ser mirov dihişt. Her weha ew mirovekî ku ne bisinîr bû. Lê Mîrzan ji di wê dema ku birayê wî di xaberdanê de pêre hinekî dengê xwe bilind kiribû, êdî ew ji êşeha bû. Wî ew deng dayîn wî bi ser de bi *xûrandineke* şîrova dikir di serê xwe de. Ji ber we yeke ji êşehe bû û li ber rabû bû. Lê piştire çend li ber rabûbû ji di dile wî de mabû bû ku ji ber ku li ber birayê xwe rabûbû. Wî hij birayê xwe dikir. Birayê wî ji hijê dikir. Piştire gava ku li ber rabû bû, êdî wî ji li

xwe kiribû bar û ji nig çûbû. Piştra ji li ne kir ku vegerehê. Gotina xwe carake gotibû. Êdî li pay gotina xwe çûbû bû.

Ji xwe, ji ber ku hijê dikir ji piştre gava ku mala xwe jê vaqatand bû, êdî jê dur ne ketibû. Cihê ku ew lê bicihbû bû jî ji yê wî ne dûr bû. Gava ku diçûne wir ji weke kêlîkêkê de re de meş bes bû. Mirovên wan herêman ji piştre ji têkilîyên xwe jev qut ne kiribûn. Çawa ku berê bi ser hevdû de diçûn, wilo piştre ji bi ser hevdû de çûbû bûn. Jev çudebûn, tenê bi ji herêmeke çûna herêmeke dî ve bisînor bû. Lê piştre ji di beyna wan de her weha ti tiştên xirab nebû bûn. Gava ku di beyna de tiştên xirab nabin, êdî xaydên ku dibin di demeke kin de weke keşbûna ji ji hole diçê bû. Di beyna Mîrzan û birayê wî de ji tenê dil şikestinak çêbû bû. Piştre ji weke dil şikestineke mabû. Lê wê dil sikestinê herdûkan ji êşand bû. Ji ber ku herdûkan ji gelekî û gelekî hij hevdû dikir. Hijkirin, gava ku weha di nava wan de hebû, êdî dil êşandin bêhtir biêş dibû. Ji bo Mîrzan ji û birayê wî ji her weha bû. Lê çend bu jev dûrketibûn ji dile wan li ser hevdû bû. Di wê rewşê de ji ku tiştek dihata şere yek ji yê dî ji bihawara wî ve diçû. Di çejn û an ji di rojên weha de ji ne zêde ji bena, hevdû di dîtîn. Di serî de çawa ku jev cuda bûn di nav wan de çebûbû, êdî piştre weke sê an ji çar cejnan hevdû ne dîtibûn. Lê piştre di çejnên dawîyê de havdû dîtîn. Herdû ji, êdî pîrbû bûn. Mirovên ku li dewsa wan meyizênin ji hebûn. Nûdar hê ji ciwanîya dêrketibû. Li ber bû. Êdî ew ji mirovekî ku mazin bû.

Peroke gava ku ji wî re bahsa wan pêvejoyan kiribû wî ji bi hey lê hisand bû. Gelek tiştin ku wî nizanibû wê ji wî re gotibû. Piştre ku weke demeke weha axivîn, piştre Nûdar ji cihê xwe rabû ku here malê. Gava ku ew rabû êdî Peroke ji kir ku bi wî re rabê ser xwe di wê heyeme de. Lê wî nehişt û ew rabû û çû. Gava ku Nûdar ji nig Peroke vaqataha êdî hata malê û hinekî rûnişt û ji xwe re hizirî. Di serê xwe de gotinên ku Peroke ji wî re gotibûn, wî ji di serê xwe dibirin û dianîn. Weke qadereke Nûdar dirûnihê û dihazinê. Piştre ku demeke dirêj ji têve diçê, êdî weke ji xawneke bi hilçenê serê xwe ji ber xwe dirake û ji haznên xwe, xwe xilas dike. Gava ku her weha tê xwe, êdî ji cihê xwe dirabê û diçê û li nig Dildar ku jê re ew wê rewşa xwe û Şêrîne bêjê. Gava ku hazinî bû di serê xwe de xwe gahand bû biryaraka wilo. Piştî ku biryara xwe weha dide, êdî ji cihê xwe di rabe û diçê nig Dildar ku ji wî re vebêjê. Gava ku tê û tê nig Dildar, wî di serê xwe de li ser vê yekê hizirî dikir. Di serê xwe dihizirî ku ka ma ka wê ew çî bertekan bide wî. Mereqeke weha ji weke ku di serê wî de pêre hebû. Lê wî di serê xwe de biryara xwe dabû ku herê û jê re

vebêjê. Wê ji wî re vegotibana û li wî ji hisand bana ku ka ma ka ewe çi bibêjê ji wî re.

Gava ku tê û tê nig Dildar, êdî li ber wî li ser çûkên xwe disekinê û jê re vedibêjê ku ez dixweze ku ji re tiştêkî vebêjê. Gava ku Nûdar weha dibêje, êdî Dildar ji bibal heye xwe dide wî û dibêjîyêde de ka bêjê. Ew ji gava ku bidest vegotine dike ji serî hata ku tê binî, dawîye, ji Dildar re dibêje. Dildar ji gava ku ew ji wî re dibêje ew ji bibal lê dihisêne. Lê bibal dihisand. Piştî ku Nûdar gotina xwe xilaskir, êdî ma sekinî ku ka ma ka wê ew çi bertekê bide wî. Nûdar piştî ku mabû sekinî, êdî bihey li nav çavên Dildar meyizend. Li nav çavên wî meyizend ku ka ma ka wê çi jê re bibêje. Piştî ku Nûdar mabû sekinî û bala xwe dabû bû ser Dildar, êdî Dildar ji mabû sekinî û di hazinî. Piştî ku weke demeke Dildar mabû sekinî, êdî serê xwe rakiribû û li Nûdar meyizend bû û gotibûyêde, di bêyna me de xaydak hebû. Lê bila seyda û mirovên zane lev bicivin ku ka ma ka wê çi bikin. Em bihev re biryarake bidin. Nûdar gava ku ev gotin hiskiribû gelekî û gelekî kefa wî hatibû. Weke ku li bendî hinek bertekên hê maztir li ber Dildar sekinî bû. Lê tenê piştî hinek hazinandina re Dildar gotibûye de, bila seyda û mirovên ku zane lev bicivin ku ka ma ka wê çi bikin. Vê gotinê gelekî û gelekî dile Nûdar rehet kiribû û xweş kiribû. Bêhne wî fireh kiribû û dile wî dêrketibû. Weke ku di nav avaka ku germ bê laşê wî de bêtkirin ew germ kiribû. Germbûnakê xwe ji dile wî dide dervê. Nûdar li ber wê nêzîkatîyê dile wî xweşbû bû. Piştî gava ku Dildar weha gotibû ji wî re, êdî ew ji di cihê xwe de hinekî mabû bû sekinî û di serê xwe de hizirî bû. Ma gelo çi dihizirî? Dibêt ku gahana xwe û Şêrinê tanî ber çavên xwe û li ser dihizirî di wê heyeme de. Piştî wê nêzîkatîye re ma, êdî wê çi bihatana hizirandin di wê heyeme de? Nûdar gava ku di wê heyeme de li ru yê wî dihata meyîzandin di hata dîtin ku çend bidil û bişahî bû.

Dildar gava ku wilo gotibû, êdî demeke dirêj têve ne çûbû mirovên ku zane bûn lev dicivîn. Gava ku dicivîn ji gelekî û gelekî nîqaşên mazin di nava xwe de dikin. Serê wan diçê dema ku hê ketibûna hevberê hevdu de. Li ser wê deme ji pir gotin tanîna ser ziman. Gava ku diaxivîn ji Nûdar ji li nig wan bû û Dildar ji li kûrçike li ser doşeke rûniştibû û li wan dihisand. Haya wê kêlîkê ku ew axivbûn, Dildar bi ti awayî re xwe ne kiribû nav nîqaşan de. Divêt ku li bendî wan disekinî ku ka ma ka wê weke hizre xwe wê çi bînin ser ziman. Divêt ku Dildar li bendî we yekê bû. Lê divêt ku tiştina dî ji di serê wî de hebûn. Ew yekê zêde ne kifş bû. Lê gava ku lê dihata meyîzandin dihata dîtin ku çend bi hizra. Ne tenê bihizir

bû, ji xaynê wê yekê ji haznak ji pêre dihata xuyakirin. Ma gelo wê haznê di temenê xwe de çi hizir diparast? bersiva vê pirsê ne bû. Gava ku ew axivibana, hingî wê bersiva wê derketibana hole. Lê di wê rewşê de mirovên ku bi zane bûn û bigotin ji bûn, gava ku diaxivin di dawîye de dîsa serê xwe dizivîrandin û li Didar dimeyîzandin. Ew mazin bû. Gotine wî û tişta ku ew bêjê girîng bû. Ji ber vê yekê çend ku wan hizre tanî ser ziman ji, lê dîsa heye wan li Dildar bû. Ma gelo Dildar çi dihizirî? Gava ku li wi ji dihata meyîzandin weke ku ji bihizirbûna zêdetir bihazn bû dihata xuyakirin.

Dildar gotine wî di wê rewşê de gelekî û gelekî ji girîng bû. Gotine ku wî gotibana, êdî li ser gotina wî re gotin zor dibû ku werê ser ziman. Rewşeke wilo hebû. Nûdar ji û yên ku diaxivin, ew mirovên bizane ji wê yekê zanîbûn. Ji ber wê yekê ji maf heye li wî bû ku ka ma ka ew wê çi gotin gotiban. Ku wî gotinak bigotina û rengê hizra wî kifs bûbana, êdî wê hê bêhtir tevgereke mazin çebû bana. Ji ber vê yekê ji bala wan bihey li wî bû. Bala Nûdar ji li wî bû. Lê bala Nûdar ne tenê li wî bu. Bala wî li mirovên bizana yên ku li wir bûn û nîqaş dikirin ji bû. Li wan ji bibal dimeyîzend û li vegotine wan bihey bû. Haya wê kêfîkê Dildar ti bertek ne dabû bûna vegotinên wan. Ev ti bertek ne dan nîşanaka ku baş didît an ji ku ne baş didît û di serê xwe de şîrova dikir ku wê çawa li hevberê wê hizre bana ser ziman an ji wê bertakaka bide? Ne kifş bû. Lê ji herdû alîyan ve ji hizir di serê mirovan de weke ku hebûn. Di serê Nûdar de ji hebûn. Di serê Nûdar de çebû bûn, wê çawa di serê yên dîn de çenebin. Nûdar yê ku herî zêde ew nasdikir bû û hizir di serê wî de çêdibûn. Gava ku her weha di serê wî de hizir çêdibûn, êdî mirov karîbû ku bêjê ku di serê mirovên din de ji çebûbûn asayî bû. Lê di rastîye de me gelo asayî bû? Gava ku mirov li Dildar û şaxsiyeta wî dihizirî, êdî mirov karîbû ku bêjê ku ew bizanabûn bû. Dildar hinekî bisinîr bû. Carna zû ji di qaharî (hers). Lê gava ku di qaharî ji tiştek dî di dile wî de û di serê wî de ne bû. Piştre, ku haş dibû û hişê wî dihata serê wî, êdî car bi car ji yên ku bi wan re dixayîdî jî ji wan re digot; 'êz hinekî qaharîm, bila tiştek neçê ber dile wê' û piştre caraka dî weha dile wan digirt.

Dildar hinekî bisinîr bû. Mirovên dora wî û yên mala wî hemûkan ji zanîbûn. Ji ber ku zanîbûn ji, êdî ku carna Dildar bi wan de di xayîdî ji zêde tiştek ne diçû ber dile wan. Ji ber ku zanîbûn ku ew hinekî bisinîr e û tiştek di dile wî de nîn e.

Lê gava ku mirov nêzîkatîyên Dildar li hevberê mirovên di nav xalkê de didît mirov digot ku çend mirovekî ku baş e. Ji mirovên di nav xalkê

de gelekî û gelekî baş bû. Gava ku cerna hinekan pêdiviyên wan bi tiştan çêdibûn û bi wan re ne bûn û bi wî re û li mala wî hebûn, ji wê yekê ji bi wan de dixayîdî ku çima ne hatina û ji wî re ne gotine. Li ser wê yekê ji bi wan de dixayîdî. Mirovên herême ji gelek alîyan ve rewşa wan xweş bû. Ji ber vê yekê gelek tiştên xwe karîbûn ku bixwe çêbikin. Lê hinek tişt hebûn ku nikarîbûn ku çêbikin û yan ji pêdiviyê bi hinek tiştên hebû lê li nig wan nebû. Li ser vê yekê gelek caran Dildar bi mirovan de xayîdî bû. Aslinda ev yeka ji dil paqijîya wî dihat. Dixwest ku bide û ali wan bike. Li gor hinek kevne şopîyên xalkê ku di nav wan de hebûn ji her weha ku pêdivî bi tiştêkî an ji bi yekê hebene divîbû ku ew dest vala ne hatibene vegerandin. Gava ku tiştêk bi yekê hebene û yê di çûbû bana û xwestibana û wî ji gotibana ne, nîn ê, êdî piştra ku pê hatibana hisandin ku pêre hebû ji êdî gelekî û gelekî dibû şermeke mazin ji bû wî. Êdî, lê baş ne dihata meyîzandin. Li gelek daran ji navok pêve dikirin û pêkenok pê dikirin.

Li wir ji wilo bû. Mirovên ku li wir bûn hemûkan ji haya wan ji we kevneşopîyan hebû. Ji ber vê yekê ji zanîbûn ku wê li gor wê kevneşopîye çî bikirana. Mirovên herême jev re baş bûn. Li gor hevdû ji hevdû re başbûn. Herkesek nixx û adetên xwe zanîbû. Zanîbû ku wê li kuderê çawa bê û wê çawa tevgerê bene. Li ser vê yekê têgihîştinek hebû. Li gor wê têgihîştine ji bihev re tevdigaran. Hinek kevneşopîyên wan yên bînivîs hebûn, weke ku binivîs bûn di serê mirovan de bûn. Di carî ne dihatina ji bîrkirin. Di civatan de wê çawa tevbigerihin û li mala xwe wê çawa nêzîkatîye bidina nişandin û li dervê wê çawa bin li hevberê hevdû û li hevberê zarokan xwe wê çawa bin, zanîbûn. Her weha hê li ser gelek tişt û derên dîn xwedîye têgihîştine bûn. Ji bo bi hev re tevgerin û li hevberê hevdû bi zanebûn tevgerin hinek xosletên ku teybet hebûn.

Li wir di wê heyeme ku li dora Dildar mirovên ku bizane rûniştibûn û diaxivîn, gava ku mirov li wan dimeyîzend mirov ewan şopand didît. Piştî ku wan bidest nîqaşkirine kiribûn, êdî demeke dirêj têve çûbû lê hê Dildar ne axivîbû. Lê êdî gava ku li ruyê wan mirovên ku dora wî dihata meyîzandin dihata dîtin ku weke ku bi meyîzandinên xwe re digotine de, êdî ka ti ji gotineke an ji du gotinan vebêjê. Ev yekê dihata fahmkirin. Heye wan li ser wî bû. Bi heyandineka mazin lê bibal bûn. Heye Nûdar ji wilo bû li ser wî. Piştre ku demek têve çû, êdî Weke ku Dildar ji wan mirovên ku li dora wî fahmkiribê ku jê dixwezî ku ew ji bi axivê, êdî wî bidest axiftinê kir û her weha ji wan re got;

*Gava ku wa nahaka li ber min axivi,min bi hey li we hemûka hisand û hizre wa fahmkir. Win ne xirab, baş dihizirin.Lê win ji zanîn ku di naqabîna me û wan de hinek tiştên ne baş buhurîn.Lê weke ku win ji zanîn ku mirov nikarê bêjê ku ew tiştên ku xirab zêde bi xirabî bûn û mirov nikarê bêjê ku haya nahaka hatine ji bîrkin ji.Em pîrbûna.Nûdar ciwan a û ji I roj pêde wê ew weke mazin bê ser serê male bê.Nahala wî dile xwe daye Keçika ku ne ji aliye me ya.Ya me em dixwezin ku bidil û bêxirabî ew pîrsgirêk bi dawî bibe.Ji ber vê yekê ji nahaka win li vir nîqaşdikin.Win hemû ji mirovên ku zane ne.Win ji zanin ku li vir li alîyê me ji û li wir li alîyê wan ji mirovên ji hevdû û diçine nig hevdû hene.Divirde ti persgirêk di çûn hatine nav me de nîn e.Newrozên me ji yek ên.Lê herkesek zane ku çî dinav me de bûya û qawimîya.

Win ji nahaka veca li hevdû civîna û li ser vê pîrsgirêkê nîqaşdikin.Tiştta ku ez ji wa cudetir bêjim nîn ê.Lê tiştta ku ez bejim ewe ku win karin li ser navê min û wa hemûka hinek mirovên ji nav xwe derxin û bişênîna wir,daku bi wan re bidin û bistênin.Ez bi bawerim ku gava ku ev yeka bibe wê zêde tişttekî ku xirab nebe.Yê ku herê bila van gotinan ji bi xwe re bibe wir.

Tişttekî dî ji û ez girîng dibînim ku ewe ku pîrsgirêk di beyne min û Mîrzan de bû.Vêce ez xwe bidime paş û hinekan ji wa ji bitenê bişênim ji wê rast nebê.Win di nava xwe de hinek mirovan derxin û min ji di nav de bihasibênin û emê birekevin û çine wir.Bila pêşî li pêşîye me hinek mirovên ku agahîye bidina wan herin.Piştî wan re emê çin.Haya nahaka me bi axiftinê pîrsgirêkên xwe biçaraser kirine.I roj ji emê vê yekê bikin.Ya li gor me herî çêtir ji ew e.Me ji bav û kalkên xwe weha fêrkir û emê weha ji fêrî zarokên xwe ji bikin.

Nûdar ez gelekî û geleki hije dikim.Min divêt ku bidil û şahî bê.Weke heval û hogire xwe re bigihe ya xwe.Ew mirovekî ku xort e.Neçirvanakî ku baş a.Gava ku diçê neçire haya nahaka destê wî vala ne hatîya malê.Mirovekî ku li ser xwe ya û kelegerme.

Vêce emê nahaka tevbigerehin û herinê wir.Emê kin ku tişttekî ku baş bibe.Ji bo xatire Nûdar.Ku mirov baş bike mirov başîtîyê dibîne.Başbûn başbûnê bi xwe re têne.Her weha xirabûn ji xirabûne bi xwe re têne.Rastîtî ji wilo ya.Lê ti carî ne xirabûn rastîtîyê(qancî) bi xwe re têne û ne ji rastîtî bi xwe re xirabûne têne.Haya nahaka di nava me de û wan de ti tiştên xirab ne bûna.Bila ji i roj ji pêde nebin.Bila malbatên me bigihîne hevdû.Bila xayd,êdî ji nav me rabe.Yê ku li pêşîye me wê herê wir, bila van gotinên min di serê xwe de bigirin û ji wan re ji mîrzan re ji

bibêjin, bila ji Mîrzan re vebêjin. Bila ji wan re tišta ku me li vir anî ser ziman li wir bênîne ser ziman. Bila vebêjin ku êdî dubendî û bêynîtî, êdî bila rabe ji hole ji navê me. Dubendî û bêynîtî gava ku rabû, wê rewşa me hê xweştir bibê. Rastî çîya û ne çîya bila ji vegotinên me bêne ser ziman û bila bidine fahmkirin. Em yê hevdû ne. Bila dubendîtî û beynîtî ji nava me rabê. Divêt ku ev yeka werê fahmkirin. Ji van vegotinên me tišta ku hata fahmkirin divêt ku were têgihiştin ji. Têgihiştin ji, bi rastîye re û bi me mirovan re ya. Divêt ku em vê yekê ji zanîbin.....

Piştî ku Dildar evan gotinên got, êdî piştî mabû sekinî û riya axiftinê dabû dore xwe di wê heyeme de. Lê piştî wan gotinên wî, êdî yê ku di ser wan gotinên wî de gotineke bêjê ne bû. Nûdar ji bikêf û şahî li Dildar dimeyîzend. Piştî ku Dildar weha peyîvîbû, êdî piştî hinek mirovên ku navserî xwe bûn û li wir rûniştibûn weke ku tişte ku ji wan gotinên fahmkiribûn bidest tevgerine kirin. Êdî hinek ji wan ji cihê xwe rabûn û çûne dervê û gotine hinek mirovan ku li ser xwe bûn xwe amedekin. Piştî ku wan ji xwe amedekin, êdî ji wan mirovên ku li civate Dildar rûniştibûn ji dû se mirovên ku mazin bûn û ku li wan dihata meyîzandin ji weke ku pîrbun rabûbûna ser xwe û xwe amedekiribûn û ketibune rax wan mirovên ser xwe yê ku xwe ji bo re amedekiribûn. Piştî ku her weha xwe amedekirin çebû bû, êdî xaber ji Dildar re tê ku wa amedekarî xilasbûna û wê bi re kevin. Lê berî ku bi re bikevin Dildar jî ji cihê xwe di rabê û bi ber deve derî vê diçê ku wan cara dawîyê bibîne.

Dildar gava ku tê devê derî û wan dibîne ku wa amedekarî xilasbûya ku bi rê bikevin, êdî berî ku ew bi rê bikevin, wan weke du sê kêlîkên dide sekinandin û hineki dihazinê. Piştî gava ku ji hazna xwe derdikeve, êdî ew tesbihê xwe yê ku libe wê weke ku ji zeytûne mazitirbûn ji destê xwe dide yê ku wê bi wan re çûbûbana û ku bidine Mîrzan. Yê ku navê wî ji Rênas bû tesbih hilda bûn. Rênas mirovekî ku pîrbû û gelekî dîtibû. Dinye gelekî dîtibû. Gava ku Dildar Tisbihê xwe ji destê xwe daye de gotiyê de bide Mîrzan, êdî Rênas li nav çavên wî meyîzend û weke bihest bûbû lê hatibû. Di wê heyeme de her weha gava ku berî rêvan ji bo rewşên weha bi rê ketina, tesbihê destê xwe şandin, wate wê girîng bû. Wate wê weke rûmeteke dihata şirova kirin. Hevdû rûmetkirin bû. Wate dîrkirine dubendîyê bû. Ti kesekî li ber wê yekê ne digot ne. Ji xaynî wê yekê û ku ji wê yekê ji bimaztir birûmettir dihata ditin hamawîya serê jinê bû. Gava ku di civata ku wê dubendîyek were çaraser kirin de an ji di nava dû mirovên ku wê şerkiribana de an ji di nav li ber hevdû rabineke de ku hamawî di kete nave de, êdî ew dubendî an ji şerê

ku wê bûbana dihata sekinendin. Gava ku rêvanan tiştên ku wê hildaban ku hildan, êdî bi rê ketin û çûne bi riya xwe de. Lê yên ku mabûn ji, êdî dile wan weke ku bike kutakut bû. Hevîyek êdî di dile mirovan de bêsabrak çêdikir de di wê kêlikê de.

Li hêvîbûn di nave mirovên wêderê hemûkan de bû. Mirovan hemûkan aşîti dixwest. Aşîti di nav wan de xwedîye çandêke bû. Ew çand ji di ser û dilê mirovan de xwedîye wateyeke mazin bû. Piştî ku revan bi rê ketibûn û piştê, êdî bimereq li bendî wan bûn, çebû bû. Yên ku li pêşî çûbûn çûbûbûn. Piştê, vêce amedekarîye dihatina kirin. Ew yên ku çûbûbûn wê çûbûbana û xaber dabûbanan wan ku wa Dildar bi gelek siwaran re wê têt. Piştî wan çûn, ne bi gelekî re, êdî xaber ji Dildar re hat ku amedekarî xilasbûn ji bo çûne. Dildar hiskiribû dengê yê ku gotibû amedekarî bidawî bûna. Lê weke ku hisnekirî di hazn de bû. Ka me ka çî di serê wî de hebû. Ti kesekî ku di wê deme de vê yekê nizanîbû bû. Ew gelekî û gelekî bihizirbû. Gava ku amedekarî ji Dildar hatibûbûna kirin ne tenê ji bo mirovan amedekari hatibûna kirin. Her weha ji bo jinan ji amedekarî hatibûna kirin. Hinek jinên ku wê bi wan re çûbûbana ji hebûn. Ji xwe ku jin çûn, êdî weke ku ji aşîtiye êmin bûn. Di nava wan jinên ku wê çûbana Peroke ji bi ser rê ketibû. Peroke jinaka ku bizana bû. Mirovan ku jin bana an ji mêr bana li gotina wê bibawer bûn. Lê dihisandin. Di gelek civatên mîr de ew ji axivîbû û yên ku li wir rûniştibûn hemûkan ji lê bibal hisand bûn. Heye xwe mazin dabûbûna ser vegotinên wê. Wê gelekî dîtibû. Gava ku diaxivî jî ji dîtinên xwe dipeyîvî. Ji dil û bidil dipeyîvî. Wê yekê ji li ser mirovan bandûreka mazin çê dikir. Gava ku li wê dihata hisandin mirovên ku li wê hisand bûn, gelekî û gelekî jê bihestiyar dibûn. Bi hestiyar bûne re ji bandûre wê li ser mirovan çêdibû. Gava ku diaxivî mirovên ku lê dihisandin di nava xwe de digotin ku 'aaww ma çend ew dil paritîya'. Ew ji dil gelekî û gelekî paritîbû. Dil paritandina wê ji jiyana wê dihat. Ji tiştên ku wê jînbû bû dihat. Ew jinaka ku gelekî jînbû bû. Gava ku ew dipeyîvî ku jînik li dora wê heban, êdî wan ji digot ji hev re gava ku ew gotinên tê bibîne palasotkek agir û wê çîyayan bi xwe re wê pêbixin. Ji ber ku bikûl dihatina xuyakirin. Mirov ku ji dil dipeyîvî, dilên ku lê dihisênin ji wê dilî fahmdikin. Fahmkirin jî ji dil dihat. Di wê heyeme de ne tenê ji mêjî bû. Dil ji xwedîye têgihîştineke ya. Ew têgihîştin ji têgihîştine mirov e.

Demeke dirêj têve ne çû, êdî Dildar ji cihê xwe rabû û piştê ji bi wî re yên ku li dore wî rûniştibûn ji pêre rabûna ser xwe û bi ber deve derî ve çûn. Gava ku çûn û gahana devê derî û ji devê derî buhurtine dervê, êdî li

derve li devê derî ditin ku çend mirov wê xwe amedekirine ku herin. Gava ku Dildar hata deve derî, êdî dit wa ji bo wî ji haspekî ku sipî bû hatîye amdekirin. Ew hasp ji haspekî ku manaq bû, gelekî û gelekî rahwal bû. Rahwalbûna haspên ji nerîna wan dihata fahmkirin. Ji li serxwebûna wan dihata fahmkirin. Ji xwe ku Dildar ne li haspekî ku wilo siwar bûbana me çêdibû. Ne, çenedibû. Ew mazin bû û gelek mirovên ku li ber destê wî hebûn li ber wî amedebûn. Di nava wan de ew her weha xwe kifşkiriben. Dildar ji xwe bi cilên ku li ser bûn weke ku kifş bû. Cilên li wî weke cilên Cizirîyan bû. Lê girêdana wî ne girêdana Cizirîyan bû. Her weha dihata xuyakirin. Lê wî car bi car xwe weke Cizirîyan girê dida. Cilên wî yên cizirî ji hebûn. Ew car bi car li xwe dikirin.

Dildar gava ku hatibû dervê, êdî zêde ne mabû û li ser haspe xwe siwar bûbû. Piştî yê ku li dore wî siwar bûbûn û piştî ji bi re ketibûn. Dildar gava ku bi rê ketibû Nûdar ji pêre bû. Nûdar li ser haspekî ku manaq bû û sipî bû. Haspê wî weke ew haspên dore Kirmanşanê bû. Haspên dore Kirmanşanê, haspên ku manaq bûn û dibazê de ji ti haspî ne dide pêşîye wan bûn. Haspne ku bi ser xwe bûn. Tûxmê wan gelekî û gelekî asîl bû. Yê dore botanê ji wilo bûn. Mirovên ku ji derên dûr dihatina wir û ji wir hasp dibirin ji hebûn. Haspe di bîn Nûdar de ji haspekî ku ji wan haspan bû. Nûdar li ser haspê xwe gelekî û gelekî bikêf bû.

Berî hingî gava ku di wan re yê ku di wê heyeme de têde diçûn de Nûdar bi haspê xwe li wanderan bitenê seferên mazin kiribûn. Li wanderan bi haspê xwe re gelekî û gelekî çûn û hatin kiribû. Carna ku bi hevalen xwe re li wanderan bi hev re haspên xwe bi hev re didene bazdane di bazdene haspê wî de hertim ew li pêş bû. Ti kesekî bi haspê xwe re ne dide pêşîye wî di wê heyeme de. Ew ciwan bû û li ser xwe bû. Li paş man, ti ciwan erê nekê. Ji ber ku li ser xwe ne û kelegerm ên. Dora wan ji wan re weke herême ku têde hunara xwe bidina nîşandin bû ji wan re. Gava ku ciwan dihatina wê dema xwe ya ciwantîye, êdî bi çavakî ku mazin û bi hêz li wan dihata meyîzandin. Gava ku dûrî van xosletên hinek xosletên kê m di wan de dihatina kifşkirin, êdî ew kêmbûnên ku di wan de hatibûna kifşkirin, dibûna sedema ku hinek raxna li wan bê girtin. Ji ber vê yekê ji ciwan hemû bibal tevdi gerehan. Hemûkan ji xwe jîr didana nîşandin. Jîrbûn xosletekî ku ciwanan bû. Jêhatîbûn ji wilo bû.

Dildar gava ku li haspe xwe siwar diçû û ku lê dihata meyîzandin, êdî dihata dîtî ku çend bihazn bû. Li malê çend ku bihazn bû di wê deme de

ji li ser haspe xwe ji avçend bihazn di hata xuyakirin. Gava ku lû dihata meyîzandin gelekî û gelekî ew bihazn dihata xuyakirin. Miroven ku li dora wî bûn û li ser haspan bûn ji mirovên ku mazin bûn û yên ku navserî xwe bûn. Wan ji car bi car heye xwe dibirina ser wî û lê dimeyîzandin. Lê gava ku lê dimeyîzandin û dîtî ku çend bihazna, êdî wan ji ew hazna wî xiranedikir. Ew di rewşa xwe de dihiştin. Ew mirovekî ku pîr ji bû. Bi pîrîtiya xwe re ma gelo çî dihaizînî? Mirovên pîr ne bêhizir ê, Yên ku li dora wî bûn ev yeka zanîbûn. Lê nizanîbûn ku ew çî dihizirê. Lê gava ku li wan dihata meyîzandin dihata dîtî ku weke ku dixwestin ku fêrbibin ku ka ma ka li ser çî wilo dihazinî. Hinek ji wan mirovan mirovên ku bisalan bûn li dora bûn û jê navaqataha bûn. Haya wê rojê li dore wî bûn. Pêre çûbûbûna herderî û ketîbûbûna her rewşê de. Di wê heyeme de ji li nig wî bûn. Ew ji weke wî navserî xwe bûn. Ew ji axlabên wan pîrbûn û dinya gelekî dîtîbûn. Heye wan ji dinyaye hebû. Ji dora xwe ne bê heybûn. Di wê heyeme de ji bi wî re di rê de bûn.

Pîştî ku demeke dirêj têve çû, êdî hêdî hêdî çend ku biber herême Mîrzan wan ve diçûn ji cihê ku jê dihatin jê dûr diketin û li cihê ku diçûne de nêzik dibûn. Ma gelo gava ku gahabana wir wê rastî çî bihatan? Di serê hinek mirovên ku bi Dildar re di re de bûn di serê wan de ev hebû. Lê ti bersiva wan ji di wê kêlîkê de ne bû. Her ku biber herême Mîrzan Wan ve diçûn û nêzik dibûn, weke dilperî ji bi wan re zêde dibû. Dilperîye ku di dile wan de çêdibû ji dilperîyeke ku di temenê wê de ka wê çî bibê hebû. Divêt ku gelekî û gelekî xweş ji bûbana û divêt ku gelekî û gelekî nexweş ji bûbana. Lê di her rewşê de wê tiştek bûbana. Tiştê ku wê bûbana dibêt ku di wê kêlîkê de kifşnedikirin, lê her kesek xwedîye têgihîştineke bû ku wê tiştek bûbana û ew tişt ji wê baş bana. Ew têgihîştin, têgihîştine ku wê tiştek bûbana bû.

Dildar koma ku berî xwe û yên bi xwe re şandibû gahabû wir. Gava ku gahabû wir, êdî li wir rewşeke li ser lingen peyda bûbû. Hinekî mirovên ku gava ku ew gahabûbûna nêzikî wir û hatîbûbûna pêşîya wan hebûn. Gava ku yên ku hatîbûbûna pêşîya wan, êdî ew hildabûbûna nav xwe û piştî ew derxistîbûbana ber Mîrzan. Gava ku ew çûbûbûna ber Mîrzan ne, êdî dîtîbûn ku wa ew li cihê xwe li ser doşaka rûniştîya. Birko ji li nig sekinî bû. Birko mirovekî ku mazin bû. Ew ji mirovekî ku bi biryar bû. Li gotine wî ji mazin dihata hisandin.

Ku ew digihine wir û yên ku tenê pêşîye wan û ew ji ku hevdû bi hevdû didina naskirin, êdî wan dihildine ber Mîrzan. Lê gava ku diçin di rê de rastî Mîrzan tî ku wa dike ku were pêşîya wî. Gava ku çûbûbûna

ber Mîrzan ne, êdî pêşîke çawa Mîrzan wan erê dike ew xaberê ku ji Dildar bi xwe re anîbûn ji wî re dibêjin. Piştî Mîrzan wan li nig xwe dide rûnandin û piştî ji wan re tiştên dide anîn ber wan. Mîrzan gava ku xaber wan ji wî re anî bu ew gelekî û gelekî bi dilper bûbû. Dile wî gelekî û gelekî zû diavêt. Çawa ku wî ew li ber xwe dabûbûne rûnandin, êdî wilo haya demeke ji li wan meyîzandin u di hundire xwe de ji hazinî bû.

Mîrzan gava ku yên pêşî xaber gahand bûnê de, ku wê Dildar û yên ku bi pêre ne wê werine wir, êdî wî ji gotibû mirovên li dora xwe re amedekarîye bikin ji bo hatine wan. Mîrzan gava ku wilo gotibû, wan ji, êdî çûn û hatineke mazin çêbûbû. Birastî ji gelekî Mîrzan ji di dile xwe de bi dilper bû. Ew dilperîye wî gava ku mirov lê dimeyizend mirov didît. Mirovên ku li dore wî ji bûn, weke wî bi dilper bûn. Ew di gava ku li wan dihata meyîzandin ew dilperîye wan di hata fahmkirin. Her weha rewşeke ku li ser lingen hebû. Dil dil de ji.

Demeke dirêj bû ku Mîrzan û Dildar hevdu ne dîtibûn. Piştî demeke dirêj, êdî weke gaha bana hevdu û hevdu dîtiban. Lê gava ku hevdu dîtî piştî, êdî wê çî bûbana? Ne kifş bû. Lê Mîrzan gelekî û gelekî bihazn bû. Ew bixwe pîr bû. Rihaka ku sipîbû li ser wî bû. Li dore wî ji mirovên ku mazin û weke pêşengan disekinîn hebûn. Hemûkan jî ji xwe êmin di cihê xwe de di sekinîn. Birko ji di rax wî de rûniştû. Ji roje peşî haya wê rojê bibavê xwe re Birko li nig wî bû. Gelekî û gelekî bihev re bidewlet bûn. Rojêke ji pîrsgirêkek di nava wan de çênebûbû. Vê yekê ji rezeke mazin çêkiribû. Birko piştî ku ji Cizîre bota bi Sarê re hatibû wir, êdî weke mirovekî ku mazin û zane di nava xalkî de cih girtibû. Mirovên ku bi pê dişewirîn, gelek bûn û hemûkan yên ku pê dişewirîn, yên ku qiymet didane hizra wî bûn. Wî ji bi zanebûna xwe re gelekî û gelekî alîkarî dabûbû mirovên ku bi wî dişewirên.

Birko li nig Mîrzan disekinî. Ew ji weke Mîrzan di cihê xwe de sekinî bû û dihazinî. Di serê wî de ji weke ku hinek hizrên ku wî dihazinandin hebûn. Li wir di nava civate de rûniştî bû, lê weke ku haya wî ne li wir bê, dihata xuyakirin. Haya wî nexwe li kuderê û li ser çî bû? Me ji nizanibû. Birko ji û Mîrzan ji mirovên ku mazin bûn û gotine li ser seran dihatina pêşwazî kirin bûn. Mirovên dora wan rêzeke mazin didana wan. Mirovên ku bizanebûna xwe re di serê mirovan cih girtibûn bûn. Ji ber vê yekê ji rezeke mazin ji wan re hebû.

Gava ku piştî hatine yên ku li peşîye Dildar wan, hatibûbûne wir û li wir ji bidest amede kirinên ji bo hatine wan hatibû kirin piştî ne bi gelekî xaber hat ku wa ji dûr ve tenê xuya kirin. Gava ku her weha hatine

dîtin, êdî dicihde xaber ji Mîrzan birin û gotine de, wa li dût têne xuyakirin. Mîrzan gava ku wê yekê ji devê yên ku xaber jê re anîbû, êdî avêtine dile wî zûtir dibû û dicihde ji cihê xwe dirabe ser xwe ku derkeve derve. Gava ku ew dirabe ser xwe, êdî yên ku li dore wî bûn hema bêja hemûkan ji dicihde bi wî re di rabina ser xwe di wê heyeme de. Gava ku Mîrzan rabûbû ser xwe û yên li dore wî ji bi wî re rabûbûne ser xwe, êdî mîrzan ji wan re gotibû ku emê çine pêşîye wan, bila li gor vê yekê amedekarî bê kirin. Piştî ku Mîrzan weha gotibû, êdî miroven ku li dora wî bûn û navserî xwe bûn li dora Mîrzan digihîne hevdû û li derve ji amedekarîya mazin hata kirin ji bo pêşwazî bê kirin. Piştî ku her weha amedekarî hatina kirin êdî Mîrzan jî ji cihê xwe labitîbû û çûbûbû dervê ku herine pêşîye wan. Mîrzan di wê rewşê de gava ku li wî dihata meyîzêndin dihata ditin ku çend bi hazne. Kî zane ku di serê xwe de li ser çi dihazin.

Piştî ku Mîrzan derketa dervê, êdî dît ku wa haspak li deve derî hatiye amedekirin ji bo wî bi gelek haspên din re ku lê siwar bibin. Mîrzan gava ku hata devê derî, êdî zêde ne ma û bi alîkarîye yên ku alî wî kiribûn li haspê xwe siwar bû û yên ku wê pêre ji bana ji li haspên ku ji bo wan hatibû amedekirin siwar bûn û kirin ku herine pêşîye wan. Gava ku hemû li haspên xwe siwar bûn, êdî Mîrzan bi haspê xwe re da pêşîye wan û ketine re de. Gava ku ketine rê de, êdî rastûrast berê xwe dana wî alîyê ku tere dihatin û bi wir ve çûn. Gava ku Mîrzan li ser hasp diçû ji gelekî û gelekî bihazn bû. Weke ne li ser haspê xwe siwar bû, lê bi serê xwe re ji ne li wir bû, lê haspê wî ew di bir di rê de.

Piştî ku demek tere diçû û ew dimeşîn li ser hasp, êdî li ber navende, lê hinekî jê wir de di gihîne hevdû. Gava ku digihîne hevdû ji, Dildar bi haspê ku li ser û li pêşîye wî yên ku bi pêre bûn re û Mîrzan ji li ser haspê li pêşîye yên ku bi pêrebun re li ber hevdû sekinîn û li navê çavên hevdû meyîzêndin bi hasrete salan. Piştê ku gahana hevdû, êdî li wir herdû ji haspê xwe payabûn. Gava ku ew payabûn, êdî yên ku bi wan re ji bûn payabûn, ji xaynî jinan. Gava ku payabûn ji, êdî çûn û li ber hevdû sekinin û pêşîke hineki li hevdu meyîzêndin û piştê destê xwe dana hevdû û destê hevdû girtin û piştê destê hevdû wilo girtî hildan û birina ber deve hevdû û destê hevdû bi hev re maç kirin. Gava ku destê hevdû maç kirin, êdî çûna ru yê hevdû. Piştê yên dîn ji dest dana hevdû û piştê li haspan caraka di siwar ne bûn û bihevêre dana rax hevdû bi yên ku bi wan re bûn haya ku hatina navende meşîn.

Gava ku her weha bihevre hatin û hatina navende,êdî li navende ji pêşwazîyeka mazin ji bo wan hatakirin.Li wir ji bi mirovên ku dest bidene hevdû hebûn û bi wan re ji ku dest dana hevdû kirin, êdî bi hev re bi pêşengîya Mîrzan re çûne hundurû û li hundurû rûniştin li hevdû. Piştî ku li hevdû her weha rûniştin, êdî ji bo wan çûn hatine mazin dest pê kir.Mîrzan û Dildar di rax havdû de rûniştûn.Dildar ji Mîrzan maztir bû.Lê gava ku li wan dihata meyîzandin weke ku di temenkî mazin de bin dihatina xuyakirin.Herdûkan ji weke hevdû dihatina xuya kiirn.Hê ji gelek alîyên dîn ve ji hinek tijbandinên wan yên li hevdû hebûn.Gava ku herdû di rax hevdû de rûniştûn, êdî weke qadereke bêdeng mabûbûna sekinî.Jinên ku bi wan re hatibûn, wan ji hatibûna li mezele rûniştine, lê hemûkan ji di rax hevdû de rûniştûn li ber zileman.Jev cude ne rûniştûn.Jinên weke Peroke jinên civatan bûn.Ewan weke xwe li civatê li nava mêran rûniştin. *Jin jina çî şêre çî mêre*.Peroke jinaka ku bixwe bû.Bi gotin û anîne xwe ya ser ziman re zanîbû ku heye mirovan bikişêne ser xwe di her heyeme de.Ew jinaka ku bi zane bû.Jinaka ku bifahm bû.Jinaka ku bi kûl bû û jinaka ku bidil êş bû.Mirovên dore wê ji wê wilo nas dikirin. Di wê hereme de mirovên ku tişte ku hatibû serê malbata wê ku nizanîbûn ne bûn. Hemû kesekan zanîbû ku çî hatiye serê malbata wê.Tiştê ku hatî serê malbata wê ji dev hertimî dihata gotin.Weke çirokan dihata gotin.Mazinan ji biçûkan re digot ji dev.Gava ku dihata gotin û lê dihata hisandin ji gelekî û gelekî dile mirovan diêşand.Êşeke ku mazin di kira dile mirovan de.

Piştî ku Dildar û Mîrzan li nig hevdû rûniştûn, êdî mirovên ku li dora wan ji rûniştûn bi heyeka mazin bala xwe didana ser wan di wê heyeme de.Herdû yên ku mazin bûn.Ahlê hevdû bûn.Car bi car Dildar gotinak an ji du gotin digotin û piştê di ma sekinî.Haya wê kêlikê ti axiftinên ku dirêj weke ku li malê fikir ne kiribû.Her weha Mîrzan ji wilo bû.Mîrzan ji haya wê kêlikê ti axiftinên mazin ne kiribû.Ew bixwe li bendî Dildar bû ku bi peyîvê. Axiftina pêşî ji wî re hatibû hiştin. Her weha gava ku axiftina pêşî di nav civateke ku avabû de ji yekî re hata hiştin, ew dihata wê wate ku gelekî û gelekî rêz jê re tê girtin.Li civata wan gelek mirovên ku di wê kêlikê de rûniştûn hebûn.Ew roj ne weke rojêke asayî bû, dihata xuyakirin ji bo wan di wê kêlikê de. Gelek dihatin û dirûniştin.Miroven ku dihatin di wê kêlikê de di hundurê de ji wan re cih ne dima ku rênihên, hingê gelek bûn. Hingê gelek dihatin ji dervê û li hundurû dirûniştin. Yên ku dihatin û li hundir dirûniştin ji hemûkan ji yên ku navserî xwe bûn. Mezele rûniştine ya civate ji serî haya binî tişî

dihata xuyakirin di wê heyeme de. Li paşîye mezele jî li ser doşeka Dildar û Mîrzan bi hev re li ber çavên herkesekî disekinîn li nig hevdû. Mirovan bibala heye xwe dida wan. Bi vî awayî re demeke dibuhurê. Piştîre xaber tê hundir ji Mîrzan re ku wê sofra xwerine vekin. Gava ku her weha xaber ji Mîrzan re tê û Mîrzan ji dibêjê erê, êdî sofra xwerinê tê vekirin.

Sofra xwerinê gava ku bidest vekirine hatakirin, êdî gelek mirovên ku pêve mijûl dibûn ji hebûn. Hemûkan dikirin ku sofra vekin li pêşîye Dildar û Mîrzan û yên li dore wan bûn. Piştî ku bidest vekirine sofra hatakirin, êdî di demeke kin de sofra hata vekirin û piştîre ji gava ku kare vekirine ku xilasbû, êdî bi hev re xwe dana dora sofra û li ser rûniştin û bi hev re bidest xwerine kirin. Gava ku bidest xwerine kirin, di wê heyeme de ji bala mirovan li ser Dildar û Mîrzan qut ne bûbû. Nûdar ji li wir bû û li tihêla Dildar, lê hineki jê dût rûniştibû.

Li ser xwerine kêm deng dihat ku bi hev re diaxivîn. Bi zêdeyî ji bi bêdeng bûn. Lê deng dayînek ji hebû ji mirovên ku li dora sofra xwerine bûn. Hinek ji wan ji li cihê ku lê rûniştibûn bi mirovê ku li nig wî rûniştibû re diaxivî. Lê di wê heyeme de ji ti kesekî denge xwe bilind ne dikir. Dengekî ku nimz hebû di nava wan de di wê heyeme de.

Xwerina xwerinê demeke berdewam kir. Piştîre ku xwerin hata xwerin êdî sofra hata li hevdû kirin û piştîre ji weke tiştên sîrenîyê hatina ber wan. Di wê deme de ji axiftin zêde dibû. Piştîre ku bi wî awayî ji demek buhurt, êdî bidest xaber dane hata kirin. Peşî hinekî bi hev re bi dan û standin weke xaberdanê berdewam kir. Piştîre ku dan û standin zêde bû êdî Dildar mafê xaberdane hilda û her weha ji wan mirovê ku li dora wan rûniştî bûn û hemûkan ji mirovên ku navserî xwe bûn re ji wan re weha peyîvî;

*I roj ji bo me ne rojêke asayî ya. Ji bo me rojêka ku em bişahî pêşwazî bikin a. Em nahaka li vir ên. Em li nig hevdû nin. Ew demeke dirêj bû ku em her weha li nig hevdû ne rûniştibûn û me bi vî awayî bi hev re dan û standin ne kiribû. Em hemû ji ahlê hevdû ne. Lê demeke em jev cude û dur man. Lê nahaka em nêzî hevdû bûn û ji i roj pêde we ev yeka wilo berdewam bike. Jiyana me ya xweş heye. Em qadre jiyane zanin.

Berî naha bi demeke dirêj re li ser hinek pirsgirêkên ku di nav me de çebûn em em jev vaqatahan. Piştîre ew jev vaqatandin berdewam kir û haya i roj ji hat. Lê di wê dema ku em jev dût ji bûn de ji, mirovên me bi ser hevdû de diçûn û bihevre dan û standine wan hebûn.

Jiyane me bi wî awayî berdewam kiribû. Herê mên me di nav hevdû de ne. Mirovên me jev ên. Divet ku em hatibana nig hevdû. Ne i roj berî i roj ji divêt ku em hatiban nig hevdu. Lê em man haya i roj ku em hatine nig hevdu. Em ji i roj pêde tiştên ku ne baş û di nav me de bûbûn emê ji bîr bikin û jiyana xwe bi hev re weke berê ku çawa hebu wilo berdewam kin. Ew yeke girîng e. Ev yeka giring, ji ber ku em yê hevdû ne û em divêt ku jev ji ne dût bûn. Mirovên ne yên hev ku ne li alîye hevdû ne bi ser hevdû de diçin. Lê her çend ku bi ser hevdû de herin ji lê disa di dile wan de tiştekî ku dima, hebû. Bila i roj ji ew tişt ji hole rabê. Bila ji hole rabe dakû em jiyana xwe weke berê berdewam kin.

Em nahaka li hevdû rûniştine û bi hev re didin û distenên. Ev ji tiştekî ku mazin e ji bo me. Emê vê yekê piştire ji berdewam bikin. Bila ji i roj pêde her weha berdewam bike. Jiyana wa bi hev re bê, ji i roj pêda.

Lê emê nahaka tenê bi ve ne seknên. Emê hê jî ve li hewbûna xwe bi temen bikin û kina weke berê. Va ya, Mîrzan ji li vir e û Va ya Birko ji va li vir e. Herdû ji yên ku mazin û xwedî gotinên. Gotine wan mazin ê..

Nahaka ez di peyîvîm û ezê nahaka ve xweşbûnê bi xweşbûneka dî ji hê mazitir bikim. Ez vê yekê dixwezim. Ahlîtiye me bila ji i roj pêde bi mirhovatiye re ji hebûna xwe berdewam bike. Ez keçe Birko Şêrîne ji Nûdar re ji biqawl dixwezim.... ..

Dildar axivîna xwe her weha hinekî dî ji berdewam dike û keçikê ji li gor gotin û zagonên xwestinê dixweze û piştire axiftina xwe bidawî dike. Gava ku Dildar axiftina xwe bidawî dike, êdî piştire Mîrzan ji hinekî di peyîvê û dibêje ku ev tiştekî ku baş û piştire mafê xaberdane dide Birko. Birko ji gava ku mafê xaberdane dihilde, êdî ew ji di serê xaberdane xwe de ji xwestine Şêrîne ji gelekî û gelekî weke nêzîkatîyeka baş dide nîşandin û piştire ji axiftina xwe bidawî dike. Bahsa vegotine Şêrîne ya ku ji wî re kiribû dike ya ku gotibu ku ez hijê dikin. Lê ku bidawî dike, êdî gotine xwe ya dawîye ji her weha dibêje ku divêt ku mirov ji Şêrîne ji bi pirsê û piştire xaberdane xwe bidawî dike. Piştire, ji wir Birko xwe digihine Şêrîne û ji wê ji di pirsê û ku di pirsê ku ew ji dibêje erê, êdî ew ji tê û di nav civate de ji Dildar re dibêje ku keç keça tê ya, bila hertim herdû ji bidil û şahî bin. Piştire êdî herweha kêfeka xweş li wir çêdibe. Jinên ku bi Dildar wan re hetibûn ji piştire ne bi demeke dirêj re ji mezele civate buhurtibûna mezele Şêrîne û li nig wê û li nig yên ku li nig wê rûniştibûn.

Her weha piştire ku hê ew li wir bûn hê li wir bidest amedekariyên dawate tê kirin. Piştire ji wir komek mirov di vegerehe malê û li wir ji

xabere didina mirovan û li wir ji rewşa wir û tiştên ku li bûn ji wan re dibêjin û li wir ji amedekarîyên dawate didina kirin. Nûdar li wir di wê heyeme de yê ku herî zêde bidil bû û kêfxweş bû. Ew digaha evîna xwe di wê heyeme de. Ma ka ji ve xwestir û mazitir tiştekan hebû ji bo wî? Ne, nebû. Ew yeke gelekî û gelekî ji bo wî û Şêrînê mazin bû. Dile wan herdûyan ji xweş bû û bi kef bû. Piştî ku her weha li wir Şêrînê ji alîye Dildar ve tê xwestin û tê dayîn, êdî li wir sê şev û sê rojan dawate li dar têt xistin. Li wir mahra wan ji têt kirin û piştî gava ku Dildar û yê ku pêre ne ku divegerihin, êdî ew ji bi wan re têt. Gava ku divegerihin, êdî piştî wan re bi çend rojan ji ji wir ji bi Mîrzan we komeka mazin re we çûbûbana wir. Lê Dildar û ew gava ku vegerehebûn, êdî li wir dawate li dar xistibû û 40 şev û 40 rojî dawate li dar dimenê. Gelekî û gelekî kêfe wan tê û bi şahî dibin. Gava ku Dildar û ew vegerehebûn piştî wan re bi haftayeke re Mîrzan ji bi komaka mazin re çûbûbû wir û li wir haya ku dawate berdeyam kiribû ji li wir mabûn. Piştî ku dawate bidawî dibe, êdî di vegeherihina malê. Li gor adetên wan gava ku bûk û zava zewicî bi dû rojan piştî diçê malbava. Gava ku ew vegerehebûn, êdî Şêrînê ji bi wan re vegerehebû malbava. Şêrînê wê hafteyeke mabana li malbava. Şêrine gava ku hatibû malbave, êdî ew li malbave hafteyeke mabû û piştî ji bi hinek mirovên ku pêre hatibûn re tê male xwe li nig Nûdar. Piştî ku tê male, êdî Dildar jî ji wan re malaka ku mazin ava dikû û ku çî pêdivîya wan hebû ji dixê malê de.

Piştî ew jiyana xwe her weha berdeyam dikin. Şêrînê û Nûdar gahabûbûna miredê xwe û bi gahabûna wan ya miredê xwe re, nava malbatên ji xweş bûbû. Piştî dawate re, êdî bi ser hev de çûn û hatin çêdibû. Bi çûn û hatine re, êdî jiyana wan hin bi hin diguhare. Jiyana wan, êdî bi hev re bişahî berdeyam dikêt.

Lê piştî ku Dildar û yê ku pêrebûn ku vegerehebûn û dawate dest pê kiribû û bidawî bûbû di wê heyeme de, Kure Dildar yê biçûk Mîrjîn û keça Mîrzan Dilşînê ji hevdû dîtibû û di dile hevdû de cih girtibûn. Mîrjîn û Dilşîne di dawate de hevdû dîtibûn. Mîrjîn gelekî û gelekî kurekî ku levhatibû. Dilşînê ji keşeke ku gelekî û gelekî xweşik bû. Gava ku lê dihata meyîzêndin, mirov digot ku qey mirov li qateke nurhe mirov dimeyîzêne li mirov dihat. Hingî wilo xweşik bû û li ber çavan bû. Dilşînê keçikeke ku pir xweşik bû. Gava ku hatibû navê dawate û ketibû ber çavan de çavên gelean li ser wê bû. Lê piştî ku çavên wê ji bi Mîrjin dikeve, êdî dile wê ji diçê ser wî û çavên wê ji tenê êdî wî dibîne.

Dilşîne gava ku hatibû wir piştre, êdî ji nig Şêrînê qut ne dibû. Demên xwe hema bêja hemûkan ji li nig Şêrînê dibuhurand. Nûdar ji ku demên wî çedibûn, êdî rastûrast diçû nig Şêrînê. Carna gava ku ew diçûn ku wa Dilşînê ji li nig wê ya, êdî divegerehe. Weke ku fihet bike lê dihat. Lê dile wî dixwest li nig wê ji bimena. Piştre gava ku dawat bidawî bûbû ji piştre weke demeke Dilşînê li nig Sêrine mabû. Di wê demê de ji piştî ku Dilşînê û Mîrjin hevdû naskiribûn û di dile hevdû de cih girtibûn, êdî car bi car ne li ber çavan, li cihne ku ji ber çavan dur digahana hevdû û hinek demên xwe bi hev re di bûhûrandin. Piştre ku dem têve diçê, êdî demên xwe hê bêhtir bi hev re dibuhurênin. Ji ber ku Dilşînê li nig Şêrînê bû ku demên ku ne li malê bana divîbû, wê zanîbana. Lê ji ber ku wê û Nûdar gava ku digahana hevdû, êdî heye wan ji tiştekî ku li dora wan ne dima, êdî ne di farqê de bûn ku ew ne li wir e. Her weha ew hijkirine wan, ji Dilşîne û Mîrjin re ji rewşeke ku bibe temenê hevdû dîtine wan afirand bû. Wan dibêt ku di farqê de bûn û dibêt ku ne di farqê de ji bûn, lê ew rewş baş ji bo xwe bikar dianîn. Her ku firsand di dîtine, êdî diçûn û digahana hevdû. Wê rewşê haya ku xaber tê ji Şêrînê re ku we Dilşînê wê vegerehe mala xwe berdewam dike. Piştî ku xaber ji wê re tê û ew jî ji Dilşînê re dibêjê, êdî Dilşînê weke ku hinekî bêkêf bibe, lê têt. Şêrînê wê yekê fahmdike ku ew hinek bi bêrewş bû. Lê piştre ku dibîne ku ew wilo bêrewş bû, êdî dibêjîyêde herê û piştre ku demek têve çû, êdî caraka di were nig min. Dilşîne di wê heyeme de bi hevdû dîtine re û li wir mayîna re weke ku xwe ji bîrkiribû. Piştî ku jê re weha tê gotin, êdî weke ku were xwe lê têt di wê rewşê de.

Dilşînê wê ji wir çûbûban, lê wê dile xwe ji li wir bihiştana û biçûyana. Vê yekê rewş ji wê re giran dikir. Lê wê çî bikirana, divîbû ku here malê. Lê Dilşînê bidil ji wir divaqataha ku diçû malê. Dile li wir gahabû yekî. Dile wê li wir gahabû Mîrjin. Dile Mîrjin ji her weha gahabû wê di wê heyeme de.

Dilşînê, piştî ku bahsa wê ya çûna malê tê kirin piştre ne bi gelekî re kare wê yê çûna malê tê kirin û bi hinek mirovên ku wê pêre biçin dikeve rê de û diçê malê. Lê gava ku diçê malê, piştre gelekî û gelekî tê guhartin. Ahlên malê ji wê yekê pêre fahmdikin. Lê sebebe wê yeke nizanin. Gelek cara gava ku bi dayîka xwe re an ji bi hinekên dîn re ku kar dikir di nav kar û bar de di serê xwe de dikete hiziranda. Gelekî û gelekî di hazinî di wê heyeme de. Gava ku jê di pirsîn ku ka ma ka çî wê heye wê ji, bersiva ku dide wan ew ku digot ku tiştek min nînê. Lê tiştekî wê hebû. Wê fihet dikir ku bêjê. Lê tiştek di dile wê de hebû. Ji dile xwe

xwedîyê tişteki bû. Dilê wê bidil bû. Lê di wê kêlikê de yên ku li malê li dore wê bûn an ji ew dîtin yekî jî ji wan wê yekê nizanîbû. Heye wan ji wê ne bû. Gava ku jê dipirsîn ku ka ma ka çi wê heye, êdî wê ji digot ne tişteki min nîn ê. 'Ne, tişteki min nîn ê' bêjeyeke biafsûn bû. Bersiveke ku herî hasanî bû. Piştî êdî yên li dore wê ji piştî jê carake ne pirsîn.

Dilşînê, di wê rewşê de di gelek şevan de ji xew ji ne dikete çavên wê de. Gava ku dikete nava cihan de, êdî çavên wê vekirî bûn. Lê carna çavên xwe digirt ji bo xewê, lê bêxew bû. Hişê wê di wê heyeme de ne li wir bû. Hişê wê li nig Mala Şêrinê bû. Hişê wê li ser Mîrjin bû. Hişê wê li cihê ku di wê kêlikê de ew li wir bû, lê ji wir gelekî û gelekê dûr bû. Wê çi bikirana? Wê, tişteki ji nizanî bû. Lê dile wê û hişê wê tanî bire wê ku tişteki bike. Di xwe de wê wilo hîs dikir. Lê tenê dihizirî di wê heyeme de li ser ku wê çi bikê. Tenê hizrek di serê wê de weke xwestekeke ku li wir bana hebû. Nahaka ku li wir bana!. Dil ku evîn girt, êdî weke agirê sore. Dil ku bi evîn bû, êdî li gor evîna xwe dihizirê. Dil ku bi evîn bû, êdî rastîya evînê tenê dibîne. Evîn raste. Rastîyeke mazina ji bo dilê evîndar. Dile bievîn çi dixwezê? An ji rastîye çawa dibînê? Rastî bi çi awayî re ji bo wê têt ser ziman? Dil di dema evîndarîye de ji dêla ku bi pirsê dixweze. Evîne xwe dixweze. Hinek dibêjin evîn carna cav sor e. Ma ev gotin rast a? Ku cav sor bê ma cav sorîyê ji bi xwe re neyêne? Cav sorî ne xosleteki evîne ye. Lê xosletek ku carna tê û tenê serê evînê. Cav sorî bi hesteke zaxm û hişka. Ne pêşî û ne ji paşî dihizire.

Dilşîne di dile xwe de tenê bihizir bû. Hizra wê ji li ser Mîrjin bû. Lê her çend ku hizra Dilşînê li ser Mîrjin bû û hizra Mirjin ji li ser wê bû, wilqasî ji hizra yekî dî ji li ser Dilşînê hebû. Ew ji Xaner bû. Xaner ji li cihê ku Dilşînê lê jin dibû, li wir bû. Li Serêkanîye bû. Cihê ku piştî ku barkirin çebû bû û Mîrzan ewan hatibûbûna wir, êdî ewder bi wî navî binavkiribûn. Lî wir kahnîyeke mazin hebû. Lê ji xaynê wî navî hê gelek navê dîn ji hebûn ku ji wir re dihatina gotin di nav xalke de. Xaner ji li wir bû û kurikîkî ku li ser xwe ji bû. Hêze wî ji hebû. Bavê wî ji weke Birko li nig Mîrzan hertimî di sekinî. Nave bavê wî ji Selman bû. Selman ji mirovekî ku mazin bû û ne bêzanebûn bû. Ew ji xwedî zanebûn bû. Mirovên ku bi wî ji dişewirîn ji hebûn û gelek ji bûn. Ew bixwe ji mirovekî ku di nav xalke de baş dihata naskirin bû. Xalkê ji wî wilo nasdikir. Ta wê kêlikê ti mirovî ti kêmesîyên wî ne dîtibûn. Ti nêzîkatîyên wî yên ku ne baş ne dîtibûn. Selman ji xaynî Xaner bave kurekî dî û çar keçan bû. Kurê wî yê dî ji digotine de Nezîr. Keçên wî ji bi rêze nave wan Selmo, Sêvo, Yekbûn û Beybûn bûn. Ya mazin di nav wan de Selmo

bû.Selmo di nav xalkê de jê re Selma ji dihata gotin.Ew bixweşikatiya xwe re ji gelekî û gelekî bi nav û deng bû.Xweşkan wê yên dîn ji xweşik bûn.Lê navê wê bixwe zêde bixweşikatiya wê re derketibû.Ji aliyekî dî ve ji gelekî û gelekî biazil bû.Hê ciwan bû.Lê zêde bi aqil bû.Gava ku yekî li nig wê tiştê bigotina an ji bixwandine wê hiskiribena wê ne dihişt ku bibe du car û di cara pêşî di serê xwe de hemû digirt.Jiberkirina wê ji xort bû. Kûran xwandibû û di cara pêşî de jiber kiribû.Be ku lê meyîzenê karîbû ku ji ber bixwanda. Bavê wê û dayîka wî Zerînê ji wê xoslete wê zanîbûn.Ji ber vê yekê ji gelekî û gelekî hijê dikirin.gelekî û gelekî ji bala xwe didenê de.Selmo her weha bi xweşikatiya xwe ve û biazilê xwe ve xwedîye navekî bû di nav xalkê de di wê heyeme de.

Lê Selman kurê wî yê dî Nezîr mirovekî ku di rewşa xwe de bû.Gava ku diçû dereke ku yên pêre ne peyîvîbana ew ne dipeyîvî.Nezîr bixwe ji hij keçikeke ku bi navê Aşîran dikir. Aşîran bave wê û dayîka wê hê ku ew biçûk bû, winda kiribû.Gava ku ji wê dayîka wê û bavê je dihatina pirsîn gelekî û gelekî bihest dibû û dibû kur û kure wê û digirî.Carne wilo lê dihat. Ji hestbûne ku destek lê ketibene wê bigirîyana.Amê wê gava ku ew de û bavê xwe winda dike tene nig xwe û weke keçe xwe wê mazin dike.Amê wê, gelekî û gelekî jê re qanc bû.

Aşîran keçikeke ku di rewşa xwe de bû. Ew ji weke wî bi bêdeng bû.Zêde deng ji wê ji dervediket.Lê keçikek ku gelekî û gelekî jêhatî bû û xweşik bû.Hertimî ji weke girêdana cizirîyan xwe girêdida.Weke keçikên hevalen wê hertimî ji cile ku wê li xwe dikirin ji kûmaşe hevişimî bû.Li xwe dimeyîzend.Mirovên ciwan hertimî dixwezê li xwe meyîzenê.Hesteke ciwantîye hertimî vê yekê derdixê pêş.Ciwantî ne tenê bitemenê.Ji xayinî wê yekê ji bidil û hêza jî.Aşîran ji wilo bû.Aşîran û Selmo ji gelek caran dihatina nig hevdu.Ew hevalne hevdu ku gelekî û gelekî jev re baş bûn.Hij hevdu ji dikirin.Gelek caran ku pêdivîyek ji wan bi yeke çêbû bûna û an ji tiştê ji yekê lazim bûbana serî li hevdu didan.

Xaner ji di dile wî de Dilşînê hebû.Lê heye dilşînê ji wê yekê ne bû.Cerna ku di ber wê ve diçû ji gelekî û gelekî bi bal li wê dimeyîzend.Heyeke mazin dide ser wê.Dû sê caran Dilşînê dibêt ku ji wê heye ku wî ya li ser wê aciz dibê û dibêjê wî, wilo li min ne meyîzenê.Lê tiştêkî di weke ku hij kirineke di wan nêzikatîyên wî de haya wê kêlîkê de Dilşînê kifş ne kiribû.Lê cara dawî, gava ku wî hişyar dike, êdî weke ku hinek hizir di serê wê de çêbibin dibe.Ji ber vê yekê hişyar dikê.Lê nade der.

Dilşînê u xweşka wî Selmo ji gelek caran hatibû bana nig hevdû û li hevdû rûniştibûn. Ew ji hevdû xweş bûn. Li derna ku digahana hevdû û li derna ku hevdû di dîtin li hevdû di sekinîn. Ji xwe divirde divêt ku mirov bêjê ku hertimî keçikên ku di dema hevdû de bûn li hevdû dicivîyan û bihev re naqş û raq û tiştên wilo dikirin. An ji li ser bana û an ji li ber malan ji xwe re li derne hînik dirûniştin. Dan û standinên wan bihev re hebûn û mazin bûn. Havinan li derna hînik rûniştin û bihev re dan û standin û bihe re naqş kirin karakî ku ji kêfe wan ji bû. Karakî ku ji kêfe dil bû. Dile ciwan hertimî tiştên ciwan dixweze ku bike. Dilê ciwan bi ciwan tevdi gerehe. Dilşînê ji ji kare wilo re gelekî û gelekî jêhatî bû. Gelek tişt ji destên wê dihat. Di nav ciwanan de tiştên weha çekirin û jev re gotin û şanî hevdû dayîn ji mazin bû. Her weha ku dikirin û jê kêfek ji di kete dile wan de. Bi wê kêfa ku di kete dile wan de tevdi gerehen bihev re. Bi naqî kirine re û tiştên weha çekirine re, gava ku gelek dihatina nig hevdû u bihev re dirûniştin û êdî di nav xwe de dibûna dû kom û li ber hevdû û bihev re helbest ji digotin bihev re. Di wê rewşa ku dibûna dû kom de ji di dema ku helbest digotin de, êdî kom bi kom digotin û lev divegerandin. Lev vegeherandin weke kevnesopiyeke ji wan bû ji wan. Ti carî, ji gava ku hatiban nig û hevdû û ku hijmara wan gelek bana û li hevdû rûniştin û helbest ne gotan û li hevdû ne vegeherdiban jev ne divaqatahan.

Ciwanî tiştêkî ku wilo bû. Bi rih bû. Di nav keçikan de her weha hê gelek tiştên ku bihev re dikirin hebûn. Axlabê ji keçikên malen bûn. Li malan ji gelek tiştên ku pê mal dixamilandin çedikirin. Xalçeyên hetan. Rûberê balgihan, rûberên lihêf û doşakan, perdeyên hêt û ber şebekan û hwd gelek tiştên malan bidesten wan ku çêdibûn hebûn. Hingî wate keçikbûne jêhatîbûn û xurtîti bû. Keçikên ku kar û bare malan dikirin ji zêde li ber çavan bûn. Gava ku dibû ber êvarî axlabê ji weke ku bihev re peymaneka wan hebe dirahiştina sevîlkên xwe yê ave û diçûna ber kahnîye û jê av ji bo vexwertine û çêkirina xwerine tanînîna malê. Lê gava ku li berdeve Kahnîye her weha dibû ji, êdî bidengi wan helbest digot bihev re û êdî ciwanên ku kurik ji vala ne di man û diçûn û li wir li ba wan disekinîn û li wan di vegeherandin. Wan ji riya wanderan digirt û diçûna wanderan ku li wan meyîzênin. Yen ku dile wan li ser hinekan hebûn ji bo ku wan bibînen di wê heyeme de ti kesekî ew li malê zant ne dikir û diçûne ber devê kahnîyê. Yê ku hij hinekan ji dikirin û dihizirin ku wê ew werina berkahnîye êdî ew ji li cihê ne disekinîn. Diçûne

wanderan ku wan bibînîn. Diçûne waderan ku keçikên ku di dile wan de bûn bibînin.

Dilşînê ji car bi car sevîlke ave didanî ser milê xwe û diçû ku ave bena ji malê û vexwertine re. Ew ji ciwan bû. Ew ji keçik bû. Dile wê ji bi kelûgerm bû. Lê di dile Dilşînê de yek hebû. Ji ber vê yekê ji gava ku diçû wêderê, êdî bi bê eleqe dima li ber wan ciwanan.

Dilşînê weke ku min ji tê re li jor got ku çawa ku cara dawîyê Xaner derdikeve pêşîye wê, êdî tiştên ku diçûne ber dile wê hene. Lê di dile wê de tenê ew tiştên ku diçine ber dile wê, weke zanake dimênin. Lê di wê heyeme de weke ku zêde li ser ne sekine. Di dilê xwe de dibêje ku dîvêt ku min xalat fahm kiribê. Lê her ku çend wilo di dile xwe de bêtê ji, lê disa di hundurê wê de hinek hizir ji serê di xwarenin. Hinek hizir di serê wê de diçin û tên. Piştî demeke dirêj têve neçe, êdî rastî tê fahmkirin. Piştî ne bi qadereke, êdî Xaner malbata wî tenê mala bavê Dilşînê û dikin ku wê bixwezî ji wî re. Gava ku piştî ev xaber diçê guhe Dilşînê, êdî dilşînê hê ku dayîka wê ne hatina ku bi wê bişewirîn ku hizre wê hildin ku ka ma ka ew çî dihizire, ew dicihde li nig dayîka xwe hizre xwe jê re dibêjê. Lê Dilşînê ji dayîka xwe re ne bêtê ku ka ji ber çî û kê. Di wê heyeme de dayîka wê ji gava ku lê dimeyîzene dibêjîyêde, ma gelo hinek di dile tê de hene? Ew gava ku dayîka we pirseka weha jê dike, êdî di serî de ti bersive nade û ji nig wê divaqatahê. Piştî dayîka wê diçê nig bave wê û jê re dibêjê rewşê. Bavê wê ji li ser wê yekê dihizirê. Gava ku, hizra, ku yek wê bizewice ku hê zêde ne hatî hole û an ji hê ya ku ji bo wê tê gotin ku wê bizewice ku were hole, lê ku hê tam ne hatibê hole û her weha keçik herê û ji dayîka xwe re beje ne, êdî ji wê yekê dihata fahmkirin ku di dile wê de yek heye. Lê Dilşînê heye wê kêlîkê ji ti kesekî re tiştê ne gotibû. Şêrînê gava ku ew li wir bû û wê û Mîrjin hevdû di dîtî, ma gelo wê hinek tişt fahm kiribûn? Ew ji ne di serê Dilşînê de ev dîyar bû û ne ji ti zanebûna wê di derbare vê yekê de hebûn. Lê gava ku Dilşînê her weha bi dayîka xwe re peyîvî bû, êdî bi rastî ji rewşa ku ketibûyêde zor bû.

Bavê Xaner wan xaber ji malbata Dilşînê re şand bûn ku wê werina nig wan ji bo karekî ku xêrê. Ji xwe hertimî li nig hevdû bûn. Lê gava ku bi awayekî bêjin ku emê werîn di rewşeke wilo de wate wê heye û her mirov ji fahm dike ku ji bo çî xwestineke ye çûyî. Divirde bavê Dilşînê dihizirî ku wê çî bersive bide di serê xwe de çêdikir. Li gor çanda wan nikarîbûn bêjinê wan ku divêt ku win newine mala me. Lê Dilşînê ji di serê xwe de fahmkiribu ku wê werin û we wê bixwezî û li ser vê yekê

çûbû bû û bi dayîka xwe re peyîvî bû û gotibûyede ne.Ew rewş ji di serê mirovan de we bûban mijera niqaşan.Lê he heye ti kesekî jî ji wê rewşê hê ne bû.Tenê malbata Xaner bû,lê heye wan jî jê hê ne bûbû kû Dilşîne gotîye nexwezim û malbatê Dilşîne bû û wê zanîbû ku ew ne xweze lê malbata Xaner nizanîbû ku wê gotîya ez nexwezim. Ji xayni wê yekê ji piştî wê yekê re, êdî ku di dile Dilşîne de hinek heban,êdî divêt ku wê ji gotibana.Ew ji dibû weke barakî li ser mile wê..Divîbû ku ev yeka wê kiribana.

Lê Dilşîne di wir de, yanî di wê nûqtê de weke ku dikete rewşeke zorê de.Wê ji ev yeka fahmdikir an ne?Ew rewşa zor ji divîbû ku ji de û bavê xwe re gotibana ku di dile wê de yek heye.Lê ew yeka ji bo wê zor dibû.Dilşîne her weha di keve rewşeke de.Lê Dilşîne di dile xwe de ji xwe bi êmin bû.Ew êmine, ku hije dike.Ew disa êmine, ku ew ji hij wê dike.Her weha êmintî di serê wê de û di dile we de heye.Di wê rewşê de ya herî zor divîbû ku piştî ku Dilşîne her weha bertekaka dabû de û bavê divîbû ku êdî heye Mîrjin ji jê heban û ew ji li nig wê cih girtiban.Lê ma gelo heye Mîrjin jê hebû.Ne, haya wê kelikê ti heye wî ne bû.Lê divîbû ku wî ji bizanîyana.Gava ku rewş wilo ne bûbû bûna, êdî wê ji bo malbata Dilşîne ji û ji bo Dilşîne û ji bo evîne dile wê ji û ji bo piştî ji ne baş bûbûna.Berî ku malbata Xaner ku çûbana divîbû ku heye Mîrjin ji jê hebene û gava ku malbata Xaner çû ku ew xwestibana daqana wan gotibana, wê ji me re gotiye û di dile wê de yek heye.Êdî wan ji wê ev yeka zanîban û wê bi rûmet, êdî xwe bi paş ve kişandiban û wê dilê ti kesekî ne şikaha ban.Rewşa Dilşîne her weha dikete rewşeke ku ne zor de.Wê çi kiriban?Ew ji piştî ku ew çûbû bû û bi dayîka xwe re wilo peyîvîbû êdî dihizirî ku wê çi kiribana.Wê kevneşopîyên xwe zanîbûn.Divîbû ku li gor wan kevneşopîyan tevgerê ban.Divêt ku li gor wan tevgerê ban, daqana dile ti kesekî ne ma bana.Lê wê çi kiribana?Ew ji, li ser vê yekê dihizirî.Haya demeke weha diçê û tê di serê xwe de.Piştî hizrek tê serê wê.Piştî ku dihizirê û hizre ku tê serê wê û xabere bide wan.Dilşîne yekî ku li mala wan bû û sûxratîya mala wan dikir û gelekî û gelekî baş bû nasdikir.Ew ji navê Nidar bû.Ew ji suxratvanekî zêdetir weke yek ji male bû.Wan wilo di dît.

Nidar hê ku biçûk bû de û bavê xwe winda dike. Êdî piştî Mîrzan wî tene nig mala xwe û weke yekî ji male xwe wî mazin dikê.Nidar Kurikîkî ku baî bû.Mirovekî ku hir bû.Zêde deng jê dervediket.Zêde ne dipeyîvî ji.Mirovekî mirovên qanc bu.Nidar ji ne mirovekî ku zêde ciwan bû.Lê ne zêde wilo ji xwe ji maztir ji bû.Mirovekî ku lê li ser xwe bû.Hê di

ciwanîye xwe de wî ji hij yekê kiribû. Piştî ku de û bavê xwe ew winda dike, êdî Mirzan wî dihilde mala xwe di wê heyeme de. Piştî li wir li mala wî weke yekê ji mala wî mazin dibê. Mirovên dore ji wî weha di ditin. Li mala Mirzan wî li gelek kar û barên malê ji dimeyîzend. Şiwantîyeka baş ji dikir. Piştî ku digihê dema zewecê, êdî keçikeke bi nav zelalê nas dike. Zelalê keçikeka ku gelekî û gelekî xweşik bû û qanc bû. Piştî Nidar hij wê dike. Di demên peşî de heye keçike jê nîn e. Lê piştî êdî keçik ji wî kifş dike û hijê dike. Dile wan dibê yek di wê heyeme de. Piştî hin bi hin gelekê û gelekî hij hevdû dikin. Gava ku ew her weha hij hevdû dikin, êdî piştî zêde ne mene û tê hiskirin ku ew hij hevdû dikin. Gava ku tê hiskirin ji, êdî Mîrzan dicihde dest diavêje meselê û dike ku wan bigihîne hevdû. Mîrzan gelekî û gelekî hij wî dikir. Wî weke kurekî xwe yê ji malê di dît. Ji ber vê yekê ji gava ku ew dibîne ku dile wî çûya ser yekê û dile wê ji hatîya ser wî û êdî ew gelekî û gelekî hij hevdû dikin. êdî ew dike ku wan bêne nig hevdû.

Mîrzan li ser vê yekê pir diskîne. Piştî ku tê naskirin û êdî rojê di bakê bavê keçike û bi wî re dipeyîvê. Piştî dibêjîyêde, emê li gor adete xwe tevbigerehin û ezê werima mala tê ji bo xwestine. Piştî bavê keçike ji dibêjê bila û piştî Mîrzan bi gelek mirovên ku li dore wî ne diçê û keçike ji Nidar re dixwezê. Gava ku Mîrzan diçê û wê dixwezê, êdî gelekî û gelekî kêfe keçike ji tê. Gava ku keçik tê xwestin piştî ne bi gelekî re, êdî bidest kare dawata wan tê kirin. Piştî ku Zelalê dixwezin, êdî dicihde ji bo dawate wan ji ku bê kirin, piştî bi du an ji sê rojan re dezgirana wan tê kirin û piştî kare dawate tê kirin. Kare dawate gelekî û gelekî baş dike. Her tişt, Mîrzan li gor dile xwe dide kirin ji bo Nidar. Dile wî ji ji bo Nidar gelekî û gelekî xweşik û mazin û xweş dixwest. Dile Mîrzan ji bo Nidar gelekî û gelekî baş bû. Piştî ne bi gelekî, êdî ku kare ji bo ku dawate ji bê kirin ku hin bi hin bi ber dawîye ve diçê û êdî dikin ku dawate dest pê bikin. Dawate dest pê dike. Mirovên ku Mîrzan xabere ji wan re dişene û dibêjê wan ku dawate me heye, êdî ew jî ji dût tene dawate. Yê ku tene ji hemûkan ji yê ku mazin bûn, yê mîr bûn, yan ji yê ku kurê mîran bûn yan ji ji malbatên wan bûn. Nidar ji li mala mîrekî bû. Ew ji weke kurê mîrekî bû. Hemû tişt ji bo dawate hatîya kirin û pêdivîya çî hebûna bicih hataya anîn. Tiştê kê ne hatîye hiştin.

Nidar jî ji mala mîrekî tê hasibandin û ku ne weke wan li xwe ji kê ji nebê. Mîrzan wê yekê ji di serî de hizirîya. Nidar wê çî li xwe bikê li ser wê ji hizirîya. Cilên wî yê ku wê ew di dawate de li xwe bikê û yê ku

wê di piştî dawate de li xwe bikê hemûka ji hatîya amede kirin. Hemûka ji li berdesten wî hatîya danîn.

Di wê navberê de Nidar û Zelalê ji hevdû dibînin û bi hevdû re ji dipeyvîn û didin û distênin. Car bi car diçine ber cihê ku zelalê jê av dianî male ji bo xwerin û vexwertine ji. Zelalê gelekî û gelekî hij wî dikir. Wî ji gelekî û gelekî hij wê dikir. Herdû ji, gava ku li pêşîya xwe dihizirîn gelekî û gelekî tiştên xweşik û baş di serê xwe de çêdikirin. Tiştên ku wan di serê xwe de çêdikir ji weke hevdû bûn. Tiştên wan di serê xwe de çêdikir pêşîka gahabûna wan ya hevdû û piştîre ji, zaroken wan we çêbibin û piştîre wê li male xwe weke mîran jiyana xwe berdewam kiriban. Dinyeyeke ku gelekî û gelekî xweşik, wan di serê xwe de ji xwe re çêdikir. Dinyeya ku wan di serê xwe de çêdikir ji, dinyeyeke ku weke ku bi bîafsûna dil hatibe çêkirin bû. Wan bi dile xwe re dinye xwe çêdikir di serê xwe de. Nidar ji gelekî û gelekî bi kêf bû. Di serê xwe de wî ji dibir û dianî ku we gahabana evîna xwe û wê dawateka mazin ji wan re çêbû bûna ku mîr û kurê mîran hatibana de. Piştîre ji wê hertişt weke ku wan di serê xwe de çêkiribû we bi re ve biçûyana. Jiyana wan haya wê kêlikê tiştê ku wan di serê xwe de çêkiribû li gor wê yekê dabû bû wan. Çawa di serê xwe de biribûn û anîbûn di jiyane de ji wilo derdikete pêşîye wan. Mîrzan bixwe kar û bare dawata wan dimeşand. Xaber ji miroven mazin yê li dûr re dişand û ew dewetî wêderê ji bo dawate dikirin. Wî hertişt gelekî û gelekî xweşik çêbû bana. Herkesek ji wilo dihizirî.

Mala bavê Zelalê ji bi mala Mîrzan re diçûn û dihatin ji bo dawate. Ewan ji Nidar û Zelalê baş û mazin dihizirîn. Ji wan re pêdivîya wan bi çî hebena, wan dikir ku bicih bianîyana. Haya ku ji wan dihat ji bicih dinaîn. Zelalê keçe wan bû û wê Nidar ji bûbana kurê wan. Hemûtişt li gor wê yekê dimeşandin. Ji ber ku hê bi biçûkatî Nidar dê û bavê xwe wînda kiribûn, mirovên ku li dore wî bûn hinekî biteybetî jî ji bo wî û jiyana wî û dawata wî tevdigerehan. Li ser tiştê ne diketina nîqaşan de. Pêdivîya wan bi çî hebena dikirin ku bicih bihatana. Her weha ji bo Nidar û Zelalê jiyane weke ji nûkeva dest pê dikir.

Gava ku mirovên ku ji deverên dûr bidest hatine dikin, êdî dawat ji bo wan dike ku bidest pê bike. Her weha êdî amedekarî bidest dihatina kirin. Komên govendan ji hebûn. Weke ku Newroz bû. Herkes bişahî bû. Ciwanên ji nava xwe komên weha çêdikirin. Lê divirde zêde wilo ti komên ku biteybet hatibûna amedekirin hê nebûn. Ji ber ku ji xwe gava ku dawate dest pê kiribana wê koman xweza wê çêbûbûna. Ciwan wê

hemû li hevdû gahabana hevdû û wê di dawate de karen xwe bicih anîban. Ciwanan di rojên wilo de bizêdeyî ji xwe didene ber çavan. Bi zêdeyî ji cilên xweşik li xwe dikirin û xwe xweşik dikirin li ber çavan. Xosletên ciwantîye li wir êdî derdiketine hole li berçavan. Jiyan êdî bixweze rengê ciwantîye dide ber çavan. Bi zêdeyî ji keçik û kurikên ciwan di dawatan de xwe didene nîşandin. Yên ku dile wan li ser hevdû bana ji di wan rojen weha de xwe didana berçavên hevdû. Hevdû di dîtîna û xosletên hevdû fahmdikirin. Gava ku dawata Nidar û Zelalê ji çêbûbana, êdî wê ciwanan xwe di dawata wan de dabana berçavan. Tiştên weha zû bi zû ne dihatina ji bîr kirin. Yên ku wê hevdû nasbikirina an ji wê ji hevdû re ku hebene dile wan ji ji hev re wê dile xwe ji hev re vekiriban û piştî ji wê ji Nidar û Zelalê re ji bigotan ku me di dawata we de hevdû naskir an ji me dile xwe ji hevdû re vekir. Wê bi wê yekê re serê wan ji bilind bûbana. Wê ew ji bi wê awayî re ser bilind bûban. Ma gelo çi ji we xweştir dihat ji wan re?

Nidar ciwanekî ku xortbû. Li ser xwe bû. Bi hêze re ji ti kesekî nikarîbû herine ser wî. Gelek caran gava ku ew hê biçûk bû, hinek mazinên wî digotîne de ma tê bi gems karîbê ku yê li hevberê xwe bide ardê. Wî digot erê. Gava ku dikete gemsan de ji ti kesekî ew piştî wî li ardê ne dida. Ji ber ku xurt bû. Li çole ji demeke dirêj mabû. Şivantî kiribû. Ji ber wê yekê ji neçir kirin û li çole jiyana çawa bû ji, wî zanibû. Miroven şivan weke zanistvanekî jiyana çole ya. Ji çole û ji jiyana çole baş fahmdikê. Wî zanibû ku wê li kuderê çi bikê an ji wê çawa tevbigerê. Diwirde xwedîye zanabûneke bû. Nidar herweha xwedîye zanabûneke bû. Mirovên ku ew nasdikirin ji digotin ku ew çend bizanaye di van rewşan de. Ji wî û gotinên, wî yên ku li ser çole û jiyana çole û li ser tayrik û ajalên çole ku bi zanebûn bû, mirov jê bibawar bûn. Gava ku pêre diketîne niqaşnan de wî gelek tiştên ku didîtin û di serê xwe de çê di kirin ji wan re di got. Wan ji ji wan gotin û vegotinên wî bi bawar bûn. Bawar di kirin. Bawarkirin li ser temenê rastbûnê û rast vegotîne û dîtîne wî ava bû.

Nidar gava ku bidest dawata wî hatibû kirin, êdî li ser wî û xosletên wî û zanabûna wî ji axiftîna pir dihatina kirin. Li ser wî, mirovan gelekî didan û distandin. Di dan û standinan de li ser tiştên ku ji devê wî hiskiribûn û tiştên ku bikirine wî re dîtîbûn re tanîna ser ziman. Nidar di dilê mirovan de xweşik û mazin û qanc cih girtibû. Ji aliyê levhatbûne ve ji mirovekî ku lehatîbû. Li rudêna wî, ku lê dihata meyîzendin dihata dîtîna ku çend levhatîbû. Ji gelek alîyan ve Nidar li ber çavan bû û mijara niqaşnan bû. Di niqaşna de li ser mayîna wî ya di şevan de li çole ji dihata

sekinandin. Di şevan de li çole mayin ji ji bo paz bû. Gava ku ji bo paz mayin li çole çêdibû ji, êdi ew mayîn dibû *şêvîn*. Şêvîn, ji dema ku di şevên tavaheyv ku derkeve û dibe hinekî rahnî de û di wê rahnîye de mirovan ku pazan xwe li çole dihiştin re digotin. Ew dem demên ku malîyan bizêdeyî ji şîr, mast, panîr û hwd tiştên wilo ku bidest dixistin bû. Ew dem demne ku demên zêdebûne bûn. Mirovan, ji wan daman gelekî û gelekî tişt bidest dixistin. Ji sawalan re şêvîn tişteki ku baş bû. Ji bo demên şevînan ji li çole cihên ku mirov pazên xwe bixine de di nav firezan de çê dikirin. Cihên ku di nav firezan de hatibûbûna çêkirin ji cihên ku ji bo çêrinê jî ku başbûn.

Cerna paz ji zanabûnak dixwest. Şivan ji yên ku xwedîye wê zanebûne bûn. Gava ku ew zanebûn ne bana, wê jiyana wan ji bêhêz bûbana. Ji ber ku baş sawal çêrandin bi xwe re di hildana şîr û tiştên wilo zêdebûn dianî. Gava ku zêdebûn ji di wan cihên de çêbû ji, êdî li malan ji dewlamandî bi pêşdiket. Zêdebûn bi pêşdiket. Dest tiştbûn çêdibû. Jiyana qanc ji ya ku baş bi bidest xistine çêdibû.

Zelalê ji ne kêmi Nidar bû. Ew ji ji alîya xwe ve gelekî û gelekî bi zana bû. Li mala bavê xwe wê bixwe ji bo çendina Bacanên raş û sor, îsot û tiştên wilo tayarayak çekiribû. Di tayaraya xwe de gelek mişerên ku çî tiştên curbicur habûban di wan de çandibû. Mişera bancana hebû. Mişara her tiştên xwerine hebû. Her weha mişara fêkî hebû. Ji alîya dî ve ji bavê wê ji raz û warzên w hebûn û ji tîrh bigire haya ku digaha genim, ce, nîsk, nahk û hê gelek tiştên dîn yên weha diçandin. Di wan alîyan de xwedîye zanabûnake bû. Zelalê ji weke dayîka xwe li çole şênîyên ku bixweze çêdibûn û dihatina xwerin baş nasdikir. Ji dayîka xwe baş û qanc fêrbû bû. Li çole weke Karanga, gûrizê, Tolikê, Rasadê, sîrik (sîrika ku bidestan dihata çandin ji hebû, lê ya beyer ku li çolê çêdibû hebû. Mirovan gelean ye çole bitêjtir (leztir) didît), Parpar, û hê gelek cûrayên şênîyan dîn yên ku ji bo xwerine bi kar dihatina anîn hebûn. Zelalê ji ew hemû hema bêja nas dikir. Ji dayîka xwe fêrbû bû. Dayîka wê tiştên ku zanîbû jê re pê dabû nas kirin û jê re gotibû.

Zelalê ji her weha gava ku dihata ser ziman ne kêmi Nidar bû. Herdûkan ji ji xwe carake li çolê hevdû bidil naskiribûn û dile xwe ji hevdû re vekiribûn. Berî hingî ji, hevdû didîtin û mirov kare bêje ku dan û standinên wan ji hebûn. Lê ya ku ji hevdû re dile hevdû vekin piştî çêbû bû. Rojêke gava ku Zelalê diçê ku karangan bide hevdû û bêne mal û bike şiv diçê çolê. Li cihê ku ew diçiyêde li wir ji hinekî jê dûrtir Nidar li ber sawalên xwe ya. Gava ku Nidar wê dibîne, êdî tê nig û li nig

dimenê. Piştire bihevre didin û distênin. Gava ku didin û distênin di wê heyeme de ya dile xwe bihevre didin fahmkirin. Piştire êdî gava ku ya dile hevdû ku ji bo fahmdikin piştire, êdî hertimî ku firsande dibînin têne nig hevdû û bihevre didin û distênin. Piştire ku demeka dirêj têve diçe, êdî rastîya wan tê zanîn. Gava ku tê zanîn ji, êdî tê guhê Mîrzan ji. Gava ku tê guhe Mîrzan, êdî Mîrzan rojê dibake Nidar û ya dile wî ji wî dipirsê. Nidar her çend ku fihet ji dike ya dile xwe ji Mîrzan re dibêjê. Piştire gava ku Nidar ji Mîrzan re dibêjê, êdî Mîrzan ji dikeve tevgerê de û Zelalê dixweze û wan tenê we pevajoya ku we dawata wan bikin. Hemû tiştên wan pêk têne û wan dike ku bigihînê hevdû. Ji xwe bavê keçike ji hij Nidar dike. Gava ku xaber diçe guhe wî û piştire Mîrzan ji ku tê û keça wî ji wî dixwezê êdî gelekî û gelekî kêfa wî ji tê..

Hemû tiştên dawate amedebûn û mirovên ku dihatin ji Mîrzan bi yên ku li dore xwe bûn re pêswazî dikir. Bi wan re mijûl dibû. Weke Mîrzan yê ku bi wan re mazin diçû û dihat ji yek jî ji Birko bû. Wî ji hij Nidar dikir û ew ji gelekî û gelekî bidil bû ji wê karê re. Dile wî ji gelekî û gelekî bikêfxweşî bû. Birko di ber wan de gelekî û gelekî diçû û dihat weke Mîrzan û yên din ji bo ku dawataka baş bêt kirin.

Zelalê ji li mala bavê xwe bû û kare xwe yê rojena dikir. Lê zêde ji kar bi pê ne di hata kirin. Ji ber ku êdî hema bêja ew buk bû. Lê wê hinekî jêhatîya xwe dida nîşandin û bi kare ku hebû ve diçû. Xanî dimalişt. Xwerin çêdikir. Tiştên ku bihatana şîştin ji wê dişişt. Di wê demê de ji weke dû roj ji dawate re maya û mirovên ku ji dîr hatina an ji yên ku wê werin hema bêja weke ku hemûkan ji hatina. Zelalê demeka ku ji dawata wê re hindik maya bi kar ve dibazî. Roja dawîyê ji çawa ku weke ku siba wê dawat dest pê bike, wê rojê Zelalê ji hê zûkenê ji nav nivînên xwe di rabe ser xwe û kar û bare male ve diçe. Paqijkirin, şîştin û maliştine dike. Piştî ku dem tê ber nivro ve, êdî Zelalê ji dike ku rajê çêre ave û herê ser kahnîye ku hinek av ji bo male û vexwertine bêne. Kahnî ji mazin bû û kur bû. Ti kesekî zêde wêra ne dikir ku herine ser deve wê. Ji ber ku mazin bû û kur bû. Ku linge yekî bi şamitîyana û ketibena de, êdî wê xilasbûna wan ne banîna. Ji ber wê yekê ji mazinan li dora devê we bi kevirên mazin hevirdorê wê çêkiribû. Mirovên ku diçûna wir ku ave bînin ji diçûn û li ser wan kevirên disekinîn û av tanîn. Lê nikarîbûn xwe bigihinîne ave. Ji ber wê yekê jî ji bo ku ave ji kahnîye bikîşênin dewlên ave hatibûbûna çêkirin. Dewlên ave axlabe ji ji ayar dihatina çêkirin û werîs(ben) pêve dihata kirin û di berdana nava ave de û pê av dihildan.

Zelalê ji her weha dewla wê hebû ku pê av ji kahnîye dikişand. Kahnî ji hingî kur bû carna ku mirovên mazin li ser diaxivîn digotin ku kahnîyeke weha kûr nebe, lê belê bîrek weha kur dibe. Her ku kahnîye ji divêt ku em jê re bêjin *birkanî*. Bîr, lê xosletê wan hebûn. Weke kahnîyan hertim ave devûdayîm ne kin. Ava ku di bîran hertimî weke xwe dimenê. Ji ber vê yekê ji carna av di bîran de xira dibê û bêhnûpixar pê dikevê.

Zelalê ji gava ku hatibû avê bi sevîle xwe re dewla avê ji anîbû dakû avê ji kahnîyê bikişêne. Zelalê gava ku hatibû serê kahnîyê di re de du an ji se hevalên wê yên ku qîz ji gahabûnê de û pê re hatibûbûna ser kahnîyê. Haya ku hatibûbûna ser avê jî ji xwe re axivîbûn û kenîbûn ji. Zelalê bûka nû bû. Ji ber wê yekê carna ji bi henekî ji bana didana ber wê. Lê Zelalê nê hêrs dibû û ne ji her weha tiştêkî dî dibû. Bikîf bû û gava ku lê dihata meyîzêndin ji ew kêfa wê ji ruyê wê dihata xwandin. Dile wê weke pirpirîkeke lê hatibû. Ew weke pirpirîkeke di hundirê xwe de hertimî ji kêfa difirî û ji kêfa û ji asqa dillezîz bû. Gava ku Zelalê bi hevalên xwe re tê ser kahnîye ji, pêşîka hinekî li wir ji xwe re dirûnihên û diaxifîn. Hersekan ji di wê heyeme de sevîlkîn xwe ji tişî av dikin ku herin.

Gava ku sevîlkên xwe tişî dikin ku herin, êdî di wê heyeme de Nidar weke ku ji dûr ve tê xuyakirin. Gava ku ew hinekî tê binêzîk ve êdî Zelalê ji wî dibîne û ew ji Zelalê dibîne. Gava ku Nidar hinekî hê bêhtir tê nêzîk, êdî tenê berhevdu di wê heyeme de. Gava ku têne berhevdu ji hinekî bihey û dil li hevdû dimeyîzênin. Weke qadereke têne berhevdu û li hevdû di meyîzênin. Gava ku li hevdû dimeyîzênin weke heye wan ji dinyeyê di wê kêfê de qut bûbê li wan tê. Hevalen Zelalê ji di wê heyeme de li we û ruyê wê dimeyîzêndin û hinekî bikeçkanî dibeşîşin lê wê. Zelalê gava ku fahmkir ku hevalen wê lê dimeyîzênin û dibeşîşin, êdî weke ku were xwe lê tê û xwe lev dide hevdû. Lê gava ku wê dîtibû ku hevalen wê wilo lê meyîzend bûn êdî weke ku fihêt ji bikê lê hatibû. Piştê Zelalê serê xwe kiribû berxweda. Weke mirovaka ku mahçûp bibê lê hatibû û ruyê wê bifihêt bûbû û hinarîkên ruyê wê ji sor bûbûn.

Di wê heyeme de berî ku Zelalê û hevalen wê kardikirin ku herina malê. Hevalen wê ji malên wan ne durî mala wan bû. Li nêzîkî hevdû diman. Ji ber wê yekê çawa ku Zelalê derketibû ji bo ku herê avê, êdî di wê heyeme de ew ji wê dîtibûn û derketibûn û li deve derîye hewşê gahabûbûna hevdû. Êdî ku gahabûbûna hevdû haya ku hatibûbûna serê kahnîye bihevme meşî bûn. Lê bi zêdeyî ji hizra wan hevalên Zelalê li wê

bû. Ji ber ku ew bûk bû û wê roja dî ji dawata wê bûbana. Keçik gava ku di dema weha de digihîna hevdû, êdî pêşîka rojeva wan dibê ew. Kêfa wan tê ji rojên wilo re. Rojên wilo rojên ku bêhtir mirov têne nig hevdû ne. Rojên Newroz ên. Gava ku bêhtir mirov têne nig hevdû, êdî germbûnak di nav mirovan de çêdibê. Ew germbûn ji dile mirovên şa dike û xweş dikê. Germbûn ji têkilîya çavên mirovan dest pê dike haya ku tê û digihê axiftina wan. Germbûn li ser wê yekê ya. Ew germbûn ji germbûnaka mirovahîyê ya. Ew germbûn xwedîye hinek nêzîkatîyên civaknasîye (sosyolojikî) ya. Keçkanî ji bi hebûn û xosletên xwe re di nav wê civaknasîyê de jîra û li xwe ya û li ber çavan e.

Ew roj rojek berî dawate bû, lê belê mirovan bi keçik û jinan û kurik û zilemên mazin ve diçûn û dihatin. Keçikên di wê rojê de cilên wan yên herî zêde xweşik kijan bana wê li xwe kiribana. Kurikan ji we wilo kiriban. Zilemên mazin û jinên ku wê hatibana dawate ji wilo bûn. Ji alîyekî dî ve ji ew yeka divîbû ku bihatana kirin. Ji ber ku di dawate de wek cejnan cilên nû li xwe kirin û nû li xwe kirin weke dilxweşiyeka wan ya bi bûk û zave re bû. Bi xweşik li xwe kirin û xweşik dîtin re, ji bûk û zave re digotin ku 'meyîzênin em ji şahîya we, şahîya dile wê bi wê re hevpar dikin'. Ji ber vê yekê ji herkesekî xweşik li xwe dikir. Yên ku xweşik û nû li xwe ne kiriban ji di wê rewşê de mazin dihata berçavan. Gava ku mirovan wilo ew didît, êdî di gotin ku ma gelo tiştêk di dile wan de ji bo wan. Ma gelo ew tiştêkî ku ne baş û ne qanc di dile xwe de ji bo wan diparazên. Herweha dihata pirsîn ji. Ji ber vê yekê ji ew rewşa ku di dawate de herweha xwe nû kirin giring bû. Mirovan gelekî û gelekî giringî didayê de. Wê rojeka dî bûbana dawata Zelalê û Nidar. Mirovên wêderê we hê bêhtir xwe xweşiktir bikibana. Ji ber ku dilê wan li ser wan bû. Dile wan bi wan ve bû. Hinekî sedeme vê yekê, ber ku Nidar hê ku biçûk bû û de û bavê xwe winda kiribû. Hê ku biçûk bû be de û bav mabû. Ew yeka ji di serê mirovan de hebû. Ji ber ku ew xwe bitenê hîsnekê û xwe kêr ne bîne û hîsneke, çî ji destê wan dihat dikirin. Nidar ji ew yeka didît û fahmdikir.

Zelalê û hevalên wê gava ku hatibûbûna ber kahnîye û sevîlên xwe dagirtbûn û kare xwe kiribûn ku herine malê û piştre ku Nidar di wir ve çûbûbû û Zelalê û wî hevdû dîtibûn û li hevdû hinekî mabûbûna sekini û li hevdû meyîzend bûn piştre ku Nidar ji çûbûbû, bûbû mijara hinek henekên bikeçkî li zelalê. Keçikên dî di nava xwe de hinek henekên li gor xwe li hevdû dikirin. Gava ku henekên xwe li hevdû dikirin ji, ne dihiştin ku hinekên dîn ne his bikin u ne ji tevî bibin. Di nava xwe de

dihîştin.Ji ti kesekî re ne di gotin.Piştire ji ne di gotin.Gelek caran gava ku bi zêdeyî ji keçikek ketibena ber zawace de, êdî herweha li hevdû henek kirin çêdibû di nav wan de.Di nav kurikan de ji bi awaye kurîkî hanak çêdibûn.Yê wan ji li gor wan hinek henekên biteybet bûn. Ewan ji di navê kurikan de diman.Yê keçikan ji di nav keçikan de diman.Piştire ji gava ku di zewicîn ji haya demeke ji wê têkilîya bihanakî hebûna xwe berdewam dikir di nav wan de.Lê ewan henekan ji hij kirina hevdû û ji hevdû bû û qanc naskirinê dihat.Ne mirovên ku weha baş û qanc hevdû naskiribana, ma we karîbana ku weha henekan li hevdû bikirana.An ji ne yên ku baş û qanc hevdû naskiribana.Hevalen Zelalê ji hevalen wê yên zaroktîye bûn.Bihevre mazin bûbûn.Di demên xwe yên biçûkatîye de û gava ku li nig seyda perwerde ji dihildan de hertimî bihevre bûn.

Zelalê gelekî û gelekî bi kêf bû.Gava ku hevalên wê ji, hinekî hanak lê dikirin,bifihet serê xwe dikire ber xwe de û deynedikir.Ew deynekirine wê, ne ku ji tiştêkî ku vebêje di serê wê de ne jê re bû.Ji kêfa dile wê bû.Ji xwe,hinekî weke ku dema ku hevalen wê, bikeçkatî henek lê dikirin,weke ku li kêfa wê ji dihat.Bi we bêdengbûna xwe ji, weke ku bêje ku ew henek henekên keçkatîyena, her keçik dema ku di keve ber zewece dike û dihilde, mafê min ji yê ew ê, dikim û dihildim.Di wê heyeme de dema ku li ruyê wê lê dihata meyzendin, fihetî bi wê sorbûne ruyê wê ya henekan re dibû yek û rewşeke ku gelekî û gelekî xweşik derdixista hole li ber çavan.Kitenê ku di wê kêlikê de li ser Zelalê ji bû, kitenê ku berî dawate bi rojeke re li xwe dihata kirin bû.Piştire haya ku cilên bûkanîyê wê li xwe nekiribana, wê ew kitan jî ji xwe ne kiribana.Ew ji weke adeteke bû.

Berî dawate, weke çawa ku di wê roje de haya dawate cilên bûke yên teybet hebûn, cilên rojeke berî dawate ji yên teybet bûn.Ew divîbû ku li xwe bihatana kirin.Di wan cilan de mirovên ku hij wê dikirin û şabûna wê dixwestin, wê di wan cilan de di dîtin.Ew cilên ku berî dawate bi rojeke ku li xwe dihata kirin, cilên di naqabîna cilên ku di roje dezgirenê de li xwe dihata kirin û cilên ku we di dawatê de li xwe bihatana kirin de bûn.Bi wan cilên re por ji dihata hina kirin û bi we por hinekirine re li xwe dihata kirin.Di dezgirenê de dest an ji kafa mista destê wê, dihata hina kirin.Lê di wê roje ku rojeke berî dawatê de bû, por dihata hina kirin.Roja dawate ji, bi cilên bûkanîyê re, we destê wê bihata hina kirin û pêre ji, serê telîyên lingên wê yê herdûyan ji dihata hina kirin.Ji ber ku roja dawate, rojeke ku teybet bû ji bo wê.Di wê rojê de, berî ku cilên bûkanîyê ew li xwe bikê û derkeve dervê, pêşîka bi keçikên hevalên xwe

re dikete hundurû de û wan ji alî wê dikir û wê xwe dixamiland û piştre ji, ku amede derdikete wê birayekî wê, an ji ku ne bana wê yekî ku ji dêla biraye wê were mezele wê û wê kembereka sor li noqa wê girêbida û piştre we ew derketana. Ev kember, piştî ku wê hemû tiştên xwe amedekir, êdî piştre çêdibû. Piştre gava ku çû male xwe, êdî we zava we wê kembere veke. Ev yeka ji weke kevneşopîyeke bû. Keçikên ku di zewicîn hemûkan ji ev yeka li wan dihata kirin. Zelalê ji, gava ku ew roja dawîye buhurand bana û ketibana rojê dawate de, wê ew ji, weha lê hatibana kirin. Ew ji wê cilên bûkanîyê li xwe kiribana. Ew ji wê weke heval û hogirên xwe bûkanîyak buhurand bana. Ew ji û Nîdar ji, gelekî û gelekî bêsabir bûn. Hinekî bêtabat bûn. Di wê heyeme de wan nizanîbû ku wê roja wan çawa biça. Gava ku demên hijmartine ji rojan buhurt û keta kêlikan de, êdî hê bêhtir weke ku dem dirêj dibe li mirov tê. Kêlik dibîne roj li mirov di wê heyeme de. Kêlik weke rojan li mirov tên û dirêj têne xuya kirin. Li Zelalê û Nîdar ji wilo bû. Her ku di wê demê de hevalên Zelalê ew bitenê ne dihiştin ji, lê dise roj li wê dirêj dihat. Li Nidar ji wilo bû. Ji ber ku dawata wî bû. Hevalên wî ji ew bitenê ne dihiştin û hertimî li nig diman. Ew yeka ji weke adeteke bû di wê heyeme de.

Zelalê, li ber deve kahnîye li nig hevalên xwe bû. Lê di wê heyeme de di serê wê de gelek tişt hebûn. Di serê wê de gelek tişt diçûn û dihatin. Mêjîyê wê, ew carna ji wir weke ku dibir lê dibû. Dilê wê, di cihê xwe de ne disekinî. Ku piçekî dî dilperîya wê zêde bûbûna, weke ku we dilê wê we ji cihê xwe firîya bana. Wilo li wê dihat. Hevalên wê ji, yên ku bi wê re, yên ku ew baş nas dikirin bûn bû û ev rewşa wê ji kifş dikirin. Dema ku kifş dikirin ji, êdî diçûne ser wê bi henekên keçkatîyê. Wê ji carna bersiv dide û wan carna nedide wan. Lê her cara ku bersiv dide wan ji, bikenekî ku dihundirê xwe de hinekî fihetokîti ji dide der, dikenî. Zelalê gelekî û gelekî bişabû û bikêf bû.

Piştî ku ew bi hevalên xwe re hatibû ber deve kahnîye û av kişand bûn ji kahnîyê û ku sevîlkên xwe dagirtbûn, êdî hêdî hêdî kare xwe dikirin ku çûbûban malê. Li malê ji hê gelek kare wan hebû. Ji xwe, kare Zelalê zêdetir hebû. Ji ber ku ew li ber dawate bû di wê heyeme de û kare ku derdiketa pêşîya wê ew bi pêve diçû. Xwe ji ti karî ne dide bi paş ve.

Piştî ku Zelalê û hevalên wê, bi hev re sevîlkên xwe dagirtbûn û dikirin ku herina malê, êdî bi hev re rabûna ser xwe û sevîlkên xwe avêtina ser milên xwe û kiribûn ku bi re bikevin. Lê hê Zelalê sevîlkê xwe ne danîbû ser milê xwe di wê kêlikê de. Wê berî ku sevîlkê xwe dêne ser milê xwe, kiribû dewlê carake dî biavêta kahnîyê û tişî av kiriba û

bikişanda û hinekî dî av berda ser sevîlkê xwe û piştire herin. Ji ber ku gava ku sevîlkên xwe dagirtbûn û hinekî mabû bûna sekinî, êdî hinek av bi ser sevîlkê wê ve rijahabû bû, hinekî ava wê kêmbû bû. Dema ku Zelalê dewlî caraka dî avêta kahnîye ji bo ave, tiştî dike û dikê ku bikişêne, êdî di wê heyeme de lingê wê ji li ser kevirê ku lingê wê li ser bû û hinekî şamtînok bû di şamitê. Gava ku lingê wê dişamitê, êdî dike ku xwe xilas bikê. Di wê heyeme de, ew careke şamitandinê xilas dikê. Hevalaka wê ji ku sevîlke wê li ser milê wê henekeke ji li dikê û dibêjîyêde, 'ti dixweze xwe biavêje ave de, hinekî bisekina haya piştî dawate. Dema ku ew hevala wê wilo dibêje, êdî yên di ji hinekî lev dimeyîzenîn û li Zelalê dimeyîzenên û dikenin û dikin ku bi riya xwe ve herin. Lê dema ku Zelalê xwe ji şamitandine xilaskiribû û dewla xwe kişand bû, di wê heyeme de ji dilperîye xwe, werîsê dewla wê yê di nav lingê wê de û li hinek kevirên ku li ber devê kahnîye di nav keviran de ase aliqî mabû ne dîtibû. Ew ji dema ku dewla xwe dikişêne û piştire dikê ku werîsê dewlê lev bide hevdû, êdî di wê heyeme de werîsê ku di bin lingê wê de li lingê wê û li kevir dialiqê bû, wê dide ardê. Ew ji çawa ku dike ku xwe bide hevdû û destê xwe dide ber xwe, êdî destê wê ji dikeve valabûne de û di wê heyeme de dikeve kahnîye de. Çawa ku hevalên wê, dibînên ku wa ew kete kahnîye de, êdî dicihde sevîlên xwe didênin û bi ber wê ve biqîr bazdidin. Di wê heyeme de, yên ku hinekî ji wan wir de lê zêde ne dûrî wan bûn dengê wan his dikin û bilezeke re bi ber wan ve bazdidin. Nîdar ji li wir di nav koma ciwanên xort de bû. Ew ji çawa ku dengê qêrînîyê tê, êdî ew ji hisdike û gava ku hisdike ji êdî bi ber wan ve bazdide. Gava ku ew bi ber wan ve bazdide, êdî hevalên wîji, yên ku bi wî re bûn, ew ji bi wî re bi ber wan ve bazdidin. Dema ku digihena wir û dimeyîzenên, êdî dibînin ku wa Zelalê ketîye kahnîye de. Berî Nîdar dûmêr û jinak gahabûbûna wir. Ew dikin ku wê ji wir derxin. Lê gava ku Nîdar gaha wir, êdî wî xwe negirt û dicihde li pay wê avêta hundirê kahnîye.

Nîdar xwe avêtibû hundirê kahnîye, lê ji dêla wê xilasbikê, ew êdî bûbû mûhtacê xilas kirine. Yên dîn ji, hinekan ditirsahan ku xwe bi avêjena nav ave. Lê dicihde yên ku ciwan bûn tiştî ku kete serê wan de û dikin, dicihde werîsê ku li wir bû bi noqa xwe ve girêdidin û dikin ku xwe berdina kahnîye û wan xilasbikin. Ew ji wilo dikin. Haya ku ew werîs bi xwe ve girêdidin û dikin ku xwe berdina kahnîye de, êdî demek têve diçe. Zelalê ji li ser ave ne ma xuya dikir. Ew noqî ave bûbû. Lê Nîdar li berxwedida. Gava ku yên ciwan, yên ku li wir bûn û werîs bi noqa xwe ve

girêdan, êdî xwe berdana ave û ew derxistin. Pêşîka destê wan digihê Nîdar. Dema ku destê wan digihê Nîdar, êdî destê wî digirin û wî dikişênina ber kevîye û destê wî digihênina hinekan ku destê wî bigirin û bikişênin. Piştê êdî yê ku weris li noqa wî girêdeyîbû, xwe noqî ave dikê û dikê ku Zelalê ji derxe û xilas bikê. Gava ku cara pêşî ew xwe noqî ave dikê, destê wî ji wê nagirê. Lê cara duyemîn gava ku noqî ave dibê û destê xwe dirêjî ave dikê, êdî destê wî ji wê digirê û wê dikişêne ser ave. Dema ku wê dikişêne, tenê hema wilo ew di destê wî de dimenê. Weke ku bêrih bê, di destê wî de dimenê. Gava ku wê derdixê ser ave, êdî wê di nav destê xwe de dihêle û nehêle ku ew noqî ave bibê. Piştê haya ku yên ku alî wan ji dikin ku destê wan ji digirin û ew ji wan digirin, êdî ew wan derxina derve.

Lê gava ku wan derdixin, êdî ew kurikê ku ew derxistibû, hinekî weke ku ji kal ketibû. Zelalê ji bêrih li ardê dirêj kirîbû û yên ku li wir bûn, li dora wê gahabûbûna hevdû û sekinî bûn. Zelalê li ardê dirêj kirîbû. Ti bertekên ku jê dihatin nebûn. Piştê demeke dirêj nema, ewder tişî mirov bû. Gelek mirov hatina wir. Dema ku hatina wir, êdî dicihde hîç ne sekinîn û rahiştina Zelalê û birina malê. Lê hêjî ti kesekî nizanîbû ku ka ma ka rewşa wê çawa ya. Dema ku ew derxistibûn, êdî ew li wir bêrih bû. Ti bertekên jiyane di wê heyeme de ne dabûbûna xuyakirin. Çavên hemûkan li wir li ser wê bûn. Gava ku ew rewş çebû, êdî gelek çûn û hatin çêdibû. Rewşeke awarte hatibû çebû bû. Rewşeke awarte bixwezeyî di wê heyeme de derketibû hole, di nav xalkê de.

Nîdar ji dema ku ji Kahnîye hatibû derxistin ji kal ketibû. Ew ji bêhne wî demeke ku weke ku mabû sekinî. Lê piştê ne bi gelekî re ew hêdî hêdî hatibû ser xwe di wê kêlikê de. Lê Zelalê piştê ku hatibû derxistin ji, ne hatibû ser xwe di wê kêlikê de. Rewşa wê çî bû an ji çawa bû, ti kesekî nizanî bû ji yen ku bi pêre bûn û li hundirû bûn ve. Wan ji haya demeke hiştibûn ne kesek bikeve hûndirû û ne ji hiştibûn ku ti kesek derkeve dervê. Ti kesekî ne di got derkevin an ji dernekevin. Lê rewşeke weha bixweze hatibû afirandin. Demeke weha li hundirû tenê deng têne derve. Lê deng hingî di nav hevdû de bûn, mirov zêde tiştêk ji wan dangan fahm ne dikir. Lê ku piştê ne bi demeke zêde re ew dengên ku di nav hevdû de û gelek dihatin ku bi carake re bûna bigirin, êdî rewş bi temenî weke ku bê fahmkirin bû. Mirovên ku li devê derî bûn, axlabe ji zileman bûn. Jin hema bêja hamû ji li hundurû bûn. Zêde zileman maf ne dihilda ku di wê kêlikê de bikevine hundurû de. Lê piştê ku dengên girî zêde bûn, êdî piştê xaber ji hundurû hata dervê ji zileman re ji û ji wan

re hata gotin ku Zelalê jiyana xwe ji dest daya. Êdî di wê heyeme de êşeke ku gelekî û gelekî mazin kete dile mirovên ku li wir hemûyan de bû. Ciwanan hemûkên ji, yên ku li dervê bûn li dore Nîdar gahabû bûna hevdû. Hemûkan ji destê wan di destê wî de bûn û li nig wî disekinîn. Nîdar gava ku her weha xaber gahayê de, êdî weke ku dile wî tişî bibê lê hat û qirika wî tişî bû. Ji bo hestir wî ji çavên wî newin, wî zor dide xwe di wê heyeme de. Lê dihata têgihiştin ku ew zorê dide xwe di wê heyeme de. Hevalên wî ji di wê heyeme de dikirin ku li nav çavên wî ne meyîzenên. Ji ber ku wî bêhtir nekina zorê de. Lê gava ku li wan ji, li hevalên wî ji dihata meyîzandin, dihata dîtin ku ew ji çend biêş bûn. Çend ku dile wan ji diêşehe. Çend ku di dile wan de ji weke ku qêrnek ji dil hebû di ruyê wan de xwe dide der. Êşe dil, di her rewş û awayî de di ru de xwe dide der. Di wê heyeme de ji ev yeka wilo bû. Gava ku li ruyê wan ciwanên ku li nig wî disekinîn û hevalên wî yên baş bûn jê re, êşe dile wan ji ji bo hevalê wan ji wan dihata têgihiştin.

Çend êşeke mazin bû ku hevale wî di wê heyeme de ji dil hîsdikirin. Çend êşeke mazin di dilê yên ku di wê heyeme de we êşe jîn dikirin de hebû. Çend êşeke ku mazin bû ku di wê heyeme de li ruyê hevdû ku hevalên hevdû û yên herî qanc bûn ku meyîzandin dîtin. Êşe di dil de mazin ê. Xwe mazin di ru de dide der.

Nîdar di wê rewşê de gava ku li ruyê dihata meyîzandin weke ku nexweze ku wê rewşê erê bikê, rewşak dide ber çavan. Gava ku li ruyê wî dihata meyîzandin, weke ku bixweze bigirî lê zorê bide xwe ku xwe bigre dihata xuyakirin. Ji wê rewşê di hinerikên ruyê wî de sorbûnekê xwe ji ber çavên wî û haya ku digaha ber argûşkên wî dide nîşandin. Di dile xwe de gelekî û gelekî biêş bû. Gelekî û gelekî êşeke ku mazin xwe di ruyê wî de dide der. Dile wî dixwest ku di wê heyeme de qêrneke bikê. Lê wî xwe digirt. Wî xwe dijdand. Wî fikir ku li ber çavên hevalen xwe li ser lîngan (pîyan) bê. Lê zor bû jê re. Gelekî û gelekî zor bû jê re. Êşeke mazin wî di dile xwe de hîsdikir. Êşe dile wî mazin bû ku haya ku wî her weha êşeke mazin di dile xwe de hîsdikir. Ma ku êşe mirov ne mazin bê, we mazin xwe bide nîşandin. Wê xwe mazin bide ber çavan. Ne! Ku êşe mirov ne mazin bê, we dile mirov ji ne mazin bide nîşandin. Lê ku mazin bê, wê mazin ji bide nîşandin. Êşe Nîdar ji mazin bû di dile wî de. Ji ber vê yekê ji wî mazin hîsdikir di dile xwe de di wê heyeme de.

Her ku dem têve diçû bêhtir êş mazin dibû. Bêhtir dihata hîskirin. Bêhtir ji dil dihata hîskirin. Piştî ne bi gelekî şênîyên wedere hema bêja hemû li wir bûbû bûna kom. Lê Nîdar hevalên wî ew ji wir hinekî dûr kiribûn û

hinekî ji wir wirde li cihê ku ew lê hiştibûn û li wir li nig wî ji sekinîbûn. Mîrzan û ahle wan hemû ji, di wê heyeme de lev civîbûbûn. Yên ku jev xayîdî û yên ku jev ne xayîdî bûn, li nig hevdû bûn. Di wê roje de xayd çênedibû. Di rojên weha de xayd çênedibû. Divîbû ku hemûkan ji li nig hevda banan. Ew ji li nig hevdû bûn. Li nig hevdû sekinîn bûn. Li nig hevdû li hevdû dimeyîzandin.

Mirovên ku ji ber dawate ji hatibûbûnê wir, li wir bûn. Ew ji di nav komê de bûn. Ji bo çî hatibûn û nahaka ji bo çî civîbûn. Baxtê wan, ew çî bû ku şanî wan de bû, wan ji nizanîbû, fahm nedikirin. An ji weke ku mirov nexweze fahm bike, rewşek hebû. Fahmkirin di wê heyeme de hinekî yê herî zor bû. Ji ber wê yekê ji ji dêla ku mirov serê xwe bi fahmkirinê re bi wastana, tenê û tenê hema wilo bi çavên raq li dore xwe û li pêşîye xwe dimeyîzand. Meyîzandin ji di wê heyeme de ji wan re giran dihat. Dibêt ku meyîzandin di wê heyeme de girantir bû. Ji xwe di nav meyîzandina wan de têgihîştinak an ji fahmkirinak hebû. Ma ku ne bêne, we wilo ew meyîzandina wan, wê êş da bidana wan? Ne, we ne dabana. Meyîzandin ku di nav xwe de têgihîştineke an ji fahmkirineke di paraze, êdî di rewşên weha de êşeke ji dide mirov. Êş di wê heyeme de êdî sîmseta xwe çedikê. Êş dibê kulek di dil de. An ji dibe, ji dil dibe haznek û xwe weke perdeyekê bi ser mirov de û laşê wî de diberde.

Hizre dil evîna dil ê. Evîne dil ji rastîyeka dil ê. Ew rastî ji biqasî ku bixwe re xwe biwate dike, wilqasî ji bi dîtine re an ji bi di dilgirtine re xwe biwate dike. Wategirtin an ji kirin di wê heyeme de, tenê divêt ku fahm kirinak an ji gotineka ku ji têgihîştinê bê, dibê. Rastî di wê heyeme de di dil de tenê êşeke ku dil diêşenê ya. Dil Nîdar ji wilo biêş ê. Dile wî gelekî û gelekî biêş bû. Hîç û hîç tiştêkî ku di serî xwe de ne dihizirî ji, hatibû serê wî di wê heyeme de. Tiştêkî ku gelekî mazin bû hatibû serê wî.

Zêlalê, êdî ew ne bû. Wê ne bana. Wê êdî ne li nig wî bana. Wê êdî ew bi tenê bana di jiyane de. Wî hevala xwe ya jiyane winda kiribû. Wî evîna xwe winda kiribû. Wî gelekî û gelekî hij wê fikir. Miroveke ku gelekî û gelekî hijê fikir, wî winda kiribû. Ev yeka ji bo wî gelekî û gelekî giran bû. Wî cara peşî, hê ku zêde ne mazin ji bû dê û bav û malbata xwe winda kiribû. Di wê heyeme de hatibû ber ku malbata xwe ava bikê. Lê bûbû cara duyemîn ku heman tişt hatibû serê wî. Êşa cara duyemîn weke ku bêhtir hîsdikir di dilê xwe de. Dibêt ku ji ber ku wê carê mazin bû û bêhtir bitêgihîştin bû û bêhtir bi vî awayî re bi rastîye re ru bi ru mabû.

Rastî carna çend giran ê. Rastî carna çend bi êş ê. Rastî carna çend ku mirov nexweze bêne bira xwe ji, lê belê hertimî li bira mirov e. Di wê rewşê de ji ev yeka wilo bû. Ma gelo piştê wê çi bûbana. Nîdar wê çi kiribana. Wê çawa jiyana xwe berdewam kiribana. Ji vir pêde xwesti bana ji û ne xwestibana ji, wê êdî jiyana wî jê re zor hatibana. Wê jiyana jê re giran hatibana. Ev yeka wî xwestibana û ne xwestibana ji wê wilo bana ji bo wî. Êş ku dikeve dil de, êdî naye ji bîrkin. Di ti demê de êdî neye jibîrkin. Hertimî di dil de dimenê û weke pîrzikeyê di dil de hertimî kul ê. Kûlbûna dil hinekî hinekî zêde ji biêş ê. Ji ber ku ne tenê bi laş ê. Hinekî bi hest ji ya. Hest, gava ku bû teneme hinek kulan, êdî di demê de di dil de bi temen dibê. Têde dimenê û dimenê. Zor dibê ku derxistine wê ji dil. Zor dibe ku jê xilas bûn. Carna ku mirov di keve an ji dereke mirov diêşe, ew êş ne weke we êşê ya. Ew êş dikê ku bibuhurê û piştê dewsa wê ji ne menê. Lê êşe ku di dil de cihgirt, êdî zû bi zû ne buhurê. Di dil de hêlîne xwe çêdikê. Ew êşeke ku êdî bi hêlînê. Ji xaynî wê yekê ji hertimî dewsa wê dimenê. Ji ber ku dewsa wê dimenê, êdî piştê hertimî êşe wê ji xwe berdewam dikê. Dewes, we hertimî di dil de li ber çavan bê. Her ku de dilekî de êşek an ji kulek dît wê di xwe de ji bibîne. Her ku dît ji wê êşeke hîs bikê. Dewes ev e. Dewes di dil de weha ya. Dewes di dil de xwedîyê hinek encamên weha ya.

Nîdar piştî ku rastî hiskiribû, tenê di nav hevalên xwe de bi bêdeng ma bû. Ti deng an ji gotin an ji his jê dernediket. Bêdengî di wê heyeme de ya ku herî serdest bû. Lê bêdengî di wê heyeme de ya ku herî biêş ji bû. Gava ku li ruyê wî lê dihata meyîzêndin, mirov digot qey wê nahaka bi peyîvê. Weke ku bixwasta û bi peyîvîbana disekîn. Lê bi bêdeng bû. Miroven li dora wî ji yên ku ciwan bûn û hevalên wî bûn, deng ji wan ji derdiket. Lê guhên wî ne li wir bûn. Guhên wî, weke ku gelek dangan hisbîke lê weke hîç dangan hisnekê ji bû. Her weha hiskirin û ne hiskirin di wê heyeme de bi Nîdar re bi hev re xwe dide der. Nîdar dengê hevalên xwe dikir. Lê bele dengê wan jê dernedixist ku ka ma ka kî çi dibêjin. Lê dengê dihata wî. Lê wî jê dernedixist. Hişê wî ji weke ku ne li wir bû. Gava ku hişê mirov ne li dereke bê, mirov li wir ji bê, mirov wê his nakê. Gava ku bi mirov re bê axiftin an ji ji mirov re tiştêk bê gotin, guhên mirov weke ku his nek, li mirov dibe. Piştê ku axiftin xilas dibê, mirov ji xwe dipirsê ku ma gelo wî çi got an ji li ser çi axivî. Ev ji tê we wate ku his ji ne kirîya.

Hiskirin bi bal bi heybûne re û his ji li ser bûne dibê. Gava ku hişê mirov li ser bê êdî mirov rastûrast hem hisdike û hem ji têdigihije. Lê hişê

Nîdar ne li wir bû. Berî hingî bi çend kêlikan re çend bidil û can bûn. Berî hingî biçend deman, çend bi kêf û şahî bûn. Berî hingî bi çend daqan çend bi şoxûşeng bûn. Lê nahaka piştire bi çend kêlikan hamû tişt hatibû guharandin. Hemû tişt bi careke re hatibû guharandin. Rewş bi careke re hatibê guharandin. Mirov ku li ser wê yekê ku dihizirî mirov di dît ku çend û çawa çebûbû. Jiyan bi tawahî hatibû guharandin. Nîdar ji ev yeka jin dikir û mirovên ku li wir ji bûn ji ev yeka di dît. Berî hingî bi bêhneke, hemû dan û standin wam li ser dawate bûn. Herkesek ji ser dawate di da û distand. Gelekî û gelekî henek ji dihatine kirin li Zelalê û li Nîdar. Ji derên dût ji gelek mirov hatibûn ji bo wan û dawata wan. Gelek mîr û kurmîr û keçmîr hatibûn. Hemû ji ji bo dawata Nîdar û Zelalê hatibûn. Ji bo ku şahîya wan bibînên û bi wan re havpar bikin hatibûn. Lê nahaka êşe wan bi wan re havpar dikirin. Ji bo çî hatibûn, lê çî dîtibûn. Ji bo çî hatibûn, lê çî buhurand bûn.

Mîrzan ji û yên li dore ji rewş fahm ne dikrin. Ji bo ku fahm bikin di nav xalkê de diçûn û dihatin. Carna ji diçûne cihê ku Zelalê lê rih dabû. Diçûne deve kahnîye û li wir dimeyîzandin, li ser deve wê disekinîn û dihazin. Ji wan re hinekî zor dihat ku erê bikin. Ji hemû kesekî ji ew rewş zor dihat. Têgihîştina wan ji ji wan re zor dihat.

Mirovên ku li dora male bavê Zelalê kom bû bûn, êdî hema bêja şênîyên hereme hemû bûn. Piştire, xaber ne bi gelekî li herême hama bêja li hemûkî tê hiskirin. Yên ku hisdikin, êdî tenê wir. Berî hingî hemû kesekî hiskiribû ku wê dawata Nîdar û Zelalê bûbana. Mîrzan ji hemû kesekî re xaber şand bû ji bo dawatê. Bi wê yekê re ji mirovên herême hema bêja hemûkan ji hiskiribû ku wê dawata bê û wê dawata kê wê bibê. Her cihê ku Mîrzan xaber şandibûyêda li wanderan, ji wanderan gelek mirov hatibûn. Mîrzan bixwe û malbata xwe ve bi nav û deng bû. Bi wê yekê re ji haçîka ku hisdikê ku wê dawata wan bibê û bûrandina dawate ji wan re tê kirin û ew ji tenê wir. Ji her dere mirov hatibûn. Mirovên ku hatibûn ji hemûkan ji yên ku mazin bûn û ji xwe bitifre bûn. Hemûkan ji yên ku mir, kurmîr û keçmîr bûn. Hemûkan ji yên ku nave wan dihata hiskirin bûn. Hemûkan ji, yên mazin bûn. Hemûkan ji ji bo dawata Nîdar û Zelalê li wir bûn.

Mîrzan ji gava ku hiskiribû gelekî û gelekî dile wî êşehe bû. Wî Nîdar ti carî ji ji kurekî xwe cude ne di dît. Gava ku kare dawata wî dest pê kiribû wî, weke ku kare dawate kurekî xwe dest pê bike, bikêf û şahî bû. Bidil û şahî bû. Bi şex û şeng bû. Bi şêx û şeng û şahîye, ji gelek mirovên re xaber şand bû ji bo dawate. Li gor wî, wê gelek mirovên

mazin hatibana û li dawata wan li wan tamaşa kiribana. Weke dawata mîran, wê dawata Nîdar û Zelalê bûbana. Wê dilxweşîyeka xweş û geş çêbû bana. Wê piştîre ji ew şahî berdewam kiribana. Ji bo piştîre ji Mîrzan, ji bo Nîdar û Zelalê tiştên ku hizirî bû hebû. Ji wan re, piştîre ji wê çawa bi şahî û şex û şeng buhurîbana, ew ji hizirîbû. Lê tiştî ku Mîrzan di serê xwe de çêdikiribû ne bû bû. Tiştî ku wî xiyal kiribû bicih ne hatibû. Ji dêla şahîye û şex û şengê, kûl û êş serwer bû bû. Mirovên ku hatibûbûn wir ji bo dawata wan, êdî ji bo êşe wan li wir bûn. Ew bi cilên xweşik û tiştên xweşik hatibûn. Bi vî awayî re li wir bûn. Lê di wê heyeme de, êdî li wir êş hebû. Êşeke ku ji dil û gelekî mazin bû hebû.

Mirovên ku hatibûn hemûkan ji yê ku mazin bûn. Ji ber wê yekê ji cilên ser wan ji li gor herêmên wan yê zêdagekan an ji mîran bûn. Hemûkan ji li ser xwe bûn. Nîdar jî ji ber ku dawata wî bû û di nav wan de diçû û dihat, êdî wî ji weke wan xwe girêdabû. Wî ji cilên ku kurmîran li xwe dikirin li xwe kiribû. Ew ji li ser xwe û bixwe û bitfre digerehe. Mirovên ku li wî dimeyîzendin, di wê heyeme de digotin ku ew çend kurê mîrekî ku mazin ê. Wî ji wilo xwe girêdabûbû. Zelalê ji weke wî, wê ji xwe xweşik weke keçmîrekê girêdabû. Kitenê ku wê li xwe kiribû, kitenê keçmîrekê bû. Ji xwe bavê wê ji xwe weke mîrekî di dît. Zarokên xwe jî ji yê mîrekî kêmtir ne dihiştibûn. Her weha rewşeke wan hebû. Hertimî bave wê li nig Mîrzan disekinî. Weke pêşengekî ew dihata pêşwazî kirin. Ji yana wî ji bi xwendina hizir re buhurtibû. Wî ji faqatî kiribû.

Nîdar êdî wê çî kiribana? Bersivê wê pîrsê di wê heyeme de ji bo Nîdar girîng bû. Wî gelekî û gelekî hij Zelalê dikir. Nave wan bi hev re bû bû weke semboleke di nav xalkê de. Ew bû bû bûna evîndarên ku di nav xalkê de bi evîna xwe dihatina nas kiribûn. Êdî wê ji nahaka pêde wê çî bûbana. Êdî wê rewş çawa ji bo wî buhurtibana. Êdî wê Nîdar çî kiribana? Ew pîrsa dawîye mirov karibû ku gelek caran dubare bi pîrsîyana û her cara ku pîrsîbana ji, mirov bi bersivên ku jê re bihatana dîtî re mirov ew bersivî kiribana. Her ku pîrs wê bersivêke wê ji hebene. Ji ber ku dem ku di buhurî û her ku di buhurî di hundirê xwe de li gor demê û an ji wê kêlikê ku têde bersiv di mêjî de çêdikir. Lê her bersiv ji wê ji cude bana. Di wê rewşê de ew pîrsên ku me pîrsîbûn, mirov karibû ku wan pîrsan car bi car pîrsîbana û her cara ku pîrsînaba ji bersiv ji wan re dîtîbana. Di wan heyeman de ji wê bersivên ku bi êş derketibana hole.

Demek ku têve diçê û ku jinên ku şênîyên wêderêne ku levdigihenê hevdu ku êdî kare veşartine bikin, êdî êş zêdetir dibû. Jinan dikirin ku

kare bûkanîye bikin, lê nahaka kare darbest kirina wê dikirin. Ji bêrdêla dawate, darbest dihata amede kirin. Yên ku ji bo dawate hatibûn ji, êdî li ser darbestê bûn. Wê darbest amede kiribanan. Ev yeka ji girîng bû. Ev yeka ji divêt ku baş û qanc dihatana fahmkirin. Ji ber çî divîbû baş û qanc bihatana fahmkirin? Ji ber ku baxte wan çawa bû, da qana bihatana ditin. Wê sibe çî were serê mirov ne kifs bû, da qana ew bihatana fahmkirin. Baxtê wan mirovan ji ew bu. Lê baxt(qadêr) çî bû? Ma ne dihata guharandî? Ma gelo wan mirovên ku ji derên dur hatibûn ku werina dawate, ma çî rastîyê ew anîbûbûna ser darbesta wan? Zanebûn û têghiştin divirde weke ku kêma dima..

Piştî ku demek têve diçû û jinan ku bidest amedekirine veşartina Zelalê dikirin û ku dem têve diçû, weke ku dem li wan were hevdû û li wan tang bibê li wan dihat. Dem ku têve diçû, êdî mirovên ku li deve derî sekinîbûn ji, êdî êşe ku di dile wan de çedibû, êdî bêhtir bi êş dibû û bêhtir bi bandûr dibû. Gava ku li navê çavên hevdû dimeyîzandin, weke ku êşe di dile hevdû de fahm dikirin li wan dihat. Weke barakî ku giran ji li ser piştî xwe hisdikirin. Laşên wan weke ku êdî wan raneke li wan dihat. Giranîyekê, ji dile wan haya ku dihata ser laşên wan hamûkî dibû, bi bandûr xwe dide der. Wan ji li ber wê giranîyê xwe bêhêz hisdikirin. Tenê ku gava ku li nav çavên hevdû dimeyîzandin, weke ku bi meyzokên biçûk re ji hevdû re digotin ku bare me çend giran ê. Rastî ji wan wilo xwe di bin giranîyekê de his dikirin. Weke bi wê giranîyê re di serê hemûkan de pirseke ku wekhev hebû. Ew pirs ji her weha ew bû ku êdî wê ji I roj pêde wê çî bibê bû. Lê bersiv ji di serê yekî kî ji ji wan de ne bû. Pirseka ku di mêjîyê xwe de wan gelekî û gelekî li bersive wê di serê xwe de lê digerehen bû. Lê mêjîyê yekî ji ji wan, di wê heyeme de weke ku bersiv dihundirê xwe de çenedikir. Tenê pirs hebû, di serê wan de di mêjîyê wan de, lê bersiv ne bû û bersiv di serî de di mêjî de ne dihata çêkirin. Ji ber ku mejî ji xwe weke ku wastehî di dît li hevberê wê rewşa ku bû bû. Li hevberê wê ne başîya ku bûbû. Ji xaynî wê yekê ji, weke ku mejî ne dixwest ku bi hizire ji li ser bersive. Ji ber ku di hundirê xwe de digot ku ma gelo ku bersiv çêbû wê çî bersiv çawa bê. Ew çawabûna ku bi lêgerine bersive re di serê wan de çêdibu ji, di wê heyeme de bi wê rewşê re xwe tanî ser ziman. Vê yekê ji wastandinak çedikir di mêjî de. Mejî ne dixwest ku di wê rewşê de çawabûnake bi bersiv bikê.

Dem her ku dibuhurî, êdî dema darbest kirina Zelalê ji dihat. Her ku ew dem nêzîk ji dibû hê bêhtir giranîyeka ku dile mirov diêşand serwerî

wan dibû. Ji mirov re ji ew yeka zor dihat. Gelekî û gelekî zor dihat. Di serê xwe de mirov ji weke ku ne dixwest ku li ser wê yekê bihiziriyana. Ji ber ku giran dihat. Ew giranî ne ditijbaha ti giranîyên dîn. Êşek di dil de çêdikir û piştire ji di laşe mirov de tavzînok dide çêdikirin. Wan tavzinokan ji dikirin ku gîzlinok bi laşe mirov de bihatana xwere. Wan gîzlinokan ji tavîzandin çêdikir di laş de. Her weha giranîyeka ku biêş hebû li ser mirov. Lê mirov hem di hundirê xwe de û hem ji di nav xwe de li ber xwe dide. Ew rewş wê ti carî ne hatana jibîrkirin. Wê ti carî mirovên ku dîtîbûn wê ji bîr ne kiribana. Ji xwe jibîrkirin ne mumkun bû. Ji ber ku ew mêjiye ku di wê heyeme de li wir bû, wê di ti demê de destûr ne dabana ku bihatana ji bîr kirin. Wê rewşê di mêjiyê mirovan de kûlîkên ne ji bîrkirinê vekiribû. Her kûlîkêk ji tişîbû bû. Wê êdî ne hatibana ji bîrkirin.

Mîrzan gava ku ew rewş çêbû bû, êdî weke qadareke çûbû û li cihê bûyarê meyîzend bû û piştire ji li dordore hinekî garahabû û piştire hatibû nav zilemên ku li hev gahabûbûna hevdû û rûniştî bûn bihazn. Gava ku hatibû û her weha rûniştîbû, êdî, pêde ti deng jê derneketibû. Bi bêdeng li cihê xwe rûniştî sekinîbû. Di wê heyeme de gava ku li wî dihata meyîzandin dihata dîtîn ku weke ku di serê xwe de ne li wir bû. Di hundirê serê xwe de weke ku ji wir çûbû û çûbû, ka ma ka çûbûbû kudere di wê heyeme de. Hingî wilo bihazn dihata xuyakirin mirov digot ku qey dinye di wê kêlîkê de xirabûbana wê ew, ji wê rewşê xwe ne labitand bana. Wilo bi bêdeng û his weke ker û lalakî ku heye wî ji dinye nebê di cihê xwe de sekinîbû. Mirovên ku li dora wî ji rûniştîbûn, dikirin car bi car pêre biaxivin. Lê gava ku dicaribandin ku bi wî re bipeyîvîn û ku di dîtîn ku ew bi bêdengê û ti bersiv ji xwe re ne didan, êdî wan ji li ber wî bi bêdeng diman. Bêdengbûn di wê rewşê de weke afsûneka jiyane bû û li ser wan bû. Ew bêdeng bûn ji bêdengbûnaka ku ji mirov re gelekî û gelekî giran dihat bû. Ew bêdengbûn weke barakî ku giran ji mirov re dihat. Di dil de mirov weke ku dixwest wê bêdengbûne xirabikê. Lê aliyekî dile wî ji weke ku ne dixwest ku wê bêdengbûne xirabike. Her weha di dil de ji dubendî hebû. Dubendîya dil, ne tişteki dî bû. Dubendî, çawa ku mirovak hij yeke bikê û demeke piştire li ber evîne xwe bikeve nava dilwaswasîyan de, wilo xirab ê. Dubendîtî ne di temenê xwe de ji aliye hizir ve bêyekbûneke û ji aliye hestan ve ji bê êminbûneke û ji aliye saxşiyete ve ji ne neyekbûneke di pareze. Dubendîtî xosleteka ku mirov di serî de gelekî û gelekî bi waswas tevdigerehe ya. Li ser qanc û ne qancîye waswasîya bi mirov re çêdike. Di dawîye de ji tişte ku weke encama

dubenditîyê derdikeve hole ji di serî de duhizra.Di dawîye de biqasî hizreke, wilo ji hesteke û bawerîyeke ji heye ku bi xwe re bêne.

Mîrzan li cihê xwe bi bêdeng mabû bû sekinî.Di serê xwe de ji wir çûbûbû.Lê ti kesekî ya di serê wî de nizanîbû.Lê di wê rewşê de hinekî derfet ji hebû ku mirov li ser wê çûbûna wî hizir meşand bana.Wê rewşê, gelek tişt di wê kêlikê de tanî ber çavan û ser ziman.Wê rewşê wenayekê ku safîbû tanî ber çavan û ser ziman.Wê rewşê ji gotine re gotin ne dihişt.Wê rewşê ji mirov re ti gotin ne dihişt ku mirov bêne ser ziman.Ji ber ku wê rewşê, hemû tişt bi bêcil di danî hole û radixista ber çavan.

Nîdar ji hinekî ji koma zileman wirde, lê zêde ne dût di nava koma ciwanan de li ser çokên xwe rûniştî mabû sekinî.Li dora wî ji gelek mirov hebûn.Lê ew ji weke wî di cihê xwe de bi bêdeng mabûbûna sekinî bû.Deng ji ti kesekî dervediket.Tê digot ku qey herkesekê li wir ker û lal ê.Tê digot ku qey hemûkan ji zimanê xwe xwerîya.Tê digot ku qey hemûkan ji ne ji wê dinye ne.Her weha wilo bêdengîyeke ku êşa di dile mirov de tanî ber çavan serwerî **topakên** li wir bû.Topakên li wir bi bêdeng bûn.Deng ji topakên li wir dervediket.Tenê dengê ku dihat, dengê jinên ku li hûndûrû digirîn.Ew ji yên ku digirîn û yên ku diavêtina ser wê bûn.Dengê wan dihat.Dengê avetina ser wê ji ku dihat, dikir ku dile mirov bihalanda.Her gotina ku ji nav levên wan derdiket û digiha gûhan, bi xwe re êşek ji bardikir li dile mirov.Piştî ku deng weha dihat, êdî piştî di dil de axînak çedibû ji êşe ku di dil de çêdibû.Mirov gava ku ew deng his dikir, êdî di serê xwe de êdî bêhtir diçû û diçû di wê heyeme de.Êşa ku wan gotinan bardikira li dile mirovan, êşeke ku ji kezebe bû.

Jinên ku li hundurû bûn, hêdî hêdî xaber ji wan dihat, ku kare darbeste bi dawî dikirin.Piştî ku darbest hatibana amedekirin, êdî wê piştî biribanan ber mizgefte û li wir li ser mêjek ji kiribanan û piştî ji, wê ew hildabanan nav ziyarete.Li wir zîyere teke ku navdar ji bû hebû.Ji wê zîyere te re digotin *Zîyere te benîyêgir*.Zîyere te benîyêgir, ji kengî ve hebû zêde ne dihata zanîn.Lê dihata zanîn ku gelekî û gelekî kevn bû.Wê Zelalê li wir hatibana vasartin.Wê Zelalê li wir hatibana bicihkirin.Mirovên ku di wê dema ku darbesta wê dihata amedekirin de ku li wir jê re cih amede dikirin ji li wir bun.Wan ji kare xwe bi ber dawîye hema bêja anî bû.Ku weke qadereke piştî darbest hata amedekirin, êdî hinek zilam çûna hundur û rahiştina de û danîna ser milên xwe û derxistina dervê.Gava ku derketina dervê, êdî dengê mirovên ku li hundurû bûn zêde dibû û bi ber dervê ve dihat.Gava ku her weha labitandinak çêbû, êdî mirovên ku li derve ji bûn, labitandin di nav

wan de ji hêdî hêdî çebû. Piştîre bi qadereke re darbest li ser milan ku derkete derve, êdî mirovên ku li derve bûn, hemûkan ji bi tavahî rabûbûna ser xwe û li ber darbeste ketibûbûna rêza hûrmete de. Li ser darbaste gelek hamawîyên reng bi reng hatibûbûn danîn. Lê hamawîya wê bixwe ji bi pêşîye darbeste hatibû girêdan. Wate wê yekê ji girîng bû. Li pêşîye her darbesta jinan ev yeka dihata kirin. Lê li pêşîye yeke ku ne gahabê miredê xwe, ya wê dihata girêdan û bi se kevîyên wê re bixwere ve dihata berdan. Zelalê ji ne gahabû mireda xwe di wê heyeme de. Ew ji wilo dihata hasibandin. Mirovên ku ne digahana miredê xwe û bûyarên weha dihatina serê wan, êdî gelekî û gelekî di serê mirovan de dima. Zû bi zû ne dihata ji bîrkirin.

Dema ku yên ku vêce qîz bene û ku ne gahabana mirede xwe, êdî li ser wan û evîna wan bi dengê ku dil dişawitand, evêtina ser wan çêdibû. Li ser Zelalê ji wilo çebû bû. Bi dengekê ku dil dihaland dievêtina ser wê di wê heyeme de. Mirovên ku her weha ne digahana miredê xwe û tişt dihatina serê wan, êdî di nav xalkê de li ser wan digotin ku 'xwezî gahabana miredê xwe û piştîre evnakê hatibana serê wê'. Zelalê, êdî nebû. Li pişt wê ji, êdî Nîdar bitenê mabû. Wê wî çi kiribana? Ji wî re ji ev yeka çend zor bû. Çend êşeke dijwar diafirand di dilê wî de. Êşa dil gelekî û gelekî mazin e.

Piştî ku darbesta wê derket, êdî hêdî hêdî hema ku darbest bi yên ku bardikirin re kete pêşde êdî yên ku li wir bûn hemûkan ji, dana pay wê û ketina re de. Haya ku hatina ber mizgefte û darbest li ser *kevirêarş* hata danîn û yên ku li pay wê ji dihatin ku li herse alîyê darbestê bûna kom, seyde ji, êdî wê li pêşîye wan bû bûna ji bo ku li ser wê pêdivîyên olî bênine bicih. Gava ku pêdivî bicih hatina anîn, êdî wê rahiştibanan darbesta Zelalê, ew biribanan ser zîyerete. Li wir ji li gor adete, wê mirov hinek mabûbana sekinî heye ku darbesta hatibana wir. Dema ku darbest hata wir, êdî ew ji we derbaste ji dest bigirin û dênina ardê û li wir ji hinek pêdivîyên olî wê bicih bînen û piştîre wê ew bicih bihatana kirin.

Nîdar ji gava ku darbest ji malê derketibû, gelekî û gelekî dile wî êşehe bû. Weke ku li dile wî bixe bûbû. Weke dile wî bê sekinandin lê hatibû. Weke ku di wê heyeme de dinya li dore wî bizîzikê lê hatibû. Hevalên wî, yên ku ciwan ku hertimî li nig wî bûn û hevalên wî yên ku ji dil bûn û gelekî û gelekî baş bûn. Hîç ji nig ne labitîbû bûn. Ji serî haya dawîyê li nig mabû bûn sekinî. Mîrzan ji gelekî û gelekî dile wî êşehe bû. Gelekî caran wî xwe bêhêz hîsdikir û mirov di got ku qey dile wî di sekine, deve xwe divekir û ruyê xwe dirakir û hema wilo li azmana di

meyîzend. Gava ku wî wilo dikir, êdî mirovên ku li dore wî bûn û rûniştibûn ji, êdî bala xwe bi hey dibirina ser wî û lê dibûna bi hey di wê heyeme de. Ew rewş ji wî re gelekî û gelekî giran hatibû. Di rastîyê de ji, ew rewş gelekî û gelekî giran bû. Dil ew rewş ranedigirt. Ji dil re giran dihat. Ji dile hemûkeseken ku li wir bûn re ew rewş giran dihat. Ji yên ku ji derên dûr hatibûn re ji ew rewş giran dihat. Ew ji bo şahîyekê hatibûn. Lê nahaka li ser darbesteke bûn. Ew ji bo dû evîndarên ku wê bizewicîyana hatibûn. Lê nahaka ji bo dileşîyêke li wir bûn. Ji wan re ji giran dihat. Wan ji gava ku li wan dihata meyîzendin dihata dîtîna ku çend bi bédeng bûn. Dile wan ji xwe di hûndirê xwe de dipeyîvî. Wan hisa dile xwe dikir. Lê devê wan deynedikir. Gotin ji deve wan dernediket. Lêvên xwe ji ji ser hevdu ne divekirin. Bi dil êş di wê rewşê de cih girtibûn.

Mîrzan gava ku mirovan bihev re dabû bû pey darbestê, wî ji bi destgirtine dû mirovan re li pay wê diçû. Tenê hema wilo bi çavên raq û weke ku ji wê rewşê bawer nekin re dimeyîzend. Tenê di wê kêlîkê de dimeyîzend. Ji wê pêve ti gotin an ji lavz ji deve wî dernediket. Ma gelo ku gotinak ji deve wî derketibana di wê heyeme de, wê çi bigotana? Di wê heyeme de gotina ku ji nav levan ji dev derketibana, wê ji dil bana. Wê dile mirov dabana nîşandin. Gotin di rewşên wilo bi ku ji dil derdikevin de bi raperînen. Di hundirê gotinan de raperînak heya. Her gotin bi peyveke re tê ser ziman û ji bo ku tiştekî bêne ser ziman, dipeyîve. Lê di wê rewşê de ku hatibana axiftin û peyv ji nav levan derketibana ji, wê ne ji bo axiftinê tenê derketibana. Tenê wê hatibana ser ziman. Di wê heyeme de her kesek bi bédeng bû. Lê herkesek ji di dile xwe de bideng bû. Gotinên ku bi bédeng dikirin. Wan ji dibêt ku dengê wan gotinên xwe ne di kirin. Gotin bi bédeng bûn. Gotinên bi bédeng, tenê dil dengê wan dikê. Weke gotinên ku bi afsûnên. Li jiyane herweha gelek gotinên bi afsûn henê. Di wê heyeme de gelek gotinên ku bi bédeng bûn hebûn. Dil dengê dil dikir.

Lê dile Nîdar ne tenê gotinên bi bédeng dikir. Gotinên ku biqêrîn dikir. Gotinên wî, dibûna weke gûrzan û li azmana diketin û azman diqalişandin. Hingî gotinên wî gotinên ku dijar bûn. Hingî êşe dil di hundirê xwe de diparastin. Hingî giran bûn. Jiyan bi wan gotinên giran re ji wî re giran dihat. Jiyan ji wî re gelekî û gelekî giran dihat. Ma gelo wê ji wê kêlîkê pêve, wê çi kiribana? Ti hizir an ji raman di wê heyeme de di serê wî de çênedibû. Rê ji xwe re ne dîtîna ku ku çêbibin. Di serê wî de, tenê Zelalê hebû. Wî di serê xwe di digot Zelal, Zlal, Zelal û hwd. Her gotin weke ya dî bû. Lê di her gotinê de hesteke dî ku mazin tanî ser

ziman. Her gotin ji ya dî maztir bû û pêre dihata ser ziman. Lê her gotin biêş dihata ser ziman. Her gotina ku di got ji ji dilê xwe digot.

Gava ku derbast hatibû wir, li ser ziyerete, êdî mirovên ku li wir li bendê bûn, hatibûbûna pêşiyê û hinek diayên bideng ji kiribûn û rahiştibûbûna darbesta Zelalê ji dest di wê heyeme de. Gava ku rahiştibûbûne ji êdî piştire weke hinek gav çûbûbûn û piştire darbest li ber cihê û wê bidefinên danîbûn. Li wir ji piştî ku hatibû danîn, êdî mirovên ku li wir bûn û yên ku bi darbeste re hatibûn, êdî di nav hevdû de li ber darbeste mabû bûna sekinî. Piştire li wir carake dî ji seyda derketibû pêş û hinek dia kiribû û piştire kiribûn ku bidest kare definandinê bikin. Lê destê wan weke ku ne diçûyêde dimana sekinî di cihê xwe de. Her yekê li çavên yê dî di meyîzend. Çav li ser çav bû. Hêvî li hêvîyê bû. Dest ne dirabûn ku wî karî bikin. Piştire ku seyda bigotin gote wan, êdî bêdil bidest kare definandinê hata kirin. Ku kare definandinê dest pê hata kirin, êdî weke ku hesteke di wê heyeme de, giranîyeka mazin xwe da mirovên ku li wir bûn, hemûkan. Bi zêdeyî ji da Nîdar û hevalên wî yên ku li wir li nig wî bûn. Her weha da Mîrzan ji. Nîdar weke ku di dile xwe de bêjê 'bisekinin! Bisekinen!' li wan dimeyîzend. Lê tenê bidil êş dimeyîzend. Di wê heyeme de xîrat ne dikir ku li wir ji meyîzenê. Meyîzandin ji wî re giran dihat. Ji meyîzandinê re xîrat kirin êşek di dil de çêdikir. Êşeke ku giran di dil de çêdikir. Nîdar ji ji vê yekê re xîrat ne dikir. Piştî ku bidest definandinê hata kirin, êdî bi dore kare definandinê hata kirin. Her car yekî dirahişt a bêre û hinek xwalî(ax) diavêta ser wê. Piştire hinek çav çûna ser Nîdar ji. Divîbû ku ew ji hinek gavan bi pêş ve çûbûbana û hinek xwalî avêtibana ser wê. Di wê heyeme de, wî xîrat ne dikir ku li wê rewşê meyîzenê, vêce wê çawa ku karîbana ku bi pêşde herê û hinek xwalî bavêje ser wê. Kurnekir wî ev yeka ne kir. Piştire hevale wî wakalat ji dêla wî girt û çû û hinek xwalî kira deste xwe û avête ser wê. Lê di dile xwe de weke ku ew li ber wê yekê ne bi bêdil bû dimeyîzend. Tenê wilo dimeyîzend. Ti gotin ji devê wî dernediket di wê heyeme de. Bêdengbûnak hebû. Haya ku kare definkirinê bidawî bû ji, tenê hema wilo di cihê xwe de ew ma sekinî û meyîzend. Di wê meyîzandina wî de gelek gotinên ku bi qîr bûn hebûn. Gelek gotinên ku bihawarbûn hebûn. Qêrîna dile wî di wan gotinan de mazin bû. Qêrînên dil, pir bideng bilindin. Wî, dengê wan qêrînên dile xwe pir mazin his dikir. Xwedîyê dil tenê bêhtir hisdikê. Nîdar ji dengê wan gotinên di dile xwe de mazin hisdikir. Biqêrîn hisdikir. Qêrîna dil, carna di rewşna de ji alîye gelek mirovan ve tê hiskirin. Lê carna ji alîye mirovaki ve ji nayê hiskirin. Ji bo hiskirine

hestbûn pêdivêt. Hîs kirin ji bi hiskirinê re divêt. Gava ku hestbûn bû, êdî mazin hiskirin çêdibe.

Piştî ku zelalê hata definkirin, êdî piştire mirovên ku li wir bûn, hinekî dî ji li wir man. Lê piştire hêdî hêdî ji divegerihina malê. Li mal ji, wê li male Mîrzan û bave Zelalê mewlûd bidana ji bo wê. Mirovên ku li wir bûn, wê li wir ji li nig hevdû bana. Wê li mal dia kiribanan ji Zelalê re. Nîdar haya wê kêlîkê hê ti bêjê an ji ti gotin ji deve wî derneketibû. Hema wilo di cihê xwe de bi bêdeng bû. Lê dile wî dişawitî. Gelekî û gelekî dile wî diêşehe. Di serî de hevalên wî û piştire yên ku li wir bûn ku ew nas dikirin û yên ku ji dûr ve hatibûn ji bala wan bihey li ser Nîdar bû. Carna ku lê dimeyîzandin, bi çavên ku bi êş re lê dimeyîzandin. Bi çavên ku êşa wan ya dil dide dervê li wî dimeyîzandin. Her çav, ji xaynî meyîzandinê di nav meyîzandina xwe de nerîneka dil ji dide der.

Demek ku têve çûbûbû, êdî piştire hevalên Nîdar ji ketibûbûna bin çengên wî de û hêdî hêdî bi yên ku divegerehen re divregeherene malê. Piştî bi qadereke re, êdî vegerehebûbûna malê. Li malê ji, dema ku vegerehebûn, êdî piştire dîtibûn ku wa hê jinên ku li malê li hevdû rûniştibûn wê dengên wan tê. Piştire ku vegerehebûn, êdî çûbûbûna mezele mazin û li hevdû rûniştibûn. Piştire mewlûde ji dest pê kiribû. Nîdar ji li nig hevalên xwe hatibû rûniştandin. Li dore wî ji hevalên wî hebûn. Hemû lev rûniştibûn. Gava ku bitavahî li hev rûniştibûn, êdî, piştî ku seyda ji bidest xwendine mewlûde bi kurdî kir, êdî herkesek li wir di cihê xwe de bi bêdeng mabûbû sekinî û dihisand. Hesekeke di cihê xwe de bi bêdeng li xwendinê dihisand. Di wê demê de yên ku sûxratî ji dikirin, di sênîkên biçûk de, ku ji her zadî hinek xistibune de bi hev re anîbûn û danîbûbûna ber mewlûde. Piştire ji ku xwendin xilas bû, êdî wê herkesek, her yekê libek anî ji dû liban ji wan hildana deve xwe û piştire ji, wê wan piçên zadan hildan û biriban û berda bana nav bala an ji kûarên zadan de. Kirina vê yekê, ji bo sedeme rêzeke ji bo mirova ku jê re mewlûd dihata xwendin bû û sedemeke dî ji her weha di bawerîya xalkê de, wê ew zad ku kete nav bala an ji kûarên zad de, wê bereketek bixistina nav zad de. Herweha, êdî ew yeka dihata kirin.

Di her mwlûdên ku sale de ji ev yeka dihata kirin. Piştire ku xwendina mewlûde xilas dibû, êdî ev yeka dihata kirin. Ev nêzîkatî weke kevneşopîyeka ku gelekî û gelekî ji berê ve dihata berdewam kirin bû. Xwendina mewlûde, ji gelek alîyan ve ji, rehetîyek ji dikira dil de di nav xalkê de. Di hata bawer kirin ku mala ku têde mewlûd bihatana

xwendin,êdî ew mal jê bereket xilas ne dibû.Ji mirîyan re ji dihata xwedin.Gava ku ji bo mirîyan re dihata xwendin,êdî dihata gotin ku wê rihê wan wê rehet bê û wê xwe bitenê hisnekê.Herweha hinekî jî ji bo wan ji bo ku ew xwe bi tenê hisnekin ji bû.Lê ev tenê wateyek bû.Bawerîyek bû.Ji xaynî vê yekê hê gelek bawerî li ser vê yekê hebûn.Bawerîyên ku di nav xalkê de bi wê yekê re zîn û jîn dibûn. Ji bo Zelalê ji mewlûd dihata xwendin, di wê kêlîkê de.Ji wê re xeraka mazin bû û bitenê ne hiştine wê ji bû.Wê bi wê yekê re wê gelek mirovan diayên xwe ji ji wê re kêm ne kiribene. Herweha êdî wê cihê wê xweş bana.Wê dile rehet bana.Wê ew dilên ku ji wê his di kirin, wê ew bitenê ne hatibene ji birkirin.

Piştî ku mewlûd bidest xwendina wê hata kirin û ku xwedina mewlûde bi ber dawîye hat, êdî hêdî hêdî lebatbûnak ji çedibû.Ew lebat lebata piştî xwendina mewlûde ya hatin û xwerina xwerinê bû.Mîrzan ji di nav civatê de li kevîya xwe rûniştibû.Lê bi bêdeng bû.Ti deng ji wî ji dernediket.Nîdar, hinekî ji wî wîrdetir bi hevalna xwe re rûniştibû.Deng ji wî ji dernediket.Ew ji bi bêdeng bû.Di hundirê demeke kin de, çawa bi careke re jiyana wan hatibû guharandin.Ew şahî û şeng, çawa bi careke re bûbû bû dileşîyeka mazin di dilê wan de.Berî hingî kare dawate dikirin.Lê nahaka li ser mewlûde ku piştî Zelalê re jê re dixwendibûn li ser wê bûn.Çi baxtê ew anîbûbûna wê pêvejoyê?Wan ji nizanî bû û fahm ji ne dikirin.Berî hingî bi qadereke re rewşeke çawa hebû û nahaka piştî hingî re ne bi gelekî re rewşeke çawa hebû.Hemû rewş ji li ber çavan bû.Rewşeke ku giran bû ji bo mirov.Mirovên ku li hevdû rûniştibûn ji li hevdû car bi car dimeyîzandin.Gava ku li hevdû dimeyîzandin, çav bi çav dihatina ber hevdû.Lê gava ku dihatina ber hevdû ji tenê li nav çavên hevdû dimeyîzandin.Ji wê pêve tiştêkî dî ne dikirin û ne ji digotin.Meyîzandinaka bi bêdeng dibû di nav wan de.Her meyîzandin, bi bêdeng di nav wan de ji dil dengêkî ku bigotin dide derve.Di wê heyeme de ji ev yeka wilo dihata xuyakirin.

Piştî ne bi gelekî ku Mewlûd hata xwendin û piştî ku hinekî man, êdî xwerin ji hata ber mirovan û piştî ji ku xwerine xwe xwerin û êdî jê belavbûnê dest pê kir.Êdî dema çilê ji bo Zelale dest pê kiribû.Wê di çile de mabanan, haya ku dem buhurtibana.Ew dem ji çil roj bû.Di wê demê de ji wê zêde ti kar û bare ku giran ji wê ne hatibana kirin.Wê ji xaynî kar û barê rojene û yên ku li ber wan bana pêve wê karakî dî ne hatibana kirin.Gava ku çil xilas dibû êdî piştî li hevdû civîneke dî çedibû û dia hinek dihata kirin û piştî derketin ji çil çedibû.Wê piştî jiyana bûbana

asayî.Lê gelo wê jiyana bûbana asayî?Hinekî ew yeka zor bû.Bi zêdeyî ji bo Nîdar,gelekî û gelekî zor bû.Nîdar jiyana wî bi tavahî bi careke re hatibû guharandin.Evîna wî çûbû bû.Wî evîna xwe winda kiribû.Ma wê çawa ji bo wî bûbana asayî?bêjê asayîtîyê carna ji mirov re giran ku were ser ziman ji.Ji Nîdar re ji di wê heyeme de weke ku wilo bû. Êdî demên wî yên asayî ji wê neasayîyekê di hundirê xwe de bênine ser ziman.

Ma tenê Nîdar herweha wilo lê hatibû?Şênîyên wedere ji hema bêja hemûkan ji wilo li wan hatibû.Wan gelekî û gelekî hij Nidar dikirin.Wan ji bo wî jiyana ku bişahî û mayînda bi Zelalê re di serê xwe de hasiband bûn.Li gor wan û hizra wan ya ku di serê wan de wê hertişt li gor wan çûbû bana.Lê hertişt li gor wan çenebû bû.Bi careke re hertişt hatibû guharandin. Mîrzan hêjî li li ser wê rewşê ji bo ku fahm bike serê xwe diwastand.Weke ku hê ji bi tememi wî fahm ne kiribû.Jê re gelekî û gelekî zor dihat.Haya wê kêlikê tiştêkî wilo ne hatibû serê ti kesekî.Di dema wan de haya wê kêlikê tiştêkî wilo ne dîtibûn.Li ser wê yekê bi dilêş dihizirîn. Lê her ku çend dihizirîn ji di serê xwe de tiştêk ne di dîtîn.Lê ew rewş fahmkirin û erêkirin ji ji wan re zor dihat.Mîrzan di serê xwe de weke ku di ti demê de ne dixwest ku wê rewşê erê bikê bû.Di serê xwe de bûyar û cihê bûyarê di bir û di anî.Gava ku wî di serê xwe de di bir û di anî ji, Zelalê ji weke ku li ber çavên wî bê lê dihat.Gava ku wî her weha Zelalê ji di dît, êdî erêkirina rewşê jê re bêhtir zor dihat.Wê di wê demê de bi wî awayi re erê ne kiribana.Erê kirin, carna karaki dinyê yê herî zor ê.Erêkirin bi rastîyeka ku jin bûyî û li ber çavan û bi êş re zore ku were pejirendin.

Nîdar, piştî ku Zelalê herweha winda dikê, êdî di keve rewşeke nû de di jiyana xwe de.Êdî jiyana wî bi awayekê ku bi êş re û dilêş re di buhurê.Di ti demê de wê rewşê ji bîr nekê.Piştîre ji bi şahî tevgerîn ji bo wî dimirê.Piştîre êdî ku jiyana di keve rewşeke asayî de û di ser çûna Zelalê ve demek ji dibuhure ji, ew hêjî weke wê dema ku Zelalê winda kiribû dimenê.Ji wê rewşê dernekeve.Ew di hundirê xwe de hertimî wê rewşê jiyana dikê.Her ku jiyana dike ji, di hundirê xwe de wê zîn û jîn dihêle,Her weha êşa dile xwe ji çil dihêle.Piştîre gava ku ji nûkeve bidest karkirinê dikê ji, êdî tenê kare xwe dikê.Ji wê demê pêve êdî dengê wî ji zêde dernekeve. Hinek mirovên ku gelekî û gelekî wî nas dikin û hijê dikin digotin,ku me cerna heyvek bi ser ve diçû lê me ew ne di dît, ku deng jê derdiket.Herweha tenê bi bêdeng di rewşê xwe de jiyana bi bêdeng dimeşenê.Di wê jiyana xwe de di hizra xwe de di serê xwe de di mêjiyê xwe de tenê bi Zelalê re bû.Ji wê pêve di jiyana xwe de di serê

xwe de re ne dide ti kesekî dî. Bêdengbûn êdî herweha dibê xosletekî wî di jiyana wî de. Piştî tenê wilo dimenê. Demên xwe piştî ji bi tavahî li ber sawalan li çole dibuhurand. Weke mirovekî ku bi çole bikeve lê hatibû. Ji malê, hê ku fecrê ne vedayî dirabû ser xwe û sawalên xwe derdixist û di bira çole û li çole dima, haya ku dem dibû êvarî. Gava ku dem dibû êvar, êdî dihata malê. Her weha jiyana wî êdî berdewam dikê. Bi ser mirina Zelalê ve çend dem dibuhurin ji, ew herweha dimenê û jiyana xwe weha berdewam dikê.

Piştî mirina Zelalê re, êdî rojê bavê Zelalê û Mîrzan bixwe ji têne nig Nîdar û dikin ku bi wî re biaxivîn. Ew gava ku hatibûn û bi wî re axivîbûn, êdî xwestibun ku jê re bêjin ku ew dixwezî ku wî bizewicênin. Lê gava ku ew bi Nîdar re di peyîvîn û piştî wê care re ku hinek carên dîn ji dipeyîvîn û Nîdar ti bersiveke erênî nede wan, êdî ew ji dimenine bi bêdeng ku haya ku ew bixwe were û bi wan re biaxivê. Lê di wê heyeme de bala wan ji bihey li ser wî bû. Wan dixwest piştî Zelalê re wî caraka dî bi zewicênin. Lê wî ev yeka weke ku erênkiribû bêbersiv hiştibû.

Nîdar tiştî ku wan jê re di derbarê vê mijerê de gotibûn, wî bêbersiv hiştibû. Ti bersiv ne dabû wan. Piştî ji bala Mîrzan û wan li ser wî bû ku herweha bersiveke jê bigrin. Lê wî ti bersiv ne dide. Zelalê, wî ji bîrnekiribû û her ku di aqlê wî de ji bû, ew tiştê ku wilo di serê xwe de ne hizirî ji. Herweha rewşek hebû. Piştî hinek dem ku têve diçê, caraka dî li ser wê mijarê ve care ji Mîrzan û bave Zelalê têne nig wî û dikin ku li ser wê yekê caraka dî pêre biaxifin. Lê Nîdar wê care jê ji cara dî cûdetir bertekeke nede. Ji ber vê yekê ji, êdî ew ji bi bêdeng dimenên. Lê weke care peşî wê care ji, piştî bala wan li ser wî dimenê.

Rewşa Nîdar û tiştî ku hatibû serê Zelalê li herême hema bêja bigiştî hatibû hiskirin. Haçîyê ku li herême bû, ew rewş bihistibû. Gava ku bihistibûn û tanîna ser ziman ji, dile wan gelekî û gelekî diêşe. Rêzeke mazin ji mirovên herême li hevberê wê rewşê û rewşên wilo yên ku biêş bidawî dibûn hebû. Zû bi zû ji bîr ne dikirin. Di aqlê wan de dima. Her ku dima ji di nav xwe de li ser diaxivîn û didan û distandin. Her ku li ser rewşên weha danûstandin çêdibû ji, êdî hê bêhtir di rojê wan de bi gotin dima. Her ku dima ji, êdî ji deman dibuhurta deman bi vegotinê re. Rewşa Nîdar û Zelalê ji herweha bivegotinan ji demê buhurtibû demê. Mirovan, ji yên biçûk haya ku digaha yên mazin wê rewşê êdî zanîbûn. Her ku zanîbûn ji êdî tanîna ser ziman. Rewşên weha di nav xalkê de rêzek li hevberê evîndaran ji dide çêkirin.

Li hevberê Nîdar hem ji dora wî û hem ji ji herêmên dîn rezeq jê re çûbû bû. Gelek mirov piştî wê rewşê re, tenê ji bo ku wî bibînin dihatina wedere. Gelekî û gelekî mereqek û êşek di dile wan de çêbûbû. Ji bo ku mirov wê dilêşîya wî bibînin dihatina wir ku wî bibînin. Piştî Zelalê re her weha rewşak çêbûbû. Piştî ku gelek dem têve diçin ji, rewşa biêş berdewam dikê bi Nîdar re. Nîdar piştî Zelalê re weke ku Xosletên xwe yên axiftinê winda kiribin lê hatibû. Her demî bi bêdeng bû. Kê çi gotibana, ew bi bêdeng dima. Tenê li wan dimeyîzend û dihisand. Demên wî, yên piştî Zelalê re yên hisandinê bûn. Mirovên dore wî ji yên ku ew nas dikirin, wê rewşê gelekî û gelekî ew diêşandin. Li hevberê wê rewşê dilê wan dibû qat û qat. Lê tiştek ji destê wan ji ne dihat. Ma wê çi kiribana? Berî hingî û piştî hingî ji gelekî û gelekî di ber ve çûbûbûn, lê ti guharandin bi wî re çênekiribûn. Êşe dilê Nîdar kê ne kiribûn. Gava ku dîtibûn ku wan êşe dile wî kê ne kirîya, êdî bêhtir êş di dile wan de ji çêdibû. Wan ji xwe bi êş hîs dikir. Her weha rewşek bi wan re ji hebu....

Haya dema Mîrjîn û Dilşînê ji, ew rewşa wî xwe berdewam kiribû. Haya wê demê tenê bi kar û bar ve diçû. Sibehê ji nav cihên dirabû û diçû ber sawal û haya ku dibû êvar, êdî dihata malê. Ji wê pêve tiştekî di ne dikir. Cerna roj li ser rojan re diçû û heyv li ser heyvan re diçû deng lê jê dernediket. Di cihê xwe de deynekirî dima. Tenê wilo bêdeng dima. Mirovên ku ciwan bûn ku hij hevdu dikirin, gelekî û gelekî ew dianîna bira xwe di wê heyeme de. Ji ber ku ew weke hesteka evîndarîyê ya biêş dihata dîtin. Evîndaran ew hertimî li bira xwe dihiştin. Nîdar alîyekî evîndarîyê bû. Alîye ku êş têde hebû bû. Wî êşeke mazin ji bo evîna xwe kişand bû. Rojeke jî ji evîne xwe piştî wê re, biguman ne bû bû. Hertimî bidil ew li bira xwe hiştibû. Ma ku ne wilo bana, wê Nîdar wilo û wilqasî mabana di wê rewşê de? Ne, wê ne mabana. Evîn ku kete dil de, êdî di ti demê de neye ji bîrkirin. Hertimî di dil de dimenê. Dil wê jidil, piştî ji di hundirê xwe de jîndikê. Jinkirin dibê xosletekî dil di wê heyeme de. Ji bo Nîdar ji ev yeka wilo bû. Gava ku Dilşîne mazin bû bû û gahabû, êdî piştî gelek caran diçû nig wî û li nig wî disekinî. Gava ku li nig wî disekinî ji, bahse xwe û dile û Mîrjîn jê re dikir. Nîdar bi bêdeng dibû. Tenê dihisand. Tenê carna serê xwe dizîvirand û çavên xwe dibirina ser çavên wê û hwd. Ji wê pêve tiştek ne dikir. Lê Nîdar fahmdikir ku çi di dilê Dilşîne de heya. Gava ku li wê dihisand ji, gelekî û gelekî li wê bi bal dibû. Tenê hema wilo li wê dimeyîzend. Berî Dilşînê Şêrinê ji, gava ku derfet didît diçû û li nig wî dirûnişt û bahsa xwe û evîna xwe dikir. Nîdar tenê li wan disand. Lê ku li wan dihisand ji di dilê wî de şilbûnak

çedibû. Dilê wî weke ku di hundirê xwe de hinekî here û were lê dihat. Biranînên wî zêdetir dibûn. Lê xwe digirt. Her ku çî dihata bîra wî ji di dil wî de dima. Ne dide der. Ne dixwest ku ti kesek ji dile wî hisbikê. His kirin di wê demê de tenê para wî bû ji dile wî.

Her weha piştî bi Zelalê re, êdî jiyana dî ji bo Nîdar ya mayînde ku bi bêdengbûna wî re di wê rewsê de bixweze çêbû bê. Mirovên dora wî, piştî ji ew bitenê ne hiştibûn. Her malê bixwe ku ew neanîbana bîra xwe ne dibû. Ji her aliyê ve, ew dianîna bîra xwe di wê heyeme de. Piştî ku çend çaran bave Zelalê û Mîrzan bi Nîdar li ser zewece ku pêre kiribûn ku bi axivin û ti encam bidest ne xistibûn, êdî piştî wan ji ne kiribû rojava xwe de. Êdî bixwaza têgihîştibûn ku Zelalê hertimî di dile wî de weke rayaka şîn ê. Li ser wê re bahsa yekê kirin ji, wê tenê wî biêşenê. Wan ji ev yeka fahmkiribû. Ji ber ku her çend ku ya dile wî ne xwendî banan ji, hinekî ji dûr ve weke ku didîtin. Gava ku her weha di dîtî, êdî tiştî ku ji wan re dima ji ew bû ku ji wî rêzê bigirin. Piştî çûna Zelalê re, êdî ti kesekî zêde ne dîtibû ku Nîdar axivîya. Yên ku dîtibûn ne bûn.

Dilşînê, gava ku carna diçû nig û bahsa xwe û Mîrjîn dikir, ku di nav gotinên xwe de hinek gotinên, ku weke pirsan ji avadikir û lê dikir û êdî ew ji bi wê yekê re weke ku di hundirê xwe de hinekî li xwe bivêjin bibê lê bê, li nav çavên wê yên delal ku weke ku di nav avake Zelal de weke mircanekê bariqandî disekinîn dimeyîzend, tamaşa dikir. Dilşînê gelekî û gelekî li wir bi hey bû. Gelekî û gelekî li wî bi bal bû. Dilşînê gava ku dihata nig wî tenê demên xwe bi axiftina bi wî re dibuhurand. Yê ku zêde diaxivî ji ew bû. Ji ber ku Nîdar zêde ne diaxivî. Bizêdeyî ji bi bêdeng dima û dihisand. Gava ku guhdarvanekî baş li mirov bihisîne, êdî mirov ji weke wî guhdarvanî dibê axiftvanekî ku baş. Piştî ku mirov bidest axiftinê dikê, êdî di dema axiftine de gelek tiştên ku mirov bêjê têne bîra mirov. Axiftina baş, ne tenê ji aliyê hizir ve xwedîye xîtebetekê ya. Ji aliyê hestan ve ji xwedîye hinek xîtabên baş û mazin ê. Gava ku li ser axiftinê têkîlîya hestan ji bi hizir re çêbû, êdî hem guhdarvan dibina guhdarvanên baş û axiftvan ji dibina axiftvanên baş.

Dilşînê ji her weha Axiftvanaka ku baş bû li ber Nîdar. Ji ber ku Nîdar guhdarvanekî ku baş bû li ber wê. Van yekan, hevdû dikişanda hevdû. Dibêt ku Nîdar ev yeka fahmdikir. Lê ma gelo Dilşînê ji fahmdikir? Di têgihîştina wê de bû? Ew yeka ne kifş bû. Lê guhdarvanakî ku baş dibêt bide têgihîştin vê yekê di wê kêlikê de. Dilşînê, divêt ku ev yeka di wê kêlikê de têdigihişt an ji tene digihişt. Lê ya girîng ew bû ku

jev fahmkirin hebû. Gava ku jev fahmkirin çêbû, êdî wê xalên piştre ji, wê bireze re bicih werin. Fahmkirin ku nabê wê yên dîn ji bicih newên. Ev yeka girîng bû. Ji xwe ji hevdû hijkirin ji, temenê wê yê mazin ji hevdû fahmkirin ê, têgihiştinê ava dibû. Naskirin ji bi van bêjeyên re girîngîyeke tenê ser ziman. Hevdû naskirin dibê temene dilketina hevdû de. Gava ku bi hizir bê an ji bi hestan bê, hevdû naskirin û li ser wê naskirinê re têkilî çebû, êdi mêl çûna ser hevdû çedibê. Mêl gava ku çû ser hevdû, êdî temenê ku di serî de çêbibe, êdî hin bi hin mazin çêdibe û şaxsîyete diguharane. Gava ku guharandin çêbû, êdî hêdî hêdî şaxsîyete di wan xalan de xwe dirûnenê û piştre ji temenê xwe yê hez avadike. Hizra ku di wê demê de çêbibe ji, êdî hizra bievîn a. Hizre bievîn ku di şaxsîyete de çêbû û rûnişt, êdî ji mejî bigre haya ku digihê zereke biçûk guharandinên dide çekirin. Evin wî çaxî dikê malê hebûna xwe. Gava ku malê bû evînê, êdî saxsîyete ji, li gor wê male tevdigerehe û bertekên xwe dide nîşandin. Şaxsîyete divirde dibê xwedîye gelek pêvejoyên pêşketinê. Hizre evînê, hizreke civaknasî ya. Li civaknasîya mirov bandûreka mazin dikê. Gava ku bandûr bû êdî mirov kare bêje ku di wê hizra ku tê ser ziman de ji, evîn civaknasîyeka xwe ji li gor jiyane û xosletan avadikê. Ji xwe di jiyane de xwedîye wate ya. Hizra evînê dibe temenê gelekî ji dil hijkirinê. Ma gelo ol ku ji hizre evîne dûr bana, wê karibana wilqasî bi pêş biketena? Lî oîê hizra evînê ji dil li gor xwe ku anî ser ziman, wî çaxî hijkirina evîna dibê hijkirineka oldarî ji. Di wê demê de hizra evînê gelekî û gelekî girîng e. Di serê Dilşînê de hijkirineka ku ji dil hebû. Gava ku ew dihata nêzî Nîdar, êdî wê ya dile wî ji hîsdikir. Nîdar ji herweha ya dile wê hîsdikir. Hîskirin ji rihê dil e. Hîskirina Nîdar ji û ya Dilşînê ji herweha ji rihê dil bû. Gava ku hîskirin ji rihê dil bû, êdî ji bîrkirin çênebe. Hertimî di aqil de û di dil de dimenê. Di dil de mayîn ji, êdî hertimî dibê. Di dil de mayîn bixwere di şaxsîyete de di demê de hinek pêvejoyan tenê. Hinek pêvejoyên pêşxistinê bi xwe re tenê. Nîdar ji ew pêvejo jinkiribûn. Ji wan pêvejoyan bû, ku piştre Zelalê ji çûbû, lê wî Zelelê di dilê xwe weke ku li nig wî bê di dilê xwe de jîndikir. Zelalê dibê ku laşe wê çûbû bê, lê ew bixwe ji bi rih re bi wî re vejîn bû. Evîn dibê ku ew bana, ti carî ji bîr nekê û jîn bikê. Nîdar ew hertimî jîndikir.

Dilşînê ji car bi car diçû nig wî û li nig wî dirûnişt. Dema ku dirûnist ji ya dile xwe di got ji wî re. Wî ji lê dihisand. Bi bal û guh, lê dihisand. Nîdar gelekî û gelekî guhdarvanekî ku baş bû. Her ku Nîdar li wê bi bal guhdarî dikir ji, êdî ew ji hê bêhtir ji alîyê vegotine ve bêhtir bi gotin dibû.

Dilşînê ji bidil bû. Wê ji hij dikir. Wê ji hij Mîrjîn dikir. Mîrjin ji hij wê dikir. Dibêt ku ji têgihiştineke dilên bi evîn ya li hevber hevdû bû, Dilşînê dihizirî ku Nîdar wê baş û qanc fahm dike û wê dixwest ku li nig wî xwe bêne ser ziman. Ji ber wê yekê ji gelek caran dihata nig wî û bahsa xwe û Mîrjîn dikir. Ew rewşa dawîyê ji dema ku ru dabû, êdî peşîka Dilşînê hatibû û ji wî re gotibû. Wî ew fahmkiribû. Têgihiştina wê ji wilo bû. Ji ber wê yekê bû ku wê digot ku ezê bêjima wî bila xabere ji min bibê ji Mîrjîn re. Her ku ji wê mazzir ji bû. Ya dile wê herweha ew bû. Ya di dile wê de bi vî awayî re çêbû bû.

Dilşînê dema ku ji nig Mala Şêrînê vegerehebû malê û wê rewşa ku wê mala bavê Xaner bihatana û wê ew bixwestina ji bo wê rewşeke nû dabû dest pê kirin. Dilşînê divîbû ku di wê heyeme de dicihde xaber daba bana Mîrjîn. Piştî ku rewş ji Nîdar re gotibû, êdî ew hizir di serê wê de çêbû bû. Nîdar ji wê mazzir bû. Lê ew wê kêlîkê li wê ne hizirî bû. Tenê di wê heyeme de ya ku di serê wê de bû, ew bû ku xabere bişêne ji Mîrjîn û wan re. Gava ku xaber ji wan re çûbû bana, êdî wê Şêrînê û mêrê wê ji, wê hiskiribana û ew ji, êdî wê di wê rewşê de wê alî wê kiribana. Ew vê yekê ji dihizirî. Lê piştî ku xaber jê re hatibû ku wê bavê Xaner werê û we wê bixweze, êdî gelekî û gelekî bi talaş bû bû.

Dilşîne piştî ku xaber jê re tê, êdî ne sekinê û tê ji Nîdar re dibêjê. Gava ku ji Nîdar re dibêjê, Nîdar ji weke her car bêdeng dimenê, tenê weke ku wê xwesteka wê erêbikê li wan çavên wê yên xweşik dimeyîzenê. Piştî gava ku Nîdar xabere dihilde, êdî tê malê û haspe xwe amede dike û li ser sîwar dibê û dikeve re de. Nîdar sîwarvanekî ku baş bû. Di lez û baza haspan de ti kesekî di ti demê de ne dide pêşîye wî. Piştî Zelalê re, êdî zêde li haspe sîwar ne dibû. Car bi car gava ku li ber sawêl bû, siwar dibû û hwd. Ji wê pêve li hasp sîwar ne dibû. Ji bo kêfe ew li haspe sîwar ne dibû. Di wê heyeme de ciwan hertimî ji bo kêfe li hasp sîwar dibûn. Lê ew sîwar ne dibû. Di xwe re ne di dît ku lê sîwar bibê. Ji ber ku ji bo kêfe mirov li haspe sîwar bibê, divêt ku di dile mirov de hinek kêf an ji şahî hê bana. Lê di dile Nîdar de ew yeka ne bû. Piştî Zelalê re ji hîç çênebû bû.

Piştî Zelalê re jiyana wî bitavahî weke ku hata guharandin. Gava ku li jiyana wî ya li piştî Zelalê re dihata meyîzêndin dihata dîtî ku çend hatibû guharandin. Tenê diçû ber sawal û ji ber sawal dihata malê. Li xwe ji ne dimeyîzend. Serê wî lewitî dima, pora wî tevîhev gijolî dima û cilên wî yên ku li ser ji bûn qatahî diman. Jiyana wî gelekî û gelekî hatibû guharandin. Weke parsakakî lê hatibû. Lê ew yeka ji ne xama wî

bû. Tişteki ku wilo ne dihata aqlê wî ji. Maqbara Zelalê ji hersal ji alîyê hevalên wê ve û hevalen wî ve dihata zîyeret kirin. Wan ew ti carî ji bîr ne dikir. Dema ku Nîdar ji ew yeka di dît, êdî bêhtir êşe dile wî şîn û şîl dibû. Her ku ew dihata bîra wî, weke ku pîrzişkaka ku ti qamûşka wê rakê û caraka dî xwûn û adap jê werê lê dihat. Her ku xwûn û adap jê dihat ji êş dide.

Piştî ku Dilşînê rewşa xwe jî ji Nîdar re gotibû, êdî Nîdar ne sekinîbû û ketibû re de. Hawca ne mabû ku carake dî jê re bihatana gotin. Lê divêt ku ji bêsabîrîya dile wê bû ku Dilşînê piştî ku hatibû û rewş ji Nîdar re gotibû û çûbû bû û piştî ji Nîdar ji kara xwe kiribû û ketibû rê de êdî piştî ji caraka dî ji kiribû ku were cihe ku Nîdar têde dima û pêre biaxivê. Lê gava ku ew hatibû ku pêre biaxive di wê demê de Nîdar ji haspe xwe amedekiribû û bi rê ketibû û çûbû bû ji. Dilşînê firsand ne dîtibû ku caraka dî pêre bi peyîvê. Lê Nîdar rewş fahm kiribû û ew mirovkî ku zanîbû ku wê çawa bikirina. Ma gelo de û bavê wê, wê ew daba bana yekî ku wê ne xwestibana? Nîdar piştî ku bi re ketibû di demeke kin de, êdî li ti deran ne sekinî bû ku çûbû bû û gahabû wir ku bi wan re bi peyîvê. Gava ku digihê wir, êdî di kevîye navende de peşîka rastî Nûdar tê. Berî ku bi keve nava navende de rastî Nûdar tê. Dema ku hevdû rastî hevdû tên, êdî Nîdar di sekinê û haspe xwe tênê û li ber wî disekinîne û ji haspe xwe paya dibû û li nig wî ku silavê didiye de, êdî bi wî re li nig hevdû dirûnihên û Nîdar ji ji wî re rewşa dibêjê. Gava ku Nûdar rewşê hisdike, êdî ne sekinê û Nîdar ji bi xwe re dihilde û têne malê. Gava ku têne malê û Şêrîne ji Nîdar dibîne gelekî û gelekî kêfe wê têt. Gava ku dibîne ku wa herdû bi hev re ne, êdî tê peşîya wan bi ru ken. Ew ku diçe milê Nîdar, êdî wî bûrî hundur dikê,

Şêrîne gava ku Nîdar û Nûdar tenê malê, êdî dibîne ku hineki ruyê wan qirmîçîya û weke ku derdekî wan hebê tê xûya kirin. Wê yekê bala wê kişand bû. Piştî gava ku bi hev re buhurti bûn û rûniştibûn, êdî hê ne tişteki bûyî û ne ji tişteki hatî gotin, berî hertiştî Şêrîne li ruyê Nûdar meyîzend û pirsî jê ku ma ka çi bûya. Nûdar gava ku Şêrîne jê pirsî hinekî ma sekinî. Weke ku hinekî bihizirê ma sekinî. Piştî wî ji berê xwe de Şêrîne û rewşa Dilşînê û ji wê re got. Şêrîne gava ku his kir, êdî piştî hem hinekî matmayî ma û hem ji hinekî dile wê êşehe. Ji ber ku gava ku Dilşînê li wir li nig wê bû, wê di dît ku carna ew û Mîrjîn li hevdû dirûniştin. Lê Dilşînê haya wê kêlikê tişteki ji wê re ne gotibû. Lê berî hingî ji wê hinek tişt hîs kiribûn. Lê ma gelo çima wê ji wê re ne gotibû? Ev pirs di wê heyeme de di serê wê de çêbû bû. Di serê xwe de di

wê kêlikê ku wan ji wê re rewş gotibû de, ew pirs çebû bû. Li bersive di serê xwe de lê di gerehe, lê tişteke ne dihata bire wê. Piştî ku Nîdar ji rewş peşî ji Nûdar re û piştî Nûdar ji bi wî re ji wê gotibû, êdî piştî li hevdû rûniştibûn ku wê çî bikin. Di wê heyeme de dicihde Şêrînê gava ku bidest hizirandine kiribû, êdî piştî, ku hinekî hiziribû û piştî ji hizrên serê xwe rakiribû û gotibû Nûdar, emê nahaka kara xwe kin û çine mala Dildar û ji wî re rewşê vebêjin û piştî ji, emê çina mala bave min. Gava ku Şêrînê ev yeka got, êdî deng ji ti kesekî derneket û piştî dicihde kara xwe kirin û weke ku Şêrînê re şanî wan dabû kirin. Pêşîka çûna mala Dildar û çûna nig wî û rewş jê re vegotin. Piştî Şêrînê û Nûdar û Nîdar ku Mîrjîn ji hildana hevberê xwe û rewş jê re vegotin. Gava ku wî ji hiskir, êdî wî ji kara xwe kir û gote wa 'ezê ji ezê bi were werim'. Pêşîka Şêrînê li hevberê (hemberê) wê yekê rabû. Şêrînê got ku wî çaxî ez û Nîdar, emê bihev re herin û piştî me re ji, tu û Nûdar bihev re werin.

Mîrjîn li hevberê vê yekê ranebê. Piştî ku rewş ji Dildar re ji tê vegotin, êdî ew ji dikeve hiziranda. Piştî ku li wir ji hinekî li hevdû dirûnihên, êdî piştî Şêrînê û Nîdar dikevîne rê de û diçin ku herine mala bavê wê. Yanî wê çûbûbanan nig Dilşînê. Piştî ku Şêrînê û Nîdar bi rê di kevin, êdî Mîrjîn û Nûdar dimênin. Lê Dildar ji wan ji nig xwe bernede. Dildar di wê heyeme de pîr e. Gelekî û gelekî ji pîr e. Piştî ku Dildar hinekî dihizirê, êdî Nivîseke dinivîsenê û dide Nûdar ku bibê û li pêşîya wan herê û bide Mîrzan. Di wê heyeme de ji Mîrjîn ji, kara xwe dikê ku herê, lê Dildar nehêle ku Mîrjîn here bi wî re. Gava ku herweha Dildar nivîseka weke nameyekê dinivîsê û dide Nûdar ku bibê ji Mîrzan re û ku ew ji bi re dikeve, êdî piştî Dildar li malê hinek mirovên bi zane ku hertimî li nig wî disekinîn, dibake wan û dibêjê wan ku kara xwe bikin wê çine xwestinê. Nûdar li pêşîye hîç li ti deveran ne sekine heye ku digihê mala Mîrzan. Gava ku digihê wir, êdî Dicihde ji haspe xwe paya dibê û nivîsa ku di destê xwe de dibê û radestî Mîrzan dikê. Gava ku ew tê û derdikeve pêşîye Mîrzan, êdî wî li nig xwe dide rûniştandin. Di wê heyeme de Xazûre wî Birko ji li nig Mîrzan rûniştibû. Gava ku tê, êdî diçin nig wî û destê wî ji digirê.

Mîrzan gava ku nivîsê dixwenê piştî weke qadereke dihizire. Dema ku dihizirê ji hinek mirovên ku bizane ne ji li dora wî ne. Piştî ku hinekî dihizirê û piştî rewşa û hizra xwe ji wan re ji tene ser ziman, êdî ew ji hinekî dihizirin û piştî hizre xwe tînîna ser ziman. Pêşîke Birko hizre xwe tene ser ziman. Berî hingî Bave Xaner wan ji gotîye ku wê werin. Piştî Birko hinekî hizirî û ji Mîrzan re got ku 'divêt ku mirov

rêyeka baş bibîne. Lê reya ku mirov bibîne ji divêt ku hemû alî ji erê bikin. Wî çaxî riya ku me dît wê rast bê û wê bi ser bikeve'. Piştî Birko li Mîrzan zivirî û gotiye de 'riya rast bi encamên xwe ve rastîyeka mazin e û mayînda ya'. Gava ku Birko herweha got, êdî piştî Mîrzan ji li wî zivirî û gotiyê de nexwe hizre tê çîya ka wê ji ji me re vebêja, da qana êm ji zanibin. Gava ku Mîrzan weha got, êdî Birko hinekî hizirî û piştî her weha got;

*Gava ku min li Cizîre bota dixwend, hê hingî min bûyarka bi vî rengî dîtibû. Li wir hê hingî malaka ku mazin hebû, ji mazinê malê re di gotin Şiyarê terfo dihata gotin. Ew xwedîyê malaka ku mazin bû û bi nav û deng bû. Mala wî, malaka ku nêzîkî mala mîre bota bû. Mîre bota ji mazin bû û Şiyarê Terfo bixwe ji hertimî li nig mîre bota. Li qasre mîre bota bû. Şiyarê Terfo di wê demê de, hingî ne ciwan bû. Gelekî û gelekî pîr bû û navserî xwe bû. Mirovekî ku xwendina wî ji mazin bû. Zanebûna wî ji mazin hebû. Mirovên li dore wî, li wî û gotina wî di hisandin. Şiyarê Terfo ku bahsa wî dihata kirin di serê mirovan de gelek tişt dihatina bîra mirovan. Ji ber ku ew bixwe ji mirovaki ku mazin bû. Di dema xwe de Şiyarê Terfo serleşkertîya artişa mîre bota ji kiribû. Mîre bota lê bi bawer bû. Ji mêrenîya wî ji ti xûf û guman di serê ti kesekî de ne bûn. Dema ku civatên mîre bota ewên ku mazin û bi nav û deng ku ava dibûn hingî bahsa wî ji dihata kirin. Bahsa mêrenîya wî ji dihata kirin. Bahsa şerên ku wî kiribû ji dihata kirin.

Şiyarê Terfo di şerê Memê Alan de ji cih girtibû. Miroveki ku mazin bû û mîr bû. Ew bixwe ji Dirokeke wî ya ku gelekî û gelekî mazin hebû. Diroke wî, ji dema de û bavê wî dest pê dikê û berdewam dikê.

Bavê wî ji digotîne Mîre Badê. Mîre Badê, weke badakî bû. Ji ber wê yekê ji di gotinê de Mîre Badê. Wî weke badakî singa xwe diwarimand û xwe şanî mirovan dida. Mîre Badê Di dema ciwanîye xwe de mirovakî ku levhatibû ku û gelekî û gelekî li ser xwe bû. Ji mêrenîyê ve ji ti gotin lê ne bûn. Gelekî û gelekî mirovan bawerî bi wî û mêrenîya wî dianî. Bavê Mîre Badê ji di gotinê de Badê, ew ji mirovakî ku bi nav û deng bû. Hê di dema bavê wî de Mîre bota, ew li ser bixwesteke bave wî ew hildabû Cizîre bota ji bo xwendine. Mîre bota gava ku wî dihilde wir, êdî gelekî û gelekî lê bibal dibê. Gava ku ew hin bi hin mazin dibê û Mîre bota ji dibîne ku çend mêrekî ku mazin jê derdikeve, êdî bêhtir bale dide ser wî. Gava ku Mîre bota bal da ser yekî, êdî tu ji zane ku ew, êdî wê were nas kirin û ber çavan di civatan de, di civatên mîr de. Mîre Badê ji herweha, êdî tê ber çavan. Mîre bota li gor rêz û rûmete xwe û şan û şerefe xwe

tevdigerehe. Ew li qasre xwe dirûnişt û gotine wî ne dibû didû. An ji mirov kare weha bêne ser ziman, ku wî gotine xwe dubara ne dikir. Di cara pêşî de gotina wî bicih dihat. Ti kesekî ji gotina wî re ne digot ne.

Bavê Mîre badê bixwe ji mirovekî ku mîr bû. Ew ji xwedîyê qasraka mazin bû. Qasra wî ji li herêma Şengalê wanderan dima. Herêma Şengalê di wê demê de li pêş bû. Gelekî û gelekî xweş bû. Navenda Êzîdîyan bû. Mîre Bade bixwe ji êzîdî bû. Di nav êzîdîyan de xosletek heye ku mîre wan divêt ku mazin li nirxên xwe xwedî derbikeve. Ev yeka weke zagonaka ku di *Mishafa Raş* de bû. Weke zagonaka ku di *Kitêba cilwe* de hatibû kifşkirin bû. Ne ti zane ku êzîdî çawa ya û çi ya. Êzîdî ji oleke ku li Kurdistanê ya û temenê wê haya dema Zerdûşt diçê. Hinek zanebûnên me hene û em zanîn ku êzîdî çawa ya û çend ku kevna. Di nav êzîdîyete de gelek kevneşopî û rojên girîng hene. Di nav êzîdîyan de şêx heya û ew kevneşopîye. Mirov nikarê êzîdîyete ji bawerîya Zerdûşt ji dur şîrove bike. Cuhuyan ji ji wan fêrbûn ku 'tiştên haram û ne haram jev bivaqatanên û yên haram nexwûn û yên halal ji bixwûn'. 'Xirîstîyaniye jî ji wan vaftiztî û bi zewecan re bi nêre şarabê vebixwûn fêrkir'. Weke me ji bi wan re mêj, rojîgirtin, hac, kûrbantî û li ser keviran tirbên xwe nivîsên piroj nivîsandin û xwandin ji heya. Xosletê wan yê herî mazin ji divirde ewe ku bawerîye xwe di dilê xwe de baş û mazin û qanc jin bibin. Nêzîkatîyeke baş li xwezayê kirin ji bi wan re heya. Hij xwezeyê dikin. Ew tifnekina ardê û nava êgir. Ji ber ku gelekî û gelekî li nig wan tîfkirina ardê ne baş a û agir ji pîrojê. Ji ber ku bawer dikin ku şawq şamal (nûrh) ji êgir derdikeve. Kesk, sor û zer bi hinek rengên dîn re li nig wan ji pîrojê. Navê *Xûde* li nig wan mazin û pîrojê. Rojê çar caran dia kirin li nig wan ji farzê. Zakata xwe ji di nav mirîd, şêx û xizanan de hevpar dikin. Dara *tu* yê li Kurdistanê li gelek cihan heya. Ew dar li nig wan pîrojê. Li gor bawerîya wan ji dare tenê çiqlekî wê ji qut bê kirin guneha. Nave *meleke tawis* li nig wan mazin û pîrojê. Di bawerîye wan de mirov ji *êgir*, *av*, *hawa* û *axe* çebûya. Gelek zanistvanên demê ji yên ji me û ne ji me ji van hizrên wan sîd girtina. Ew zanistvanên, yên ku ji wan bûna û yên ku ne ji wan bûna ji hebûn. Hizreka mazin bi wan re hebûya. Jiyanaxwe xweş dimeşandin. Van gotinên wan, bingihê gelek filozofan ji wan u ne ji wan avakirîya. Ji bo ku mirov wan fahmbike û nasbike û dîroke wan fêrbike têra me zanebûna me di derbare wan de heya. Hemû zanebûn ji zanebûnên dîrokî ne. Ne ti zane ku piştî ku musulmanetî hat, êdî rewşê wan ji kete rewşeka dîda. Jiyanaxwe wan, êdî ne weke berê xwe berdewam kir. Di bin nava olê de çûna ser wan mazin

çebû.Lê Pexamberê me ji 'gotibû aşîfî û di bêyne xwe û Mekîyan de aşîfîyak xatkiribû(mohr).Lê avnake piştire hata ji bîrkirin.Dema ku hata ji bîrkirin, êdî çûna ser olên dîn ji mazin çebû.Piştî wê ji bîrkirine, êdî di naqabîna olên de şer derket.Şerên wê demê hê diwartirin.Gelekî û gelekî maztir û bi xiratirin.Piştî çûna pêxambere me çû ser rahmata xwe, êdî şer zêdetir dibin.Hemû şer ji şerên desthilatîyê ne.Piştire li Kurdistan ê, êzidîyan ji zêde nesîbên xwe ji ji wan şeran girtin.Maf ji wan re, piştire ne ma.Êdî çûna ser wan mazin çebû.Piştire hizra ku derxistina hole ew bû ku di gotin ku 'ew ji şaytên re dia dikin'.Vî hizrî ji çûna ser wan rava dikir.Lê ya rastî ev ne rast bû.

Li Çizîre bota ji gelek hebûn.Li Cizîre bota û li dora wê musulman, êzidi û filah ku di nav hev de jin dikin hene.Di nav hevdû de weke bîrayan jin dibin.

Gava ku êz li wir bûm, min gelek û gelek ji wan dîtî û êz bi wan re rûniştîm, di civata wan de rûniştîm û min gelek tişt ji wan fêrkir.Min hizre wan fêrkir.Gelek tiştên ne baş di derbarê wan de piştî ku êrişên ser wan berdewam kirin, êdî hatina rojeve û hatina gotin, êdî wan gotinên ku dihatina gotin min dît ku temenê êrişkirine li ser wan çêdikir û rava dikir.Hinek mirovên ku aligirê êrişa li ser wan bûn, digotin ku 'haçîye ku dû mirovan ji wan bikûjê wê xûde wî hilde cenete xwe di dinya dî de'.Piştire her weha berdewam dikirin ku digotin ku 'herina ser wan û jin û malê wan ji musulmana re halale!'.Piştî gotinên weha re êrişeke mazin li ser wan ruda û gelek ji wan hatina kûştî.Piştire gelekên ji dest danî ser malên wan.Bi êrişên re pergale wan ya olî ya ku hebû, xwestibûn ku were xirakirin.Gelek nivîs û nivîserên wan hatina şawitandin û windakirin.Lê ne ji alîye olî ve û ne ji ji alîye pergaliya xwe ve têkçûn.Ji ber ku temenekî wan yê xort hebû.Ji alîye hizir ve bê an jî ji alîye gotinê ve bê xwedîyê zanebûnaka mazin bûn. Bêja 'beytan' wan mazin bikar dianî.Piştire di nav me de ji ev bêja ji alîye me ve ji hata bikar anin.Lê piştire bêjeyeke dî me çekir.Ew ji bêja *qasîde* bû.Bêja *qasîde* di wate xwe ya bingihin de ji wate bêja beyte ne dûre.Piştire herdû bêja bûna bêjeyên ku bi hev re an ji li duv hevdû dihatina bikar anîn.

Gava ku ez li Cizîre bota bûn, min ev yeka hemu fêrkirin.Êz bi wan re rûniştîm û min ji wan re rastîya wan fêrkir.Min dît ku çend gotinên ne baş di derbarê wan de tene gotin an ji tene bi kar anîn.Gava ku min ev yeka dît û fahmkir, êdî ez bi mîr re ji peyîvîm li ser wan mijaran. Wî ji maf da min û me bihev re rojeke em çûne civata wan û ew ji bixwe bi

wan re kete nîqaşan de. Piştire di nav wan û mîr de hev girtinaka mazin çêbû. Nav mîre bota û mîr Badê Şengalê ji di wê demê de çebû.

Gava ku nava wan çêdibe û xwes dibê, êdî bi ser hevdû de ji diçin. Mîre bota bixwe ji diçê Şengalê li wir li cihê wan dibîne û gelekî û gelekî sûdeke ku mazin ji wan û çanda wan digirê. Ji xwe çanda me yek bû. Zimanê me ji yek bû. Mîre bota piştire têdigihijê ku ti farqîti di beyne me de nîn e. Em hemû yek ên. Gava ku mîre bota digihê vê têgihîştinê, êdî bêhtir mîr û ew bi ser hevdû de diçin û tên. Piştî ku mîre bota û mîre Şengalê, Mîr bad hevdû nasdikin û bidest bi ser hevdû çûne de dikin, êdî ew ji tên nig mîr û mîr ji diçê nig wan. Di demeke kin de ew dibîne heval û hogirakî ku baş ji hev re. Piştire gava ku hevdû nasdikin, êdî Mîre bota kurê wî ji Şiyarê Terfo dihilde nig xwe û li Cizîre bota wî dide xwendin û piştire wî dihilde nig xwe û li ser artişa xwe ji dike serleşkerê ku mazin ji.

Mîre bota gelekî û gelekî hij Şiyare Terfo kiribû. Ew bixwe ji mirovekî ku gelekî û gelekî jîr bû. Mîre bota ji ew yeka di dît. Dema ku Şiyare Terfo li wir bû û li nig mir bû, ez ji li wir li nig mîr bûm. Min ji li wir dixwand. Gelek caran ji ez ji li nig mîr li civata wî rûniştim. Hingî min di dît ku mîre bota çend hêjatîyeke didîyêde. Mîre bota gava ku dihat û di nav civate de dirûnişt ji li dora wî gelek mirovên ku biqadr hebûn rûniştibûn. Mîre bota di nav wan de dirûnişt û ji wan re li ser mijaran dihizirî û yê ku di nav xalkê de ru didan û yê ku hiskiribûn ji wan re digot. Mîre bota gelekî ji dixwand. Pirtûkxaneyeka wî ya ku mazin bû di qasre de hebû. Têde gelek pirtûkên ku mazin hebûn. Mîre bota ji wê pirtûkxaneya xwe fêrdibû û di civatê de ji me re tanî ser ziman. Em ji jê fêrdibûn. Li civata mir rûniştin, ji me re tiştê ku mazin û girîng bû û gelekî ji hêja bû.

Piştire rojeke em ku li civata mîr rûniştibûn xaber ji me re hat ku wa Mîr badê Şengalê wa we hata zîyere wî. Gava ku xaber ji mîr re hat, êdî min dît ku mire bota çend bi kêf bû û bi wê kêfbûna xwe re ji cihê xwe rabû ku here pêşîye wî. Gava ku ew rabû, êdî me bihevre bi mîr re rabûna ser xwe ku bi wî re herina pêşîye mîr Badê Şengalê. Kurê mîr Badê Şengalê Şiyarê Terfo ji di rax mîr de bû û diçê pêşîye bave xwe di wê heyeme de.

Mîre bota gava ku çû pêşîye wî, em ji bi pêre bûn. Kurê Mîr Badê Şengalê ji bi wî re bû. Gava ku em çûna pêşîye wî û me dît ku wa hatin, êdî me dît ku çend mirovekî ku bitifreye û ji xwe bi bawere tê xuyakirin. Dema ku me ew dît ku wa ew hat, êdî me dît ku wa çend sîwar

ji wê pêrene ku tèn.Sûwarên ku pêre hatibûn û me dîtin, hemûkan ji ji mirovên ku simbêl qaytan pêk dihatin. Hemûkan ji mirovên ku li ser xwe bûn.Mîr Badê Şengalê ji di nav wan de bû û dimeşîn.Li di tihêle wan de ji haya ku dirêjê paş dibû ji di xateke de hinek haspên ku malî ji li ser sûwar bûn dihatin.Xatûne mîr badê Şengalê Terfa dile ji di nav wan de bû.Terfa dilê bi kitene herêma xwe bû û gelekî û gelekî xweşik bû.Poraka dirêj û hina kirî li ser serê wê bû. Pora xwe wê li pişt xwe kiribû kezîyeke stûr û bi kezîye xwe ve hamawîyeê sor, zer û kesk girêdabû bû.Kitene wê ji bi ardê ve dixişiqî.Milikên kitene wê ne weke yê herême botanê fireh û dirêj bûn ku bi ser hevdû ve girêdidan û diavetina bi pişt xwe ve.Yên wan li ber gûzeka dest digaha hevdû û gava ku bi ber çeng ve diçû ji fireh dibû.Lê kitene wê weke du qat li ser hevdû bû.Qata ser zêde ne stûr bû.Lê ya binê weke ku hinekî stûr bû.Lê her ku çend stûr ji bana, paqên wê dihatina kifşkirin têde. Terfa dile gelekî û gelekî li ser xwe bû û bi xweşikatiya xwe re hey dikişanda ser xwe di wê heyeme de.Hînerîkên ruyê wê hinekî weke ku sor bûn.Ew sorbûna ku hebû ji hey dikişanda ser wê di wê heyeme de.

Li dora Terfa dile ji gelek jinên dîn yên ku bi pêre hatibûn hebûn.Gava ku bi tevde gahana nig mîr, êdî Mîr Badê Şengalê ji ji haspe xwe yê sipî ku manaq bû paya bû û çû bi ber mîre bota ve.Me ji di wê heyeme de li wan û li wê heybet û xweşikatiya ku dikete berde çavan de tamaşa dikir.Pişt re ku ew payabûn, piştî wan re, êdî jin ji payabûn.Gava ku ew payabûn ji, êdî jinên ku bi jina mîre bota re hatibû bûna wir, bi wê re çûne bi ber wan ve û ku gahana hevdû û ku gahana nig hevdû ji, çûna ruyê hevdû û hevdû bidest hevdû girtin û birina hundurû.Ew berî mîran çûna hundir. Mîran hinekî dî li ber hevdû man û bi hevdû ve man.Pişt re êdî bi kerem kirine mîre bota re hemûkan ji bihev derbasî hundurû bûn ku herina mezele mazin ya civate di qasre de.Gava ku dimeşîn, mîre bota û mîr Badê Şengalê ji li pêşîya yên ku li dore wan dimeşîn bûn. Hemûkan ji yên ku bi wan re bûn bi me ve yên ku cilên xweşik li ser wan bûn û li xwe bûn.Hemûkan ji yên ku mazin bûn.Hinek ji wan ji kî zane ku serekê kijan êle li wê herêmê bûn.Mirovên ku mîrbûn an ji sereke bûn an ji pêşengbûn an ji herweha zanistvan bûn li civatên hevdû dibûna mêhvan.Bi ser hevdû ve diçûn.Haya wan ji hevdû hebû.Dema ku bi ser hevdû de diçûn ji, êdî ji hevdû re gelekî dîyarî û huremûr ji dibirîn.Herweha cihê xwe di dilê hevdû de çêdikirin.

Mîre bota, ji xwe ku mirov herê nig wî, ne dibû ku mirov dest vala herê.Ew mîre bota bû û li qasre rûniştibû.Ma we çawa bûbûna ku dest

vala çûbûben nig wî. Herweha, ku ji nig wî ji vegerehe ban mal, mîre bota destê wan vala ne dişand. Bêdiyarî ew bi rê ne dikirin. Tiştêkî wilo bêguman wê nave mîre bota xirab derxistibana. Wê wî di nav mirovan de kiribene fihetîyeke de. Ji ber vê yekê ji ne dibû ku bêdiyarîyên ku mîr bide ji wir ji bê vaqatandin. Ew yeka ji çend ku ji mîrên ku dihatina nig mîre bota re dibuhurt, avçend ji ji bo wan û li qasre wan mayîn ji dibuhurt. Lê ji bo qasra mîre bota ev yeka bêhtir bi wate û girîng dihata ber çavan. Mirovên ku pêşeng an ji zanistvan ji bana ku dihatina nig wî biqadrakî ku mazin dihatina pêşwazîkirin. Ma ku mîre bota wilo ne kiribana, wê nave xwe bi ku li zanistvanên re bêalaqaya wê derxistibana. Ev yeka ji ne tiştêkî ku baş bû. Mîre bota biqasî(çend) ku bitifretîya xwe û mazinatîya xwe re dihata ser ziman û naskirin wilqasî(avçend) ji bi qadr dayîna zanistan ji dihata ser ziman û nas kirin. Ew mîre Cizîre bota bû. Di serî de wate ve bêjê, de wate xwe de hinekî wate zanistîyê ji tanî ser ziman û ew ji mîre wê zanistê ji bû.

Dema ku mîre bota û mîr Badê Şengalê bihev re buhurtina mezele civate û rûniştin pêde, êdî li wan bi bal dihata meyîzandin. Li gotinên wan yên ku li ber hevdû digotin bi bal dihata meyîzandin û hisandin. Mîre bota ji vê yekê zanî bû. Ji ber ku hertimî rewşeke wilo li ber wî bû û hertimî li gotina wî ya li ser mîr û mîrxasan baş dihata meyîzandin. Gotinên wî weke ku kevneşopîyek bi pêş dixist. Weke ku hinek nirxên ku hebûn yên xalke bi zanebûn tanîna ser ziman. Her weha wilo dihata xuyakirin.

Piştî ku mîre bota û mîr Badê Şengalê li hevdû rûniştin, êdî ne bi gelekî re bi hev re di axiftinê de germ bûn. Dema ku germbûn ji, êdî gotinak ji wî û gotinak ji yê dî ketina ştaxaliyê de. Gava ku diaxivîn ji, pêşîke ji dîtinên xwe diaxivin. Piştî hinekî mîre bota diaxive û piştî ji Mîr Badê Şengalê bidest axiftinê dikê di wê heyeme de û herweha di axivê;...

*Silav ji te re mîre bota ku em nahaka li civata hevdû ne. Silav ji te re ku em nahaka li ber hevdû ne û diaxivin. Em di reyeke dirêj de hatin. Em nahaka ji herême min ya Şengalê tîn. Herême şengalê herêmeke mazin e. Herêmeke piroje. Dema ku me ji wir da re û em hatina vir, êdî me di re de, riya xwe bi gelek cihên dîn yên ku mazin û xweşik ji bûn xist. Em hatina Mûş ê ji û li wir ji em hinekî man û piştî me riya xwe berdewam kir. Riya me piştî bi Merdo ket ku cih û ware filahên me bû. Li wir ji me gelek mîrên mazin û qanc ku ji haziran ne çêtir nas kir. Êm bi wan re ji man. Piştî em ji hatina herêma mizîzexê. Li wir ji em bi mêhvandarî

hinekî man û me li wir ji gelek mirov naskirin. Piştire, ji wir em hatina vir û em nahaka li nig mîre xwe yê bota ne bi dilekî xweş û geş. ...

Piştî ku Mîr Bade Şengale axivi, piştire mîre bota hinekî weke ku xwe derxe pêş li xwe kir û piştire herweha bidest axiftinê kir; ...

*Ti nahaka bixêr û silemet hatî malê min. Ti weke ku li male birayê xwe bê divêt ku ti xwe rehet hîs bike. Me hevdû nas kiribû û dema ku me hevdû naskiribû ji, me hevdû ji hevdû re kiribû bira. Ya rastî ya dile min ev e û vê gotinê vedibêjê dile min.

Win demeke dirêj di rê de hatina, pêşîke hinekî li rehetê xwe meyîzenin. Li kêfe xwe meyîzênin. Wê demên me hê gelek çêbibin ku êm bihev re bi buhurênin...

Piştî ku mîre bota ev gotin kir, êdî Mîr Badê Şengalê ji, weke ku erê bikê gotinên wî pêşî ji gotinên wî re got' erê' û piştire ji weke ku ji dil bêjê ere li ru yê mîre bota bikêf meyîzend. Dema ku wî li ru yê mîre bota meyîzend, êdî mîre bota ji bikêf li ruyê wî meyîzend û piştire civata berdewam kirin. Herweha di wê heyeme de navbereke germ di naqabîna wan de çêbû. Mîre bota di wê heyeme de bi kef dihata xuyakirin û bi ser bilind dihata dîtin.

Piştî ku Mîre bota ji axivî û piştire ku ew ma sekinî weke ku mafê xaberdane bide mîr Badê Şengalê, êdî piştire mîr Bade Şengalê mafê xaberdane hilda û bidest axiftinê kir; ..

*Mîre min, gava ku axivî gelekî û gelekî xweşik û dicihde axivî. Ezê nahaka ji mîre xwe re bahsa hatina xwe bikin. Bahsa di dema hatine de ku di rê de çî me dît û hata serê me, ezê ji mîre xwe re vebêjim.

Dema ku em hatin û em ku gahana Mûşê, êdî li em weke demeke man. Li wir em berî ku hê em bi kevina navende de, em gahana herêmeke dî ku jê re digotin ku herême Wardo. Li wir ji em li mala mîre wir man. Mîrê wir ji di gotinê de mir Palo. Mîr Palo mîrovekî ku li ser xwe bû û li mala wî ji gelek mirovên ku sûxratî dikirin hebûn. Mîr Palo, gava ku em gahana wir, êdî em li mala wî man. Di dema ku em li mala wî man de ji, wî mêhvandarîye ti kêmesî ne de nîşandin. Ji me re gelekî û gelekî mêhvandarîyeka mazin kir. Em weke demekê li wir man û em her ku em diman ji, me hevdê baş û qanctir nasdikir. Ew bixwe ji bi malîyên xwe ve li ber me ve diçûn û dihatin. Me ti kêmesîyên wan ji aliye mirovahîya wan ve ne dît. Li wir li male Mîr Palo, weke du rojan em man. Dema ku em di serî de çûbûbûna wir û dema ku em li wir bûn me tiştêkî ku ne baş ne dît. Lê dema ku em hatibûbûna wir mala wî û em buhurtibû bûna mezela rûniştinê û em lê rûniştibûbûn, êdî me dît wa jinaka pîr rûniştîya

û bi bêdeng ê. Dema ku em li wir bûn ji wê pîre ti gotin bi me re nekir û axivî. Piştê ku em ketina roja duyemîn ji min ew jina pîr dît û dise li wî cihê ku roja berê lê rûniştibû li wir rûniştibû, lê dise bi bêdeng bû. Wê rojê ji roj bi ber dawîyê dihat. Em demeke dirêj ji li nig hevdû rûniştibûn, lê dise wê jina pîr ti axiftin ne kiribû. Piştê ev yeka ji min re gelekî û gelekî bû mereq. Ne ti zane ku di adetên me de, ku li maleke ti rûniştibê û yek li nig tê rûnihê û bi terê ne peyîvê ji wê malê, êdî ev yeka tê wê manê ku ji mêhvandarîya tê ne xweşiyak heya. Gava ku herweha ev hizir ji hata serê min û min ew jîna pîr dise her weha bi wî awayî dît û ku dise ne peyîvî, êdî min kir ku ji mîr Palo bipirsim. Gava ku min herweha kira serê xwe de, êdî ez di rûniştinê de li demeke mûsaît gerehem ku jê bi pirsim. Dema ku em li nig hevdû rûniştibûn, careke min di ber Mîr Palo ve avêtibû ew ne ştaxalîbûna jina pîr. Lê wî ji weke ku fahmnekiribê li xwe anî bû der. Ev yeka jî ji çavên min neravî bû. Piştê dema ku min ev yeka ji weha fahmkir û min dît ku wî di berde avêtina min fahmkir û li xwe ne anî der, êdî di serê min de bêhtir wê jine cih girt. Ew jina pîr kî bû? Peşîke divêt ku ez bêjim ku me ew ji nizanîbû. Ew yeka ji hê ji me re ne hatibû gotin. Ev yeka ji ne asayî ji me re dihat. Dema ku li maleke mirov dirûnihê û yên ahlê malê yan ku xwedîyê malê ku mirov wan nasnekê bi mirov didina naskirin û yan ji ew bixwe xwe bi miriv wan dide naskirin. Nêzîkatîya makûl ev bû. Lê ev ne bû bû.

Piştê gava ku min dîtibû ku jina pîr ji pîr bi bêdeng bû, wê yekê ji heye me kişand bû. Jinên pîr li her derê bigotinên. Bi ştaxalî ne. Li her herême ev yeka wilo ya. Di nav civataka meran de ji bê an ji di nav civataka jinan de ji bê, ew bigotinên, biştaxalî ne. Lê li wir ew li nig me rûniştibû û ne biştaxalî bû. Ne tenê bala min vê yekê dikişand. Yên ku bi min re bûn bala wan ji vê yekê dikişand. Gava ku bala wan kişand, êdî heye wan ji diçê ser wê. Li bendî min bûn. Di axiftin û pirsînê de wan di wê heyeme de tiştek bi serê xwe ne pirsîn. Ji bo wê nêzîkatîyên wan yê bi rûmete êz nahaka di gotina xwe de ji bo ku ew nahaka li min disênin, ez sipasîya xwe şanî wan didim. Wê yekê li wir serê min bilind kir. Gava ku ew wê yekê weha kifş dikin, êdî bala wan diçê ser wê. Lê tiştekî ne dibêjin û ne ji di pirsîn. Lê di wê heyeme de dema ku min li wan meyîzend ji min dît ku heye wan wa li ser min e. Min ev yeka kifşkir. Dema ku min kifşkir ji, êdî pêşîka min li dora xwe li wan mirovên mazin meyîzend bi careke re û piştê min kira serê xwe de ku bi pirsim.

Di wê heyeme de xwedîyê malê, Mîr Palo ji haya wê kêlîkê tiştek ji me re ne anîbû ser ziman. Piştê gava ku ew yeka pîr di serê min de cih

girtibû û dema ku pişti ku wê yekê weha di serê min de cih girtibû, êdî min kir ku bi pirsim.Lê di wê heyeme de çawa ku min devê xwe vekir ku bi pirsim, lê hê gotina min ji deve min derneketî Mîr Palo bi tememî xwe li min zîvirand û bi min re axivî û herweha li wê jine ji me re gote min;

*Ez di bê qey ya di serê tê de nahaka çîya êz dizanim.Ya ku di serê tê de ya ku hatiya ser zimanê tê ku ti ji min bi pirse ya.Lê ti ji zane ku di rewşeke weha de, divêt ku berî ku ti bi pirse divêt ku êz bersiva tê bidim.Ya rastî ji ew ê.Ti ji zane, ku ez berî ku ti ji min bi pirse ku ez bersiva tê nedim, we ne rast bibê.Li gor me û adetên min ji ev yeka wilo ya.Win mêhvanên min ên û win li ser serê min ên.Veca nahaka ez ji we re rastîya wê jina ku pîr û li hevberê wê bi bêdeng sekinîya ji we re bênima ser ziman.

Ew jina ku win li wir dibînin û pîr ê, ew dayîka min ê.Vê gotine min, ez bi bawerim wê mat kir.Lê belê ev yeka rast e.Ne ku zimanê wê nîn e ne peyîvê, ne ku nikarê bi peyîvê, ne ku nizanê bi peyîvê, ne peyîvî.Ew jinaka ku gelekî xwendî hizirê û dinye ji dîtîya.Berî nahaka bi çend salan, mîran ji malên xwe re digirtin û dihatin û bi wê dişewerîn.Jê aqil digirtin.Jê fêr di girtin.Lê nahaka weke ku win ji dibînin ku di cihê xwe de rûniştîya û bi bêdeng ê.Ti deng jê dernekeve.

Ew dayîka min ê.Ez kurê wê me û nahaka mîre cihê xwe me.Navê me û mala me yê ku heye mazin e.Mala me mazine.Mala me an ji ahlên mala me, ne tenê ev mirovên ku win li vir dibînin.Ji xaynî wan ji, hê gelek ahlê vê malê hena.Lê ew li alîye navende ya dî dimênin û haya nahaka ji ev haft salin ku ne buhurina vî alîyê me.Her weha ji alîyê me ji heye nahaka ji wê herême ve ne buhurîna.Win nahaka vê yekê di serê xwe de dibin û tînin ku ka ma ka sedema wê çîya.Di serî de divêt ku ez bêjim sedeme pêşî ku hinekî bi dayîka min ve ji girêdayî ya û bûya sebe ku jev qut bibin. Xweşkaka min ya ji min biçûktir ku navê wê Dilxam û kûreme min ku navê wî Sîpan hebû.Mala me berî nahaka, ez karim bêjim ku çend bi hev ve bû û yek bû, hazne mirovan dikişanda ser xwe di wê demê de.

Xweşka min Dilxam keçikeke wilo xweşik bû ku yekî di dît, êdî tenê ew dima di aqle wan de.Hingî xweşik bû û li ser xwe bû.Dema ku biçûk bû ji, haya ku mazin bû bidil mazin bû.Bi hijkirina me re mazin bû.Dile me hemûkan ji bi pêve bû.Ruyê kî wê yê xweşik û ji xwe re hebû ku dihata dîtin li ser mirov bandûreka mazin berda.Xweşka min hê ku biçûka dile wê diçê ser kureme wê Sîpan.Sîpan ji xurtekî ku li xwe bû û gelekî û gelekî levhatibû.Hingî levhatibû gelek mirovan carna ku ti kara wan ne bana ji bi hêncete ku wî bibînin karak ji xwe re derdixistin û

dihatin ji ber ku wî bibînin. Hingî wî ji herweha li ser mirovan bandûr berdida. Gelek malên mazin yên mîran ji xwestin ku wî ji xwe re bikina zava. Lê wî erê ne dikir. Wî ne digot erê.

Bavê wî Rûstem ji dixwest ku wî bizewicêne. Lê her ku çend gelek firsandên mazin ketina derbe xwe de ji, wî digot ne. Rojeke bave wî em hemû li xwe dana hevdû û gote me divêt ku win ji min seba ku ev kur ji waqas mirovan re dibêje ne bibînin. Me ji ji emê xwe re got 'bila'. Wî ji me re got ku me çi kir, wî got ne, vêce win çawa bikin bikin û bibînin. Me got 'çawa', wî ji gote me 'ez nizanim, lî bele divêt ku win sebe wê yekê ji min re bibînin û bêjin'.

Me di wê heyeme de ji emê xwe re got 'bila'. Lê belê ti hizir ji di serê me de nîn ê ku ka ma ka emê çawa wê yekê hîn bibin û herin ji wî re vebêjin. Hînbûn di wê heyeme de ji me re zor hat. Sîpan diçû ber sawal ji. Çûna wî ya ber sawal ji ji ber ku hinek neçîran bikê ji bû. Gava ku diçû û dihata malê ji destê wî vala ne dihata malê. Gava ku diçû neçîre ji zanîbû ku wê çawa neçîre bikê. Neçîrkirin hinek hunerên zanebûnê dixweze. Ew hunerên zanebûnê ji bi wî re hebûn. Gelek hevalên wî yên ku di sala wî de bûn ji, hertimî pêrebûn û bihev re diçûna neçîre û bihev re li haspan sûwar dibûn û haspên xwe didana bazdenê ji bi hev re. Li kêfa xwe bûn. Li gorî kêfe xwe dikirin. Mirovên ku ew dîtî ji hertimî bahsa wê ciwantîya wan dikir. Bahsa wê lebatbûna wan dikir.

Wan bi wê dinamîsma xwe re li ser mirovan bandûreka mazin diberdan. Mirovên ku hazinîbûn wê lebatbûna wan an ji ciwantîye wan gelek bûn. Gelek mirovên navserî xwe û yên pîr ku ew di dîtî, ji xwe re digotin ku xwezî em ji nahaka ciwanak wek wan bana. Herweha axînak di kirina dile mirovan de bi hebûna xwe re. Ew bixwe ji gelekî û gelekî bilebat bûn.

Di wê navberê de tişta ku ême me ji me xwestibû di serê me de bû. Lê me ti tişteki di derbarê wî de haya wê kêlikê ne dîtibû. Hê me tişteki fahm ne kiribû. Haya wê kêlikê ji me tişteki ku xalat ji bê fahm kirin me di jiyana wî de an ji ya hevalên wî de kifşnekiribû. Carna bi ber sibehe ve ji malê derdiketin û diçûna dervê û ku dibû êvar ew dihata malê. Gava ku dihatina male ji, destê wî ji vala ne divegerehe malê. Bi wê yekê re ji dile gelek mirovan li ser gelekî û gelekî diavêt. Lê ew li ti kesekî ne dibûna xwedî. Ew bixwe ji haft heval bûn. Hemûkan ji hevalna ku gelekî û gelekî ku jevre başbûn. Jev re gelekî û gelekî qanc bûn. Jevre weke birayan bûn. Ji birayan ji zêdetir nêzîkî hevdû bûn. Xalkê jî ji wan digot ku *'meyîzênin çend jevre bav û bira ne'* Yên ji ku bahsa wan dikirin digotin

ku *divêt ku mirov weke Sîpan û hevalên wî bê jevre,jevre bira bê*.Xalkê gava ku ev gotin ji bo wan digotin rastîyek ji tanîna ser ziman.Ew rastî ji li ser hevalbendîya wan ya ji jevre bû.

Sîpan û hevalên xwe herweha jevre başbûna wan,dikir ku hazna mirovên dîtin herê ser wan. Carna ku hinek mirovan ji bo wan dipeyîvîn ji digotin ku *wê hinek çavan li wan bixin*.Çav lêxistin ji hasûdîyê tê.Hasûdî jî ji nexwestbûna dil dest pê dikê haya ku digihê jê nexweşbûnên dîn. *Çav lêdenan* ji li ser wê gotinê weke gotineka sîmset avabû.Gelekî di serê mirovan de bû.Gava ku bi zanistivanan re ji bihatana axiftin ji, wan carna digot ku li xwe 'mûqayat bin, wê çav li wa kevin'. Erê! Veca êm li ser çi diaxivîn?Em li ser dayîka min diaxivîn.Ew sedemên wê yên ku wê kirina wê rewşê de, êm li ser wê diaxivîn...Sîpan û hevalên xwe carna ji male derdiketin û diçûne çole û ji xwe re digerehan haya ku dibû êvar.Lê carna ku li çole kiribûn êvar û ne hatibûn malê ji hebû.Ku şevên xwe li çole ku bi hev re di bûhûrandin, êdî me ji mereqa wan ne dikir.Lê piştire dihatina malê.Gava ku roja dî dihatina malê, êdî kêfe me dihat.Bawerîye wan li hevdû bêsinor bû.Piştire dema ku li çole dimen ji, êdî roja dî ku dibû êvar, êdî dihatina malê.Ew ciwanên ku çavên wan ji ti keleman ne ditirsahan bûn.Ew ciwanên mêr bûn.

Piştire, herweha her roj ew ji digahana hevdû û diçûna çole bihevve.Gava ku bidest çûna di kirin, gelekî û gelekî bikêf dibûn.Gava ku divegerehan ji herweha bikêf bun.Kêfeke mazin di dile wan de hebû.Mirovên li wê kêfe dile wan, ku dimeyîzend digot ku qey dinye hemû ya wa ya û di bindestê wan de ya.

Dayîka min ji gava ku ew herweha bikêf di dît, êdî dikir ku herê nig wî rûnihê û sedema wê şabûna wî jê bi pirse.Dayîka min gava ku diçû û li nig wî dirûnişt û jê di pirsî ji wî, ew ji gelekî û gelekî bikêf bersiva dayîka min dide û di bêjîyê de êm diçûna çole û em ji xwe re neçîre dikin.Bi rastî ji xalk, piştî ku wan bidest neçîrkirine kiribûn, êdî digotin ku ew çend neçîrvanên baş ên.Ji ber ku gava ku diçûna neçîre, dest vala ne divegerehena malê.Gava ku di vegerehene malê, êdî deste hamûkan ji tiştî bû.Sîpan, gava ku emê me ji me re gotibû ku sedema ku firsandên zewece derdikevina pêşîye wî û ew dibêjê ne, ji ber çi dibêjê ne, divêt ku win ji min re fêrbibin.Ev yeka di serê min de bû.Rojeke Sîpan weke wan rojên ku buhurî dise hê sibehe zûkane ji nav cihên xwe derdikeve û xwe girêdide û tê û hê zûkane ji taştêya xwe ji weke tiştêkî ku biçûk dide ber dile xwe û di keve rê de û diçê.Gava ku ew diçê ber navende li wir digihê hevalên xwe di wê heyeme de.Her serê sibehê, her weha gava ku ji male

derdiketin li wir digahana hevdû û diçûn. Wê rojê, ez ji zûkane rabûm û gava ku ew çû cihê ku wê bigihê hevalên, êz ji çûma wir nig wan û min gote wan êz ji dixwezim ku bi xwe re werima neçîre. Gava ku êz çûma nig wan û min li nig wan wilo got, êdî hinekî wan li ruyê hevdû meyîzend û piştîre gotina min 'em bihevîre çêtir kerin neçîre bikin. Ti bi hineka dî re herê neçîre. Ji xwe va meyîzenê em gelekî, em haft hebin'. Wan, herweha gote min û piştîre ez bi xwe re ne birim û ketina reya xwe de û çûna neçîre xwe.

Gava ku herweha min kiribû ku bi wan re herim û wan destûr ne debû min, êdî di dile min de mabû. Lê ma ka ez çî bikin? Min nikaribû ku ez tiştêkî bikin. Min nikaribû ku bi darezore xwe bikima sûkre wan de û bejima ne ezê bi were werim. Ew yeka ji rast ji ne dibû. Ji xwe ku min wilo ji kiribana ka ma wê ez bi xwe re biribanim? Êz ji wê yekê biguman bûm. Piştîre ku ew ketine re de û çûn ku herina neçîre xwe û ku çûn û ku êdî hin bi hin ji ber çavan winda bûn, êdî ez ji dil şikestî vegerehema mala xwe di wê heyeme de. Min ji li xwe bawer dikir di neçîre de. Ez ji hê ciwan bûm û di neçîre de, berî hingê gelek caran ji çûbûbûm û min gelek neçûrên qanc kiribûn. Nahaka veca wan ez bi xwe re ne birim. Gava ku min gote wan ezê bi we re werim û wan ji gote min 'ne', êdî min di serê xwe de ji xwe pirsî ma gelo wan ji min û neçîrkirin min, bawer ne kirin? Di derbare bersiva ve pirsê de ji, min di serê xwe de bersivên cûr bi cûr dîtin. Hinek bersivên ku dile min di êşandin ji hebûn. Hinek bersivên ku dile min xweş ji dikirin hebûn. Bersivên ku dile min diêşandin ji, her weha ku min di serê xwe de ji xwe re digot ku êdî ez kêrî tiştêkî neyem bû. Ew bersiv ji min re gava ku min di serê xwe de çedikir, gelekî û gelekî giran dihat. Li ser wê bersive ji, min demên xwe yên berê yên neçîrkirinê di serê xwe de buhurandin. Gava ku ew demên min dihata bîre min û ber çavên, min xwe wilo bêkêrhatî hîs nedikir. Lê ma ka ma çima wan ez bi xwe re ne biribûm? Ew pirs ji di serê min de bû û di serê min de diçû û dihat. Ez gelekî û gelekî li ser vê pirsê dihizirîm. Piştîre, ez li alîyê dî ji dihizirîm, li ser alîyê ku min ji xwe re digot ku 'ne ne ti bikêrhatî yî'. Gava ku min ew alî di serê xwe de dibir û dianî û min kirinên xwe yên berê yên neçîre tanîna bîra xwe, êdî min di gote xwe' ne ne ti zilemekî ku bikêrhatî yî'.

Lê ne, bê ku ti ji xwe re bêje ku ne ne ti bikêrhatî yî, divêt hineka dî bêjim. Ji dêla ku ti ji xwe re bêjê, divêt ku yê dora tê û xalk ji te re bêjê. Gava ku xalkê û mirovên dora tê ji tê re got, êdî ti ne mirovakî ku ne bikêrhatî yî, êdî çend ti bêjê, erê êz miroveki ku bikêrhatî me ji, vala

ya.Cerna mazinan me ji me re digotin ku ´win ji xwe re ne bêjin em başin´, bikin û bihêlin ku xalk û mirovên dora we bila ji we re bêjin ku çend baş ên.Wî çaxî wê rastî derkeve hole´.Bi vê gotinê ve gotineka dî ji dihata ser ziman bi wan re.Ew ji herweha cerna ku bahsa gotinên peşîyên me dikirin, digotin ku *ti kesek ne bêje ku dewê min tirşa*.Rastî ji wilo bû.Ti kesek ne bêje ku dewê min tirşa.Wate vê gotinê ji di wate gotina ku digotin ku ne win bêjin em başin bila yên dora wê bêjin ku çend win bejin de, ti kêmesî dî xwe de dîtin an ji ne dîtin de dihata ser ziman.Gava ku ti here karaki ku ti bixwe zanîbê ku ti here wî kare û tê nikaribe ku pêk bêne û ti vê yekê bixwe re neyêne ser ziman, wî çaxî ev gotin bi wate tê ser ziman.

Lê gava ku wan herweha gote min, êdî gelekî û gelekî di dile min de ma.Min ji, piştire kira serê xwe de ku êz herime neçîre ku bi tenê ji bê.Min di serê xwe de ji xwe re got ku ez dibin wê yekê de nemênim.Piştire gava ku ez hatime malê, êdî min ji haspe xwe semere wê danî ser wê û amedekir û piştire ez ji ketime re de ku herime hê dûrtir ku neçîre bikim û ku neçîreke baş bikim.Min ev ahd ji xwe re da û ketime re de.Piştire ku ez ketime rê de, êdî weke demeka dirêj di re de ez çûm.Gava ku ez gelekî û gelekî dirêj çûm, êdî ez gahama ber daristaneka ku gelekî û gelekî mazin bû.Li wir ez sekinîm û min şûre xwe derxist û amedekir û tir û kavana xwe ji amede hişt û bi paya ketima re de.Gava ku herweha bi paya hinekî çûm, êdî bi paya ji weke qadereke çûm.Gava ku ez çûm, êdî min dît ku wa êz gahama hinek latên ku mazin û bilind.Li wir ez pêşîke hinekî di cihê xwe de mama sekinî û piştire hinekî dî ji bi ber latan ve çûm.Gava ku ez hineki dî ji bi ber latan ve çûm, êdî min dît ku wa hinek pazkûvî wa li ser latan û li ber latan diçin û ten.Ne win zanîn ku pazkûvî çend bazeke.Gava ku kete bazdane de, êdî dicihde kare xwe ji ber çavan winda bike.Kare dicihde baz bide û here.Gava ku dengek û an ji labitandinak ji çebibê ji wan re dibê baş ku bihey bibin.Min ev yeka zanîbû.Ji ber ku min ev yeka zanîbû, êdî min xwe bidizîka hilkişand û hêdî hêdî min xwe kişanda nig wan.Ez hinekî her weha nêzîkî wan bûm.Piştire ku çawa çebû, lingê min li ser lat kete ser hinek zûxûranda û dema ku lingê min kete ser zûxûranda û zuxûr jî ji bin lingên herikîna xwera ji ser lat, êdî heye wan ji min çebû û bidest bazdene kirin.Min ji di wê heyeme de tîrek ji bi kavana xwe avête yekê ku zêde ne durî min bû.Lê jê negirt û ew ji filitî û çû.

Di wê heyeme de ew tahba min hemû ji ya ku ji bo ku ez xwe nêzîkî wan bikim, vala çûbû bû.Ez di wê heyeme de di cihê xwe de bitenê

mabûm sekinî.Min yek ji neçîr ne kiribû.Lê dema ku ez nêzîkî wan kûvîyên gîsk bûbûm û min ji nêz ve li wan meyîzend bû, êdî min dîtîbû ku çend bedew bûn.Dile min li ser wan mabû.Dile min li ser wan şawitîbû.Piştire di wê heyeme de min dev ji xwe ne berda û min li neçîre xwe berdewam kir.Gava ku ti diketî ber latan de û ti diçûyî, êdî ti gelekî û gelekî diçûyî.Ji ber ku lat gelekî û gelekî dirêj bûn.Gava ku min li dawîya wan dimeyîzend, min dawîya wan ne di dît.Piştire herweha min caraka dî tîr û kavana xwe amedekir û êz bi re ketim.Gava ku êz hinekî çûm, êdî min weke ku xişaxişak his kir.Gava ku her weha min weke ku xişaxişak kir, êdî ez li duv xişaxişe çûm û gava ku ez çûm ji, min dît ku wa ji min wêde hinek xêzal ku çend xweşik bûn min dîtîn.Gava ku ez hinekî bidizîka re nêzîkî wan bûm, êdî min dît ku çend xweşik ên.Li wir, ez gelekê û gelekî bihey tevgiherem.Ji ber ku cara dî di gava min ya dawîyê de heya wan ji min çêbûbû û piştire bazdabû bûn.Lê wê care ji, ez vêce gelekî û gelekî bi bal tevdigerehem.Gava ku min da xwe hinekî dî ji nêzîkî wan xêzalan min kir, êdî min dît ku wa ji nêz ve çend xweşik têne xuya kirin. Gava ku min ew wilo dîtîn, êdî ez di cihê xwe de mama sekinî û hinekî bi hey min li wan meyîzend.

Weke demeka dirêj, ez di cihê xwe de mama sekinî û min li wan meyîzend.Piştire ku min hinekî weke qadereke li wan meyîzend, êdî min dît ku wa ew xêzal bi hijmar haft xezal bûn. Vê yekê bala min kişand.Her yekê jî ji ya dî xweşiktir bû. Her yekê di rewşa xwe de ji xwe re digerehe û weke ku diçerî. Bi hev re ahangekeka wan ya xweşik hebû.Gava ku li wan dihata meyîzendin ji dihata dîtîn ku çend xweşik bûn.Çavên wan gelekî û gelekî xweşik bûn û bi bal bûn.Gava ku mirov li wan çavên wan dimeyîzend, mirov digot ku qey ku afsûnek mirov digrê li mirov dihat.Wilo li mirov dihat di wê heyeme de.Çavna wan yên ku hinekî mazin hebûn. Lê çavên wan gelekî û gelekî xweşik bûn.Dora wan çavên wan ji bixat bûn.Ew xat ji bêhtir bal dikişandina ser wan û çavên wan di wê heyema ku li wan meyîzend de.Min ji weha weke qadereke li wan û li wê xweşikatiye wan û li wan çavên wan meyîzend.Çavên min ji wan ne bûn ku ji wan biqarihim.Gava ku min bidest li wan meyîzendine kiribû, êdî min fikir û ne fikir min çavên xwe ji wan ne fikir.Min çaven xwe ji wan qut ne fikir.Ji ber ku bi wê xweşikatiya xwe re bandûraka ku mazin li ser min berdabû bûn.Wan xêzalen, ez di bin bandûra xwe de hiştîbûm.Wan xezalen bi hebûna xwe re bandûraka mazin li ser min û mêjîyê min berda bû.Di wê heyeme de, êdî neçîrtî hebû û nebû di serê

min de nema bû. Bala min tenê çûbû bû ser wan xezalan û xweşikatiya wan di wê heyeme de.

Min herweha weke qadereke li wan meyîzend. Bi weke ku diçerîn re hêdî hêdî bi ber aliyê daristanê ve diçûn. Wê hebûna wan çend ku ew bi wir ve diçûn, ez ji bixwere bi ber wan ve dibirim. Ew, gava ku hineki bi wir ve diçûn, êdî ez ji hinekî bi ber wan ve çûbû bûm. Her çend ku ew hinekî ew diçûn, ez ji hinekî bi ber wan ve diçûm. Gava ku ez bi ber wan ve diçûm ji, min di dile xwe de digot ku ew min ne bînin. Ji ber vê yekê ji min xwe diveşart û bidizîka diçûm. Her weha weke qadereke hêdî hêdî ew û çûn û êz ji li duv wan çûm. Ji paş ve bana an ji ji pêş ve bana ku ji kijan aliyê ve ku li wan dihata meyîzêndin dihata dîtîna ku çend xweşik bûn. Bi her aliyê xwe ve bandûrak li mirov dikirin.

Berî hingî êz gelek caran çûbûm neçîre û min xezal ji neçîr kiribûn. Min gelek xezal dîtibûn. Lê haya wê kêlikê min ti xêzalên ku wilo bi bandûr li min kiribûn min ne dîtibûn. Xezalne ku gelekî û gelekî xweşik bûn. Xezalak di nav wan de bû û di sûkra wê de weke ku gardanîyaka zer hêbê xatak hebû û xat ji li peşîya wê li sûkra wê zîvirîbû. Ew hertimî li pêş bû. Ku ew bi kudere ve diçû yêna dîn ji bi wî aliyê ve diçûn. Vê yekê baş û qanc bala min kişand. Piştî ku wê xezalê bala min kişanda ser xwe, êdî heye min demeka dirêj li ser wê ma. Haya demeka dirêj min li wê meyîzend.

Xezalan zêde ji min ne dur bûn. Lê weke ku ez kifşkiribim bûn û ji min baz ne didan. Di wê heyeme de di aqlê min de ji ne buhurî ku êz rajima tîr û kavana xwe û bi avêjima wan û wan neçîr bikim. Herweha hizrek bi min re di wê heyeme de, ne ku çene bû. Ez ji bo neçîre hatibûbûma wir. Lê min ew sedema hatine xwe, weke ku min ji bîr kiribû. Ne di serê min de bû. Ku di wê heyeme de hatibana bîra min ji, bawer bike ku mine ew ne kuştibanan. Hingî li ser min bandûraka mazin berda bûn. Afsûna xezalê dibêjin ku heya. Divêt ku afsûne xezalê ji ew bû ku li ser min bû.

Piştî ku di wê heyeme de hinekî dî ji ya bikifş ya ku bi xata sûkrê re, ku bi pêş ve çû êdî yêna dîn ji dana dûv wê û çûn. Lê weke ku wan êz kifî kiribûm lê ji min baznedidan li min hat. Car bi car ji wilo li min dihat ku ez bi wan re çav bi çav tîm li min dihat. Lê tenê di wê heyeme de ev yeka weke hîseke bû bi min re. Lê wê hîsê ez bêrews ne dikirin. Tenê hinek xweşî di kira dile min de û hwd. Ew xweşîye ku di di kete dile min de ji, hemû tişt û ew şola ku êz têde bûn bi min dide ji bîr kirin. Hebûnaka xweş di dile min de çêdikir. Wê hebûne ji weke hebûneka dil bi min re

çêdikir. Hebûna ku bi min re çêdikir ji, dile min xweş dikir. Bi rastî ji dilê min haya wê demê, hê min wilo xweş ne dîtibû. Di wê heyeme de min dît ku ew xêzala bixat hinekî dî ji bi wir de çû û gava ku hinekî dî ji bi wir de çû, êdî pêde hinekî li wir cihê ku çûbû bûyê de, li ma sekinî û piştî hinekî bi lezê re bi ber daristane ve çû. Lê berî ku ew bide xwe û bi ber daristane ve here, min dengak weke dengê jinake min hişkir û piştî dengê re wê berê da bi ber daristane ve û kir ku bi wir ve herê. Lê gava ku ew deng hatibû min êdî weke ku min ji ji xawe rakê li min hatibû. Piştî deng re, êdî çawa ku ew xezala bixat çû bi ber daristane ve, êdî xezalên dîn ji dana pay wê û çûn. Di wê heyeme de hizrek di serê min de çêbû. Ew hizir ji ew bû ku ma êz li kudere me. Piştî min serê xwe hinekî rakir û li dora xwe meyîzend. Gava ku min li dora xwe meyîzend, êdî min dît ku wa êz li çoleka ku beyere de me. Weke dengê çûkekî ji ne dihat. Wilo min hîskir. Lê gava ku min li pêşîye xwe meyîzend, hê min ew xezal di dîtin. Piştî di dile min de bûna mereq û ez ji piştî li pay wan çûm. Lê min ne dihişt ku min bibînin. Her ku diçûn ji ez ji li pay wan diçûm. Lê di naqabîna me de hinek naveng ji ji hebû. Her ku ew hinekî diçûn, ez ji li pay wan hinekî diçûm. Demeke gava ku ew hinekî çûn û piştî hinekî mane sekinî, êdî pêde weke ku yekê ez kifşkiribim li pey xwe meyîzend. Lê min xwe li pişt latakî ku mazin û bilind de veşart û min ne hişt ku min bibîne. Piştî ku wê meyîzend weke ku tiştêkî ne bîne carake dî berê xwe da pêşîye xwe ve û ku xezalên dîn ketine re de û raxde, êdî ew ji bi wan re kete ser re de. Lê wê çûbana kudere min nizanîbû. Wilo ketibû dile min de ku ez herweha li pay wan herim. Tenê ev hizir di serê min de hebû. Ji wê pêve tiştêkî dî di wê heyeme de ne di hizirîm.

Piştî ku ew xezalan weke demeke û dirêj çûn, êdî li ber daristane hatine ber deve şikefteke û ketina hundirê wê de. Ez ji durve wan dibînim. Piştî ku ew ketina hundir de, êdî ez ji li dervê, lê li ber latakî ku bilind bû li ber bûm û di hizirîm. Tenê ew hatina min ya wir û ew şikeft û deve di aqlê min de bû. Ma gelo ku min dabana xwe û çûbama deve wê şikefte û ketibama hundirê wê de, ezê rastî çî hatibama? Ev pîrsa ku bi hizir di serê min de çêbû bû. Lê ti bersiv di serê min de ne bû. Di wê heyeme de hinekî dilperî ji bi min re çêbû bû. Piştî ez hinekî dî ji li wir mam û hizirîm. Lê her ku ez li wir di mama sekinî ji, mêjiyê min ji weke ku bixwerihê li min dihat. Mêjiyê min di wê heyeme de xwerheka mazin kiribû serê min de. Bi wê re ji mereqeka mazin di serê min de çêkiribû.

Lê min xwe girt. Hinekî dî ji di cihê xwe de mama sekinî û hizirîm. Piştî min di serê xwe de biryara xwe de ku ez herima deve wê

sikefte û bikevima hundirê wê de. Piştî ku min herweha min biryara xwe de, êdî pêde laşe min weke ku ti avaka sar pêde bike lê hat. Laşe min hinekî sar bû. Hinekî cemidîm. Gava ku wilo li min hat, êdî weke ku ji wê cemindandinê qayîmandinake ji lase min girt. Min li ber xwe de. Min xwe ne berda. Min tişt a ku kiribû serê xwe de, min gotibû xwe, ku ezê pêk bênim. Piştî ku li ber lat herweha hinekî min li ber xwe da, êdî min berê xwe da deve şikefte ku ez herime de. Lê devê şikefte gava ku min lê di meyîzend, li ber çavên min dibû weke wêneyeke û bi ser min de dihat. Sahwakê ji ez girtim. Wilo li min hat. Gava ku wilo li min hat, êdî dile min weke bixweze qêrnekê bi min de kirin li min hat. Lê min xwe girt û hêze xwe li xwe da hevdû û berê xwe deve sikefte û çûm ku berima deve wê û bikevime de. Gava ku min berê da deve şikefte u bi ber wê ve bidest çûne min kir, êdî bawer bikin ku dile min dikire kûtakût di wê heyeme de. Piştî ku ez çûm û piştî gahama deve şikefte, li ber anîşka wê ya raste hinekî li ber deve wê mama sekinî. Gava ku ez di meşîm di wê heyeme de û gava ku lingên min di kete ser qirşikên li arde de û qirşandin ji wan dianî, min di got ku qey dile min wê ji cihê bifirê li min dihat. Dengê qirşandina qirşikan ji di wê heyeme de zêde dihata min. Gava ku dengê wan dihata min, êdî bandûrak ji li dile min dikir.

Piştî ku ez weke qadereke li wir li deve sikefte mam, êdî piştî min da xwe û çûm û ketima hundirê şikefte de. Gava ku min da xwe û çûm deve şikefte û ketima hundirê wê de û ku weke sê çar gavan ji di hundirê wê de çûm, êdî min dît ku wa çend bû raş. Raşaka tarî min girt. Min di serê xwe de hîsên xwe di dana labitandin û xabitandin. Di meşe de gav bi gav meşîm û çûm. Gava ku ez diçûm ji bi gavên biçûk diçûm. Ku weke bêhneke bi meşe re ez çûm, êdî min dît ku wa ew tarî çû û wa li min hêdî hêdî bû rahnî. Her çend ku ez diçûm, êdî li min dibû rahnî. Lê her ku li min dibû rahnî ji, êdî dilperîyekê dile min digirt. Ji wê dilperîyê, êdî ez karim bêjim ku destên min diraharîn. Piştî ku dilperîya min zêde bû, êdî raharandine laşe min weke ku hemû girt. Lê min da xwe û bi pêş ve çûm. Min bi paş ve gav ne avêt. Gava ku hinekî di di hundurê de ez çûm û hinekî baş ji çûm, êdî li min bû rahnî. Êdî ku bû rahnî di serê min de hizra ku çêbû bû ew bû ku ev rahnî ji kuderê dide hundurê bû. Lê min ti bersiv ne dît ji hizre xwe re di serê xwe de di wê heyeme de. Li dore min ne ti kul û ne ji ti şebeke dît.

Lê gava ku ez diçûm, êdî di hundirê sikefte de ku laşe min digaha dereke weciniqandin bi min re dide çekirin. Ez karim bêjim ku hinek tirs bi min re bi vî awayî re çêbû bû. Lê min ne hiştibû ku ew tirs a ku bi min

re çêbû bû serwerî min bibê.Min di wê heyeme de ji ber wê ji li ber xwe dide.Berxwedana min, ez li ber wan tirsên ku bi min re çêdibûn û xûfên ku bi min re çêdibûn ez bi ser dixistim.

Piştî ku ez weke qadereke di hundur de meşîm, êdî weke ku li min bibe roj li min hat.Min êdî pêşîye xwe di dît.Min gavên xwe bi bawer li pêşîye xwe diavêtin.Her gava min ez bi ber rahnîya ku hê bêhtir zêdetir dibû ve dibirim.Lê ez diçûma kuderê û bi ber çî ve diçûm, min nizanî bû.Tenê êz dimeşîm.Min di serê xwe de ji ji xwe re di got ku ka ez meyizênim ku ka ma ka wê di dawîye de çî derbikeve pêşîye min.Lê ji min re tişte ku bêhtir tirs di dile min de çêdikir ji ew bû ku çend ku ez di şikefte de diçûm rahnî zêdetir dibû.Li gor hizre min û zana bûna, min divîbû ku çend ku ez bi hundur ve çûbana we rahnî kêmtir bûbana û hê bêhtir bû bana raş.Lê berevejî wê yekê bûbû.Çend ku ez çûbûbûm ji bûbû rahnî.Her weha ez dimeşîm û di serê xwe de ji xwe re dizirîm.Di wê heyeme de min dît ku wa derîyak ku gelekî û gelekî xweşika derkete pêşîye min.Derî weke kû awayê mirovekî bi ser ve bû.Lê weke mirovekî ku di serê wî de stirh hebin bû dihata xuyakirin. Gava ku ez hatime ber devê derî û mama sekinî êdî min dît ku wan derî ji berxwe li ber min vebû.Dema ku derî li ber min vebû, êdî bi rastî ji pir êz tirsaham. Di serê min de hizreke weke ku di gote min ku ji vir vegerehe û herê dervê hebû.Lê min li gor wê hizrê ne kir û li wir mama sekinî haya ku derî bi tememî vebû ku ez herim û bi kevima hundir de.Min, gava ku derî vebû, êdî da xwe ku herim û bikevima hundir de.Gava ku derî haya dawîyê li hasane piştê vebû, êdî min dît ku wa çî cihakî ku xweş derkete pêşîye min di wê heyeme de.

Piştî ku ez li ber deve derî sekinîm û deve derî li min li hasane piştê vebû,êdî min gava xwe ya pêşî bi lingê xwe yê rastê avêta hundir di wê heyeme de.Gava ku ez ketime hundir de, êdî min dît ku wa hundurekî ku çend xweş ê.Min digot ku qey ez ji dinyeyekê hatima û ketima dinyeyeka dî de.Wilo li min dihat.Ew xezalên ku min wan şopand bûn ji min li wir dîtin.Ew hinekî li pêşîye min bûn lê ji min wirde bûn.Gava ku ez ketibûma hundir de,êdî min xwe, ji bo ku ew min ne bînên xwe di pişt cihêkî ku weke stûnekî bû û li pêşîye min bû, min xwe li wir da veşartin û min bidizîka li wan tamaşa kir.Lê di wê heyeme de dile min ji dikira kûtakût ji ber ku ez bidilper bû bûm û hinekî ji bi tirs bûbûm.Lê di wê heyeme de di dema ku çavên min li ser wan xezalan bû de, êdî tişte min bi çavên ser xwe ku heye ku ez saxim û ez ji bîr ne kim, min dît ku wa ew xezalan di wê heyeme de li ber çavên min bûna mirov.Her yekê bû

qîzaka ku nûrh jê dihata xwere. Her yekê bû keçikeke ku bi rudêna xwe re gelekî û gelekî xweşik. Gava ku min ev yeka dît, êdî min bi çavên bal û raq re li wan tamaşa kir. Lê gelekî û gelekî ji min re bi bêbawer hat. Min di got ku qey ez di xawe de me. Lê ez ne di xewê de bûm. Tiştê ku min di dît ji rast bû û li ber çavên min bû. Min bi çavên serê xwe ew tiştên ku dibûn di dîtin. Ez cihê ku lê bûm, li wir mabûbûma bi ardê ve. Min di wê heyeme de ji heybete ne karibû ku gava xwe bi pêşde biavêjim û ne ji min karibû ku gava bi paşda biavêjim. Tenê hema wilo çavên min vekiribûn û min ew tiştên ku dibûn tamaşa dikirin. Ew xezala ku min di serî de bahsa wê kiribû, ewe ku xateka mazin di sûkra wê de bû, ew ji di nav wan de ya ku herî kifş bû. Piştê ew çû û li cihekî ku gelekî û gelekî xweşik bû û tê digot ku qey ji zêr e lê rûnişt. Keçikên dîn li dora wê re diçûn û dihatin. Piştê min dît ku wa jinaka dî ku gelekî û gelekî pîr dihata xuyakirin hata dîtin. Piştê ku ew jina pîr hata nav wan keçikan, êdî keçikan hemûkan ji jê re rêzeke mazin da nîşandin. Hemûkan jî li hevberê wê weke ku bi kevina rêzê de mana sekinî di cihê xwe de. Min ji di wê heyeme de li wan tamaşa dikir.

Piştê yek bi yek navê wan got. Her ya ku wê jina pîr navê wê digot, êdî ew ji di hata nig wê û ew hinekî bê ka çî bi wan re diaxivî êdî diaxivî û piştê ew keçik di buhurtina beşeke dî ku li wir lê ji wir wirdetir bû û gelekî û gelekî xweş û xweşik bû ku dihata xuyakirin. Bi rêzê navê hemûkan got. Navê wan ji bi rêzê herweha evan navan bûn. Navê pêşî ew keçika ku gelekî û gelekî xweşik û di nav hemûkan de dihata kifşkirin bû û navê Keçmîr Gûlperîxan bû. Ya duyemîn ji navê wê Dilperîxan bû. Ya sêyemîn ji nave we Hijperîxan bû. Ya çaremîn ji navê wê ji Ewperîxan bû. Yapêncemîn ji nave wa Navperîxan bû. Ya şeşemîn ji nave we Rojperîxan bû. Ya haftamin ku weke yên dî ku gelekî û gelekî xweşik bû û nave wê ji Dilberxan bû.

Gava ku herweha ew keçikan hemûkan bi yek bi yek hatina nig wê jina pîr û piştê ku ka wê ji wan re çî got wê got û piştê ew ji buhurtin û çûna beşa dî ku gelekî û gelekî xweş û xweşik dihata xuyakirin. Ew dera ku ew yek bi yek di buhurtine de min ji dûr ve di dît. Cihekî ku gelekî û gelekî xweşik bû. Gava ku mirov li wir dimeyîzend hema wilo mirov di cihê xwe de dima sekinî û di hazinîyê de.

Hazinandin ne ti zane ku wateyeke wê ji heya ku ne baş e. Çav berdan e. Ji wê zêdetir ji di nav xalkê de bi 'çav berdenê' û 'çav lextina' ji. Çav lextin ji bihazn çav berdan e. Dema ku di nav xalkê de dile yekî di tiştêkî de hêbê û bi wî re ew tişt ne bê û wî tiştî ji ne dînê de,

êdî piştire ku weke ku bixweze li wî tiştî meyîzenê, êdî tê gotin ku çav berdan çêdibê. Carna di vê xalê de ku hinekan tiştekek bi tenê bixwerina û ne dabana yê ku li hevberê xwe û êdî piştire dema ku dixwar û ku hinek ji wê tiştê ku ew dixwe ku di wê dema di xwar de ku di qêrika wî de dima, êdî wî bixwa digot ku 'mare yê ku lê dimeyîzend bi min ve da'...

Dema ku ew keçikan hema bêja hemûkan buhurtina wêderê, êdî ew dise li wir gahana hevdû û li wir ji bi hev re li hevdû rûniştin. Gava ku li hevdû rûniştin, êdî ji henekên keçkatîyê bigira haya ku digiha bi henekên bidest li hevdû dikirin. Mirovna ku gelekî û gelekî bişahî bûn, bidil bûn. Min ji di wê heyeme de li wan tamaşa dikir. Piştire min dît ku wa keçikeke dî ji ji beşeka ku li alîye raste dima lê hinekî ku bi wirde bû jê derket û bi ber wê jina pîr ve hat. Gava ku ew hat, êdî ew rastûrast hat û li nig wê jina pîr rûnişt. Li ber lingê wê rûnişt. Lê ew ji gelekî û gelekî bikêf û şahî bû. Ew ji weke her haftên dî bikêf û ken bû. Gava ku ew hatibû û li ber jina pîr rûniştibû, êdî min çavên xwe ji ser wê qut ne kiribû. Tenê hema wilo bi bala min heya xwe dabû wê û min li wê dimeyîzend.

Herweha weke demeka dirêj têve çû ku êz li cihê ku lê bûn û wan tamaşa dikir. Piştire ku demek têve çû, êdî tişteke dî ku min dîtibana, min ê bi çavên serê xwe bawer ne kiribana min dît. Ew ji, min dît ku wa Sîpan kureme min û şeş hevalên wî wê ji derîyekî ku rastûrast li hevberê min bû û vebû û jê derketin û hatina nig wan keçikan. Gava ku ew min dît, êdî ez lê gelekî û gelekî mama şaş û mat di wê heyeme de. Piştire gava ku ew ketibûbûna hundir de, êdî her yekê çû û destê yekê girt û bi hev re di rêzê de ji wir derketin û çûn. Carna mirov dibêje ku 'min tiştekek dît û bidîtina min re stirhên min çêbûn'. Di wê rewşê de ez ji karim bêjim ku weke ku stirhên min çêbibin bûbû û li min hatibû. Gava ku ew çûn ji wir, êdî ez di cihê xwe de mama sekinî û keçika ku piştire hatibû û li ber wê jina pîr rûniştibû bû û ew jine pîr tenê mabû bûna li wir di wê heyeme de.

Jina pîr di cihê xwe de tenê mabû bû sekinî û weke ku dihizirî dihata xuyakirin. Hinekî serê wê di ber wê de dihata xuyakirin. Min ji cihê xwe ew wilo dît. Ew keçika ku piştire hatibû û li nig wê rûniştibû bû ji ew ji li nig wê weke ku bi hazn bê di cihê xwe de mabûbû sekinî di wê heyeme de. Ti deng an ji lebat ji wê ji dernediket. Ew ji di cihê xwe de mabû bû sekinî. Ew weke ku li ser tiştekekî ku bi hizire mabû bû di cihê xwe de. Heya min di wê heyeme de li ser herdûkan bû. Lê bi zêdeyî ji li ser wê keçikê bû. Ew keçik li min gelekî û gelekî xweşik hatibû. Min gelekî û gelekî ew

xweşik dîtîbû. Bi rastî ji xweşikbûna wê ez nahaka bigotinê nikarîm bênim ser ziman. Ji ber ku gelekî û gelekî xweşik bû. Tê digot ku qey ew qatek nûrhe û ji azmana nazilî(hatîye) xwere bûya. Hingî xweşik û lev hatibû. Xweşkatî ji pêşiyên me, bi nêzîkatîyeke pîroj pêşwazî dikirin. Ji ber xweşkatîyê, cerna di gotin ku 'dema ku wa xweşkatîyeka ku gelekî û gelekî xweşik dît dia xwe bênin'. Di wê heyeme de ew gotina pêşiyên me hata bîra min. Min di serê xwe de ji xwe re got ku *xwûdiyo ma xweşkatîyeka weha hê li dinye heya*. Ji ber ku ez di bin bandûra wê xweşkatîyê de mam, min ev gotin got.

Ew demeka dirêj bû ku ez li wir bûm. Di wê dema ku êz li wir bûm de, min gelek tiştên ku di jiyanê de ku ji min re hatibanan gotin minê bawer ne nekiribana dîtîbûn. Hemûkan ji min bi çavên serê xwe dîtîbûn. Sîpan û hevalên wî ji li wir bûn. Ew ji li wir min dîtîbûn. Sîpan haya wê kêlîkê di ti gotinên xwe de tiştek di derbarê wan tiştên ku min dîtîbûn de ne di nêzîkatîyên xwe de dabûbû der û ne ji anîbû ser ziman. Lê tenê di jiyane xwe de gelekî û gelekî bikêf û şahî bû. Hertim bi hevalên xwe re li ser xwe bû. Lê di wê heyeme de min ew li wir dîtîbû. Ez di wê heyeme de hinekî hizirîm ku çima wî tiştekî ku wilo ne anîbû ser ziman. Mîrov ku bişahî bana, şahîya hinekî tenê ser ziman. Ku bi gotinê re neyêne ser ziman, di nêzîkatîyên xwe de bêne ser ziman. Sîpan di jiyana xwe de gelekî û gelekî bişa bû. Gava ku ez nahaka dimeyîzênim, dibînim ku wî hinekî şahîya daya der. Lê belê ji bo bihatana fahmkirin divîbû min ev yeka bidîtina. Ev hizir di serê min de çebû. Bi ve hizirbûne re hê gelek hizrên dî ji di serê min de buhurtin. Gelek tiştên dîn hatina bîre min. Ji biçûkatîyê ji gelek tişt hatine bîre min. Di serê min de di wê heyeme de gelek tişt hatibûbûna bîra min. Di derbarê Sîpan de pir tişt hatibûbûna bîre min. Di derbarê min de pirr tişt ji demên buhurtî hatibûbûna bîre min. Lê di wê heyeme de çavên min bi hey ji li ser wê keçîkê bû û li ser wê jina pîr bû. Herdû di wê heyeme de li ber çavên min bûn. Her weha ku weke qadereke ku dem têve çû û ez di cihê ku min têde li wan dimeyîzend de mam û ew jina pîr ji ku li cihê ku lê rûniştîbû rûniştî weke demekê mabû û ew keçîka ku piştîre hatibû û li ber wê nimilibû û rûniştîbû piştîre bi qadereke re, êdî min dît ku wa ew keçîk bi careke re ji cihê xwe rabû ser xwe û bi ber min ve hat û li ber min sekinî û li min meyîzend. Ew bi careke re ji cihe xwe rabûbû û hatibû bû ber min û li ber min sekinî bû. Min nizanî bû ku ka ma ka ev yeka di wê heyeme de çawa bû. Hingî dicihde bû. Ez bi vê yekê re gelekî û gelekî mama şaş û di cihê xwe de di wê heyeme de bitirs bûm.

Gava ku keçik dicihde ji cihê xwe rabû bi ber min ve hat û hat û li ber min sekinî, êdî ez di wê heyeme de tirsaham. Gava ku hat û li ber min sekinî û li nav çavên min meyîzend. Gava ku li nav çavên min meyizend di wê heyeme de û ne kenî û ne ji rudêneke ku wilo mirov bêje ku bihêrs bû li ser wê bû. Lê ez gelekî û gelekî bi tirs bûm. Min di wê heyeme de ji xwe di dile xwe de got ku êdî hemû tişt xilas bû. Êdî min di dile xwe de got ku tişte ku wê were serê min wê nahaka wê were serê min. Lê tişte ne hata serê min.

Gava ku ew hatibû û li ber min sekinî bû, êdî ku bêhneke wilo bi meyîzandinê re di nav me de buhurt, piştê ez ji ji cihê xwe rabûma ser xwe di wê heyeme de. Gava ku ez rabûma ser xwe, êdî wê ez dama pêşîye xwe birime bi pêş ve. Di wê heyeme de ji dile min dikê kutakut ji tirs. Keçikê, dema ku ez dama pêşîye xwe û ez bi ber wê jina pîr ve birim, êdî haya ku em gahabûbûna nig wê jina pîr bi bal çavên wê bi hey li ser min bûn. Min ev yeka baş û qanc dîtibû û fahmkiribû. Dema ku em meşin û em bi hev re ez û keçikê em gahana ber jina pîr, êdî jina pîr bi nave min bakira min, nave min hilda. Ez bi wê yekê re gelekî û gelekî şaş mabûm. Jina pîr gava ku li min meyizend bû di cara pêşî de tenê meyizend bû. Lê piştê ku weke qadereke li min weha meyizend, piştê çavên xwe ji ser min vaqatand û ez dama rûniştandin û keçik ji li tihêle min li cihê xwe rûnişt. Min di wê heyeme de got ku qey wê tiştina bênina serê min. Lê tişte ne anîna serê min. Tavzak ji li min ne xistin. Lê bala jina pîr li ser min bû.

Ku her weha weke qadereke heye wê li ser min ma, êdî piştê bi min bidest axiftinê kir. Pêşîka ji min re got ku ji dema ku ti ji malê derketî û tê zarokên min dîtina û tê ew şopandin û haya vêderê ti hatî min tê dît. Min ji, piştê bi dengê ku hinekî têde tirs û mereq heye jê pirsî ku ma çawa. Gava ku min jê pirsî û min got ma çawa, êdî hê ku min piştî gotina xwe ya çawa ne anî wê bersiva min da. Gote min meyîzenê li min, ez nahaka ser 500 Salî re me. Keça min ya ku nahaka li nig tê rûniştîyea ew hê ciwan e. Lê keçên min yên dîn ji ji vê keça min maztir ên. Piştê ku herweha jina pîr axivî piştê ji min pirsî ku çima tê keçike min şopandên. Min li hevberê wê pirsê wê ti gotin di serê xwe de ne dît. Ez di wê heyeme de bêgotin mam. Piştê ku bêhnek li ser pirsbûna wê re buhurt, êdî wê bi xwe pirsê ku kir bi bersivkir. Lê berî ku bi bersivê ji, pêşîke hinekî li nav çavên min meyizend û hinekî ji kenî. Lê ne kenekî ku zêde mazin bû. Tenê weke ku beşîşî bû. Piştê gote min, tê xwest ku keçike min neçir kê. Lê ku tê keçikeke min kuştibana minê gelek tiştên ne

baş anîbana serê tê..Gava ku wê wilo got êdî ez ji gelekî û gelekî tirseham.Piştire ku wê wilo got êdî min ji herweha got ku ma min ji ku zanî bû ku ew keça tê ya.

Gava ku min wilo jê re got, êdî wê jî ji min re got.Gava ku tê li dile xwe hisand tê zanibana. Gava ku dile tê gote ne kuja û tê kûştibana, wê hingî tişteki ku ne baş wê hatibana serê tê. Piştire wê ji min re herweha berdewam kir gotina xwe, 'gava ku yek ji bê û derkeve hevberê neçîrvanakî û ku neçîrvan dile wî de ev hîs çebibû û li wê hîsê ne hisêne û kûştine pêk bêne, wî çaxî wê tişt werina serê wî.Hebûna me ku li hevberê mirovan her weha hîseke dike dile mirov de.Ew hîs ji kûştine nehêle ku bibê.Kuştin gunahakî ku mazine.Gunahakî ku mirovahîyê ya.

Jina pîr piştî ku weha ji min re got, êdî di cihê xwe de mama sekinî.Piştire weke ku ya di dile min de fahm bike li min zîvirî û gote min rehet bû, ne tirsehe wê tişteki ji me newê serê tê. Gava ku wilo got ji hê jî tirsek di dile min de hebû.Piştire ez hinekî li hevberê wê sekinîm û min xwe ji tirse xwe derbas kir û min ji wê pirsî ku evder kuderê û ez ku nahaka li kuderê me. Gava ku min weha jê pirsî, êdî wî piştî ku hinekî hizirî piştire bersiva min da û herweha gote min ku evder mala me ya.Piştire gote min ti dibê qey di divêt şikefte ti ketî binê ardê de yî, lê ne wilo ya.Ti di derîyê bi afsûn de buhurtî û dihatî dinye me.Evder nahaka ji cihê ku ti lê jiyar dibû û mala tê lê ya, ji wêderê gelekî û gelekî dûr e.Piştire min kir ku bahsa Sîpan kureme xwe û hevalên wî bikim.Lê hê gotina min di devê min de bû weke ku wê ya dile min xwand û gote min 'Sîpan di dinyê me de jiyar dibe.Bi keçeke min re ji zewicîya.Sîpan bi Gûlparîxana min re zewicîya'.Gava ku wê wilo got, êdî ez mama sekinî di cihê xwe de.Lê min jê pirsî ku çawa hevdû naskirin û çawa gahana hevdû.Gava ku min herweha pirsî, êdî wê ji min re herweha bidest vegotine kir; ..

*Vêce ez nahaka rastîya wan ya ku çawa gahana hevdû ji tê re vebejim.Berî nahaka bi demeka dirêj ku gelek mirov lev gahabûbûna hevdû û cejna Newroz ê pîroz dikirin.Keça min ji gava ku digerehe ji xwe re şahîyê dibîne û dikeve nava şahîyê de.Piştî ku dikeve nava şahîyê de, êdî keça min Sîpan dibîne û çawa ku dibîne, êdî di cara pêşî de dil dikevíyê de. Gava ku dil dikevíyê de piştire, êdî rastîyê ji wî divaserê û xwe yeka weke wê şanî dide û bi wî re haya demekê hevdîtîne ji çêdike.Di dema wan hevdîtînan de keça min gelekî û gelekî bi Sîpan ve tê girêdan.

Keça min gava ku herweha bi Sîpan re hevdîtinan dikê heya min ji jê nîn ê. Her roj sibehan ji malê derdikeve û haya ku dibe êvar piştire tê malê. Di wê dema ku ew diçê û bi wî re hevidîtinan dikê, gelekî û gelekî dile wê xweş dibê. Kêfeke mazin dikeve dile wê de. Keça min piştî ku demeka dirîj têve diçê piştire û ew rewş herroj ku dûbara dikê êdî bala min ji kişand. Lê min nizanîbû vê yekê. Piştire rojekê, min di serê xwe de çêkir û min ji xwe re got ku gava ku ew ji malê derket ezê wê bi şopenê. Lê keça min çawa ku ji malê derdikeve devê derî bi afsûnekê xwe dikê mirovek û xwe diveşerê. Gava ku wê xwe wilo dikir, êdî ne mumkun bû em wê bibînin. Ji ber ku bi afsûne wê xwe diveşart.

Herweha demeka dirêj têve diçê. Min ji di serê xwe de kir ku ez vê yekê divet ku hîn bibim ku keça min diçê kuderê. Ji ber vê yekê ji min bidest lêgerine reyan kir. Lê ti riyên ku min bi ser bixin haya wê demê ne dît.

Keça min gelekî û gelekî hij Sîpan kiribû. Sîpan ji gelekî hij keça min kiribû. Gava ku keça min dihata malê ku min li dile wê dimeyîzend min ev yeka di dît. Lê min hê Sîpan ne dîtibû. Min di wê demê de fahm kiribû ku keça min hij yekî dike. Lê min zan dikir ku qey ne mirovake ku ew hijê dikê, min di got ku qey ew ji weke me acinîyeka.

Piştire demeka direj têve çû û hê min tiştêk fêr ne kiribû. Lê rojêke min her şeş keçikên xwe yên dîn li dora xwe dana hevdû û min gote wan rewşa xweşka wa weha ya. Min rewşa xweşka wan ji wan re got. Piştire min gote wan 'win ji alî min bikin ku em bihev derxina hole ku ka ma ka ewê ku xweşka wa hijê dikî kî ya'. Keçkên min yên dîn ji min re gotin bila û em bi hev re ketine tevgerehe de. Gava ku keçên min gotina min bila ji bo alîkarîyê, êdî em bihev ji bo ku em derxine ku ka ma ka keça min Gûlparîxan hij kê dikê. Keça min Gûlparîxan û xweşkên wê yên dîn, nava wan xweş bû. Gelekî û gelekî wan hij hevdû dikir. Ji ber ku xweşkên wê ji hij wê dikirin, wan ji xwestibû ku derxina hole ku ka ma ka Gûlparîxan hij kê dikê. Bi vê yekê gava ku min û keçkên min yên dîn, ku me biryara xwe weha da, êdî min gote keça xwe ya duyemin Dilparîxan, ku xweşka wê hata malê, êdî wê ew ji piştire roja dî ku çû wê ew wê bi şopenê haya cihê ku heriyêde. Keça min Dilparîxan ji gote min bila yadê û ji nig min çû. Piştire wê rojê gava ku bû êvar, êdî keça min Gûlparîxan hata malê. Dema ku keça min hata malê, em hemû li dora wê bi hevdû re bûna kom û me ji xwe re heya demeka dereng me axiftin û henek kirin û em kenin bi hev re. Piştire ku dem bû dereng, êdî keçên min razahan. Gava ku keçên min çûn û razahan, êdî min çav kira keça xwe

Dilparîxanê û piştire ez ji çûm ku razihim. Gava ku ew razahan û piştire bû sibeh, êdî keça min Gûlparîxan di rabê ser xwe û dest û ruyê xwe dişoyê û piştire tê ser sofraya taştê û me bi hev re taştê ya xwe kir. Gava ku ew ji hatêdî me bi hev re taştê ya xwe kir. Dema ku me taştê kir û bidawîbû, êdî keça min kara xwe kir ku herê. Berî ku herê hinek cilên xweşik li xwe kir û hinek bêhnên andekûyê li xwe kir û çû. Gava ku ew diçê, êdî keça min ya dî Dilparîxan ji dikeve re de û li pay wê diçê. Gava ku keça min diçê û bi Sîpan re hevdîtîne dike, di wê heyeme de hevalê wî yê ku bi navê Zandar ji pêre ya. Gava ku Gûlparîxan bi Sîpan re tê nig hevdû, êdî keça min ya dî li wan di meyîzenê û Sîpan nasdikê. Lê keça min Dilparîxan ji piştire hevalê Sîpan Zandar dibîne û ew ji di wê demê de dil dikeve wî de. Piştire ku keça min Dilparîxan ji herweha dil dikeve Zandar, êdî ew ji xwe şanî wan dide û piştire ew ji bi Keça min Gûlparîxanê re diçê û tê. Lê wê ji piştî wê yekê, êdî tiştêk ji ji min re ne got. Piştire, êdî her sibeh ew bi hev re her roj ji male derdikevin û diçin û hevdû dibînin û ku haya ku dibê êvar êdî dimênin û piştire êdî têne malê. Gava ku têne malê ji ji me re tiştêki ne bejin. Piştire ez caraka dî hizirîm ku ez çî bikim.

Piştire gava ku ez hizirîm piştire min carake dî keçên xwe Hijparîxan, Ewparîxan, Navparîxan, Rojparîxan û Dilberxan li hevdû dana hevdû û min ji wan re got ku ez dibê qey xweşka we Dilparîxan ji ew riya ku me têde şandî di wê riyê de dile xwe deya yekî weke xweşka xwe, di wê heyeme de. Piştire min ji wan pirsî ku em çî bikin. Em hinekî herweha bihevre hizirîm. Piştire Carake dî min gote keça xwe ya sêyemîn Hijparîxanê, ku gava ku bû êvar û ew hatina û ku bû sibeh û caraka dî ku herdû ji çûn, êdî ti ji tê wan şopenê heye cihê ku ew wê herinêde. Keça min Dilparîxanê gote min bila yadê û piştire ji nig çû. Gava ku ew êdî em ji hemû ji herkesêk çûna cihekî û rûniştin. Piştire Gûlparîxan û Dilparîxan ku bû êvar hatina malê û ku hatina malê, êdî me bi hev re şîve xwe xwar û ew ji êdî piştire ku bi me re em bi hev re weke demeke li hevdû rûniştin û piştire çûn û ku razihin. Piştî ku çûn ku razahan û piştire gava ku bû sibeh û ew ji xewe xwe ya şerîn rabûna ser xwe, êdî çûn û dest û ruyê bi ave şîştin û xawa xwe ji ser çavên xwe birin û piştire hatin û li nig me rûniştin û me bi hev re bidest taştê ya xwe bi hev re kir. Gava ku me bi hev re taştê ya xwe kir û xilaskir, êdî Gûlparîxan û Dilparîxan ji bi hevdû re xwe karkirin û cilên xweşik li xwe kirin û bêhnên xweş bi xwe de kirin û derketin ku herin. Di wê heyeme de keça min Hijparîxanê ji wan dişopenê. Piştî ku ew çûn êdî ew ji li pay wan kete re de û heya cihê ku ew çûn, ew ji li pay wan çû. Gava ku Herdû keçên min diçin û bi Sîpan û

Zandar re hevdîtine dikin, keça min Hijparîxanê ji wan dibîne û wan nasdike. Lê di wê heyeme de ji Sîpan û Zandar ji hevalakî xwe yê dî bi xwe re anîna wir. Ew ji nave wî Jindar ê. Keça min Hijparîxanê ji gava ku di wê heyeme de Jindar dibînê êdî dicihde di wê demê de dil di kevê wî de. Gava ku keça min Hijparîxanê herweha ku dil di kevê wî de, êdî ew ji di wê heyeme de hîç ne sekna û xwe şanî wan dide. Piştire ew jî ji alîye wan ve tê kifşkirin û bi wan re dibê weke wan. Piştire gava ku bû êvar herdû keçên min Gûlparîxan û Dilparîxan bi hev re hatina malê û êdî hinekî pişt wan re Hijparîxane hata mala. Ti ne bê, keça min rewş ji wan re gotîye ku min ew ji bo şopandinê daya pey wan. Ew ji êdî di bêjinê de gava ku em ketina hundurû de, êdî ti ji pişt me re were û bikeve hundurû de. Ew ji ji wan re dibêjê bila û piştire êdî ew ji demekê ji dervê dimenê û piştire tê malê.

Gava ku keça min Hijparîxan hata malê ku ez çûme nig wê û min ji wê pirsî, lê wê tiştê ji min re negot. Ew keça min ya sêyemîn bû û min li pay wan şandibû, lê ew ji weke wan lê hatibû û piştire bi wan re bûbû yek. Piştire gava ku min fahmkir ku ew ji weke xweşkên xwe Gûlparîxan û Dilparîxanê dil ketîya yekî dî de, êdî ez hinekî fikirîm ku ez çî bikim. Gava ku ez fikirîm piştire carake dî hata aqlê min ku ez bakîma keçên xwe yên dîn û bi wan re bi axivîm. Piştire min bakîra wan ji bo ku bi wan re bi axivim. Gava ku min bakîra wan, êdî ew ji hatin û em li hevdû civîyan. Gava ku em li hevdû civîyan, êdî min ji keçkên xwe re got ku xweşkên wa Gûlparîxan, Dilparîxan û Hijparîxan dil ketina hinekan de, lê em nizanîn. Yên ku ew dil ketina wan ka qancin an ji xirabin, em nizanin. Piştire min got ku ji bo ku em zanibin divêt ku em wan yên ku ew dil ketina wan nas bikin. Keçkên min ji ji min re gotin bila yadê. Gava ku wan wilo got, êdî min ji keçka xwe ya çaremîn Ewparîxane xwest, ku ew xweşkên wê Gûlparîxan, Dilparîxan û Hijparîxan ku bû êvar û hatina malê û ku piştire ku bû sibeh û ku ji vir çûn, tê wan şopenê heya cihê ku ew wê çine de. Keçke min Ewparîxanê ji min re got bila yadê. Gava ku wê wilo got, êdî em bi hev re jev belavbûn û piştire her keçkên min hatina malê. Gava ku hatina malê, êdî em û ew li hevdû bûna kom û me bi hev re şîve xwe xwar û em hineki li hevdû ji rûniştin û piştire ew çûn ku razihin. Gava ku min di wê heyeme de li wan di meyîzend, min di dît ku hinekî weke ku wastahî dihatina xûya kirin bûn. Piştire çûn û razahan haya ku bû sibeh. Gava ku bû sibeh, êdî hê zûkanên hersê bi hev re rabûna ser xwe dest û ruyê xwe şîştin û piştire hatin û em bi hev re li ser sofraya taşte rûniştin û me taşte ya xwe kir. Piştî ku me taştê ya xwe kir, êdî ew ji

rabûna ser xwe û çûn hinekî bi hev re xwe xamilandin û hinek cilên xweşik li xwe kirin û bêhnên xweş bixwe de kirin û çûn.

Gava ku ew çûn, êdî keça min Ewparîxanê ji li pay wan diçê haya cihê ku ew diçinê cihê ku wê herinêde. Gava ku ew ji diçin û cihê ku wê herinê de ku diçin û digihenê de, piştê keça min Ewparîxanê dibînê ku xweşkên wê Gûlparîxan, Dilparîxan û Hijparîxan bi kê re hij kê dikin û bi wan re hevdîtîne dikin. Wê rojê ji gava ku Sîpan, Zandar û Jindar hatibûn ku bi Gûlparîxan, Dilparîxan û Hijparîxan re hevdîtîne bikin, hevaleyê wan yê dî bi wan re hatîya. Ew ji nave wî Fahmdar ê. Keça min Ewparîxanê ji wan di şopenê û di dawîyê de ew ji ew hevalê wan yê ku bi wan re hatibû Fahmdar dibîne û dil dikevîyê de. Gava ku ew ji wî her weha dibîne û dil dikevîyê de, êdî ew ji di wê heyeme de xwe şanî wan dide û ew ji bi wan re dibe yek. Keça min Ewparîxane ji dil di kevê Fahmdar de weke ku Gûlparîxan çawa ku dil di kevê Sîpan û weke ku çawa ku Dilparîxan dil di kevê Zandar de û weke ku çawa Hijparîxan dil di kevê Jindar de. Piştê gava ku dibê êvar û keçkên min têne malê piştê êdî keçka min Ewparîxane tê malê. Gava ku ew ji hata malê, êdî ez çûme nig ku çî dîtibe ji min re bêjê. Lê ew ji di wê heyeme de min fahmkir ku dilketîya yekî dî de weke xweşkên xwe di wê heyeme de. Wê ji tiştêk ji min re negot. Piştê caraka dî min hizir ku ez çî bikim. Ew çar keçkên xwe min li pay hevdû şandibûn, her ku çûbûbûn kudere ew ji weke hevdû bûbûn. Cihê ku çûbûbûnê de li wir dile xwe dabûbûna hinekan û vegerehebûbûna malê. Piştê ku ez hinekî hizirîm û piştê min caraka dî biryar da ku ez keçkên xwe yê dîn lev bidima hevdû û bi wan re ji bi peyîvîm. Piştî ku min herweha biryara xwe da û êdî min bakira wan. Gava ku min bakira wan, êdî ew ji dicihde ez ne şikandim û dicihde hatina nig min. Gava ku hetina nig min, êdî em li hevdû civîyan û min rewşa xweşkên wan Gûlparîxan, Dilparîxan, Hijparîxan û Ewparîxan ji wan re got. Keçkên min yê ku li nig min rûniştibûn Navparîxan, Rojparîxan û Dilberxan bûn. Piştê, gava ku em li hevdû rûniştin, êdî min ji wan re got ku xweşkên wan dil ketine hinek mirovan de lê em nizanin ku qancin an ji ne qanc ên. Ji bo ku em zanibin divêt ku em wan bibînin û nas bikin. Keçkên min Navparîxan, Rojparîxan û Dilberxanê ji min re gotin raste yadê. Piştê min gote wan nexwe divêt ku em bi hev re tevbigerihihin ku da qana em wan bibînin û nas bikin. Wan ji gote min bila yadê. Piştê ku wan ji gote min bila yadê, êdî min ji ji keçka xwe ya pêncemin re ji Navparîxanê re got ku nexwe ti xwe amede bike ku bû êvar û xweşkên tê Gûlparîxan, Dilparîxan, Hijparîxan û Ewparîxan hatina

malê û ku gaha roja dî sibehe ku ew çûn tê wan bi şopnenê û tê cihê wan fêr bibe. Keça min ji ji min re got bila yadê. Piştre gava ku keçkên min hatina malê, êdî em li hevdû civîyan û me bi hev re xwerin xwer û piştre ku em hineki li hevdû ji rûniştin piştre çûn ku razihin.

Gava ku çûn û razahan, êdî piştre roja dî hê sibehe zşkanê rabûna ser xwe ji nav cihên xwe di wê heyeme de. Gava ku ew rabûbûna ser xwe, êdî hatin û peşîke dest û ruyê xwe şîştin û zûwa kirin û hatin û em bihev re li ser sofraya taştê rûniştin. Dema ku em li ser sofraya taştê rûniştin êdî piştre ku me bi hev re taştê ya xwe xwar, êdî ew bi hev re Gûlparîxanê, Dilparîxanê, Hijparîxanê û Ewparîxanê çûna hûndirê xwe û xwe xamilandin bi cilên xweşik û sipahî û bêhnên xweş bi xwe de kirin û derketin ku herin. Gava ku ew derketin ku herin, êdî Keça min Navparîxanê ji xwe kardikir ku li pey wan herê. Lê wê naqlê berî ku ew herin û ew ji bi keve şopa wan de, min peşî afsûnaka xort çekir li keça xwe Navparîxanê ji bo ji tiştêkî bi bandûr nebe. Lê min ne hişt ku heya wê jê hebe. Piştî ku herweha wan xwe amedekir û derketin û çûn êdî keça min Navparîxanê ji xwe amedekir û kete pey wan de ku haya cihê ku ew herinêde û wan bi şopnenê û fêr bibê ku ka ma ka ew bi kê re we hevdîtînê bikin, hij kê dîkin. Keça min Navparîxanê keçeke ku xort ji bû. Min ji ew yeka ji zanibû. Ji wê yekê vê bawerîye min lê hebû. Gava ku keçên min Gêlparîxanê, Dilparîxanê, Hijparîxanê û Ewparîxanê diçin û Sîpan, Zandar, Jindar û fahmdar re hevdîtînê dîkin, êdî wan dibîne. Lê wê carê ji gava ku Sîpan, Zandar, Jindar û Fahmdar têne wir ku bi keçên min re hevdîtînê bikin, wî çaxî hevalekî wan yê dî ji bi wan re hatîya. Ew ji nave wî Dîtnar bû. Di wê heyeme de gava ku keça min Navparîxanê min wî dibîne, êdî dile wê ji di kevê wî de. Afsûna dil ji wê afsûna ku min çêkiribû xorttir derdikeve hole û wê, afsûna min bêtesîr kir. Keça min Navparîxanê ji gava ku herweha hij Dîtnar dikê, êdî ew ji xwe şanî wan dide û ew ji bi wan re dibê heval û bi wan re tevdigerehên.

Gava ku keça min Navparîxanê ji herweha min li pay wan şandibû û ew dîtibû û dil ketibûyêde, êdî li nig min yên ku mabûn dû keçên min mabûn. Keçên min Rojparîxanê û Dilberxanê dimenên. Herdû keçên min li nig min dimênin. Min di serê xwe de wilo tasarûf dikir. Pênc keçên min çêbûbûn. Her yekê ku min li pey ya dî şandibû ne vegerehe bû. Piştre ez li ser vê yekê pir û mazin hizirîm ku ka ma ka ez çî bikim.

Piştî ku min keça Navparîxanê ji şandibû û wê ji Dîtnar dîtibû û dil ketibû wî de û piştre ji wê ji xwe şanî wan dabû, êdî bi xweşkên xwe yên dîn re tevdigerehe. Piştre ku gava ku xweşkên wê divegererihine malê

piştire ew ji divegerehe malê. Lê gava ku ew ji vegerehe bû malê, êdî min xwe nêzîkî wê kiribû û min xwestibû ku hinek pirsan ji wê bikim. Lê çi pirsan ku min ji wê kiribû bêbersiv mabû. Piştî gava ku rewş weha bû piştire, êdî her pênc keçên min digihenê hevdû û her roj diçin û bi wan re hevdîtîne dikin. Piştire min carake dî kira serê xwe de ku keçikeka dî ya xwe li pay wan caraka dî bişênim an ji ne şênim. Li ser vê yekê hinekî di serê xwe de hizirîm. Lê min di wê heyeme de ti biryar neda. Ji ber ku ku berî hingî min her pênc keçên xwe li pay hevdû şandibûn, lê baxt û haxtê wan bûbû yek. Ji ber vê yekê ez hinekî biguman bûm di serê xwe de.

Lê min piştî ku hinekî hizirîm piştire, min carake dî kira serê xwe de û min got ku ezê carake dî keçake xwe li pey wan şênim. Ji ber ku gelekî û gelekî di serê min de mereqeka mazin çebû bû. Min di wê heyeme de li ber mereqe û vênê xwe nede nişandin. Min ji pêşî xwestibû ku bi xwe ez wan bi şopenim, lê belê min pêk ne anîbû. Piştire min keçên xwe li pey hevdû şandibûn. Wan, ji ber ku hevdû baş nasdikirin, cihên ku wê çûbûbena de dicihde derdixistin. Lê piştire her keça xwe ya ku min şandî bû piştire li min weke xwe ne vegerehebû. Her cara, min keça xwe bidil vala dişend û ew bidil tiştî dihat. Vêce, wê care ji ez hizrên di serê min de min kiribûbûn haznên mazin. Haznên min ji li ser keçên min bûn. Min di serê xwe de ji xwe re di got ku gava ku min nahaka ew ji şand ku weke xweşkên xwe li min vegerehe, ma êdî ezê çi bikim. Keçkên min di wê heyeme de rewşeke wilo bi afsûne çêkiribûn ji hinekî zor dibû ku ez wan bibînim û zor dibû ku ez wan bişopênim û wan mirovên ku ew bi wan re hevdîtîn dikirin bibînim.

Lê min caraka dî hêze xwe li xwe da hevdû û min bakira keça xwe Rojparîxane. Min bahsa rewşa xweşkên wê yek bi yek jê re kir. Piştire min gotîyêde divêt ku ti alî min bikê da qana em xwe bigihenê wan ku ma ka bi kê re hevdîtîne dikin, berî hertiştî ji em zanibin ku ka ma ka kîna di dile wan de hena. Gava ku min wilo ji keça xwe re got, êdî keçe min ji min re got bila yadê û piştire ji nig min çû. Gava ku ew ji nig min çû, êdî demeka dirêj têve ne çû, êdî keikên min yên dîn ji hatina malê. Gava ku keçkên min yên dîn ji hatina malê, êdî weke ku tiştê ne bûyî, êdî me dise jiyane xwe berdewam kir. Lê her ku kî bûn ku di dile wan de bûn di dile min de ji bûn. Lê min ew nasnedikirîn. Keçkên min ji dil hij wan dikirîn. Bi vî awayî re di dile wan de bûn. Lê di dile min de ji mereqa wan hebû. Min di dile xwe de digot ku ma gelo ew kîna. Min nizanîbû ku ew kîna. Min dixwest ku ez zanibim ku ew kîna. Lê min nizanîbû. Di dinya me de weke dinye we yên baş ji hena û yên ne baş ji hena. Yên ne baş di

dinya me de karin ji dinye ya we zêdetir tiştan bênine ser mirovan. Hêze wan heya û xwedî afsûnên. Bi çalqandina têlîyeke xwe karin ji ber çav bikin û li ber çav bikin. Herweha gelekî û gelekî xwedîyê hêzeke ne. Lê di dinya me de hinek zagonên me hene, ne qanc û ne ji neqanc nikarîn derbikevina dervî wan zagonan. Lê hinek bidîzika ji bê vê yekê dikin. Herweha rewşek heya. Ji rewşên wilo xwe parastin ji gelekî û gelekî girînge. Ji kêmesîyên bêhamd ti kare xwe rizgar bikê. Lê ji kêmesîyên bihamd zû bi zû ti nikarê xwe rizgar bikê. Neqancî weke kurmekî ku di raya mirov de ya. Ew kurm ji xûne mirov besn digirê. Ma ne ew kûrm bû ku kir ku mirov bêbaxtiyê li Şahmaran ji bikê. Ji bêbaxtiyên weke bêbaxtiya li Şahmaran, ti mirov nikarê ji bin rabin. Giraniya wê mazinê, giraniyeke ku mirov nikarê ji bin rabe, Hê mirov di bin de ya.

Piştî ku keçên min hatibûbûna malê, êdî lev gahabûbûna hevdû û ji hevdû re di axivîn. Hemûkan ji bi kêf bûn. Dile wan bi şabû. Di wê heyeme de mirov di got ku qey ji kêfe dile wan haya wan ji dinyê nîn ê, haya wan ji tiştêkî nîn ê. Wilo di nav hevdû de bi kêf û şahî bûn. Min haya wê kêlikê min ti carî berî wê kêlikê keçên xwe wilo bi şahî ne dîtibûn. Di dile min de vê şabûna wan mazin cih girt. Ya di dile min de ji ew bû ku min dixwest ku zanibim ku ka ma ka ewên di dile wan de kîna. Piştî ku keçên min haya derengîya şevê li hevdû rûniştî man, piştî bi dilekî ku xweş şev başî ji hev re kişandin û her yekê çû mezele xwe ku razihê. Piştî ku roja dî hat û bû sibeh, êdî keçên min weke her roj dise hê bi fecrê re rabûna ser xwe, dest û ruyên xwe şîştin û zûwa kirin û piştî hatin û em bi hev re li ser sofraya xwe ya taştê rûniştin û me bi hev re bidest taştê ya xwe kir. Piştî ku me bi hev re taştê ya xwe kir, êdî keçên min carake dî yek bi yek ji ser sofraya taştê rabûbûna ser xwe û çûbûbûna mezelen xwe ku xwe bi xamilênin û bêhnên xwaş bixwe de bikin û derkevin.

Dema ku keçên min çûbûbûn mezelen xwe û di mezelen xwe de ku xwe ji xamilandibûn û bêhnên xweş bixwe de kiribûn, êdî yek bi yek ji mezelen xwe derketibûn û amedekarîyên xwe kiribûn ku herin. Piştî ku hemûkan amedekarîyên xwe xilaskirin, êdî hatin û gahana hevdû û piştî çûn û ku wê çîna kudere. Keça min ya dî ji Rojparîxanê ji piştî ku wan amedekarîyên kirin û derketin û çûn, piştî wê ji amedekarîyên xwe kir û derket û çû ku wan bişopnenê. Keça min Rojparîxanê li pay wan diçê û wan bi wan mirovên ku wan hij wan fikir re dibîne. Piştî ew keça min li wir îşeretekê di denê û di wê heyeme de di keve rê de ku were û xabere bide min. Lê çawa ku ew dikê ku were, êdî ew ji wan wirdetir hevalakî

wan yê ku wê rojê wan bi xwe re anî bû dibîne û ew ji li wir dicihde dil di kevê wî de. Piştî keça min xwe li wir piştî ku dil di kevê wî de, êdî xwe şanî wî dixê. Gava ku ew xwe şanî wî dixê, êdî piştî ew ji li nig hevdû dirûnihên û demeka dirêj ew li nig hevdû dibuhurênin. Piştî li wan dibê, êvar ji û heya wan ji wê yekê nebê. Keçên min yên dîn ji ku dibê şev tenê malê, lê ew piştî ji nayê malê. Gava ku keçên min yên dîn hatina malê, min di dile xwe de got ku ew wê piştî wan re wê were. Lê piştî ku ew hatibûn ji ew demeka dirêj bû ku ew ne hatibû. Piştî ku şev bû dereng, êdî ez gelekî û gelekî bi mereq bûm. Ji ber ku di şevan de yên ku bi roje dervediketin ji derdiketin û zirereka mazin didan mirov di wê heyeme de. Ev hizir gava ku di serê min de şebû, êdî bêrewşîya min bêhtir bû.

Piştî gava ku bû şev û şev ji bû dereng, êdî xweşkên wê ew ji min pirsîn. Lê ez mama sekinî li ber pirsirina wan. Min ê çi bersiv bidena wan di wê heyeme de? Min nizanî bû ku ezê çi bersive bidima wan. Piştî gava ku bû tememî bi dereng, êdî mereq kirin. Min ji di wê heyeme de gelekî û gelekî mereqê keça xwe kir û dile min bi êş bû û şawitî.

Piştî dema ku xweşkên wê dîtî wa Rojparîxanê bi şev ji û ne hata malê, êdî dikin û herin û li wê bigerihîn. Lê min di wê heyeme de ne hişt ku ew ji malê derbikevin û min gote wan, 'ne êzê herim û lê bigerihim'. Piştî min ewlakaraya wan ji dagirtin ku gava ku ez ne li malê bim û ew bikine serê xwe de û derkevin da qana bê awlakarî ne mênin. Piştî ez çûm û lê gerehem. Lê min ew li ti deran ne dît. Gava ku ez ji malê derketibûm, êdî keçên min ji dîtibûn ku wa ez ji hineki zû ne vegerehema malê, êdî ew ji derketina û hem li min digerehên û hem ji li xweşka xwe digerihîn. Piştî ez vegerehema male. Gava ku ez vegerehema male ji, êdî min dît ku wa keçên min yên dîn ji wê ne li malê ne. Êdî wê yekê ji gelekî û gelekî ez kirima mereq û tirse de. Lê piştî ew ji vegerehena male. Lê hê keça min Rojparîxanê ne hatibû malê. Wê şevê haya ku bû bû sibeh xaw bi çavên yekî ji ji me ne ket. Piştî wê rojê ji ew ji ji malê derneketin, li male man. Hadana wan ji ne dihat bê xweşka wan. Dile wan ji diêşehe. Lê min hê rastî ji wan re ne gotibû. Piştî keçên min hemûkan ji kirine serê xwe de û biryara xwe dan ku herin û wê rojê li wê bigerihîn. Gava ku herweha wan kira serê xwe de, êdî piştî diçin ku li wê digerehin. Gava ku ew diçin û li wê digerehin, êdî di wê heyeme de ew rastî Sîpan û hevalên wî ji ku bi wî re ne tên.

Gava ku rastî hevdû tên, êdî keçkên min ji diçina nig wan û li nig wan hinekî bihazn di sekinin. Ji ber ku di dile wan de êşe xweşka wan heya. Piştî ew jî ji wan dipirsîn ku ka ma ka ji ber çî herweha bi xamgin ên. Keçkên min pêşî gava ku ew ji wan dipirsîn ew bersive ne din, ji ber ku dile ranagirê ku bêjin ku xweşka me winda bûya. Ma gelo nehaka li kuderê bû? Ma gelo tiştina ne baş hatina serê wê? An jî li derna asê ma ya? Her weha gelek pirs dihatina aqlê wan. Her gotina ku ji deve wan derdiket ji di dawîyê de, *pêşekêka* pirsê dihata pêşîye wê. Gava ku wilo dibû jî, êdî xamgînêyeke ku dile wan gelekî û gelekî diêşend di dile wan de çêdibû. Dile wan gelekî û gelekî diêşehe.

Piştî gava ku digihinê hevdû, êdî ku hinekî dimênin piştî sedema xamgînîya xwe ji wan re dibêjin. Lê di wê heyeme de Sîpan û hevalên wî jî xamgîn dihatina xuyakirin. Ew yeka jî ji çavên keçikan ne ravî bû. Wan ew yeka kifşkiribû. Gava ku keçikan sedema xamgînîya xwe got û gotin ku xweşka wan şevê dî ne hatîya malê û piştî gotin ku winda bûya, êdî piştî Gûlparîxanê li ruyê Sîpan meyîzend û gotiyêde ku 'ez dibînim ku ti jî hinekî xamgînî, winda bûna xweşka min gava ku tê hiskir di dile tê de êş çekir, ne wilo ya?' Piştî Sîpan got ku 'erê, gava ku min hiskir ku xweşka tê ne hatîya malê di dile min de êş çekir. Lê êşeke me ya dî ji heya. Dûh şevê hevalakî me jî ku ji me re weke bira bû ew jî ne hatîya malê. Ew jî winda bûya. Em nizanîn ku li kuderê ya û çî hatîya serê wî. Lê em bi hevîna ku tişteke newê serê herdûyan jî'. Dema ku Sîpan weha got, êdî wê gotinê dile Gûlparîxanê û xweşkên wê jî êşand. Ew jî bidil êş bûn bi wê gotina ku gotin ku hevalê wan jî winda bûya. Piştî hemû li hevdû hinekî rûniştin û piştî, hinekî di cihê xwe de hizirîn. Di wê heyeme de gava ku ew jî malê derketibûn, xweşka wan Dilberxan jî derketibû ku li xweşka xwe bigirihîn. Ew jî bi alîyekî ve çûbûbû û bidest lêgerendine kiribû. Piştî ew bi lêgerendinê re tê haya ku bi alîyê wan ve û Dilberxan jî xweşkên xwe bi Sîpan û hevalên wî re dibîne. Dilberxanê ew jî dûr ve di dîtibûn. Gava ku ew wan dibîne, êdî dikê ku bi ber wan ve were. Lê berî ku berê bide wan û bi ber xweşkên xwe û wan ve herê, dengêk tê wê û ew jî hinekî mereq dikê. Piştî gava ku dengêk tê wê û ew jî mereq dikê, êdî ew jî bi ber alîyê deng ve diçê ku meyîzenê ku ka ma ka dengêkê ya an jî çî ya deng derxist. Gava ku Dilberxanê tê û di meyîzenê ku wa xweşka wê bi yekî re ya û li hevdû rûniştina û weke ku heya wan jî dinyê jî tişteki nebê jî xwe çûbûbûn. Gava ku Dilberxan herweha xweşka xwe dibîne êdî gelekî û gelekî kêf û şahîya wê tê û di cih de berî ku xwe şanî wan bide jî wir bi lezeke re bi ber cihê ku xweşkên wê lê bûn bi wir ve

tê.Gava ku tê nig xweşkên xwe û wan, êdî ew di wê heyeme de xwe şanî wan dixê.Gava ku xwe şanî wan dixê, êdî hemû ji bihevre lê dimeyîzênin û weke ku hinekî şaş bibin û mat dibin.

Di wê heyeme de gava ku Dilberxan weke ku hinek di pey wê de bin li wê hatibû û bêhna wê bi ser dile wê ketibû.Dema ku xweşkên wê ji herweha dîtin, êdî gelekî weke ku bi talaş bibin, êdî bi ber wê ve çûn û li dora wê bûna kom û jê pirsîn ku ka m ka çi heya an ji çi bûya. Ew ji gava ku tê hevberê wan, êdî hinekî di sekinê haya bêhne xwe distenê û piştire bahsa xweşka xwe Rojparîxanê dike.Gava ku bahsa wê dikê, tenê gotina ku ji devê wê derdikeve êdî herweha dibêje ku 'xweşka me li wêdereha ya û bi yekî re ya.Dema ku ew wilo dibêjê, hê wê ti gotinên dî ne gotin, êdî ew û Sîpan û hevalên wî j bi xwe re dihildin û diçina wir.Gava ku diçina wir, êdî dimeyîzênin ku wa Rojparîxanê wa bi yekî re ya.Dema ku ew wilo dibînin weke ku hinekî mat bibin li wan tê.Lê gava ku Sîpan û hevalên wî wê rewşê dibînin, êdî ew kêf û şahîya wan tê.Li hevberê wê yekê ji hinekî keçik wê carê vêce mat dimênin.Piştire Sîpan mafê xaberdane dihilde û ji wan re dibêje ku ew hevalê wa ya.Navê wî ji Mîrnar ê.Piştire dema ku herweha herdû ji tenê dîtin, êdî kêfe hemûkan tê û piştire bi wê kêf û şahîyê diçina nig wan û xwe şanî wan didin û wan ji dihildine nava xwe di wê heyeme de.Piştire gava ku herweha keçka min Rojparîxane ji tê dîtin, êdî piştire ku ew hinekî li nig wan ji dimênin êdî piştire keçka min Dilberxan ji nig divaqatehê û tê ku xabare bide min.Dema ku ew hat û xabar da min, dile min wilo rehet bû û bêhna min fireh bû neyê gotina.Ez gelekî û gelekî kêf xweş bûm.Piştire li malê dile min rehet ez mam.Edî min zanîbû ku keça min hatîya dîtin û nahaka li li nig xweşkên xwe ya.

Piştire min li malê amdekarîyeka baş kir ku ne tenê ji wê re ji keçkên xwe hemûkan re ji bo ku wê şevê ez dilê wan xweş bikim.Min pêşî ji aliyê xwerinê ve çi hebû min çêkir û amede kir.Piştire ji min ji keçka Dilbarxanê pirsî ku ka ma ka wê ew mirovên ku ew bi wan re bûn dîtibûn an ji ne.Keçka min Dilberxanê gote 'yadê, min ew dîtin.Hemû ji mirov ên û xortên baş û levhatîbûn.Hemû ji xortên ku mêr bûn.Min ew yeka ji saxsîyeta wan fahm kir'.Dema ku keça min wilo ji min re got, êdî min ji gota keçka xwe, 'keçke min, ka wan şanî min bixa'. Dema ku min wilo got, êdî keça min ez ne şikandim û ez hildam û birim û ew şanî min dan. Piştire min ew nas kirin.Dil dile min de gava ku min ew dîtin ti dijbertî çênebûn.Dil min li wan germ bû.Piştire ku min ew dîtin, êdî min gota keça xwe, hadê keça min, 'em herina malê'. Piştire ku ez û keça xwe

hatina malê, êdî li male min ji keça xwe Dilberxane re got ku ez û ti em dilxweşîyekê bidina xweşkên tê. Bila dile wan xweş bibê. Keça min gote min; 'bila yadê, lê êmê çi dilxweşîye bidina wan?'. Min gotiyê de, em herin û Sîpan û hevalên wî nas bikin û piştî ku xweşkên tê bi hev re ketine rê de ku werine mal, êdî piştê êmê wan ji bênina malê nig wan û emê bi hev re xwerina xwe bixwûn. Keça min ew hizra min baş dît û piştê ez û ew ketina kar de ku em vê yekê bicih bînin.

Piştê ku me ji kare xwe yê li male bicih anî piştê, êdî em ketina rê de. Ez weke dayîka keçên xwe çûm û li nig hemû xortên ku keçên min hij wan dikirin mam. Bi wan re axivîm. Min bi wan re da û stand. Piştê min gota wan werina mala me. Wan ji ez ne şikandim û rêzeke mazin şanî min dan û hatin. Piştê min hemû ji bi xwe re anîna malê. Sîpan, ew wê bi keça min Dilberxane re hatibana malê. Gava ku ez hatibûma malê, wê di wê heyeme de keça min bi Sîpan re hatibûbûna malê. Lê ez hatim û ne Sîpan û ne ji ew hat. Gava ku ew hatina malê, êdî kêfe keçên min hat. Lê Sîpan ne hatibû û dilê keça min Gûlparîxanê ji weke ku hinekî şikestibû. Piştê bi demekê re min dît ku wa ew û Sîpan ji wan hatin. Dema ku ew hatin piştê gelekî û gelekî keça min Gûlparîxanê ji dile wê xweş bû. Gava ku min dît ku dile wê ji xweş bû, êdî kêfe min ji hat û dilê min ji xweş bû. Keça min wê gava ku min li wê dimeyîzend di rewşaka dî de bû. Weke ku di wê heyeme de ne li wir bê hişê wê li dereke dibê dihata xuya kirin. Min ev yeka fahm kir. Piştê min kir ku ez xwe nêzîkî wê bikim û jê bi pirsim ku ma ka çî wê heya. Lê min di wê heyeme de derfet ne dît. Piştê mama sekinî di cihê xwe de. Lê heya min bi bal li ser wê bû di wê heyeme de. Tiştêkî ku wê hebû. Lê min nizanîbû. Piştê keçên min û hevalên xwe li hevdû rûniştin û gelekî û gelekî bikêf jê re axivî û jê re tiştên xweş vegotin heya ku dem bû dereng. Piştê ku bû dereng, êdî ku dema razanê hat, êdî Sîpan û ew xwe karkirin ku herina malê. Piştê ku wan xwe karkir, êdî weke ku min ew anîbûn wilo ji min ew birina malê. Lê wê care keçên min ji bi min re bûn. Lê piştê, êdî wê hertimî hatibanin malê û hevdû dîtibanin. Piştê ku bû sibeh û ku keçên min ji xawa xwe rabûna ser xwe û min li ruyê wan meyîzend û min dît ku çend bikêf û şahî ne. Dema ku min ew wilo dît, dilê min ji êdî gelekî û gelekî xweş bû û bi kêf û şahî bû.

Wê sibehê ji dema ku wan taştê ya xwe xwar, êdî çûna mezelen xwe û xwe xamilandin weke bûkan û piştê bêhnên xweş bixwede kirin û piştê ne bi demeka dirêj re, êdî min dît ku wa Sîpan û hevalên wî ji hatin. Gava ku ew hatin êdî bi hev re hinekî li malê man û êdî piştê bi hev re ji malê

çûna dervê û hinekî ji xwe re li dervê ji garahan. Herweha rewşeke wan hebû. Lê di wê heyeme de hingî heya min çûbûbû ser wan û kêf û şahîya wan ya li ber çavên min û hingî bi wê rewşa wan re dile min ji xweş bû bû, êdî min keça xwe Dilberxanê ji bîr kiribû. Piştî ku di wê heyeme de ew hata bîre min û min çavên xwe li wê garand ji, lê min ew ne dît. Wê yekê ji mereqekeka mazin di dile min de çêkir. Piştî min Gûlparîxanê kişanda nig xwe ku jê pirsî ku ka ma ka Dilberxanê dîtîya an ji ne dîtîye. Dema ku jê pirsî ji, wê ji gote min ne 'min ew ne dîtîya'. Piştî ez hinekî bi mereq bûn ji bo wê. Gava ku herweha Dilberxanê li hole ne hata dîtî, êdî xweşkn wê ji lê bi hey bûn û kirin ku wê bibînên. Çûn û li gelek cihan li wê digerehen. Lê ji gerinê wan ti encam bidest ne xist. Ev yeka mereqeke di dile wan de ji. Piştî ku demeke lê digerihihîn û wê ne bînên, êdî bênaçar tenê malê. Gava ku tenê malê ji bihazn di hatina xuyakirin. Xweşka wan di dile wan de ji bû. Ma gelo xweşka wan li kudere bû? Di wê heyeme de bersive ve pirse ne bû. Di serê ti kesekî de bersive wê ne bû.

Demeka dirêj herweha ez fikirîm. Piştî min kir herim û li keça xwe bigihirim ku ka ma ka li kudere ya. Ji ber ku di dile min de bû bû weke mereqeke biêş di wê heyeme de. Piştî gava ku her weha ez ketima mereqê de êdî piştî min kir ku li Dilberxana xwe bigirihim, piştî ez çûm û lê gerehem. Ez çûm û li gelek cihan lê gerehem, lê min ew li ti deran ne dît. Êdî bi rastî ji di dile min de bû mereq ku ew li kudere ya. Piştî ku bû ber êvarî, êdî yên ku hatibûbûn ku çûbûn, êdî mereqa min zêdetir bû bû. Piştî min di serê xwe de bidest hizirandina wê kir. Ez li ser wê hizirîm. Lê her ku dihizirîm ji, di hizirandinê de her gotine ku di serê min de çêdibû ji di dawîye we de, 'ma gelo Dilberxanê li kudere ya hebû'. Di wê heyeme de Rojparîxanê ji êdî bi Mîrnar re hev dîtî dikir. Mîrnar ji bi hevalên xwe yên dîn re diçû û dihat.

Piştî min xwe ne girt ku neçim û caraka dî li keça xwe Dilberxanê ne gerihim. Lê çawa ku min xwe amedekir, êdî min dît ku wa ew hat. Gava ku min ew dît, êdî hinekî bêhne min fireh bû. Lê min gelekî û gelekî mereq kiribû. Piştî ku ew hata hundir û di hundurê de di ber min ve çû û min dohnê xwe dayê de, êdî min fahmkir ku tişta ku hatibû serê xweşkên wê hatîya serê wê ji. Min ev yeka fahmkir. Lê çawa ku min fahmkir ji, dise min ew fahmkirin xwe di hundirê xwe de girt. Min ne hişt ku zêde bê ber çavan. Piştî weke rojena êz ji tevgerehem. Lê di rastîyê de ji dohnê (heye) min pir li ser wê bû.

Çawa ku dohnê min li ser wê ji bû, dise min kare xwe yê dî ji weke ku dohnê min ne li ser tiştekî bê, min dikir. Lê di wê heyeme de êz di bê qey keça min ya mazin Gûlparîxanê ji ew cara pêşî ku ji ruyê min hin tiştên fahm kiribû. Ji ber vê yekê ji heye wê li ser min bû. Min piştî ev yeka fahm kir. Lê di rastîyê de ji kengî vê heya wê li ser min bû min ji zanîbû. Lê ku min kifşkir ku heya wê li ser min ê, êdî heya min çû ser wê di wê heyeme de. Piştî gava ku wê ji weke ku fahmkiribê ku min kifşkirîya ku heye wê li ser min ê, wê ji dohnê xwe dide tiştekî dî. Min ev yeka ji fahmkir. Lê piştî ne min xwe girt û ne ji wê xwe girt, êdî êm nêzîkî hevdu bûn û me bi hev re li ser dohndayîna hevdu xaber da. Gava ku me xaber da, êdî wê dema keça min gote min, 'yadê, ev demeka dirêjê ku dohnê min li tê ya, lê weke ku dohnê tê ji li ser tiştekî bê. Ma gelo tiştek bûya?' Gava ku wê wilo pirsî, êdî min ji gote keça xwe, 'ne keça min, di serê min de dohnê min li ser Dilberxanê bû. Ew i roj hinekî cûde hata malê. Weke ku tiştek pêre hebû. Dibê ku tê ji min baştir û çêtir fahm kiribê. Ka ti pêre bide û bistenê'. Gava ku min wilo got, êdî keça min ez ne şikendim û piştî gote min 'bila yadê, ezê pêre bi axivim û dohnê xwe bidimê de ka ma ka çî wê heya'. Gava ku keça min wilo gote min û bersive min da, êdî dile min gelekî û gelekî xweş bû. Weke ku pîrpirîkekê dile min sivik bû. Wê sivikbûne xwe di beşîşbûna di ruyê min de dide der. Keçe min Gûlparîxanê ji ew yeka fahm kir. Ji ber ku gava ku li min meyîzend, weke ku hinekî bibeşîşe lê hat. Li min beşîşbû bû. Min ev yeka fahm kiribû. Lê min tiştek ne got û wê ji tiştek negot. Her weha tenê bi çavên têkilîyê me li ser wê yekê re li hevbûnak li hevdu kiribû. Lê gotin di nava me de ne buhurtibû. Piştî keça min ku ji min re gotibû erê, êdî ji nig min çû ku here û li nig xweşka xwe Dilberxanê û li deve wê bigerehê ku ka ma ka çî wê heya. Piştî ku ew çû êdî ez bi tenê mam.

Lê ez ji rewşa xwe ne aciz bûm. Di dile min de weke ku şahîyek hebû û ji ruyê min di hata xûya kirin. Min di wê heyeme de ti wate ne dide wê yekê. Divîbû ku ez bi mereq bûbama. Lê kêfek di dile min de hebû. Tenê kêfek hebû. Weke ku min xabareke ku gelekî û gelekî qanc an ji dîyarîyeka ku gelekî û gelekî ku ji bo min hêja bê min hilda bê dile min bû şabû. Şabûn, çerna ma ji ber xwe di dil de çêdibe? Hertimî şahîyê weke ku sedemek di hundirê mirov de ku bi hestan re bê an ji bi tiştekî dî re bê dixwest. Carna ji mirov sedemneke ku ne di têgihiştina wê de ne pê jin dibin. Lê carna ji mêjiyê mirov hinek sedeman di xwe de çêdike, lê berî ku bide têgihiştinê dide jin dikê. Bi jinkiirnê re têgihiştin çêdibe. Carna ev yeka di wê dema ku mirov têgihiştineke di derbarê têgihiştinê de dikê

ya.Lê hertimî weke ku sedemek divîya.Jiyan li jiyane ya.Ma gelo mirov sedemne ji wê re ji divîbû ku lê bigerîya?Ew pirseke ku gelekî û gelekî mazin bû.Çi bersiv jê re hatibana dayîn, wê wan bersivên kiribana pirs û dise wê hin bersivên dîn xwestiban.Ev yeka weke zincireka ji demê ya.Dem di wê bersiv û pirse de an ji pirs û bersive re xwedîyê dayîmîbûnekê ya.

Piştire ku keça min Gûlparîxanê çûbû bû û bi xweşka xwe re peyîvî bû piştire hatibû nig min.Weke ku wê ji tiştêk jê fahm ne kiribê ji min re tiştêk ne got.Ji xwe min ji gava ku ew hatibû nig min di wê heyeme de min ji tiştêk jê ne pirsî bû û ti pirs ji lê ne kiribûn.Tenê min li nav çavên wê meyîzend bû.Ji wê meyîzendina min ji, ez dibê qey wê tiştên derxistibûn.Lê wê di wê demê de wê ji tiştêk di xwe de ne anî der.Weke ku fahm ne kiribê tevgereha bû.Keça min Gûlparîxanê gelekî û gelekî biaqil bû û şahraza bû.Şahrazabûnaka wê bû ku gelekî û gelekî mazin bû.Ji ber wê yekê ji ti demê ji min ji wê guman ne dikir.Ji xweşkên wê ji yanî ji keçkên min hamûkan ji haya wê demê min ti guman ne kiribûn.Di wê demê de min ti gumanên xirab di serê min de ne bûn.Tenê wilqasî xwesteke fêrbûnê, ku ew bi kê re ne di serê min de ji bo parastina wan hebû.Vê yekê divêt ku mirov bi hesta dayîktîyê ve girêbide.Ti tişte ku jiyan dibê, ku mirov ji di nav de yên bi dayîke re dibîne, ji wê hesta dayîktîya wê ne dûtê.

Piştire ku keça min ji min re tiştêk ne got, êdî min ji jê tiştêk ne pirsî.Lê min zanîbû ku ji wê heyeme pê de, êdî wê heya xweşka wê ji wê li ser wê bê.Min vê yekê zanîbû.Vê yekê rehetîyek ji di kira dile min de.

Piştire gava ku keça min Gûlparîxanê hata nig min, êdî ez û ew hinekî li ba hevdû rûniştin. Piştire ji em ji nig hevdû çûn. Di wê heyeme de ji ji xwe hêdî hêdî dibû êvar.Ji ber wê yekê ji êdî kare çêkirina xwerine de dest pê kiribû.Piştire ku hinekî di dem têve çû, êdî bû êvar û em hemû ji ji bo şîve lev gahana hevdû û piştire ji, me bi hev re bidest xwerina şîve xwe kir. Dema ku keçkên min bi min re xwarin dixwerin û min li wan dimeyîzend kêfeka ku wilo mazin di kete dile min de neyê gotina.Hingî kêfeka mazin di dile min de çêdibû.Ew ji li hevberê hevdû wilo bûn.Min ev yeka ji wan û ji tevgerehe wan gelekî baş û mazin fahm dikir di wê heyeme de.

Piştire ku keçên min ji li nig min, me bi hev re xwerina xwe xwar, êdî pêde em buhurtina mezeleka ku em lê dirûniştin li wir em hinekî li hevdû rûniştin û êdî pêde gava ku waxtê razanê hat, êdî keçên min çûn ku razihin.Piştire ez ji çûm ku razihim.Lê di wê heyeme de rewşa keça min

Dilberxanê ji ji aqlê min dernediket. Ew di aqlê min de bû. Ew ji gava ku xweşkên wê çûbû bûn ku razihin ew ji çûbûbû mezele xwe ku razahê. Ew di hundirê xwe de di dile xwe de xwedîye dilxweşîyeka mazin bû. Bi wê dilxweşîyê ew ji nig min rabûbû û çûbû ku herê û razehe. Dema ku ew çûn ku razihin, êdî ez hinekî dî ji mam û piştire çûm ku razihim. Lê gava ku bû sibeh, weke her roj êz rabûm ji nav nivînan. Piştire min dît ku wa keçkên min ji yek bi yek ji nav nivînên xwe rabûna ser xwe di wê fecra sibehê de. Kêfe min ji zû rabûna sibehan re dihat. Keçkên min ji min rojê ne dît ku bêxiratî kirin. Hertimî li ser xwe bûn. Her yekê jî ji ya dî bigavtir bû.

Wê sibehê dema ku em tevde rabûne ser xwe, êdî wek her car em bi hev re li ser sofraya taştê ya xwe rûniştin û me bidest xwerina taştê ya xwe kir. Piştire her yekê çûne mezele xwe û bidest xamilandina xwe kirin di wê heyeme de. Keçka min Dilberxanê ji di wê heyeme de piştî ku xwerina xwe xweribû, êdî çûbû xwe xamilandibû û çûbû dervê. Lê ti kesekî nizanî bû ku çûya kudere. Piştire gava ku Sîpan û hevalên wî hatibûn, êdî bi hev re rabûbûna ser xwe û çûbûbûna derve di wê heyeme de. Gava ku diçûna derve, êdî li wî cihên ku berê lê digehena hevdû li wir lê hinekî ji wir wirdetir rastî Dilberxanê tîn. Dilberxanê ji dile xwe dabûbû mirovekî ku gelekî û gelekî baş bû û ew ji hevalê Sîpan û wan hevalên wî yên dî bû. Ew ji hevalakî wan yê qanc bû. Hemû ji jev re weke bav û bira bûn. Dema ku mirov li wan di meyîzend mirov wê hevaltîya wan ya baş di dît.

Herweha, êdî nahaka ez karim bêjim ku di wê heyeme de keçên min hemûkan dile xwe dabûbûna hinek mirovan. Keçkên min heya wê demê, di ti demê de jev qut ne bû bûn. Ew hevalên hevdû ji hertimî bi hev re bûn. Her weha hinekî mirovên ku hevdû ne di berdan û jev re ku qanc bûn hij keçkên min kiribûn. Dile min ji wan xweş bû. Piştire her roj ji dihatina vir û li vir li ber çavên min hevdû di dît. Vê yekê dile min hê bêhtir xweştir dikir. Cihê wan di dile min de mazitir çedikir. Vêce piştî ve vegotina min re, êdî ezê nahaka ji tê re bahsa piştire bikim ku piştire ku hevdû naskirin û gahana hevdû êdî çibû. Nahaka vêce baş û qanc li min bi hisena ku ka ma ka eze çî ji tê re bènima ser ziman.

Keçên min, êdî hemûkan ji dile xwe dabû bûbûn. Hemûkan ji yên ku dile xwe dabû bûna wan ji mirovên ku baş bûn. Başbûn li nig me qadrakî wê heya. Min li dile wan meyîzend bû. Mirovna ku baş bûn. Ji ber vê yekê ji ez gelekî û gelekî kêf xweş bûm.

Dem dibuhurt û diçû. Piştire ku hinekî dem ser ve çû, êdî keçkên min û Sîpan û hevalên wî bi hev re jiyana xwe ji kirina yek. Piştire gelekî û gelekî bidil û şa ji bûn. Gava ku min li wan ji dimeyîzend bêhna min ji bidîtina wan re derdiket. Wan bi dîmen ne xweş di dana ber çavan. Hingî ew bidil bûn ku mirov li wan dimeyîzend wan bi wê meyîzendina li xwe re bêhna mirov ji derdixistin. Bêhna min ji derdixistin. Ew keçkên min bûn.

Piştire ku jiyana xwe ji bi hev re kirina yek, êdî hê bêhtir bi hev re girêdan bûna wan zêde dibû. Keçkên min ji hemû ji bi hev re bûn. Jiyan wan ji bi hev re ya. Wekî dî çawa ku gava ku ti hatî vir û tê bi çavên xwe ditine, ew ên.. Jiyan wan bixweza hebûna xwe berdeyam dikê. Nahaka ji ti ji li vir î. Lê belê ez divêt ku bêjime tê, tişteku ku tê li vir dît ku dibêjê, tê jiyana wan ji xira bikê. Nahaka ez di vê xalê de gotina dawîyê ji tê re bêjim, piştî ku jiyana xwe bi hev ve kirin, êdî her yekê zarokak wan ji çêbû ya.

Dema ku jiyana xwe bi hev ve kirin, êdî dawataka mazin ji wan re hata kirin. Ji her alîyê dinyê mirovên mazin hatina dewatkirin. Piştire ji, êdî her weha weke ku tê dît li vir û li wir jiyana bi asayî berdeyam dikin...

... ..

Piştire ku jina pîr her weha bahsa wan ji min re kir, êdî piştire di dawîya gotina xwe de, wê nave xwe ji ji min re got. Navê wê ji *Xanmîran Jin* bû. Her gotina ku wê ji min re gotibû di serê min de çih girtibû. Divêt ku ez bêjim her gotina wê li ser min bandûrak li min kiribû. Li gor wê bandûrê ez karim bêjim ku çend xweşik gotibû. *Xanmîran jin* jinaka ku weke ku gelekî û gelekî zana dihata xuyakirin.

Piştire wê jina pîr ku navê *Xanmîran jin* bû û ku gotina xwe di wê heyeme de bidawî kiribû, êdî hinekî li nav çavên min meyîzend û gote min werê ezê ka tê bima kuderê. Piştire bidestê min girt û ez ji wir derxistim û birim. Piştire ku ez ji wir derxistim, êdî piştire ku weke qadereke ku em di nav mezelan de meşîn, êdî em bi hev re hatina ber derîyekî ku mazin bû û bilind bû. Li wir gote min were ezê tê êmê çina dereke dî ku ezê tiştina dî şanî tê bidim. Edî wê ez birim ku ka ez dibirima kuderê. Piştire ku em weke qadereke meşîn, êdî wê ez anîma derve û li wir li dervê weke ku em ketibina sûkeke de li min hat. Li wir gelek mirovên ku diçin û dihatin hebûn. Ez û ew di rax hevdû de di nav wan mirovên de dimeşîn. Gava ku em dimeşîn ji weke ku çavên gelek mirovên li ser min bê li min dihat. Min xwe wilo hîs dikir.

Gava ku em ketine wêdere de, êdî em bi hev re weke demeke di wir de meşîn. Gava ku em di wir de meşîn, êdî di wê heyeme de careke min dît ku wê bideste min girt û min fahm ne kir ku em çawa ji wir derketin û ketine nava baxçeyekî ku gûlan de. Baxçeyekî ku gelekî û gelekî xweşik dihata xuyakirin bû. Di wê heyeme de gava ku em dimeşîn, êdî di wê heyeme de wê ez birim û li nav wî baxçê garandim. Dema ku em di nav baxçê de dimeşîn, êdî min çavên xwe li dora xwe digarand û dema ku min çavên xwe digarand ji gelek tiştên ku xweşik bi ber çavên min diketin. Gava ku em di baxçê de dibuhurtin gelek tişt bi ber çavên min diketin. Min bi hev bala xwe dide hevdirdore.

Piştê wê jina pîr Xanmîran jin ê, ez li wir li ber avaka ku gelekî û gelekî xweşik bû danîm û gote min li vir hinekî li bendî min bisekina haya ku ez werim. Min gotiyêde bila û ew ji çû ji wir di wê heyeme de. Dema ku wê gote min ezê çim û çû, piştê dicihde ji ber çavên wînda bû. Di demeka ku mirov çavên xwe miç û bal bikê de wînda bû. Piştê ez ji li wir weke ku wê gotî min ez mama sekinî ji xwe re li bendî wê. Haya ku ew hatibana ezê li wir li hevîya wê ma bama. Min di wê heyeme de ne dixwest ku derbikevîma dervî gotina wê li wir. Ji ber ku li wir min tiştêk û ti kesekî ku dîtibana ji nas ne dikir. Ji ber vê yekê ji ji naçarî divîbû ku ez li bendî wê bama. Mirov di rewşên wîlo de xwe weke ku dil bê hîs dike. Dilbûn di mêjî de dest pê dike, piştê di jiyane de xwe dîyar dikê. Dilbûna mêjî di rastîye de dilbûna jiyana mirov e. Min ev yeka di wê heyeme de baş û qanc fahmkir.

Piştê demeka dirêj, ku têve çû û di wê dema de ku ez li wir li hevîya wê mam min dît ku wa ne hat. Lê di wê heyeme de min dît ku wa zilemek li ber min bû. Ew zilemê ku li ber min bû ji, gava ku min lê meyîzend min dît ku wa çend pîr ê. Zêde nikarîbû ku bê kopal bi meşîyana. Wîlo dihata xuyakirin. Zilem di wê heyeme de gava ku li ber min bû, êdî tenê hema wîlo li nav çavên min meyîzend. Gava ku wî li min dimeyîzend ji min zêde nikarîbû ku xwe bi labitênim. Wîlo li min hatibû. Min di wê heyeme de xwe di cihê xwe de xwe weke ku ez hatibûma zamt kirin û bûbû bûma kevir hîs dikir. Dibê ku ji dimeyîzendine wî, ji diwartîya çavên wî bû ev yeka di wê heyeme de.

Dema ku ew zilem hat û li ber min sekinî ji, êdî hinekî ma sekinî bi bédeng û piştê silav da min di wê heyeme de. Dema ku wî silef da min, êdî min ji silav da wî di wê heyeme de. Piştê hat û li nig min sekinî û piştê bidest axiftinê kir. Gava ku bidest axiftinê kir, êdî pêşî hinekî bahsa xwe kir û bahsa jiyana xwe kir. Min ji di wê heyeme de bi bal lê

dihisand. Gava ku min li dihisand ji, êdî ew ji hê bêhitr di gotinê de germ dibû û êdî bidest vegotinê dikir. Gava ku bidest vegotine kir, êdî gote min 'nahaka li min bihisenê, êdî ezê vegotina *Şadgirtê* mazin ku bavê min e ji terê vebêjim' û piştî her weha bidest vebêjê kir;...

* *Şadgirtê* Mazin bavê min bû. Merekî ku mêr bû. Gava ku di kete şeran de ti kesekî ew têknedibir. Gelekî û gelekî bahsa wî dihata kirin. Dema ku Şahmaran hata girtin û hata kûştin di wê demê de şervanên mazin hebûn. Ew ji şervanakî ku mazin yê wê demê bû. Lê ez vegotina Şahmaran nahaka ne bêjim. Piştî ezê bêjim. Ew vegotina Şahmaran vegotinaka ku mazin e. Bi vegotinê re deh şev û deh rojan têt vegotin. Vegotina *Şadgirtê* mazin ya merxasakî wê demê ya. Ya wê aslê ya. Tiştî ku hatî serê Şahmaran ji ber wê divêt ku xûde me afû nekê, lê ji bo wê bixwe ku xwûde afû bikê wê bikê. Nexwe ku xûde me afûneke wê ruyê başîye emê ne bînin. *Şadgirtê* mazin di wê demê de jîn dibê. Ew dem ji demeke ku gelekî û gelekî xweş û xweşik bû. Jiyanaka wî li cihê ku ew tede bû û jîn dibû ji li wir gelekî û gelekî xweş û baş hebû. Navendeke wêdere ji ya ku gelekî û gelekî xweş û pak hebû. Li wir mêr bi merênîya xwe û qancîya xwe re li ser zimên bûn. Jin bi xweşikatiya xwe û bedewîya xwe re li ber çavan bûn. Jiyan bi geşbûna xwe re zîn û jîn bû. Ewder Qanca xêr û ew ji xweş xêr bû.

Şadgirtê mazin ji di wê demê de hê ciwan bû. Lê belê bi hêz û xortitîya xwe re nav dabû dora xwe di wê heyeme de. Çavên wî ji tiştêkî ne ditirsehe. Mirovên dora wî ji ew wilo nas dikirin û wilo nave wî tanîna ser zimên. Bavê wî bixwe ji biqasî ku wî zanî ku miribû. Ew li nig mame xwe bi bidayîka xwe re jîn dibû. Hemu pêdivîya wan ji aliye mame wî ve dihata bicih anîn. Dayîka wî ji pîr bû. Lê li ser xwe bû. Piştî ku bave wî miribû, êdî wê ew mazin kiribû. Mame wî ne hiştibû ku ti kemessyên wan çêbibin. Ne hiştibû ku ti pêdivîyên wan bê werina cih bimenên. Mame wî ji nave wî Sorgir bû. Sorgir di wê demê de hinekî xwedîyê hêzeke ji bû. Li wê herêmê navê wî ji hebû. Mirovên ku nave wî ne bihistibûn û nizanîbûn ne bûn. Lê mame wî ne mirovekî ku zêde dewlemend ji bû. Jiyanaka wî ya asayî hebû. Weke ku xalke di nav xwe de digot ku *çavên wî ne li derîya* bû. Carna di nav xalkê dibêjin ya ku *çavî li derîya xwalî li serî ya*. Yê wî ti çavê wî ne li derî bû û xwalî j ne li serî bû. Ji wê alîyê ve hinekî têra xwe hebû. Ard ji xwe re di çand û hinek sawalên wî ji hebû ku ji wan şîr dihilda û weke mast û panir û tiştên wilo ji jiyana xwe re çêdikirin û tayarayaka wan ya mazin ji ku ji haft mişaran pêkdihat û her mişaraka wê

ji mazin û dirêj bû û fireh bû hebû. Gelek tişt di wan de çandibû. Wan ji jiyana xwe ya rojena weha berdewam dikir.

Car bi car dayîka Şadgirt ji hinek tişt ji nig wan dihildan. Lê ew jinaka wilo bû ku hertimî dixwest ku ne li destê ti kesekî meyîzenenê bû. Hertimî dixwest ku bi serê xwe bana. Bi serê xwe ji bû. Kurê xwe Şadgirt ji weke xwe bi serê xwe mazin kiribû. Ew ji wilo mazin bûbû ku ti gotin ji ti kesekî ne dixwar. Li hevberê ti kesekî ne dixwest ku di bînê de bimabana. Hertimî li ser bê dixwest. Gelek caran ji ber ku mame wî sorgir jê re tişt digotin wî ji erê ne dikir, beyne wan xira dibû. Lê belê di se piştê levdihatîna. Ji ber ku bavê wî miribû û ew weke ku bêbav di hata dîtîna bû. Bêbavîbûn zor bû. Hesta wê gelekî û gelekî giran bû. Her çend ku bixwestina ku gotina wî li ser ya li hevberê wî ji bana, lê di se wê nûqtê ku di kîjan demê de ku dihata bîre wî êdî ew weke ku valabûnak pêre çêbibe lê dihat. Wî xwe wilo hîs dikir.

Her ku çend xwe wilo ji carna his kiribana ji, lê di se li ser xwe bû û gotina wî gotin bû. Ew weke merêkî ku mer bû. Wî ji dayîka xwe wilo fêrkiribû. Dayîka wî ji wilo bû. Ew ji li ser xwe bû û ji ti kesekî ne dixwar. Carna ku di nav jinan de ku xwe bi xwe dibû mesele, êdî jinan jê re digotina wê 'jina ku mêr'. Ew jinaka mer bû. Navê wê ji Nosîcanê bû. Bi vê yekê re cerna jê re dihata gotin ku 'Nosîcana mêr'. Bi rastî ji ew jinaka ku mer bû. *Jin jina çî şêr ê çî mêr ê*. Ew ji wilo bû. Di keçkenîya xwe de weke zilemekî ji di hinek qadan de li berxwe dabû. Lê ti kesekî piştê ne şikandibû. Carna di nav xalkê de dihata gotin ku *jin pişt şikestîya*. Dema ku wê ev gotin his dikir, hîletê wê jê diçû. Gava ku his dikir ku kî ji li dore wê bana li ruyê wan digot ku *hîletê min ji ve gotinê diçê*. Bi rastî ji ne gotinaka ku baş bû. Ne gotinaka ku mirov rêze jê re bigrê bû. Ji ber wê yekê ji hinekî mirovên ku bi hanak ji ku ji dev ev gotin digotin û wê hisdikir ji diçû û li ber wan disekinî û kûlma xwe çêdikir û li singa wan dixist. Dikir ku ew di cihê xwe de ardhejekê jîn bikin.

Kurê xwe Şadgirt ji wê weke xwe weha mazin kiribû. Çi zanîbana jê re tanî ser zimên û ew ji weke xwe bi zanebûn dikir. Wê, ev yeka ji xwe weke ku weke mesûltîyeka li ser milê xwe ji kurê xwe re.

Dayîka Nosîcanê û kurê wê haya ku kurê wê biçûk bû û ew ji hê ciwan bû hinek demên zor û giran buhurandibûn. Piştê ku kurê wê digihê û ew ji êdî ne weke dema keçkenîyê ew keçika ku di rewşa xwe de ya, êdî hinekî rewşa wan tê guharandin. Lê li ser wan guharandinên ji gelek tişt di hatina gotin. Şadgirt li ser xwe bû. Car bi car ji diçû naçîran û neçîrên baş dikir. Lê li mala wan dayîka wî rewşeke ku gelekî û gelekî xweş bû

afirandibû. Hê ku Şadgirt ku biçûk bû rejeke weke çawa ku Şadgirt gotina xwe ji ti kesekî ne di girt ji mame xwe ji ne digirt. Ji ber wê yekê beyna wan xira dibê û piştê ji êdî levhatin di beyna wan de çenebê. Di wê demê de ji tenê ji bo xwerine jê çêkin Çêlekeke wan hebû. Dayîka Nosîcanê jî ji wê çêleke şîr digirt û dikira mast û panir. Hê gelek tiştên dîn yên ku pêdiviyên wan pê hebûn wê pê çedikir. Şîre ku Dayîka Nosîcanê ji çêleke dihilde jî ji xwerina wan û carna ku mast û panir çêkin tam bû. Ne kêmbû û ne ji zêde bû. Haya demeke herweha bi wê tahbûnê re ji jiyana wan xwe berdewam dikin. Herweha jiyana wan hebû.

Dayîka Nosîcanê ji hinek caran şîre ku dihilde dikira mast û ew mast jî hê bi sibehê re dibir û li cihe firotinê ji difiro. Dema ku difiro jî êdî bi wan pereyên ku bidest dixist re ji pêdiviyên mala xwe dikirîn. Bi wan pereyên ku bidest dixist çî pêdivîya wê hê bana pêşiyê yên girîng ji bo mala xwe pê di kirî. Dayîka Nosîcanê her weha her roj kareke wê yê pêşî ji ew bû ku hê ji şevê de ku şîr ji çêleke xwe hilde û êdî pêşîka germ bikê û piştê heveynê wê bixê navde û piştê bi meynê. Haya ku dibû sibeh mastakî xwaş ji wê meyndina wê derdiket. Gava ku dayîka Nosîcanê her sibeh ji diçû û maste xwe dibira cihê firotinê ji axlabe ji jinaka ku alimî bû û her roj ku ew dihat, ew jî dihat û maste wê di kirî. Hema bêja her roj wê mastê wê di kirî. Dayîka Nosîcanê ji ber wê yekê ji gava ku dihata cihê firotinê ji ber ku hê ku ew dihat ew jin dihat mastê wê di kirî, êdî ew jî zêde li wir ne dima. Piştê dicihde diçû ku wê tiştina kiribana dikirî û di kete reya xwe de û diçû malê. Wê rewşa ku wê mastê xwe tanî cihê firotinê û wê jina ku her roj dihat û maste wê dikirî, demeke dirêj berdewam kir. Weke çend salan ber dewam kir. Bi wê yekê re rewşa wan jî ne zêde xireb bû û ne ji zêde baş ji bû. Lê rêvebirine xwe di kirin. Gava ku dayîka Nosîcanê mastê xwe tanî cihê firotinê û di firot ji, di wê dema firotine wê jinika ku dikirî pereyeka ku baş ji di deye de. Dayîka Nosîcanê gava ku stila xwe tanî wir û stila wê tişî bû. Haya bi ber deve wê mast bû. Ji ber wê yekê ji cih dihilde mafê wê bû. Ew jî di wê têgihîştinê de bû. Bawerîya wê ji ew yeka bû. Şadgirt jî di wê demê de diçû çol û çiyayan û neçîr dikir. Gava ku dihata malê neçîrên baş dikir. Êdî gava ku dihata malê, êdî dayîka wî Nosîcanê ji tiştê ku wî anîbû diçû çedikir û tanî û didanî ber xwe û wî. Bi hev re bi nosîcan dixwerin. Dema ku Şadgirt diçû neçîre û tiştê ku dianî, hingî gelekî û gelekî mirovên ku cîranê wan ji bana jê hinek dihildan. Dayîka Nosîcanê hinek dida wan jî.

Rojekê dayîka Nosîcanê maste xwe dibê cihê firotinê û li wir disekinê haya ya ku wê bikire ku wê were. Lê wê roje ti kesek ne hat. Maste

Dayîka Nosîcanê ma li ber. Her ku dem têve diçû û germ bûn ji zêde dibû, êdî maste wê ji bi ber tîrş bûnê ve diçê. Dayîka Nosîcane haya ber êvarî dimenê, lê ti kesek neyê. Êdî ku fahm dike ku wê ti kesek newê, êdî di raje stila mastê xwe û divegerehe mala xwe di wê heyeme de. Dayîka Nosîcanê ji ber ku wê mastê xwe ne firotibû tiştek ji ne kiribû ku bêne malê. Dema ku hata male hinekî xamgîn bû. Mastê wê mabû di destê wê de. Haya bûbû êvar ji êdî mastê wê ji tîrşbû bû li ber wê tava germ. Gava ku hata malê, êdî tiştekî wan zêde ne bû ku bixwûn. Her ku çi Şadgirt ku neçîr kiribû tanî malê û dayîka wî çêdikir û wan bi hev re dixwar. Lê wê roje wî ji ti neçîr ne kiribû. Ew ji wê rojê dest vala vegerehe bû malê. Gava ku hata malê, êdî dîtibû wa dayîka wî ji hinekî xamgîn tê xuya kirin. Lê di wê heyeme de wî deynekiribû.

Gava ku hatibû malê, êdî bi dilekî ku xamgîn çûbûbû li paşîye xanî rûniştibû di rewşa xwe de. Hinekî xamgîn bû. Dayîka wî ji gava ku wî wilo xamgîn dibînê, êdî diçê nig û dikê ku bi wî re bi peyîvê. Dayîka wî gava ku diçê nig wî êdî destê xwe di denê ser serê wî û dibêjê 'delale dile mino, ne ka ji dayîka xwe re bêja ka ma çima ti wilo xamgînî, çi bû'. Şadgirt jî ji dayîka xwe re dibêje ku 'yadê min i ro ti neçîr ne kir û ez dest vala hatima malê. Xamgînîya min ji vê yekê ya'. Gava ku Şadgirt vê yekê weha têne ser ziman, êdî dayîka wî ji hinek di wê heyeme de weke ku xamgîn dibê, ji ber ku wê ji mastê xwe wê roje bi xwe re vegerehendibû malê. Piştî ew ji kurê xwe re dibêje ku wê ji maste xwe ne firotîya. Dayîka Şadgirt weke xwerina ku ji xwe û Şadgirtê xwe re çêdike tenê savar û ew mastê ku wê vegevendibû malê û li ber wê savare kiriba dew bû. Savara wê xweş çêdibû. Lê bele dewê wê ji ber ku ji mastê ku hinekî tîrş bû, hinekî tîrş dihat çêja wê. Gava ku dewê xwe dixwerin ji ev yeka di dîtin. Lê Şadgirt ji ber wê yekê ti carî ruyê xira ne kiribû û bêhvile xwe ne zîvirandibû. Hertimî ji tiştî ku dayîka wî çekiribû bi dil xweş bû. Di wê heyeme de ji ji tiştî ku dayîka wî çekiribû gelekî û gelekî pê bidil xweş bû. Dayîka wî ji gava ku kurê xwe wilo bidil xweş dibîne, êdî dile wê gelekî û gelekî kef xweş dibe. Bêhne wê fireh dibe. Şadgirt gelekî û gelekî hij dayîka xwe dikir. Li hevberê herkesekî di rabû û car bi car gotina wan li ardê ji dixist, lê li hevberê dayîka xwe gelekî û gelekî baş û qanc bû. Dayîka wî ji gelekî û gelekî jê mumnûn bû. Carna ku li ber wî dirûnişt jê re digot ku xwezî bi min ku ez xwedîyê kurekî weke tê me. Vê gotinê ji ji dil di gote kurê xwe di wê heyeme de. Ji ber ku gelekî û gelekî hijê dikir.

Dayîka wî çend ku hij wî dikir wî ji wilo hij dayîka xwe dikir. Beyna wan hertimî xweş bû. Li hevberê dayîka xwe Şadgirt ti carî xirabî ne kiribû. Ew li ber dayîka xwe tenê kurê dîya xwe bû. Gelek caran cîranên wan ku li wan dirûniştin bahsa kurê wê dikirin. Wê ji ku bahsa kurê wê dikirin, hinekî aciz dibû. Car bi car digote wan zarokên wê ji hena bahsa wan ji bikin. Ji alîyekî kêfe wê dihat ku bahsa kurê dihata kirin û ji alîyekî ve weke ku ne dixwest ku bahsa kurê wê bê bikin. Di wê demê de gava ku bahsa wî dikirin cîranên wê, li hevberê bersiv dayîna wê bahsa kurekî ku hê berî hingî çûbû daristan ji bo neçîrê û êdî ne vegerehebû kir. Piştî ku wê bahsa wî kir, êdî di dewama vegotine xwe de got ku *çav lê hatina dan*. Gava ku wê wilo got, êdî bala Dayîka Nosîcane çû ser wê piştî ji ya dî ku li nig wê rûniştibû ku got ku *gava ku çav li yekî hata dan êdî ew lot nede*. Wê belesebep dayîka Nosîcane hinekî weke bê rewş kiri bû. Piştî ku ew çûn, êdî dayîka Nosîcanê hinekî di cihê xwe de mabûbû sekinî û hizirîbû. Piştî ku hinekî hizirî bû ji xwe re got 'ne ne wê tiştek ne ji kurê min newê, ew yekî ser bi xwe ya'. Gava ku ew gotin gotibû weke ku xwestibû dile xwe rehet bike. Lê di hundirê wê de hê gumanên wê ku hebûn. Lê gumanên wê yên ku di dile wê de çêbû bûn çî bûn, ji ber çî bûn? Wê ji bi tememî wate ne di deyê de. Lê hinek guman pêre hebûn. Cerna ku guman kete dile mirov, êdî zor dibê ku derkeve. Zû bi zû dernekeve. Zû bi zû mirov ji gumanan xwe xilas nakê. Di rastîyê de ya herî zor ji ewê ku mirov xwe ji gumanên ku di serî wî de çûbûna xwe xilas bike. Dayîka Nosîcanê dile wê bi kurê wê ve bû. Hertimî di serê xwe de li ser wî dihizirî. Li ser wî dirawestaha. Ji ber ku wî weke hemû tiştê xwe di dît. Ew tenê kurê wê bû ku hebû û li nig wê bû û ew tenê ji dayîka wî ew hebû li nig wî. Ne wî weke ku karibû ku bê dayîka xwe bijîya û ne ji wê karibû ku bê kurê xwe bijîya. Jiyana wan herweha bi vî awayî re bi hev ve bû, bi heve bû, bê hev ne bû.

Şadgirt û dayîka xwe herweha jiyana xwe berdewam dikin. Dayîka wî mast çêdikir û dibir û di firot û ew ji diçê neçîrê û ji neçîrê tiştî ku girtibana tanî malê û bi hev re pê jiyana xwe ber dewam dikirin. Piştî wê roja ku dayîka Nosîcane maste xwe biribû û ne firotibû, êdî piştî çend carên dî ji bi wî awayî çûbû bû lê encam wekhev bû. Her cara ku çûbûbû ji mastê xwe biribû û vegerehendibû malê caraka dî di wê heyeme de. Piştî wê rewşê re, êdî rewşa wan gelekî û gelekî xirabû bû. Piştî her weha bi roje xirab ku çend roj têve diçin, êdî rojêke taqênîyek ji deve derîye wan tê. Gava ku taqênî tê, êdî dayîka Nosîcanê ji bi lezeke re diçê û deve derî divekê. Gava ku deve derî diveke, êdî dimeyîzenê ku wa

zilemek wê li ber deve derî sekinîya. Gava ku Dayîka Nosîcane wî zilemî dibîne, êdî weke ku hinekî şaş bibe lê tê.. Wê ew zilem nas ne dikir û haya wê kêlikê ji ti zileman li deve derîye wan ne xistibû. Ji ber vê yekê mabû bû şaş û mat.

Gava ku dayîka Nosîcanê tê û deve derî divekê û li ber wî di sekinê, êdî hê dayîka Nosîcanê deve xwe ne vekirî û ti gotin ne kirî ew zilem bixwe pêşî bidest xaberdane kir û herweha jê re axivî û vegot;

*Silav ji tê re dayîka Nosîcanê, ez ji dîr hatima mala tê.. Ku ti destûre bide min û ez werime hundir, ezê werime hundir û du an ji sê gotinên min ji tê re hene ezê ji tê re vebêjim û ezê dise bi riya xwe ve herim û vegerihim çima cihê ku ez jê hatima....

Dema ku zilem weha dibêjê, êdî dayîka Nosîcanê hineki pêşî li navê çavên wî dimeyîzenê û piştire digihê wê qanaatê ku ev zilem ji ruyê wî tê fahmkirin ku ne zilemekî ku xirabê, wilo ne yê xuyakirin. Êdî piştire wî buhurî hundir dikê. Gava ku zilem tê hundir, êdî piştire pêşî li deve derî li aliyê hundir çaroxên xwe ji lingê xwe dikê û dibuhurê hundir ku rûnihê. Gava ku dayîka Nosîcanê van nêzîkatîyên wî dibîne hinekî şaş ji dibê. Ji ber ku zilem weke ku ew sadsala li wir jin dibê tevdigaraha. Herweha tevgerên wî yên rehet hena. Ji vê yekê dayîka Nosîcane pir mabu şaş. Lê şaşbûna wê ku ji ruyê wê zilem fahm nekiribê wê ji dixwest ji ruyê wê newê fahmkirin. Gava ku mêhvanak hata malê, divêt ku mêhvan li malê xwe rehet hîs bike. Divêt ku ji ber vê bû ku zilem wilo tevdigerehe.

Piştî ku zilem buhurtibû hundir û rûniştibû, êdî pêde dayîka Nosîcanê wê bi pirrîtiya xwe re kiribû ku hinek tiştina bêne û deyne pêşîya wî. Piştire ku wê ji her weha hinek tişt anîbû û danîbû pêşîya wî, êdî piştire ew ji li ber wî rûniştibû û gava ku ew rûnişti bû, êdî pêde wî ji bidest vegotina sedema hatina xwe ya wir kiribû ji dayîka Nosîcanê re di wê heyeme ku li hevdû rûniştin de;

*Ez ji dereke dîr hatima vir nig tê. Ti min nasnekê. Lê ez tê nas dikim. Ti xatûna min nas dikê. Di wan demên ku tê mast tanî cihê ku ku lê bifiroşê li wir ewa ku her roj dihata wir û mastê dikirî xatûne min bû. Ew nahaka li malê ya. Lê li malê ew kete êşeke wilo de ku ti mirov ne ketibê wê derzê de. Piştire jina min gote herê bêje dayîka Nosîcane bila were û min bibîne û dise herê. Ew nahaka li ber mirinê ya.

Xatûne min ne ti ji zane ku çend li ser xwe bû û xatûnaka bedew bû. Her roj gava ku dihat û maste tê ji tê dikirî tê ew di dît. Piştî ku bi êşe

ket, êdî kete ardê nava cihan de. Nahaka nikarê tiştêkî bikê. Ketîya ardê de.

Ez ji dereke dûr hatima. Gava ku ez hatim ez di çoleke re hatim. Li çole min dît ku ne tiştêk û ne ji ti kesek heya. Çoleke beyere û mirov têde bisahwa tirsê digrê. Ez gava ku têde hatim min sahwê tirsê girt. Lê min xwe girt li xwe di wê heyeme de. Min ne hişt ku ez bikevîma tirsê de. Haya ku ez ji çole hineki buhurîm. Lê çend ku ez di çolê de dibuhurîm weke ku li pêşîya min ew çola beyer hê bêhtir dirêj bibû dibû li min. Piştî ku ez hinekî hatim, êdî hingî germ bû min xwe gahanda binê daraka tu yê. Ez li binê dara tu yê hinekî rûniştim û min bêhne xwe da. Piştî min kir ku ez rê ya xwe berdeyam bikim. Lê di wê heyeme de min dît ku hinek heywanetên çole di ber min ve bibaze ve diçûn. Gava ku min herweha dît, êdî bêhne min bi ser dile min ket. Piştî rabûma ser xwe û li dore xwe meyîzend. Ku min li dore xwe meyîzend, êdî min dît ku wa dêwekî ku haftserî wê bi ber min ve dihat. Dêwê haftserî hat û li ber dara ku ez li binê wê rûniştibûn sekinî û hinekî li dora xwe meyîzend û piştî rêya xwe berdeyam kir. Lê wî êz ne dîtibûm. Wî dêwê haftserî ku çû, êdî di dile min de bû mereq ku wê çê kudere, hinekî jê dur min ew şopand. Haya ku çû cihê ku wê lê mabana. Gava ku hata wêdere, êdî ez ji mama sekinî û li pay çûm. Piştî gava ku ew kete mala xwe de, êdî min ji ji derve xwe li cihekî ku baş veşart û piştî min li wî tamaşa kir. Lê male ku ew dêw(hût) ketîye de weke qasraka mazin ya mîrekî xweşik bû. Ez hinekî li ber mam û min ew mala xweşik tamaşa kir.

Ew dêwê(hûte) haftserî hinekî mazin bû. Li dore cihê ku ew lê dima ji hinek naveng ji hebûn. Xalkê li wanderan jîn dibû ji ji tîrsa êdî her roj di mala xwe de çî çêkiribana binêvî dikir û nêvî dibir û dide wî dêwê haftserî. Xalke wêderê gelekî û gelekî ji wî dêwê haftserî ditirsehe. Wî ji bidarezorê hemû tiştê wan ji wan distand. Nave wî dêwê haftserî ji Xûlband bû. Li wê herême hemûkasakan jê ditirsahan. Xûlband tirsaka ku mazin bû li ser serê wê herêmê çêkiribû. Li wê herêmê ji xalkê wêdere gelekî û gelekî xwedîyê rewşaka ku baş bûn. Dewlemendîya wan hebû. Lê ji ber ku hemû tiştên wan ji destê wan diçû wî dêwê haftserî êdî xizan bûbûn. Rewşa wan xira bûbû. Li wêderê herweha rewşeke ku xirab hebû.

Lê li wê herême mîrekî ku nave wî Nûşeng ji bû hebû. Ew mazin bû û xort bû. Di bin destê wî de gelek mirovên ku şervan bûn hebûn. Hemûkan ji yên ku li serxwe bûn û simbêl qaytan bûn. Wan ji pêşîka bi wî dêwê haftserî re şerkirina, lê kirina û ne kirina zore wî têk ne birina. Piştî ku

dêwê haftserî keça wî ya ku nave wê Sore bû û gelekî û gelekî ji gotina xweşik bû ku dihilde, êdî ew mîr ji xwestên wî dêwê haftserî erê dikê. Ji bo wê yekê mecbûr dimenê. Dêwê haftserî gava ku keçikê dibê, êdî dibê û dikê qasra xwe de û dil dikê û ne hêle ku ew derbikeve derve. Ji xaynî wê yekê ji dêwê haftserî şart danîya pêşîya wan çî çêbikin û çî biçênin û çî ji ardê hildin wê nevî jê bidina wî. Vê yekê ji rewşa xalkê gelekî û gelekî nexweş kiribû. Hemû tiştên wan ji wan distand û ew tazî li hole dihiştin. Piştî di her demê de gelek caran wî dêwê haftserî êrîşî malan dikir û mirov dikûştin û tiştên wan ji wan distandin û malên wan ji dihilda.

Wê yekê rewş ji şênîyên herême re ne hiştibû. Şênîyên herême hertimî li çareserîyekî di gerihin ku xwe ji wî dêwê haftserî rizgar bikin. Lê haya wê demê ji ti çareserî ji ne dîtibûn. Wê çî kiribanan nizanîbûn. Lê di nav xwe de ji gotûbêj dikirin ku ka wê ji wî dêwê haftserî çawa xilas bibin. Di nav xwe de berîhingî gelek rê û rêbaz caribandibûn. Lê bi ser ne ketibûn. Nahaka veka li hinek rîyan digerehan.

Gava ku ez çûma wir û çûma mala mîre wêdere Mîr Nûşeng ez hildama mala xwe û li xwe kirima mehvan û piştî rewşên xwe û tiştên ku hatina serê wan ji min re got. Bahsa keça xwe kir ji min re. Got ku keça min Sore gelekî û gelekî xweşik. Ji gelek der û herêman ji bo ku wê hildin hatin û ew xwestin. Lê wê qiyama xwe ne dianî. Ji ber ku dile wê di yekî dî de bû. Yekî ku nave wî Herşeng bû. Herşeng mirovakî ku gelekî û gelekî levhatîbû û mer bû. Ew bixwe ji kurê mîre Agirî bû. Kurê Mîr Warşeng bû. Mîr Warşeng mîreki ku hêja bû. Bi nav û deng bû. Haçîka ku jê distaxilî ji mirovatîya wî distaxilî. Hêjatîya wî tanînîna ser ziman.

Piştî ku kurê wî bi van deran ve tê û keça wî di bine, êdî hij hevdu dîkin. Piştî gava ku hij hevdu dîkin, êdî keça min dixweze û me ji keça da wî û me li nig xwe li vir bidest amedekarîya dawata wan kir. Ji her aliyê ve hinekî amedekarîyên mazin dihatina kirin ji bo dawate. Amedekarîyên dawate ji di demeke kin de me xilaskirin. Li dawate ji wê gelek merên mazin û mîrên heja wê lev civîya bûbana. Lê roje dawîye ku wê dawate bûbûna, êdî ew rewşa hata serê wan. Ev dêwê haftserî hata vir û gelekî merên wan kuştin û piştî keça wî ji dil girt û bir û kira qasre xwe de. Piştî gava ku wî dêwê haftserî keça wî girt, êdî ew ji şerekî ku mazin bi wî re dîkin. Wî gelek ji wan kûştin û keça wî bir û kira qasre xwe de û dil kir. Piştî wî serê ku wan pûre kir û têkçûn, êdî rewşa wan gelekî û gelekî xira bû. Piştî li ser serê wan bû bihikim. Piştî her demê j wan re kûştin anî. Ew gelekî û gelekî xort û bi hêz ê. Haya nehaka

ti keseki ew têk ne birîya.Li hevberê wan ji bi wê xortbûna xwe disekinê.Veca wî got ku haçîka wî dêwê haftserî têk bibê wê çî ji me bixweze wê hilda.Ev haftsalin ku ev rewş li ser serê wan berdewam dikê.Mirovên wan gelekî û gelekî ji ber wê rewşê ev haftsalin bêzar û bêrewş ên. Rewşa wan xirab bû.Keça wî ji di qasre wî dêwê haftserî de bû û dil bû.

Gava ku wî wilo ji min re herweha vegotin kir, êdî min bi bal heya xwe dayê de û lê hisand haya ku wî vegotina xwe xilaskiribû.Min, ji gotinên wî rewşa wan baş û qanc fahmkiribû.

Piştire ez hinekî dî ji li wir mam û min lê hisand.Wî hinekî dî ji ji min re got.Hinekî dî ji bahsa xwe û mala xwe û xalkê xwe kir.Bahsa rewşa wan kir.Ji min bahsa wê rewşa ku hatibû serê wan ji serî haya binî bahs kir.Min ji gava ku wî bahs kir, êdî bi hey lê hisand û heya xwe dayê de.Gava ku min heya xwe dideyê de û wî ji di dît ku ez heya xwe di dime de û lê di hisanim, êdî wî ji bi bal û jidil bahsa rewşa wêderê kir.

Gava ku Mîr Nûşeng bahsa rewşa wan ji min re kiribû, êdî min fahm kiribû rewşa wan çawa ya.Lê di wê rewşê de tiştek jî ji destê min ne dihat.Lê piştî ku min li Mîr Nûşeng hisandibû êdî piştire dile min ji êşehbû.Gelekî û gelekî gotinên wî li dile min xistibû.Ez gelekî û gelekî di serê xwe de li ser wê rewşê hizirîm, lê min di wê heyeme de tiştek ne dît.Piştire ez wê şevê li wir mam û piştire ji wir vaqataham û ketima rê ya xwe de ku werima vir, ji bo ku tê bibînîm. Nahaka ez li vir im.Jina min li ber mirinê ya.Xwest ku ez werim tê bibînim û rewşa wê ji terê vebêjim û ti ji were û wê bibîne û dile wê ji xweş kê ...

Dema ku wî wilo gotina xwe kir, êdî dayîka Nosîcanê bi bal pêşî li nav çavên wî meyîzend û piştire ji gotiyê de bila.Piştire dayîka Nosîcanê li zilêm meyîzend û piştire jê pirsî ku rê ji vir haya malê çend dûr e?Zilêm, gava ku dayîka Nosîcane herweha jê re got ku nexwe em hina nahaka bi rê bikevin.

Gava ku dayîka Nosîcanê weha got, êdî piştire zêde ne man û piştire ji ketine rê de.Gava ku dayîka Nosîcanê û Zilem bi hev re dikevina rê de, êdî weke ku demeke dirêj di rê de dimênin û piştire êdî digihijine mala wî zilemî û dayîka Nosîcane ji li pêş diçina bihev re hundir û li ber jina wî disekinî.Gava ku dayîka Nosîcanê tê hundir, êdî dibîne ku wa jina wî di nav cih de ya.Lê gava ku dayîka Nosîcanê li pêşîye zilam dikevina hundir de, êdî jina wî ya ku navê wê Dilezêrîn bû, ji ber wê dikê ku rabe ser xwe û di nav cihê de dirûnehê.Weke ku nexweze ku ew wê wilo bibîne.Jina wî zilemî weke ku jinaka ku ji xwe bifihet bû dihata xuyakirin.Dayîka

Nosîcanê her ku nahaka bi zilêm re hatibû mala wî ji û nahaka li nig jina wî ji bû lê hê ji ne nave wî ne ji û yê jina wî ji nizanî bû. Piştîre ku dayîka Nosîcanê tê û li nig wê dirûhinê, êdî piştîre ew nave xwe ji wê re dibejê û dibêje ku nave wê Dilezêrîne. Dayîka Nosîcanê piştî ku li zilêm hisandibû, êdî je bawer kiribû. Ji ber wê yekê ji gerek ne dîtibû ku navê wî jê bi pirsê di wê heyeme de. Piştîre ji ne hatibû aqlê wê ku jê bi pirsê. Lê piştîre gava ku hatibû nig Dilezêrîne û hinekî bihevîre ji axivibûn, êdî piştîre êdî wê hem nave xwe ji wê re gotibû û hem ji navê mêrê xwe ji wê re gotibû. Piştîre dayîka Nosîcanê hînbû bû ku navê mêrê wê Hindewar bû. Gava ku dayîka Nosîcanê nave wan ji hînbû bû, êdî piştîre wan baş û qanc naskiribû, êdî kiribû ku vegerehe male xwe di wê heyeme de. Lê Zilam û jina wî isrer kiribûn ku ew neçê û ne hiştibûn ku ew herê malê di wê heyeme de.

Lê dayîka Nosîcanê ji gelekî û gelekî dixwest ku herê mala xwe di wê heyeme de. Ji ber ku kurê wê çûbû bû neçîre û hê ne hatibû male û ku hatibana malê, êdî wê gelekî û gelekî bi mereq bûbana û wê derketibana ku lê bigarahana. Lê çend ku isrer kiribû ji, lê ne mêrik û ne jinikê destûr ne dabû bûne ku vegerehe mala. Lê di wê heyeme de ji aqlê wê ji li malê bû û li kurê bû. Ma gelo ku kurê wê hata malê wê çî kiribana? Ev pirs di serê wê de bû. Lê ti bersivên ku wilo zêde wê qanix bikin ji nebûn di serê wê de. Lê haya wê kêfîkê ji wê di ti demê de kurê xwe bi tenê di malê de ne hiştibû. Li kudere ji bana ku dibû êvar li mal bû. Li nig kurê xwe bû. Lê ew cara yekemîn bû ku ne li nig wî bû. Lê bi navê ku hatibû nig nexweşeke ji hatibû. Ji ber wê ji, wê ji dile wê ranegirtibû ku nexweşê bitenê di rewşa xwe de bihêle û herê. Ji waqas deran hatibûbûna pay wê. Ew ji ji waqas deran hatibû wir nig wê di wê heyeme de. Ji ber wê yeke ji wê ji zêde isrer nekîr ku ji bo ku herê li ber isrera wan. Piştîre dayîka Nosîcanê li wir dimenê. Lê aqlê dayîka Nosîcane ji li malê bû bi kurê wê ve bû. Dayîka Nosîcanê li wir bû li nig wê malê bû. Wê jinika ku ew li nig we bû, heye wê demê, ku wê maste xwe tanî cihê firotinê wê jê dikirî. Ji ber wê yekê wê ji xwe weke ku dibin berpîrsîyarîyekê de hîs bikê lê hatibû. Ji ber wê yekê ji zêde isrer ne kiribû. ...

Piştî ku dayîka Nosîcanê herweha çûbû bû û li wir mabû, êdî piştîre ku dem tê bi ber êvarî re û dibê êvar, êdî Şadgirt ji tê malê. Lê Şadgirt dema ku tê malê li malê dayîka xwe ne bîne û wê cara ku ew wê ne bîne ji gelekî û gelekî di dile wî de cihêkî ku mazin digirê. Ti cara gava ku Şadgirt hatibû malê, dayîka xwe li male li pêşîya xwe dîtibû. Her cara ku dihata malê dayîka wî Nosîcanê ew pêşwazî dikir. Lê wê care dayîka wî

ew pêşwazî ne kiribû. Vê yekê ji gelekî û gelekî li dile wî xistibû. Ew cara pêşî bû ku ew tê malê û ti kesek wî pêşwazî nekê. Ji ber vê yekê ji ew yeka gelekî û gelekî li ser wî bandûraka mazin dikê. Piştî ku tê malê û dayîka xwe li malê ne bîne û êdî piştire dikê ku bake dîya xwe û wê bibîne. Lê gava ku dikê ku lê bigirehe û lê digerehe û gava ku lê digerehe û wê ne bîne, êdî gelekî û gelekî di dile wî de mereqeke mazin li ser dayîka wî Nosîcanê çêdibê. Piştire hinekî di dile wî de xûf û guman ji çêdibin. Piştire, gava ku dayîka xwe Şadgirt wê li malê ne bîne, êdî dike ku lê bigerehe. Dema ku dikê ku lê bigerehe, êdî pêşîka tê serê wî ku here û ji mala cîrana xwe bi pirsê. Piştire ku herweha tê serê wî, êdî ew dem winda nakê û dicihde diçe ku ji cîrana xwe dipirsê ku dayîka wî Nosîcanê li wir ê an ji ku ne li wir ê, wan ew dîtiya ku çûya derna an ji ne dîtiya..

Dema ku Şadgirt ku diçe û herweha ji cîranan di pirsê, êdî xatûna mala cîrana wan jî ji wî re dibejê ku bi ber nîvro re zilemekî ku ser û binê wî bi cilê xwe re levhatibû û hinekî navserî xwe ji bû hata mala wa û hinekî li malê ji ma û piştire dayîka wî û ew zilem bi hev re derketin û ber navende ve çûn.

Şadgirt dema ku herweha hisdike, êdî dikê û nekê hadan û qarana wî neyê di cihê xwe de. Dile wî dixweze tişteki bikê. Lê wê çi bikê? Ew ji nizanîbû ku çûna kuderê. Ew cara pêşî bû ku ji dayîka xwe dîr bû û gelekî û gelekî lê giran dihat. Wê çi kiribana, wî ji nizanî bû di wê heyeme de. Lê dile ne ditebitî. Di hundirê wî de agirek di dile wî de pê xistibû. Wî agirî ji ew di hundirê wî de diqamirand. Wilo wî diqamirand fikir ku ew bê birajtin. Lê Şadgirt fikir ku xwe bigirê. Lê wî ji nizanîbû ku ji ber çi fikir ku xwe bigirê. Di dile wî de alîyekî dile wî di gotîyê de xwe negre û alîyekî dile wî ji di gotîyê de ne xwe bigra. Ji ber çi? Ma gelo hevîyek di dile wî de hebû ku wê dayîka wî di wê kêlikê de bidana deve derî û hatibana malê? Ne ne, haya wê kêlikê ku ne hatibû malê, êdî yan tişteki hatiye serê wê yan ji li derna di rê de asê ma ya. Ev di rê de mayîn weke hizreke divêt ku di serê wî de û di dile wî de hevîyek çêdikir ku wê di demeke kin de wê ew were malê di wê heyeme de.

Lê haya wê kêlikê ji dema ku Şadgirt hatibû ew li dayîka xwe digerehe lê wî ew li ti deran ew ne dîtibû. Her weha ji demeke dirêj ji buhurtibû. Lê tişteki çenebû bû. Dayîka wî ne hatibû malê. Ew ji ne alimî bû ku dayîka wî ne li malê bê û ew li malê bimêne. Ji ber ku haya wê kêlikê tişteki wilo jiyana ne bûbû. Ji ber wê yekê di wê kêlikê de ji dile ne dixwest ku jîn bibê. Ji ber ku zor dihat. Mirovak di jiyana xwe de jiyana xwe ya ku buhurandî li ber çokê dayîka xwe buhurand, êdî piştire ku kêlikêkê ji jê

dur bikeve jê re dûr dibê. Bêhn ji jê re dûr dibe. Ew dûrketin ne di tijbaha demên ku ew diçû neçîrê û piştre dihata malê û dayîka wî ew pêşwazî dikir. Her dema ku ew diçû neçîrê wî zanîbû ku wê kijan demê wê were malê û piştre zanîbû ku gava ku hata malê wê dayîka wî wê wî pêşwazî bikê. Ev yeka di serê wî de weke têgihîştineka jiyânî bû di wê demê de bi wî re.

Lê çend ku Şadgirt li malê ma û sekinî ma di cihê xwe de, êdî bêhne wî hêdî hêdî bi ber tangbûne ve diçû. Bêhne wî êdî hêdî hêdî tang dibû. Her ku bêhne wî tang dibû ji êdî hadana wî ne dihat. Dixwest ku herê derna ku dayîka xwe bibînê. Lê bitememî ji nizanî bû ku dayîka wî li kudere ji ya. Jina cîrana wan ji wî re bahsa dayîka wî kiribû û jê re gotibû ku ew bû kuderê ve çûya. Hinekî baş ji jê re gotibû ku bi kuderê ve çûna. Ji ber ku gava ku dayîka Nosîcanê û zilem ketibû bûna rê de û çûbûbûn, êdî wê jinikê ji ji paş wan ve heya ku ew ji ber çavan winda bûbûn li wan meyîzendibû. Dayîka Nosîcanê rezeke mazin jê re hebû. Ji ber wê ji gava ku tiştek bi wê re dibû û an ji tiştek dihata serê wê bala mirovên dora wê yên cîrane wê ji dikişand û wan ji hê zûkanê his dikirin. Şadgirt ku di wê heyeme de bi alîye ku cîrane wan ji wî re gotibû ku bi wir ve çûya, êdî wî ji berê xwe dabû bû wir û bi wir ve dimeyîzend. Ma gelo çî di serê wî de hebû ku wî wilo kur bi wir ve dimeyîzend? Ev yeka ne kifş bû. Bersiva wê pirsê ji ne kifs bû. Lê kifş bû ku ew di serê xwe de li ser tişta dihizirî. Lê ka li ser çî dihizirî ji ne kifş bû di wê heyeme de.

Şadgirt berê xwe dabû bû bi wir ve. Lê di wê dema ku berê xwe dabû bû bi wir ve kî zane ku di serê wî de çî hebû. Piştre ku weke qadereke her weha Şadgirt bi wir ve dimeyîzenê û gotinên ku cîrana wan ji wî re gotibûn wî ji di serê xwe de bir û anî, êdî piştre çû hundirê malê û weke ku hinekî xwe amede ji kir û derkete dervê. Şadgirt gava ku çûbû bû hundir û xwe amedekiribû, êdî li hundurê xwe girêdabû û şûre xwe kiribû ber xwe de û tîr û kavana xwe avêtibû pişta xwe û berê xwe da bi wî alîyê ku cîrana wan jê re gotibûyêde ku dayîka wî bi vir ve çûya bû de çû.

Şadgirt dema ku bi wir ve diçû ji di serê wî de weke ku hinek hizir hebin dihata xuyakirin. Ji ber ku hem diçû û hem ji dihizirî. Di rê de di serê wî de hinek hizirên ku ew li ser dihizirî hebûn. Di rê de hem diçû û hem ji li ser wan hizirên ku di serê xwe de di rê ya ku têde diçû di hizirî. Wê rê yê wê ew biribana kuderê? Şadgirt mêrekî ku ji xwe bi bawer bû. Haya wê kêlikê de ti merî pişta wî ne şikandibû. Ti merî pişta wî li ardê ne xistibû. Tirê ku ji kavana wî derdiket jî ji rê ya xwe şaş ne dibû û

rastûrast diçû armanca li pêşîya xwe di her demê de.Bi vê yekê re ji naveki wî yê mazin di nav xalkê de hebû.Ew mêrekî ku mer bû.Mirovan ji ew wilo nas dikir.Hevalên wî yên ku bi pêre diçûna neçîrê ji gelek caran bi tîr avêtine û neçûrkirine û bazkirina bi haspan re pêre diketina berhamberên hevde.Lê di ti berhamberan de ne diketina pêşîya wî de.Di her berhambere de ew li pêşî bû.Ti kesek li pêşîya wî û ser wî re ne bû.Ji alîyê ve di nav xalke de weke minaqeke bû.Serketin, hertimî weke keçikeke ku xweşik li miqabilê wî bû.Digahayêde.Gelek caran mirovên ku carna bi zarokên xwe re dixayêdin ji wan re di gotin ku'ma win ji weke şadgirt bin wê çi bê'.Herweha ew minaqeke bû di nav xalkê de.Haya wê demê ji çavên wî ji ji tiştêkî ne tirsaha bû.Ji vî alîyê ve ji bêgotin bû.Ti gotin li ser ne bûn.

Nahaka Şadgirt di riya xwe de diçû ku dayîka xwe bibîne.Lê gelo wê dayîka xwe li kuderê bidîtîyana, ew ji ne kifş bû ji bo wî, ji ber ku wî nizanî bû ku dayîka wî li kuderê ya.Dayîka wî, li malê wê jina ku hertim mastê dikirî Dilezêrîne bû.Zilemê wê Hindewar hatibû mala wan û ew bixwere biribû.Lê wî ev yeka nizanîbû.Lê di rê de bû.Wî divêt ku di serê xwe de di hasiband ku dayîka wî çûya derna û hinekan ew ji rêya wê xistîya.Ku hinekan weha ew ji riya wê xistibe, êdî ma wê kê wan yên ku ew ji rê ya wê xistibe wê ji destê Şadgirt xilas kiribana? Ti kesekî wê nikarîbana ku wan xilas kiribana.Herweha Şadgirt merekî ku mazin bu.Şadgirt gava ku di rê de diçû gelek hizir di serê wî de çedibûn.Hinek hizir di serê wî de çêdibûn ku dibêt ku ew nahaka li malê bê ji.Lê ew gava dî li mal bû.Lê ew ne li malê bû.Ji ber vê yekê her çend ku ev hizir ji serê wî wînda ne bûbûna ji wî li xwe dide ku li ser wî hizirî ne sekinê di serê xwe de.Bi zêdeyî ji li ser hizra ku cîrana wan ji wî re gotibû ku bi zilemekî re bi vir ve çû disekinî di serê xwe de.Lê ew zilem ji kê bû? Ji kudere bû?Li kuderê di rûnişt?Bi vî awayî re hê gelek pirsên dîn dihatina aqlê Şadgirt di wê heyeme de.Lê Şadgirt li ser yekî ji ji wan ne disekinî.Tenê di rê ya xwe de diçû ku dayîka Nosîcane bibîne.

Şadgirt her weha demeka dirêj diçê û dem ji li ber êvarî ji ya.Hindik ma ya ku raş bikeve ardê de.Gava ku raş keta ardê de, êdî ewder ji wî re ne dibuna biewla.Wî ji ev yeka zanîbû.Lê belê ew li ser xwe bû û ji xwe bi bawer bû.Ji ber vê yekê ji tiştêkî ne di şevê de û ne ji di rojê de tirs ne di kire dilê wî de.Ew bixwe bi bawer bû.Hevalên wî ji û yen ku wî nas dikirin ji di gotin ku Şadgirt ne çavên wî ji tiştêkî di tirsihin û ne ji tiştêk kare çavên wî bitirsênê.Her weha gelek mirovan ev yeka li ru yê wî ji gotibûn.Gava ku mirovek tiştêkî weha ji bo mêrenîya mirov bêne ser

ziman li ber mirov an ji li ber mirovna û heya mirov jê hebe, êdî mirov nikarê bi paş ve gava xwe bi avêje. Êdî li kudere bêne wê mêrenîya dabana ber çavan. Lê ne ji ji ber vê yekê ji bêne, ku mirovak xwedîye têgihîştina xwe bêne wê ji rastîya mirovtîya xwe bi paş ve gav ne avêtibene. Şadgirt ji li vê yekê li têgihîştin bû. Lê tenê cerna têgihîştin mirov ji hinek rewşan xilas nekê. Divêt ku mirov zanîbê ku wê têgihîştinê bi aqil bi kar ji bêne da ku bibê hêz ji mirov re. Ev yeka ji girîng ê. Aqil têgihîştinê dikê hêz. Têgihîştin ji aqil kûr dikê û bi kurkirinê re ji hêze di saxsîyete bê an ji dervî saxsîyete ji bê çêdike. Herweha aqil û têgihîştin di diyelektikekê de dena.

Gava ku Şadgirt diçû di rê de li ber êvarî bû. Hindik mabû ku lê bibê êvar. Lê Şadgirt ne li wê yekê bû. Yanî ew yeka ne dihizirî. Di riya xwe de diçû. Piştîre haya ku lê dibê raş di rê de diçê. Piştîre ku weke demeke dî ji diçê, êdî bi tememî li dibê raş û ew weke ku li çole bimenê lê dibê. Lê ew di raşe de ji rê yê dibîne û diçê. Ji ber ku tavaheyva. Di tavaheyve de mirov gava ku diçê weke ku di bin dema roçûnê ber ava de dimeşê an ji di bin dema ku hê ro derneketi bûnekê de dimeşê. Herweha rewşeke sayî hebû. Rewşa şevî herweha sayî bû. Di wê sayîbûna heyvê de ji carna stêrkên li azmana xwe dide xuyakirin û cerna jixwe ne dina xuyakirin. Her weha rewşeke xweza ji hebû. Lê axlabe ji li azmana stêrk derdiketin. Stêrkên ku hinekî biçûk û hinekî mazin ji hebûn. Şadgirt ku di serê xwe de di wê bawerîye de bû ku gava ku mirov ji dayîk dibû û tê dinyê, êdî ji bo wî li azmana stêrkek divede. Lê gava ku dimire ji êdî bi wî re stêrkek di wê şeva piştî mirina wî ya pêşî de ji azmana tê xwere. Herweha xwedîye zanebûnekê ji bû.

Carna gava ku li azmana dimeyîzend û ku di dît ku hinek stêrk wê bi lezeke re ji azmana di harikin, êdî wî ji digot ku 'meyîzenê yadê va yek iro mirîya'. Dayîka wî ji xwedîye hizreke wilo bû. Wî ew hizir ji ji dayîka xwe hildabû. Dayîka wî di dema ku ew biçûk de bû ew li ber lingên xwe dide rûnandin û carna ji dirêj dikir û serê wî didanî ser kabokên xwe û jê re digot. Jê re di got ku haya ku ew wilo di xewê ve diçû. Piştîre ku ew wilo dixawe ve diçû, êdî dayîka wî pêşîke wê serê wî ku wî ji xewe wî ne rakê û we denê ser balgihakî û piştîre herê cihê wî bikê û piştîre wê were û wê wî bibe ser cihê wî di wê heyeme de. Şadgirt herweha hema bêja her şev jî ji dayîka meselokek ji hisdikir. Bi wê yekê re ji Şadgirt gelekî û gelekî kêf û dilxweş dibû.

Carna ku wilo Şadgirt dayîka wî ew li nig xwe dide dirêjkirin û piştîre serê wî didanî ser kaboka xwe û piştîre cerna cîranên wê ji dihatina malê

ku lê rûnihên. Gava ku ew dihatin wê ne dihişt ku kurkê wê serê xwe ji ser kaboka wê rakê. Bi wê yekê re carna jinên ku lev li dayîka Nosîcanê ku digahana hevdû hinekî henek ji li Şadgirt dikirin. Di gotine de 'kurê dîya xwe' di wê heyeme de. Rastî ji ew kurê dîya xwe bû. Dayîka wî di ti demê û carî de dile wî ne hişt. Wî wilo mazin kir. Ji ber ku herdû tenê hebûn di jiyana hevdû de. Ji ber wê yekê ji çî hiskirina wan hebû didena hevdû. Herweha êdî gelekî û gelekî hij hevdû dikirin. Hijkirina wan ya li hevber hevdû bi rastî ji gelekî û gelekî mazin bû. Dayîka Nosîcanê gelekî û gelekî hij kurê xwe Şadgirt dikir. Şadgirt ji gelekî û gelekî hij dayîka xwe dikir. Jiyana wan ya hevdû bû. Di jiyana wan de ji wan pêve zêde ti kesek ne bû. Ji ber vê bû ku gelekî û gelekî hij hevdû dikirin. Gava ku yek ne bêne yê dî ji hadan û qarana wî ne dihat. Ji ber wê yekê bû ku hadan û qarana Şadgirt ji ne hatibû û bi çole ketibû ku dayîka xwe bibîne.

Dayîka wî weke bû di wê dema ku li nig Dilezêrîne mabû. Ew ji hadan û qarana wê ne di hat. Herweha hadan û qarana herdûyan ji ne dihat. Yek ne li mal bû. Yê dî jî ji mal derketibû li pay ya dî.

Şadgirt piştî ku di şevê de hinekî ku weke de demeke di meşê, êdî piştî weke ku tê ber navengeka ku mal lê hena. Gava ku tê û hinekî dî ji êdî nêzîkî wê navengê dibê, êdî bi tememî dibîne ku birastî ji wa hinek malên wê li pêşîya wî tenê xuyakirin. Ew bixwe ji di wê şevê de weke ku hinekî ji raşa şevê wastaha bû. Mirov ne tenê ji meşê diwastaha. Raşbûn ji gava ku di serê mirov de hinek pirs û meroq hebin mirov di wê raşîtiya xwe de diwastenê. Şadgirt ji di wê raşîtiya şevê de weke ku hinekî wastaha bû. Di raşe de çavên mirov diwastihin. Her cihê ku têve diçû di serê xwe de digot ku ma gelo hinekî dî herim ezê rasti pîrebûkan werim. Piştî carake dî ji xwe re digot ne ne, ez nahaka rastî wan neyem, ji ber ku tavaheyv heya û ne zêde raş ê. Dayîka wî jê re gotibû ku pîrebak hinekî xirebin. Zîrê ji didina mirov di her demê de. Lê acini, her ku yên ne baş bi wan re hebin ji axlabe ew ji mirov re ne xirabin. Herweha dayîka wî ew herdû jê diveqatandin. Wî di serê xwe de ew jê diveqatandin dibir û dianî di wê heyeme de. Bi wê yekê re ji dayîka wî li li bîre wî bû. Bi wê yekê re ji xaynî anîna bire xwe, hinekî bîre wê kirin ji pêre çedibû. Wî di wê demê de farq dikir ku bîra dîya xwe ji kirîya.

Piştî ku hatibû ber nêzîkî navenge, êdî hêdî hêdî bi ber navenge ve gavên xwe bi bal diavêtin û diçû û di kete nava navege de. Gava ku kete nava navenge de, êdî di nava navenge de weke hinekî meşî ji di wê şevê de. Wî nizanîbû ku ewder kuderê. Lê belê ew navengek bû ku ew ketibûyê de. Navenge herême Mîr Nûşeng bû. Ewde herême wî bû.

Şadgirt ku hinekî meşî, êdî di nava navende rastî mirovaki ku navserî xwe ya tê û jî di pirsê ku ewder kuderê.Zilemê ku ew jê di pirsê, êdî ew ji jê re dibêje ku ewder kuderê û jê re hinekî bahsa Mîr Nûşeng û rewşa wan dikê.Piştire Zilem zêde ne peyîvê û di bêjîyê de ku were ezê dibima mala Mîr Nûşeng ku nahaka û li mala Mîr Nûşeng civata mer û zanan ava ya. Yanî civata mêr û zanan li dar ê.Piştire êdî li cihê xwe zêde ne sekinîn û zilem dide pêşîya Şadgirt û diçina bi ber mala Mîr Nûşeng ve di wê heyeme de.Zilem çend ku dide rax Şadgirt ji weke ku di bin çavên wî de bala wî ji li ser Şadgirt ê.Ku herweha bala xwe didîyê de ji êdî fahmdike ku çend mêrekî ku li ser xwe ya.

Zilem, ku dide pêşîya Şadgirt di dema ku di rê de diçin de ji hinekî pirsên weke ku ew ji ber çi hatîya wan deran jê dikê.Şadgirt ji rastîyê jê re dibêje.Şadgirt.Cîrana wan çawa ji wî re di bêjê ew wilo ji zilêm re dibêjê.Lê Şadgirt zêde ne peyîvê.Weke ku dihizir de bê di sekinî. Piştire ku demeke dimeşîn, êdî bi zilêm re Şadgirt tê mala Mîr Nûşeng û êdî bi zilêm re buhurê hundir û di nav wan mirovên ku li civatê li hevdû rûniştibûn de dirûnihên.Gava ku dirûnihên êdî piştire mirovên ku rûniştibûn ji dibêjinê de ku bi xêr hatî û piştire êdî caraka dî kevina nîqaşên ku di nav xwe de.Yên ku li civatê rûniştî bûn hemûkan hema bêja mirovên ku navserî xwe bûn, jin û mêrên ku mazin ji hebûn.Şadgirt ku tê wir û di nav wan de dirûnihê, êdî bi bal pêşîke hinekî bala xwe dide ser wan mirovên ku rûniştinê û li wan dihisenê.Hinek ji wan dengê wan ji xweş bû û bi wî dengê xwe yê xweş re didena ber hevdû di wê heyeme de. Şadgirt hinekî bi bal li wan ji hisand.Gava ku li wan hisand, êdî wî dengê xweş yê wan mirovan, wî hinekî bi hestiyar kir.Ku herweha hinekî ew bi hestiyar bû, êdî miroven ku li dora wî ji bûna wê hestiyarbûna wî dîtîn û êdî bala xwe birina ser wî di wê heyeme de.Hingî bi hestiyar bûbû Şadgirt, ku hinekan destê hema wilo bi xalatî ji dababana de wê hesiran ji çavên wî xwe waşand banan.Hingî wilo bi hestiyar bûbû.

Şadgirt dikir ku ew hestiyarbûna wî di ru yê wî de nede der, lê belê hestiyarbûna wî di ru yê wî de dide der.Nikarîbû ku pêşîya wê bigirtana.Piştire, êdî yên ku herweha ew hestiyarî bûna wî dîtibûn û fahm kiribûn, êdî bala xwe dabûbûna ser wî û jê bidest pirsan kiribûn.Gava ku jê bidest pirsan dikin, êdî Şadgirt bahsa rewşa xwe û dayîka xwe dikê ji wan re.Ji wan re dibêje ku haya wê kêlikê ji dayîka xwe qutnebû bû û piştire i ro hatibû malê û dayîka xwe li malê ne dîtibu û piştire çûbûbû ji cîrana xwe pirsîbû ku ma li wir ê an ji ne li wir ê û piştire ku cîrana wan ji wî re dibêjê ku zilemek hata mala wan û hinekî di hundir de ji ma û

piştire, êdî bi dayîka wî re hatina bi vî alîyê ve û ew ji li pay dayîka xwe hatîya ma ka tiştên hatina serê wê an ji ne. Herweha dirêj û dirêj ji wan re bahsa rewşa xwe û hatina xwe ya wir dikê. Gava ku her weha Şadgirt ji wan re dibêjê, êdî mirovên ku li wir rûniştibûn, êdî rewşa wî fahm dikin. Piştire êdî bala xwe didina ser wî û bi wî re bidest axiftinê dikin. Şadgirt ku dema ku axivibû ji mirovên ku li dora wî bûn bi Mîr Nûşeng re bi bal lê hisand bûn. Piştire ku wî xaberdana xwe xilas kiribû, êdî hineka ku navserî xwe bûn û di nav civatê de yên ku herî zêde diaxivîn ew bûn ji Şadgirt hinek pirs li ser herême wî jê pirsîn. Şadgirt ji ji ber ku ewder baş û qanc nas dikir, êdî pirsên wan bi zanebûnaka ku bi bala wan kişanda ser xwe bi bersivkir. Dema ku Şadgirt ku axivî, êdî mirovên ku jê pirs pirsibûn û yên ku li dora wî rûniştibûn êdî têgihîştibûn ku Şadgirt herême xwe baş û qanc nasdike. Miroveki herweha nasdike divêt ku neçîrvanekî ku baş bê. Bi rastî ji Şadgirt neçîrvanekî ku baş bû û di neçîrkirinê de wî ti kesek di ser xwe re ne di dît. Miroveki ku herweha jê bawerîye wî hebe, ew bawerîye wî ji gotinên wî yên ku têne gotin ji tên têgihîştin di wê heyeme de. Bi vê yekê re mirovên ku li wir li civata Mîr Nûşeng rûniştibûn ji bifahm têgihîştibûn ku Şadgirt çend merêkî ku ji xwe bi bawer ê.

Mirovên ku ji xwe bi bawer bê, di nêzîkatîyên wî de ew yeka tê têgihîştin. Ji ber ku li gor wê ji xwe bawer bûna xwe gotinên xwe dibêjê û axiftinên xwe dikê. Şadgirt ji gava ku weha diaxivî, ji xwe bi bawer diaxivî û gotinên xwe digotin. Piştire ku weke qadereke herweha axiftinê êdî di nav wan de beyna wan çedibê, êdî piştire mirovên wêderê ji rewşa xwe ji wî re tenina ser ziman û dibêjin ku çi hatîya serê wan. Gava ku hinek mirovên pîr jê re li ser rewşê hinekî qîsa dikin, êdî piştire Mîr Nûşeng mafê xaberdane dihilde û li ser rewşa xwe û herême xwe jê re hinekî qîsa dikê. Şadgirt, gava ku herweha ew rewşa xwe jê re qîsa dikin û ew têdigihîjê êdî hinekî weke miroveki ku navserî xwe dihizirê di wê heyeme de.

Dema ku dihizirê ji di wê demê de hinekî bi bédeng dimenê di cihê xwe de. Lê di wê demê de ji bala mirovên li dora wî ne ji li ser wî ne. Piştire ku ew bidest axiftinê dikê, êdî piştire ji Mîr Nûşeng dixweze ku bahsa wê dêwê haftserî dikê jê re. Mîr Nûşeng jê re bûyar ku çawa tê serê wan û çi tê serê wan êdî yek bi yek weke ku ta bi derzîyê ve bikê jê re divebêjê. Lê di dawîyê de Mîr Nûşeng gotina ku dibêjê, ew gotin li aciza Şadgirt diçê. Ew gotin ji herweha ew bû ku ti kesekî haya nahaka wera ne kirîya ku nêzîkî wî bikê bû. Şadgirt merêkî ku ji xwe qayil bû û gotinên

weha di carî de ji ne li ser re dikir û ne ji li berxwe bigotinê ji erê dikir. Piştre ku dem bû nîveşevê, êdî hêdî hêdî civat bi ber jev belavbûna ve diçû.Şadgirt ji wê li kuderê ma bêne?Ya rastî li gor adetan divîbu ku li mala ku lê bû li wir bana.Bi wê yekê re nahaka ji ew li mala Nûşeng bû.Gava ku wî gotibana ezê herim ji Mîr Nûşeng gerek gotibane de ne û ne hiştibana ku ew herê wê şevê ji wir.

Piştre bi qadereke re êdî civat hema bêja bi tavahî jev belavbû.Êdî li mala Mîr Nûşeng tenê hinek mirov mabû bûn.Ew ji yên ku dayîmî li wir diman bûn.Ji wan pêve di wê heyeme de bi Mîr Nûşeng re li civata Şadgirt ne mabûn.Şadgirt û Mîr Nûşeng gava ku civat jev belavbû bû êdî hinekî dî ji li civata hevdû rûniştin û ji hevdû re axivin.Wan hij axiftinê hevdû kiribû.Mîr Nûşeng hij qisakirinê dikir.Gelek caran gava ku civat lê diğaha hevdû, êdî di kete nava axiftinê de û êdî heye ku wastaha bana diaxivî.Piştre ku yên dî ji li ber wî diaxivin û mirovên ku bi dengên xwe didene ber hevdû ku derdiketina pêşî êdî Mîr Nûşeng ji bi bal heya xwe dide wan û li wan dihisand.Hisandin ji biqasî axiftinê zanebûnê dixweze.Gava ku hisandin nebê û bi hisandinê re têgihiştin û fahmkirin ji nebê, êdî wê axiftin ji nebê.Ji xaynî wê yekê ji hisandin di cewherê xwe de zanebûnaka bi têgihiştin de diparazê.Ew ji biqasî zanebûne zanebûneke dixweze ji mirov di demên axiftinê de.Ma ne ji ber wê yekê bû ku carna ku hinek mirovan digot ku *carna hisand aqlê serî ya*.Ev hisandin ji ne hisandinaka vala ya, hisandinaka ku tişî ya.Hisandinaka tişî bi bitêgihiştina bîaqil re tişî dibê.Ji ber vê yekê ji cerna divêt ku mirov têbigihijê ku mirov wê çawa hisenê.Di civatan de biqasî axiftinê û qisakirinê her weha hisandin ji nêzîkatîyekê dixweze.Mirovekî ku li civatê hisand, wê piştre dawîyêde wê jê bihatana pirsîn ku di wê demê hisandine de çend fahmkirin û têgihiştin pêre çêbûya.Ji ber vê yekê bû ku gava ku Şadgirt di cihê xwe de hisand bû bala mirov piştî ku wî bidest axiftinê kiribû çûbû bû ser wî di wê heyeme de.

Şadgirt ji dayîka xwe Nosîcanê gelek tişt fêrkirbû.Dayîka wî çî zanebûna wê hebû wê dabû bû wî di wê heyeme de.Zanebûna wî ya dayîka wî bû.Ji ber wê yekê ji gava ku diaxivî ku dayîka wî newê bîra wî ne dibû.Gava ku diaxivî dayîka wî di bîra wî de bû û gava ku dayîka dihata bîra wî ji êdî dile wî diêşehe.

Piştî ku civata Mîr Nûşeng jev belavbû bû, êdî piştre ne bi gelekî wan ji li malê bidest karkirina razane kir.Berî xwe kar bikin dicihde Mîr Nûşeng gote hinek mirov û xatûnên ku li nig wî bûn di wê heyeme de, herin û mezele mêhvanan ji bo razane amede bikin.Gava ku Mîr Nûşeng

wilo got, êdî yê ku ji wan re hatibû gotin ku herin û cihê mehvan amedebikin, êdî di cihê xwe de ne mana sekinî û dicihde çûn ku cihê Şadgirt amedebikin. Dema ku Mîr Nûşeng wilo got li nig Şadgirt, êdî Şadgirt ji serê wî bilind bû û dile wî weke ku xweş bû. Lê bîrkirina dayîka di wê heyeme de di dile wî de hebû û wê bîrkirinê ji haznak dikira dile wî de û di ru yê wî de ji dide der. Mirovên ku li dora wî ji bûn ew yeka fahm dikirin. Wan fahm dikir ku haznak di Şadgirt de di wê heyeme de hebû. Ew şev jê re zor dihat ji ber ku ne li nig dayîka xwe bû û dayîka wî ji ne li nig wî bû di wê heyeme de.

Piştî ku Şadgirt û Mîr Nûşeng hinekî dî ji li hevdû dirûnihan, êdî xaber ji Mîr Nûşeng re tê ku wa cihê mehvan ji hatîye amedekirin. Dema ku xaber ji wî hat, hê Mîr Nûşeng û Şadgirt ji li hevdû rûniştîbûn û ji hevdû re diaxivîn. Piştî ji hinekî dî ji li hevdû rûniştî man û piştî êdî Şadgirt ji alîyê Mîr Nûşeng ve hata rekirin û bira li ser cihê wî yê ku ew wê li ser razahê. Piştî ku Şadgirt çû ser cihê xwe ji bihizir bû. Gava ku bi wê rewşê re kete nav cihê xwe de ji xawa wî ne dihat. Tenê hema wilo di nav cihê xwe de bû. Ji wê pêve tiştekî di ne bû. Xew li ser çavên wî ne bû. Xew ne di kete çavên wî de. Ji ber ku gelek tişt di ser wî de hebûn ji bo nehêlin ku xew bikeve çavên wî de. Tiştê pêşî ji dayîka wî bû. Dayîka wî ne li nig wî bû. Piştî gotinên ku wî di nav civatê de hiskiribûn ji di serê wî de cihekî ku mazin girtibûn. Gava ku bahsa dêwê haftserî jê re hata kirin, êdî weke ku hinekî dile wî zûtir biavejê lê hatibû. Lê ne tirsaha bû. Şadgirt gava ku çûbû ser cihê xwe ji şûre xwe derxistibû û danîbû ber dest xwe di wê heyeme de. Ma gelo wê çî bûbana? Ne, kifşbû.

Lê Şadgirt weke ku bitedbîr bê tevdigerehe. Hertimî bitedbîr bû. Gava ku diçû neçîre ji her weha wilo bibitedbîr bû. Ji her alîyê ve bitedbîr bû.

Di wê heyeme de ji herweha wê xosleta wî xwe dide berçavan. Ew mêrekî ku li ser xwe bû û çavên wî ji tiştekî ne ditirsaha. Serê wî hertimî bilind bû. Gava ku gelek mirov diçûna dereke an ji bihevîre diçûna neçîreke ku tiştekî zor derdikete pêşîya wan ji bo derbas bikin, êdî di nav xwe de digotin ku ev li gor Şadgirt ê. Ji ber ku Şadgirt ji tiştekî baznadida û xwe bi şûn ve ne dikişand. Her weha ji dihata naskirin di nav xalkê de. Bi vî awayî re hinekî zêde ji navê wî derketibû. Şadgirt gava ku diçû dereke êdî mirovan digot ku haya ku Şadgirt bi pêk neyêne wê ne vegerehe. Herweha ew mêrekî ku mer bû û bi nav û deng bû.

Şadgirt nahaka vêcê, li pey dayîka xwe derketibû. Lê ti kesekî nizanîbû ku dayîka wî li kuderê ye ku jê re bêjin. Ewdera ku çûbûyê de ji ti kesekî tiştek jê re ne gotibû. Di nav nivînên xwe de li hasane piştê xwe dirêjkirî

dihizirî û herweha jiyana wî ya ku li çol û di nav hevalên wî de derbas bûbû di ber çavên wî de dibûhûrt.

Şadgirt piştî ku hatibû wedere ji tiştê ne hatibû ku guharin. Gava ku bi rê ketibû wî di serê xwe de hizir dikir ku cihê ku herîyêde wê li wir dayîka xwe bidîta. Lê wilo ne bûbû. Ew hatibû wir lê dayîka xwe ne dîtibû. Dayîka wî di wê dema ku ew li hasane piştê di nav nivînan de dirêjkirîbû weke dihata li ber çavên wî û li wî dimeyîzend û weke ku çawa ku gava ku ew li malê bû û dayîka an ji ku gava ku ew dihata malê û ew dihata pêşîya wî û wê lê dimeyîzend an ji ku gava ku li ser sofraya xwerinê ku dirûniştin û dayîka wî bikêf û şahî li ru yê wî di meyîzend an ji ku gava ku li hevdu dirûniştin û ku dayîka wî jê re meselok an ji hinekî kenok jê re digotin û lê dimeyîzend dihata ber çavên wî di wê heyeme de. Gava ku ew dihata ber çavên wî ji êdî ew ji wilo di xwe de dihizirî û ew di aqlê xwe de dibir û dianî. Her ku wî ew di aqlê xwe de dibir û dianî ji bêhtir bîra wê kirinê pêre çedibû. Wî bîra dayîka xwe dikir. Lê di wê heyeme de şev bû û ew ji ne li malê bû û li mala Mîr Nûşeng bû û di nav nivînan de bû. Mîr Nûşeng cihekî ku xweş jê re dabû amedekirin. Lê belê dise ew ne rehet bû. Ji ber ku serê wî ne rehet bû. Di serê wî de hişê wî li ser dayîka wî bû.

Ma gelo nahaka dayîka wî çêdikir. Ew ji weke wî bû. Ew her çend ku li wir mabû û li wir ji qadr û qiymetekî ku baş jê re hatibû girtin ji û cihekî ku xweş ji jê re hatibû amedekirin ji, aqlê wê ne li wir bû. Aqlê wê li ser kurê wê bû û li malê wê bû.

Şadgirt ji wilo weke wê bû. Ew ji hişê wî li ser dayîka wî û li mala wî bû. Wî bîre dayîka xwe kiribû. Herweha haya ber sibehê xaw nekeve çavên wî de ji hizirkirinan. Gava ku dem tê ber sibehê, êdî hinekî weke ku xaw wî digirê. Lê belê ji ber ku dibe sibehê û êdî ahlên malê ji di kirin ku rabina ser xwe, êdî ji dangan xew ne dikeve çavên wî de. Gava ku bi mirov hizir xwe dirîjkir, êdî ew dema hizir kirinê ya di serê mirov de û ew bendeqbûna şevê ya ku heye di serê mirov de bi mirov re mirov di nav xwe de dibê. Herweha bi wî re ji heyeka ku ew nav xwe de biribû çebû bû. Heyeke ku dengêkî ku biçûk ji bana ku hatibana de wê bala mirov kişandibana ser xwe bû. Şadgirt gava ku dibê ber sibehê, êdî hinekî xawa wî tê. Lê ji ber ku deng tena wî êdî xewe wî ji neyê.

Gava ku bu ber sibehê û piştê ku demeka zêde dirêj têve ne çû û fecrê ji veda û bû rahnî êdî xewe wî ji ne dihat. Di serê wî de mêjiyê wî ji dev ji hizirkirinê heye wê kêlîkê ne berda bû. Di serê wî de mejiyê wî hêji

dihizirî li ser dayîka wî û tiştên ku êvarî di civatê de hatibûn qisakirin ji di serê wî de bûn.

Şadgirt gava ku bûbû sibeh û rabû bû ser xwe, êdî piştî ne bi gelekî re Mîr Nûşeng ji dîtibû ku wa rabûya. Gava ku Mîr Nûşeng ji wî dîtibû, êdî ew ji hatibû nig wî û li nig wî sekinî bû. Gava ku hat û li nig wî sekinî, êdî pêşî jê re rojbaşî kişandibû û piştî êdî bihev re tevde gerehe bûn. Piştî hinekî bihev gava ku hatibûbûna nig hevdû êdî li hevdû rûniştibûn. Hinekî ji xwe re axivî ji bûn. Mîr Nûşeng hinekî dî jî bahsa rewşên ku li wan çêbûbûn ji wî re kiribû. Wî ji bi bal heya xwe dabû bû wî û lê hisandibû. Gava ku Mîr Nûşeng ji di dît ku Şadgirt bi bal heya xwe didîyêde û lê dihisêne, êdî wî ji hê bi kêftir bidest vegotinê kiribû. Her ku wî vegotinê dikir ji, êdî Şadgirt ji bi bal li wî dihisand.

Şadgirt gava ku Mîr Nûşeng bahsa keça xwe Sore kiribû û bahsa xweşikatiya wê jê re kiribû êdî di serê wî de mabû. Piştî gava ku Mîr Nûşeng ji Şadgirt re gotibû ew Dêwê haftserî hat û keça min hilda û gelek ji ji me kûştin û ew ji bir û di qasra xwe dil kir. Ew gotina Mîr Nûşeng di serê Şadgirt de zing dikir. Li ser wê gotine wî ew pir di serê xwe de dihizirî. Li ser wê gotinê gelekî û gelekî di serê wî de hizir çêdibûn.

Şadgirt ku ji xawe rabû bû û piştî derketibû dervê û li dervê ji rastî Mîr Nûşeng hatibû, êdî piştî gahabûbûna hevdû û bihev re bidest garandinê kiribûn. Hinekî dî di bin wê hînkayîyê sibehê de gerîn ji bêhne mirov dîvekîr. Dile mirov xweş dikir. Laş mirov tanî ser xwe. Ew hînkayîya sibehê ku ji mirovan re xweş bû ji maran re ji dibû sedema tavizandinê. Mar ji di wê sibehê de ditavizîn. Gava ku Mîr Nûşeng û Şadgirt ji xwe re bidest garandinê kiribûn, êdî di riya xwe de rastî marakî ku tavizî ji hatibûn. Lê ne kûştibûn. Tenê weke sê çar qavzan riya jê bi wirde xistibûn û riya xwe berdewam kiribûn. Herweha hinekî ji xwe re digrehin û piştî dikin vegehirine malê..

Dikin ku werina malê û herina hundir û li hundir taştê ya xwe bikin. Ji ber ku taştê ya wan ji li ber amedebûnê bû. Hinekî bi gerînê re di bin wê hînkayîyê de ji xwe re garaha bûn û di wê garandinê de ji weke bêhneke ji ji malê dûrketibûn. Piştî kiribûn ku werina malê. Haya ku hatibana malê, êdî wê taştê ya wan ji wê amedebûbana. Ew ji wê yekê hizirîn. Piştî wê gerîna di bin wê hînkayîya sibehê de, êdî li ser taştê rûniştin û taştêkirin ji xweş dibû.

Herweha piştî ku kiribûn ku werina malê, êdî zêde nemênin û têne malê. Gava ku têne malê û dibuhurina hundir, êdî bînin ku wa taştê ji ji

wan re hatîya amedekirin. Gava ku herweha di bînin, êdî ew ji dîkin ku herin û li ser wê sofra taştê rûnihin û taştê ya xwe bikin. Berî ku herin û li ser sofra taştê rûnihên êdî çûbûbûn û caraka dî ji destê xwe dişon û piştê diçin û li ser sofra dirûnihên ku taştê bikin.

Di wê heyeme de Şadgirt ji hêji bihizir bû. Di serê wî de gelekî tiştên ku li ser dihizirî hebûn. Her tiştên ku ew li ser dihizirî ew di serê wî de dibir û dibir ku ka dibira kuderê. Şadgirt hatibû ku li dayîka xwe bigerehê. Piştê gahabû wir û li wir kiribû sibeh. Nahaka ji bi Mîr Nûşeng re li ser sofra taştê rûniştibû ku taştê bikin. Ku wî bi Mîr Nûşeng re taştê kir, êdî wê çi kiribana? Ew weke di serê wî de ne kifş bû. Lê di serê wî de hizrek hebû ku here û dayîka xwe bibîne. Lê wê çûbana û li kudere û li kudere ew dîtibana, ew ji ne kifş bû. Hinekî li ser vê yekê ji Şadgirt dihizirî.

Şadgirt ku û Mîr Nûşeng hatibûn û li ser sofra taştê rûniştibûn ku taştê bikin. Lê çawa ku rûniştibûn ku taştê bikin, êdî ji aliyê dî yên navende ve qêrînên mirovan hatin. Gava ku qêrînên mirovan hatin, êdî herkesek ji cihê xwe rabû û bilezeke re derkete derve. Gava ku derketina dervê, êdî Şadgirt ji bi lezeke re derkete dervê. Şadgirt şûre wî bi wî re bû. Lê tîr û kavana wî ne pêre bû. Gava ku bi lezeke re bazdan û gahana cihê ku qêrînê jê dihat, êdî dîtîna ku wa dêwê haftserî êrişî wan kiribû û piştê dicihde çûbû. Piştê ku Mîr Nûşeng bi Şadgirt re gahana wir êdî rewş dîtîna û dîtîna ku gelek mirov wê li ardê ne. Wê rewşê gelekî û gelekî dile Şadgirt êşand bû. Piştê Şadgirt dicihde hata mala Mîr Nûşeng û çû hundir û şûre xwe kire ber xwe de û tîr û kavana xwe hilda û kire deste xwe de û derkete dervê. Gava ku Mîr Nûşeng ku wî weha dît, êdî bi ber wî ve çû ji nav mirovên ku li dora wî kom bûn.

Şadgirt gava ku çûbû bû malê û xwe amede kiribû û hatibû qade dise, êdî Mîr Nûşeng ew dîtibû û ji nav miroven ku ji bo wê rewşê lev kom bûbûn derket û bi ber wî ve çû. Gava Mîr Nûşeng ji nav mirovan derket û bi wî ve çû, êdî Şadgirt ji ew dît. Lê her ku dît meşa xwe ne da sekinandin haya ku Mîr Nûşeng gaha dahma wî. Gava ku Mîr Nûşeng gaha dahma wî, êdî lê sekinî û piştê Şadgirt got ku 'ezê nahaka çima wê qasre wî dêwê haftserî. Ezê herim û ezê wî bikujin'. Gava ku Şadgirt wilo got, êdî weke ku Mîr Nûşeng hineki bihajihê lê hat. Piştê Mîr Nûşeng tiştêk negot. Ti gotin ji deve wî derneket. Tenê di cihê xwe de ma sekinî û li nava çavên wî ma şaq. Piştê Mîr Nûşeng gote Şadgirt 'ez nexwezîna ku ti ji were kuştin'. Şadgirt, gava ku Mîr Nûşeng wilo got weke ku wê gotina wî li dile wî xistibê û dile wî êşand bê lê hat. Lê Şadgirt di wê heyeme de

ti gotin ji deve xwe dernexist û negot.Tenê ma sekinî û piştire tenê gotina ku ji deve wî derket herweha bû; mereq nekê li min, ezê wî ji hole rakim û herkesekî jê rizgar bikim'.Piştire Şadgirt ji nig Mîr Nûşeng vaqahata û berê xwe da bi alîyê ku dêwê haftserî çûbû bû bi wir ve û cû.

Dema ku ji nig Mîr Nûşeng çû Şadgirt, êdî Mîr Nûşeng ji hinekî ji paş wî ve lê meyîzend bihayir û weke mêrekî meyîzenê.Piştire di ber xwe de got ku 'aaa, ev çi pozbarana' . .

Mîr Nûşeng gava ku Şadgirt çû, êdî ew ji bi lezeke re hata nav mirovên ku pêşî di nav wan de sekinî bû û gote wan 'xwe amede bikin ji çûna ser Dêwê haftserî re'.piştire ji wan re got ku Şadgirt xwe nahaka bi çêkir û çû bi ser wî de.Dema ku Mîr Nûşeng wilo ji civatê re got, êdî hinek deng weke miridandinê ji nav wan derketin.Hinekan got wê nikaribe.Wê dêwê haftserî wê wî ji bi kujê.Ji wî ciwanî re bû hayf û hayra ku wê bê kûştin.Herweha gelek gotinên dîn ji hatina gotin.Lê di serê herekesekî de ji mereqekek ji weke ku çebû bû di wê heyeme de. Mereqeke ji bo ku ka wê rewş çawa bibê.Hinekan di serê xwe de ji xwe re digot ku haka ku ew biserket.. Lê dewama wê gotinê ji di serê wan de ma bû.Tenê di gotin ku haka ku re bi serket û hwd di wê heyeme de.Di wê heyeme de weke ku bawerî ne mabû ku wê ew dêwê haftserî têk hatibana birin.Lê di dinyê de ji tiştêkî ku ne dibû ji ne bû.

Piştî ku Mîr Nûşeng herweha ji civatê re bahsa çûna Şadgirt kiribû, êdî li hevdû civînaka li hevîyê weke ku çebû bû.Lê gelek mirovên ku diçûn ku xwe amededikirin û caraka dî dihatin ji hebûn. Yên ku diçûn xwe amede dikrin, êdî piştire caraka dî ji di vegerehena wir di wê heyeme de.Gelek mirov li wir lev kom bû bûn.Wan gelekani ji ji hevdû di piştî ku ka ma ka wê çi bikin.Hinekan ji digot ku gava ku dêwê haftserî Şadgirt kûşt, êdî wê caraka dî ji wê êrîşî wan bikê.Her weha ev hizirî ji di serê mirovan de hebû û li hevîbendeke bûn.Lê ew hevîbenda ku ew têde bûn ji wan weke ku di êşand. Her weha ji wan û ru yê wan dihata fahm kirin.Rastî ji ew bû ku dêwê haftserî ew têk biribana wê êrîşî wan kiribana.

Şadgirt gava ku ji nig wan qut dibe, êdî rastûrast diçê ku here qasra wî dêwê haftserî û wî bikujê û xalkê ji wî û zilma wî xilas bikê.Şadgirt her ku diçû ji di dile wî de hinekî dilperî ji çêdibû.Wî di wê heyeme de ku li mala Mîr Nûşeng mabû de gelek vegotin û gotin yê di derbare wî dêwê haftserî de hiskiribû.Dema ku di rê de diçû ji her weha ew vegotinan û gotinan ji di serê wî de diçûn û dihatin.Lê Şadigrt divêt ku mirov bejê ku li xwe bi bawer bû û gava ku dimeşî û gaven xwe diavêtin ji gaven xwe

bi bawer diavêtina pêşîya xwe di wê heyeme de. Her ku diçû ji dilperîye di dile wî de ji hinekî weke ku zêde diçû lê dihat. Wî haya wê kêlikê dêwê haftserî tenê ji gotinan bihistibû (hiskiribû). Lê wî dêwê haftserî bi çavên serê xwe ne dîtibû. Ma gelo di tijbaha çi? Herweha ji weke ku mereqek di serê wî de hebû. Şadgirt her ku diçû di serê wî de gelek tiştên ku dihatina bîra wî çêdibûn. Bibîrkin di wê heyeme de pêre mazin çedibû. Lê di nav wan bibîrkinên de dayîka wî Nosîcanê ji di wê heyeme de weke ku ne bû. Her weha ji rewşa wî di hata fahmkirin. Dayîka wî di aqlê wî de bû. Di bîre wî de bû. Lê nahaka tenê li ser cihê ku diçûyêde weke ku dixwest ku bihizirê. Herweha li xwe tanî der di wê heyeme de. Ya rastî ji di wê heyeme de ew bû ji bo wî. Ji ber ku ew diçû şerekî û divîbû di serê xwe de ji bo şere ku diçûyêde ji bîponijî bana. Nexwe wê jê re ne baş bûbana. Nexwe wê aqîbata wî ji bûbana weke yên pêşîye wî ku kiribûn ku herine wî û çûbûbûn û ku çûbûbûn jî ji wir êdî ne vegerehebûn.

Şadgirt her ku diçû êdî nêzîkî qasra dêwê haftserî dibû. Her ku nêzîk dibû ji dilperî di dilê wî de zêde dibû. Her ku dileperî di dile wî de zêde dibû ji, êdî weke ku were xwe lê dihat di wê heyeme de. Şadgirt piştî ku meşîbû bi ber qasra dêwê haftserî de, êdî weke qadereke piştîre êdî ketibû nava aqarê wî de. Gava ku ketibû nava aqarê wî de, êdî ew yeka weke ku dihata hîskirin di wê heyeme de. Piştî ku Şadgirt ketibû nava aqarê wî de, êdî ku hinekî ji meşî bû, êdî dengê hatibû wî û gotibû 'ew kî ya di nav aqarê min de dimeşî'. Dengê ku gelekî û gelekî bilind û bisahw bû. Şadgirt ev yeka hîskiribû. Lê tirs ne kiribû dile wî de. Ew weke ku tiştê ne bûyî di rê ya xwe de dimeşî û diçû bi ber qasre wî va. Piştî ew deng caraka dî hat û got ku 'ew kî ya di nav aqare min de di meşê'. Deng gava ku cara duyemîn hatibû Şadgirt, êdî Şadgirt weke ku wê naqlê bêhtir hîskiribû. Ji ber ku wê naqlê bêhtir deng bilindtir hatibû wî di wê heyeme de. Şadgirt gava ku hinekî dî ji di meşê, êdî qasra dêwê haftserî dibîne ku wa li pêşîya wî ya di wê heyeme de.

Qasra dêwê haftserî qasraka ku mazin û bilind bû. Kevîyên wê ji weke ku tenê sipî bûn û gelekî û gelekî tûj dihatina xuyakirin. Derîyê wê ji dur ve ji bi bal dihata xuyakirin. Bala mirovan bi hey diçû ser derîyê wê. Qasr bixwe ji gelekî û gelekî bilind û mazin bû. Gelekî û gelekî xweşik ji dihata xuyakirin. Dema ku Şadgirt qasra dêwê haftserî dîtibû, êdî lê bi hayran ma bû. Hingî xweşik bû û bal dikişand. Haya wê kêlikê qasra ti mîrî wilo xweşik wî ne dîtibu ji qasra mîre bota pê ve. Qasre mîre bota ji wî gelek tişt di derbare wê de hîskiribû. Hingî hîskiribû weke ku çûbûbê wir û bi çavên serê xwe ewder dîtibe lê hatibû. Ji gotinên ku jê re ku

hatibûbûna gotin wî di serê xwe de wêneyekî ku gelekî û gelekî xweşik di serê xwe de çêkiri bû. Gava ku wî qasra dêwê haftserî dîtibû ji, êdî ew weke ku wê qasra ku di serê xwe de çêkiri bû ku di jiyane de bibîne lê hatibû. Hingî mazin bû û xweşik bû. Li ser serê wê ji weke hinek kûbeyan hebû. Lê ne kûbe bûn. Bi zêdeyî ji ew hêten dora serbane wê bû. Dora qasre ji weke ku mirov ji dile xwe re çêbikê xwezeyeka ku xweş hebû û li ber çavan bû. Gava ku mirov ew xweza û derdor(hevîrdor) di dît, êdî bêhne wî fireh dibû.

Şadgirt di wê heyeme de di serê xwe de ji xwe pirsî ku ji kudere hatîya kudere. Hatibû cihekî ku gelekî û gelekî xweş. Bêhne mirov li wir derdiket. Dile mirov li wir xweş dibû. Ma gelo ku yekî ku ne xwedî afsûn bana wê karîbana ku qasraka ku weha mazin û xweşik çêkiribana. Alîyên qasre yên ku bilind bûn weke ku di nav awran de winda bibin dibûn.

Şadgirt gava ku hinekî dî ji bi ber wê xweşik bûne ve maşî û gaha ber deve derîyê qasre, êdî hinekî dî ji ji dervê lê meyîzend. Gava ku kete hundirê qasre de û hata kuştin, êdî wê ew xweşikati caraka dî dibêt ku ne dîtibana. Ji ber wê yekê ji bila baş meyîzendibana. Wî ji ji xwe dimeyîzend. Gelekî û gelekî bi bal li qasre û li dora qasre û li hevîrdorê dimeyîzend. Hevîrdore ji qasre xweşiktir bû bi heytir dikir. Ew weke qasraka ku qasra dila bû. Hingî xweşik hatibû çêkirin. Yê di hundurê wirde bû ma gelo çawa bû?

Şadgirt gava ku nêzîkî qasre bû, êdî dît ku weke ku menteşe û destên derî ji di nav de weke ku gelek derên wêderê ji zêr bûn dihatina xuya kirin. Dema ku Şadgirt hata ber derî, êdî bêhtir her weha tiştên ku dîtin bala wî kişandin. Piştî hinekî dî ji bi bal meyîzend û piştî hat û li ber deve derî sekinî ku deve derî veke û herê hundir û herê û wî dêwê haftserî bikujê. Lê çawa ku hata ber deve derî, êdî dît ku wa deve derî ji ber xwe li ber wî vebû. Li wê yekê ew ma şaş. Lê piştî ku deve derî lê vebû, êdî piştî şûre xwe derxist û çû û kete hundirê qasre de. Dema ku ew kete hundirê qasre de û piştî ku ew di hundurê de bû, êdî deve derî ji lê hata girtin, êdî weke ku lê bibê şev bû. Hevîrdor weke ku hinekî bibê tarî lê hat. Lê wî xwe ne berde û tirs ne hişt ku bikeve dile wî de. Ew piştî çû û kete hundirê qasre de. Dema ku kete nava qasre de êdî dît ku wa nava qasre çend rahnîya û xweşik ê û mazin ê. Gava ku kete nava qasre de êdî di nava qasre de hêdî hêdî gavên xwe avêtên û meşî. Çend ku dimeşî ji çavên wî bi tiştên hê xweşiktir dikêt. Wî tiştên hê xweşiktir di dît. Ew şûre wî di destê wî de bû û di nava qasre de dimeşî. Qasr di hundir de ji gava

ku tède dihata meşîn dihata dîtin ku çend mazin ê. Firehbûna hundir mirov matmayî dihişt, hingî mazin bû.

Şadgirt di wê heyeme ku di hundir de dimeşî, êdî kete beşeke de. Ew beş ji xweş bû. Lê beşeke ku hevîrdore wê weke ku girtîbû dihata xûya kirin. Gava ku mirov dikete hundir de ev yeka baş û qanc fahm dikir. Di wê beşe de ku weke bêhneke meşî, êdî weke ku dengê were wî lê hat. Piştî herweha deng hatîyêde, êdî wî ji di dile xwe de got ku ev deng denge wî ya. Wa li wir ê. Piştî wî bi gavên bi bal re berê xwe da bi wir ve û bi wir de meşî. Her ku dimeşî ji dile wî dikira kûtakût. Ma gelo ku rastî wî hatibana wê rastî yekî çawa hatibana. Haya wê kêlîkê yên ku ew dîtîbûn hemûkan ji hatîbûbûna kûştin. Ji ber wê yekê ji yên ku baş û qanc ew dîtîbûn zêde ne bûn.

Şadgirt gava ku hinekî dî ber cihê ku deng jê dihat ve çû, êdî weke ku hinekî dî deng bilind bibin hatina wî. Lê denge ku dihatina wî di wê heyeme de wî nizanî bû ku dengê kî ya an ji çi ya. Piştî ku Şadgirt xwe gahanda wir êdî dît ku wa keçîkaka ku gelekî û gelekî xweşik wa li wir ê. Şadgirt gava ku keçîk dît, êdî ma sekinî û ma şaş ji. Piştî ku ew dît, êdî weke qadereke li keçîkê meyîzend. Lê ew hatîbû wî ku dêwekî ku haftserî bê bibîne. Lê ku hatîbû wir û ji şûna wî keçîkaka weke tak rihanake li wir dîtîbû.

Şadgirt gava ku keçîk dîtîbû û hinekî mabû şaş û bi wê şaşbûna xwe re hinekî dî di cihê xwe de mabû sekinî piştî, êdî weke ku were xwe dengê ji xwe derxist û dû sê gavên xwe bi ber keçîkê ve avêt. Gava ku çû û li ber keçîkê sekinî, êdî keçîkê ji weke ku şaş bimenê li wî di meyîzend û piştî keçîke xwe bi pê da naskirin. Keçîkê gava ku ew dîtîbû hinekî pêşî tirs ketîbû dile wê de. Wilo dihata xuyakirin. Şadgirt ji hinekî şaşbûn pêre çebû bû. Lê piştî keçîkê ku Şadgirt baş dîtîbû û ku êdî di serê xwe de xwe qanix kirîbû ku ew edi zirerê nede wê êdî wê ji tirsaxwe ji ser xwe avêtîbû. Tirs herweha zêde li ser keçîkê ne mabû. Piştî ku tirsaxwe li ser ne mabû û êdî ew ji li ber Şadgirt ve hinekî weke ku bi ceger li ser lingên xwe sekinî bû. Piştî Şadgirt çûbû bû nig wê û ew nas kirîbû. Ew keça Mîr Nûşeng ya ku dêwê haftserî ew birîbû û di qasra xwe dil kirîbû bû.

Şadgirt piştî hinekî dî pêre axivî û piştî ji keçîke re got ku di kijan waxtan de dêwê haftserî te vir li nig tê. Wê ji jê re got ku Rojê sê caran tê vir û xwerina min tenê. Gava ku tê ji hema wilo li min dimeyîzenê. Keça Mîr Nûşeng Sore waxtê ku ew were baş ji ber kirîbû. Ji ber wê yekê ji Şadgirt re qanc got ku wê kengî wê were wir. Mezela ku Sore lê dima

zêde ne mazin bû. Dêwê haftserî ji gelekî û gelekî mazin bû. Biqasî çend mirovan dagirtî û mazin bû. Le mezela ku Sore têde dihata hiştin ji xweşik hatibû rayîxistin. Rayîxistinaka wilo li mezela wê hatibû kirin mirov gûneh dikir ku lê meyîzenê. Hingî xweşik bû. Firax û hûremûrên ku di mezê de ji hemûkan ji di bariqandin. Şadgirt gava ku weha mezêl dît êdî ma şaş. Ji Sore pirsî ku ma ti di vir de dimenê. Sore ji gote wî erê. Piştê Şadgirt hinekî di cihê xwe de ma sekinî û li dora xwe li hundirê mezêlê meyîzend.

Li dervê ji çûn û hatinaka mazin hebû. Mirovên şênîyên herême hema bêja hemûkan ji rabû bûna ser xwe di wê heyeme de. Hemûkan ji diçûn û dihatin. Hemûkan ji digotin ku Şadgirt çûya wir, wê nahaka dêwê haftserî wê wî bikujê û piştê were û bi nav me ji bikeve. Ji ber wê yekê ji tirsaka mazin hebû. Wê tirsê ji, mirovên şênîyên wêderê dikira çûn û hatinaka mazin de di wê heyeme de. Haya wê kêlikê gelek xwe cariband bû ji kuştine wî dêwê haftserî re, lê yek ji ji wan bi ser ne ketibû û hemûkan ji hatibûbûna kuştin bidestê wî di wê heyeme de. Wan di got ku wê baxte Şadgirt ji ji yê wan ne cûdetir bê. Ji xaynî wê yekê ji wê were û wê gelek şînyên wedere ji wê weke carên dî bikujê. Ji vê yekê ji mirovên herême di tirsehan. Ji ber ku berî hingî gelek tiştên wilo dîtibûn. Her caribandina ku bûbû bi xwe re ji wan re kuştin anîbû. Piştê malên wan ji hatibû talankirin. Mirovên ku çûbûbûn û xwe li hevberê wî dêwê haftserî cariband bûn, hemûkan ji çûbûbûna qasre û piştê ji qasre ji wan ti agahî ne hatibû bidest xistin. Hatibû bûn kuştin an ji sax mabûn ti kesekî nizanî bû. Lê xalkê zanîbû ku hatina kuştin. Wilo di nav xalkê de dihata xabardan. Piştê ji her yekê ku li mêrenîya bi bawer bû û diçû û êrîşî qasra wî dikir û piştê ji wan agahî ne dihata standin. Şadgirt ji nahaka çûbû bû û wê ew ji baxte wî bûbana weke yê dîn. Xalke li paşaroje û li tiştên ku di derbarê ve xalê de bûbûn di meyîzend û ev gotin dikir. Li gor wan ne xalat ji bû. Lê ka wê Şadgirt çî kiribana û wê ew kuştibana û xwe ji wir xilas kiribana? Ew yeka ji hê ne kifş bû.

Şadgirt li mezele Sore bû. Di wê heyeme ku ketibû hundirê qasre re, êdî hatibû hundir û xwe gahand bû mezela Sore. Nahaka li nig wê bû. Şadgirt di wê heyeme de ji Sore re got ku ezê li vir mênim û ku ew hata vir ezê wî bikujim. Lê ti ji tê alî min bikê. Gava ku Şadgirt weha got êdî Sore gotîyêde çawa. Piştê Şadgirt gote Sore tê gote min ew çend mazin ê. Gava ku ew hata hundir ti di serî de tê tiştêkî nede kifş kirin. Piştê tê di nav lingên wî de bi buhurê û herê xwe bikê wê kûrçikê ha de. Gava ku Şadgirt wilo got êdî kûnçika (kurçika) ber derî lê hinekî tang bû şanî wê

dide. Piştre gava ku Şadgirt weha got êdî Sore ji li ber wî sekinî û gotîyê de, haya nahaka gelek kir ku wî bi kûjin lê pêk ne anîn. Gelek hatina vir lê ew ne kuştin. Ew divêt ku ti wî nas bike haya ku di karibê ku wî bikujê. Ew bi ti derbeyên ku lê bikevinêde neyê kuştin. Ti derbe li kudere wî bixê tê wî ne kujê. Ji bo ku ew bêkuştine, tenê divêt ku ti karibê ku şûre xwe di navika wî re biçikenê haya ti wî bikujê. Gava ku tê şûre xwe di navika wî de çikand, êdî wê were kuştin. Baxte wî wilo hatîye nivîsandin.

Piştre Sore ji Şadgirt re got ku mirovên ku hatina vir û pêre şer kirina ji şerekî ku mazin pêre kirin. Bi şûren xwe re gelek derbe ji lê dixistin. Lê ji ber ku nikaribûn ku şûre xwe di navika wî re biçikênin, êdî wan nikaribûn ku wî bikujin. Lê gava ku tê pêre şerkir ji divêt ku ti şûre xwe ne bi tihêle ve lê bixê û ne ji divêt ku gava ku şûre di navika wî de çikaha divêt ku di destê de bê. Gava ku Sore wan gotinên weke şîret jê re gotin, êdî Şadgirt ji hinek ma sekinî û hinekî ji şaş ma. Piştre Şadgirt got 'bila, ezê weke tê bikim'.

Şadgirt êdî kare xwe kir û li mezela Sore ma. Dema ku ma ji û dema ku bêdengî di mezela de çêdibû ji êdî Şadgirt bala xwe dide ser Sore. Şadgirt di wê heyeme de kifşkir ku Sore çend keçeke ku xweşik û bedew e. Her ku bi bêdeng û his lê dimeyîzend hizre wî diçû ser wê û li wê dimeyîzend. Her ku dimeyîzend ji weke ku Sore bi mêjiyê xwe kifşbike lê dihat. Sore keçikeke ku gelekî û gelekî xweşik bû. Şadgirt ji ew yeka di wê heyeme de baş û qanc fahm kiribû. Şadgirt piştre gava ku weha Sore kifşkir di serê xwe de, êdî tenê heye xwe dide wê û li wê dimeyîzend. Lê carna ji weke ku fihêt bikê lê dihat ku bi wê re çav bi çav dihat. Ji ber wê yekê ji serê xwe dikira ber xwe de di wê heyeme de.

Şadgirt piştî ku biryara xwe dabû ku li mezela Sore bimêne û li wir karê kare wî dêwê haftserî temem bikê, êdî li wir dimênê. Sore di wê dema ku ew li mabû de baş li wir di meyîzend. Wê ji haya wê kêlikê xortakî wilo ji xwe bi bawer û lavhatî ne dîtibu. Hêdî hêdî weke ku Sore di mêjiyê xwe de ew kifşdikir lê dihat. Her ku lê dimeyîzend, êdî ew ji weke ku ji rewşeke bikeve rewşaka di de lê dihat. Dema ku weha dibû êdî hinerîkên ruyê wê sor dibûn û weke ku fihêt bikê lê dihat. Lê wê ji çavên xwe dibirina ser wî û li wir dimeyîzend. Her ku di meyîzend ji dile wê xweş dibû û weke ku bêhne wê derkeve lê dihat. Weke ku ne di wê rewşê de bin li wan dihat. Wan her weha demeke dirêj bi li hevdu meyîzandinê re buhurand. Lê piştre weke ku dengê ku gelekî û gelekî bilind û bi

çalqênî hat,êdî ew ji hatina xwe ji meyîzendina li hevdû di wê heyeme de.

Dengê ku hata wan deng hatina dêwê haftserî bû.Ew ji dihat ku were nig Sore.Dema ku ji wê re xwerine bêne bû.Piştire ku herweha deng hat, êdî Şadgirt hata xwe û cihê xwe girt. Piştire Piştî ku Şadgirt cihê xwe girt, êdî Sore ji çû cihê xwe rûnişt û weke ku heya wê ji tişteki ne bê li xwe anî û tevgerihe.Hêdî hêdî deng ji ber ku bi ber wan ve dihat, hê bêhtir zêdetir dibû.Her ku deng zêdetir dibû ji êdî di dile Sore de ji û di dile Şadgirt de ji kutakut çêdibû.Wî dengê ku dihata wan fikir ku dile wan ji zûtir bi avêjê.Wê çi bûbana?Şadgirt ji bo ku wî dêwê haftserî bikujê, rê girtibû û hatibû wir.Nahaka vêce, ji ber vê yekê ji li wir bû û di cihê xwe de bû. Gava ku dêwê haftserî hata wir, êdî wê wî ew kuştibana.Lê dile Sore ji dikira kutakut.Ji ber ku gava ku Şadgirt bi serneketibana wê ji ber wê ji ne baş bûbana.Wê dêwê hafserî li wê ji we hatibana xazabe.Ji ber wê yekê ji ew ji bitirs bû.Lê Şadgirt li xwe bû û ji xwe bi bawer bû. Şadgirt li hevberê wê di cihê xwe de bû.Çavên wî li ser Sore bûn.Sore ji li hevberê wî bû û çavên wê ji li ser wî bûn.

Piştire ku demek têve çû, êdî deng hinekî dî zêdetir bû.Weke ku ji deve derî werin bûn. Şadgirt ji di hundir de bû û li bendî wî bî.Tiştta ku Sore ji ji wî re gotibû di serê wî de bû. Divîbû ku tenê navika wî şûrkiribana haya ku ew kuştibana.Nexwe wê ew ne hatibana kuştin û wê Şadgirt hatibana kuştin.

Dem her ku têve diçû dilperî ji bi mirov re zêdetir dibû.Bi Şadgirt re ji û bi Sore re ji her weha dilperî zêdetir dibû.Sore di cihê xwe de çavên wê li ser wî bûn.Bi heya çavên wê li ser wî bûn û li wî dimeyîzend.Haya wê kêlîkê ti kesekî tişteki wilo bû bi Sore re ne kiribû.Dilê wê weke şîrekî ku li ser êgir bifûrê bû lê hatibû.Her ku lê dimeyîzend fûrandin mazitir dibû pêre.Ma gelo ew mirovê ku wilo fûrandinaka mazin di dile wê de çêdikir kî bû.Di serê xwe de wê her weha hinek pirs ji weke ku ji xwe fikir.Lê bersiv di dît.Bi rastî ji weke ku li ser dîtina bersivan di wê heyeme de di serê xwe de ne di sekinî.Wilo dihata xuyakirin.Gava ku mirov lê dimeyîzend mirov wê yekê fahmdikir.

Sore keçikeke ku gelekî û gelekî xweşik bû.Kitenekî ku xweşik lê bû û pore wê hunandî bû û hamawîyên ku kesk, sor û zer bi pore wê ya hunandî ve u bi ser kitene wê yê ku bi zêdeyi ji sipî bû ve hatibû berdan.Kitene wê li dehma paqên wê ne zede stûr bû.Rahnên wê dihatina kifş kirin.Kitene wê xatên laşê wê ne divasartin.

Sore ji hinekî bi dilper bû. Lê ma gelo ew dilperbûn û dil fûrandin ji tirsekê bû an ji ji tiştina dî bû? Di wê heyeme de rewşeke awarte li ser serê wan hebû. Ji ber wê yekê ji mirov karîbû ku wê dilperbûnê û fûrandinê bi hardû awayan ji şîrova bikirina.

Piştî ku demeke ne dirêj têve çû, êdî weke ku dêwê haftserî hata ber deve derî ku bi keve hûndir de. Bi hatinaka biheybet dihat. Şadgirt ji û Sore ji ew yeka fahm kiribû. Dile herdûkan ji dikira kutakut di wê heyeme de. Her ku diçû kêlîkê ku ew ku bi keve hundir de nêzîktir dibû û ku çavên ku li hevdu dimeyîzend ji, weke ku bidev û levên mirov dixwestin qêrîneke bidina kirin. Dil wilo li mirov dikir. Di wê rewşê de ne mumkun bû ku tirs ne bana. Ji ber ku dêwê haftserî herkesekê ku nave wî ji dibihistin ji weke ku tirsek di kete dile wan de li wan dihat di wê heyeme de. Şadgirt hê ew bi çavên serê xwe ne dîtibû. Ma gelo, vêce ku ew dît wê rastî tiştêkî çawa hatibana? Ev pirs ji weke pirsêka bi bandûr xwe bi wî re dide der.

Piştî ku dêwê haftserî hatibû ber deve derî û wan ji fahm kiribû ku ew hatîye ber deve derî êdî demeke dirêj têve ne çûbû bû û ew ketibû hundir de. Gava ku ew ketibû hundir de êdî Şadgirt gelekî û gelekî mabû şaş û mat di wê heyeme de. Şadgirt haya wê kêlîkê tiştêkî wilo ne dîtibû. Bi heybet bû. Lê xwe ne berde di cihê xwe de. Dêwê haftserî gelekî û gelekî mazin bû û bi gelek serîyan bû. Haya wê kêlîkê Şadgirt tiştêkî ku wilo ne dîtibû. Weke ku tirs ji bikeve dile wî de lê hatibû di wê heyeme de. Lê wî xwe radeştî tirse ne kiribû. Wî xwe ne berde bû. Wî xwe girtibû. Piştî ku dêwê haftserî bitememî kete hundir de û bi dengêkî ku bi heybet û bilind deng da piştî Sore ji cihê li ber wî rabû ser xwe di wê heyeme de. Piştî ku Sore rabû ser piştî êdî wî ji hinekî li Sore meyîzend û tiştî ku bi jê re ji bo xwerine anîbû li ber wê li ard danî û piştî ew li ber wî ma sekinî. Şadgirt ji li piştî wî bû û di kûrçikê de bû. Piştî Şadgirt kir ku xwe hêdî hêdî bêne pêşîya wî. Çawa ku wî wilo kir, êdî dêwê haftserî ew kifşkir û lê zivirî û bi dengêkî ku bi heybet re çû bi ser wî de. Lê Şadgirt xwe di nav lingên wî de buhuranda alîyê dî û gava ku wî xwe buhuranda alîyê dî, êdî ji wî re nexweş bu. Ji ber ku hingî ew mazin bû nikarîbû ku zêde di wir de xwe zû bizîviranda. Piştî ku dêwê haftserî kir ku xwe bizîvirenê û wê care wî xwe zîvirand piştî çû bi ser Şadgirt tê. Şadgirt ji şûre wî dideste wî de bû û li ber wî sekinî bû. Hinekî zêde herweha hevdu dibin û tenên. Piştî gava ku Şadgirt çû nig Sore û dêwê haftserî ev yeka dît, êdî bi dengêkî ku bi heybet çû ku here ser wî de û êdî di wê heyeme de Şadgirt şûre xwe di navîka re dikê û wî di cihê wî de dide sekinandin

û dide ardê. Dêwê haftserî ji li ardê dirêj dibê di wê heyeme de. Dema ku şûr di navika wî re diçê, êdî çavên wî weke bêhneke ku baloq ji dimênin li ser wan û êdî piştê hêdî hêdî dikeve ardê de. Lê çawa ku dêwê haftserî kete ardê de êdî hêdî hêdî Sore û Şadgirt dît wa ew ji ber çavan xawr dibê. Sore û Şadgirt li ber wê yekê mana mat. Dema ku wilo bû, hingî çavên wan ji li ser wî bû. Ew hêdî hêdî ji ber çavan xawr dibû û winda dibû. Di wê heyeme de çawa ku ew xawr bû, êdî weke ku hêten qasre ji xawr bibin li wan hat. Di wê heyeme de Sore tiştê hata aqlê wê. Sore ji cihê xwe labitî û bi ber wî ve çû û destê xwe da wê xwûna ku ji navika wî dihat û da ardê. Piştî ku Sore ew yeka kir, êdî hêten qasre ji xawr bûna wan sekinî û dêwê haftserî tenê xawr bû û ji ber çavan û winda bû û çû.

Gava ku dêwê haftserî ji ber çavan xawr bû, êdî Sore û Şadgirt tenê mana di mezêlê de. Ew qasr ji weke ku bi wan bimenê, têde mabûbûna bitenê. Piştê ku dêwê haftserî xawr bû bû, êdî Şadgirt li wir hinekî dî ji mabû sekinî û piştê bi Sore re li qasre bidest gerîne kiribûn. Li gelek cihê qasre di hundir de garahabû bûn.

Li dervê wê ji piştî ku Şadgirt çûbû şûre kiribû dest xwe de û bi ber qasre dêwê haftserî ve çûbû bû piştê ew ji ketibû bûna rewşeke awarte de. Di nav xwe di çûn û dihatin. Yê ku li ser xwe bûn xwe ji şerekî re weke ku xwe amede bikin xwe amede kiribûn. Gelekan ji wan şûrên wan di destên wan de bûn û li wir di cihê xwe de mabû bûna sekinî di wê heyeme de. Mîr Nûşeng ji di nav komaka mirovên de bû û sekinî bû. Ew ji di cihê xwe de bihizir bû. Ew ji weke ku hizir bû. Gelek mirov ji ax ax bûna wan bû ji bo Şadgirt. Ji ber ku wan hizir dikir ku gava ku ew çû wir êdî li wir wê ew were kuştin. Gelek mirov dema ku ji hev re diaxivîn di gotin ku 'ew mêrekî ku nestilêh bû, lê çû'. Wan wilo hizir dikir. Wilo hizir dikirin, ji ber ku haya wê kêlîkê gelek mirovên ku mer çûbû bûna hundir lê ne vegerehe bûn. Piştê ti kesekî ji ji wan agahî ne girtibû.

Şadgirt û Sore ku hinekî bi hev re li qasre gerehen, êdî piştê kirin ku derkevîne dervê. Piştî ku wê kirina serê xwe de, êdî hatine ber deve derî û derketin. Gava ku derketina dervê ji qasre, êdî hineki li dervê ji meşîn û piştê li dervê rastî mirovên ku lev bûbûna kom tîn. Gava ku rastî wan hatin, êdî hinekan ji wan qîr da û bakirina mîr ku wa Şadgirt vegerehe û Sore ji wa bi wî re ya. Gava ku mirovên wir herweha hiskirin, êdî bi lezeke re bi wan ve bidest çûne kirin. Gava ku ew bi ber wan ve çûn û li wan gahana hevdû, êdî mirovan hemûkan dora Şadgirt girt û Sore ji di wê heyeme de çawa ku bave xwe di nav zilaman de dît, hema tiştê negot û ne ji hiziri kir û hema wilo xwe avête pêsîra bavê xwe di wê demê

de.Mîr Nûşeng dema ku keça xwe dîtibû, êdî gelekî û gelekî kêf xweş bû bû.Dile wî ji kêfa zû bi zû diavêt.Piştre hemû bi hev re hatine malê û li hevdu rûniştin.

Lê Şadgirt weke ku ne rehet bu di nav mirovan de dihata xuyakirin.Mîr Nûşeng ji gava ku di wê heyeme de li ru yê Şadgirt di meyîzenê, êdî fahm dike ku ne rehet e.Dema Mîr Nûşeng wê yekê fahm dikê Êdî gava ku fahm dike ji, bere xwe bi tememî dide Şadgirt û jê di pirsê ku ka ma ka çima wilo ne rehet e.Şadgirt ji gava ku ew jê di pirsê, êdî bersiva wî dide û jê re di bejê ku ji ber çî bivanderan ketîya.Jê re dibêje ku li pay dayîka derketî ya.Gava ku Şadgirt vê yekê dibêjê, êdî piştre dibêje ku divêt ku ez herim û li dayîka xwe bigerihim.Gava ku Şadgirt vê yekê dibêjê, êdî Mîr Nûşeng dibêjê ne ez ne hêlem ku ti herê.Ezê nahaka mirovan bi herême bêxim û wê dayîka tê bidima dîtînê û wê ji bidima ênîn vir û bênine nig tê vir.Gava ku Mîr Nûşeng wilo ji Şadgirt re dibêjê, êdî piştre deng dide zilemên dore xwe û dibêjê wan ku herin û li her dere li wê bigerihin û bibînin û bênina vir.Êdî ew ji dicihde bi rê dikevin û diçin. Lê dise dile Şadgirt ne rehet bû.Weke mirovekî ku êşek di dilê wî de hebû bû.Di wê heyeme de li dora wî dilxweşîyek hebû.Lê dile wî ne xweş bû.Wî dile mirovan xweş kiribû.Lê dile wî ne xweş bû û ne bikêf bû.

Pişti ku Mîr Nûşeng ji gelek Zileman re gotibû ku herin û wê bibînin û bênina malê vir, êdî gelek mirov çûbû bûn li wê gerehebûn.Şadgirt ji li wir di nava gelek mirovên ku navserî xwe bûn de rûniştî bû.Hemûkan ji bikêf û şahî bihevre diaxivîn û jevre bahsa demên buhurtî di kirin.Bahsa êşên ku kişandîbûn dikirin.Şadgirt ji li nig Mîr Nûşeng rûniştî bû.Di wê heyeme de çavên mirovên ku li wir rûniştî bûn hema bêja hemûkan ji li ser wî bû.Şadgirt ji bo wan mirovan mirovekî ku ew ji rewşeke ku gelekî û gelekî xirab xilas kiribû bû.Wan wilo û bi wî çavî li wî dimeyîzend.Rastî ji wilo bû.Şadgirt ew ji rewşeke ku gelekî û gelekî ne baş û ne qanc xilas kiribû.Şadgirt mêrekî ku mer bû.Çavên wî ji tiştêkî ne dive de û ne ji ditirseha. Nahaka ji di nav gelek mirovên ku mazin bûn de rûniştibû.Êdî bi çavakî ku mazin li wir li wî ji dihata meyîzendin û dohnê xwe di denê de di wê heyeme de.

Pişti ku Mîr Nûşeng gotibû û piştre gelek mirovên ji ku çûbûbûn ku li dayîka Şadgirt bi gerihin û wê bibînin û bênina nig wî êdî ji bo wê tevgereke ku mazin dest pê kiribû.Şadgirt ji bo wan mirovan tiştêkî ku mazin kiribû.Wan ji xatarayeke mazin xilas kiribû.Ji ber vê yekê ji hem Mîr Nûşeng gava ku gotibû mirovên herin û li dayîka wî bigerihin û

bibînin û bënina vir bikef bû û hem ji mirovên ku ji wan re hatibû gotin û ketibû bûna rê yan de ji bikêf û şahî bûn di wê heyeme de.

Şadgirt piştî ku Mîr Nûşeng gelek mirov şandibûn gelek cih û waran ku Dayîka Nosîcanê bibînên û bëninê nig Şadgirt, êdî hineki bi bédeng di cihê xwe de bi bédeng sekinî bû. Lê hê ji dile wî ne di sekinî. Hadan û qarana dil ne dihat.

Mîr Nûşeng gelek mirov şandibûbûna hevîrdore, lê ew demeke ku zêde hê ne dirêj bû ser ve çûbû bû lê hê ti agahî ji wan re ne anîbûn. Di wê heyeme de gelek mirov ji wan mirovên ku ketibûbûna lêgerînê de çûbûbûna mala Dilezêrîne û Hindewar ji. Lê li wir ji ew ne dîtibûn. Lê gava ku çûbûbûna wir, êdî Dilezêrîne ji wan re gotibû ku şeve li wir mabû û piştî aqlê wê li mal mabû û aqlê wê li ser kurê wê bû û ji ber wê yekê ji ku bi sibeh, êdî hîç nese kinî û dicihde kete rê de û çû malê. Piştî cihê malê wan ji ji wan fêr kiribûn û hatibûn. Gava ku herweha xaber ji Mîr Nûşeng re hat, êdî Mîr Nûşeng çî agahî stand bû wilo ji Şadgirt re got. Dema ku Şadgirt hiskir, êdî dicihde xwesteke çûna malê di dile wî de çêbû. Êdî wî gote Mîr Nûşeng ezê nahaka herime malê û rabû ser xwe ji nav civate... Gava ku ew rabû ser xwe, êdî Mîr Nûşeng ji pêre rabû ser xwe û gelek sûwar dana amedekirin û ku bi kevîna rê de bi wî re. Piştî Şadgirt kete rê de û hata malê. Gava ku hata malê ji, êdî di rê de gelekî û gelekî bikêf û şahî û bileze di rê de diçê. Piştî gava ku ketibû rê de, êdî ne bi demeke dirêj re ew digihe malê. Gava ku digihê malê, êdî li malê dayîka xwe dibînê û gelekî û gelekî ji ji bo wê yekê bikêf û dil xweş dibû. Piştî ew ji gava ku digihê dayîka xwe tiştî ku hatibû serê wî ji ji dayîka xwe re dibêjê û dayîka wî ji wê şevê li kuderê mabû û ji ber çî mabû ji kurê xwe re dibêjê. Piştî caraka dî ji li hevdu dirûnihên û kêfe wan xweş dibê. Piştî demek têve naçê, êdî Mîr Nûşeng ji bi gelek sûwaran re tê mala wan û li wan dibê mêhvwan.

Dema ku Mîr Nûşeng tê û li wan dibe mêhvwan bi xwe re xatûna xwe ji bi xwe re tenê. Keça Sore ji bi xwe re wir nig mala Şadgirt. Piştî Mîr Nûşeng li dayîka Nosîcane dirûnihê û çî hatîya serê wan ji wê re divebêjê û piştî jê re dibêje ku kurê wê li pey wê dikeve rê yan de û tê nig wan û piştî ji di wê heyeme de Dêwê haftserî êriş dikê û piştî êrişê ji Şadgirt direjê sûre xwe diçê qasra wî û wî dêwê haftserî li wir dikujê.

Dayîka Nosîcane gava ku hisdikê, êdî kêfe wê tê û bikêf, êdî li kurê xwe dimeyîzenê. Bi awayakî ku jê re bêje ku ez ji tê xweşim lê dimeyîzenê. Şadgirt ji gava ku vê yekê fahm dikê êdî ew ji li ber dayîka wî û di nav mirovên li dora wî bûn de serê wî bilind dibe. Di her heyeme

de dilxweşbûna dayîka gelekî û gelekî girîng dihata dîtîn. Gava ku dayîkê gotibana kurê xwe ez ji tê xweşim, êdî dile kurê wê ji xweş dibû. Herweha gotin ji alîyê dayîka ve weke xalataka ku giranêja dihata dîtîn ji alîyê zarokan ve û ji alîyê xalkê ve. Nêzîkatîya zarokê ya li hevberê dayîka, û qançbûn û ne qançbûne wî ya li hevberê dayîka weke radeyekê dihata dîtîn ji bo wî. Ew rade ji radeya qancî û ne qancîyê bû. Gava ku li hevberê dayîke ne qançbûn çêdibû êdî di gelek alîyan de li hevberê wî di nav xalkê de dihata sekinandin. Vê nêzîkatîyê, weke ku kevneşopîyeka ku bi hezar salan ku bi pêşdiket di temenê xwe de di parast. Her weha weke nêzîkatîyêke çandî bû, weke nêzîkatîyêke rawistî bû, weke nêzîkatîyêke civakî bû. Ev nêzîkatî di gelek qadan de weke weke radeyêke dihata dîtîn. Li gelek cihan ji ev nêzîkatî hê bi pêşketitîr bû. Dema ku mirovek li hevberê dayîka ne baş û qanç bana, êdî li hevberê wî ji ne qanç sekinandin û ew zêde ne baş dihata dîtîn. Gava ku lê dihata meyîzêndin dihata gotin 'meyîzênin ew li ber dayîka xwe dirabê û gelekî û gelekî xiraba li ber wê'. Gava ku ji bo yekî ev gotin hata gotin, êdî ew weke gotineke ku giran bê û were gotin ji bo wî dihata pêşwazî kirin. Ji ber wê yekê ji her kesekî li ber dayîka xwe hertimî dikir ku bûbana kesekî ku baş û her weha bi ne başiyê nave wî ne hata ser zimên. Dayik weke nirxakî mazin û hêja bû.

Piştî ku Mîr Nûşeng ji hatibû û li nig dayîka Nosîcanê rûniştibû û jê re bahsa Şadigirt bi başî kiribû, êdî kêfe dayîka Nosîcanê ji hatibû. Lê dayîka Nosîcanê kêfa wê zêde hatibû ku gahabû kurê xwe di wê heyeme de. Şevêkê jev dûr mabûn û di wê şevê de ji herduyan ji gelek tişt jîn kiribûn. Gelek tişt hatibûbûna şere wan. Şadigirt gelek tişt hatibûbûna serê wî di wê heyeme de. Dayîka wî Nosîcanê ji gelekî û gelekî bîra wî kiribû û nizanîbû ku ew şev çawa lê bû sibeh. Herweha jê re gelekî û gelekî giran hatibû. Lê di dawîyê de gahabûbûna hevdû. Ew şeva ku jev cûde mabûn ji wan re weke demeke dirêj hatibû.

Piştî ku herweha hinekî dî ji ji xwe re axivîbûn û piştî Mîr Nûşeng ji dayîka Nosîcanê xwest ku bi bîne ahlên hevdû. Wî xwest ku keça xwe Sore bi Şadigirt re bi zewicîne. Berî ku were wir wî ji keça xwe ji pirsîbû ev yeka û keça wî ji ne gotibû ne ji bo Şadigirt. Piştî her weha wî hizre xwe ji dayîka Nosîcanê re ji vekiribû û anî ser zimên. Dayîka Nosîcanê gava ku hiskir û piştî ku keçik ji dît êdî piştî got ku ji wan re ku kurê min bêjê erê, bila. Dema ku dayîka nosîcane weha got, êdî piştî hizre Şadigirt ji hata hildan û ku wî ji got erê, êdî kare dawata wan hatakirin. Dawataka ku xweş û mazin ji Şadigirt û Sore re hata li

darxistin. Piştire mahra wan ji hatakirin û piştire ji Şadgirt û Sore bi hev re li wê qasra ku ji dêwê haftserî mabû jiyana xwe ya piştire berdewam kirin. Jiyan wan piştire gelekî û gelekî xweş dibê. Êdî ewder dibê mala wan û piştire gelek zarokên wan çadibin û li wir mazin dibin. Piştire bi min re haft kurê Şadgirt çêbûn. Her kurekî wî ji yê dî mêtir bû. Her weha xalkê ji bahsa wan dikir. Navê wan mazin derket di nav xalkê de û pir hatina naskirin. ...

Ji vir pêde ezê hahsa zarokên wî bikin ji tê re. Piştire ku bi min re haft kurê wî çêdibin, êdî navê wî derket û mazin ji navê wî derket. Kurên wî her ku mazin dibûn di nav xalkê de bêhtir dihatina naskirin. Di nave me her haftan de her yekê ji me xwedîye xosletekî bû. Birayê me yê pêşî bi mêranî û hûrmete xwe re di nav xalkê de nav dabû. Navê wî ji Hêzan bû. Yê duyemîn ji bi hûrmet û zanebûna xwe re di nav xalkê de nav dabû. Ew ji navê wî Mavan bû. Yê sêyemîn ji bi zanebûn û qancîya xwe re di nav xalkê de nav dabû. Ew ji navê wî Mezan bû. Yê çaremîn ji bi rêz û başîya xwe re û bi neçîrvantîya xwe re nav dabû. Ew ji navê wî Argûşar bû. Yê pêncemîn ji bi hêz û xortitîya xwe re nav dabû. Ew ji navê wî Zal bû. Yê şeşemîn ji bi bawerî û hewalbandîya xwe re nav dabû. Ew ji Navê Birader bû. Yê dawîyê ji û yê biçûk birayên xwe ji ez bûm. Navê min ji Hozan bû. Ya min dengê min li mirovan xweş dihat. Miroven kêfe wan dihat ku li min bihisênin. Min ji wan re xweş tanî ser ziman.

Birayên min piştî ku mazin bûn, êdî gelekî û gelekî bûna xwedîyê navên mazin. Her yekê di kelha xwe de xwedîyê navê xwe bû. Piştire her yekê li herêmekê ji xwe re qasreke mazin ku bi dile xwe ji xwe re çekirin. Her yekê bi xwedîye qasrekê. Her yekê ji ku di bû êvar, êdî civata wan avadibû li wan û ew ji ji civatgeran re di peyîvîn. Her yekê di biçûkatîya xwe de ji haya ku mazin bûbûn perwerdeyeke mazin hildabûn. Hemûkan ji xwedîye zanebûnaka mazin bûn.

Li nig mirovek ku mirovek bahsa xwe kir û wasfê xwe da, êdî ew hinekî biraxnayî lê tê meyîzendin. Ji ber wê yekê ew bixwe ji bahsa xwe nekin. Nexwezî ku bahsa xwe bikin. Hertimî bahskirin ji yên ku wan dîtibûn re dihêlin. Ew ji, yanî yên ku ew dîtibûn ji çi di dîtin û çawa di dîtin, êdî dianina ser ziman. Ev yeka ji weke çandaka mirovahî bû di wê heyeme de. Ji ber vê yekê ji ez bahsa xwe ji tê re zêde nekin.

Lê ezê qanc bahsa rastîya birayên xwe wan bikim. Ezê ji tê re bahsa jiyana wan bikim. Ezê bizêdeyi bahsa kirinên wan bikim. Gava ku min ji tê re bahskir ji, êdî ti ji te bibîne ku mirovna çawa ne û çend başîn an ji xirabin. Li nig me rastî anîna ser zimên ji xoslete mirov tê dîtin. Ji ber vê

yekê ji gelekî û gelekî girîngî dayîna rast anîne ser zimên heya. Rastî ku hata ser ziman mirov pê bi ser bilind dibê. Ji xaynê wê ji qanc û xirabî pê baş tê dîtîn.

Êm haft bire ji ji hev re weke bav û bira bûn. Êm jev re gelekî û gelekî qanc bûn. Me gotinek ji devê hevdû ne dikire du gotin. Herweha nêzîkatîyeke me li hevberê hevdû hebû. Bavê me ji hertimî ji me re bahsa qancîyê û ne qancîyê dikir. Me herweha ji bavê me gelek tiştên baş ji dev hîn kirin. Lê carna ji dev hîn kirin tenê ne bes e. Pêre divêt ku mirov jîn ji bikê û bibîne ji. Herweha ev herdû xalên di ji girîngin. Dema ku dîtîn û kirin nebe, wê hertimî zanebûna mirov weke mirovekî ku bêling bê wê bimêne. Ji ber ku zanebûna mirov ne bi bêling bê, divêt ku mirov dîtine û kirine ji baş bikê û bi yek bikê.

Birayên min, her çend ku jev re baş bûn wilo ji xalkê re ji û ji dora xwe re ji baş bûn. Gelek caran ji lev digahana hevdû û bi hev re diçûna neçîre û bi hev re neçîr dikirin. Tiştê ku neçîr di kirin ji ji bo ku dile yekî ji ji wan ne menê baş lev belav dikirin.

Jiyan xwedîye wateyeka ku di jiyana me de bi têgihîştinê. Min ev yeka di wan demên de baş û qanc fahm dikir. Em birana wilo jev re baş bûn û ku mirovna êm di dîtîn ji wê başbûna di nava me de diaxivîn.

Bavê me ji hertimî bi me re dirûnişt û rastî ji me re tanî ser zimên. Wî gelek tişt bi me da fahmkirin. Dile bave me bi me ve bû. Ji her alîyê ve gava ku mirov lê dimeyîzend mirov ev yeka fahm dikir. Em ji hin bi hin mazin dibûn û digahan. Bave me ji ev yeka di dît. Wî di dît ku em mazin dibin. Rojêke gava ku êm lev civîyan ew bi me re bû û ji me re li ser zewecê peyîvî. Wê demê ne tenê min birayên min yê dîn ji min dît ku çend fihet kirin. Gava ku mirov li ruyê wan di meyîzend mirov ev yeka di dît. Mirov ev yeka baş û qanc fahm dikir. Lê de ti nebê, dema ku bavê me li ser zewecê weha bi me re kiribû ku bi peyîvê hizrek di serê wî de hebû. Gava ku ew peyîvî êdî me ew hizra wî fahmkir. Bavê me kiribû serê xwe de ku birayê me yê mazin Hêzan bizewicenê. Yê mazinê me ew bû. Gava ku bave me li ser vê yekê li nig peyîvî hingî ruyê me hemûkan ji hinerîkên xwe sorbû bûn.

Bavê me piştî ku bi dayîka me re di zewice, êdî weke mîrekî li herême tê pêşwazî kirin ji alîyê xalkê ve. Gelek mirov ji li ser wî û mazinbûna wî û wêrakkûna wî hertimî dipeyîvîn. Ew herweha têra xwe navdar bû. Dayîka me ji bixweşikatiya xwe re û bi zanebûna xwe re ji bavê me ne kêr navdar bû. Ew ji têra xwe hebû. Herdû ji herweha dû mirovên ku baş bî xosletên xwe re dihatina naskirin bûn. Bavê me herweha piştî dêwê

haftserî kûştibû, êdî li herême bûbû xwedîyê naveki ku mazin. Gelek mirovên ku piştî wê rewşê re ew naskiribûn hebûn. Piştî jiyana bavê me weke jiyana mîrekî ku mazin bû li wir li qasre dîbê. Ji gelek herêman mîrên ku dihatina mêhvandarîya wî hebûn. Mirovên ku mîr bun dihatin û ew dîtî. Ew ji weke mîrekî diçû mêhvandarîya wan û dihat. Herweha jiyana wî hebû. Xalkê ku li herêma bavê me bû ji gelekî û gelekî jê xweş bû. Hemûkan ji di nava aşîtyeke mazin de jin dibûn. Ti kes ji ti kesekî ne nexweş bû. Herweha bihevî û jêvaxweş di nava aşîtye de jiyana xwe di domandin.

Bavê me careke ku diçê mêhvandarîye Mîr Zengî ku li herême Badîna wanderan bû li wir keça wî dibînê ku gelekî û gelekî di acîbenê. Gava ku wê di binê, êdî di dile xwe de dibêje ku 'xwezî ev keçik bûbana bûka min'. Ji wê keçike û ji xweşikatiya wê gelekî û gelekî bibandûr dibî. Piştî gava ku bavê me tê male ji, êdî ew wê keçika ku Navê Perîxanê bû ji bîr nekê. Gelekî û gelekî li ser wê di hizirê. Di wê demê de gelekî û gelekî li ser wê di serê xwe de di hizirê. Carna wilo diponijê ku ji xwe diçê. Piştî ku demek têve diçê û herweha gelekî û gelekî di hizirê, êdî piştî rojêke dayîka me ji di hilde hevberê xwe û bi wê re li ser wê keçike di peyîvê. De ne, gava ku bave me çûbû wir û li wir li mêhvandarîye mabû di wê demê de dayîka me ji bi wî re bû û wê ji ew keçik dîtibû. Ew ji ji xweşikatiya wê bibandûr bû bû. Piştî ku tê malê xweşikatiya keçike ji serê dayîka me ji dernekeve. Lê bele dayîka me her ku di serê wê de dimenê ji, haya ku bave me neçê û bi wê re ne peyîvê ew hizre neyêne ser zimên. Lê ew ji di serê xwe de dibê û tenê ku bêne ser zimên an ji neyêne ser zimên. Piştî ku bavê me jê re tenê ser zimên, êdî gelekî û gelekî kêfe wê xweş dibê. Piştî ew jî ji bavê me re hizre dibêje û ew ji dibêje ku ew keçik di serê wê de bû. Piştî ji dayîka me ji bave me re dibêje ku min di serê xwe de dibir û dianî ku 'ez ji tê re bêjim'. Bavê me gava ku ve gotine ji devê dayîka hisdike, êdî kêfe wî ji xweş dibê û ji dayîka me re dibêje ku ew di serê wî de ji ew hebû. Hem dayîka me û hem ji bave me ew keçika ku nave we Perîxane bû layîqî birayê me Hêzan di dîtî. Piştî herweha ku di serê xwe de çêdikin, êdî kin ku bi wî re bi peyîvîn. Gava ku di peyîvîn ji, êdî birayê me Hêzan ji de û bave me re dibêje ku 'wa ew keçik layîqî min dîtibê demekî keçik keçeke ku baş e û gotina min ji wa re erê ya. Dema ku dîya me û bavê me ve gotine ji deve birayê me hisdikin, êdî gelekî û gelekî kêf xweş dibin. Piştî ku birayê me weha ji wan dibêje, êdî ew ji diçin û li hevdu

dirûnihên û di nav xwe de nîqaş dikin ku ka ma ka çi bikin. Dê û bavê me, weha piştire gelekî dihizirin ku çi bikin.

Piştire demeke dirêj têve ne çû, êdî dê û bavê me kara xwe kirin ku herin û wê keçike ji birayê me Hêzan re bixwezîn. Birayê me Hêzan ji li ser xwe bû û gelekî û gelekî ji levhatî bû. Dile gelek keçikan li ser wî hebû. Le ew tenê di gotina dê û bavê me de bû. Birayê me Hêzan mirovekî ku neçîvanakî ku baş bû ji. Gelek caran em bi xwe re biribûn û neçîrtî şanî me dabû. Bawerîya me ji li wî hebû. Ji ku ew ji me mazitir bû û xort bû. Li ser xwe bû. Kêm mirovan bi hêze re bi wî re di ketine meşê de.

Piştî ku de û bave me herweha biryara xwe di dîtîn, êdî bavê me gelek sûwaran ji bû bi wî re herin dide amedekirin û li ser 40 haspî ji dîyarîyan dide amedekirin û di dikê ku bi keve rê de. Dîya me ji xwe amede dikê û bi wan re ji ji xaynî wan û sûwaren gelek mirovên mazin yên ku navserî xwe ne ji amedekarîye xwe dikin ku bi wan re herin. Piştire ew ji amedekarîya xwe dikin û bi wan re di kevina rê de.

Piştire ku amedekarîyên wan xilas dibin, êdî bi hev re di rastkirinaka de di kevina rê de û diçîna hereme Badîna ku Perîxanî ji bi birayê me Hêzan re bixwezîn.

Gava ku ew di kevina rê de, êdî demeke dirêj ku di rê de dimênin, êdî piştire digihênê wir ji bo xwestinê. Lê berî ku bave me û yen ku pêre ne herin li pêşîya xwe ji hinek sûwarên ku herin û agahîyê bidina wan diçin. Gava ku ew ji diçin, êdî piştî wan re ew bi rê dikevin. Ji ber vê yekê ji berî ku bave me û yên ku bi pêrebun berî ku bigihênê wir heya Mîr Zengî jê çûna wan ya wir hebû û ji bo wan amedekarîyeke mazin ji dide kirin. Gava ku bave me û yen ku pêre ne digihênê wir êdî bikêf xweşîyeke mazin têne pêşwazî kirin. Mîr Zingî tê pêşîya bavê me û herdû bi hev re û ku li dore wan gelek mirov bi hev re dimeşin û diçîna hundir di wê heyeme ku digihênê wir. Piştire ku digihina wir, êdî ew pêşîke li hevdû dirûnihên piştire ji xwerina xwe ji dixwûn û piştire dikin ku keçikê bixwezîn. Piştire ku xwerina xwe dixwûn, êdî piştire civate ji bi hev re ava dikin. Gava ku civata xwe avadikin, êdî piştire hinekî ji xwe re diaxivîn ji êdî piştire dikin ku keçike bixwezîn. Bave me bi zanebûna xwe û bi gotina xwe re di nav civatan de gotina wî mazin bû.

Piştî ku di nav civatê de hinekî ji hev re di peyîvîn ji, êdî piştire mirovên navser yên ku bi bave me çûbûn û bave me bi hev re mafê gotine di hildine dest û bidest axiftinê dikin. Pêşîka bave me mafê xaberdane dihilde û hineki di peyîvê û piştire mafê xaberdane dide hinek mirovên ku li dore wî bûn yê ku bi wî re çûbûbûn. Ku ew ji di peyîvîn êdî

nava wan xweş dibê ji xwestine. Piştîre bave me mafe xaberdane dihilde û hineki dî peyîvî û piştîre gotina xwe dizîvirenê û têne ser xwestina Perîxanê. Gava ku bavê me herweha xaberdane dikê ku bêne ser wê, êdî Mîr Zengî ji vê yekê fahmdike. Lê deyneke. Piştîre bavê me di xaberdana xwe êdî keçikê ji li gor kevneşopîyan dixweze. Gava ku bavê me keçike dixwezê û gotine xwe bidawî dikê, êdî bala hemûkesekan ku li wir di wê heyeme de rûniştibûn bi hey li ser Mîr Zengî bû. Hemûkesekên li wir li nav çavên wî dimeyîzandin.

Mîr Zengî miroveki ku mazin bû û xwedîyê qasraka ku gelekî û gelekî mazin bû û di bin destê wî de bi deh hezaran sûwarên wî hebûn. Hemûkan ji yên ku gelekî û gelekî hij wî dikirin û yên ku ji bû wî wê çûbana mirinê bûn. Mîr Zengî mirovekî ku bi tîfre bû û ji xwe ji qayîl bû. Di qasre wî de pirtûkxaneyeke wî hebû ku ser sadhazar pirtûkî zêdetir têde bû... Ew bixwe ji gelekî û gelekî bizanebûn bû. Mirovên bawerîye xwe bizanebûne wî dianî.

Piştî ku Bavê me keçik Perîxanê xwestibû, êdî piştîre ew ji hinekî mabû sekinî di cihê xwe de û hineki hizirîbû. Lê di wê heyeme de bala mirovên dora wî ji li ser wî bû. Piştîre ku her weha hinekî bi bêdeng ma sekinî, êdî piştîre li bave me di zîvirê û piştîre dibêjîyê de ku 'ne ti zane ku ez çend hij tê dikim weke birayê xwe...'. Gava ku ew wilo dibêjê, êdî bavê me ji dibêjê 'erê, ez zanim û ti ji zane ku ez ji tê weke birayê ji xwe re dibinim'. Gava ku bavê me ji wilo dibêjê, êdî ew ji dibêjê erê û piştîre Mîr Zingî caraka dî mafe xaberdane di nav civata xwe de dihilde û ji bave me re dibêje ku 'ti birayê min î ku bi ya min bê keçik ji naha pêde keça tê ji ya. Lê divêt ku ez ji wê ji bi pirsîn'. Gava ku Mîr Zengî wilo dibêjê, êdî bavê me ji dibêje ku

rastê, mafa. Divêt ku ji wê ji were pirsîn. Piştîre Mîr Zengî ji mirovekî ku hertimî li nig wî bû û li mala wî dima Saroh ji nig xwe radikê ku herê û ji xatûna Sîyane re rewşê bêjê û xatûna wî Sîyane ji ji keça wan bi pirsê û hizre wê hilde û piştîre biyara wê fêrbibê û piştîre ew ku biryara wê fêr bû, êdî ji wî re vebêjê û piştîre ku ji wî re got, êdî ew ji were û ji wî re bebejê ku biryara keça wan çîya, dişenê.

Piştî ku Mîr Zengî ji Saroh re dibêje herê û fêr bibê, êdî piştîre ew ji diçê ku ji xatûne wî re rewşê bêjê û ku ew ji ji keça xwe re bêjê û hizre keça xwe ji hîn bibê û piştîre ji wî re bêjê, da qana ew ji were û ji wî re bibêjê. Saroh mirovekî ku navserî xwe bû. Gava ku demên wî yê vala çêdibûn ew demên xwe hema bêja hemûk li pirtûkxanê di buhurand. Miroveki ku xwedî zanebûn bû. Bawerîya mirovên ku wî

nasdikir û mirovên ku li dora wî rûniştibûn pê dihat. Bavê Saroh Behruz bû. Behruz ji mirovekî ku gelekî û gelekî bi zane bû. Di wê demê de Behruz navê wî wilqasî bi zanebûna wî derdikeve, êdî xalîfê baxdayê ji dixwezê ku were û bibê aqlidan û şewîrmendê wî. Piştî ku herweha jê tê xwestin, êdî ew ji wî ne şikenê û diçê Baxdeye û li wir demeke ji dimenê. Li wir ne tenê weke şewîrmedekî tê dîtin, ji xaynî wê yekê weke serekekî ku mazin ji tê dîtin. Ji ber ku bandûreke wî ya mazin heya li ser hevîredore wî di wê heyeme de. Lê piştî ku xalîfê Baxdeye Mûstarûd ku kurê wî Mûtazî tê dewsa wî û piştî ku Mûtazî hinek nêzikatîyên ne baş li hevberê wî û li hevberê herêmên ku yaqînîya wan li Behruz heya dikê, êdî Behruz ji ji Baxdaye tê Hewlerê. Êdî jiyana xwe ya dî li wir di buhurê ne. Li wir haya ku dimirê dimenê. Piştî ku kurê wî mazin dibê, êdî ew dewsa wî û digirê. Kurê wî di rê ya wî de dimeşê. Gava ku kurê wî hê biçûk bû fahma wî hebû. Ji ber wê yekê ji gelek derfetên dibîne ku xwendina xwe berdewam bikê û bibê alimekî ku mazin. Piştî ew dibê ji alimekî ku mazin. Ji dema bave Mîr Zengî haya wê demê Saroh pêşketineke mazin dikê. Di dema bavê Mîr Zengî de xwendina xwe xilasdike û dibê zanistvanekî ku mazin. Piştî ku dem tê dema Mîr Zengî êdî ew ji dibê miroveki ku zana û navserî xwe di wê heyeme de. Wê zanebûna xwe êdî di dema Mîr Zengî de di dêne hole ji mirovan re. Saroh mirovekî ku bawerîye mirovan pê dihat... Piştî ji, piştî ku bavê wî ji Baxdayê vegerehebû cihê xwe û li wir mabû haya mirina xwe, êdî piştî Saroh li wir li ware xwe haya mirina dimenê. Herweha jiyana wî ya bizanebûn ji serî haya mirinê li wir çêdibê û li wir dimire.

Piştî ku Saroh çûbûbû ku hizre Perîxanê û Dayîka wê Sîyane ji hîn bibê, piştî ne bi gelekî Saroh divegerehe nig Mîr Zengî û xabere dide Mîr Zengî ku Perîxanê ji gotîya erê û dayîka wê ji kêf xweş bûya. Piştî ku xaber weha ji Mîr Zengî re tê, êdî Mîr Zengî ji ji Şadgirt re yanî ji bave me re dibêje erê û piştî şahîyaka xweş û mazin dest pê dikê. Bavê me gava ku her weha biryaraka baş dihilde, êdî gelekî û gelekî kêfxwes dibê. Mirovên li dorê wî ji gelekî û gelekî kêf xweş dibin.

Piştî li wir hê bave me û dayîka me li wir in, şahîyake ji li wir ji li dar dêxin. Piştî bavê me zilemekî ku jê gelekî û gelekî bi bawere Zinar ji nig xwe bi rê dikê ku vegerehe malê û ji yên ku li malin re xabere bêjê û piştî ji bêjê wan ku bidest şahî û amedekarîyên dawate bidina kirin. Piştî ku Zinar ji wir bi rê di keve, êdî li ti deran ne sekne haya tê malê. Gava ku tê malê, êdî li yên ku li wir mana re rewşî pêşî tenê ser zimên û piştî dibêjê wan ku bidest amedekarîyên dawate bikin. Gava ku ew ji wilo li

male dibêjê, êdî kefxweşîyeka xweş û mazin dest pê dike û bidil û şahî bidest amedekarîyê tê kirin.

Li wir ji li mala Mîr Zengî ji piştî ku harweha biryar tê dayîn êdî bidest şahîyê tê kirin. Li wir ji şahîyeke gelekî mazin tê kirin.Şahîyeka wilo mazin tê kirin ku dinyê jê distaxilê. Hingî mazin û xweş bû.Mirovên ku di dîtîn, êdî haya demên dirêj li ser diaxivîn.Li wir gotûbêj di kirin.Şahîya ku tê kirin gelekî û gelekî mazin dibê.Hê li mala Mîr Zengî gava ku şahî dest pê dikê û gelek mirovên ku mazin bûn û mîrbûn tenê wedere û tevlî şahîyê dibin.Ew ji wê kêf xweşîyê havpar dikin.Ew ji wê xweşîye jiyân dikin.Bi wê yekê re gelekî û gelekî dil xweşîyeka mazin bi me re ji dest pê dikê.Kêfe me ji mazin tê.Dile me ji mazin xweş dikê. Tene dile me xweş ne bê.Her weha dile gelek mirovên ku têne wêderê ji xweş dibê.Ji ber ku gelekî û gelekî yên ku hatibûbûna wir bave me û Mîr Zengî nasdikirin û hij wan dikirin.Bi vê yekê re ji kêfe wan ji tê.Bi vê yekê re dile wan ji xweş dibê.

Bavê me gava ku Perîxane ji birayê me re dixweze û tê dayîn, êdî dikê ku dawateke xweş li dar bê xistin.Xaber ji gelek mîr û mazinan re hata şandin dakû werin û tevlî şahîye bibin. Her yê ku ew xaber ji wan re hata şandin ji, êdî di demeke kin de têne wir û tevlî şahîye dibin. Piştî ku Perîxane tê xwestin, êdî piştîre li wir li mala wan ji hinekî şahî li dar tê li darxistin.Lê piştîre ji bo şahîya mazin were li dar xistin êdî têne malê.Gava ku têne male ji Mîr Zengî ji gelekî û gelekî bi dilekî ku xweş keça xwe bi rê dikê.Bi wê re 3 hezar sûwaran dide amede kirin û bi rê dikê.Ewên ku ew bi bi rê dikê, ew wê werin û tevlî şahîyê ji bibin û piştîre ji carake dî wê vegekihina malê.Mîr Zengî ji vê yekê weha ji wan re dibêjê..

Gava ku ew ji mala Mîr Zengî bi rê dikevin ku werina malê, êdî li malê ji amedekarî dest pê kirine ku wê şahîyeke mazin li dar bê xistin.Her weha çûn û hatin gelekî û gelekî mazin ê. Birayê me Hêzan ji bikêfe û li ser xwe ye.Hertimî em ji li dore wî digihina hevdû ku wî bi tenê nehêlin.Hê gelek hevalên wî hene ku wî bi tenê ne hêlin.Hemûkan ji têne nig wî û bi hev re diçine neçîran û b hev re demên xwe dibuhurênin.Birayê me Hêzan yê ku ji me mazitir bû.Ji ber vê yekê ji em hemûk ji di gotina wî de bûn.Wî çî gotibana me jê re ne digot ne û me bi cih dianî.

Di wê demê de ku bavê me û yen ku pêre ne ku ji mala Mîr Zengî dikevina re de û têne malê, êdî piştîre demeke dirêj têne neçê digihina malê.Gava ku têne malê, êdî şahîya mazin ya ku amedekarîyên wê dihata

kirin tê dest pê kirin. Dawata birayê me Hêzan herweha 40 roj û 40 şevî li dar dimenê. Di wê demê de ji gelek cih û waran mirovên ku têne dawate ji hena. Dawataka ku xweş li dar tê xistin.

Di dawate de tê çî xwestibana hebû. Ji bo ku ti kêmesî newê xuyakirin hemû tişt weke ku hatibû hizirandin. Ji bo mirovên ku hatibûbûna wir ji ji deverên dûr ji hemû tişt hatibû hizirandin. Em yên ciwan ji li dora birayê min bûn. Di wê heyeme de gelek civatên mazin li dar xistî bûn. Ji ber ku gelek mirov hatibûn. Em bixwe ji em li nig birayê xwe ji diman, lê em di nav civatan de ji dirûniştin. Her yekê ji ji me li ser serê civateke bû.

Bi vî awayî re me 40 rojên xwe huhurand û me dawata xwe bidil xweş bidawî kir. Piştî hêdî hêdî mêhvanên ku ji derên dûr ji hatibûn bi gelek dîyarîyan re me bi rê kirin. Piştî ku em mana xwe bixwe ji, şahîya me xilas ne bû. Şahîya dile me bi dawî ne bû. Birayê me yê mazin êdî zewicî bû. Em mabûbûna şeş birayên yên ku ne zewicî bûn. Lê gava ku me li ru yê bavê me dimeyîzend me fahm dikir ku di vê xalê de hinek hizir di serê wî de hebûn. Ji ber ku gava ku birayê me yê mazin zewicandibû piştî êdî ji me re ji digot ku yên ku gahana divêt ku mirov bizewicîne. Piştî birayê me Hêzan êdî çavên bave me li ser Mavan bû. Mavan ji gahabû dema zewecê. Piştî ku birayê me Hêzan zewicî bû, êdî bala bavê me û bala dayîka me ji çûbû bû ser wî. Wî ji ev yeka di dît û fahm dikir. Wî ji fahmdikir ku ji bo wî ji tiştne dayîka me û bavê me dihizirîn. Le ka çî dihizirin ji ew ji di wê demê de hê ne kifş bû.

Her ku dê û bavê me herweha wî dihizirin ji gava ku mirov li wî bixwe dimeyîzend mirov, di dît ku weke ku heya wî ne li wir bê tevdigerehe. Her ku dem têve diçû û hizre di serê dayîka me û bavê me de li ser wî rege xwe kifştir dikir ji, lê dise ew heya wî ne li wir bû. Çî di serê wî de hebû ji ne kifş bû. Di wan demên ku birayê me yê duyemin Mavan ku gahabû û hinekî dî ji mazin bû bû, êdî piştî gelek caran ji diçû neçîran bitenê. Gava ku diçû neçîrên ku dihat neçîr kiribana û neçîr ne kiribana ji kêfeke mazin pêre dihata xuyakirin. Tenê me di dît ku bi şahî bû. Lê seba wê şahîyê ji me nizanî bû. Cerna ku dihat neçîreka baş dikir û dihat. Gava ku dihat ji êdî me ji digot ku divêt ku ji ber neçîrên ku kirina kef û şahîye wî herweha heye û mazin e. Bavê me û dayîka me ji herweha hizir dikirin. Ew wilo di dît. Me ji ew wilo di dît. Gelek caran gava ku kiribû ku here neçîre me gotibûyêde em bi hev re herin, lê wî gotibû me ne. Lê piştî ku cerna diçû û ku divegerehe malê û ku cerna neçîr ji nekiribû ku dihata malê, dile wî wilo bikêf û şahî bû ku neyê gotina. De ne, cerna ku mirov diçê neçîrê û mirov neçîre nekê, hinekî bêkêf û şahî

dibê.Lê ew ne wilo bû di wê heyeme de.Ew hertimî bikêf û şahî bû.Mirovên li dora wî ji ku ew kêf û şahîya wî di dîtî digotin ku şahîyeka mazin di dile wî de heya.Lê ma ka ew şahî şahîya çiya?Şahîya ji neçîrkirinê bû?

Piştî her weha demeke wê rewşê berdewam kir.Ew ji di wê demê de bitenê diçê neçîrê û tê malê. Piştî rojê, her weha careke ku ew diçê neçîrê êdî piştî wî re hinek mirovên dî ji diçine neçîrê.Berî ku ew herê ji ji wan re gotibû ku ew wê çê kijan herême ji bo neçîrê.Piştî yê ku diçin ji ku diçin rê ya xwe digirin û diçina wir ku bigihenê wî û ew bi hev re êdî neçîrkirinê berdewam bikim.Lê gava ku diçina wir êdî wî li wir ne bînen.Piştî fahm dikin ku ew ne hatîya wir.Di rastîye de gava ku Mavan tiştê gotîbana û bicîh ne anîbana jê re dibû weke êşêke. Wan hevalên wî ji ew wilo nasdikirin.Lê wê naqlê ji wan re gotibû ezê çima filan cihê ji bo neçîrê û ku piştî wî re hevalên wî ji diçin û wî li wir ne bînin, êdî hevalên wî di hzîrin ku wî ji wan re ne rast gotîya.Ev yeka ji dile wan gelekî û gelekî diêşenê.Piştî ji wir ew ji neçîrê xwe nekin û divegerihina male di wê heyeme de.Gava ku divegerihina malê,êdî di rê de ku birayê me yê sêyemin Mezan ku rastî wan tê û ku dibîne ku ew wa hinekî bi bêkêfin û weke ku dil şikestibin wan dibînen.Gava ku ew wilo wan dibîne, êdî diçê nig wan û sedema wê ji wan re dipirsê.Ew ji wî re dibêjin ku Mavan gote wan wê çî kuderê neçîrê û ku ew ji çûna wir, êdî li wir ew ne dîtî.Mezan ji gava ku wê yekê hisdikê hinekî bihizir dihazine û di serê xwe de dibê û tenê ku wê ew li kudere bê.Lê cihê ku Mezan zanîbû ku ew wê çiyêde wan hevalên wî ji zanîbû.Wan ji ew ne dîtîbû.Piştî bi Mezan re ew dimeşin û diçine dereke ku lê sih hebê li wir dirûnihên û aqil dimeşênin û dihazinin li ser wî.

Demeke dirêj herweha li hevdû dirûnihin û hizirdikin.Piştî ku dem tê ber êvarî, êdî ew ji dikin ku herine malên xwe di wê heyeme de.Lê gava ku dibê êvar û Mezan diçê mala xwe êdî piştî tiştêkî ji yê malê re ji ne bejê.Ew ji diçê qasra xwe li wir dirûnihê û dihazîne ku ka ma ka ew li kudere ya.Lê gava ku ew ji nig hevalên xwe cûde dibe ji,êdî ew di serê xwe de ji xwe re dibêje ku ne êvarî ewe were malê.Gava ku ew hata malê, êdî ezê ew çûya kuderê ezê jê bi pirsim.Gava ku ew çû malê her weha hizrek di serê wî de hebû.Gava ku li male xwe rûniştîbû ji ev hizir di serê wî de bû.Piştî gava ku dibe êvar û raş ji dikeve ardê de, êdî ew ji di serê xwe de ji xwe re dibêje ku haxta ku ew were malê.Gava ku ew wilo ji xwe re dibêje, êdî piştî bi ser wê gotina wî ve demeke dirêj ji têve diçê lê ew nayê malê.Piştî ku wî ji xwe re gotibû haxta wê ew were

malê, êdî bi ser wê gotina wî re çend haxt çûbû bûn lê hê ew nehatibû mala xwe di wê heyeme de.

Piştî ku her weha bi ser çûna rojava re ji çend haxt diçin, êdî ew ne yê malê, êdî Mezan bi hazn diçê û li ber bavê me di sekine û jê re bahsa rewşê dikê. Piştî ji bave me re dibêje ku ew gava ku diçê neçîre ji hevalên xwe re dibêje ku wê çê kuderê neçîre û ku hevalên wî ji li pey wî diçina wir ku wî bibînin û bi hev re neçîra xwe bikin, lê li wir wî ne bînin û di vegekihine malê û gava ku ew ji divegekihine malê ew ji rastî wan tê, jê re dibêje. Piştî ji bavê me re dibêje ku hinekî ew û hevalên wî li hevdû rûniştin û hazinên ku wê çê kuderê lê tiştê ne hata bira wan. Gava ku Mezan herweha ji bave me re dibêje, êdî bavê me ji di keve telêşeke ku mazin bû de.

Mavan piştî ku dibê êvar ji, êdî nayê malê. Wê şevê ka li kuderê dimenê, êdî dimênê. Lê li malê ji em hemû li bendî wî bûn. Dile me gelekî û gelekî di mereqeke wî de bû. Me gelekî tişt di serê xwe de birin û anîn. Me ji xwe re digot ku ma gelo tiştê hatîya serê wê. Lê me nizanîbû ku ka ma ka tiştê hatîya serê wî an ji ew li derna maya. Lê ku li derna ji mabana, me bawer ne dikir ku me bê agahî bihiştina. Wê kiribana ku were malê. Dema ku wê çûbana dereke ji berî ku herê wê gotibana ku ezê çima filan derê û ji wir dibê ku ez zû newê malê an ji divêt di dema xwe de negihêma malê, wê ji me re gotibana. Lê wî tiştêkî wilo ji ne gotibû ji me re. Ji ti kesekî re ji tiştêkî wilo ne gotibû. Ji ber vê yekê ji mereqekeka mazin di dile me de çêbû bû ji bo wî di wê heyeme de. Mereqe me mazin bû ji bo wî di wê heyeme de. Bavê me ji ketibû mereqê de ji bi wî di wê heyeme de. Wî ji mereqê dikir ku ew li kuderê ya an ji li kuderê ma ya. Piştî haya ku dem dibê nîveşevê em li dora bave me rûniştin. Lê deng ji yekî ji ji me dernediket di wê heyeme de. Herkesek di cihê xwe de bi bêdeng sekinî bû. Bêdengîyeka wilo serwerî me bû di we heyeme de, tê di got ku qey tiştêkî ku gelekî û gelekî xirab hatîya serê mala me di wê heyeme de. Her weha bêdengîyeka mazin hebû. Ti kesekî ji di wê heyeme de ji me wêra nedikir ku wê bêdengîyê xirabike. Me hemûkan ji li bavê me dimeyîzend. Ku wî tiştê ne gotibana yekî ji ji me wê tiştê ne gotibana di wê heyeme de.

Piştî ku di wê şevê de haya demeke dereng em bi hev re rûniştî man ji, deng ji yekî ji ji me derneket. Lê mereqek ji di dile me de weke barakî ku giran hebû. Wê mereqa ku di dile me de bû di wê heyeme de, gelekî û gelekî giranîyaka mazin di de me di wê demê de. Lê tiştê di wê demê de ji destê me ne dihat. Ji ber ku yekî ji ji me nizanîbû ku ew li kudere ya. Me

nizanîbû ku ew bi kudere ve ji çûya. Gava ku me zanîbana emê li pey wî bi wir ve dicihde çûbûbana. Lê me nizanîbû ku bi kuderê ve çûya. Vê yekê ji ne tenê giranîyek dikira dile me de, bi xwe re ji êşek ji di dilê me de çêdikir. Êşeke ku di temene xwe de mereq hebû xwe dide çêkirin.

Piştîre haya ku bû sibeh em man, lê Mavan ti agahî jê derneket. Wê şevê ne bavê me û ne ji dayîka me xaw ne keta çavên wan de heye ku bû sibeh. Ew herdemî di wê şevê de şiyar mabûn. Lê ma gelo wê çi ji destê wan ji bihatana. Tiştêk ji destê wan ji ne dihat. Ji ber vê yekê ji bi mereqekek ku di dile wan de êş çedikir mabûn di cihê xwe de şiyar haya ku bûbû sibeh. Piştîre ku wê sibehe bû sibeh, êdî bavê me gote me herin û lê bigerihin. Piştî ku bi sibeh re em lev gahana hevdû bi hevalên wî re ji em lê gerehen. Me di wê demê de gelek kom çêkirin û her komak ji bi dereke ve çû ku lê bigerehe. Wê roje haya ku bû êvar em li Mavan gerehen, lê me tiştêk ne dît ji wî. Me ti agahî ne stand ji wî di wê heyeme de. Wê yekê ji gelekî û gelekî êşeke mazin dikira dile me de.

Wê roje em hemû bi hevalên wî re em lê gerehen. Lê me ew ne dît. Piştîre ku li me bû êvar êdî em vegerehene malê. Gava ku wê rojê em lê gerehen û me ew ne dît, êdî xûfên me bêhtir zêdetir bûn ku tiştêk hatiye serê wî. Piştîre wê yekê êşeke mazin kira dile dayîka me de. Dayîka me wê rojê raş li serê xwe girêda ji ber Mavan. Hingî dile wê êshehe. Hingî wê êsheke mazin di dile xwe de hîsdikir. Hingî dile wê di bû qat û qat ji êşe.

Piştîre wê şevê ji weke şevên berê em li hevdû rûniştin. Piştîre gelek mirov ji ji ber ku wê şeve û di wê rewşê de me bi tenê ne hêlin dihatina mala me di wê heyeme de. Hemûkan ji yên ku dihatin ji bavê me di pirsîn ku ka ma ka em karin çi bikin. Bavê me, ji wan re digot ku win sax bin, tiştêkî ku win bikin nahaka nînê. Em gelekî lê gerehen emê hê gelekî ji lê bigerihin.

Piştîre ku roja dî bi sibeh, êdî ne tenê em û hevalên wî û mirovên wêderê hemûkan ji kom di nav xwe de didana avakirin û diçûn ku lê bigerihin. Me gelek mirov dişandina herêmên dîn li nig yên ku me nasdikirin ku wan ew dîtiya yan ji ne. Her weha lêgerinaka mazin ji bo Mavan dest pê kiribû. Lê ji wê lêgerinê ji ti encam bidest ne hatibû xistin di wê heyeme de. Ew ji ji herêmên xwe diçûna herêmên dîn û diçûna çolan ku wî bi bînin. Lê çend ku me lêgerineke mazin ji kir, me ew ne dît.

Di lêgerinê de ez ji bi hinek hevalên xwe û wi re lê digerehem. Wê roja duyemîn ya ku em lê digerehan ji em çûna gelek deran ji bo ku em wî bibînin. Em cihên ku wê ew herîyêde û cihê ku wî lê neçîr dikir û

cihên dûr û nêzîk, em çûne de. Lê me ew li dereke ji ne dît. Piştire, ku em lê gelekî gerehan û me ew ne dît, êdî me kir ku em vegebihina malê di wê heyeme de. Gava ku herweha êdî me biryar daku em werina malê, êdî em hatina rê de ku em werina malê. Gava ku em di rê de dihatin ji di serê me de hizre ku hebû ew bû. Di wê heyeme de tenê pirsê hebû ku ew li kuderê ya. Lê bersive vê pirsê ji bi me re ne bû, me nizanîbû. Ku me zanîbana ku ew li kudere ya, êdî me yê dicihde xwe gahandibana wir di wê heyeme de. Lê me tiştêk û cihek nizanîbû. Vê yekê ji me diêşand. Hevalên wî ji diêşand. Piştire ku em katibûbûna rê de ji ber ku em werina malê, êdî demeke dirêj têve çûbê ku em di rê de bûn. Ji ber ku em riyeke ku dirêj çûbû bûn. Haya ku em gahabûna ber navende, êdî li ma bûbû raş. Raş ketibû ardê de. Gava ku em gahana ber navende lê hê ku em ne gahana nava navende, êdî em jev qatahan. Hevalên min yên dîn ji çûn ku herina mala xwe û şîve xwe bixwûn. Ji ber ku ew birçî bûbûn. Gava ku em jev vaqatahan, êdî ku weke demeke em meşîn û jev dûr bûn, êdî weke ku ez dengêkî hisbikim li min hat. Gava ku herweha min dengêkî hiskir, êdî dicihde weke ku ez ji xawe rabima ser xwe li min hat û min bidest meyîzendina li hevîrdora xwe kir.

Gava ku min li hevîrdore meyîzend, êdî min keçikeke ku gelekî û gelekî xweşik dît. Haya wê kêlikê min ew keçik di ti derî li wir ne dîtibû. Lê gelekî û gelekî xweşik bû. Di wê raş de ji bitenê li wanderan bû. Li ber xweşiktîya wê min di wê demê de min xwe û hemû tişt weke ku ji bîrkir li min hat. Piştire keçike îşeretek da min ku ez herima nig we. Ez ji di wê heyeme de bi ber ve çûm. Gava ku ez çûm, êdî di wê heyeme de di serê min de hebû ku jê bi pirsîm ku bi tenê li wêderan çî dikê. Kifş bû ku ne ji vadaran ji bû. Ji ber ku haya wê kêlikê min ew li ti derdorên wê herême ne dîtibû. Lê gelekî û gelekî xweşik bû.

Gava ku ez çûma nig wê û gahama ber wê, êdî wê hema wilo li min meyîzend û min ji hema wilo li wê meyîzend. Gelekî û gelekî xweşik bû û rind bû. Bedewbûnaka wilo li ser wê hebû, ku gava ku mirov ew di dît digot ku qey ew ne dinyê ya. Mirov digot ku ew farîşteyeke li wirê. Hingî xweşik bû û rind bû. Piştire gava ku ez gahama dehma wê û çûma ber wê û min lê meyîzend, êdî pirsîm ku min di serê xwe de çêkiribû ku ji ber ku ji wê bi pirsîm ji di wê heyeme de ne aqlê min de bû. Gava ku ez li ber wê sekinîm, êdî tenê hema wilo min li nav çavên wê meyîzend û wê ji hema wilo li nav çavên min meyîzend. Me hema wilo weke demeke dirêj li hevîrdore meyîzend. Piştire em bê ku bi hev re bi peyîvîn em hinekî li nig hevîrdore sekinîm. Piştire ku demek têve çû û min hêze xwe li xwe da hevîrdore jê

pirsî ku ew kî ya. Wê ji bersiva min da û gote min ku ez ne li ve herême jîn dibim. Lê gote min ez hinekî wirde jîn dibim. Çîyaye pêşîye me ku jê re Çîyayê Mava tê gotin ku ez li ber wir jin dibûn bi dayîka xwe re.

Gava ku wê wilo gote min, êdî ez hinekî mama şaş. Ji ber ku ew cihê ku wê navê wê gotibû hinekî ji vir dûr bû. Çîyaye ku li pêşîye me bû ku çend hinekî weke qadereke ji me dûr ji bêne weke Çîyaye me dihata naskirin, çîyaye Gabare bû. Vêce çi kare wê li vir hebû û çawa hatibû wir. Ev pirsên di serê min de çêbûn. Lê pirsên ku di serê min de çêbû bûna hê min ji wê ne pirsî bûn. Nizanim ku ji ber çi bû, lê belê di serê min de hizrekê digote min, nahaka bisekne. Lê di serê min de xwesteke pirsînê çend hebû û xurt ji bû ez mama sekinî di cihê xwe de û min jê ne pirsî. Xweşikatiya wê bandûrek li ser min kiribû. Pêşîka ji ber wê bandûra li ser min, min tiştê jê ne pirsîbû. Nahaka (di wê kêlikê de) ji li ser min bandûra xweşikatiya wê hebû. Lê min hêze xwe li xwe dabû bû hevdû û min cara pêşî pirsîbû. Nahaka ji min di pirsî, lê ew mabû sekinî li ber min û tenê hema wilo li nav çavên min meyîzend û meyîzêndinaka germ û ku xweşbûnak di dile mirov de çêdikir.

Piştê ji ber min, wê hinekî xwe bi wir ve dayêde. Kir ku hinekî xwe bi wir ve bidîyêde. Piştê ku wê hinekî xwe bi wir ve ji dayêde, êdî ma sekinî di cihê xwe de. Di wê heyeme de deng jê dernediket. Bêdengbûnak li ser wê hebû.

Piştê da xwe û li ser pîyan xwe amedekir ji bo herê. Wilo min fahmkir. Gava ku wê xwe amededikir, êdî weke hêzeke di hundirê min de xwe serwerî min kir û min ji piştê xwe amedekir û gava ku ew meşê, êdî ez ji bi wê re meşîm. Ew hinekî meşî û bi ber aliyê çîyê ve meşî. Gava ku ew dimeşî ew li pêşîye min bû. Ew her weha li pêşîye min di meşî û ez ji li pey wê dimeşîm. Em diçûna kuderê ji min nizanîbû. Tenê em dimeşîm. Ez tenê di wê têgihîştinê de bûn di wê heyeme de. Em dimeşîm û dimeşîm. Lê em diçûna kuderê ji min ew yeka nizanî bû. Piştî ku em hinekî meşîm, êdî em gahana ber çîyê. Li wir êdî li ber çîyê ku ew ma sekinî êdî ez ji mama sekinî. Weke wê gavên min bi gavên xwe re didana avêtin li min hatibû. Wê di wê heyeme de bi vî awayî re bi awayakî vêne min weke ku bi xwe ve girêdabû bû. Lê ez di wê heyeme de weke ku ne di wê têgihîştinê de bûm. Min ev yeka di wê heyeme de kifş nekiribû. Têgihîştinê di derbarê vê yekê bi min re çênebû bû. Lê ew yeka ji bi min re hebû. Min ew yeka bi xwe re hîs dikir. Lê min anîna ser ser zimên ji xwe re nedikir û ne min di xwe re ne di dît ku bê wê di wê heyeme de gava xwe ji biavêjim. Min her weha xwe di rewşêke de hîs dikir. Rewşa

ku serwerî min bû ev rews.Ji ber wê yekê ji di serê min de mazin ji cih girtibû.Min ya serê xwe zanîbû.Min ya serê xwe fahmdikir.Lê min ya ku min nikarîbû bê wê têvbigerihim di wê heyeme de fahm ne dikir.Dev ji fahmkirinê berde, ez di derbare wê di serê xwe de ne xwedîyê têgihîştineke ji bûm.Min xwe di wê heyeme de wilo hîs dikir.Her ku dem têve diçû ji ev hizir di serê min de xwe safî dide der û tanî ber çavên min di wê heyeme de.Lê min ji dide xwe ku ez xwe ne berdîm.

Gava ku ez û ew bi hev re gahana ber çîyê, êdî li wir em hinekî mana sekinî ji.Piştre wê deve xwe vekir û her weha ji min re got; ' tenê li dora xwe meyîzenê, tê tiştê ku ti lê digerehe yî tê bibîne'.Ji vê gotinê pêve ti gotinên di wê keçika xweşik û delal ji min re ne kir. Ew yeka ji di dile min de ma bû.Dile min weke ku dixwest bêjîyêde ku hinekî dî bi peyîvê.Lê ma kê ev yeka wê çawa bûbûna û me gelo rast ji bû?Mirov ancax ku pêdivîbûn pê hebû divêt ku bi peyîvê.Gava ku peyîvî ji divêt ku rast û di cihê xwe de bi peyîvê.Ma ku min gotibana ka bi peyîvê û wê gotibana min ma ka ez çî bi peyîvîm min e çî bersiv dabane de.Hê min ew baş ji nasnedikir.Min hîç nasnedikir.

Lê keçikê di her demê de weke ku bala wê li ser min de bû.Min xwe wilo hîsdikir.Gava ku carna hinek hey li ser mirov hebin, êdî hinekî weke ku bandûrak li mirov bikê li mirov tê,wilo min ji hatibû.

Piştre hew min dît ku keçik ji ber çavên min winda bû.Piştre êz mama şaş di cihê xwe de di wê heyeme de.Bi rastî di wê heyeme de hinek tirs ji kete dile min de.Pişti ku ew ji ber çavên min winda bû, êdî ez mama di cihê xwe de.Mine çî kiribana.Min ew ji li ber wê winda bûna wê di serê xwe de ji bîr ne kiribû.Lê min xwe lev da hevdû û min kir sahwa tirsê ji ser xwe biavêjim.Min hinekî her weha xwe da hevdû.Lê sahwa tirsê min bitememî ji ser xwe ne avêt. Tirs di dile min de hinekî çebû bû.Di wê rewşê de ma kî di dewşa min de bana, ma wê tirs ne ketibana dile wî de?Di wê rewşê de zor bû ku tirs ne ketibana dile yekî de.Piştre ku demeke zêde ne dirêj li ser wê winda bûna wê re buhurt, êdî min kir ku vegerihime malê.Lê wê keçike mazin di serê min de cih girtibû.

Min di wê heyeme de çî dikir û çî nedikir ew keçik ji serê min dernediket.Bala min ji ser wê ne diçû ser tiştêkî dî di serê min de.Ruyê wê di wê raşê de ji min kifş kiribû.Ji xwe tava heyv ji hebû.Di tavaheyvê de mirov hinekî baş ji dibîne.Di tavaheyvê de şev sayî ya.Min ji ew baş dîtibû.Heya min çûbû ser wê di wê heyeme de.Keçikeke ku gelekî û gelekî xweşik bû.Her çend ku min dohnê xwe di deyê de min ew baş û qanc kifş dikir.Gava ku min dohnê xwe di deyê de û ew baş û qanc kifş

dikir, êdî bala min ji bêhtir diçû ser wê û wê xweşikbûna wê di wê heyeme de. Herweha ku min bi çavên xwe xweşikatiya wê di dît û mêjiyê min ji ew kifş dikir, êdî bi tememî weke ku wê bandûrak li min dikir. Min xwe wilo hîs dikir. Piştî ji ber çavên min ji winda bûbû. Wê winda bûna wê ji sahwak ser min çekiribû. Min piştî ku ew ji ber çavên min winda bûbû ji ew sahw ji ser xwe ne avêtibû. Vajî wê ji, bêhtir li ser min ew sahw mazin bû bû. Gava ku sahw li ser mirov çêbû, êdî mirov weke ku ji qaram bikeve lê mirov tê. Bi rastî di wê heyeme de wilo min ji hatibû. Weke ku ez ji qaram bikevim min xwe hîsdikir. Ji ber ku pêşî ew derketibû pêşîya min û bi xweşikatiya xwe bandûraka min li ser min kiribû û piştî weke ku min bide duv xwe û ez anîbûbûma berçûyê û piştî ji ji berçavên min windabû bû. Nahaka vêce ez li ber çiyê bûm û bi tenê bûm. Ma kî bana wê di wê rewşê de sahw ne girtibana? Kî bana wê girtibana. Ji ber ku şev bû û li çole bûm û bi tenê bûm. Şev bixwe carna di dil de sahweke çêdikê. Gava ku mirov bitenê li çole bê û tiştên ku derkevîne pêşîya wî û piştî di derbare wan bitememî ne xwedî agahî bê, wî çaxî sahw çêdibê. Ew sahw piştî mazin dibê û dibê tirs ji di demê de bi mirov re. Sahw û tirs herweha hevdu xwedî dikin di serî de.

Piştî gava ku ew keçika xweşik ku ji berçavên min winda bû, êdî min ji piştî kir ku vegehim malê. Lê piştî min berê da bi navende ve û hatim ku werime malê. Lê gava ku min berê xwe da bi ber navende ve û min kir ku werima malê êdî min weke ku nalînak hiskir. Lê piştî weke ku min weke ku nalînak hiskirm êdî min li dora xwe meyîzend, êdî bêhtir sahw di dile min de çêbû û min kir ku ez zûtir ji wir vegehim û herime male. Lê çend ku min berê xwe da ku ez vegehim malê, êdî min caraka dî ew nalînak hiskir. Gava ku cara duyemîn min her weha weke heman tişt hiskir, êdî min di dile xwe de ji xwe re got ku 'ez li vir ne bitenê me' Piştî hinekî bitirs ji min kir ku li hevirdore meyîzênim. Êdî piştî min kir ku ez hinekî bi tihêle rastê ve herim û meyîzênim. Gava ku ez her weha hinekî bi tihêle rastê ve çûm, êdî min dît ku wa bi rastî ji dengê nalîneke wê tê. Lê ne ji aliyê rastê ve dihat. Ji aliyê çape û hinekî ji ji wir de dihat. Êdî min hêze xwe li xwe da hevdu û min kir ku ez herima nig her ku çî bê nalînak jê têt. Êdî min bere xwe da bi wir ve û ez bi wir ve çûm.

Gava ku ez diçûm ji hinekî weke ku sahw li ser min hebû. Wê sahw ji xwe di dile min de weke tirseke dide derve. Lê min xwe jidand û ez bi wir ve çûm. Gava ku ez bi wir ve çûm, êdî min dît ku çend ez bi wir ve diçim deng ku tê hê bêhtir bilindtir dibê. Dengê ku dihat ji li min re weke dengê mirovekî dihat. Lê weke ajalakî ku birîndar ji bê deng derdiket. Herweha

deng dihata min.Lê di demê ku ez li wir bûn de tenê ew yek di serê min de bû.Bi zêdeyî ji hebûna wê keçike di serê min de bû.Ma gelo ew kî bû an ji çi bû?Ev pirs di serê min de bû.Lê di serê min de bêbersiv bû.Ew ji ne li wir bû ku ez jê bi pirsim.Bi rast ji ku ew li wir ji bana, min e dibêt ku hizir nekiribana ku bi pirsim.Ne ku ji ne xwestine an ji nikarîbûne.Ji ber ku di wê rewşê de bi zêdeyî ji di serê mirov de gelek tişt û pirs kad didin û di nav wan tişt û kad dayînan de mirov xwe jibîr dike an ji hizre mirov diçê ser tiştina dîn.Di wê heyema ku ew li hevberê min bû de hizre min tenê li ser wê bû.Lê gava ku hizre min li ser wê bû ji tenê min di serê xwe de xwestibû ku lê meyîzênum.Bi vê yekê re hinekî şaşitî hebû.

Lê bêguman pirsîn wê çêbûbana.Lê di dema ku hinekî dîtine de mirov serwaxt bûbana.Di wê dema pêşî ya ku min ew dîtibû de ez hê ne serwaxtî xwe bûm.Ji ber vê yekê ji min hizir ne kir ku ez ji wê vê yekê bi pirsim.

Di wê heyema ku ez bi alîyê çapê ve diçûm ji ew keçik û hebûna wê weke ku li ber çavên min bû di serê min de.Di serê min de ew zêde ji bûbû xwedîyê hebûneke di wê dema kin de. Min ew nasnedikir.Gava ku min kiribû ku herima malê û ew derketibû pêşîya min û ez bi wê weke ku girêda bûbûm û anîbûma vir.Nahaka (di wê kêlikê de) ji ez li wir bûm.Lê ew ne li wir bû.Di wê heyeme de gava ku cara pêşî min dîtibû û wilqasî li ser min bandûraka mazin çêkiribû wê keçike, ez bi xwe re anîbûma wir û ew li wir ji berçavên wînda bûbû.Ma gelo ew acinîyek bû?Dibêt ku yek ji wan bû.Min ev hizir di serê xwe de kir.Lê tenê ev hizrek bû.Piştî ku ew ji berçavên min windabû bû û ez hinekî ji li wir mabûm piştî di serê min de ra dabû. Radabûna wê hizrê hê ji hinekî dî ji di serê min de li ser min sahwek çêdikir.Min di wê heyeme de ji xwe min xwe dibin sahweke de hîsdikir.Lê piştî ku ev hizir di serê min de çêbû bû, êdî ew sahwe ji dêla ku kêmbibê hê bêhtir mazitir bûbû di serê min de.Lê belê me ev yeka mumkun bû?ne, ne xer.Ev yeka ne mumkun bû.Ji ber ku ev hizir bi xwe ji mirov dikir bin sahweke mazin de dihişt.Ti ji dizane ku di nav xalkê de cin, di derbare wan de vegotin tenê gotin.Di wan gotinan de di hinekan de ew baş tene nîşandin û di hinekan de ji ne baş tene nîşandin.Ji ber ku yê baş ji di nav wan de weke me mirovan hebûn û yê ne baş ji di wan de weke me mirovan hebûn.

Min di serê xwe de herweha gelekî mazin dibir û dianî.Gava ku min qavzên xwe bi ber alîyê çapê ve diavêtin ji herweha wê sahwe di dile min de mazitir xwe bi min re dide nîşandin û giranîyaka mazin bi min re di laşe min de çedikir.Min dikir ku ez ji wê giranîyê xwe xilas bikim.Lê ev

yeka ji di wê heyeme de ji min re zor dihat. Ji ber sahwa wêderê û sahwa wê keçika ku ji berçavên min windabû bû û sahwa ku ew hizre ku di serê min de çebû bû ku ez acinîyek bû hebû. Herweha di serê min de hizrên ku giranê ji min çêdikirin hebûn û gelek ji bûn. Min di nav hemûkan de li berxwe dide. Min li berxwe dide, ji ber ku ez di wê derê de bitenê bûm û gava ku min xwe berdebana, êdî min li wir wê nikarîbana tiştek ji bikirina. Ji alîyekê di wê ji, ne ti zane ku di nav xalkê de ji di wê rewşê de xwe ne girtine re çî dibêjin. Ji wê rewşê re tê gotin ku bêziravî. Bêziravî, gotinaka ku gelekê û gelekê girana di nav me de. Mirovaki ku bêzirav nikare ji tirsê di dile xwe de tiştekê bikê. Gava ku min di wê heyeme de qavzak ji avêtibana, êdî ne hawca bû ku yek ji min re bigotina bêzirav. Êdî min e ji xwe re ew gotin bigotina. Di hinek cihên de gelekê û gelekê girana ku vê gotina yek ji mirov re bêjê. Lê di hinek cihan de ji ku mirov ji ji xwe re got, êdî weke ku yek jê re bêjê di ser û dile wî de dimenê û bandûra xwe li wî dikê. Lê li gor min ya herî giran ewê ku mirov ji xwe re ve gotina bêjê ya.

Di wê rewşê de car bi car ji ev gotin dihata bîre min. Lê min ji li berxwe dide ku ji devê min dernekeve ji bo min. Mênên ji û li berxwedan ji di hizir de ya. Yanî di serî de ya. Gava ku mirov di serê xwe de ji li berxweda, êdî mirov di jiyana xwe de kare ku li berxwe bide. Li berxwedan tiştekê ku herweha di rewşên weha biwate ya. Min ev yeka di wê heyeme de baş û qanc fahmkir.

Her ku min gavên xwe diavêtin û ez biber wî dengê ve diçûm herweha di dile min de dilperî çêdibû û hizrên weha di serê min de çêdibûn. Le min xwe ne diberda. Min li berxwe dide. Her ku min li berxwe dide ji min bêhtir fahm dikir ku çend zor e. Di serê min de herweha min tekoşîna mazin dide. Di wê demê de bi wê li berxwedane re ji ew keçik û ew hizra ku wê bi xwe re di serê min de çekiribû gelekê û gelekê zîn û jîn bû. Gelekê û gelekê li berçavên min bûn. Mirov carna ku dirazihe xawnan dibînê. Lê di wê heyeme de ez ne razaha bûm û min weke ku bi hatine wê ya li ber çavên min re min xawn didît. Min wilo hîsdikir.

Di wê heyeme de ez hinekê di ji bi wir ve çûm û hinekê di weke ku nêzîkê wî dengê bûm. Min wilo hîskir. Gava ku ez dimeşim di wê heyeme de di demeke de weke ku deng qutbû bû. Lê gava ku ez hinekê di çûbûm, êdî min dît ku wa deng hat. Lê wê care hinekê di deng bilindtir hata min, ji ber ku ez hinekê di nêzîktirî wî dengê bû bûm. Çend ku ez nêzîk dibûm deng ji bilindtir dihata min. Çend ku deng bi bilindtir ji dihata min, êdî weke ku sahwak li ser min çêdikir.

Çend ku ez nêzîktir dibûm deng bilindtir dibû û sahwak li ser min çêdikir, ji ber ku min hê nizanî bû ku dengê çîya ji. Min nizanîbû ku dengê çîya, lê ez bi ber wî dengî ve diçûm. Ev yeka gelekî û gelekî zor bû. Zoraka mazin dide min û sahwaka mazin bi min re çêdikir. Çend ku ez nêzîk dibûm ew sahw ji bi wê nêzîkbûne re zêdetir ji dibû. Min ev yeka fahm kir di wê heyeme de. Çend ku min fahm kir giranîyak bi min re çêdibû. Lê bi wê re zanebûnak ji bi min re çedibû. Wê zanebûne dema ku serwerî min dibû ji dile min weke ku hinekî ji wê giranîyê xilas bikê li min dihat. Lê di rastîyê de ew sivikbûna ku bi min re çêdikir jî ji li berxwedana min ya di serê min de bû. Gava ku min xwe berdabana, êdî di wê rewşê de min xwe hîsdikir ku ezê bikevima rewşeke ku ne baş de. Gava ku ew meşîbûm bi ber wî dengî ve û min hinekî her weha li berxweda bû ev hizir di serê min de çêbû bû. Gava ku mirov di keve rewşên weha de çawa dibê? Min herweha gelek tişt û hizir di serê xwe de hizir kir. Di serî de çêdikir?. Min gelekî û gelekî di serê xwe de di wê demê de ev hizir dikir. Gava ku ez nahaka vê yekê ji tê re dibêjim, dibêt ku ti ji di serê xwe de bêje ku ti gelekî û gelekî tirsaha yî. Lê ezê ji tê re bêjim ku min di wê rewşê de gelekî û gelekî li berxwe de û min di dawîye de xwe biserxist. Min sahw li ser xwe şikand.

Gava ku ez hinekî dî meşîm êdî min wilo hîskir ku ez hinekî dî ji nêzîkî xwedîyê wî dengî bûm. Min wilo hîskir. Lê ez ji tê re bêjim ku di wê heyeme de ez di wê hîsa xwe de ne xalat bûm. Piştî k ku ez hinekî dî çûm, êdî min dît ku ez hema bêja hatima ber nêzîkî cihê ku deng jê dihat. Di wê heyeme de weke ku di serî de haya wê demê weke ku hêzekî ez di kişandima wir li min dihat. Min xwe wilo hîsdikir, ji ber di dile min de dilperîyeke ku ez bi rê ve dibirim hebû. Wê dilperîyê ez dikirima rewşeke wilo de ku min ji xaynî çûne xwe pê ve ti cara ne didît di xwe de. Dile min herweha di wê heyeme de ez bi rê ve dibirim. Dil xwedîyê hêzeke mirov e. Ew hêz hertimî xwe bi pêş dixê û serwerî mirov dikê. Hêze bi ser rewşan ketin û bi bin rewşan ketin jî, hebûn û nebûna wê hêze çêdibe. Gava ku hêz çêbû, êdî ku serwer ji bû êdî mirov weke ku ji dinyeyekê bikê dinyeyeka dî lê dikê. Lê gava ku hêz ne bû, êdî wilo li mirov dikê ku ti dibê qey dinye bi ser mirov de dixûrehê. Her weha li mirov tê. Herweha xwe hîsdikê. Ev yeka ji hêze dil tê. Hêze dil ji di temenê xwe de hestan diparaze. Di wê rewşê de min ev yeka baş û qanc fahmkir. Herweha di wê heyeme de piştî bidîtin û ji ber çavan windabûna wê keçîkê re di demeke kin de ev rewş bi min re çêbû bû. Min di wê heyeme de ji xwe ji bîrkiribu ku herima malê ji. Li malê ji mereqeke

birayê min hebû û nahaka ji bi ser de mereqe min ji wê bi wan re çebû bana.Lê di wê heyeme de haya ku ez çûbûbûm û nêzîkî ber cihê ku ew deng jê dihat bûbûm, êdî ev yeka hatibû bire min.Lê fêde nedikir.Êdî ez gelekî û gelekî dereng mabûm. Wan nahaka mereqe min ji dikir.Lê ez êdî nêzîkî ber cihê ku deng jê dihat ji bûbûm.Êdî ku min sê çar qavz di avêtibana min ê xwedîyê wî dengî dîtibana.

Lê çend ku ez diçûm ji dile min ji di kire kutakut.Di serê min de hizre ku hebû di wê heyeme de, tenê di pirseke de xwe dide derve.Ew pirs ji herweha ma gelo ew çî ya bû.Bi rastî ji haya ku ez çûbûbûma nêzîkî wî gelek caran min ev pirs ji xwe pirsibû.Di wê kêlikê ku ez çûbûbûma nêzîkî û hema bêja ez li ber cihê ku ew her ku ew çî bana têde bû, lê hê ji ew pirs di serê min de bû û bêbersiv bû.Lê bersivek ji ji min dixwest.Lê ma ka haya ku ez ne bînim û nasnekim ezê çawa bersivekê bidim.Ev hizir ji bi min re hebû.Ji ber vê yekê min heya xwe dabû ser wî tiştî û cihê wî...

Piştê ku min sê çar qavzên dîn ji avêtin, êdî ez gahama ber cihê ku ew têde bû.Piştê min da xwe û ez bi ber cihê ku ew têde bû ve çûm.Min di wê heyeme de di serê xwe de got ku hema ku çî bibê bila bibe.Êdî ez çûma cihê ku ew lê bû.Gava ku ez çûm êdî ez çî bibînim baş e? Ku ez ji te re bêjim divêt ku ti bawer nekê, lê belê min dît ku wa Mavan e û weke ku birîndar e.Gava ku min herweha ew dît, êdî ez ji te re bêjim bila di wê heyeme de kêfe min were an ji an ji bila ez şaş bibim, kijan tê divê?Ne yek tenê, lê belê herdû bi hev re ji di wê heyeme de bi min re çêbûn.Di wê heyeme de dile min xwest ku qêrînekê bide.Lê min qêrî ne kir û çawa ku min ew dît, êdî dicihde ez çûm û li ber wî sekinîm.Gava ku ez çûm û li ber wî sekinîm, êdî min dît ku bi rastî ji wê birîndare.Hingî xwûn ji laşê wî hatibû ji kal katibû.Bêhne wî li ber çikendinê bû.Lê min fahmkir ku hê bêhnê distenê.Ew li wir li hanase piştê lê weke ku hinekî li ser tihêle çapê xwe dirêj kiribê bû.Xwalîya ardê ji axa ku sor û ku mirov destê xwe di nav de dibir ku bêzûgûr bû ji li tihêle xwe ya rastê dabû bû hevdû.Ji xwe re herweha ax kiribû weke nivînekê.

Gava ku min ew wilo dît, êdî dile min wilo êşeke girt û kelegirî bûm, neyê gotina.Ku di wê heyeme de yekî hema destê xwe dabana min wê hêstir ji çavên min herîkîbana.Wilo ez ji xwe çûbûm.Wilo dile min tişîbû bû.Wilo bêhn li min hatibû.Ew birayê min yê ji min mazitir bû û li wir bû di nav xwûne de bû.Ma gelo kê ew kiribû wê rewşê de?Ev pirs di serê min de di wê heyeme de çebû bû.Lê min ne pirsî.Ji dêla ku ez pirsam bi pirsim, êdî min xwe da hevdû û ez pêve mijûl bûm.

Gava ku min kir ku ez pêve mijûl bibim, êdî min dît ku di wê heyeme de Mavan ji çavên xwe vekir û li min meyîzend. Lê hingî ji kal ketibû di meyîzendina xwe de zor di kişand. Min ew yeka baş û qanc fahmkir. Piştêre ji dêla ku ew xwe bizîvirene û li min meyîzene min êdî xwe anî ber çavên wî yê ku di wê heyeme de vekiribûm û min li nav çavên wî meyîzend û wî li min meyîzend. Gava ku li min meyîzend tenê di wê heyeme de navê min got. Ji wê pêve ti gotinên dîn ji deve wî derneket. Piştêre min dît ku weke ku ji kal bikeve xwe berda. Piştêre ez tevgerehem ku wî bibim. Lê ezê wî çawa bibim ji wir di wê heyeme de û em hinekî ji navende ji wirde ne. Em zêde ne nêzikî navende ne. Lê divîbû ku min çareseriyeka baş û qanc dîtibana û dicihde divêt ku min ew xilas kiribana.

Di wê heyeme de ji ber ku ez ji ne bûbûma malê, êdî malîyên xaber dabê bûna hevalên me ji bi hev re bi agîr di destê wan de bû û li me digerehen. Di dema ku li me digerehen de ji deng didan û dibakirina me. Lê min deng wan hîs nedikir. Lê ji dûr ve min agîrê wan didît. Min ji cihê xwe deng ji dabana wê dengê min ne gahabana wan.

Piştêre ku weke demeke ez hizirîm ku çi bikim, êdî piştêre min biryar da ku ez Mavan dênima ser piştê xwe û ji wir bibim haya ku ez xwe bigêhinima wan miroven ku deng didan û li me digerehen. Gava ku bi wî awayî re me xwe gahanda wan, êdî wê rewş baştir bûbana. Piştêre min dicihde Mavan avête ser piştê xwe û ji wir min da rê ku herim bi ber wan ve. Piştî ku min Mavan da piştê xwe û ez çûm, êdî ji dur min ji dengê xwe dikir. Min di dile xwe de min digot ku hama divêt ku dengê min here wan. Her ku ez diçûm dile min bi dilper ji dibû. Bi wê dilperîyê re ku bêhne min bi ser dile min diket min deng dide. De ne, ti zane, ku bêhne mirov bi ser dile mirov dikeve dengê mirov ji bandûr dikê û nehêle bi tememî dengê mirov derbikeve. Dengê mirov bêhne mirov di nav xwe de weke ku bifatisenê dibe. Ya rastî ji wilo li min dihat. Lê di wê heyeme de min çend di xwest ku dengê min derbikeve û ew ji dengê min hisbikin û bi me ve werin. Dil min vê yekê gelekî û gelekî dixwest.

Di wê heyeme de her weha ev hizir di serê min de çêdibûm û Mavan li piştê min bû û ez biqêrîn diçûm. Piştî ku ez weke qadereke çûm, êdî ti ne be, ku dengê min çûya wan û hinekan ji dengê min hiskirîya. Lê ez ne di wê farqê de bûm. Tenê di wê heyeme de mêjîyê min digote min bake û bake. Min ji badikir. Çend ku min badikir ji dil min dixwest ku hê bêhtir babikim. Êdî min ji badikir bi dengekî ku bilind. Min di dilê xwe de digot ku dengê min ya ku ez pê ba dikim bilinde. Lê ez di rastîyê de ji ne di farqê de bûm ku ka dengê min gelekî bilind bû an ji nimz bû.

Gava ku wan ji deng hiskirîya, êdî bê ku fahmbikin ku dengê min e ji bi ber min û Mavan ve bazdidin û ten. Piştî ku demeke dirêj têve neçû, êdî min dît ku wa li pêşîye min hinek wê agir di destê wan de ya û wê bi ber min ve tîn. Gava ku gahana min, êdî wan ji bi dengê bilind deng didana hevalên xwe yê dîn. Gava ku ew gahabûbûna nig min, êdî fahm kiribûn ku wa ez em û Mavan wa bi min re ya. Piştî ku wan ez û Mavan bi hev re dîtînan êdî wan dicihde ne sekenîn û kirin ku rajihina Mavan ji ser piştî min û bi hev re rajihinê de. Piştî ku demeke dirêj têve neçû, êdî hinek mirovên dîn ji yê ku li me digerehen û hinekî bi ber me ve li pêş bûn, di wê heyeme de xwe digihinina me û alî me dikin. Ez ji di wê heyeme de gelekî û gelekî ji kal ketibûm. Hingî wastaha bûm. Dengê min ji weke ku ji bakirinê ketibû. Min di wê heyeme de xwe gelekî û gelekî biwast hîsdikir.

Piştî ku gava ku hinek mirovên dîn ji gahana me, êdî bi hev re rahiştina Mavan û kirin ku bibina malê. Ez ji bi wan re lê hinekî li pay wan biwast dimeşim. Hevalekî min ji bi min re dimeşî. Ew ji ji bo ku rafaqate ji min re bikê bi min re dimeî di wê heyeme de. Min ew bi min re meşandina wî wilo fahmkir. Lê çend ku ez dimeşim ji deng ji min dernediket. Lê di nav mirovên ku rahiştibûna Mavan de gelekî û gelekî dengên ku di nav hevdû de derdiketin. Min dengê wan hisdikir. Lê ji wastandinê û ji dengên ku di nav hevdû de dihat min ji tiştê fahm ne dikir. Tenê hinekî dengên tevlihev bûn ku dihatina min di wê heyeme de.

Piştî ku em weke qadereke meşin, êdî em gahana ber navende. Lê piştî tê fahmkirin ku ez û Mavan ji bi min re ya, êdî dicihde xaber digihe malê ji ku wa ez û Mavan ji bi min re ya. Gava ku ew ji wilo hisdikin, êdî bitavahî ji malê derdikevin û têne pêşîye me. Lê gava ku têne pêşîye me û dayîka me û bavê me birayê me Mavan ku wilo li ser mile mirovan dibînin êdî weke ku dile wan bisekinê li wan têt. Gelekî û gelekî bandûre li wan dikê. Gava ku ew wilo wî dibînin, êdî ew dihizirin ku Mavan ne sax e. Dayîka me gava ku wilo dibîne û wilo fahm dike, êdî di cihê xwe de dikeve ardê de. Piştî hinek mirovên ku li wir ên ji bi dayîka me ve bazdidin. Bave me xwe digirê. Lê ew ji weke ku ji qaram bikeve lê têt. Lê ew xwe ne berde. Gava ku birayê me li ser milan digihê dahma wî, êdî ew ji fahmdike ku ne hê sax e. Piştî ew ji bi wî ve bazdide û alî yê ku rahiştina wî dikê û bi hev re dirahijina de û wî tînina hundirê malê û didênina ser cih. Gava ku di dênina ser cih, êdî mirovên ku wê wî başbikin lê dibina kom û li birînin wî dimeyîzênin û birînin wî derman dikim. Piştî ku birînin wî derman têt kirin, êdî piştî hêdî hêdî rewş weke

ku bi ber asayîbûne ve diçê. Êdî mirov li hevdû dirûnihin û li bendî hatina wî ya ser xwe dimênin. Lê ew ne li ser xwe bû. Ew di nav nivînan de dirêj kiribû. Xwûde zane ku wê kengî bihatana ser xwe di wê heyeme de. Lê miroven hemûkan ji li bendî wî û hatina ser xwe bûn. Weke ku dile ti kesekî di wê heyeme de ne dixwest ku ji wir herê bû. Hemûkan ji li bendî wî û rabûna wî bûn. Gava ku hevî di dile mirov de hebe, êdî ew hevî mirov li ser lingên dihêle. Di wê heyeme de ji hevîyek hebû ku wê ew rabê ser di wê heyeme de. Hêvîyek di dile hemûkan de hebû. Di dile dê û bavê me de û di dile mirovên ku li wir sekin bûn û hevalên me de ji hevî hebû. Herweha hêvîyek hebû. Lê ew dirêj kiribû. Di nav nivînan de dirêj kiribû. Dayîka me ji li ber serê wî bû. Dayîka me li ber serê wî rûniştî bû û çavên wê li ser rudêne wî bû, li ser wî bû. Wilo lê di meyîzend weke ku bêjîyêde, de êdî rabê ser xwe û dile min rehet bikê lê dimeyîzend. Di wê heyeme de min dayîka xwe bi alîyekî dî ve ji naskiribû. Bi alîyê dayîktîyê ve min bêhtir ew naskiribû. Min fahmkiribû ku dayîkitî çawa ya. Ji ber ku di wê heyeme de min jê fahmkiribû ku çend dile wê diêşaha. Min ev yeka di wê de kifş kiribû di wê heyeme de, di wê deme ku li ser serê birayê me sekinî bû.

Piştî ku min birayê xwe dîtibû û me anîbû malê, êdî li male li ber serê wî bendewarîyeka mazin çêbû bû. Bendewarîyeka ku li bendî wî û rabûna wî bû. Lê ew hê ne rabû bû ser xwe ji rewşa xwe di wê heyeme de.

Di wê heyeme de birayên min yên dîn ji lev civîya bûn û di nav xwe de nîqaş dikirin ku kê ev yeka anîye serê wî. Ew ji di rewşeke wilo de sekinî bûn ku zanibanan ku ew rewş kê anîye serê birayê me, êdî wê dicihde çûbanan ser wan û we êrişî wan kiribanan. Dil wan ji diêşaha ji bo wî. Lê tiştê ji deste wan ji ne dihat. Ew ji li nig hevdû rûniştibûn û li bendî şîyarbûna wî bûn. Li bendî hatina wî ya ser xwe bûn. Wan digot ku gava ku ew hata ser xwe êdî eme jê bi pirsîn ku kê ew anîye wê rewşê. Gava ku wan zanibana ku kê ew kirîye wê rewşê de ji êdî wê êrişî wan kiribanan. Li wir li nig birayên min yên dîn ji hevalên me hema bêja hemûkan ji hebûn. Hemûkan ji li wir bûn û li bendî şîyarbûna Mavan bûn.

Ez ji li wir li nig wan lê hinekî ji wan wirde rûniştibûn. Hinek hevalên min ji li nig min bûn. Lê ti deng ji min dernediket. Dile min di wê heyeme de ne dixwest bi peyîvê. Di wê heyeme de axiftin weke ku ji min re giran dihat. Min xwe wilo hîsdikir. Hizre min li ser birayê min bû li ser Mavan bû. Hizre min li ser wî bû ku min ew di çi rewşê de dîtibû. Ji alîyekî dî ve ji hizre min li ser wê keçika ku ez biribûma wir û piştê ji ber çavên min windabû bû. Ma gelo ew kê bû. Piştî ku êz herweha hinekî hizirim, êdî min

di dile xwe de ji xwe re got ku *xwezî min ew keçik carake dî dîtibana*. Her weha xwesteka mazin di dile min de hebû. Lê ma ka ezê wê carake di bibînîm? Min e careke ew bidîtina an ji ku min ew bidîtina minê ew li kuderê û çawa bidîtina. Demeke hizrek di serê min de çêbû ku ez herima wir û ezê wê bibînîm. Lê piştî min di serê xwe de ji dev wî hizrî berda. Ji ber ku min ji di serê xwe de ji vê yekê bawer ne dikir. Lê ew hizir ji di serê min de weke xwarheke di serê min de cih girtibû.

Wê şevê haya ku bû sibeh, birayê me Mavan ne rabû ser xwe û ne hata ser hişê xwe di wê heyeme de. Lê em ji li ber şerê wî bûn. Ma gelo çima ne di rabû ser xwe? Ev pirs di serê gelek mirovên de çêdibû di wê heyeme de. Di serê min de ji çêdibû. Piştî ku birayê me hata derman kirin û ketibû nav cihan de, êdî piştî ez ji çûbûbûm li ber hêt li rûniştibûm. Hinek hevalên min ji li nig min bûn. Piştî weke kêlikêkê bave min hatibû nig min û hineki li nig min mabû û li min ji meyîzend bû û piştî weke qadereke li nig min ji sekinî ma û piştî destê xwe bi ser serê min re anîbû û piştî ji wir rabû bû ser xwe û ji nig min çûbû bû. Dile wî ji diêşehe. Kezebe wî dişawitî.

Bavê min gava ku ji nig min rabû bû, êdî çûbû bû hundir û di nav hinek mirovên ku weke wî mazin û navserî xwe bûn di nav wan de rûniştibû. Dema ku rûniştibû ji dihata xuyakirin ku çavên gelek mirovên li ser bavê me bû. Min ji û birayên min yên dîn û mirovên ku li wêderê ji ev yeka di dîtin. Bavê me ku hinekî ma sekinî bi bêdeng cihê xwe de û piştî dema ku kiribû wê bêdeng bûna xwe xirabikê weke ku were xwe lê hatibû. Dema ku wilo hatibû xwe, êdî hinekî ku çavên xwe li mirovên ku li dora wî rûniştibûn li ser wan garand, êdî piştî herweha gotin ji deve wî derketibû; *'hake kurê min rabê ser xwe, êdî bila li min bideyn bê ku ez mewlûdeke ji bo wî bidim*. Bavê me ev gotin ji dil gotibû. Ev ji dide xuyakirin ku dile wî çend diêşehe. Ez di wê demê de hinekî jê wirde rûniştibûm. Min dengê bave xwe hiskiribû. Bavê min gotibû ku *'eze mewlûdeke ji bo wî bidim'*. Di gotinê de dema ku ti bêje ku ezê mewlûdeke ji bo wî bidim, bi di wate bû. *Wate wê ya pêşî ew bû ku yek bi keve rewşeke weke rewşa Mavan de, êdî tê gotin û piştî divêt bê gotin ku bila sarqa serê wî bê*. Gava ku bêja sarqa hata gotin, êdî wê were zanîn ku yeki ku hê sax ê lê di rewşeke ku xirab de ya, ji bo wî mewlûd tê dayîn. Herweha tê gotin ku *'ez ê mewlûdeke bikima sarq'* ji tê gotin. Lê gava ku tenê bêje ku ezê ji bo wî mewlûdeke bidim û bikima xêr, êdî ew ji tê wê wate ku ji bo mirovekê ku nemenê ya. Lê dema ku bêje ku ezê mewlûdeke bidim û bila sarqa xere bû, êdî ew ji biqasî ji bo gelekên tê

gotin wilqasî ji bo yê nêmin an ji bo yê ku dimênin ji tê gotin. Divêt ku bavê min ji bîr kiribû, gotina ku wê bi gotina bila sarqa serê wî bê, ji bîr kiribû. Vê yekê bala min kişandi bû. Piştê weke ku zilemên ku li dora wî rûniştibûn ji yê ku min fahmkiribûn ji hinekan weha fahmkiribû, êdî gotin *'de bila pêşî ew rabê ser xwe, êdî piştê wê ew ji bibê'*. Piştê êdî miroven ku li dora bavê min rûniştibûn ji mabûbûna bêdeng di wê heyeme de. Ez ji di cihê xwe de mabû bûma bêdeng. Deng weke ku ji ti kesekî dernediket, ji min ji dernediket. Lê di serê min de li gor min ji yê wan bêhtir pirs û hizir hebun di wê heyeme de. Hebûna wê keçike û çûna min ya wir piştî ku ez ji hevalên xwe qutbû bûm bû, di serê min de bû. Ez li ser wê yekê ji dihizirîm. Hingê ez di serê xwe de dihizirîm car bi car ez di serê xwe de ji wir dûr di ketim û diçûma wê demê û wê kêlîkê.

Dayîka min ji bi hinek jinên dîn yê ku li nig wê rûniştibûn li ber serê birayê me bû. Wê şevê xaw ne ketibû çavên wê de. Ji xwe xaw ne ketibû çavên ti kesekî de di wê heyeme de. Haçîka ku li wir bûn xaw bi çavên wan ne ketibû. Ma di wê rewşê de wê xaw ketibana çavên kê de? Gelekî mirovan mereq dikir ku ka ma wê rabe ser xwe di wê heyeme de. Dê û bavê me ji, weke wan mereqeke wan hebû. Mereqe wan maztir ji bû. Ya wan dile wan diêşand. Gava ku mirov li wan dimeyîzend ev yeka baş û qanc fahmdikir. Haya min car bi car li ser dore min bû. Haya min bi zêdeyî ji li dora hundurû li ser birayê me bû. Birayê min yê dîn ji herweha weke min bûn. Ewnakan ji gava ku li hevdu dibûna kom û hinek hevalên wan ji li wan dicivîn, êdî bi hev re di peyivîn. Lê gava ku birayên min di peyivîn hineki bihêrs ji di peyivîn. Ev yeka baş û qanc dihata dîtî. Her serê gotina wan ew bû ku ma gelo kê ev yeka anîbû serê birê me. Li ser wê yekê gelekî û gelekî dihizirîn. Herweha ew ji ne rehet bûn. Di wê rewşê de gava ku min li wan dimeyîzend min di dît ku weke ku ew li ser êgir bin dihatina xuyakirin.

Hevalên wan ji yê ku li dora wan bûn ew ji bi mereq bûn ku ka ma ka wê Mavan rabûbûna ser xwe ji wê rewşa ku têde bû de. Herweha mereqeke wan ji hebû.

Piştî ku şev buhurtibû û bûbû sibeh hê ji mirovên ku li wir civiyabûn ji bo ku zanibin ku ka wê Mavan rabûbûna ser xwe an ji ne, hê ji li wir bûn. Ew ji li wir bûn û li bendî şîyarbûna Mavan bûn. Lê hê ji Mavan ne rabû bû ser ji wê rewşa ku têde bû. Piştê ku bûbû roj û hinekî dem ji bi ser ve çûbû êdî piştê xaber ji hundir hat ku Mavan çaven xwe vekirin. Gava ku her weha xaber hat, êdî dile me gelekî û gelekî xweş bû. Mirovên ku li wir bûn ku ev xaber hiskiribûn, êdî weke ku rudêna wan

ji geş bibê li wan hatibû. Pêşîka ji rudêna bavê me gelekî û gelekî geşbû bû. Bêhne wî weke ku ji nûve derkeve lê hatibû. Bi rastî ji bêhne wî ji nûve êdî derdiket. Bêhne wî, êdî fireh bûbû. Dile wî xweş bûbû. Piştî ku Mavan çavên xwe vekiribû, êdî bave me bi birê me yê mazin re çûbûbû hundir û li wî meyîzend bûn. Gava ku ew bi tememî dîtibûn ku wî çavên xwe vekirîya, êdî bêhne wî fireh bûbû. Dayîka me ji bikef bû. Dengê wê di hata derve ji hundir di wê heyeme de. Ew demek bû ku dengê dayîka me ne hetibû. Lê nahaka êdî dengê wê ji dihat.

Piştî ku Mavan rabû bû ser xwe, êdî mirovên ku li wir ji mabûn hemûkan bi hev re taştê ya xwe ji bidil kiribû û piştî êdî hinek ji wan bikar û bare xwe ve çûbû bûn. Lê hê ji hinek ji wan mabûn. Hevalên wî yê ciwan hema bêja hê hemûkan ji li wir bûn. Ewan ji dixwest ku wî bibînin. Lê di wê heyeme de weke ku ev yeka ne mumkun bû. Ji ber ku hê ne li ser xwe bû û nikarîbû bi tememi rabê ser xwe di wê deme de. Lê kêfe wan ji hatibû. Ew hevalên hevdû bûn û hertimî ji bi hev re diçûna neçîran û gezîyan. Gelek gezîyên ku bi hev re dikirin û di wan gezîyan de diçûna derên dur ji hebûn. Di wan gezîyan de bêhne xwe derdixistin. Di wan gezîyan de ne tenê bêhne xwe derdixistin. Gelek caran ji neçîrên baş ji dikirin. Gava ku di vegerehen ji mirov li wan dicivîyan digotina wan, 'ka kê neçîra baş kirîya'. Herweha ku mirov di dît ku wan neçîreke baş kirîya, êdî bahsa wan dihata kirin. Gava ku bahsa wan dihata kirin ji êdî bêhtir serê wan bilindtir dibû. Hê bêhtir nafsawan mazin dibû. Nafs mazinbun bidû awayan heya. Awayê pêşî ku mirov tiştê baş û mazin dikir û xalkê ji bahsa wan dikir, êdî nafs mazin dibû. Lê nafsaka di ji hebû ku xwe ser mirovên li dora xwe re dîtîn bû. Ew ji baş ne dihata dîtîn û gelek caran ji dihata raxnakirin. Ji bo vê gotina dawîye gotinaka ku weke sembol ji dihata gotin û di nav xwe de raxna ji diparast hebû. Ew ji herweha ew bû ku digotin ku *çi nafsawan mazin* bû. Herweha ku dihata gotin êdî weke ku mirov di nav xalkê de bi zimanakî xalkî werê raxnakirin bû. Li mîran ji dihata meyîzend ku çend bi nasfa li ser xalkê an ji ne. Bênasfî ji weke nêzîkatîyeke baş dihata dîtîn (Lê divêt ku mirov ve bênasfsîyê ji bênasfîya / 'çilakitîyê' / ji xwerine re dihat cûde şîrove bikê.). Mirovên herême herweha li dora Sadgirt û wan gahandina hevdû ji di temene xwe de nêzîkatîyeke weha mazin diparast. Ew mirovekî ku mên bû biwêrek bû û ne nafs mazin bû li ser xalkê, lê di xwe de bi nasf bû. Herweha dihata naskirin. Êdî piştî vê yekê re jê re rêzeke mazin dihata girtin. Nafseke wî ya ku ji mazinatîya wî ji dihat hebû. Ew ji xirab ne dihata dîtîn. Divêt ku hinekî mazinî hebana. Herweha ji dihata şîrovekirin.

Piştire ku Mavan rabû bû û hatibû ser xwe, êdî hevalên wî ji diçina nig û li nig wî dimênin. Dayîka wî ji li nig wî rûniştî li wî dimeyîzend. Dile wê gelekî û gelekî bi kurê wê ve bû. Gava ku wê kurê xwe di wê rewşê de dîtibû, êdî weke ku bêhne wê biçikêhe lê hatibû. Ji xwe gava ku cara pêşî wilo ew li ser milan dîtibû, êdî xwe li ser lingên xwe ne girtibû û ketibû ardê de. Piştire hinek mirov pêve hatibûn. Lê piştire haya ku kurê xwe li ser xwe ne dîtibû û pêre ne dabû û ne stand bû ji bêhne wê ne hatibû cih. Herweha ew ji ketibû rewşeke ku xirab de. Dile wê gelekî û gelekî êşehe bû.

Piştire ku ew hinekî bi ser başbûne ve diçê, êdî bavê me ji tê nig wî û jê di pirse ku kê ew kirîye wê rewşê de. Bavê me gava ku tê nig wî, êdî pêşîka li nig wî dirûnihê û piştire dikê ku bi wî re bi peyîvê. Gava ku bave me tê û li nig wî dirûnihê, êdî jê di pirsê ku kê ew kiribû wê rewşê de. Piştire ew ji herweha bersivê dide bavê me; ..

*Yabo, pêşîke ez karim vê yekê ji tê re vebêjim. Yê ku ez kirima ve rewşê de weke me mirov ê. Lê ya wî bi min re bû. Ji ber çî ya wî bi min re bû, ez wê ji ji tê re bêmîme ser zimên. Berî nahaka hê ku em bi tememî mazin ne bû bûn lê ku em hineki balix bûbûn, êdî me bidest çûna neçîre kir. Her ku em çûna neçîre, me xwe bi zane nas ji dikir. Çend ku me xwe û xweza ji nas dikir, em biserdiketin. Her ku em bi ser dikevin, êdî bawerîya me ji li me çêdibû. Her ku bawerîye me li çêdibû ji, êdî me rîyên derên dûr digirtin û em diçûna wanderan û me li wanderan ji neçîrtî dikir. Ez vê yekê ji bave xwe re bêjim ku çend ku em biserdiketin me xwe wînda nedikir û em **bitir** ne dibûn. Ji ber ku em bi zanebûnaka bitemen bûn û me ew zanebûna xwe ji bavê xwe girtibu. Tê gotin ku haçîka çî ji de û bavê bigrê wê di jiyane de ji wê yekê meşenê. Me tiştên xirab ne meşandin. Me hertimî zanebûn meşand û bizanebûn meşand. Ev jî ji wê zanebûna me ya ku me ji de û bave xwe girtibû. Ji xwe gotinaka tê hebû yabo, tê carna ji me re digot ku ‘mirovê zane rîya xwe şaş nekê’. Di dewama wê de ji tê bahsa bavkalkên me dikir ji me re. Ez ti carî ji bîr nakim ku dema ku tê ji me re bahsa zanebûna Kawa’yê hasinkar kiribû û bahsa mîrxasîya Rûstemê Zal kiribû. Ez hîç wan ji bîr nekim. Ji ber ku ew pêşîyên me ne. Ew berî me bi gelekî jin bûna û nav û mazintîya wan haya I roj ji hatiye.

Dema ku em diçûna neçîrê, herweha me bi zanebûn dikir. Me bifahm dikir. Me bi sahrizatî dikir. Me bitirtî ne dikir. Di wan deman de ku em diçûna neçîrê de, êdî me balixbûna xwe hema bêja temen kir. Me ji ev fahmkir. Bi min re û bi hevalên min re, yên ku bi min re bûn.

Rojeke herweha em ji male derketin û çûna neçîrê. Lê wê roje ketibû dile me de ku em neçîreke baş bikin. Wê roje ji dile bi şahî bû û kêfe me ji li cih bû. Gava ku me re girt, êdî em çûna neçîrê êdî me kir ku em herina dereke dûr ku neçîrê bikin. Em gelekî di riya xwe de çûn ku em xwe bigihenina dereke baş ji bo neçîrê. Gava ku em çûn êdî hingî em dirêj çûn, êdî em ji nizanin ku em çend dûr çûna. Em wilo dûr çûna, me xwe gahandîya nêzîkî çîyayê Artose. Çîyayê Artose hingî mazin bû û xweş bû êdî li wir me kira serê xwe de ku hinekî kêfe xwe ji bikin û neçîra xwe ji bikin. Piştî her yekê ji me bi dereke ve çû. Lê alîyê ku ez çûme de yabo, li wir ez rastî gelek tiştan hatim. Gava ku ez hinekî dirêj çûm, êdî ez li wir rastî keçikeke hatim ku bi xweşkatîya xwe re aqlê mirov ji serê wan dibir. Bila bavê min ve gotinan li hevberê xwe bêhûrmetî ne pejirenê. Ji ber ku tiştî ku min dît bi ya dile xwe re ezê jê re bêjim. Gava ku min keçik dît êdî wê di dile min de cih girt. Lê min ev yeka ji ti kesekî re ne got. Piştî ku min ew dît û wê di dile min de cih ji girt, êdî piştî ku firsanda min cêdibû ez diçûma wir û min ew di dît. Ew ji dihata wêdere ji ber ku min bibîne. Ew keçeke asîl bû. Di cihê xwe de bû. Rastî û ne rastî zanîbû ku çîya û zanîbû ku jev biqatanê. Li rûmete xwe û rêze min ji dihizirî. Ez ji her weha li rêze xwe û li rûmete wê dihizirîm. Divîbû ku ji ez lê bihizirîm. Ew ji weke min bû. Ew ji weke min mirovek bû û keça mîrekî bû.

Keçikeke gelekî û gelekî xweşik bû û qanc bû. Navê wê ji Kewe bû. Keça mîr Zelo bû. Mîr Zelo mîrekî ku mazin bû û biheybet bû. Li dora wî li herême wî gelek mîr digahana hevdû. Ew biqasî ku bi nave xwe re mazin bû û herweha bizanebûna xwe re ji mazin bû. Li ser herême xwe bi hêz bû û di bin destê wî de 10 hezar sûwarên ku ji bo wî herine mirinê hebûn. De ne, birayekî wî hebû, biqasî ku Mîr Zelo bi qancî û zanebûna xwe re nav dabû, wî ji herweha bi ser hişkbûna xwe û li ti kesekî ne hisandina xwe re nav dabû. Nava wî birayê wî ji Mîr Xalit bû. Mîr Xalit ji kurekî wî hebû û navê wî ji Şîraz. Mîr Xalit gelekî û gelekî hij kurê dikir. Ji ber ku yê wî haft keçên wî hebûn û kurekî wî hebû. Ji ber vê yekê ji gotinaka wî ne dikira dû. Her weha wilo gelekî û gelekî hijê dikir.

Rojeke kurê wî gava ku hinekî mazin dibê, êdî tê dema balixbûna xwe di wê heyeme de. Dema ku kurê wî Şîraz Keçeme xwe Kewe dibîne, êdî dil diavêje ser wê. Lê keçik dil ne avêje ser wî. Ew herweha piştî ku dil di avêje ser keçike, êdî weke demeke di dora keçikê de diçê û tê. Lê keçik jî ji vê yekê pir aciz dibê. Rojeke keçik gava ku ew di dora wê de diçê û tê, xwe digihenê wî û jê re bixweşkatî dibêje ku ku êdî di dore wê de neç

û newê.Lê ew bixwe ji li wê yekê ne hisenê û wê çûn û hatina xwe ya li dora wê berdewam dikê.Piştire Şîraz bi wê dor çûn û hatine re ne sekne, êdî diçê wê ji bave xwe re ji dibêjê.Bavê wî, êdî jê re dibêje ku me tê keçek xwestîya, ma qey ez wê ji tê re nexwezim.Piştire bavê wî Mîr Xalit xabere dişenê ji Mîr Zalo re ku wê were male wî û keça wî bixweze ji kurê xwe re.

Piştire demeke dirêj têve neçê, êdî Mîr Xalit bi gelek sûwaran re rê digrê û tê mala Mîr Zelo ku keça wî bixweze.Gava ku tê ji, êdî bixwe re li ser 40 haspî dîyarîyên tenê û tê ku keçike bixweze.

Lî berî ku ew werin, êdî Mîr Zelo ji keça xwe dihilde hevberê xwe wê yekê ji keça re di bêje. Keça wî ji rastî çîya ji bavê xwe re dibêjê û ji bave xwe re dibêje ku ez wî nekim. Gava ku keçik dibêje ku ez wî nakim êdî bavê wê dirûnihê û dihizirê.Ew bixwe ji Mîr Xalit nasdike ku zilemekî ku çawa ya.Ji ber vê yekê ji dihizirê ku careserîyekê bibîne.Mîr Zelo keça wî ya dî ji heya û ew jî ji wê keçe wî Kewe ne kemtirê bi xweşikatiya xwe ve û rindbûna xwe ve.Bi vê yekê re ew ji di serê wî de hizreke çêdike ku ji wê keça xwe ya ku nave wê Nazêcane bû jê re bejê ku ka ma ka ew erê nekê.Mîr Zelo piştire dirabe û dibake keça xwe Nazêcane û dikê ku bi wê re bi peyîve.Gava ku Mîr Zelo bi keça xwe re di peyîvê, êdî keçe wî ji wî re ji bavê xwe re ne bêje ne û piştire gava ku ten ku keçike bixwezin, êdî dikin nekin wê keçike di dina Şîraz. Piştire gava ku keçikê di dinê de, êdî piştire dawata wan xweş û mazin ji ji wan re tê kirin.

Piştî dawata wan ji dikin, êdî piştire rewşa wan hinekî di rewşa xwe de dimeşê.Kewe ji dibê qey Şîraz, êdî bele xwe ji wê vekirîya.Lê ya rastî ne wilo bû.Şîraz bidizî piştire ji Kewe di şopand.Ew ji bîr nekiribû.Piştire dema ku min ew naskiribû ji wî êdî em herdû bi hev re di şopandin.Ev cara dawîyê ji dema ku me hevdû dîtibû, êdî min û wê biryara xwe dabû ku ez ji tê û dîya xwe re bêjim û ew ji wê rewşê me ji de û bavê xwe re bêjê.Her weha me di nav xwe de qawlek ji kir.Wê roja ku me qawl di nave xwe de kir ji em bi hev re haya ku bû berêvarî em man.Piştire ji ku dem bu berêvarî, êdî ew çû malê û ez hatim ku werima malê.Gava ku her weha ez ketima ser rê de, êdî weke demeke ez meşim ku werima malê.Lê gava ku ez tîm, ne ti ne bê, ew ji min dişopenê bi hinek hevalên xwe re.Gava ku ez hatim ku werima ber cihê ku ezê bi hevalên xwe re hevdîtîne bikim li wir êrîşî min kirin.Min ew çav tirsandî kirin û min kirin ku ew bi paşva gav biavêjên û baz bidin û herin.Lê ez ji di wê heyeme de bidestên wan hatibûma birîndar kirin.Êdî piştî ku ez hatima

birîndar kirin, êdî ez li bendî ti kesekî ne mam û ketima rê de ku werima malê. Di wê heyeme de ji ji min wê ya ku hevalên min ji hatina malê. Lê ne ti ne bê, hê ew ji li wir in û li min digerihin. Gava ku ez hatima ber navende, lê hinekî jê wirde li cihê ku ez lê hatibûm dît in li wir dikevim û dimênim. Li wir haya ku birayê min tê û mîn dibîne, demeke li ser hişê xwe dimenê di wê heyeme de. Piştî ku hişê min ji min diçû êdî pêde di dawîyê de min weke ku raşa mirovekî ku bibînim li min hat û piştî pêde tişteki di ji neyê bîra min. Piştî min caraka çavên xwe vekir ku wa Hozan wê li nig min ê û wê li nav çavên min dimeyîzenê.

Nahaka vêce, va ez li vir im bi sax û serxweşî. Lê piştî min re herweha ku êrîşî min hatibû kirin tiştin hatibina serê wê ez nizanîm. Lê ez vê yekê bawer nekîm. Ez zan nekîm kim êrîş li wê bû bê....

Piştî ku bavê me herweha ji deve Mavan diroka wî jê dihisand, ew ji di cihê xwe de bi hizir bû. Her ku Mavan jê re digot êdî wî ji dihisand û dihizirî. Ma gelo di wê heyeme de ew çî di hizirî? Min ew yeka di wê heyeme de nizanîbû. Lê belê ne zor bû ku bê têgihîştin ku bavê me li ser Mavan û rewşa wî dihizirî. Li ser ka wê çî kiribana di hizirî. Divîbû ku tişteki bihatana kirin.

Piştî ku bavê me hinekî dihizirê di cihê xwe de êdî biryara xwe dide ku hinek sûwarên ku xabere ji Mîr Zelo re bibin bide amede kirin û bişênê. Bila sûwar çûbana û xaber ji Mîr Zelo re biribana ku wê Sadgirt *bi tişteki ku baş û bixêr* bihatane mêhvadarîya wî. Gava ku sûwarên çûbana û ji wî re gotibana wê Sadgirt bi tişteki ku baş wê were mêhvandarîya tê, êdî wê hatibana fahmkirin ku ji bo keç xwestine an ji herweha ji bo tişteki bimirovahî wê hatibana. Di rewşên wilo de gotina 'bi tişteki ku baş û xêr', dibê riya fahmkirine ji çûn û hatinên weha re. Gava ku hinek çûbana û keçek xwestibana an ji wê çûbana ku keçek bixwestina, êdî pêşî xaber dişand ku wê bi tişteki ku baş û xêr wê were mêhvandarîyê. Sadgirt ji û mirovên herême ji vê yekê zanibûn. Hema bêja yên ku vê yekê nizanîbûn ne bûn. Ji ber ku ev gotin gotinaka girîng e. Ji jina haya ku bigihê mêran vê yekê qanc zanin û fahmdikin. Ev gotin weke mifta gotina emê werin ku keç wê bixwezî bû. Herweha biwate bû.

Ev nêzîkatî ji demên berê ve dimenê. Di heyemên berê de mirovan ev nêzîkatî bikar dianîn. Ev nêzîkatî weke nêzîkatîyeke bizanebûn bû. Gava ku ev gotin dihata hole, êdî fahm çêdibû. Lê bi vê gotinê re ne tenê ev gotin hebû. Carna ku yên ku hij hevdû ji dikirin ku ji hevdû re digotin ku *bila malîyên me bimêhvandarî werina nig hevdû*, êdî ev yeka dise dihata fahmkirin. Bi vê yekê re ji hertimî yên ku xaber dibirin ji hertimî

xabereke tenê digotin. Ew xaber ji ev bû. Ew xaber ji ew bû ku 'wê mala filankes wê were mala wê bimehvardarî'. Gava ku ev gotin dihata gotin, êdî di dewama wê de tiştê ku bihatana fahmkirin dihata fahmkirin û bidest amedekerîyên mêhvardarîyê dihata kirin.

Şagirt yanî bavê me ji her weha xwestibû ku ji Mîr Zelo re Xabereke bişenê. Wê tenê xaberek şand bana. Ji wê xabere pêve wê tiştêkî dî ji bo gotinê ne şand bana. Di dewama wê de ji êdî ew wê kara xwe kê û wê çê mala wî. Gava ku lev rûniştin êdî wê derd û mêremê xwe ji hevdû re gotibanan.

Bavê me herweha li gor kevneşopîyên xwe meşîbu. Piştê gava ku bavê me herweha biryara xwe dide, êdî sê çar sûwaran dide amedekirin û piştê wan dixweze nig xwe û piştê gava ku wan dixweze nig xwe ji, êdî birayê me yê herî mazin ji bigotine xwe re bi wan re bi rê dikê û wan bi rê dikê ku herin. Di rewşên weha de ji malê ji yan kurê mazin yan ji bav bixwe diçê. Bave me di wê heyeme de birayê me yê mazin şand bû. Ew ji dihata wê wate ku *em hatina bixerekê û pist me re ji wê bi mêhvanî werîna vir nahaka*. Yanî êdî ji bo xwestina wê werin bû. Bave me ji piştî ku ew bi rê kiribûn êdî li male amedekarîya xwe ji kir ku herê mêhvardarîya Mîr Zelo di wê heyeme de.

Piştî ku biraye me yê mazin û yên ku pêre digihine wir û ji Mîr Zelo re dibêjin ku me xaber anîya û nahaka di rê de ne ku werina malê wa de û bavê me hena. Êdî piştê yên ku vê xaberê di bêjin zêde ti gotinên dî ne bêjin. Ji ber ku êdî piştî vê gotinê re êdî cihê gotinê ya bavê wan bû. Divîbû ku ji wir pêde Mîr Zelo mêhvardarîya bave me û wan erê kiribana û li wan hisand bana. Herweha êdî piştê bave me wê ji wan re rewş gotibana. Piştî ku birayê me yê mazin û ew sûwarên diçin piştê ne bi gelekî êdî bave me ji bi gelek sûwaran re ku amede kirî re bi rê dikeve. Vê carê ji weke cara ku ji birayê me yê mazin re keça Mîr Zengî hatibû xwestin dîye me ji çûbû. Ji xwe di rewşên weha de ti carî mer tenê bi serê xwe neçê. Hertimî ji divît ku jin li nig bê û li gotin û vegotiên ku wê ew bêne ser zimên ji bê hisandin. Ew ji divêt ku biryare bide. Piştê êdî qawl tê kirin.

Anîna jinê bi xwe re rêzeke dide nîşandin. Ew rêz ji reze malê ya û ti kesek ji ne qanc û ne ji xirab wê qancîya malê bin pê nakê. Herweha divêt ku ji wê rêze malê re rêz bê girtin. Ew rêz girtin ji bi rêza ku li ber jine tê nîşandin re xwe dide nîşandin. Di wê rewşê de hertimî gotinaka jine heya. Li wê gotinê haya ku lê newê hisandin ji gotina dawîyê neyê gotin û

biryar neyê hildan. Herweha gotina jine dualî ya. Ya pêşî ya keçîkê ya. Ya piştî ji ya dayîka wê ya. Ya piştî wan ji êdî ya civatê ya.

Gava ku Hêzan biraye me yê mazin bi hinek sûwaran re ketibû rê de û çûbû bû wir, êdî piştî ne bi gelekî re bave me ji bi gelek sûwaran re dikeve rê de û diçê ku herê mala Mîr Zelo. Mîr Zelo mirovakî ku mazin bû. Ji ber wê yekê ji gava ku çûna mala wî li nig wî çêbû êdî dest vala ji çênebê. Şadgirt ji li ser 40 haspî dîyarîyan dide amedekirin û bi xwe re dibê. Di nav wan diyariyen marşên ku bidestan hatina çêkirin ji hebûn. Marşên Cizîre Bota û marşên Kirmanşanê bi nav û deng bûn. Bi asil bûn. Şadgirt ji wan hinek ji bi xwe re biribûn. Ji xaynî wan dîyarîyan ji dîyarîyaka dî ji hebû ku gelekî û gelekî hêja bû. Ew ji binaqs çêkirina wêneye Şahmaran bû. Wêneye Şahmaran wêneyeke ku asil bû. Li her malaka kurden ku xizan ji bana û an ji ku dewlemend ji bana wênayeka Şahmaran ku binaqs hatî çekirin hebû. Rêzeke mazin ji wê wêneye ku dihata çêkirin re dihata nîşandin. Wêneye Şahmaran pîroj bû

Bavê me herweha amedekariyeke mazin kir û bi rê ket û çû. Piştî ku hinekî di rê de di menên piştî êdî digihina mala Mîr Zelo. Dema ku bave me digihê mala Mîr Zelo êdî di bîne ku wa amedekariyeka mazin ji bo pêşwazîkirina wî hatîya kirin. Gava ku bavê me vê yekê dibînê, êdî gelekî û gelekî kefxweş û dilxweş dibê. Piştî hê bêhtir serê wî bilindtir dibê û gelekî û gelekî bişa dibê.

Piştî dema ku bavê me digihine wir û Mîr Zelo ji wî pêşwazî dikê, êdî bihevî derbasî hundir dibin. Gava ku derbasî hundir dibin êdî bavê me û Mîr Zelo di rax hevdû de dimeşin û gelek mirovên ku navserî xwe ne ji di rax wan de û li dora wan bi wan re dimeşin, êdî têne hundur û dirûnihên. Piştî ku têne hundir û li hevdû dirûnihên, êdî Mîr Zelo mêhvandarîyeka mazin ji bavê me dide nîşandin. De ne, tê gotin ku *Mîr mîretîya xwe bi mazintîya xwe dide nîşandin. Mazintîya wî ji di mêhvantîya wî de xwe dide der.* Mîr ti carî nehêle ku li mala wî di mêhvandarîya wî de kêmesîyek derbikeve. Kêmesîyek di mala mîr de bi mirine mîr ê. Ev yeka ji bo mîran hemûkan wilo bû. Mîr Zelo ji mîrîtîya xwe di wê heyeme de şanî bavê me dabû bi mêhvantîya xwe ya ku dide nîşandin di wê demê de.

Piştî ku li hevdû dirûnihên û ku diyarî ji tenê diyarkirin êdî Mîr dema ku wêneye Şahmaran ku dibîne, êdî ji nav Diyarîyan wê derdikexê û kê destê xwe û bi wê bixwe re bêne mezela rûniştinê ya civate. Divirde hêjayî gotinê ya ku divêt ku mirov bêje ku dema ku mîr li diyariyan ne meyîzenê ji, dema ku her kî li diyariyan meyîzenê ji, dema ku wêneye

Şahmaran bibîne, divêt pêşî rajihê wê wênayê û bêne û bide mîr. Ku mîr li civatê ji bê û an ji li dora gelek mirov ji hebin wê vê yekê bike. Dema ku mîr wêna bibînê wê kêf xweş bibê û mirovên dora wî ji ku bibînin wê mazintîya mîr caraka dî bi pejirênin. Wêne Şahmaran li Kurdîstanê weke semboleke asîltîyê ya. Ji xaynî wê yekê ji semboleke xweşikatiyê ya. Şahmaran 10 hezar sal jîn bû û zanebûna her deman pêre hebû. Zanebûna evrene hemûçik pêre hebû. Bi vê yekê re ji Şahmaran Sembole asîltîyê û zanebûne bû. Biqasî ku sembole asîltîyê bû wilqasî ji sembola aşîtiya ji bû. Şahmaran bi xwe re û bi dora xwe re biaşîtiyê jin dibê. Ev yeka ji weke semboleka tê dîtin di jiyane de. Ji bo Şahmaran û waqas wateyên wê yê mazin wêneya Şahmaran di her malê de dihata dîtin. Her weha asîltî û aşîti bi hev re dihata hunandin bi wêne Şahmaran re. Ji ber vê yekê bû ku bavê me wênayeka Şahmaran bi xwe re jê re biribû. Wêne Şahmaran di beyna mirovan de ne bi xirabî dima. Her weha Şahmaran, nêvî mirov û nêvî mar bû û wateyeke wê ji ku girîng heya. Ew wate ji wate jiyane ya. Di demên berî Medan de û di dema Medan de ji jin xwedîye cihekî ku pêroj bû. Xweşikatiya wê û pêrojiya wê ji di wê sembole de çandaka kurdan ji tanî ser ziman. Ew çand ji çanda jine bû. Şahmaran hinekî ji Sembole vê yekê bû. Wate wêne Şahmaran di temenê xwe de çanda jine diparast. Çanda jine ji mazin pêşketibû. Hin bi hin ji bi pêşdiket. Gava ku mirov diroka Şahmaran hisdike ji mirov vê yekê baş û qanc têdigihijê. Rastî bi Şahmaran re mazin tê ser zimên ji bo mirov û rastîyê.

Piştre demeke dirêj têve diçê ku li hevdû dirûhinin. Her ku li hevdû dirûnihên û bi hevdû re diaxivin ji, êdî li hevdû germ dibin û axiftinê di nave xwe de mazin dikin. Herweha navbendiyeka wan ya mazin êdî çedibê. Piştre ku tenê nig hevdû û li hevdû dirûnihin û piştre hinekî bihevre dipeyivin ji, êdî piştre sofraxwerine ji wan re tê amdekirin û piştre bi hev re dibuhurina ser sofraxwerinê. Gava ku dibuhurina ser sofraxwerine ji heya wan li ser hev ê. Hem bavê me û hem ji Mîr Zelo bala xwe baş û qanc didina hevdû di wê heyeme de. Lê gava ku li wan dihata meyîzendin dihata dîtin di her rewşê de ji hevdû xweş bûna. Ev yeka ji ji nêzîkatîyên wan dihata fahmkirin.

Pişti ku li ser sofraxwerine di rûnihên û ku xwerina xwe ji dixwûn, êdî piştre dise bi hev re ji ser sofre di rabina ser xwe û bi hev re diçina mezele rûnistine û carake dî bi hev re di rûnihên û di payîvîn. Pişti vê care divegerihine mezêlê rûniştin, êdî bavê me ji ku dikevîne xaberdane de û gotine tene ser xwestina Kewe. Gava ku bavê me xaberdane dikê bêne ser

xwestine û ku du sê gotinan ji dikê, êdî Mîr Zelo ji fahmdike ku wê gotin gihê kuderê. Piştî ku fahmdike êdî piştire bala xwe bihey dide ser gotina bave me. Bi wî re ji yên ku li dora wan ji bûn herweha bala xwe bihey tînina ser wan. Piştire ku bavê me di peyîvê û piştire gotine têne ser xwestina Kewe û ku Kewe ji dixweze, êdî piştire di wê heyeme de mafê gotinê diçê ji Mîr Zelo re. Mîr Zelo ji hinekî di hizirê û piştire bidest xaberdana xwe dikê. Gava ku bidest xaberdana dikê ji, êdî pêşî hineki ji derdore di peyîvê û piştire ji bahsa rewşa ku bi birê wî re çêbû bû ji wî re dikê. Gava ku ew di peyîvê, êdî mirovên ku li wir ên bi bavê me re hemûkan ji bi bal lê dihisênin. Piştire ku Mîr Zelo gotina xwe têne dawîyê, êdî di gotine xwe ya dawîye de dibêje ku divêt ku mirov bi wê ji bişêwirê. Piştire Mîr Zelo ji nig xwe miroveki ku hertimî li mala wî li nig wî bû û weke saxşakî ku ji mala wî bû û nave wî Hizran bû, dirake û disêne ku herê ji xatûne wî Nêrgizê re rewşê bêje û bêne ser zimên û piştire ew ji ji keça xwe re bêje û bêne ser zimên û piştire hizre wê ji fêr bibê û piştire ew were û ji Hizran bêje û bêne ser ziman û Hizran ji piştire were û ji wî re bibêje û bêne ser ziman. Piştî ku Mîr Zelo ji Hizran re çavdikê êdî hizran ku hê wî ti gotin ne gotî rewşê fahmdike û piştire diçê ku rewşê ji xatûna wî Nêrgizê re bêje û ku ew ji ji keçe re bêje û hizre wê fêr bibê.

Hizran mirovekî ku bizanebûn bû. Ew bixwe li nig Mîr Zelo mazin bû bû. Hê ku ew biçûk bû dê û bavê wî têne winda kirin. Piştire êdî Mîr Zelo wî dihilda malê û wî dide xwendin û piştire ji wî li nig xwe dihêle. Hizran li Cizîre bota ji mabû. Li Cizîre bota xwendina xwe bidawî kiribû. Di wê dema ku ew li Cizîre bota mabû, mîre Cizîre bota ji nêzîkatîyeke baş û bi lê xwedî derketin lê dikê haya ku ew li wir xwendina xwe bidawî dikê. Piştî ku ew li wir xwendina xwe bidawî dikê, êdî piştire Mîr Bota bi gelek sûwaran re wî rê dikê mala wî. Gava ku ew divegerehe malê, êdî piştire ji êdî ew li nig Mîr Zelo dimenê. Piştire Mîr Zelo wî li nig xwe dizewicêne ji. Zerîyeke xwe bi wî re dizewicêne. Hizran bixwe ji bi asil ji herême badinan wanderan bû. Bavê wî ji di dema xwe de Mîrek bû û naveke wî yê mazin ji hebû. Ji bavê Hizran re Mîr Sawqan dihata gotin. Li herême Sorane xwedîye hêzeka mazin bû. Ji gotina di hata gotin ku gelekî û gelekî zane ji bû. Di gotin ku di mala wî de pirtûkxaneyeka mazin hebû. Hertimî demên xwe bi xwendine re dibuhurand. Piştire tê gotin ku êrişeka mazin ji herêmên farisan li herêma wan dibe û piştire ji ti kesek ji wan re sax ne hêlin. Yên ku sax dimênin ji, êdî bazdidina herêmên dîn. Tê gotin ku gelek ji wan tên û xwe di sipêrina mîre bota. Gava ku ew ji xwe

disipêrê mîre bota, êdî mîre bota wan di bin ewlakarîya xwe de dibê herêmeke ku dibin ewlakarîya wî de ya û li wir wan bicih dikê. Hizran, ji wan û kurê mîr bû. Lê Mîr Zelo piştî ku ew hilda bû nig xwe, êdî ew li nig wî mabû. Ji nig wî ne vaqataaha bû. Piştî ku Mîr Zelo wî disenê Cizîre bota ji bo xwendine ji, li wir ji tê gotin ku bi gelek mirovên ku di dema wî de bazdabûn li wir dibîne. Piştî tê gotin ku diçê nav wan ji û rewse wan ji dibîne. Piştî dibîne ku wan ji xwe re rewşeke xweş avakirîya. Lê dise ne menê li wir. Di malê de ji ber ku yê mazin ew bû mîrîtî li wî diket. Lê wî ev yeka erê nekiribû û ji dêla xwe birayê xwe yê ku ji xwe biçûktir û ku navê wî Mîr Hawran bû didêne dewsa xwe û divegerehe. Li nig Mîr Zelo ew weke Mîrekî bû. Gotina wî ji mazin bû. Ji alîyê hunara leşkertiye ve ji dihata gotin ku xwedîyê sahrabûnaka ku gelekî û gelekî mazin bû. Ji aqlê xwe ve mazin bû. Ji alîyê aqil ve bawerîyeka mazin pê hebû.

Hizran gava ku çûbû nig Nêrgizê û ji wê fêr bû bû, êdî piştî hatibû nig Mîr Zelo û jê re gotine wan gotibû. Piştî gava ku gotine wan ji Mîr Zelo re tê gotin û ku Mîr Zelo ji hisdikê ku gotine keçe weke ku dayîka wê xaber şandîya erê ya, êdî piştî Mîr Zelo gotina xwe ya dawîye herweha dibêje ku *xwûde wan li hevdu bihêle*. Ew gotin wate wê ew bû ku êdî biryar erênîya. Piştî êdî Bavê me û Mîr Zelo di wê heyeme de ji cihê xwe dirabin û di nav civate de diçine ruyê hevdu û piştî bidest şahîyê tê kirin.

Piştî ku bidest şahîyê tê kirin, êdî bava me hinek sêwaran ji wir ji bi rê dikê û dişene malê ji ku ji yê ku li malê bûn re ji bêjin ku bidest şahîyê bikin.

Şahî li wir weke sê rojan berdewam dikê. Piştî gelek caran ji bave me û Mîr Zelo li hevdu dirûnihên û Mîr Zelo bahsa rewşên ku berê bûna dikê. Piştî bavê me ji bahsa wê rewşa ku Mavan birîndar bû bû ji ji wî re dikê. Piştî êdî xaber diçê guhê bavê Şîraz ji. Piştî ew ji tê nig Mîr Zelo û bava me û li wan dirûnihê û gava ku wê rewşê ji wan dibihizê êdî pê gelekî nexweş dibê. Piştî ji cezayekî ji dide kurê xwe di wê heyeme de. Lê bave me ne hêle ku ceza bê dayîn. Ji ber ku nexweze nexweşî bikeve naqabîna wan de. Piştî Mîr Xalit jî ji biryara xwe her ku çend jê re zor ji were di vegerehe û ceza nedîyê de. Piştî rewşeke xweş di naqabîna me de dest pê dikê.

Piştî ku li wir sê şev û rojan dawat tê kirin, êdî piştî ji wir mirovên ku bi bavê me re çûna wir bûke ji bi xwe re kar dikin û bi hev re tene malê. Gava ku tene malê ji Mîr Zelo ji 3 hezar sêwar bi wan re

dişenê. Piştî ew ji bi gelek sûwaran re dikeve rê de û piştî ku ew diçin, êdî ew ji diçê ku şahîya keça xwe bibîne. Gava ku ew diçê wir, êdî ew ji weke mîrekî tê pêşwazî kirin û gelekî û gelekî hûrmet û rêzeke mazin jê re tê girtin. Ew ji li wir dimêne haya ku dawata keça wî xilas dibê.

Piştî ku dawat xilas dibê, êdî ew ji bi gelek sûwaran re dikeve rê de û divegerehe mala xwe di wê heyeme de. Lê berî ku bi kevine rê de, êdî bave me ji li 40 haspî diyarî tenê ji bo wî dide amedekirin û bi rê dikê. Ji xaynî wî ji her yekê ku hatibû ji diyarîyan dide wan. Dile hemûkan ji herweha êdî pir xweş dibe û piştî ji bo demên piştî ji sozê didina hevdû ku bi ser hevdû de her dayîmî herin û werin. Piştî vê yekê re, êdî piştî ji li ser soza xwe dimênin û her dayîmî bi ser hevdû de diçin û tên. Her ku tenê nig hevdû ji, êdî bi dilekî ku xweş li nig hevdû dimênin û dile hevdû bi hevdû re xweş dikin.

Herweha êdî piştî Mavan û kewe ji digihêne hevdû û piştî jiyana wan ya xweş çêdibe û berdewam dikê. Kewe ji û Mavan ji dile wan xweş dibê. Wan gelekî û gelekî hij hevdî dikir. Dile wan gelekî û gelekî bi hevdû ve bû. Bi hijkirineke wilo hij hevdû dikirin ku mirovan di dît dile wan bi wan ve dima. Hingî herweha bi dilekî ku mazin wan hij hevdû dikir. Mirovên ku ew dîtî hijkirine di dile wan de yê ku ji bo hevdû di dît. Piştî ji gelek mirovên ji evîna wan dixivî. Gelekan bahsa evîna wan dikir. Piştî ku ew gahabûna hevdû hê bêhtir hij hevdû kiribûn. Carna ku Kewe di nav jinan de dirûnişt, êdî hinek jinan jê di pirsî ku temenê wilqasî jev hij kirina wa çîya. Kewe ji hinekî bifihet dikenî û bersiva wan dide û digote wan, temenê wê ya dile me ya, ku ji bo hevdû ya. Gava ku Kewe wilo digot hinekan jî ji wê gotinê bi tememî fahmedikir. Gava ku wê wilo digot êdî hinekan caraka dî di pirsîn ku ma ka ya dile wê çawa ye an ji çî ya. Piştî Kewe ji wan re gotin bi gotin weha digotin; dema ku rêze me li hevberê hevdû ne mir, êdî evîna me hertimî wê bi me re bêhtir hertimî wê mazin bibê. Lê ku di dile mirov de ew ne bû, êdî ku hebê evîn ji piştî weke qatak qaşa dihalihê û diçê. Di rastîya van gotinên de ji hinekî ji mirovan ji bêfahm dihatin. Lê ku wan mirovan di dît ku Kewe çend bidile ku xweş tene ser zimên, êdî li wê xweş anîna wê ya ser zimên dimeyîzandin û biryara xwe didan ku çend gelekî û gelekî hij hevdû dikin. Hijkirin dil xweş dikê. Digotinê de dil weke ku zanibê ku tê dîtî bi çavan tenê xwe û ser ziman.

Rewşa birayê min Mavan û jinbira min Kewe ji ev bû. Piştî ji jiyana wan baş dibê. Ji jiyana xwe baş didomênin. Piştî kurekî wan

pêşî çêdibê nave wî ji dikina Nabend.Nabend kurekî ku gelekî û gelekî delal e.Piştire gelek keçiken wan dibin.Haft keçiken wan dibin. Nabend dibê birayê haft xweşkan....

Lê ka em nahaka berî ku wan bênina ser zimên, ez bahsa birayên xwe yên dîn bikim.Piştire rewşa wan ji xweş dibê.Lê hinek têne serê wan ji.Her çar birayên min yên dîn ji piştire ku Mavan ji weke Hêzen digihê mirede xwe, êdî dimenina bitenê.Ew xwe wilo hîs dikin.Piştire êdî hertimî demên wan bi hev re dibin.Lê Mezan û Argûşar ji, herdûken ji tiştê ku tê serê wan weke Mavan dibê.

Mezan û Argûşar piştî ku Mavan tê zewicandin, êdî gelek caran bi hev re diçina neçîre û mêhwandarîyê li nig mala bavê Kewe.Piştî ku Kewe û Mavan tenê nig hevdû, êdî piştire çûna mala me û hatina bi ser me de ya mala Mîr Zelo zêde dibê.Bi ve çûn û hatine re, êdî birayên min hemûkan ji diçin û tîn.Lê piştire gava ku Mezan û Argûşar digihênê hevdû û êdî li wanderan dimênin piştire rewşek ji bo wan ji dest pê dikê.

Rewşa ku ji bo wan dest pê dikê ji êdî hin bi hin dibê weke ya Mavan.Lê ya wan hinekî cûdatira ji ya wan.Rewşa wan hinekî bidizîka dimeşê, birêve diçê.

Piştire ku çûn û hatina me û ya wan bi ser hevdû de dest pê kir, êdî piştire rojeke gava ku herdû birayên min Mezan u Argûşar ku diçina wir mêhvantîyê bi bave me re, êdî li wir çavên herdûyan ji her yekê bi keçikeke dikeve.Herdû ji divêt ez bêjim ku jev xweşiktirin.Piştire gava ku ewan û Mezan û Argûşar hevdû dibînin, êdî dile wan diçê ser hevdû.Piştire gava ku bavê me wan bi xwe re têne û ji mêhvantîyê tê malê ji, êdî piştire ew rê digirin û diçina wir ku wan keçikan bibînin.Keçikan ku ew hijê dikin ji yek ji wan ji xweşka Kewe Hêvjîne ya.Ya dî ji hevala wê Mende ya.Mende gelekî û gelekî xweşik e.Di nav hevalên wê de nave wê bi xweşikatiya wê derketîya.Hingî xweşik û pak e.Piştire rojeke gava ku Mezan û Argûşar diçina wir bi mêhvantîyê, êdî çavên wan bi hevdû dikeve û dil wan dikeve.

Gava ku çavên wan bi hevdê dikevin, êdî dile hevjiñe diçê ser Mezan û yê Mende ji diçê ser Argûşar. Piştire ji êdî hertimî Argûşar û Mezan digihênê hevdû û diçina wir ku wan bibînen. Ew ji gava ku ew têne nêzîkî herême wan êdî ew ji bi hêncete av anîna ji kahnyê ji malê derdikevin û têne nig wan.Her weha gava ku têne nig hevdû ji êdî demên xwe yên dirêj bi hevdû re dibuhurênin.Piştire ew rewşa wan demeke dirêj weha berdewam dikê.Lê rojeke her weha gava ku Mezan û Argûşar têne wir ku wan bibînin û Hêvjîne û Mende ji ji malê derdikevin û ten ku wan

bibînin, êdî gava ku têne ber kahnîyê lê hinekî jê wirde ku digihenê hevdû, êdî piştê jinaka pîrebî ku li wir jin dibû êdî wan dibîne û rewşa wan dide kifş kirin. Piştê gava ku rewşa wan her weha tê kifş kirinm êdî piştê weke demeke ji ew hevdû ne bînên. Mezan û Argûşar ji piştê demeke bi wî alîyê ve neçin. Ne çûna wan ji hinekî ji fihetîya wan tê.

Piştê ku demek têve diçê, êdî piştê Mezan û Argûşar ji biryara xwe dîtîn û bi hev re dikin ku herina wir û wan bibînin. Ji ber ku dile wan zore di de wan. Ji ber ku dil bi evîn e.

Di wê dema ku wê jina pîrebî ew kifş kiribûn û ew dabûbûna kifşkirin, êdî piştê ne Hêvjîne û ne ji Mende demeke ji malê ji dernekevin. Piştê Hêvjîne ji malê derdikeve. Piştê ku bavê Hêvjîne rewşê dibihîzê, êdî piştê keça xwe dihilde hevberê xwe û jê re herweha di peyîvê. 'Keça min ku dile tê hebe bila werin û tê bixwezin. Ti ji êdî gahayî'. Gava ku bavê wê her weha dibêjê, êdî piştê Hêvjîne ji dikê serê xwe de ku carake dî ew dît wê jê re bêje ku bila werin û wê bixwezin. Lê Hêvjîne wê vê yekê bi dev ne gotibana. Li gor kevneşopîyan wê tevgerehe bana. Gava ku li gor kevneşopîyan tevgerehe bana ji, êdî wê Hêvjîne ji rajê desmalka xwe ya sipî ku dora wê naqskirî wê hinek hinê kê nava wê de û bide destê wî. Êdî ew wê rewşê fahmbike. Hêvjîne karibû tenê desmalkê ji bidîyêde. Lê gava ku hinek hine bikeve nava wê de, êdî ew yeka tê wê wate ku ew dibêje ku 'dê û bave min rewşa me zanin û bavê min gotîya bila werin û tê bixwezin'. Lê gava ku desmalk bi tenê ne bê hine werê dayîn êdî ew tê wê wate ku 'me hij hevdû kirîya. Gava ku herweha desmalk hata dayîn ji, êdî piştê herdûkan jî ji dev û bavê xwe re dibêjin. Lê ku hine di nav de hebê, êdî ew ji tê wê wate ku 'divêt ku werê û bixweze'. Divirde divet ku mirov bêje ku gava ku hine di wê rewşê de weha keta nav desmallê de, êdî ev yeka tê wê wate ku *divêt werê kirin*.

Divirde hêjaye ku divêt ku mirov du sê gotinên dî ji bêne ser ziman. Ew gotinên ji herweha ne. Gava ku hine kete nava Hamawiyê de, êdî tê wê wate ku gava ku kurik neçê û keçike ne xweze we keçik hinekî zirere wê bibîne. Ji ber ku wê jina pîrebî ew dîtibûn ku bi hev re ne û navê wan derdixstibû. Ev yeka ji hinekî girîng bû. Divîbû ku Mezan ev yeka li ber çavên girtibana û divîbû ku evîna xwe li ardê ne hiştana. Gava ku piştî ku desmalka bi hine kete destê kurik de, êdî divîbû ne ew û ne ji malbata wî bisekinîyana. Divîbû ku diçihde biçûyan û keçik bixwastina. Ji alîyekî dî ve ji Hêvjîne dibû xweşka Kewe. Kewe ji bi Mavan ji re zewicîbû. Mavan ji birayê wî bû. Her weha di wê rewşê de ku tiştêkî ku xalat bihatana gotin li ser wan wê ne tenê wan eşand bana û birîndar

kiribana. Wê Kewe û Mavan ji êşand bana û birîndar kiribana. Mezan ji vê yekê ji baş zanibû. Wî kevneşopî û adetên xwe baş û qanc zanibû. Wî nîrx û çanda xwe baş û qanc zanibû.

Hevjîne ji nîrx û çanda xwe zanibû. Wê ji zanibû ku wê çawa û di çi rewşê de tevgerê ban. Tiştê ku wê kiriban ji bo herdûyan bû û tiştê ku wan kiribana wê ji bo herdûyan mabana. Piştê ku di dema xwe de ji kare xwe ne kiribanan, êdî wê gotinên, ‘wêna wilo got’ an ji ewêha wilo got’ an ji ‘wîna wilo got’ an ji wênaha wilo got’ û hwd. Divîbû ku bi gelek gotinên ku ji deve xalke derketibana re meşkul bûbanan.

Ji bo ku her weha tiştê ku ji bo wan û li ser ne hatana gotin êdî divîbû wan tevgerê mazin kiriban. Êdî ew ne hinek evîndarên ku di kûrçikan de hevdû di dîtin bûn. Êdî evîna wan baş di hata zanîn û xalkê ji li ser gotûbêj dikir. Yê ku li ser gotûbêj dikirin, êdî digotin ku ma gelo wê kengî dawate wan bibê. Li ser vê yekê her weha nîqaş di serê mirovan de dihatina kirin. Ji ber wê yekê ji çend ku zûkane wan destê xwe girtibana ji wan re qancîr bû. Wan ji vê yekê zanibû. Gava ku Hêvjîne desmalk dabû dest Mezan, êdî Mezan rewş fahmkiribû û piştê gava ku vegerehebû malê, êdî li ti deran ne sekinîbû û çûbû li hevberê bave me sekinî bû û jê re rewş vegotibû. Gava ku bavê me rewş hiskiribû û têgihîştibû, êdî piştê dicihde ne hiştibû ku di ser ve dem bi buhurê mirovên navserî xwe dabû bûna hevdû ku bikevina rê de. Berî ku ew herin weke ku di dema Hezan û Mavan de bû, êdî li pêşî çend sûwarên şandibû wir bi gelek sûwarên diyarîyan re. Wê care gava ku sûwarên ku li pêş herin ji divêt ku diyarî bi xwe re biriban. Da qana bihatana zanîn ku berî hingê ji haya bavê keçike û kurik ji rewşa wan hebû û levhatin kirina û nahaka ji dawata wan tê kirin.

Piştî ku xalke ji êdî her weha sûwarên ku bi diyarî dîtin, êdî wê fahmkiribana ku dawat heya. Piştê êdî ne tenê mala de û bave zave û bûke, êdî malên dorê ji wê kara xwe kiribanan. Her weha êdî rewş wê bi dawate re bihatana taçkirin. Piştê ku herweha sûwarên ku li pêş hatibûn pişt wan re hema bêja ne bi gelekî re wê êdî xêlîyên dî ji wê hatibanan. Sûwarên pêşî *xêlîyên* pêşî ne. *Xêlîtî* her weha divirde divêt ku mirov bêje ku gelekî û gelekî rez û rûmeteke mazin di nava xwe de diparast.

Piştî hatina xêlîyan re, êdî dezgîren tê kirin. Bi kirina dezgîrenê re, êdî ew dibûna *dergîsî* ji hevdû re. Êdî ew *dergîsîyên* hevdû bûn. *Dergîsîtî* haya kirina dawate tê berdewam kirin. Di *dezgîrenê* de gelek diyarî tenê dayîn ji bûke re û di *ceyîzê* bûke de ku kêmesî hebin di wê demê de tene temem kirin. Piştî ku kêmesîyên *ceyîzê* hatina temem kirin, êdî *şeve hine*

tê li darxistin. Gava ku şeva hine hata li darxistin, êdî di şeva hine de telîya zave ya qilîçankê tê hinekirin û pêre ji telîye bûke ji ya qilîçankê û kafamista destê wê tê hinekirin. Car bi car jî ji dêla telîya wê ya qilîçankê di destê wê de serê her pênc telîyên wê têne hinekirin û pêre ji serê her pênc telîyên lingên wê ji têne hinekirin. Êdî haya ku hine ji dest û lingan ne çûyî bûk û zava dawata wan bidest tê kirin û ew diçine mala xwe di wê heyeme de. Piştîre ji dawat tê berdewam kirin haya 40 şev û rojî. Lê haya herî girîng ewê ku dawat piştî ku bûk hata anîn piştîre ne bin sê rojan re berdewam bikê. Piştîre ji gava ku bave me dawata Hêzan û Mavan kir, 40 şevî û 40 rojî dawat li darxist. Ev yeka ji li gor derfetan dihata kirin. Lê axlabe ji Mîr û mirovên mazin vê yekê dikirin. Bave me ji ji aslê xwe vê digaha mîran û her birayê me ji her weha wê kêlîkê keçên mîran ji xwe re anîbên.

Piştî dezgîren tê kirin û piştîre ji şeva hine ji tê kirin, êdî piştîre kare dawate dihata kirin. Dawat gava ku kare wê dihata kirin, gelekî û gelekî ji bo ku xweşik bê çûn û hatin bû. Her weha di tevgerike mazin de bûn. Piştîre ku şeva hine ji hatibû kirin, êdî piştîre bidest amedekarîyên dawate dihata kirin. Di wê demê de ji bavê me û xalk ji alîye me ji hêdî hêdî bi nofan dihatin. Piştîre gava ku gahabûna dema ku wê dawat bê kirin, êdî hama bêjeyên ku wê tevî dawate bûbana hemûckan hatibûn.

Piştîre gava ku mirovên ku wê werin û ku hatibûn, êdî dawate ji bidest pê kiribû. Mîr Zelo û bave me ew cara duyemîn bû ku her weha ji bo dawate têne nig hevdu. Dû keçên Mîr Zelo ji birayên min re hatibûna xwestin. Ji ber vê yekê ji ew dawat pir lê dihata hizirandin ku baş bibê. Gava ku herweha ji malekê ji maleke dû keç bixwastana û bibê, êdî herweha dawataka ku gelekî û gelekî li ser tê gotûbêjkirin tê kirin û gelekî û gelekî dawataka xweşik û mazin tê kirin. Wate wê yekê ji hebû.

Ji birayê min Mezan ji re dawataka ku gelekî û gelekî xweşik û mazin hata kirin. Dawataka wilo jê re hata kirin ku ji haft dîyaran jê bê axiftin hatibû kirin. Hingî xweşik û mazin û kêmesî hatibû kirin.

Weke dawata birayê min Mavan ku dawata hata kirin û piştîre êdî hinek mirov li wir jev bala bû, êdî piştîre vegerehendin dest pê kiribû. Lê vegerehendin di aslê xwe de vegerehendina nû dest pê kirina dawate bû. Êdî wê li mala me li wir wê dawata mazin li dar hatibana xistin. Bave me wilo di serê xwe de çêkiribû ku dawat 40 şev û 40 rojî berdewam bikê. Piştîre wilo bû. Dawate 40 şevî û 40 rojî berdewam kir. Piştîre ku dawat xilas bû, êdî Mezan ji bi Hêvjîne re çû qasre xwe û têde bidest

jiyana xwe kirin. Jiyanaka xweş êdî li hevîya wan bû ku jîn bikin. Piştre êdî ji bo wan gelekî û gelekî xweş bû.

Her weha rewşa Mezan bi xweşik û bidil hatibû cih. Lê belê hê rewşa Argûşar ne wilo bû. Lê divêt ku ez bêjim êdî rewşa zor ji nahaka pêve ji bo wî dest pê dikir. Vêce nahaka ez ji te re bêjim ku çawa û ji ber çi rewşa wa ya zor êdî ji nahaka pêve êdî ji bo wan dest pê dikir. Rewş wî û Mezan bi Hêvjîne û Mende re tê bihistin. Piştre bi lezeke re mazin dikevina devre de û rewşa Mezan xweş dikin. Lê rewşa Argûşar xweş nebê. Bavê Mende Mîr Biran hê ku ew biçûka ji bo wê sozek daya û gava ku ew rewş tê bihistin ji, êdî ew soz ji tê bîre mirovan ku soz ji wan re hatîya dayîn.

Bavê Mende hê ku ew di zikê dîya xwe de ya, bave ji bo wê soze qut dikê. Ew ji çawa tê qut kirin êdî wê ji nahaka ji tê re bêjim....

Rojeke bavê Mende û kurxale wî Mîr Zana bi hev re mazin dibin. Di demên ku ew biçûk de ne gelekî û gelekî hij hevdu ji dikin. Xwerin û vexwarina wan dibêjin jev cuda ne diçû. Hingî her weha bi hev ve girêdayî bûn. Bi hev re mazin bûna. Bi hev re gava ku mazin dibin êdî bi hev re diçina neçiran xwe ji dikin. Kar û barê xwe hertimî bi hev re dikin. Hingî wilo bi hev ve bûn ku serê yekî biêşehene yê di dikete ardê de. Hevaltî û hogirtîye wan ya ji hev re mazin bû. Li her dere li nig hevdu bûn. Gava ku biçûk bûn ku dema ku yek çûbanan ser yekî ji wan yê dî dihilde hevberê xwe di wê heyeme de. Hertimî ku di ketina şeran de ji bi ser hevdu re dihatin.

Piştî ku her weha bi hev re mazin dibin, êdî bi hev re hemû tişt kirina bi hev re ji dise di nava wan de berdewam dikê. Mirovne wilo jev re başbûn, ku dema ku mirov bahsa wan dikê divêt ku mirov bêje ku xûde wan bisitirenê. Qancî ku di nava kê de bê, divêt ku mirov bidilekî ku xweş û baş pêşwazî bikê. Qancî hertim qanc a. Pêşîyên me gotina, *ji qancîyê xirabî û ji xirabîyê ji qancî dernekev. 'Le gotina, ' mirov kere xirabîyê biqûlûbêne qancîyê.* Gotinka pêşîyên me yeke dî ji her weha heya. Tê gotin ku dibêjin ku *ji qancîyê ne tirsan, qancî ku qancîya mirov bê.* Em ji qancîyê ne tirsihin. Hertimî qancî di dile me de ya. Me di dile xwe de qancî gelekî bicih kirîya. Ji ber ku qancî hertimî qanc a. Me ji qancîya bahs kir. Ji ber wê yekê em hinekî dî ji li ser wê bi sekinin. Lê em hinekî li ser qancîya dil bi sekinin. Ji ber ku Mîr Biran û Mîr Zana jev re qancîya dil afirand bûn. 'Qancî ku ji dil bê, divêt ku newê ji bîr kirin'. Ev gotin ji ji pêşîyên me meya û em nahaka tênina ser zimên.

Gava ku Mîr Biran û Mîr Zana têne dema zeweca xwe ji, êdî di demekê de zeweca wan tê kirin. Piştre bi hev re jiyana xwe berdewam

dikin.Lê piştî ku dizewicin, êdî ew şahîya wan di dile wan de wilo ne menê.Seba wê yekê ji heya.Ezê nahaka seba wê ji te re bêjim.

Piştî ku dizewicin, êdî piştîre di sala wan ya pêşî de ji herweha ew dil şahîya wan berdewam dikê.Piştî sala wan ya pêşî ku dem diqûlibê sala dî, êdî xatûne Mîr Biran bi halakî dibê ku zarokak jê re dibê.Gava ku Mîr Biran dibihizê ku xatûne wî bi halakîya, êdî gelekî û gelekî kêfe wî tê û hingî bi kêf dibê ti dibê qey wê ji kefe ji cihê xwe bifirê lê tê.Lê Mîr Zana ne wilo ya.Ji ber ku xatûne wî ne bi halakî ya.Ew ji gelekî û gelekî dixweze ku xatûna wî bi halakî bê. Lê çî dikin û çî nakin xatûna wî bi halakî ne bê.

Piştî ku xatûna Mîr Biran bi halakî dibê, êdî piştîre ku 9 mihên wê temem dibin, êdî zaroka wan tê dinyê û pê ji gelekî û gelekî kêfe wan tê. Herweha haya haft salan hersal xatûna Mîr Biran bi halakî dibê û zarokaka wê çêdibê.Zarokên ku jê re çêdibin ji hemûken ji kec ên.Piştî haft salan haft keçên Mîr Biran çêdibin.Keçên wî her ku mazin dibin û yek ji wan ji ya dî xweşiktir dibû.Lê hê ku Xatûna Mîr Biran bi zaroka xwe ya haftemin bi halakî bû, êdî xatûna Mîr Zana ji bi halakî dibê û piştî ku zaroka xatûna Mîr Biran çêdibê piştîre êdî zaroka xatûna Mîr Zana ji çêdibê.Xatûna Mîr Biran cara hafte min ji keçeke tenê dinyê.Lê Xatûna Mîr Zana di sala xwe ya haftemin de kurekî tenê dinyê.

Gava ku Mîr Zana herweha dibîne ku kurekî wî çêbûya, êdî gelekî û gelekî kêfe wî tê û dile wî xweş dibê.Ew haft sal bûn ew ji û jina wî ji li bendî wê kêlikê bûn.Ji ber wê yekê ji gelekî û gelekî kêfe wan tê.Piştî hertimî herdûkan ji kurikan xwe ve bûn.Lê piştî wê yekê êdî hinekî weke ku dile Mîr Biran ji ne xweş bû bû.Piştîre ku demek têve diçê êdî rojeke Mîr Zana fahmdike ku Hinekî weke ku dile Mîr Biran şikestîya.Piştîre gava ku ew her weha kifş dikê êdî xwe nêzîkî wî dikê û dikê ku jê bi pirsê ku ka ma ka çima dile wî wilo şikestî tê xuyakirin. Gava ku Mîr Zana nêzîkî Mîr Biran dibê û jê di pirsê ku ka çî wî heya, mîr Biran dibêjîyêde ku tişteki wî nîn e.Lê Mîr Zana fahm kiribû tişteki wî heya.Lê ew cara pêşî bû ku Mîr Biran ku wî jê pirsibû ku çî wî heye û tişteki wî hebû û jê re gotibu ne tişteki min nîn e.Vê yekê ji bala wî kişandi bû.Ji ber ku bala wî kişandi bû, êdî di dile wî de ji mabû.Lê Mîr Zana tişteki di wê heyeme de kifş nekê.Tişteki nede kifşkirin.Lê tişteki weke ku di serê wî de hebû û ew ji gelekî û gelekî li ser di serê xwe de dihizirî.Lê ka çî bû.Lê wî ji ne gotibû.Me ji ber çî ne gotibû.Piştîre herweha Mîr Zana ji ji xwe pirs di pirsin û bersiva wan ji xwe dixwest.Lê wî ti bersiv ne dide.Ji ber ku yê ku bersivê bide ne ew bû.Yê ku bersiva pirsên ku di serê wî de

çedibûn bidana Mîr Biran bû.Lê Mîr Biran ji di wê heyeme de hisandî bû ji dêla ku bersiveke bide.Her ku çî di serê wî de hebû wî xwe tenê bi xwe re hiştibû di serê xwe de.Lê carna gotinaka pêşîyên me heya, dibêjin ku gava ku tiştek di serê tê de an ji di dile tê de hebe û ti ne bejê ji yekî re an ji ti bi yekî re hevpar nekê tê bi paqe.Bi rastî wî weke ku Mîr Biran ji di wê heyeme de di rewşeke wilo de bû.Lê xwe digirt.Ji dêla ku ku çî di serê wî de hebê hevpar bikê di serê xwe de dihişt.Lê haya kengî wê karibana bi tişta di serê xwe de bi tenê bijîyana.Ew ji wê demê dabana xuyakirin di demeke kin de.

Mîr Biran û Mîr Zana di wê heyeme de bi bédeng tenê malê.Piştî ku Mîr Biran ji Mîr Zana re tiştek ne gotibû, êdî di serê Mîr Zana de mazin cih girtibû.Piştê gava ku Mîr Zana tê malê û xatûna wî ji jê re xwerine çêdikê û di dêne ber wî ku bixwe ji lê heya wî ne li wir ê.Ka heya wî li kuderê bû.Dibêt ku heya wî li ser Mîr Biran bû.Ew ji di serê xwe de çûbû ka çûbû kudere.Xatûna wî gava ku xwerine têne û di dêne ber wî û dû dengen ji gazî wî dikê ji weke ku ew hisnekê.Gava ku xatûna wî ji bo ku bêjiyêde bidest xwerine bikê ji cihê ku xwerine vala dikê gazî wî dikê.Lê ew gazîkirina wê hisnekê.Wê yekê di wê heyeme de bala xatûna wî kişandi bû.Mîr Biran Mîr Zana dabû hizirandin.Mîr zana ji bi hizirandina xwe re xatûna xwe li ser xwe dabû hizirandin.Her weha hizirandinê hizirandin bixwe re anîbû.Lê di wê heyeme de çend ku xatûna Mîr Zana fahm kiribû ew bi hizre ji deynekiribû.Her rewşê, ew ji li demeke ku jê di pirsê digereha di serê xwe de di wê heyeme de.Haya ku caraka dî xatûna wî gazî wî kiribû ku bidest xwerina xwerine bikê û ku wê gazî wî kiribû û ew ji hatibû xwe û bidest xwerine kiribû û piştê haya ku wê ji kare xwe xilas kiribû û hatibû li nig wî rûniştibû ji ne wê tiştek jê pirsî bû û ne ji wî tiştek di wê heyeme de gotibû.Lê wê ji weke ku kiribû serê xwe de ku jê bi pirse ka ma ji ber çî wilo bi bédeng û bihazn e.Wê ti carê haya wê kêlikê mêrê xwe wilo bi hizir û bi bazn ne dîtibû.Piştê gava ku ew ji hata ser xwerine, êdî kiribû serê xwe de ku jê bi pirse ka ma çî wî heya, di wê heyeme de.

Piştî ku xatûna Mîr Zana li nig wî rûniştî bû piştê weke kêlikêkê wê heya xwe biribû ser wî di wê heyeme de.Lê wê ku heya wî ji wê yekê nebê li xwe anîbû.Di rastîyê de wî ne ku li xwe anîbû, ji ber ku di serê xwe de ne li wir bû, êdî di serê xwe de diçû ji wir.Sedema wê bédengîya wî ji ev yeka bû.Le xatûna wî ji haya wê kêlikê ew wilo ne dîtibû û ew yeka ji ji wê re gelekî û gelekî bi bal dihat.

Di wê dema ku li ser xwerine de bûn xatûna wî tişteke jê ne pirsî bû. Careke dû cara kiribû ku bi pirsê. Lê carake dî wê ji wê kirina xwe bi paş ve gav avêtibû. Weke ku bixweze ew bixwe jê re bêne ser zimên her ku çî di serê wî de bu xwe dabû bû bi paş ve. Lê wê ji ku mêrê xwe wilo bi hazn di dît li dile wê ji dixist. Dile wê ji diêşand. Berî hingî bi çend kêlikan çend Mîr Zana bi zin û jan bû. Lê piştî bi çend kêlikan çend bê zîn û jan bû. Di demeke kin de her weha li wî hatibû. Berî hingî gava ku berî ku Mîr Zana ji malê derbikeve çend bi zîn û jan bû. Lê ku çûbû derve û piştî ku hatibû hundir weke ku wê zin û jan xwe ya li ser xwe ji derve bi hêle û were hundir lê hatibû. Wê yekê ji di bû sedema pirsan di serê wê de.

Mîr Zana ji di serê xwe de dihizirî û dihizirî. Her ku haya wê kêlikê ji jina xwe re tişteke ne gotiba ji tişteke di serê wî de hebû û ew gelekî û gelekî dihizirand. Berî hingî di her deme de gava ku tişteke pêre çêdibû û an ji ku tişteke li serê wî aliqî bana pêşîka dihat û ji xatûne xwe di pirsî. Tişteke ji xatûna xwe veşartî ne dihişt. Piştî wêqasî re gava ku herweha li ber xatûna xwe ew bêdeng dima, êdî di serê xatûna wî de ji pirs dida çekirin. Ew mirovne ku gelekî û gelekî hij hevdû dikirin bûn. Tişteke ji wê ji wî nahatibû veşartin û tişteke ji wî ji we nahatibû veşartin, haya wê kêlikê. Çî veca, nahaka li ber hevdû bi bêdeng bûn? Piştî ku Mîr Zana li ber wê bi bêdeng mabû, êdî ew ji li ber wî bi bêdeng mabû. Herweha bêdengîyek di nav wan de çêbû bû. Bêdengîyeka ku di serê mirov de pirs dide çêdikirin bû. bêdengîyeka ku mal dikira qasraka bi tirs bû. Herweha rewşek serdest bû.

Haya ku wan herweha xwerina xweribû ji di nav wan de bi bêdengîyekê serwerî xwe berdewam kiribû di nave wan de. Piştî ku xwerina xwerin êdî piştî Mîr Zana çû mezela rûniştinê ku lê rûnihê. Wê weke bêhneke dî êdî mêhvan hatibanan mala wan ji bo ku li civata Mîr Zana rûnihên. Piştî ku Mîr Zana ji ser sofraya xwerine rabû ser xwe û çû mezela ku wê lê civat wê were rûniştin, êdî piştî ne bi gelekî wê mêhvanên civatê ji wê bidest hatine kiriban. Lê berî ku mêhvan werin, êdî pêşîka wê xatûna wî sofraya lev bide hevdû û piştî ji wê fêkî û şîrenîyên ku dêne pêşîye mêhvanan wê bide amedekirin. Piştî êdî wê ku dema wan hebê wê hinekî li hevdû ji rûniştiban. Lê axlabe ji wê yekê re dem ne dima. Ji ber ku haya ku wê firaxên xwe lev dide hevdû û tiştên ku dêne ber wan amede bikê wê hatiban. Her weha wê ji zanî bû. Ku lev hinekî berî ku ew hatiban, êdî wê jê pirsîbana sedema wê bêdengbûna wî. Ji ber ku wê yekê di serê wê de cih girtibû.

Li male ku mala çend mazin an ji biçûk bana li male kar û bare male axlabe ji dikete ser milê jine de. Ev yeka weke nêzîkatîyeke xweze dihata dîtîn. Jin bi çêkirina xwerine ve here. Jin bi dergûşê (zarokê) ve herê û şîr bidîyêde. Jin bi dohtina sawalan ve herê. Jin çêkirina tapikan ve here. Jin bi av anîbûne ve here. Jin bi maliştin û şîştinê ve here. Jin bi li hevdan û berhevdane ve here. Jin bi cih dayîn û dayihevdûbûne ve here. Jinê bi dirûtin û çêkirine ve herê. Jin bi tayara ve herê. Jin rajê adûdeya xwe û here hinek kereng bide hevdû ji şîve re. Jinê herê hinek gûriz û tolik bide hevdû û bêne û pêşî bikelenê û piştire biqalane. Jin şîre xwe bide hevdû ji sawalan û germ bikê û bimeyenê û bikê mast. Piştire ku bû mast bikê meştê de u bi keyenê. Piştî keyandinê re êdî dewê xwe vala bikê û piştire bibê û bikê kêzîna kahnîyê de ji bo ku bicemidê. Ji keyandinê nîvîşkê ku bidest xistî ji hinekî sor bikê û bike cêr de û hilêne ji bo demên dîn yên xwerine...

Her weha kar û bare wê yê jiyane gelek bû. Temenê jiyane hema bêja wê çêdikir. Gelek caran bi ser vaqas karên de bi merê xwe re diçû palayî yê ji. Bi wî re palayîti ji dikir. Piştî palayîyê bi wî re êdî piştî vî kare re ji diçû malê û li malê ji bidest kar dikir. Karê wê yê male vêce çêkirina xwerine bû ji malîyan re. Ma wê çî dikir û çî ne dikir.

Kare xatûna Mîr Zana ji herweha gelek bû. Ew xatûna Mîrekî bû. Lê belê ew ji li malê bikar bû. Kare mala xwe axlabe ji wê dikir. Kar bi duv ti kesekî ve ne dihişt. Hertimî wê dikir. Weke ku kêfe wê dihat ku kare mala xwe dikir. Gotinaka ku di nav xalke de li ser vê rewşê dihata gotin hebû. Yê ku wê gotina xalkê nizanî bû weke ku ne bû. Ew gotin ji herweha bû. *Sûxûrkara xwe ba û mahbûbê dilê xalkê ba.* Ew ji sûxûrkara xwe bû. Sûxûrkara male xwe bû. Li male ne dihişt ku ti kêmesî were dîtîn.

Li ser vê yekê ne tenê gotinên di nav xalkê de hebûn. Her weha hinek vegotin ji hebûn. Her weha vegotinak ji weha bû ku digotin. Digotin ku gava ku ti çûyî maleke pêşîke li dore xwe li malê meyîzena ka çend li lev dayîheve. Gava ku lev dayîhev dihata dîtîn, êdî digotin ku di wê malê de *jinek* heya. Lê gava ku ne lev dayîhev di hata dîtîn, êdî digotin ku di vê malê de jin nîne. Wate ku di wê malê de jinak heye ji, ne bi wate ku di malê de mer zewicîya û bûya xwedîyê jinaka baş. Herweha wate vê gotinê hinekî ji alîye kirinê ve dihata ser zimên. Divirde gotine *jine* ne tenê biwate mirovakê dihata ser ziman. Bi zêdeyî ji biwateyeka jêhatibûne û zîrebûne ji dihata ser ziman. Ev wate ji divêt ku mirovê bêje ku di serê miroven de di derbarê jine de gelekî û gelekî sîmset bû. Gava ku dihata gotin êdî jinek heya, êdî dihata ber çavan ku jina ku heya, gelekî û gelekî

jêhatî û bizanebûna. Wate wê ya dirinde ji herweha jêhatîbûn û zîrebûn bû. Gava ku digotin ku di wê malê de jinak heye, êdî digotin ku di malê de jinak heye ku gelekî û gelekî qanc e û gelekî û gelekî jêhatîya. Di hundirê wate vê vegotinê de her weha hatina wêderê û bi çavên xwe dîtin heya. Yanî gava ku diçê wir û wê jine herweha an li ser kar dibîne an ji ku kar kirî dibûnê ji tenê ser ziman. Jin di wir de di wê gotinê de bikirina xwe re tê ser ziman.

Jinaka ku kare mala xwe dikir û her weha dihata xuyakirin jinaka ku gelekî û gelekî baş bû. Di nav xalkê de ya ku dihata pejirendin ew bû. Gelek caran ji li sûxûrkirina jinan di meyîzêndin û ew bi saxsîyete xwe ve dihata kifşkirin. Herweha li wan dihata meyîzêndin û di derbarê wan dihata gotin ku başin an ji ne başin. Her weha gelek mirovên ku xwe gahand bûna têgihîştîneka weha hebûn. Ew têgihîştin rast an ji ne rast, lê di serê gelek mirovên de hebû. Herweha gava ku dihata meyîzêndin li gor hinek xosletan dihata şîrova kirin. Ew xosletan ji herweha weke ku li mal xwedî derketin dihata dîtin. Wate bêje li mal xwedî derketinê ji karîbûna malê lev dayîna hevdu û herweha li ser wê lev dayîne re zîrektîya ku jê dihata xwestin bû. Ji zîrektîya ku ji jine dihata xwestin her weha ne tenê zarok anîne dinyê bû. Xwedî derketin ku karîbûn ji weke hinek xwestekên derdikete pêş di ve xale de. Di rastîyê de jin hertimî zîrek bû û ya ku lev dide hevdu bû. Ya ku çêdikir ew bû.

Li male Mîr Zana ji hemû tiştê malê yên ku bêne kirin li ser piştê xatûna wî bûn. Her ku ew mîr bû xatûna wî ji bû, lê dise le dihata meyîzêndin ku çend zîreke û jê dihata xwestin ku çend kare malê lev bide hevdu. Lê ku jina mîr bê ne tenê ev yeka jê dihatina xwestin. Herweha hinek xosletên dîn ji jê dihatina xwestin. Ewan xwestekên ji di temenê zanebûne de jê dihatina xwestin. Di gotin ku 'haa meyîzênin ew jina mîr e. Ka em meyîzênin ku çend bizanebûna'. Piştê gava ku pêre dihata axiftin, êdî li ser wê axitinê re biryara xwe digotin û didan. Biqasî ku di nav xalkê de ji mîrîtyê hinek xosletên ku xweze yen ku xalke ji wan dixwestin hebun her weha ji xatûne wan ji yên ku dihatina xwestin hebûn. Weke aqiltîyê û bi zanebûna xwe re di nav xalkê de were naskirin. Jina mîr biqasî mîr bi nav û deng e. Wê ji herweha vê yekê zanî bû. Ew yeka ku taca li ser serê wê bû. Wilo dihata dîtin. Hêvî jê hebûn. Hêvîyên ku jê hebûn ji di nav xalkê de bûn. Xalkê ji alîyê nîrx û mazinbûne ve her weha ev xwestên xwe derdixistine pêş di her heyeme de. Jina mîr ku cihê wê hatibana ku tişteke hatibana serê mîr divêt ku wê karîbana ku di nav xalkê de xwe bi aqilê xwe û rêvebertîya xwe re xwe

derdixistibana pêş di her heyeme de. Gelek caran jin bûna malxwe malê. Weke Rûstem gava ku çû û jina wî kurê wî Zal mazin kir. Ma qey ev yeka tê ji bîr kirin? Xwestekê ji ev yeka bû. Divîbû ku wê ji weke mêrê xwe ji tiştekî xwe bi paş ve ne kişand bana. Divêt ku ew ji weke mêrê xwe li pêş bana. Her weha evan xosletan ji wê ji dihata xwestin. Axlabe ji jinên kurdan ev yeka pêk di anîn di her deme de. Di ti demê de xwe bi paş ve ne dana paş. Tê gotin 'jin jina çî şêr e çî mêrê'. Ya rastî ji ev gotin rastîyekê ji ji wan û jiyana wan têne ser ziman. Mirov kare bêje ku jin gelekî dikir di jiyane de. Kirine wê ji hertimî hebûna xwe di jiyane de berdewam kir. Hêji berdewam dikê. Nahaka gava ku mirov li Jina Mîr Zana ji di meyîzend wê ji dikir. Wê ji piştî ku sofraxwerine dabû bû hevdu, êdî bidest amedekirine fêkî, şênî û şîrenîyên ku civat lev gaha hevdu û we danîbana pêşîya wan kiribû.

Piştî ku xatûna Mîr Zana bidest amedekirine fêkî û şîrenîyên kiribû û amedekiribû piştî kiribû ku hinekî li nig wî rûnihê û jê bi pirsê ku ka çima herweha bi bêmahda. Çawa ku wê kare xwe xilas kiribû û çû û kiribû weke qadereke li nig wî ji rûnihê, êdî piştî zêde ne mabû êdî deng ji derî hatibû. Gava ku deve derî tê vekirin, êdî tê dîtî ku hêdî hêdî mirovên ku wê bi hatana civate Mîr Zane wa dihatin. Pistre êdî hêdî hêdî nof bi nof mirov bidest hatinê kiribûn.

Xatûna Mîr Zana jê ne pirsî bû ka ma ka çî wî hebû. Ev yeka ji di dile wê de mabû. Heye wê li ser wî bû. Gava ku civat li dar ketibû, êdî wê firsand ne dîtîbû di wê demê de jê bi pirsê. Mirovên ku dihatin ji gelek ji wan bi wan re zarokên wan ji hebûn. Gelek ji wan jinên wan ji bi wan re bûn. Gava ku herweha civatak dihata li dar xistin, êdî axlabe ji jin ji bi mêrên xwe re diçûna nav wê civate di wê heyeme de. Jinan ji di nav civatan de xwedî gotin bûn. Gelek ji wan ji dengê wan xweş bû. Wan ji bi dengê xwe re di civate de xwe didena nîşandin. Gava ku lev di civîyan ji her kê ku çî zanîbana ji yên ku li dora wî re bûn digot. Herweha rewşeka xweş di nav wan de hebû. Li ser gelek mijaran gotûbêj dihata kirin. Herweha danûstandinaka mazin ya wan hebû di nav wan de.

Mîr Zana ji di cihê xwe de di nav civate de hinekî weke ku bi bédeng bû. Lê wî ji ji ber di nav civata ku li dora wî de bû bi bédeng ne menê û dide xwe ku were xwe di wê heyeme de. Lê çend ku dide xwe ji nikarîbû zêde xwe bide wêderê. Ji ber ku di serê wî de hinek hizir hebûn ku wî mijûl dikirin. Ji mijûlkirina wan hiziran ji zêde nikarîbû ku xwe zêde bide nîqaşan. Ev yeka di wê heyeme de zêde ji ji wî dihata ber çavan. Gava ku di nav civateke de aktivîtya mirov kêmbê, êdî ew yeka zêde ji di wê

rewşê de tê ber çavan. Rewşa Mîr Zana ji herweha zêde û zêde li ber çavan bû.

Li di civate ku li dora wî bû de ji gelekî û gelekî ew bi bêdeng bû. Ew yeka ji ji çavên mirovên ku li dora wî rûniştibûn ne diravî. Ji ber wê yekê ji wan ji dohnê xwe dide ser wî û dikirin ku wî bikina nav nîqaşan de. Herweha tevgerê ji hebû bi mirovên ku li dora wî li civata wî rûniştibûn.

Lê her ku çend ew di tevgerêka wilo de ji bûn lê dise hinek zor dibû ku heya Mîr Zana werênîna wêderê. Çi dikirin û ne dikirin zêde wê şevê heya Mîr Zana ne diçû ser nîqaşên civate. Gava ku mirov di nav civate de bê hey bê, êdî nîqaşên ku tenê kirin ji mirov nikarê bi şopenê. Gava ku mirov nîqaşan ne şopenê êdî mirov nikarê hizra xwe bêne ser zimên ji bo ku tevî nîqaşan bibê. Her weha êdî hinekî zor dibê. Ji bo mirov tevî nîqaşan bibê, êdî divêt ku mirov zanibê ku çî tê axiftin û li ser tiştên ku tênê axiftin ji mirov xwedî hizir bê. Lê gava ku mirov ne şopenê ji êdî mirov wê nizani bê ku çî hizir hatina ser ziman. Êdî ev yeka ji dibê sedema dûrketina ji nîqaşan. Ji bo nîqaşan di civatan de sê tişt pir girîng bûn. Tiştê pêşî ew bû ku divêt ku mirov zanibana ku çî tê axiftin. Tiştê duyemîn ji ewê ku divêt ku mirov ji hizra xwe li ser wê mijere tê nîqaşkirin bêne ser zimên. Tiştê sêyemîn ewê ku divêt ku mirov di civatan de aktiv bê. Bi wê aktivbûne re ji divêt ku mirov nîqaş û hizrên ku tenê ser ziman bi şopenê. Ev yeka weke pêdivîyekê dihata dîtin. Mirovên ku vê yekê ne kiribana, êdî gava ku tevî nîqaşan dibûn, êdî di anîna wî ya ser zimên de ev yeka pir baş ji dihata dîtin. Haka, xwedîyê têgihîştinekê bû û nîqaşên ku bûna baş şopendîya û têgihîştîya dihata dîtin. Lê gava ku ne şopend bana ji, di serê xwe de û di têgihîştîna xwe ya di derbarê nîqaşên ku bûbûn de pêre çênebû bûn ji dihata dîtin. Her weha rewşeke bizanebûn hebû di civaten kurdan de. Têgihîştin herweha xwe mazin dide derve bi mirov re. Gava ku xwe dide derve ji dihata dîtin. Gotin û şopendin her weha dû gotinên ku di civatan de baş bi temen bûn. Bi wan herdû gotinan re ji hizir û anîna wê ya ser zimên ji girîng bû.

Gava ku civat li Mîr Zana gahabû hevdu, êdî bidest nîqaşan hatibû kirin. Di nîqaşan de ne tenê gotinên li ser hizir dihata gotin. Ji xaynî wê ji yên ku dengên wan xweş bûn ji di civatê de dikirina sêyan ji mirov re. Mirovên ku dengên wan xweş bê bi wî dengê xwe yê xweş re hem helbest digotin û hem ji destanên mazin yên ku di nav xalkê de dihatina gotin bi wî dengê xwe yê xwes tanîna ser ziman. Bi zimanekî helbestî re destanên anîn ser zimên xosletek ji ji xosletê anîna ser zimên ya kurdan

bû. Wan di nav xwe de ev yeka baş û mazin bicih tanîn. Mirovên ku dengên wan xweş ji li wan pir baş dihata hisandin. Gava ku yekî her weha dengê wî xweş bana û bidest gotine kiribena di nav civateke de yên ku li wir li wê civate bana hemûkan ji bi bal dimana sekinî û lê dihisandin.

Dengxweşî û dengbêjî, bêjeyên hevdû bûn. Yên ku dengên wan xweş bana dengbêjî dikirin. Herweha yên ku dengê wan xweş bana bi wî dengê yê xweş digotin û dile mirovan xweş û geş dikirin. Dengê xweş dile mirov biqasî ku rehet dikê wilqasî ji fireh dikê. Dengê xweş di dile mirov de gelek hestan dirake ser pîyan. Ji xaynî wê yekê ji gelek caran hizrên xweş û mazin ji çêdikê. Dil gava ku xweş bê baş êdî mêjî kare ku bihizirê. Her weha rehet bûn û hizir bûn çawa ku hevdû şîndikir di civatan de dihata dîtin. Hestbûn wate wê ya pêşî ewê ku dile bihest dikê. Gava ku dil bihest ji kir, êdî mirov kare bêje ku weke gayayê ku li ardê çêdibê êdî şînkirinê di dil de çêdikê. Şînbûna ardê bi geyê û hestbûne dil ya bi hestiyarî wekheve. Geyeyê ardê çend ku her ku dem têve diçê, êdî bêhtir mazin dibê her weha hestiyarî ji di dil de ji temenê xwe û tiştên ku lê bandûr dikin dibe. Her civateka ku ava dibû, mirov karê bêje ku têde biqasî hizrên ku dihatina ser ziman wilqasî ji hestiyarî ji çedibû. Zanistvanan bi hizre xwe re zanistî pêşkeş dikir. Dengxweşan ji bi dengê xweş û gotinên ku di wî dengê xwe yê xweş de tanîna ser ziman re hestiyarîyeka mazin didena çêkirin bi mirov re...

Civata Mîr Zana ji herweha wilo bû wê şevê. Di wê şevê de bi zêdeyî ji dengbêjên xwe dabû pêş û digotin ji dil û êşe dil. Gava ku digotin dikirin ku mirov ji wir herê heyemeke dî di wê kêlikê de. Bi dengê xwe re axînak dikirina dile mirov de. Axîn ji girîna, nalîna dil ê. Gava ku di digirî axîn dibe dengê wê ya. Nalîn bi axîne re bi awa dibê. Hesirên dil ji bûna hestan e. Gelek hest di wê demê hestbûne de çedibin. Yên ku dibîna sedema wê hestbûne ji ew dengbêjên. Ew dengxweşîn. Mirovên deng xweş di civatan de weke mirovên ku navserî xwe bûn û bi hizre xwe re û anîna xwe ya di nav civatan de li pêş ên ew ji herweha li pêş ên di nav mirovan de. Gava ku wan bidest zargotinê dikir, êdî wan bi dengê xwe re dile mirov dihalandin. Mîr Zana di wê heyeme de di nav civate de weke ku ji xwe çûbû bê lê hatibû. Wilo dihata xuyakirin. Lê tiştên ku wî ew ji xwe birîbû di serê wî de bûn. Lê di wê heyeme de ji ber ku mirovên ku dengê wan xweş ketibûne devre de û digotin, êdî mirovên ji dihasibend ku herweha di nav hizran de diçûn, li berwê xwes gotinê. Lê di rastîyê de ne wilo bû. Ya ku ew ji xwe birîbû cude bû. Ew dengên xweş ji ji wê çûna wî re di serê miroven ku lê dimeyîzandin de dibû sedemek û êdî mirovên ji jê

tiştekek nê dipirsî. Lê çûbû kuderê ji, piştî ku dengbêjan zargotinên xwe xilas kirin, wî ji divîbû bi du sê gotin bianîyana ser ziman.

Her weha anîna ser ziman ji şan û şerefe mîran bû. Ew bi zanebûn û bi anîne ser zimên divêt ku ne kêmbêne. Her weha ji xwe bi bawerbûnak ji wan dihata xwestin. Ji xwe razîbûnak ji ku li ser wê ji, xwe bi bawerbûne bi wan re bihatana dîtin ji jê zêde acizbûn ji çenedibû. Ji ber ku ew mazin bû û *malmazin* bû. Malmazin bûn divirde divêt ku mirov li ser hinek gotin ji bêne ser ziman. Ji ber ku ne tenê malaka ku mazin û gelek mirov têde jîn dibûn tanî ser ziman. Her weha hinekî bi xwe re vebêjê rêzek ji tanî ser ziman. Mazinbûnek ji bigotinê tanî ser ziman. Lê belê ew mazinbûna ku tanî ser ziman ji mîrîtîyê tanî ser ziman. Mîrîtî ji alîyekî ve ji malmazintî bû. Qasre wî malmazintîya wî tanî ser ziman. Qasre wî ji xwe weke sembola wê malmazintîya wî bû. Her weha ew qasr gelekî û gelekî biwate bû di nav xalkê de. Xalkê rêzeke mazin ji wê qasre re digirt. Ji xwe gava ku bêje *qasre* ji dihata ser ziman ji wê bêje bi xwe re wateyê mazin tanî ser zimên. Di serê mirovên de bêja qasre, xwedîyê wateyeka ku di hundirê xwe de gelek wate diparast bû. Hemû wateyên ji mazin bûn û birêz bûn di serê mirovan de. Ji gelek alîyan ve qasr bi wate bû, ji alîyê deronî ve bê, ji alîyê civaknasi ve bê, ji alîyê rexistina nav xalkê de bê, ji gelek alîyan ve xwedî wata bû. Ji gelekî alîyên ve bi watayaka mazin hebû. Her weha ji bo van gotinên ku me anîna ser ziman, hemûkan ji ji bo bêja qasrê, ji xaynî wate xwe ya ku dide çêkirin weke semboleke ji bûn. Ew semboleka mazin bû ji bo mirovên di wê heyeme de. Gava ku yekî gotibana, 'hey hoo ez iro çûma qasrê û min mîr dît', ev gotin bixwe di sere mirovên de şaq dida û ew derdixista pêş. Şaqbûna wê ji bihey bû di her heyeme de....

Piştî ku civate Mîr Zana avabû bû û piştî ku dem têve diçû û êdî hêdî hêdî dem ji weke ku bi ber dereng bûne ve diçû, êdî civatger ji kara dikirin ku herina male xwe di wê heyem de. Civatger hemûkan ji hema bêja hevdû nasdikirin û li ber hevdû serbest û serdet bûn. Gava ku diaxivin ji ji alîyê gotinên xwe ve taqîr nedikirin. Çi hatibana ber dêvên wan jevre digotin. Her weha rewşek di nav wan de hebû.

Mîr Zana di nav civata ku li dore wî li dar bû hinekî bi bêdeng bû. Wilo dihata xuyakirin. Di serî de gava ku civat hatibû li dar xistin, êdî hinekî pêşî di nav xwe de axivî bûn. Piştî êdî dengbejan bidest zargotine kiribûn. Dengê wan yê ku zarkiribûn hingî xweş bû mirovên li civate hemûkan ji dabû bû hazinandin. Mîr Zana ji herweha hatibû hazinandin. Ew ji ketibû haznan de. Ew ji weke ku di serê xwe de gelek

tişt hatibûbûne bîra wî û ew di serê xwe de li ser wan tiştan ku hatibû bûne bîra wî ketibû hizren de. Lê ka ma ka çî hatibû bîre wî. Mirovên ku li dora wî rûniştibûn dîtin ku her weha hizirandin heya bi wî re. Lê hizirendin herweha weke ku bi hemûken re hebû. Lê ya wî zêde dihata kifşkirin. Ji ber ku ew Mîr bû. Lê sedem ne tenê ev yeka ji bû. Ji xayinî vê yekê ji gava ku bi Mîr Biran re bû û hizrên ku di serê wî de di derbare wî de bû wî re çêbû bûn ji hebû. Her weha mirov karê bêje ku asil sedema wî ya ku di serê xwe de çûnê ji berê ve hebû. Lê her weha dengbêjên ku bi dengên xwe yê xweş û ku dile mirov di paritand digotin ji bûbû weke tenê wilo dîtinekê ji alîyê civatgeran ve.

Xatûna Mîr Zana ji car bi car çavên xwe dibirina ser wî û bala xwe bi hey dide wî di wê heyeme de. Jin ji di civatê de li hevberê mêran rûniştibûn. Hema bêja di her civatê de ev yeka wilo bû. Gelek caran ji herweha li hevberê hevdû dirûniştin û bi zargotinan û vegotinan re didana ber hevdû di civatê de. Ew dibûna komak ji vegotin û zar gotine re û bi mêrên re di gotin û didana ber hevdû.

Ez karim ji te re bêjim ku di wan rewşan de gava ku herweha jin û mêr li ber hevdû di rûniştin û bi wan dengên xwe yên xweş re di dana ber hevdû û mirov ku li wan dihisand mirov ji xwe diçû. Jinan ne dixwest ku dibin mêran de bimênin. Meran ji ne dixwest dibin wan de bimênin. Wê yekê ji dayîbûna berhevdûbûneka mazin di nav wan de derdixiste hole di wê heyeme de. Gelek caran hineka deng xweş didana berhevdû bi dengên xwe yê xweş. Êdî ku bi dayîna berhevdûna re ku demek têve diçû û hinek navber di denê de ji dayîna berhevdû re, êdî yên ku di dene berhevdû hingî tede germ dibûm, êdî digotina yên ku li wan dihisandin 'ma win hatina ku tenê bihisênin'. Ev gotin her weha hinekî weke dev avêtineke bû. Mirovên dore ji yên ku ji xwe qayîlbûn di bin wê gotinê de ne diman û piştî an ji vegotin û zargotinên xwe tevlî dibûn an ji bi hizre xwe nîqaşdikirin ku bi rê ve bibin. Lê di wê rewşê de ji bo ku mirov hinekî li ser bibê hinekî jêhatibûn divîya. Hinekî bikêrhatin divîya. Gava ku mirov di wê kêlikê de bi kêr ne hatibana ku nîqaş bikê, êdî dibêt ku ew bêtêrhatin jê re bûbana nav ji di wê heyeme de. Ji ber wê yekê ji bi bal tevgerin gelekî û gelekî di nav miroven de hebû. Bi bal tevgerin, êdî heye mirov ji dirakira ser pîyan di wê heyeme de. Gava ku heye wan dirakire ser pîyan, êdî şopendina nîqaşan an ji bi vegotin û zargotinan tevlî civate dibûn. Mîr ji li ser serê civate dirûnişt. Ew ji çawa ku di serî de ya ku nîqaş û gotin dide dest pê kirin bû piştî ji ya ku bidana ber dewam kirin ji ew bû di wê heyeme de. Hertimî divêt ku mîr zîn û jîn bana di nav civate

de.Divêt ku li ser xwe bana.Pêşkeşî di wir de ji divîya bû.Wî di wir de ji pêşkeşî dikir. Bi pêşkeskirina xwe re wî ne tenê nîqaş bi rê ve dibir ji xaynî wê yekê ji wî her weha rê ji ji mirovên re divekir ku bi kevine nîqaşan de, da qana xwe ne dina paş ji nîqaşan.Gelek caran ku hinek di demekê de di nav civata dore xwe de bi bêdeng ma bana sekinî, êdî piştê ya yekî ku navserî xwe yan ji mîr bixwe jê dipirsî ku çima bêdeng ma ya.Herweha di wê rewşê de hertimî li ser bûn weke pêdivîyeke derdikete pêş bi mirov re.

Civata Mîr Zana haya derengîye şevê li dar dimenê.Mirovên ku hatibûn ji bi jinên xwe re li civatê rûniştibûn û divegotin û zargotin.Herweha ku êdî ku dibê dereng êdî hêdî hêdî mirovên ku hatina civatê ji kara xwe dikin ku herine malê.Piştî ku herweha di nav mirovên ku hatine civate de xwe kar kirin dest pê dikê, êdî piştê ne bi gelekî hema bêja hemûkan ji di rabina ser xwe û di çine malên xwe di wê heyeme de.Piştê herweha êdî yên ku mayîn ji weke nofa dawîye dikin ku herina malê û piştê êdî diçin.Êdî piştê Mîr Zana û xatûna wî tenê bihevê dimênin.Ew ji piştî ku xatûne wî hundirê malê hinekî levdide havdû, êdî piştî jê belavbûna civatê re êdî êdî hêdî hêdî ew karkirina razana xwe we kiriban.Piştê herweha gava ku xatûna wî ji kara xwe dest pê kir û di demeke kin de ku xilas kir, êdî ew hat û li nig wî rûnişt.Hê ji di serê wê de hebû ku jê bi pirsê.Di wê dema ku xwestibû ku jê bi pirsê ku çî wî heya hinekî weke bi çavên xwe bêjîyêde ka ma ka çî tê heya lê dimeyîzenê.Pêşîka gava ku wê li wî meyîzend bû, êdî weke ku wî di wê heyeme de ew yeka fahm nekiribû.Lê di dawîyê meyîzendine de, êdî wî ji têgihîştibû.Dîtibû ku bala xatûna wî bi hey li ser wî ya.Piştê wî ji bala xwe biribû ser xatûna xwe di wê heyeme de.Lê ew bal birina wî ya ser xatûne wî weke ku bêjîye de zêde wilo heya xwe neyêne ser min nahaka bû, meyîzend bû.

Xatûna wî ji weke ku ev yeka fahm kiribê pêşîke bala xwe ji ser wî zivirand.Lê ew zivirandin zêde berdewam ne kir.Wê dise bala xwe bire ser wî di wê heyeme de.Piştê cara duyemîn ku Mîr Zana herweha ew yeka fahm kir, êdî wê carê tiştêk negot.Her ku ew di serê xwe de çî di hizirî ew di serê wî de biribû û dur biribû û kûr biribû.Lê gelekî û gelekî ew ji xwe biribû. Gava ku li ruyê wî û li rudêne wî dihata meyîzandin ev yeka dihata kifşkirin.Ne mumkun bû ku di wê heyeme de herweha ne hatibana kifşkirin.Ji ber ku bi bal bû ew hizirandine wî di wê heyeme de.Piştî ku herweha cara pêşî wî li xatûne xwe meyîzend bû, êdî piştê di nav hizirandine wî de bala wî ji bihey diçû ser xatûna wî di wê heyeme

de. Bala wî ya ku diçû ser wê ji herweha ji bo ku fahm bikê ku ka ma ka hê bala wê li ser wî bû an ji ka ew li wî dimeyizenê. Meyîzendin di wê rewşê de xwedîyê ne tenê wateyeke bû. Xwedîyê gelek wateyan bû û gelek wateyên girîng ji bûn.

Piştî ku her weha hinekî dem ji bi lev meyîzendina û hey dayîna ser hevdû çû, êdî piştî xatûna wî xwe negirt û hêze xwe li xwe da hevdû û kir ku jê bi pirsê. Piştî ku hêze xwe her weha lev da hevdû, êdî piştî ji hinekî weke qadereke ma sekinî ku ka çî di serê xwe de wê ji jê bi pirsê bir û anî, êdî piştî berê xwe da wî û herweha jê pirsî, 'ev demeke dirêje ku ez dibînim ku heya tê li dereke dûr e û li ser tiştêkî ya'. Piştî ku wê ev gotina ku di nav xwe de pirs jî di parast got jê re, êdî piştî ew ji hinekî ma sekinî û piştî bere xwe da wê û her weha bersiv da wê di wê heyeme de. 'Raste, ti rast dibîne. Heya min li ser tiştêkî ya. Heya min li ser tiştêkî zêdetir li kesekî ya. Ew kes ji Mîr Biran e. I roj haya berî êvarî em bi hev re man. Lê min dît ku weke ku kûleka wî hebû. Min jê pirsî ji, lê wî tiştêkî ji min re negot. Lê min fahm kir ku tiştêkî wî hebû. Lê ka çî wî hebû min ji fahm nekir. Tene her ku çî wî hebû bi wî re ma. Dawîyê ji, gava ku em jev vaqatahan, êdî min carake dî ji jê pirsî ku ka ma ka çî wî heya. Lê wê carê ji ji min re got û got 'ne tiştêkî min nîn e'. Lê tiştêkî wî hebû û ji min re ne got. Ev cara pêşî ku bû derdek an ji kûlek pêre hebu û bi min re hevpar nekir. Ya ku di dile min de ma hem ev yeka bû û hem ji ku çî wî hebû. Ez hinekî li ser wê yekê di serê xwe de hizirîm. Ew demeke dirêje ku ez di serê xwe de dibim û tînim, ku tîgîbihim ku ka ma ka çî wî heya da qana ku ez tîgîgîhim. Lê haya nahaka min di serê xwe de ti tîgîhiştin nekir. Fahm nekir ku ku ka çî wî heya an ji nîn e. Ya di serê min de ev yeka ye'. Gava ku Mîr Zane her weha got, êdî hinekî xatûne wî ma sekinî di cihê xwe de di wê heyeme de. Li nav çavên wî weke ku bêjîyêde ez zanîm ku çî wî heya meyîzend. Lê tenê meyîzend bû. Di wê heyeme de piştî ku wî vegotina xwe xilas kiribû êdî ti gotinên dî ji deve wî derneketibûn. Xatûna wî ji bi bêdeng ma sekinî di wê heyeme de. Ew ji weke ku bihizir bûbû mabû sekinî. Ew berî ku Mîr Zana bihatana malê li nig Xatûne Mîr Biran mabû û xatûna Mîr Biran di nav staxalîyên ku bi hev re kiribûn de gotibûyêde, 'haft keçên me çêbûn lê kurekî me çênebû' bû. Ev gotin di serê wê de mabû. Lê gava ku Mîr Zana ji xatûne xwe re herweha axivîbû, êdî her ku sedema wê çî bû ew gotina xatûna Mîr Biran di serê wê de zîn û jîn bûbû di wê heyeme de.

Mîr Zana gelekî û gelekî bihazn bû. Hingî wilo bihazn bû tê di got ku qey tê top evêtibana wê ne hatibana xwe di wê heyeme de. Xatûna wî ji li

nig wî rûniştibû. Xatûna wî ji gava ku wî wilo hinekî bi sereke re axivîbû, êdî ew ji di cihê xwe de ma bû sekinî.

Piştî ku Mîr Zana hinekî mabû sekinî piştre, êdî hinekî hizir bû û piştre gotibû xatûna xwe ku ka ew nikarê ku derdê wan ku hebe hîn bibê. Xatûna wî ji piştî wê axiftina wî re û piştî wê gotina wî ya weke xwesteke piştre êdî hinekî di cihê xwe de ma bû sekinî. Piştre ku hinekî mabû sekinî êdî piştre li Mîr Zana zîviribû û gotibûyêde ku ka êz meyîzênin. Ezê bi xatûne wî ji re bi peyîvîm. Ku min tiştêk hiskir, êdî ezê ji te re ji bêjim. Piştre êdî ti xaberdan wê ji ne kiribû.

Piştî ku herweha hinekî di nava wan de hinekî nîqaş bûbûn êdî zêde dem têve neçû bû, biryara çûna razane dan. Gava ku biryara xwe dan, êdî piştre ne bi demeke dirêj re êdî çûna ser nivînên xwe û piştre ji kirin ku razihin. Lê biqasî ku ez zanim ku ew çawa ku diçê ser cihê xwe ji xawa wî neyê ku razahê. Gava ku bi hev re diçina ser cihên xwe ji na razahin. Mîr Zana ji xwe xewe wî nayê. Xawa xatûna wî ji nayê. Tenê hema wilo xwe dibêr hevdû de xwe dirêj dikan. Çend ku xwe dibêr hevdû de dirêj dikan ji ku razihin, lê xawa wan ne yê. Ne xewe wî tê û ne ji xewe xatûna wî tê. Herdûkan bê xaw dimênin di wê heyeme de. Her weha biqasî ku ez zanim ku heya nivêşevê û bêhtir ji di nav cihan de dimênin. Piştre ku dem hinekî zêdetir ji dibuhurê û hema bêja ku tê ber sibehê ku fecr vede, êdî çavên wan diçina ser hevdû ku razihin. Piştî hinekî dirazihin. Lê piştre ne bi gelekî re gava ku dibê sibeh û fecr ji divede, êdî piştre êdî di nav cihan de ne mênin û di rabina ser xwe di wê heyeme de.

Piştî ku dibê sibeh û rahnî ji derdikeve, êdî ew ji dirabina ser xwe ji nav cihan. Ji xwe gava ku bû rahnî, êdî di nav nivînan de ji mayin zor dibê. Êdî ku rahnî derket êdî dema rabûnê ya. Ew ji gava ku dibê rahnî hinekî dî ji di nav cihên xwe de dimênin û kêfa nav nivînên xwe ji dikan. Lê piştre êdî zêde ji ne mênin û dirabina ser xwe ji nav cihan. Piştre êdî ku dirabina ser xwe di wê heyeme de, êdî xwe li hevdû didina hevdû û cilên xwe li xwe dikan û xatûna wî ji diçê ku taştê amede bike û ew ji hinekî derdikeve derve ku hinekî di wê hawayê serê sibehê de ku xweş e hinekî bêhne xwe derxê.

Gava ku diçê ku hinekî bêhne xwe derxê, êdî piştre ne bi gelekî xatûna wî ji sofra taştê amede dikê. Ew ji piştre ne bi gelekî tê malê û taşte dikê. Lê di wê heyeme de ji gava ku li ruyê wî dihata meyîzêndin ji dihata dîtî ku hê ew hazna ku şevê dî pêre bû hê ji pêre hebû. Ew yeka baş û qanc dihata tégîhiştin. Gava ku mirov li ruyê wî an ji li rudêna wî dimeyîzend, êdî ew yeka baş û qanc dihata tégîhiştin. Mîr Biran di serê wî

de mabû. Ji ber ku di nav wan de têkilîyeke wan ya ji ya birayan ji derbas dibû hebû. Bi wê têkilîya mazin re bi hev re bûn. Demên xwe hema bêja hemûkan ji bi hev re derbas kiribûn. Haya wê kêlîkê çî derde wan hebana ji bi hev re hevpar dikirin û jev re dibûne alîkar. Yekî ji ji yê dî êşe dile xwe ne diveşart. Mirovên ku jev êşe dile xwe ne veşerên, divêt gelekî û gelekî nêzîkî hevdû bin. An ji vê gotina dawîye mirov herweha bêne ser ziman. Divêt ku naskirina wan ya herî baş ji bo hevdû hebû. Haya wê kêlîkê ku çî yekî hebana yê dî ji têgihîşt ku tiştêkî ku yê dî heya. Her weha jev fahm kirin û hevdû naskirin di nav wan de mazin bû. Mirovên ku weha hevdû nas bikin ji, êdî ku çî di nav wan de bibê wê wan bibandûr bikê. An ji bikijanî re çî bibê wê yê dî ji bibandûr bikê. Ev yeka di wê rewşê de weke nêzîkatîyeke ku bixweza bû. Herweha rewş gelekî û gelekî dihata dîtin. Lê divêt ku mirov divirde bêne ser zimên û bêje ku mirovên ku hevdû nas bikin baş ku piştî çî biqawimê ji di nav wan de wê wan bibandûr bikirina. Mirovên ku baş hevdû naskirin, êdî di demê de ku ne bi tememî bê ji, hinekî ji ya dile hevdû têdigihîjin. Ev têgihîştin ji wan hinekî di her rewşê de tenê rewşeka xweza û ku ji bo herdûyan ji biteybet bû. Dil hertimî dil fahmdike û ya dil ji têdigihîjê. Ev yeka ji bo hinekî mirovên ku di nava wan de hinek têkilîyan ku di temenê xwe de bi hev re hinek demên dirêj buhurandina û nas kirin û hevalbendîyeka wan ya mazin û kur di nav wan de çêkirîya tê berçavan.

Mîr Zana û Mîr Biran ji herweha weke ku me pêşî ji anî ser zimên, demên wan yên bi hev re gelekî û gelekî dirêj bûn. Ew bi hev re mazin bûbûn. Di biçûkatîya wan xwerin û vexwarina wan ji hevdû cude ne diçû xwere bi wan re. Her weha mirov karîbû têkilîya nav wan bêne ser zimên.

Ji ber wê yekê bû ku gava ku wî Mîr Biran wilo bi weke ku tiştêkî wî hebê dîtîbû û jê pirsî bû ku ka çî wî heya û wî ji gotîbû tiştêkî min nîn e û di dile Mîr Zana de hiştinak hiştîbû di hata dîtin û wî ji di dît. Ji ber ku her ku çend wî di deve xwe gotîbû tiştêkî min nîn e ji, lê di dile wî de tiştêkî hebû û di serê wî de hizrek hebû û li ser dihizirî û her weha ku dihizirî ji li ser, wî tiştî ew diêşand û wî ji ew yeka di dît.

Piştî wê rojê êdî piştî ku Mîr Zana ji tastê ya xwe dixwe, êdî piştî dikê ku derkeve derve. Piştî her weha êdî ku taştê ya xwe dixwe û derdikeve derve. Gava ku derdikeve derve êdî li derve ne bi gelekî ku weke bêhneke bi ser derketine wî ve diçê ji, êdî li derve rastî Mîr Biran tê. Gava ku digihenê hevdû, êdî piştî dise hinekî li nig hevdû dimênin û piştî dikin ku herine neçîre wê cihê berê û her cara ku derfet di dîtin û diçûnêde.

Piştî ku ew ji derketibû derve êdî ne bi gelekî xatûna Mîr Zana ji li mal kar û barê xwe xilas kiribû û piştî kiribû ku derkeve û here nig xatûna Mîr Biran. Herweha gava ku xatûna Mîr Zana kare xwe xilas dikê û hundirê xwe ji lev dide hevdû, êdî piştî derdikeve derve û gava ku derdikeve ji, êdî rastûrast tê mala Mîr Biran li nig xatûna wî di wê heyeme de. Piştî gava ku ew ji tê wir li nig wê êdî piştî ku digihenê hevdû, êdî li hevdû ew ji dirûnihên. Gava ku dirûnihên, êdî ji xwe re ku çî tê bîra wan li ser di peyîvîn. Gava ku bi hevdû re di peyîvên ji di serê xatûne Mîr zana de ew gotûbêja ku êvarî bi merê xwe re kiribû ji di serê wê de bû. Di wê heyeme de wê ji weke ku li derfeteke digerehe di nav axiftina xwe û wê de ku jê bi pirsê ku ka çima Mîr Biran wilo bi bêmahd (bêkêf)ê. Lê di wê dema ku nîqaşan wan dibin ji, hinekî nîqaşên wan li ser tiştên ku di jiyane de dibûn de bû. Nîqaşên wan hêdî hêdî dibûn. Lê ew xwesteka ku Mîr Zana ji xatûna xwe xwestibû di serê wê de bû. Wê ji li gor xwe weke ku li derfeteke di gereha ku jê bi pirsê.

Di wê dema ku xatûna Mîr Zana li nig xatûna Mîr Biran rûniştibû dibîne ku wa hinekî ew ji wilo bi bêmahda. Weke ku hinekan dile wê şikandibû bi bêmahd bû. Wê yeka ji di serê xatûna Mîr Zana de mereqeke weke ku çêkiribû. Her ku nîqaşên wan yê di nav wan de ku germ dibû, êdî hêdî hêdî xatûna Mîr Zana ji gotinên xwe hêdî hêdî tanîna ser wê bêmahdbûna wê ya ku ser wê bû di wê kêlîkê de. Herweha ku weke qadereke di nav wan de nîqaşên wan dibin, êdî piştî xatûna Mîr Zana ji gotina xwe ji deve xwe derdixê û jê di pirsê ku çima ew wilo bi bêmahda. Gava ku ew wilo jê di pirsê, êdî weke ku ew hinekî bihest bibe lê hatibû. Gava ku kiribû ku bersive ji bide wê weke ku qûrpînak di qirika wê de çê bibê lê tê di wê heyeme de. Pêşî gava ku xatûna Mîr Zana jê di pirsê, êdî ew hinekî bihest di cihê xwe de dimêne sekinî. Xatûna Mîr Zana gava ku di wê heyeme de li ruyê wê dimeyîzenê, êdî dibîne ku weke ku ew nexwezê bersivê bide di sekinê. Lê piştî ku demek têve diçê, êdî ew ji deve xwe di veke û jê re dipeyîvê.

Gava ku ew bidest axiftinê dikê, êdî piştî hinekî ji diminirê û diaxive. Piştî gotine têne ser nîqaseke ku berî hingî bi çend rojan di nav xwe de kiribûn. Gava ku min got ku hinekî ji diminirê û axivê ji, êdî ti ji fahmbikê ku berî ku werina dema nîqaşê kar û barê ku wan dikir fahmbikê. Gava ku ew gotina têne ser nîqaşê, êdî piştî xatûna Mîr Zana ji jê dipirse ku li ser çî wan nîqaş kir. Gava ku ew di pirsê, êdî ew ji bersive wê dide û di bêjîyêde ku li ser zarokan nîqaş kirin. Gava ku wê wilo ji xatûna Mîr Zana re got, êdî piştî di bêje ku Mîr Biran gotîyê de

haft keçê me hena lê kurekî me nîn e. Gava ku xatûna Mîr Zana vê gotinê ji deve hisdikê êdî pêşike dibêjyêde 'ew ji kare xwûde ya' û piştê jê di pirsê ku çawa nîqaşkirin. Ew ji piştî ku wê pirsî, êdî dibêjyêde ku 'Mîr Biran kurekî dixwezê. Haya nahaka ji min bihêvî bû ku kurekî me çêbibe. Lê haya nahaka her ku çêbû keç çêbû. Min ji weke wî divî ku kurekî min çêbibe'. Gava ku ew ji wilo dibêjê, êdî xatûna Mîr Zana piştî wê gotina wê re ti gotinên dî ne bêtê. Piştê ku hinek dem têve diçê êdî xatûna Mîr Zana dipeyîvê û ji bo ku dile wê xweş bikê jê re dibêje ku 'va ez dibînim ku hinekî weke ku zikê tê mazin e, dibêt ku vê naqlê kur ji were çêbibe'. Piştê ew dibêje ku 'ne ez ne bi halakî me'. Êdî piştî wê gotinê re ti gotinên dî ne bêtê. Lê di rastîyê de wê nizanîbê yan bihalakîya yan ji ne bihalakîya.

Xatûna Mîr Zana piştî wan gotinên xatûna Mîr Biran re êdî hinekî dihizirê. Heye wê diçê ser wan gotinên ku wê gotibûn. Wan gotinên wê, wê di serê xwe de dibir û dianî. Lê ti gotin ne tanî ber deve xwe ku bibêjê. Lê di serê wê de ji hinek hizirên ku wê dihazninendin çêbû bûn. Hizirên ku di serê wê de çêbû bûn ew di serê wê de dibirina cihên ku gelekî û gelekî dût di wê heyeme de.

Xatûna Mîr Zana piştî ku wan gotinên ji wê his kiribûn, êdî mabû sekinî û ti gotinên dî ji ne gotibû. Lê di rastîyê de divêt ku ji xatûna Mîr Biran bi halakî ji bana. Jin ji hevdû fahm dikin. Hîseke wan ya ji bo hevdû heya.. Lê ew yeka ne kifş bû. Xatûna Mîr Zana hizirî ku ew haft salan man û ne keç û ne ji kur ji wan re çêbûn. Piştê ew yek di serê xwe de bir û anî. Ku zarok ji wan re hîç çênebûbûna ji, êdî ma wê çi kiriba?. Ev yeka ji girîng bû. Lê mirovên ku mîr bana hinekî li mîrîtiya xwe ji dihizirî. Mirovekî ku piştî wî re were cihê wî ji wî re divîbû.

Xatûna Mîr Zana piştî ku xatûna Mîr Biran ewan gotinên jê re kiribûn, êdî ew gotinên ku êvarî mêtê wê jê re kiribûn hatina bîra wê di wê heyeme de. Wê piştê di serê xwe de bir û anî ku demekî ew yeka ya ku Mîr Biran kirî lê hizirî. Lê xatûna Mîr Zana her weha ewan hizirkirinên xwe di hundirê xwe de dikirin. Ti kesekî di his ne dikir ji wê pêve di wê heyeme de. Wê di serê xwe de gelekî û gelekî dibir û dianî. Ew jinaka ku bizana bû. Hişê wê hebû. Ne bêhiş bû.

Xatûna Mîr Zana gava ku her weha hatibû nig xatûna Mîr Biran û herweha jê his kiribû, êdî piştê weke ku di serê wê de ji ber çi her weha mêtê wê Mîr Biran bihizir dîtibû fahm kiribû. Her weha hizrek ji di serê wê de çêbû bû. Ew hizra ku di serê wê de çêbû wê ji di serê xwe de bir û anî. Her weha ku wê di serê xwe de dibir û dianî ji, êdî ew ji di serê xwe

de di nav hizrên de kur diçû. Mirov ku di keve nav hiziran êdî piştê di serê mirov de hizir mirov dibe. Hizir di serî de dinyeyeke ava dikê. Mirov ji di wê dinyê de dibê û dibê. Çend ku mirov karîbê û zanîbê di wê dinyê de herê û rast herê, êdî wê bêhtir hiş û ramane xwe ji mazin bikê. Kurbûn her weha di serî de çêdibê. Lê ji ber vê yekê ji gelek gotinên ku rê ji şanî mirov didin pêdivîn. Divêt ku mirov karîbe ku wan gotinên ku weke miftan ji di serê xwe de çêbikê. Her weha mêjî êdî dikeve nava aktivîteyên de. Aktivîteyên mêjî ji çêbûna hizir re girîng ên. Her weha hizir kirin ji wê aktivîteyê mazin çêdikê. Herweha mirov karê bêje ku mêjî xwedîyê pergalka ya ku hizir çêdike ya.

Xatûna Mîr Zana ku hinekî li wir li nig xatûna Mîr Biran dimêne, êdî piştê dikê ku were male xwe di wê heyeme de. Gava ku xatûna Mîr Biran wê wilo dibîne ku wa xwe kardike, êdî wê hinekî dide sekinandin. Ew ji li ser wê yekê hinekî dî ji dimêne. Herdûkan ji gelekî û gelekî hij hevdû fikir. Ku demên wan çêdibûn, êdî her demên xwe bihev dibuhurandin. Jevre weke xweşkan bûn. Hemû tiştên xwe jev re digotin û hizra hevdû li ser kirinên ku wê kiribanan an ji wê bêne kirin dihildan. Jev re ne tenê heval bûn. Her weha jev re baş ji bûn. Wekî dî ji jev re hinek şewîrmendên baş bûn ji. Şewîrmendîtiya wan ya jev re baş bû. Navberêka wan weke ya Mîr Zana û Mîr Biran hebû. Çend ku Mîr Zana û Mîr Biran jev re başbûn û hertimî ji gelekî demên xwe bi hev re dibuhurandin ji êdî wan ji mirov karê bêje ku wilo bûn jev re. Her weha mirov karê wan bêne ser ziman. Carna ku Mîr Zana û Mîr Biran digahana hevdû û diçûna derna êdî wan ji demên xwe li nig hevdû dibuhurandin. Her weha nêzîkatîyeka wan hebû ji hevdû re.

Xatûna Mîr Zana ku hinekî dî ji êdî piştî ku wê ew dabû sekinandin û mabû piştê êdî carake dî dabû xwe ku herê mala xwe di wê heyeme de. Wê carê, duyemîn êdî xatûna Mîr Biran ew ne dabû sekinandin. Ew ji dibêt ku hiziribû ku hinek kare wê li malê heya û ji ber wê yekê ji ew diçê malê. Ji ber vê yekê ji êdî wê ti gotin ji bo ku wê bide sekinandin an ji gotinên weha ne gotibûn. Her weha êdî ew ji mabû sekinî di cihê xwe de. Lê ew ji weke ku bihizir bû dihata xuyakirin. Careke, gava ku wê li xatûna Mîr Zana meyîzend bû bi wê re hatibû cav bi cav li hevberê hevdû. Lê tiştê ne wê gotibû û ne ji wê gotibû. Tenê wilo li nav çavên hevdû meyîzend bûn. Xatûna Mîr zana di wê heyeme de weke ku ji xatûna Mîr Bîran axiftin hêvî bikê mabû sekinî. Lê xatûne Mîr Biran ji di wê heyeme de ti gotin ne gotibû. Tenê hema wilo wê li wê meyîzend bû û hwd. Ji wê pêve ji tiştêkî dî ne gotibû. Lê ew cav bi cav hatina hevberê

hevdû û bala xatûna Mîr zana kişand bû. Weke ku jê re tişteki bêjê li nav çavên wê meyîzend bû. Lê tenê meyîzend bû.

Piştê ku wê ti gotin ne gotibû êdî xatûna Mîr zana ji ti gotin ne gotibû. Her weha êdî li hevberê hevdû mabû bûna sekinî û li nav çavên hevdû meyîzend bûn di wê heyeme de. Ji wê pêve ji tişteki dî ne kiribûn. Di wê heyeme ku xatûna Mîr Zana kiribû ku herê de herweha caraka dî hatibû bûna hevberê hevdû. Lê xatûna Mîr Zana nizanibû ku ji ber çîya, wê cara dawîye gava ku hatibû bûna hevbeê hevdû, êdî ew cara pêşî gava ku hatibû bûna hevdû hatibû hişê wê di wê heyeme de. Ji ber çî bû wê ji ew yeka nizanibû. Wê ji weke ku li ser wê yekê di wê heyeme de di serê xwe de dibir û dianî. Hizre di serê wê de li ser vê yekê çebû bû. Hizreke weha ew di serê wê de biribû.

Piştê ku xatûna Mîr Zana ji cihê xwe rabû ser xwe di wê heyeme de, êdî kir ku herê. Piştê xatûna Mîr Zana ku di rabê ser xwe û êdî derdikeve. Lê di serê wê de weke ku hinek hizran ew dide hizir dihata xuyakirin. Piştê ku derketibû derve ji, êdî hinekî mabû sekinî di cihê xwe de. Piştê êdî ketibû ser riya xwe de û hatibû mala xwe di wê heyeme de. Gava ku hatibû malê piştê li male ji weke ku destê di wê heyeme de ne çûbû tişteki ku bikê lê hatibû. Gava ku xatûna Mîr Biran jê re gotibû 'merê min kurekî divê û ez ji divîm, lê kurekî me çênebû' di serê wê de mabû. Demekî wilo tevgerina Mîr Biran ya li hevberê Mîr Zana ji ber wê yekê bû. Herweha di serê xwe de bir û anî xatûna Mîr Zana di wê heyeme de. Merê wê gotibûyêde ku ti karibê fêrbibê ku ka ji ber çî herweha rewşa Mîr Biran ne xweş bû. Ma gelo xatûna Mîr Zana herweha tiştên ku hiskiribûn wê ji mêrê xwe re gotibana? Wan ji haya wê kêlikê tişteki ji hevdû ne veşart bûn. Her tişta ku hîn bû bûn ji hevdû re anîbû bûna ser zimên. Xatûna Mîr Zana ji li gor vê yekê, ku mêrê wê pirsîbana divîbû ku wê ji ji mêrê xwe re bigotibana. Di wê heyeme de ya herî rastî ji ew bû.

Piştê ku dem bu ber êvarî êdî wê ji hêdî hêdî divîbû ku bidest çêkirina xwerine xwe ya şîve kiribana. Ji ber ku ne bi gelekî demeke dî wê Mîr Zana ji bihatana malê. Gava ku herweha hata hişê wê, êdî wê ji da xwe û ji cihê xwe rabû ser xwe û çû ku hinekî kare xwe yê malê bikê di wê heyeme de. Lê her ku ji cihê xwe rabû bû û bi kar û barê xwe ve çûbû bû ji lê dise di serê wê de hinek hizrên ku wê didana hizirandin hebûn. Piştî ku wê bidest çêkirina xwerine kiribû, êdî piştê ne bi gelekî wê xwerine xwe amedekir û piştê êdî ne bi gelekî ji mêrê wê ji hatibû malê di wê heyeme de. Gava ku mêrê wê hatibû malê, êdî piştê ew ji

darbasî hundir bû bûn û piştire ne bi gelekî ji wê ji sofraya xwe ya xwerine kiribû ku amede bikirina. Di wê heyeme ku diçû û dihat de di serê xwe de ew xwedîyê hizneke bû. Piştire ne bi gelekî wê ji mêrê xwe re sofraya xwerine amedekir. Gava ku wê sofraya xwerina amede kir, êdî piştire mêrê wê ji hat û li ser sofraya xwerinê rûnişt. Ew ji li nig wî bû û kurikê wê ji di destê wê de bû di wê heyeme de ku wê ew şîr dida. Piştî ku Mîr Zana hatibû ser xwerine û bidest xwerina xwerine kiribû piştire êdî xatûna wî ku zaroka wê di destê wê de bû û hinekî dî bi ber wî ve hat. Gava ku Mîr Zana her weha dî ku wa xatûna wî bi ber wî ve hat, êdî wî ji cihê xwe xweş kir û weke ku cih ji bidîyê de tevgerê de cihê xwe de. Gava ku xatûna wî ji herweha ji hinekî hata bi ber wî de, êdî haya wan baş çû ser hevdû. Piştire gava ku herweha xatûna wî hata nêzîkî wî û hinekî li nêzîkî wî ji ma piştire êdî Mîr Zana xabereke tenê di wê heyeme de ji deve xwe derxist û got. Herweha wî gote wê ku 'ma tê I roj çû û xatûne Mîr Biran dît?'. Gava ku wî wilo got, êdî heya wî ji çû ser wî û gotina wî û gotiyê de 'erê, min I roj ew dît, ez û ew hinekî li nig hevdû ji rûniştin. Piştire êdî xaber ji deve wê derneket. Ew ji hinekî piştire di cihê xwe de ma sekinî û bi bêdeng ma di wê heyeme de.

Gava ku li ruyê wê dihat meyîzandin êdî dihat fahmkirin heya wê li ser wî ya. Bala wê bi hey li ser wî bû. Xatûna Mîr Zana li di wê heyeme de zêde ne peyîvî. Weke ku kare wê hebe heya xwe dide derna dî ji bo ku gotin li ser wê gotine jê newêne pirsîn. Lê di serê Mîr Zana de ew hebû û ne mumkun bû ku ne hatana pirsîn.

Mîr Zana li ser xwerina xwe rûniştibû û xwerina xwe dixwar di wê heyeme de. Xatûna wî ji di wê heyeme de di rax wî de rûniştibû û kurikê wê di destê we de bû. Her weha piştire haya ku xwerina xwe xwerin zêde wilo ti gotin ji deve wan derneketin û ti vegotin di nav wan de çenebûn. Lê heyek ji li hole hebû. Ew hey ji heya ku li ser dû temenên bû. Temena pêşî ew bû ku gava ku hê êvarî Mîr Zana gotibû xatûna xwe gava ku ti çûyî û tê xatûna Mîr Biran dît fahm bika ku ka ma ka çî wan heya. Temenê dî ji herweha di serê xatûna wî de bû. Ew ji her weha çûna wêderê bû û dîtine wê bû û fahmkirine sedeme bêrewşbûna wan bû. Her dû sedem ji ji serê Mîr Zana zêdetir di serê xatûna wê de zîn û jîn bûn. Bala wê li ser wan bû. Mîr Zana di serê xwe de dibêt ku dihizirî ku an xatûna wî çûya û pêre peyîvîya û sedeme wê fahmkirîya û piştire wê jê re bêjê ya, an ji dibêt ku hê bitememî fêrnebûya, lê ku fêrbû wê were û jê re bêjê. Li ser vê yekê weke ku ti xûf û guman di serê wî de ne bûn. Herweha ew li ser vê yekê di serê xwe de ne dihizirî ji. Lê xatûna wî

di serê xwe de her ku ji ber çî bû gelekî û gelekî li ser tişteki dihizirî. Gelekî û gelekî di serê xwe de dibir û dianî. Ji ber çî bû gelo ev yeka? Di hole de zêde tişteki ji ne bû ku pê bê têgihîştin. Lê herweha di serî de çûn û hatinak hebû. Ew çûn û hatin ji di serî de gelekî û gelekî hizir dida çêkirin. Mîrov di nav hizran de di serê xwe de dibir û kur dibir. Ew ji herweha wilo kur û dûr çûbû bû.

Piştire ku Mîr Zana ji xwerina xwe xwar û xwe da bi paş, êdî piştire xatûna wî sofra xwe da hevdû û şîrenî û fêkî ji amedekir ku ji bo mirovên ku werina civata Mîr Zana. Piştire ku wê her weha kare xwe xilaskir, êdî hat û li nig wî rûnişt. Piştire ku ew ji li nig wî rûnişt, êdî hinekî bi şahî li hevdû meyîzendin û hinekî axiftin ji kirin, êdî caraka dihata bîra Mîr Zana û ji xatûna xwe pirsî ku ma ka bi xatûna Mîr Biran re peyîvî ya. Gava ku herweha Mîr Zana pirsî ji xatûna xwe, êdî xatûna wî ji hinekî hizirî û piştire gotîyê de 'erê'. Gava ku wê gotîyêde ere, êdî divîbû ku di serê wê de her ku çî bersiv hebû divîbu ku bi anîyana ser zimên. Piştire xatûna Mîr Zana herweha li Mîr Zana zîviri û gotîyêde; ..

*Ez I roj, gava ku ti derketî derve, êdî ez ji min kare xwe yê li malê bi berhev kir û ez çûma mala Mîr Biran li nig xatûna wî. Gava ku ez çûma wêdere, êdî min dît ku ew wa ji hinek karên xwe yê rojana dikê. Lê keçikên wê ji li dora wê bûn û diçûn û dihatin. Keçikên wê, ti ji zane ku çend xweşik û delalên. Çend rindên.

Piştî ku ez çûma wir, êdî ez çûm û li nig wê rûniştim. Gava ku ez rûniştim, êdî min dît ku ew ji hinekî wa bihizir bû. Lê gava ku ez pêşî çûm min ji tişteki ne anî hole û ne ji pirsî jê di wê heyeme de. Lê ji ruyê wê û ji rudêna wê dihata têgihîştin ku hinekî bêdil bû. Min bala xwe baş û qanc da wê di wê heyeme de. Piştire hêdî hêdî ez û ew ketine nîqaşan de. Zarokên wê ji ji xwe re li dora me di çûn û dihatin û ji xwe re dileyîstin. Dengê wan ji pîrr dihat. Lê xatûna Mîr Biran wê carê gava ku min dît ne weke wan carên dî bû ku çend zarokên wê hinekî zêde diçûn û dihatin û hineki harbûnî dikirin û wê denge xwe li wan dikir. Lê wê carê çend ku zarokên wê harbûnî kiribûn ji wê denge xwe li wan ne kiribû. Li ber wê çûn û hatine bi bêdeng mabû. Ew bêdengîya wê hinekî bala min kişand. Lê min tişteki di wê heyeme de negot. Ez di cihê xwe de mama sekinî. Pêşîke min li rewşa wê meyîzend. Gava ku min li rewşa wê meyîzend, êdî min dît wa ew hinekî ne li ser xwe ya di wê heyeme de. Gava ku min wilo dît êdî min kir ku ez jê bi pirsim. Lê min di wê heyeme de xwe girt û min tişteki ne pirsî. Hinek zarokên cîrana wan yên ku gelekî û gelekî harbûnî dikirin û carna di nav wan harbûnîyan de ku

dihatina wir ber wê, wê ji weke şîret hinekî bigotin dengê xwe li wan fikir. Her ku wê carê ew ji herweha hatibû bûna ber wê ji dise wê dengê xwe li wan ne kiribû. Berî hingî carê ku me hevdû dîtibû hinekî henek ji li wan fikir. Ew zarok bigotinê dikişandina nig xwe û digote wan care nearzîya ne kin. Piştê bi xweşkatî digote wan nearzîtî ne başin. Wê dile de û bave wê bihêle. Piştê di gote wan mirovên nearz wê hertimî xirab bêne zanîn di nav xalkê de. Win ji wilo ne bin. Piştî ku her weha hinekî bi wan re di peyîvî, êdî her yekê qatak halîl û qatak basîq ji dikira destê wan de û ew bi rê dikirin ku herina mala xwe di wê heyeme de.

Lê wê care wilo ne kiribû. Tenê bidengekî bakiribû wan û gotibû ku zarokno hinekî di cihê xwe de rûnihên û hwd. Ji wê pêve ti gotinên dî ne kirin. Gava ku vê yekê bala min kişand ji min re zor hat ku ez xwe bigrim û min kir ku jê bi pirsim. Ji bo ku êz bi pirsim êdî min gotina xwe di serê xwe de çêkir û min jê re got. Pêşîke min jê re got ku 'berî nahaka ti ne weha bêdeng bûyî. Hinekî weke ku dile tê me ya'. Piştê min gotiyê de nahaka wan zarokên harbûnî kirin, lê tê tenê bi dengekî ew hişyar kirin. Ji vê pêve tê tiştek ne kir. Tê weke duhu û rojen dîn ku tê halîl û basîq dide destê wan tê I roj ew ji ne de destê wan. Gava ku min herweha weke qadereke axiftin kir, êdî piştê min di dawîye gotinên xwe hemûkan de gote wê *'ma ne wilo ya'* û piştê ez li bendî bersiva wê ya ku wê bide min mam. Ne ti zane, ku ti çi axivê û cerna û tê di dawîye de got ku *'me ne wilo ya'*, êdî weke ku ti ewqas gotinên ku tê gotibûn weke ku hemûkan bikê pirs û lê bikê dibê. Min ji wilo kiribû. Min di dawîya xaberdana xwe de gotibû ku ma ne wilo ya û min gotinên xwe yên ku jê re gotinên weke ku min jê re kiribûne pirs ku ew bersive bide... Her bi ma ne wilo ye 'kê, gelekî pirs min di serê wê de çêkiribûn. Lê wê ji piştê bersivek da min û kir ku ew bersiva wê ya ku biçûk ji pirsên min hemûkan re bibe bersiv. Bersiveke wê herweha bûbû bersiva pirsên ku min lê kiribûn hemûkan..

Her weha ku êdî wê bersiva min dabû, êdî ez weke pêykelekî di cihê xwe de mabû bêma sekinî di wê heyeme de. Piştê êz hinekî mama sekinî di cihê xwe de û min di serê xwe de li xwe hisand. Gava ku mirov li xwe bihinêne, hingî weke ku li dile xwe bihisêne dibe. Min ji her weha xwest ku di wê heyeme de li ya dile xwe bihisênim. Bi vî awayî re weke qadereke ez li ber wê mama bi bêdeng. Ew ji li nig min rûniştî hinekî kare xwe fikir. Kare ku wê yê ku di wê heyeme de fikir ji hinek genim di safokeke de bû û wê ew genim dinaqand. Wê ew genim wê kiribana *meyîr*.

Gava ku wê bersiva min dabû gotibû min merê min ji min kurekî dixweze lê haya nahaka kurên me çênebûn. Piştre wê got ku me gelek xêr û bereket kirin, lê belê ti fêde haya nahaka nede ya me. Ew çûna ser gelek zîyereta û me gelek sêx û mişahîx dîtin û me dia wan hilde, lê haya nahaka me ti fêde ne dît. Piştre gote min, me li gelek rêyan seri lê da lê me ti encam bidest ne xist. Me ti fêde bidest ne xist. Gava ku wê wilo gote min ez rastî ji tê re bêjim ku weke ku li dile min bixê li min hat. Dile min gelekî û gelekî êşehe. Gava ku wê ji ji min re ev yeka tanî ser zimên, bawer bike ku gelekî û gelekî ji dil tanî ser ziman. Ji kûle dile xwe tanî ser zimên. Weke ku agirek ji dile wê de hebe jê tanî ser ziman. Min ew yeka baş û qanc hîs dikir di wê heyeme de. Çend ku min hîs kir ji, gelekî û gelekî di dile min de cih girt. Mirov ku ji dil bi peyîvê yê ku li hevberê wê bê ji wê ji dil hîs bikê. Min ji ji dil hîsdikir. Di wê heyeme de weke ku dile min dixwest ku bi peyîvê li min hat. Bawer bikê ku gîzlonêk bi laşe min de hatin. Min li wir di wê rewşê de xwe bi zore digirt.

Piştre hingî ez li wir bibandûr bûm, êdî min kir ku ez bi peyîvim, lê ji min re zor hat. Piştre ez hinekî dî ji bi bêdeng mam. Piştre ku demek li ser wê rewşa me ve çû, êdî min hêze xwe li xwe da hevdû û min kir ku hinekî wê ji wê rewşê derxim. Piştre min gotîyê de meyîzenê nahaka haft keçê tê hena. Hemûkan jî ji hevdû xweşiktirin. Lê çend ku min ev yeka got ji min heya wê di serê wê de ne bîre ser cihekî dî. Piştre di wê heyeme de heye min çû ser wê û min dît ku wa hinekî zikê wê derketîya. Êdî min jê re got ku dibêtu ku ya ku nahaka were dinyê heya ku kur bê. Gava ku min wilo got weke ku li min bi beşişe meyîzend. Lê ti gotin ne got. Ev gotin hinekî gotinên di nav jinan de bûn. Wan ku ji hevdû re digotin rehet bûn. Lê dise gava ku min gotibûyêde weke ku hinekî fihet kiribû lê hatibû. Min ev yeka di wê heyeme de têgihîşt. Lê gava ku min wilo got, wê ji weke ku bêje ku xwezîka ku kurbana li min meyîzend. Min ji ev yeka fahm kir di wê heyeme de ji rudêna wê.

Piştre haya ku ber êvarî ez li nig wê li mala wê mam. Piştre gava ku min dît ku wê bibe êvar, êdî ez hatima male ku kar û barê xwe bikim. ...

Di wê dema ku xatûna Mîr zane her weha jê re digot, êdî ew ji pir bi bal heya xwe dide ser wê û li wê dihisand. Mîr Zana di dema ku xatûna wî axivîbû û piştre gelekî û gelekî di hazn de mabû. Wilo ketibû hazn de tê digot ku qey heya wî ji vê dinyê nîn ê. Herweha ji xwe çûbû bû. Gelekî û gelekî bihaznbû bû.

Piştre ku her weha xatûna wî hinek jê re anî ser zimên, êdî hinek tişt weke ku di serê wî de safî bibin lê hatibû.

Berî hingî di ti demê de bi Mîr Biran re ti bêheybûnên wan li hevberê hevdû çênebû bûn. Lê di wê demê de gava ku çûbû bûna neçîre û Mîr Zana dîtibû ku wa Mîr Biran hinekî bi hazne, êdî kiribû ku jê bi pirsê ku ka çima wilo bihazne. Piştîre nîqaş hizir di serê wî de çêbû bûn û haya wir hatibûn.

Lê gava ku ez ji tê re bahsa wê hizir û hazna xatûna wî bikin, divêt ku ez hinek tiştên dî ji ji tê re bènime ser zimên. Her weha gava ku min got ku ezê ji tê re hinek tiştên dî ji bènime ser zimên, êdî nahaka ti ji di serê xwe de hizir dikê ku ka ezê çi bènime ser zimên. Lê ka li min bihisenê ka ma ka ezê çi ji tê re bènime ser zimên. Carna gava ku mirov hinek nêzîkatîyan dibîne û piştîre mirov wan nêzîkatîyan şîrova dikê, êdî mirov dibîne ku hinek watên dîn ji wê têde hena. Gava ku her weha hinek nêzîkatî bi hinek wateyên dî divêt ku mirov bi hemû wateyên xwe bêne ser zimên. Gava ku mirov her weha kir, êdî mirov karê bêje ku mirov wê bigihijê rastîyê. Rastî çi ya? Ev ji pirseke ku di her demê de tê pirsîn û di her demê de ji bersivên hinekî hê dicihdetir jê re tênê dayîn e. Rastî hinekî hebûn a. Gava ku mirov hebûn dît û fahmkir û têgihîştina mirov di derbarê wê de çêbû, êdî mirov kare bêje ku mirov wê bigihijê rastîya ku heyî.

Divirde ji ev yeka, yanî ev nêzîkatî bi wate ya. Divêt ku mirov herweha bi wate şîrove bike. Nêzîkatîyên xatûna wî ji her weha gava ku mirov ji hizirên di temenê xwe de şîrove dike mirov dibîne ku hinekî ew nîqaş wê gelekî û gelekî diêşênin. Lê bi çi awayî diêşêne ji ezê ji te re bènime ser zimên, li min bi hisênê.

Mîr Zana û xatûna wî ew haft sal bûn ji wan re zarok çênedibûn. Piştî haft salan piştîre êdî kurekî wan çêbûya. Lê Mîr Biran û xatûna wî haft keçên wan çêbûn. Lê kur ji wan re çênebû bûn. Ji ber vê yekê bû ku xatûna Mîr Zana wilqasî êşehe, wê ji ber ku dihizirî ku Mîr Biran û xatûna wî dihazinina wan. Ji ber ku tenê haya wê kêlîkê keçên wan çêbûna û kurên wan çênebûna. Wan dixwest ku kurekî wan ji çêbibê. Ji ber wê yekê ji gelekî û gelekî diçûn û dihatin. Lê haya wê kêlîkê ji wan re ti kur çênebû bûn. Lê kurekî Mîr Zana û xatûne wî çêbû bû di wê heyeme de.

Ez ji te re rastîyê bêjim ku da qana ti fahm bike. Piştîre êv hizra xatûna Mîr Zana dikeve serê Mîr Zana de ji. Mîr Zana ji ji wê yekê bi bawer dikê di wê heyeme de. Piştîre êdî demek li ser wê bawer bûna ve naçê, êdî li ser wê yekê xayd ji dikeve beyne wan de. Êdî ji hevdû dixayîdin. Pêşîke ew xayda wan, bi ser hevdû ve neçûna re dest pê dikê. Piştîre êdî dibe bi xayd

ez wê ji ji tê re bènime ser zimên. Ew ji her weha ya. Rojeke, piştî wê rewşê û wan tégihîştinên re, êdî ew demek bû ku bi ser hevdû ve neçûbûn, êdî piştî ku li derve digihênê hevdû, êdî dibêjinê hevdû ku çima bi ser me de neyên. Hemû ji ji Hemûkan re vê yekê dibêjin. Piştî gotinê ji wê û gotinê ji ya dî, êdî dubendî dikeve nava wan de. Piştî li hevdû neyên. Di wê heyema ku bi hevdû re ne di peyîvîn ji de Xatûna Mîr Biran ji û xatûna Mîr Zana ji bi halakî dibin. Herdû ji bihaml dibin. Piştî ku dema wan ya walidandine tê, êdî tiştê ku di serê ti kesekî ji wan de ne bû dibe. Xatûna Mîr Biran kurekî tenê dinyê û xatûna Mîr Zana ji keçekê tenê dinyê. Êdî dile herdû alîyan ji xweş dibe. Piştî her weha bi çêbûna zarokan re dile herdû alîyan ji xweş dibe, êdî roje piştî zarok bûyîne, li derve Mîr Biran û Mîr Zana digihîna hevdû û piştî dile wan li wan xweş dibê û piştî li hevdû ji tên. Piştî ku gava ku li hevdû tên, êdî piştî ne bi gelekî navbeyna malbatên wan dise dibê weke sêberê. Dise herweha bi ser hevdû de çûn û hatinên wan bi ser hev de dest pê dikê.

Di wê demê de hingî beyna wan xweş dibê, êdî mirovên ku dibînin ji dibêjin ku êdî ji berê gelekî û gelekî beyna xwestir e. Ya rastî ji ku ez bêjim, ev yeka rast bû û rast dihata gotinê di wê heyeme de. Gava ku beyna mirovên piştî xaydekê re rastbû, êdî piştî dibê ku ji berê çêtirtir ji bibê. Her weha rewşa Mîr Biran û Mîr Zana ji wilo bû. Beyna wan gelekî û gelekî ji xweş bû.

Ev xweşbûna di nav beyna Mîr Biran û Mîr Zana de piştî bi gelek awayan başiyê xwe didêne hole di nava wan de. Ji hevdû re wilo başin, ti dibêje qey ew bav û bira ne. Bawer bike ku beyna bav û bira dibê ku ne wilo xweş bû.

Piştî ku her weha li hevdû hatibûn, êdî piştî her şev ku ne bê ji her dayîmî diçûna nig hevdû û li civata hevdû dirûniştin. Civata xwe ji her weha kiribûbûna yek. De ne, ti zane ku du mirovê mîr ku civata xwe bikina yek, wate vê yekê di nav xalkê de gelekî û gelekî mazin û li ser zimên e. Piştî rojeke ku li civata hevdû rûniştibûn, êdî Mîr Biran û Mîr Zana tiştê ku piştî bi salan ji jê bê axiftin dikin. Herdû gava ku li civata hevdû rûniştibûn, êdî keç û kurên xwe bi hevdû re bi peyvname dikin. Gava ku bi peyvname dikin, êdî di bêjin ku gava ku hatina dema zewece êdî emê wan bi hevdû re bizewicênin. Her weha Mende hê ku biçûk bû bi kurê Mîr Zana re tê bi peyvnamekirin. Piştî ku herweha li ser wan gotin hata gotin, êdî herkesek wê gotine dişopnenê. Ji ber ku ew ji mîrbûn û ji male mîran bûn. Ji ber vê yekê ji ev yeka girîng bû. Mirovên ji piştî ku gotinên wan hatibû gotinê êdî his kiribûn.

Piştire ku bi ser wê gotinê ve dem dibuhurê û herdûkan ji mazin dibin. Nave kurê Mîr Zane ji Yazdan bû. Her ku Mende ji mazin dibû û dibû keçik, êdî keçikeke ku gelekî û gelekî xweşik jê derdiket û her ku Yazdan ji mazin dibû kurikekî ku gelekî û gelekî xweşik û levhatî jê derdiket. Herdûkan ji gelekî û gelekî bedew dibin. Mende keçikeke wilo xweşik jê derdikeve ku mirovan ew di dît dil wan li ser we dihalaha. Hingî xweşik bû û rind bû. Hinek mirovên di gotin ku ew ne mirovaka ku li dinyê jin dibê. Lê ew hinek ji şawqa xûdeya ku li dinyê ya. Gelekan digotin ku ma mirov halqasî xweşik dibê. Ma ev yeka mumkun e? Ji mirov re zor dihat ku bi bawer bikin. Her weha bandûra wê li ser herkesekî çêdibû.

Yazdan ji ji wê ne kemtir bû bi lehatîya xwe û sipahîbûna xwe va. Wî ji bi sipahîbûna xwe re serê mirovan gêj dikir. Sergêjek bi wan re dide çêkirin. Yazdan di wêratîya xwe de ji ne kêmbû. Ji wî alîyê ve ji navê wî hebû. Gelek caran ew bi bave xwe re diçû neçîran û her ku diçû neçîran ku di vegereha ji dest vala ne divegerehe. Piştire ku hinekî dî ji ew mazin dibê, êdî hinek hevalên ji ji xwe re çêdikê û bi wan re diçê neçîre. Bi hevalên xwe re neçîrvanîyê dike. Ew piştire her ku dem diçê, êdî dibê neçîrvanekî ku baş û bi ser xwe di wê heyeme de. Her weha divêt mirov bêje ku zanebûna wî ji hebû û mazin bû. Ji ber ku kurê bave xwe ew tenê bû, êdî bavê wî ji çî derfetên wî hebûn ji wî re danibûna hole ji bo ku ew baş mazin bibe. Gelek caran gava ku diçê riyên dût ji ew bi xwe re dibir.

Mirovên ku li derve Mende di dît, di gotine de dergîsîya Yazdan û ku Yazdan ji li derve di dîtin digotinê dergîsîya Mende. Her weha xalkê nêzîkatî li wan dikir. Bi vê yekê re li wan di nav xalkê de henek kirin ji hebû. Li mirovên ku wê nû zewicîbana û li mirovên ku bi dergîsî ji bana herweha car bi car gotinên ku bi dev avêtinê ji wan re digotin. Wan ji ti bersiv ne dide wan. Di wê rewşê gava ku wan gotinek ji weke gotina bersive gotibana hinekî weke ku wê şerm çêbûbana. Ji ber ku herweha ku dev avêtinbana ji û ku henek ji bana li herkesekî dihatina kirin. Lê bi zêdeyî ji li yên ku ciwan zêdetir dihatina kirin. Li yên mazin henek dikirin. Lê henekên ku li yê mazin dihatkirin ji, ne weke henekên ku li yên ciwan dihat kirin bûn. Yên ciwan hinekî ji geşîya wan û serxwabûna wan dihat. Lê yên ku navserî xwe bana û dev hatibana avêtin li wan, êdî ew dev avêtin ne dev avêtinaka ku weke ya ciwanan bû. Car bi car ji ew dev avêtin dibû sedeme hinek pevçûnên ku di nav wan de dibûn ji di wê heyeme de. Ji ber ku ewan dev avêtinan hinek ji dîtina kemesîyan dihatina afirandin û hinekî diêşandin. Kêmesîyên mirovan her weha bi wî awayî ji

dihatina raxnakirin. Herweha henek li Yazdan ji dihatina kirin. Lê henekê ku li wî dihatina kirin ji yên ku ji dema ciwantîya wî dihatina afirandin bûn. Ew bixwe ji ciwanekî ku li serxwe bû. Her ku diçû neçîran bi hevalên xwe re dest vala ne divegerehe malê. Her ku divegerehe malê ji dest wî tişî divegerehe. Herweha Yazdan haya demeke dirêj bi hevalên xwe re diçûna neçîra û tenê malê. Lê rojê hê sibehe ji malê ew derdikevin û diçûne neçîre û êdî piştê ew ne vegeherihina malê.

Yazdan û sê hevalên xwe gelekî û gelekî bi hev re bûn. Bi hev re diçûna herderî. Karakî ku wan hebana bi hev re dikirin. Yekî berî yê dî gavaka xwe ne diavêt. Ji hevdû re bawerîya wan ji li hevdû mazin bû. Gelek mirovan gava ku ew weha dîtî ew weke mînaq di nav xwe de û di gotinên xwe de didana nîşandin. Ji dû alîyan ve weke mînaq dihatina nîşandin. Alîyê pêşî bilevhtibûna xwe ve bû û alîyê dî ji bi hevalên wî re bi hevaltîya re wan. Her weha li ber çavan bûn. Gava ku diçûna neçîran ji ji herkesî li pêştir bûn. Ti kesekî bi huner û tevgera xwe ve di neçîrê de ne dide pêşîye wan.

Herweha li ser xwe bûn. Mazin bûn û ciwan bûn. Yazdan ji û hevalên wî ji hema bêja ku êdî balixbûn. Hinek demî dî ku têve çûbana, êdî wê zeweca wan hatibana rojave. Ji xwe ew bi bi dergîsî ji bû. Bi Mende re bi dergîsî bû. Her weha ji bo zeweca wan ji hinekî dî li bendî balixbûna wan dihata sekinandin. Lê hinekan digotinên xwe de digot ku êdî gahana dema zeweca xwe û divêt ku êdî bêne zewicandin. Lê hinekan ji digot ku ew bila hinekî dî ji bi menên. Balixbûn dû bejeyên dî ji bi wate xwe re dikira nava xwe de. Bêja pêşî ciwantî bû. Miroveki ku ciwan bê û hinekî mazin bûbê û hatibe ber dema zeweca xwe, êdî lê weke ku balix dihata meyîzandin. Bêja dî ji her weha bi kêrhatîbûne bû. Yanî mirovekî ku zewicî êdî wê gelek berpîrsîyar hildabana ser milên xwe di wê heyeme de. Wê êdî barek li ser piştê wî bana. Miroveki ku dihata dema zeweca xwe, êdî divîbû ku bi nêzîkatîyên xwe re bersîvek ji di vê xalê de bidana mirovên di wê heyeme de. Divîbû ku bigotina êdî ez karim berpîrsîyarîya xwe û malbata xwe hildima ser piştê xwe. Gava ku di nêzîkatîyên wî de ev yeka hata fahm kirin û ku ew ji hatibê li ber zewecê, êdî wê ji bo wî zewec bi vê yekî re bihatana hizirandin. Di gotina balixbûnê de herweha beja ciwanîyê û bikêrhatîbûnê bihevê watayak avadikir û dide berçavan di wê heyeme de. Carna ku hinek dihatina dema zewecê û hinekî kêman diman di kirinên de, êdî digotina wan 'ev kêrneyên'. Bi wê re ji gava ku gotina zewecê ji bo wan dihata rojave, êdî dihata gotin, ku meyîzênin ew bi kêrî xwe nayê, vêce wê winê maleke radestî wî kin, wê çawa wê malê

hilêne û lev dê hevdû?Herweha pirsêk ji dihata pirsîn.Bersiva vê pirsê divîbû ku ne ji dev û ne ji hineka dî bidana.Divîbû ku wî yê ku wê bi zewicîyan bidana û bi kirina xwe bidana.Herweha ev yeka xwedîya wateyaka ku gelekî û gelekî giring bû.

Yazdan bi çavakî ku ew balixbû lê dihata meyîzêndin.Ya rastî ji ew balixbû.Ew mirovekî mazin bû.Bave wî mîr bû.Ew bixwe ji kurê mîr bû û weke mîrekî ji car bi car dihata pêşwazî kirin di nav xalkê de.Bavê wî ji ji ber ku ew kurê wî hebû, êdî hemû derfetên xwe û malê xwe li pêşîya wî danîbû.Ji xwe gava ku bave wî miribana, êdî ew mal hemû wê ya wî bana.Lê ev yeka gava ku li tevgerên Yazdan dihata meyîzêndin dihata dîtî ku ne wilo bû.Ji ber ku weke ku heya wî li dereke dî bû.Lê heya wi li kuderê bû ji ne kifşbû.

Yazdan hertimî bi hevalên xwe re gava ku diçû neçîrê dest vala ne divegerehe.Ev dest vala ne vegerehendin, êdî di nav xalkê de weke bikêrhatîbûneke dihata şîrovekirin.Di gotin ku ma ku bi kêrî xwe ne hatibana, êdî gava ku çû neçîrê ji wê bikêr ne hatibana û wê dest vala hatibana.Ji ber ku dest vala ne divegerehê malê, êdî mirov kare bêje ku ew mirovekî ku bi kêrhatîya.Hevalên wî Nazîr, Qasim û Rûstem ji weke wî bûn.Ew ji li ser xwe bûn û gelekî û gelekî bikêrhatî bûn.Di neçîrê de gelekî û gelekî bikêrhatîbûn.Gava ku bihev re diçûn ji êdî li neçîrê, êdî bi hev re dibina hevalên hevdû yên neçîrê yên herî baş.Alîkarîya wan wan jê re gelekî û gelekî hebû.Li çole gava ku diçûna neçîrê û neçîrtî dikirin, êdî car bi car diçûna derên dur ji bo neçîreke baş.Di çûna ber deristanan.Car bi car ji diketina nav daristanan de ji.Li daristana Cûdî mambiz û li daristana çîya yê Sipî ji bazkûvî zêde hebûn.Herweha hê gelek ajalên dî ji hebûn. Lê yên ku bi zêdeyî ji dihatina neçîrê kirin ji ev bûn.Bi zêdeyî ji bazkûvî gelekî û gelekî dihata neçîrkirin.Ji ber ku gelek hebun û hertimî ji zêde dibûn.Ji ber vê yekê ji gelekî çûna neçîrê wan çedibû.

Yazdan û hevalên wî ji gava ku diçûna neçîrê, li ser haspên xwe sêwar dibûn û piştê berê xwe didana çole li cihê ku wê lê neçîrê kiribana.Gava ku diçûn ji gelekî û gelekî bikêf û şahî bûn.Dile wan xweş dibû.Di nav wê xweza yê de çûyîn dile mirovan xweş dikir.Bêhne mirov derdixist.Mirov bêhn firehî dibû.Herweha xweza xweş bû.Carna gava ku neçîrê dikirin ji, li çole ji xwe re agirek pêdixistin(divadan) û li ser ji xwe re ji bo xwerinê goşt dibiraştin.Her weha piştê ku dibiraştin, êdî li hevdû dirûniştin û bi hev re biafiyet dixwarin.Di nav xweza yê de her weha bêhne wan êdî bêhtir derdiket.Carna gava ku herweha xwerina xwe

dixwerin û êdî haya demeke di cihê xwe de diman. Ji ber ku gava ku mirov xwerina xwe dixwe êdî piştê laşê mirov hinekî di cihê xwe de xwe dibe. Ya wan ji wilo bû.

Lê rojê Yazdan û hevalên xwe herweha ji bo neçîrê ji malê derdikevin û diçin û êdî demeke dirêj ne vegehihina malê. Gava ku diçin êdî hê sibeha. Lê haya ku dibê êvar ji êdî deng ji wan dernekeve. Mîr Zana ji dile wî bi kurê wî ve ya. Gava ku dibê êvar û ew neyê malê êdî ew ji dikeve mitalan de. Piştê gava ku dibê ber êvarî, êdî ew ji diçê ber deve derî û li derve di meyîzenê ka ma ka wê wî bibîne an ji ne. Ew herweha dimene li ber deve derî haya ku dibe êvar. Haya ku raş dikeve ardê de ew her weha li ber deve derî dimenê. Lê çend ku dimenê ji ew neyê. Gava ku her weha wilo ew neyê, êdî Mîr Zana ji dikeve mitalan de. Piştê ku raş dikeve ardê de, êdî ew ji di nav de bi hinek mirovan re li ser haspan bi alîyê ku ew çûne de diçin ku ma li derna wan ne bînin. Lê her ku diçin ji wan ne bînin. Ti agahîyê ji wan ne bînin. Êdî her weha çend ku dem têve diçê û êdî şev ji ber derengîyê ve diçê, êdî mereqa wan û mitalakirina wan ji zêdetir dibê. Ew berê sibehê derketibûn. Lê va dibê derengîya şevê, lê hê ti agahî ji wan dernekeve. Ti kesek ji nizenê ku ku ew li kuderê ne û bi kudere ve çûna. Gava ku cihê wan yên ku ew diçûne ku hinekan zanibanan wê dicihde çûbanan wir. Lê wan ji nizanîbû. Hinek cihên ku berê ew diçûnê ji bo neçîre yên ku dihatina zanîn mirov çûbûbûna wan deran û li wan deran meyîzendibûn. Lê wan li wan deran ji ew ne dîtibûn. Li wan deran ji ne hatibûna xûya kirin. Lê ka ew li kudere bûn? Kê zanîbû ku ew li kuderê ne? Mitalakirin û herweha pirs pirsîn êdî li ser hevdu bûn. Herweha ku dem têve diçû û dile Mîr Zana û xatûna wî ji zûtir diavêt. Dile wan bêhtir tangtir dibû.

Wan cihê ku ew diçûyê de nizanîbûn. Wan ji heya wê kêlikê ji wan re tiştêk di derbarê cihên ku diçûnê de ji wan re zêde negotibûn. Ji ber wê yekê ji ti kesekî tiştêk nizanîbû. Cihên ku zanibûn ku wê çûbanede an ji diçûnede wan xwe gahandibûyêde. Yazdan û hevalên wî ku li kudere bana haya wê kêlikê ku dibê êvar dihatina malê. Ti şevê li ti deran ne mabûn. Ev cara pêşî bû ku çûbûn û êdî ne vegerehe bûn di şevê de.

Dem hin bi hin ku bêhtir bi ber derengîyê ve diçû, êdî mereq û mitalakirin ji bo wan zêdetir dibû. Ti kesekî nizanîbû ku ew li kuderê ne. Ji ber vê yekê ji mereqeka mazin bi mirovan re çebû bû. Piştî ku bû bû êvar û ew ne hatibûna malê, êdî ji bo wan çûn û hatin dest pê kiribû. Cihê ku wan zanibû çûbûbûne de. Lê ew li wan deran ji ne dîtibûn. Piştî ku bû bû êvar û ew ne hatibûna malê û piştê ku ew ji cihê ku wan zanibû ku

wê herinêde ku çûbûbûne de û ew li wanderan ji ne dîtîbûn, êdî mereq û mitalakirinê dest pê kiribû bi wan re. Mereq carna tîrsa dil tenê ser zimên. Lê axlabe ji tîrsaka ku di serî de ji nezanbûn û ne naskirine ya. Tîrs xwedîyê gelek tevgerê ya. Tîrsa dil, ji yên ku mirov hij wan dikê an ji tiştên ku mirov hije dikê ku mirov kete hizre de ku wê ew ji destê mirov herin, êdî dest pê dikê. Di wê heyeme de tirsek ketibû dile Mîr Zana û xatûna wî de ji. Tîrsa dil hinekî çude ya. Tîrsa dil hinekî di hundirê xwe de bêsabîyê ji diparaze. Çi bû an ji wê çî bibe pîrsên ji tîrsa dilin. Herweha gava ku pîrs ji hatina pîrsîn, êdî hizir ji xwe di mêjî de dide avakirin ji wê rewşa ku heyî an ku bûyî. Gava ku li Mîr Zana û xatûna wî ji herweha dihata meyîzendin mirov di dît ku çend dihazn de bûn. Çend mereqeka mazin di dile wan de hebû. Gava ku mirov li wan dimeyîzend mirov di got ku wan xwe gahandîya wan û dîtine ku tiştêk hatîye serê wan, wilqasî di mereqeka ku dil êşî çedikir de bûn. Dil êşî gava ku çêbû, êdî xwedîyê xwe di êgir de dişawitenê. Herweha êş dibê xwedîyê dijwarîyaka mazin di wê dema ku êşê dide mirovê ku di dile wî de ya.

Pîştî ku Yazdan û hevalên wî ne hatibûna malê, êdî gelek mirovên ku li haspên xwe sûwar bûbûn û çûbûbûn ku li wan bigerihîn. Lê wan ji di wê demê de ew ne dîtîbûn. Ti agahî ji wan ne hildabûn. Herweha gava ku ew ji çûbûbûn ku li wan bigerihîn û wan ji wan ti agahî ne hilda bû, êdî mereq zêdetir bûbê. Êdî piştî mirov li mala Mîr Zana li hevdû civîya bûn. Hemûkan ji li hevdû civîyabûn ku ka tiştêk ku bikirina. Lê ma wê çî kiriban? Ewan ne li hole bûn. Haya wê kêlîkê ji ji wan ti agahî ne hatibû hildan. Tenê mirovan li hevdû civîya bûn û di mereqa wan de bûn. Hinek mirovên ku çûbûbûn ku li wan bigerihîn lê hê ne vegerehebûn ji hebûn. Ne hatina wan ji di serê wan mirovên ku li hevdû civîya bûn de weke ku hêvîyek dide çêkirin. Wan di serê xwe de digot ku hama dibêt ku wan ew dîtîbin. Ji ber vê yekê dibêt ku dereng mana. Her weha mirovên xwe di serê xwe de dikirin ku rehet bikin. Lê ji alîyêkî dî ve ji mereqeka ku agir di dile de çêdikir ji hebû bi wan re.

Wê şeve haya waxtakî ku dereng mirovên ku li hevdû civîya bûn, li hevdû bicivîn man. Gelek mirovên ku dereng ji mabûn hatibûn. Lê wan ji ti agahî bidest ne xistibû. Wan cihên ku çûbûbûne de lê garahabûn û ew ne dîtîbûn. Tê di got ku qey ard qalîşî û ew ji ketinê de. Ma gelo li kuderê bûn? Ev pîrs pîrseke ku gelekî û gelekî li bersive wê dihata lêgerin, lê ti kesekî ji haya wê kêlîkê ne bersiveke wê dabû û ne ji xwe gahandibû bersivekê jê re di wê heyeme de. Pîrseka ku her ku bêbersiv dima di seran de êş çêdikir bû. Êşeke ku mazin çedikir. Her weha mirov karê bêjê..

Wê şevê haya demeke dereng li hevdû mirov bicivîn dimênin, lê belê ti agahîyê bidest ne xin. Herweha haya ku dibê ber sibehê li hevdû bi civîn dimênin. Lê tiştê ji ne bê. Ma wê çi bûbana? Tiştê ku wan dixwest ku bibê agahîyek ji wan bidest xistin bû. Ew ji ne bû bû. Ji wê pêve çi bûbûna wê wan bi şahî ne kiribana. Gava ku dem gaha ber sibehê, êdî hê ku fecre ne vedayî mirovan di nav xwe de kom dana çêkirin û biçol û çîya ketin ku li wan bigerihin û wan bibînên. Li gelek cihan digerihin. Mirovan dişenina gelek cihan. Lê ti xabereka baş bidest ne xin. Her cihê ku diçinêde wan ji wanderan dipirsin. Lê her pirsînên wan bêbersiv dimênê.

Herweha wê roja duyemîn jî ji wan ti agahîyan bidest nexin. Dile mirovan êdî gelekî û gelekî diêşehe. Gelek mirov di serê xwe de dihizirin ku tiştêkî ne baş hatiya serê wan. Gelekan ji di hizirin ku ew çûna dereke li wir mana. Hinekan ji digotin ku çûna derna lê cihê ku çûnede dura êdî haya ku werin dereng mana. Hinekan ji digotin ku dibêt ku li derna di astangîyekê de bin, ji ber vê yekê divêt ku mirov leze bikê da qana xwe bigihênê wan, da qana alî wan bikê. Dibêt ku nahaka alîkarî herweha ji wan re divêt. Gava ku êm li wan ne gerihin û di dawîyê de êm xwe ne gihênina wan, êdî wê heya ku tiştêna ne baş wê werina serê wan. Her weha gelek hizrên dîn ji di serê miroven de çedibin. Lê ma ka kijan hizir rast bû. Ew ji ne dihata zanîn di wê heyeme de.

Di rewşê weha de mirov gava ku dihizirê gelek hizir bi careke re tenê serê mirov. Hemû hizirên ji hizrên ku ji bêkifşbûn derdivin. Lê mirov kijan hizrî hilde dest ji di wê heyeme de zor dibê. Her ku herweha zor dibe ji, êdî mirov bêhtir dikeve mereqeke ku biêşe de. Mereq di wê demê de xwedîyê hizreka bihêze ku di demeke kin de gelekî û gelekî kare biafirenê ya. Mereq di wê demê de ne tenê hizreke. Ji xaynî wê yekê ji hebûneke ku di dil û serê mirov de ya. Dil di wê demê de dibê xwedîyê giranîyekê. Ji ber ku mereq hinekî giran a. Giranîya mereqê hinekî zêde ji giran tê ji dil re. Dil di keve bin giranîyekê de di wê demê de. Ew giranî ji di wê rewşê de her ku diçê girantir dibê. Vêce nexasim, ku giranî ji êşeka ku ji hinekî ku mazin di dile mirov de cih digirin bûbê. Wî çaxî giranî mazin dibe. Bi giranîyê re ji şê ji mazitir dibe. Wî çaxî di naqabîna êş û giranîyê de di dil de hevdû bandûrkirinaka mazin çêdibe. Her weha êdî mazitir êş dikeve dil de. Mîr Zana û xatûna wî di wê rewşê de xwedîyê êşeka mazin bûn di dile xwe de. Wê êşê dile wan ew gelekî û gelekî diêşand. Êşa di dile wan de ji wan re hingî giran û bi êş dihat, mirov digot ku qey wê di wê heyeme de ji êşa dile xwe bihalihin. Herweha ku li wan dihata meyîzendin dihata dîtin û fahmkirin.

Wê roja dî ji her ku li wan li gelek deran digerihin ji wan ne bînên. Ti agahîyê ji ji wan ne girin. Piştê ez karim ji tê re bêjim demeke dirêj ji li wan tê gerehendin. Lê mixabin, ti kesek ne zane ku li kudere ne û ne ji zane ku ew çûna kuderê. Herweha bêagahîbûn di derbare wan û hebûna de dirêj xwe berdewam dide kirin.

Di wê demê de ji Mîr Zana û xatûna wî ji gelekî û gelekî parîşan dibin. Ji gerinê û çûnê û hatinê ji kal dikevin. Lê ew ji tiştêkî ji derbarê wan de bidest nexin. Dîle wan ji di wê heyeme de gelekî û gelekî biêşe. Ji ber ku dile wan biêşe, êdî dile wan ji nehêle ku ew ne li malê bisekinîn û ne ji li cihekî. Her weha bi gelek mirovan re, êdî demên xwe li lêgerina wan di buhurenên. Diçina gelek cihên û dîyaran ku wan bibînin. Lê li ti deran ji rastî agahîyekê ji ji wan neyên. Li herême gelek mirovan ji wan nasdikir. Hem mirovên ku dihatina mala wan û hem ji mirovên ku ew çûbûna mala wan û naskiribûn hebûn. Mîr Zana û mirovên ku li wan digerehên ji xwe gahandibûna wan mirovan ji. Lê wan ji gotina ku gotibûna wan me ew ne dîtina bû.

Her weha di serê çûna wan û lêgerine wan re demên dirêj diçin. Gelek mirov ji herêmên din ji yên ku wan nasdikirin, ku agahîye dihildin ku ew windana êdî dikin ku li wan bigerihin. Ew ji xabere ji gelek mirovên ku karin alîyekê bidina wan re dişenên. Lê ew ji ji wan re dibêjin ku me ew ne dîtina. Ew ji ti agahîyê bidest nexin.

Yazdan û hevalên wî, mirovên ku wan nasdikir digotin ku ew ne mirovne ku bêhizrin ku derfetê wan hebe û xabere ne dina mala xwe di wê heyeme de. Gelek mirovên ku ew nas dikirin xwedîyê hizreke weha bûn. Ji ber vê yekê ji gava ku herweha dihizirin ji êdî piştê gotina wan û têgihîştine wan ew bû ku tiştêk hatîya serê wan. Mirovên ku ew yeka ji di ber cav de dihiştin û li wan digerehen di wê derbarê de ji ti agahî bidest ne dixistin. Ne digahana agahîyekê ku tiştêk ji hatîye serê wan. Herweha gava ku ne gihênîna agahîyekê ku tiştêk ne hatîye serê wan, êdî dihizirin ku hê tiştêk ne hatîye serê wan û lê gerina wan di domênin.

Her ku herweha dihizirin ji, lê dise dizihirin ku ew kuderê ne. Bersive vê pirsê ne bê di serê wan de. Wan nizanîbû ku ew li kudere ne.

Yazdan û hevalên wî piştê gelekî û gelekî li wan tê lêgerin. Li gelek cih û wêran li wan tê lêgerin. Lê belê ew neyêne dîtî. Mîr Zana û xatûna wî ji gelekî û gelekî bi dilêş dibin û piştê weke ku têkilîya wan ji jiyane qut dibê li wan tê. Gelek mirov diçine nig wan ku wan hinekî bitenê ne hêlin. Lê belê ma ka çî wê êşa dile wan danîbana? Ne tiştêkî. Ji ber ku êşa dil mazin bû. Êşa dil gelekî û gelekî mazin bû.

Piştire bi ser windabûna Yazdan û hevalên wî re sal ji dibûhûrin. Gelek sal dibuhurin. Lê ti agahîyan dişe ji wan dernekeve. Di wan deman de ji de û bavê wan ji gelekî û gelekî biêş dibin. Piştî ku Argûşar û Mende hevdû dîtibûn re bi ser windabûna Yazdan û wan re gelek sal buhurtibûn. Mende dergîsîya wî bû. Lê ew çûbû. Lê bele de û bavê wî ji ev yeka ji bîr ne kiri bûn. Di ti demê de ew ji bîr ne kiribûn. Di wê dema ku Mende û Argûşar hevdê dîtibûn ji Yazdan dibîre wan de bû. Piştî Yazdan winda bûbû, êdî ti keseki bahsa Mende ne kiribû. Ji ber ku dê û bavê Yazdan dile wan ne êşênin bahs ne kiribûn.

Lê piştî ku bahsa Mende û Argûşar tê kirin ku bihev re hatina dîtî, êdî weke ku bêdengîyeka ku mirov bêje ku ma gelo wê çi jê derbikeve çêbû bû. Piştî ku rewşa Mezan û Hêvjînê hatibû rastkirin êdî wê bi ser rewşê wan de ji çûbûn çêbû bana. Bave me dihizirî ku herê û keçikê bixweze ji Argûşar re. Lê ji ber vê yekê ji bavê me digot ku ji ber wê rewşa ku hatî serê Yazdan êdî divêt ku mirov ne tenê riza de û bavê wê hilde. Divêt ku mirov riza Mîr Zana û xatûna wî ji hilde. Gava ku riza wan ji hatibana hildan û wan ji gotibana erê, êdî wê Mende ji û Argûşar ji bi dilekî ku xweş jiyana xwe avakiribana yek û bidil jiyana bûbanan. Ev hizre bave me ne xalat bû. Lê belê ji ber Yazdan hinekî rewş tenik ji dibû. Gotinak ji ji ber ku ne başîyek di wê rewşê de çêbibe bes bû. Beve me ji vê yekê zanîbû. Miroven herême hemûkan ji vê yekê zanîbû. Ji ber vê yekê ji divîbû ku bi mirovên ku bizana re tevbigarahan. Divîbû ku di pêşengîya wan de gav bihatana evêtin. Bave me bi vê hizrê bû. Ji ber vê yekê ji ku rewşa Hêvjîne û Mezan hatibû çêkirin, êdî piştire bavê me pêşîka rewş ji hinek ji mirovên ku zane ne, di derbare Mende û malbata wê û malbata Mîr Zana û Yazdan de di pirsê û hîn dibê. Divîbû ku pêşîka ew hînbûn kiribana. Piştire êdî ku bi mirovên zane ne re di şewirê, êdî dibêje ku gava ku çûna xwestina divêt ku Mîr Zana û xatûna wî ji li wir amede bin. Ji ber ku riza wan ji bihatana hildan û erêkirna wan ji bihatana hiskirin.

Bavê me erêkirina wan ji girîng di dît. Ji ber ku berî hingê hê ku ew biçûkbû bi Yazdan re hatibû bi sozkirin. Êdî piştire ku Yazdan çûbû, êdî piştire ew wilo mabû. Ji ber Yazdan bû ku ti kesekî haya wê kêlikê ne çûbû û Mende û ne xwestibû. Lê êdî divîbû ku wê ji jiyana xwe ava kiribana. Ew ji mirov bû.

Piştire ku her weha bavê me hinek hînbûn di derbarê rewşa de Mende û malbata wê û Mîr Zana û malbata wî û Yazdan de kirin, êdî piştire ku bi hinek mirovên ku bi zane ne ji di şewirê û êdî piştire dikê ku xabere ji bave Mende re bişênê ku wê were û Mende bixweze. Bavê me gelekî û

gelekî bîaqilî gavên xwe diavêt.Ew rewş rewşeke ku gelekî û gelekî tenik bû.Ji wê rewşê ji hinek kevneşopî hebûn.Wê li gor wê me ji û wan ji gav evêtibana.Ji ber wê yekê ji gavên xwe gelekî û gelekî bibal diavêtin.Her gava ku diavêt pêşîke li ser dihizirî û di şewirî. Divîbû ku ji wilo bana, da qana dile ti kesekî ne êşehe bana.Li ser êşa dilekî re mirov nikarê malbatake bidil û şahî avabikê.Hinekî zor dibê.Ji ber vê yekê ji divîbû mirov bizanebûn tevbigerehe ne.

Bavê me berî ku herê, êdî pêşîka xabere ji bavê Kewe re ji dişenê û ew ji were wir û li wir li malê û li hevdû dirûnihên.Ew ji mirovekî ku bi zane bû.Ji ber vê yekê ji bavê me di wê rewşê de ne xwestibû ku bê wî gave bi avêje.Ji xwe ew ji wê herême ji bû.Wî di gelek alîyan de rewş ji bavê me bêhtir ji zanîbû û di derbarê rewşê de bêhtir xwedî zanebûn bû.Bavê me ji di vê têgihiştinê de bû.Ji ber vê yekê ew ji ku li nig wî cih girtibana û bi hev re gav avêtiban wê gavên ku dil biêşenin, êdî wê bihatana astangkirin.Êdî wê gavên ku dil xweşkiriban bihatana avêtin û wê dile herkesekî xweş bûbana.Bavê me di vê hizre de bû.Gava ku Yazdan winda bûbû xaber ji bavê me re ji hatibû.Ji me re rewş hê hingî hatibû gotin.Lê ji ber ku ew bê dîtin û alîkarî ji wan re bê kirin bû, ew gotin.Bavê me ji hê hingî gelekî û gelekî ber ketibû û ew ji bi mirovan re lê gerehebû ji ber ku ew bû dîtin.Mîr Zana ji wê yekê zanîbû.

Lê ew rewş li paş mabû.Nahaka veca rewşeke di dest pê dikir.Xwestina Mende ji alîyê bave me ve ji birayê me re di rojeve de bû.Ji ber vê yekê ji divîbû ku bêhtir xwedî zanebûn û agahî bana.Bavê me ji vê yekê zanîbû.Ji ber vê yekê bû ku bi gelek mirovên ku bizanebûn re şewirîbû û hizre wan hilda bû.Piştre xaber ji bave Kewe re ji şandibû û ew ji hatibû û bi wî ji şewirîbû.Şewîrmendîtî ji gavên bîaqil re gelekî û gelekî girînge.

Piştre ku her weha ku bavê me agahî ji gelek cihan hildabû, êdî piştre komak mirov ji mirovên zane dabû amedekirin û li ser gelek haspan ji dîyarî ji dabûbûna amedekirin û piştre bi rê kiribû.Piştre êdî ne bi gelekî ji bavê me ji amedekarîya xwe dikir ku bi rê bikeve.Bavê Kewe ji li nig wî bû û ew ji wê bi wî re bi rê ketibena.Her weha rewşek hebû.Wê rewş çawa bi encam bûbana êdî piştre me yê dîtibana.

Piştre ku koma ku ji mirovên ku bizana pêkdîhat ku li pêşîya bavê me wan bi rê ketibû û çûbûn wir êdî piştre ne bi gelekî bave me ji ketibû rê de û piştre ne bi gelekî ji gahabû wir. Bavê Kewe ji pêre bû.Her weha mirov karê bêje ku bi bave Kewe re rewşeke qayîm derdiket hole ji bavê me re ku rewş bi başî bi encam bibe.

Piştî ku bave me bi mirovên ku bi pêre ne diçina wir û ku digihina wir, êdî piştê li male bavê Mende dibê mehvan. Gava ku bave me diçê wir bi yên ku bi pêre ne, êdî bavê Mende Mîr Biran ji pêşwazîyeka baş ji bave me û yên ku bi pêrene re dikê. Cara pêşî ku bavê me digihê wir, êdî pêşîke bavê me dibînê ku wa li nig Mîr Biran wa Mîr Zana ji sekinîya. Gava ku bavê me her weha dibîne, êdî gelekî û gelekî kef xweş dibê û gava ku digihê wir û ji haspê xwe paya dibê, êdî pêşî diçê ruyê Mîr Zana. Her weha bavê Kewe ji dikê. Piştê gava ku her weha diçina dest û ruyê hevdû, êdî piştê bi hev re ku Mîr Biran û Mîr Zana li pêşîye wan diçin hundir. Gava ku li hundir li mezela civate dirûnihên, êdî hemûkan ji di nav hevdû de di rûnihin. Ew nav hevdû de rûniştin ji weke rêzeka hê maztir ji dihata dîtin. Di wê heyeme de gelek mîr li civata hevdû rûniştibûn. Bavê Kewe û bavê me û Mîr Biran û Mîr Zana û her weha hinek mirovên zane ji û ku weke mîr ji bûn hatibûn bi wan re rûniştibûn. Pêşî gava ku li hevdû dirûnihin, êdî pêşî yên ku axiftinê dide dest pê kirin ji Bavê Mende Mîr Biran bixwe bû di wê heyeme de. Ji xwe divîbû ku wilo ji bana. Ji ber ku ew bû malxweyê malê û ew bû ku Mîr Biran bû.

Gava ku bidest axiftinê dikin, êdî weke ku Mîr Zana di cihê xwe de hinekî bi bêdenge. Bavê me ji vê yekê farq dikê û dikê ku wî ji bikişenê nav axiftinan. Her weha êdi ew berê xwe dide wî di wê heyeme de. Piştê êdî bi hev re dikevîne axiftinan de bi hev re. Mîr Biran pêşîke bidest axiftinê kiribû. Piştê ji hinekî Bave Kewe ji axivîbû. De ne, divirde divêt ku mirov bêje ku haçika mîr e, pirr baş zane ku biaxivê. Pirr baş û qanc axiftinên xwe zane ku li hevdû bêne. Ev yeka ji weke kevneşopîyeke ji bû. Di çî rewşê de ji bana ku mîrek an ji mirovak axivibana pêşîka li gotina wî dihata meyîzendin ku çend zane diaxivê û zane ku bizanebûn li hevdû bêne. Li hevdû anîbûn ji hunereke mazin dixwest.

Gava ku piştî bavê Mende Mîr Biran bave Kewe bidest axiftinê kiribû, êdî mirov karê bêje ku di wê heyeme de wî bala mirovên ku li dora wî rûniştibûn hemûkan ji bi wan gotinên xwe ve kişandibû ser xwe di wê heyeme de. Mirovên ku lê hişandibûn ji di serê xwe de di wê heyeme de gotibûn ku 'aahh ev mirov çî xwedî zanebûne di gotinê de'. Bi rastî ji ew xwedî zanebûnaka mazinbû. Wî temenekî ku baş ji di perwerde xwe de hilda bû. Haya ku mazin bûbû hertimî demên xwe bi xwedîne re buhurandibû. Ku mazin bûbû ji ji dev xwedîna xwe ne berde bû. Piştê ji berdewam kiribû.

Piştî ku bavê me û yên ku bi pêrebûn ku gahana wir êdî piştî ne bi gelekî Mîr Biran sofrâ xwerine da amedekirin. Ku sofrâ xwerine hata amedekirin ji êdî piştî bi hev re û bi yên ku li dora wan bûn re buhurtina ser sofrâ xwerina xwe û biaffiyet ji bidest xwerna xwerina xwe kirin di wê heyeme de. Di wê dema ku xwerin dixwerin de deng û meng ji ti kesekî dernediket. Herkesekî ji alîyê xwe ve xwerina xwe dixwar. Lê car bi car ji axiftin ji çêdibûn. Ji xwe ne mumkun bû ku çênebûbûna. Ji ber ku hemûkan ji mirovên ku mazin bûn û mirovên ku zane bûn û mirovên ku mîr bûn.

Divirde divêt ku mirov li ser sofrâ xwerine ji dû sê gotinan bêne ser zimên. Ji ber ku ev yeka ji girîng e di rewşên weha de. Gava ku her weha çûbûna mêhvandarîya hevdû çêbû, êdî piştî ne bi gelekî sofrâ xwerine tê kirin. Di wê rewşê de ku ne bi gelekî sofrâ xwerinê were kirin hinekî wate wê ji rêz û hûrmete tê hasibandin. Lê ji wê ji zêdetir wateyeka wê ya bixweza heya ku herkesekî di derbarê wê de xwedî têgihîştin bû. Ew ji herweha ew ê. Wate wê ewê ku tê gotin ku *ti nahaka li mala minî û ti ser serê u ser çavan hatî. Ti bi qadr û qiymet hatî. Ti mêhvanê minî û qadrê tê li ser serê min heya. Wate vê gotinê di mêhvandarîyê de di wê kêlîke pêşî de ku sofrâ xwerine hata kirin tê girtin. Herweha ku mirovekî li malê xwerin xwar ji, êdî dibe weke mirovek ji mirovên wê malê û xwedîyê malê wê rêz û hûrmet bidîyêde. Ew ji her weha divêt ku weke wî rêz û hûrmete kêmkê. Di wê kelîkê de *qadre nên* tê ser zimên. Qadre nên gelekî û gelekî biwate ya. Qadre nên gelekî û gelekî mazin bû. Ji ber ku ew qadr nên newê bin pê kirin, êdî bi karê û her weha bi tiştên tûj nan neyê qutkirin. Herweha guneh tê dîtin. Ji alîyê herkesekî vê ev yeka dihata zanîn. Ew yeka weke nêzîkatîyeka olî ji heyemên berê ve hatibû wê demê. Herweha kevneşopîyekê wê ya mazin ji hebû.*

Piştî ku xwerin hatibû û hemûkan ji buhurtibûna ser sofrâ xwerine û piştî ku xwerina xwe ji xweribûn û sofrâ ji ber wan hatibû li hevdû dayîn, êdî piştî şîrenîyên wan ji hatibûn ku vexwûn. Di wê heyeme de ji êdî wê hem şîrenîyên xwe vexwûn û wê hem ji di nav xwe de bi axivin. Wê danûstandina xwe bi hevdû re bikin. Di civata mîran de ev yeka girîng bû. Civata mîren xwedîyê gelek kevneşopîyên biteybet bû. Xosletên mirovên bizane di wan civatên mîran de dihatine berçavan. Mirovên bizane ji li wan civate bi pirranî dihatina dîtin. Herweha gava ku mirovên bizane li wan digahana hevdû, êdî bihev re hizre xwe ji hevpar dikirin. Zanebûna xwe bi hev re bi mirovên ku li dora wan bûn re hevpar dikirin. Mîr ji di nav civata xwe de weke

mirovekî ku zane dihata pêşwazîkirin di her heyeme de. Her weha bi çavakî lê dihata meyîzendin. Herweha li gotine wî dihata meyîzendin. Mîr ku diaxivi di nav mirovên ku li dora wî bûn de, êdî mirovan bi bal lê dihisandin. Mirovên bû zane bûn ji lê dihisandin. Mirovên bizanebûn ku lê dihisandin ji li gotinên wî dimeyîzendin ku ka çend bizanebûna. Gava ku bi zane bihatana dîtin, êdî digotin ku meyîzênin gotinên ku mîr dikê her weha çend bizane na. Lê ku kemesî ji lê hatibana dîtin ne dihata veşartin. Herweha hemû tişt ji mazintîyê dihata pirsîn.

Piştî ku Mirovên hemûkan ku xwerina xwe xweribû, êdî xwe dabûbûna bi şûn ve û şîrenîyên xwe divexwerin. Hêdî hêdî ji nîqaş ji di nav wan de çedibû. Lê divêt ku ez ji terê bêjim ku her gotina ku di wê heyeme de dihata gotin ji deve mîran derdiket. Ku yekî gotina xwe xilas dikir êdî yê dî bi dest pê dikir. Ku wî ji xilas dikir êdî yê ku bêaxiftin mabû mafê xaberdane dihilda. Her weha axiftina di nav mîran diçû û dihat.

Piştî zêde xaber ne zîvirî û xaber hata ser xwestina Mende. Lê vê care ne weke wan carên dîn ku bave me xaber tanî wê nûqtê. Vê naqlê bavê Kewe gava ku axivîbû, êdî xaber anîbû ser wê. Lê pêşî berî ku bidest axiftina xwe bikê dû sê gotinên bizane ji ji Bahlûlê bizana ji anîbû ser zimên. Bahlûlê bizana mirovekî ku gelekî û gelekî bizane bû. Hingî bi zane bû mirovan digot ku difirê. Carna digotin ku ew kare xwe ji ber çavên mirovan xawr ji bikê. Carna ji digotin ku ji zanebûna xwe aqlê hinekî birîya û dînîti ji pêre çêbûya. Bahlûlê bizana di dema Xaro Raşîd de jin bû. Xaro Raşîd ji ew fahm ne dikir. Gelek mirovan ji digot ku Bahlûlê bizana ewliyayak bû. Lê belê ji dêla ku xwe bide malê dinyê, xwe ji hemû tiştî dûr kir û jiyana xwe berdewam kir. Biraye wî ku jê re Xaro Raşîd dihata gotin mazin bû û dewlenmend bû. Rojêke mirovên li dora wî hinek tahnan didinêde û di bêjinê de tê wilo dewlemendî lê Bahlûl wilo xizana. Xwûde ji vê yekê erê nekê. Ew ji ji wan re sûnd dixwe û dibêje ku ez didimedê û lê ew hîlnade. Piştî hinek dibêjinê ku ka wê çawa hilde. Li ser vê yekê dihizirin ku ka wê çawa bikin. Piştî bi hev re dibêjin ku şerbikekî tiştî zêr dikin û didênina rêya wî ya ku ew hertim têve diçê. Lê gava ku Bahlûl tê tahma şerbik lê ku hê ne gahayîyê de di serê xwe de bêje ku ka ez weke wan koran bikin û meyîzênim ku ka korbûn çawa ya. Her weha êdî çavên miç dikê haya ku ji şerbik dibuhurê diçê. Êdî mirov ji ku vê yekê dibînin êdî dibêjin ku baxte wî ne li dinyê ya. Baxte wî li axîreta wî ya. Bi vê vegotinê re vegotinaka dî ji tê ser zimên. Ew ji her weha ya. Piştî ku Balûle bizana ji şerbik dibuhurê û tê malê, êdî tê gotin ku birayê wî pişt wî re tê malê. Êdî birayê wî, tê gotin ku dibêjîyê de

ku 'tê ez di nav mirovan de kirima fihetîyê de û bi ser Bahlûl de dixurehê. Piştire bahlûl, tê gotin ku dile wî gelekî û gelekî diêşehe. Piştire Bahlûl ji birayê xwe re dibêje ku nahaka van gotina ne bêjê, ezê pêşî tiştêkî şanî tê dim û piştire êdî bêja. Ew ji dibêjîyê de ka tê çî şanî min de, de ka şanî min bide. Piştire Bahlûl dibêjin ku gotîye birayê xwe ka lingê dêne ser lingê min ezê şanî tê bidim. Tê gotin ku ew ji wê yekê dikê û lingê xwe didêne ser lingê wî. Gava ku ew lingê xwe didêne ser lingê wî, êdî Bahlûl bi dengekî ku bilind dibêjê 'bi destûre xwûde' û lingê dibin lingê wî de dihilde û ji wir dişenê cihêkî di. Cihê ku birayê wî tê yê de ji, tê gotin cihêkî ku Balûlê bizana lê mêj û bergerîyên xwe dikir bû, mizgeftêk bû. Piştî ku birayê wî xwe li wir dibîne, edi piştire ku hinekî ji dimenê û piştire di bîne ku wa mirovên ku li mêj bikin wê hêdî hêdî lev dibîne kom li wir. Ew ji li wir xwe di bin hinek marş û baran de û tiştên wilo de, tiştên wilo yên ku li ser hevdû bûn û li kûrçikeke bûn xwe di nav wan de dîveşerê. Haya ku ew ten û ku li mêj ji dîkin û piştire dîkin ku derkevin ew di cihê xwe de dimenê. Lê berî ku hemû mirovan hatibûn û li hevdû bûbûn kom, pêşî Bahlûl ku abayakî ku mazin û sipî lê bû ji deve derî bi gavên bilez re hat û çû û li pêşîya mirovan sekinî ku li pêşîya wan mêj bike. Birayê Bahlûl ji vaqasan dibîne ji cihê ku têde bû. Piştire ku li mêj ji dîkin, êdî li hevdû dirûnihên û Bahlûl ji li pêşîya wan dirûnihê û ji wan re waazan dikê. Ev yeka haya demeke dirêj dibê. Piştire ku waaz xilas dibin, êdî piştire ew jê belav dibin, lê belê Bahlûlê bizana di cihê xwe de dimenê. Piştire ku hemûkeseken derdikevin, êdî Bahlûlê bizana deng dide û dibake biraye xwe yê ku di kûrçikê de di nav tiştên ku avêtî ser xwe û xwe di nav wan de veşartî de. Piştire ew ji ku dengê wî his dikê û fahm dikê ku deng ji wî re ya, êdî ew ji derdikeve ji cihê xwe û tê ber wî û li ber wî disekinê. Gava li ber wî disekinê ji dibîne ku Bahlûl çend li ser xwe ya û çend cilne xweşik û yên aliman wê li ser wî ne. Piştire birayê wî ji vê yekê şaş û mat dimenê. Piştire birayê wî di wê heyeme de wî nas dikê ku ew mirovekî ku çend mazin a. Piştire jê afûya xwe dixweze. Piştire ew ji wî afû dikê û ew ji dibêje ku ez carake dî tiştêkî dî weha nakim û piştire êdî Balûlê bizana lê tê rahmê û wî caraka dî çawa ku anîbû wir, wilo ji wî ji wir dişenê cihê wî yê berê ku lê bûn. Gava ku birayê wî tê cihê xwe caraka dî êdî Bahlûl di wê rewşa ku wî xaber digotîyê de dibîne û bêhtir şaş û mat dimenê. Piştire ew di serê xwe de dibêje ku ew mirovekî ku welîya û piştire li wir ji afûya xwe jê dixweze. Piştire birayê Bahlûl cara pêşî piştî wê tiştê ku hatî serê wî derdikeve derve û li derve di nav mirovan de digerehe. Li rewşa mirovan dimeyîzenê û li rewşa xwe

dimeyizenê. Piştire ji wê yekê dile wî diêşehe. Piştire ku herweha dibîne, êdî di dile xwe de ji xwe re dibêje ku xwûde wê min afû nekê ji ber vê bêmafîtîyê. Bi wê hizra bihazn re, êdî tê malê. Gava ku tê malê li male li deve derî rastî Balûl tê û Balûl jê di pirsê ku çima wilo bihazna û ruyê wî wilo bitirsa û ti di bejê qey hinekan nanek xwarîya û tê ji ne parîyek ji xwarîya. Piştire birayê Bahlûl ya di dile xwe de ji wî re dibêjê. Bahlûl tê gotin ku jê re piştî ku ew ya dile xwe dibêjîyêde, êdî ew ji dibêjîyêde ezê ji dêla tê gunehên tê vebalên wan hildîma ser xwe. Piştî ku ew wilo dibêjê, êdî piştire gelekî û gelekî kêfe birayê wî tê. Bahlûl, gelekî û gelekî hij birayê xwe ji dikir. Piştî ku Bahlûlê bizana vê yekê dibêjê, piştire bi qadereke re, êdî derdikeve derve û tê sûke ku têde hemû tişt di hata firotin. Bahlûlê bizana, dema ku tê sûke, êdî li sûke dibîne ku wa mirovekî ku mihek gurandîya û serê wê jê kirîya û bi lingên wê ve ew dalaqandîya û ayare wê jê dikê. Dema ku Bahlûlê bizana vê yekê dibîne, êdî weke demeke li wê rewşê dimeyîzenê û piştire qêrîke dide û piştire ji wir diçê û li kûrçikeke ji xwe re dirûnihê û di hazine. Piştire birayê wî tê nig wî û di bêjîyêde ma ka çi bû, kê çi ji tê kir ji min re bêje ku ez wê yekê li nig wan ne hêlim. Piştire Bahlûl jê re dibêjê, ne ti kesekî ti tiştêk ji min re ne gotîya. Lê Bahlûl di wê heyeme de ji birê xwe dibêje ku li wî mirovê ha meyîzenê ku çawa ew mih gurandîya û bi lingê wê ve daqalendîya. Piştire birê wî ji li wê rewşê dimeyîzenê, lê ti wate ne dî ye de. Piştire Bahlûla bizana je re ji bo ku fahm bikê herweha dibêjê. 'Min gote tê ezê vebalê tê hildime ser xwe. Lê meyîzenê ti kesek nikarê ji dêla ti kesekî vebalê ti kesekî hilde ser xwe. Herkesek wê ji bo kirinên xwe bi lingên xwe ve were dalaqandin. Xwûde wê yekê erê nekê. Ku xwûde erê kiribana wê ji dêla wê mihe nahaka tiştêkî dî dalaqadibana. Meyîzenê wa ew bilingên xwe ve dalaqandî ya'. Gava ku Bahlûlê bizana wê yekê dibêjê, êdî birayî wî ji caraka dî li wê rewşê dimeyîzenê û piştire caraka dî dihazinê û qanc û xirabîyên xwe jev cude dikê û ji bo xirabîyên xwe lêborîne dixweze ji yên li ku li hevberê wan xirabî kiribû. Piştire ew dibê mirovekî ku baş.

Bavê Kewe ji ve mînaqê mazin û bifirehî tenê ser zimên. Ji bo ku bê fahm kirin gelekî û gelekî bi zimanakî ku xweş tenê ser zimên. Bahlûlê bizana di nav xalke de bahsa wî birêz û hûrmet dihata kirin. Di derbarê wî de gelek vegotin dihatina gotin. Ji ber ku her weha ew mazin dihata naskirin û mazin nave wî hebû, êdî bave Kewe ji ji wî mînaq dabû. Di wê dema ku wî bahsa Bahlûlê bizana kiribû de mirovên ku li wir li dora wî bûn bi bal heya xwe dabûnêde û lê hisandi bûn. Bave Kewe mirovekî ku

bizane bû. Ji di derbarê mirovên bizane û yên ku di nav xalkê de navdar bûn ne bêxaber bû.

Bavê Kewe ev mînaq ji ber ku gotina bêne ser xwestina Mende dabû. Bi gotinê re gotin anîbû ji ser xwestina wê. Hê ku gotina wî xilas ne bû bû ji, êdî mirovên li dora wî rûniştibûn zanibûn ku wê di dawîyê de gotinê bêne ser xwestina Mende. Piştî wî ji ku her weha xaber anîbû ser wê û piştî di dawîyê de kiribû ku cihê gotine ji bave me re bihêle. Lê bavê me ji bo ku we xaberdane wî ya xweş newê birrîn gotibûyêde ti berdewam bikê. Piştî êdî wî gotin ber dewam kiribû û piştî gelekî û gelekî dirêj axivîbû. Piştî ku gotina wî hatibû ser xwestina Mende, êdî bave Kewe bi xwe mabû sekinî. Gotina xwestine tenê wî hiştibû. Ji xaynî we gotinê ve ti gotinên di hebûn wî gotibûn. Lê gotina xwestina ji divîbû ji deve bave me derketibana. Ji ber ku bavê me gelekî û gelekî hij bave Kewe fikir, êdî hiştibû ku ew haya dawîyê bi axivî de derbare xwestin de. Wî ji her weha gelekî mazin axivîbû. Vêce nahaka dor dora bavê me bû. Vêce ewê gotina xwe bigotina. Bave me ji gava ku mafê xaberdane hildabû, êdî rastûrast gotin anîbû ser xwestina Mende. Ti gotinên di ne gotibû. Ji ber ku gotinên ku Bavê Kewe gotibûn wî wan gotinan weke gotinên xwe dîtibûn. Ji şûna xwe dîtibûn. Her weha ji ber ku wilo di dît, êdî pêdivî pê ne mabû ku hinek gotinên di bihatana gotin di wê heyeme de.

Bavê me ji her weha piştî bidest axiftine kiribû û axiftina xwe bi xwestina Mende re bi dawî kiribû. Piştî ku nave xwûde anîbû ser zimên û piştî keçik xwestibû pêde, êdî mafê xaberdane çû ji bave keçikê re. Bave keçike ji ev yeka fahm kiribû. Piştî ku mafe xaberdane çû ji wî re, êdî divîbû ku wî xaberdane bana. Lê bave keçikê hinekî di cihê xwe de mabû sekinî. Piştî ku mabû sekinî hinekî pêşî li nav çavên Mîr Zana meyîzend. Mîr Zana ji di cihê xwe de bi bêdeng sekinî û heya wî ji weke ku li ser Mîr Biran bû. Mîr Biran bavê Keçikê bû. Mîr Biran bavê Mende bû. Ji ber vê yekê ji çavên mirovan li wir pêşîka li ser wî bû. Di wê heyeme de gotinên ku ji deve wî derkevina giringên. Wî çî gotibana wê rewş kifş kiribana. Her ku mirovên li dore wî li bendî wî û xaberdane wî bûn, lê wî di wê heyeme de ti gotin ji devê xwe dernexistibû û ne gotibû. Weke qadereke mabû sekinî di cihê xwe de bi bêdeng di wê kêlikê de. Ew bêdeng bûna wî bêhtir di serê mirovan de mereq çedikir. Hinekan di wê heyeme de di wê bêdengbûna wî de weke ku wê di wê kêlikê de gotine ji deve wî derkeve lê dimeyizendin. Her weha bi wê yekê lê dimeyîzendin. Her weha bêdengbûn tiştêkî ku asayî ji ne dihata dîtin.

Piştire ku her weha Mîr Biran weke ku weke qadereke ma sekinî di cihê xwe de, êdî piştire mafê xaberdane hilde û bidest axiftinê kir. Gava ku bidest axiftinê kir ji, êdî pêşîke her weha hinekî li ser rewşa ku bûbû li ser Yazdan axivîbû û piştire ji gotinaxwe bi gotine windabûna wî re bi dawî kir û piştire hê ku gotina bidawî ne kir ji her weha dû sê gotin got;

'Win ji zanîn ku çî hatiya serê me. Berî nahaka bi hinek salan Min û Mîr Zana me keç û kurê xwe bi peyvname(soz) kiribûn. Lê nahaka ew nîne li hole. Mende keça minê. Lê belê çend ku ew keça min ji bê ji piştî wê rewşê pêde, êdî gotina ku li ser wê bêjim ne azim. Gotina ku bê gotin divêt ku ji alîyê wê ve û pêşîke ji ji alîyê birayê min Mîr Zana ve divêt were gotin. Ew çend ku keça min ji bê, êdî keça wî ji ya û mafê xaberdane yê wî ya'.

Gava ku Mîr Biran her weha gotin got, êdî piştire ku gotina xwe bidawî kir, êdî piştire Mîr Zana mirovên ku li wir bûn bala wan çû ser wî. Mîr Zana ji di wê heyeme de bi bêdeng bû. Lê Mîr Zana weke Mîr Biran zêde bi bêdeng ne ma sekinî û piştire hinekî zûtir bidest xaberdane kir. Gava ku axivî ji her weha axivî;

'Mende weke keça min e, rast e. Ku kurê min ma bana i roj wê ew divêt ku zewicîbana. Lê kurê min ne menê. Ya rastî dile min piştî wî re gelekî û gelekî bi êş ma. Lê belê Mende ji mirovaka ku divêt ku mirov xwestekên wê ji li ber çavan bigirê. Gotina min ji ewê ku biryara xwe ew bide. Biryara ku ew bide ji bila ku ew zanibê ku hertimî êmê li nig bin û wê hertimî ji weke keça me bê. Wê dile ti kesekî ji ne hêle. Bila ew ji jiyana xwe avabikê. Bila ew ji weha ne menê û gunehê wê ne keve sûkra me de. Mafe wê ji heya ku jiyaneke ji xwe re avabikê. Bila ji wê bê pirsîn'.

Gava ku her weha wî got, êdî piştire ji hundir miroveki ku navserî xwe bû û hûrmete mirovên wedere hemûkan je re hebû ji cihê xwe rabû ser xwe û bere xwe da deve derî û çû ku herê û ji wê biryara bi pirse. Gava ku mirovê ku navserî xwe bû ji cihê xwe rabû û çû ku herê û biryara wê fêr bibê, êdî piştire mirovên ku li wir bûn ji, êdî li bendî wî ma bûn ku were û biryara wê çibê ji wan bêne ser zimên.

Piştire ku demeke têve çû êdî piştire mirovê ku çûbû ku biryara wê hilda êdî tê û gotineke her weha li ser deve wê dibejê; *wê gotîyê min ku mazinên min rast dîtîbin ez ji rast dibînim*. Piştire ve gotinê re, êdî weke ku hinek navber bi bêdeng bû. Piştî wê bêdeng bûne re, êdî ti kesekî ne kir bi axivê. Ya rastî ti kesekî di xwe de ne dît ku bi axivê. Lê piştire yê ku mafe xaberdane hilda û axivî ji Mîr Zana bû û wî ji her weha got; 'ev

gotin ji min re weke ku erêbûnekê hat.Nexwe bila bavê wê ji bêjê erê û bila ew ji bişahî bê û bidil xweş bê'.Piştî vê gotinê re, êdî piştire Mîr Zana, Mîr Biran, Mîr Zelo û bave me bihev re di rabina ser xwe û biryara erê erêdikin û piştire dibejin ku 'bila şahî dest pê bikin'.Piştire şahîyê dest pê kir.Lê ez ji terê bêjim ku ew rewş hinekî giran bû.Ji ber ku berî hingî hatibû bi sozkirin û nahaka, êdî bi yekî dî re nahaka dihata zewicandin.Mende ji çend caran Argûşar dîtibû.Her ku hevdû dîtibûn ji jevre ne gotibûn.Ji xaynî wê, wekî dî ji bi hev re xweş bûn.Ji xwe wê jinabîya ku ew bihev re dîtibûn û gotibû ku min ew bihev re dîtine û gotibû ku ew bihev re bişa ji bûn.Her weha piştire ku weha tê erê kirin rewş, êdî bidest amedekarîyên dawate tê kirin.Lê amedekarîyên dawate zêde berdewam nekin. Di demeke kin de dawataka mazin ji wan re li dar tê xistin.Piştire li ku dawat tê kirin û bûke weke ku dibin piştire êdî divegerehin bi bûke re û li male ji 40 şev û 40 rojî dawat tê li dar xistin.Piştire jiyana wan baş çêdibe....

Her weha ji rewşa wan ji bi xweşî bidawî dibê.Birayên min yên dîn ji ku man ew herweha piştire bavê me ji wan keçên mîran ji wan re ji dixweze.Ew ji bi şa dibin.Kêfe wan ji xweş dibe.Ew ji piştire jiyana ji xwe re avadikin.Piştire jiyana hemûkan xweş berdewam dike, di demên piştire de....

Lê nahaka dibê ku di serê tê de rewşa min ji weke pirseke heya.Vêce ka nahaka ez hinekî li ser xwe ji tê re bênime ser zimên.Rewşa min weke ya birayên min nabe.Ya min hinekî ji ya wan cudetir dibe.Tê ji nehaka pirsê ku çawa cudetir bû.Ezê wê yekê nakaha ji terê bênima ser zimên.Lê dibê ku ez nahaka hinekî vegehihima serê gotina xwe û hinekî ji tê re bênime ser zimên, ji serî.

Gava ku min rewşa Mavan ji tê re anîbû ser ziman ku di bîra tê de bê min bahsa keçikaka ku Mavan şanî min dabû kiribû.Piştire ku rewşa Mavan rast bû û ew û evina xwe gahana hevdû ji piştire min ew keçik ji bîr nekir.Ew gelekî û gelekî di dile min de ma.Her ku ez di çûma kuderê ew li aqlê min bû.Ez gelekî û gelekî li ser wê dihizirîm.Piştî ku ez balixbûn ji bavê me ji min re got ku kurêma ka em tê bi kê re zewicênin.Gote min ku ti telîya xwe bikeve bikê wê ji tê re ne bêjin ne.Vê yekê zanî ba.Lê min gote bave me ne yabo ez nahaka ne zewicîm di wê heyeme de.Gava ku min wilo gote bave xwe, êdî bavê min pirs ji min kir ku 'ma ka hinek di dile tê de hena?'.Min pêsîke gotiyê de ne.Min hingî di serî de fihet kir ku jê re bênime ser ziman.Ji ber vê yekê ji êdî min ne got.Lê her ku dem têve diçû û ez ji mazin dibûn êdî bavê min ji

caraka dî ji anî ser ziman ku min bi zewicenê. Wê carê êdî ez mama naçar ku bënime ser ziman ji bave xwe re rewşê. Bavê min, gava ku min jê re rewş anî ser ziman, gote min kurê min ji min re bêje ku keça kê ya, ezê herim û wê ji tê re bixwezim. Min got ku yabo ez nizanim ku ew keça kê ya û li kuderê ya ji. Piştê min gote bave xwe yabo di dile min de hêvîyeke heya ku ezê carake dî wê bibînim. Gava ku min wilo got êdî bavê min ji min got ez ji hevî dikim. Lê gava ku li min di meyîzend weke ku bihizir bû. Min ew yeka di wê heyeme de fahm kir. Min fahmdikir ku weke ku ji bo hinek talaşbûn di serê wî de heya. Lê weke ku ez bixwezim ku wê talaşbûne di serê wî de rabikim, min li ruyê wî meyîzend û hineki ji weke ku bi ruken bibim bûn û her weha min kir ku dilê wî xweş bikim.

Piştê ez demeke li malê mam û her roj ji diçûm wî cihê ku min ew li wir dîtibû. Ez li wir dimam haya ku carna dibû êvar. Her weha demeke têve çû lê min ew ne dît. Piştê hingî her weha her roj ez diçûma wir, êdî mirovên ji bo min digot ku ew bûya bahlûlek. Bi rastî ji weke bahlûlekî li min hatibû.

Mirov ku tiştê kete dile wî de ji evîne, êdî dile wî di ti heyeme de wî rehet ne hêle. Hertimî evina wî tenê bîra wî. Ya min ji ew keçika ku min dîtibû û ew ruyê wê yê ku min dîtibû ji ber çavên min ne diçû. Min ew di dile xwe de bicih kiribû. Ya rastî ew di dile min de bicih bû bû. Piştê ku ez têgihiştim ku ewê newê wêderê, êdî min kira serê xwe de û herim û li wê bigirehim. Piştê her li dinyê gerehem. Derek ne ma ku ez neçûme de. Derek ne me ku ez lê ne gerehem. Derek ne me ku min xwe ne gahandibûyêde. Lê min ew ne dît. Min di serê xwe de ji xwe re di got ku ez wê li kuderê bibînim ezê wê nas bikim. Ya rastî ew wilo bû an ji ne wilo bû wê demê şanî min dabana. Ez ji kekê xwe re bêjim ku ez bi tememî haft salan li dinyê gerehem. Min gelek cih û war dît. Min gelek mirovên baş û yên ne baş dît. Min mirovên ku xwe baş didana nîşandin lê di rastîyê ne başbûn min dît. Min mirovên ku gelekî û gelekî qanc bûn û ku bi saya serê hinek mirovên ne qanc ku di nav xalkê de ne qanc û baş dihatine naskirin min naskirin. Min dinye bi mirovan re û bi hevîrdore re bi gelek awayan dît û naskir. Her tiştê ku min dît ji min re bû weke fêreke ku mazin. Min herweha bi wan re dîtînen xwe re xwe gahande têgihiştineka mazin di wê heyeme de. Min her ku gelek tişt, keş û war dît, lê min ew keçik ne dît. Li kudere bû an ji bi ku ve çûbû min nizanîbû. Cihê ku wê ji min re navê wê gotibû û gotibû min ez û dayîka xwe li wir jin dibim ji li wir mabûm. Min ew der ji dîtibû. Li wir ji gelekî û gelekî mabûm. Piştê ku her weha min ew ne dît, êdî min hêvîye xwe ji wê û

dîtine wê qut kir û ez vegereheme malê.Lê ew di aqlê û dil min de bû.Min ew ji bîr nedikir. Piştî ku ez vegerehe bûma malê ji min ew ji bîr nekiribû.Lê piştî ku ez vegerehem êdî bi demeke re rojeke min jinaka pîr ku gelekî û gelekî pîr bû min dît.Wê jina pîr ya dile min weke ku zanibê gava ku min dît hata nig min û bi min re bidest axiftinê kir û ji min re got ku ew keçika ku ti lê digerehe wa li nêzîkî çîyayê Gabare ya, li wir dimenê.Piştî gote min gava ku ti çûyî wir û diketî nav daristana wî çîyayî de, êdî ewê were û wê tê bibîne.

Gava ku wê jina pîr her weha ji min re got êdî weke ku kûrm bikeve laşê min de li min hat. Piştî xabere wê jina pîr re, êdî min kirdikir û kirnedikir hadan û tabata min ne dihat.Min dikir ku ew xwe bigrim li ji min re zor dihat.Min êdî piştî gotinên wê jina pîr re xwe li malê ne digirt.Ji min re zor dihat.Weke ku di wê heyeme de hêzeke di hûndirê min de zor dide min ku ez ji wir dise herim.Ma gelo rast bû ku ew weke ku wê jina pîr gotibû, ku ez çûbana ezê wê bibînim?Min di hundirê xwe de gava ku ji gelek alîyan ve bersiv dide ve pirsê, dile min ne dixwest bersiva ne erênî di wê heyeme de bide wê pirsê.Her weha li min hatibû.Piştî ku ez bi wê jina pîr re axivibûn, êdî piştî weke têkilîye min di wê heyeme de ji jiyane werine qutkirin li min hat.Min kirdiki û nedikir min heya xwe ji ser gotinên wê ne dibire ser tiştne dî di wê heyeme de.Gava ku min her weha ne dikir, êdî ez karim bêjim ku jiyan ji min re zor dibû. Jiyan ji min re zor dihat.Ev yeka min ji dil hîs dikir.

Berî hingî, ez demeke dirêj li dinyê gerehebûm ji ber ku wê bibînim.Lê min ew ne dîtibû. Min nizanî bû ku ew li kuderê ya.Ya rastî di ti demê de ji dile min ew derneketibû.Her ku ew di dile min de ji bû, êdî min ji dixwest ku ez wê bibînim.

Piştî ku li ser xaberdane min bi jina pîr re ne bi gelekî re, êdî min dise biryaraka xwe da û min kir ku weke ku wê jina pîr gotibû min ez herim.Weke ku wê jina pîr gotibê min ez herima cihê ku wê ji min re gotibû ku ew li wir e an ji ne.Piştî ne bi gelekî re ez bi rê ketim û çûma bi wir ve ku herim û wê bibînim.

Ez ji kekê xwe re bêjim ku berî hingî ez haft salan li dinyê li wê gerehem.Lê belê di wê dema ku ez gerehem bûn de ti demê weke wê demê dile min ne kiribû kutakut di wê heyeme de.Min xwe û dile xwe di wê heyeme de hinekî cude hîsdikir.Çi ji min dihat?Min nizanî bû.Lê ya ku ez karim bêjim, dilperîyekê min girtibû û bêhne min zû bi zê diçû û dihat û dile min diavêt.Ku yekî di wê heyeme de destê xwe dabana min bawer bike ezê ji dil cim, wilo li min hatibû.Ma gelo wate vê yekê çî bû û

ew yeka çi bû?.Min ti wate bi rastî ji ne dide yê da.Lê min di dile xwe de weke ku dixwest wê yekê fahm bikim wek ku min dixwest di wê heyeme de.Her weha xwestinaka mazin bi min re hebû.Wê xwestinê, min kiribû rewsaka dî da.Wê xwestinê, ez ji rewşeke kiribûma rewşaka dî da.

Piştire ku min biryara xwe da û ez bi rê ketim, êdî ne bi gelekî ez bi rê ketim.Gava ku ez bi rê ketim ji bawer bika ku di serê min de hizrek hebû ku ezê wê bibînim.Dile min wilo digote min.Min ji di wê heyeme de weke dixwest ku ji dile xwe bawer bikim.Dile min di gote min ji min bawer bika.Min ne dixwest ku bêjim na.Ji ber ku min ji ew yeka dixwest.Xwestak di dil de xwe têne ser zimên.Dil weke rê ya anîna ser zimên ya xwe xwestekê ya.Her weha mirov kare di wê rewşê de gelek nêzîkatîyên xwe di şîrove bikê û bêne ser ziman.Xwestak bixwe hinekî weke ku nêzîkatîyeka ji.Ma xwestakê ji nêzîkatîyê mirov kare dût şîrove bikê?Xwestak û nêzîkîti di çi rewşê de bê mirov karê bi hev re şîrove bikê û bêne ser ziman?Her weha mirov kare dise di xwesteakan de şîrove bikê û bêne ser zimên?Di dil de ya ji xwestekê bihêztir dise xwestekea.Xwestak xwedîyê hêzeka ku mazin a.Ew hêz ji gelekî û gelekî mazin a.Ew hêz hêze dil e.Dil, hêza xwe di xwestekan de dide derve.Min ew yeka di wê heyeme de di xwe de têgihîşt.Min ew yeka di wê heyeme de di rewşa xwe de têgihîşt.Gava ku di wê heyeme de min li xwe dimeyîzend min ev yeka ji xwe fahm dikir.Her gava ku min diavêt ku herima bi wir de weke ku min gavên xwe bi ber wê ve diavêt li min dihat.Her weha wilo li min dihat û min xwe wilo hîsdikir.Dile min her weha di dilperîyeka ku mazin de bû.Dile min di wê heyeme de ez ji rewşeke dibirim û dikirima rewşaka dî da.

Ez di rê de bûm û dimeşîm.Lê bawer bikê ku ez di wê heyeme de çawa dimeşîm ji weke ku ez ne di farqê de bûm li min dihat.Tenê ez di wê têgihîştinê de bûm ku ez dimeşîm û diçim.Lê weke ku hêzeke ez bi rê ve dibirim li min dihat.Ew hêz hêze çi bû? Dibêt ku ez bi tememî di têgihîştina wê de bûm û an ji dibêt bi tememi ne di têgihîştina wê de bûm, lê belê têgihîştinek di derbarê wê de her weha bi min re hebû weke ku ew hêz hêza dile min bû û bi min re hebû. Lê car bi car ji ez karim bêjim ku ez li ser wê têgihîştinê biguman bûm.Her weha min xwe his dikir di wê heyeme de Lê ya rastî ez ji rewşa xwe ji ne aciz bûm di wê heyeme de.

Ez hin bi hin ku dimeşîm ji min xwe her weha di vê rewşeke de hîsdikir.Lê ez ne aciz bûm. Dile min weke ku bikêf û şahî bû.Wê kêf û şahîyê dile min ya bi min re, di rê de bi min wastandina min ji, bi min

dide ji bîrkirin. Her weha min xwe ji bîr dikir. Lê min di wê heyeme de di serê xwe de û di dile xwe de tiştek ji bîr ne dikir, ew ji her weha çûna min ya bi ber wê ve bû û hizra ku di serê min de ku ezê wê bibînê bû. Min di wê heyeme de ew bawerîya ku ezê wê bibînim ji kudere re stand bû? Bawer bikê di dile min de bawerîyeka ku mazin hebû. Wê bawerîye di dile min de gelekî û gelekî cihekî mazin girtibû. Cihekî wilo girtibû ku min lê di meyîzend min ji xwe re got ku ezê wê bibînim. Lê di rastîyê de minê ew dîtibana? Ew ji pirsê bû. Lê belê ne pirsê ku di hişê min de bû. Min weke ku ne dixwest ku wê pirsê di wê heyeme de bênime bra xwe ji di wê heyeme de.

Lê bi rastî ji ku ez ji te re vebêjim, tê her weha vê gotinê ji deve min his bike. Min her ku her weha ew pirsê ku ma gelo ku ez çûma wir ezê wê bibînim bêhtir hîsdikir di demê de. Her ku ez bi ber wir ve diçûm wê pirsê êdî bêhtir xwe tanî bîre min. Bêhtir xwe tanî dile min. Her ku wê pirsê xwe tanî bîre min ji weke ku min dixwest ku pêre şer bikim li min dihat. Min dixwest ku ez wê pirsê ji hişê xwe dûr bikim. Durkîrin ji zor dibû. Di xwestina durxistine wê pirsê û hatina wê pirsê ya bîra min de şerekî mazin di serê min de hebû. Wî şerî ez ji rewşêke dikirima rewşaka dî da.

Di rewşên wilo de gava ku mirov di serê xwe de li ber xwe dide, êdî di bîr û bawerîyên mirov de bi mirov re pevçûnak ru dide. Ew pevçûn ji hinekî hin bi hin diwartir dibê. Her ku dem têve diçê diwartir dibe. Her ku diwartir dibe ji, êdî mirov di hundirê xwe de ji rewşêke buhurtina rewşaka dî dibîne û hîs dikê.

Min ji di wê heyeme de ya rastî xwe wilo hîs dikir. Min xwe weke ku ji rewşêke buhurtima rewşaka dî hîs dikir. Rewş wate wê di wê rewşê de çî ya? Divirde bêja rewşê, ne tenê wateyekê an ji têgihîştineke ji mirov dixweze. Her weha divêt ku mirov bêje ku gelek wata û têgihştinan dixweze. Pêdivîbûn di wê rewşê de bi fahmkirinaka re mazin heya. Ji ber ku mirov di wê rewşê de ne tîne rêvanaka. Ji ber ku mirov ji rêvanakî zêdetir ji di serê xwe de mirovekî ku li ser rewş û têgihştinên wê demê de xwedîye pevçûnekê ji ya. Herweha ji ber ku mirov di wê pevçûne de bi serbikeve û bigihê rastîyê ji, divêt ku mirov xwedîyê têgihştineka jîyan û têgihştina hizrî ji bê di wê heyeme de.

Têgihîştin çî ya? Di rê ya min de bersiva wê pirsê her ku ez diçûm ji weke ku bi gavakê li pêşîya min bû. Ez bi ber wê ve diçûm. Her ku ez bi ber wê ve diçûm ji min di xwe de hinek pirsên dî ji ji xwe dipirsîn û di serê xwe de li bersiva wan digerehem. Herweha bersiva ku min di serê

xwe de dide wan pirsê ku di serê min de, ku rastbûna gava ku ez gahama ermanca xwe, êdî wê ew bersiv ji wê bûbanan bersiv ji pirsê ku têgihştin çîya. Ji ber ku têgihştin ne tenê bersivaka bihizir bitenê dixweze. Bersivêke bi jiyane ji dixweze. Têgihştin çend ku mirov bigihîyêde hertimî gavakê li pêşîya mirov a. Mirov gava ku bersivaka hizrî bide, ew rê ya herî hasanî ya. Lê ya jiyane hem hasanî ya û hem ji hinekî zore. Herweha di nav xwe de dibê gelek beş di serî de. Di serê min de ji wilo bû. Min di serê xwe de haya ku ez hinekî rê çûbûm gelek pirs ji xwe pirsibûn. Lê pirsên ku min di pirsîn ji xwe û bersivên ku min didana wan ji hertimî di dawîyê pirsîn û bersivdayînê de valabûnak ji di ser û dile min de bi min re çêdikir. Ji ber ku di pirsan de ji û di bersiven de ji weke ku min di serê xwe de hertimî pirseke dî ji bi pirsan re û bi bersivan re dipirsî. Ew pirs ji herweha ku ez gahama wir ma gelo minê ew dîtibana bû. Ya rastî, ku min çend bersiv ji di dîtîn ji ev pirs bêbersiv dima û di serê xwe de weke ku min dixwest ku herîmaztir ji bersivêke bidime wê pirsê di wê heyeme de di wê dema ku min bersiv dide da. Her ku ez dimeşîm û di serê min de min ji xwe re got ku ez hinekî dî ji nêzîkî wir bûm êdî ew pirsibûn û bersivdan ji hinekî dî weke ku di ser û dile min de bidijwartir û bidilperîtir dibûn.

Ez bi ber wî cihê ku wê jina pîr ji min re gotibû ku hera wêderê û tê wê li wir bibîne ve di çûm. Ez her ku diçûm ji bêhtir bi dilper dibûm. Dile min bêhtir bi dilperî diavêt. Bêhne min bi ser dile min diket. Her weha li min dihat. Lê ya rastî ji hizrek ji di wê heyeme de di serê min de hebû ku min ew li wir ne dîtibana ji. Hizraka weha ji di serê min de cih girtibû. Di rewşên weha de hizrên weha bêhtir li ser vîne mirov bi bandûr in. Min ji herweha hizrên ku di serê min de çêdibûn li ser vîne xwe bi bandûr di dît. Herweha ku ez diçûm û dimeşîm bêhtir min ew bandûr hîs dikir. Di serê min de gelek pirsên ku ji min bersiv dixwestin ji hebûn. Lê her bersiva ku min di serê xwe de çêdikir û dide ji piştê çaraka dî dibû sedeme pirseke dî di serê min de. Her weha di serî min de pirs li ser pirsê çêdibûn.

Di wê dema ku ez diçûm de ji min nizanî bû ku ez çend dûr hatima. Lê her ku ez ne di farqê de ji bim, lê dise ez weke ku gelekî û gelekî hatibûm. Di serê min de hingî pirs û lêgerim bi min re hebûn, êdî min xwe ji bîr kiribû di rê de. Ez diçûm lê min ne farq ne kiribû ku ez çend hatima. Piştê ku ez hatima xwe û min hinekî li dora xwe meyîzend, êdî min dît ku ezê li ber daristaneke me. Lê min nizanîbû ku ew daristan çî daristan bû. Min ewder nas ne dikir. Daristan ji dur ve ji alîyê min ve

dihata xuyakirin.Lê ez jê dûr bûm.Lê ji ber ku ew daristan ji mazin û bilind ji bû, êdî ji dur ve ji dihata dîtin.Gava ku min ji alîyê xwe ve lê dimeyîzend min di got ku qey nêzîkî min e.Lê di rastîyê de ne nêzîkî min bû.Ji min dûr ku Hingê dûr bû êdî ji alîyê min ve wilo dihata xuyakirin.

Piştire ku ez weke qadereke meşîm, êdî piştire ez gahame de.Gava ku ez gahama ber daristanê, êdî min dît ku wa ew daristan çend mazin û xwedîye darên mazin e.Gava ku ez gahama ber wê, êdî ez karim ji te re bêjim heybete wê min girt.Ji min re gelekî û gelekî ew daristan mazin hatibû.Gava ku ez hinekî dî ji meşîm, êdî ez hinekî dî ji nêzîkî wê bûm.Gava ku êz nêzîkî ji bûm, êdî min dît ku wa avaka ku di berde diharikê û gelekî û gelekî xweşik tê xuyakirin min dît.Ev av di wê demê de min nave wê nizanî bû.Lê piştire min navê we bihist ku Avasipî bû.Ji ber çîyayê sipî avasipî diharikî û ku hinekî ji çîyayê sipî ji dûrdiket, êdî winda dibû.Piştire ku weke qadereke diçû ji, êdî li wir serê xwe carake dî derdixist.Avaka ku zelal bû û gelekî û gelekî xweşik bû û xweşik dihata xuyakirin.Hinek kevir ku di nav wê ave de bûm ku mirov di çû ser wan de û li wan di nav ave de dimeyîzend, êdî di dît ku li ber çavên mirov dibariqenên.Weke ku kozaqar bi ser wan de herê dihatina xuyakirin.Herweha wêneyeka ku xweşik didana berçavan.Gava ku min herweha ew xweşikati dît, êdî min xwe ne girt û hinekî li ber wê ave rûniştim û hinekî bi bal min çavên xwe li wê raq kirin û min li wê meyîzend.Her ku min li wê dimeyîzend ji min di dît ku çend xweşik bû.Xweşikatiyaka ku bêhampar li ber çavan diket di wê heyeme de.

Piştî ku ez li mama sekinî, êdî piştire li wir rûniştim û min li ber wê ave hinek nane ku min kiribû tûrikê piştira xwe de derxist û min bidest xwerine kir.Di wê heyeme de haya min ji tiştêkî ne bû ji wê xweşikatiyê pê va.Wê xweşikatiyê li ser min bandûraka mazin berde bû.Av ku diçû haya ber daristanê, hinekî li ber daristanê kevîyên wê li hevdû weke ku digahana hevdû.Lê belê zêde ji ne digahana hevdû.Lê gava ku digaha ber daristane ji li wir xweşikatiyeka dî bi ave û hinek kevîrên ku di nava ave de bûn, bi wan re xweşikatiyak dida berçavan.Her weha ku mirov ji dimeyîzend lê, êdî di bin bandûra dîtina xwe de dima.Jiyanaka xwaza li wir li berçavan bû.Lê mirov digot ku tê bidest xwe çêkirîya û xweşik kirîya.Her weha dihata ber çavan û bandûrak li ser mirov diberda.Bi vî awayî ez karim bêjim ku bandûrake mazin li ser min ji çebû bû ji dîtînen min yên ku di wir de min di dîtînen.Piştire ku min herweha dît,êdî weke qadereke min ji dev xwerina xwe ji berda û min bidest meyîzendîne kir.Her ku min dimeyîzend û min bala xwe dida, min xwe di bin

bandûraka de hîs dikir. Di wê heyeme de herweha min weke ku xwe ji bîr kiribê li min hatibû, li ber wê dîtina ku min di dît. Di wêderê de weke ku tiştekan afûnê li mirov bikê li min dihat.

Piştê ku nane xwe yê ku min tûrîkê xwe derxistibû û bidest xwerinê kiribû û piştê êdî ku min xweribû ji, piştê min kir ku ez hinekî bi wir ve herim û li wir hinekî dî ji meyîzênim. Lê di wê heyeme de tiştekan bala min kişand. Tiştê ku bala min kişand ji ajalak bû. Xezalak bû ku bala min kişandi bû. Xezal li alîyê dî yê ave dîsekinî û weke ku ave vexwe mabû sekinî. Lê ku min baş û bû bal lê dimeyîzend, êdî wilo li min dihat ku min di got ku qey ew bihey li min di meyîzenê li min hat. Ya rastî wê li min dimeyîzend an ji ne dimeyîzend ji min nizanîbû. Lê bele wilo li min dihat. Ya rastî gava ku min li we xezalê dimeyîzend min digot ku qey ew bi çavne biraq li min dimeyîzenê. Gava ku ez wilo bûm xwedî têgihiştin ji, êdî bala min ji çû ser wê. Min di wê heyeme de xwe di bin bandûre meyîzendina wê de hîs kir.

Piştê ji her weha ku min hîskiribû, êdî bala min ji ku çûbû ser wê di wê heyeme de. Di wê heyeme de di meyîzendina xwe de weke ku ez werima girêdan li min hatibû. Çavên wê gava ku min farq kiribû ku li ser min ên, êdî çavên min ji çûbû bûn ser wê û min di wê heyeme de weke ku nikarîbû çavên xwe ji ser wê qutbikim ji li min hatibû. Lê ez di wê yekê de ne aciz bûm. Dile min xweşbû. Di meyîzendina min de xweşbûnê dile min girtibû. Ez di wê heyeme de di bin wê bandûra wê xweşbûna ku di dile min de bûbû de bûm. Gava ku min dimeyîzend ji êdî di wê heyeme de tenê min dixwest ku lê meyîzênim û hwd.

Piştê ku weke qadereke herweha dem bi meyîzêndinê re di nav min û wê xezale de buhurt êdî piştê weke ku ez werime xwe li min hat. Gava ku wilo li min hat, êdî min avirên xwe ji ser wê qutkirin û min serê xwe zîvirand û min hinekî li dora xwe meyîzend. Lê wê meyîzendina min zêde ber dewam nekir. Piştê dicihde min dise serê xwe zîvirand ku bi alîye xezalê ve ku lê meyîzênim. Lê çawa ku min meyîzend, êdî min ew li wir ne dît. Gava ku min avirên xwe ji ser wê qut kiribû û min li dora xwe meyîzendibû û piştê min serê xwe zîvirandibû û dise avirên xwe kiribû ku bibima ser wê. Lê ew ne li cihê xwe bû. Ji ber çavên wînda bûbû. Êdî di wir de êz mabû bûma şaş û mat. Bi rastî di wê heyeme de weke ku hinek tirs ji ketibû dile min de. Hinekî xûf bi min re çêbû. Xûfa ku bi min re çêbû ji herweha li ser wê bû ku ew çî bû. Ew bi rast xezalek bû? Min ev pirs di serê xwe de çêkir û ji xwe pirsî. Di wê heyeme de weke ku dile min ne dixwest bersiveke bide wê pirsê. Lê di serê min de wê bersiv ji ji

min dixwest. Her weha ez di serê xwe de weke ku di nava bersiv dayîna û ne dayîna de diçûm û dihatim. Lê bi wê yekê re ji hinek tirs ji min re çêbû bû. Tirs min hinekî ji ew bû ku gava ku min bersiv da êdî bêhtir tirs di dile min de mazin bibê. Ez li wêdere bi tenê bûm. Ku tistek hatibana serê min wê hatibana serê min. Ma kê we bûbana astang.

Her weha ez hinekî di serê xwe de çûm û hatim. Lê min xwe girt û hêze xwe li xwe da hevdû û min kir ku ez xwe bi hêz bidima nîşandin. Wê kêlikê pêdivîya min ji bi wê yekê hebû. Ji ber wê yekê, êdî min hêze xwe li xwe da hevdû û min kir ku ez di wê heyeme de li ser xwe bi sekinim. Li ser lingên xwe bi sekinîm. Di rewşên wilo de carna mêjiye mirov ji alî mirov dikê ku mirov bitirsehe. Lê ji ber ku mirov karibe bi ser wê alîkarîya ve were, êdî divêt ku mirov hêze xwe li xwe bide hevdû. Min ji ew yeka kir di wê heyeme de û min ne hişt ku tirs çêbibe. Herweha berxwedanaka min di serê min de hebû. Carna ku mirov diçû derna û ku mirov ditirsehe û mirovên li dora mirov ji bi vê yekê dihisehan ji, êdî ji mirov re digotin ku *bêziravîyê nekin*. Bêziravî, sê çar wateyên wê hena. Wata pêşî û herîmazin ji ewê ku tê ser ziman û tê gotin ku *tirsonak*. Wata dî ji herweha ji ve wate ne dûr e û hertimî bitirs tevgerîne tenê ser zimên. Wata sêyemîn ji herweha *bêdil e*. Bêdilî, hinekî giran tê ser zimên. Li ser vê yekê xalkê ji ku ya ku tirseheyî di dît, di got ku *aaaw çend zîravê tê qataha ya*. Herweha ji ku li ser tirs ku dihata xuyakirin ev gotin dihata ser ziman. Bêziravî, gotineka ku ti kesekî ne dixwest ku jê re bihatana gotin bû. Vêce di wê rewşê de divêt ku min ji xwe bi bêzirav ne kiribana. Ya rastî ku tirs dikeve dile mirov de, êdî mirov ma bi bêzirav dibe? Ne, her tirs ne bêziravîya. Lê dinaqabîna bêzirabûn û ne bêzirabûnê de ji zêde ti duratî ji nin e. Ji tiştê tirsandin û di dile de bicihbûne tirsê ji hinekî jev cude ne. Lê tirsandin ji di dil de ji bicih dibe. Lê piştî ku bicih bû ji êdî zêde ku dem bi ser ve ne çû, êdî tê têgihiştin. Her ku hata têgihiştin, êdî ew tirsbûn ji dibê weke têgihiştineke di serî de. Tirs di rastîyê de di temenê xwe de bêtêgihiştinîyekê an ji ne naskirineke diparaze.

Gava ku min caraka dî çavên xwe biribû cihê ku xezal lê sekinî bû û ew ne li wir bû, êdî hinekî tirs ketibû dile min de. Lê min xwe girt. Min hêze xwe li xwe da havdû. Piştî di wê heyeme de min dicihde xwe li xwe da hevdû. Min kir ku ez ji wir herim. Berî hingî min kiribû serê xwe de ku hinekî bi ber alîyê daristanê ve herim û hinekî li wir meyîzênim. Lê gava ku min her weha dît, êdî ew hizre min ya ku di serê min de çêbû bû ku ez herima bi wir de û hinekî li wir ji ne di serê min de bû di wê heyeme

de.Di wê heyeme de tenê hizra ku di serê min de bû ew xezale çû kuderê.Ji wê zêdetir ji min di serê xwe de ji xwe dipirsî ku ma ew xezal bu an ji tişteki dî bû.Berî hingî min gelek caran ji dayîka xwe bihiştibû ku acinî û pîrabok li derên weha derdikevina hevberê mirovan.Di wê heyeme de dicihde ev hizra ku min ji dayîka xwe bihiştibû hatibû bîra min.Gava ku hatibû bîre min ji gelekî û gelekî xûf ketibû dilê min de.

Piştire min kir ku ez ji wir herim.Min gava avêt û çend gavên ji çûm.Lê çawa ku weke sê çar gavên çûm, êdî ji min wir de lê li pêşîya min î alîyê ku ez têde diçûmde min dise ew xezal dît.Gava ku min wê naqlê ew dît, êdî hinekî tirs kete dile min de.Vê carê, tirseka ku mazin ji kete dile min de.Min di dile xwe de ji alîyekî ve digot ku ez hinekî bisekinim û meyîzênim li wê xezalê ku ka wê çî bikê û ji alîyekî ve ji min digot ku ez divêt ku nahaka bilezeke re divêt ku ji wir herim, hê ku tişteki ku ne baş ne hatî serê min.Her weha ku min çend ku gavên xwe avetên ku ez herim, êdî min dît ku ew xezal caraka dî li ber çavên min winda bû.Piştire ku wê naqlê li berçavên min ew winda bû, êdî min da xwe ku ez bi lezeke re ji wir herim.Gava ku ez ji male derketibûn, êdî armance min ew bû ku min xwe gahandibana berçîyayê ku wê ji jina pîr ku gotibû min ku li wir navendaka ku şênî lê diman heya.Herweha êdî di wê heyeme de min kira serê xwe de ku ez herim.Piştî ku min kira serê xwe de, êdî ez bi lezeke re ji wir çûm.Gava ku ez ji wir diçûm, êdî ez karim bêjim ku min nizanîbû ku ez çawa diçûm.Hingî bilez û bi bêserî ez diçûm.

Piştî ku ez ji wir ketima re de, êdî ez nizanim ku ez çawa bi rê ketibûm û hatibûm.Hew min dît ku ezê li ber navende me.Ez çawa û di çî rewşê de hatibûma wir ji xwûde zanîbû lê min bitememî nizanî bû.Gava ku ez hatim, êdî bilezeke re ez ketime nav navende de.Gava ku ez katima nava nevende de, êdî hema bêja ku dibû êvar.Ro çûbû ava.Hinekî raş ji ketibû ardê de. Gava ku ez ketima nava navende de, êdî min zêde mirov li derve ne dît.Piştire di serê min de hizra ku çêbû ku ezê î şev li kuderê bimanim.Ti cih û war ne dihata bîre min.Ez li cihekî ku beyen bûm.Min li wir ti kesek nas ne dikir.Wan ji ez nas ne dikirim.Piştire min kîra serê xwe de ku ez herim û hema li ser baxte xwe li derîyekî bixim û bêjima wan ka ma min î şev li xwe ne kina mêhvan.Çawa min herweha di serê xwe de çêkir, êdî ez hinek di nav navende weke neh deh gavan çûm û piştire hatima ber derîyekî ku hinekî mazin bû.Gava ku mirov li derî di meyîzend û li hêtên ku ji bo hewşê hatibûna çêkirin ku dimeyîzend mirov di dît ku ew mal ne malaka ku xizana.Weke mala yekî bi ser xwe an ji

mala ahlê mîrekî bû. Gava ku ez hatima ber derî û hinekî herweha li ber derî sekinîm û hizirîm, piştî min di serê xwe de biryar da ku li derî bixim û bêjima wan. Gava ku min cara pêşî destê xwe avête destê deve derî û min rahiştî destê deve derî û min kira taqênî, êdî min dît ku wa dicihde deve derî ji min re vebû. Gava ku herweha deve derî ji min re vebû, êdî ez mama şaş û mat di wê heyeme de. Gava ku ez ketime hûndir de, êdî şaşbûna min hinekî di zêdetir bû. Min dît ku wa hawşaka ku gelekî û gelekî mazin û tenê wa pîrek têde bû. Wa di nivê hawşê de taxtak vedayî bû. Li ser taxt ji nivînên ku gelekî û gelekî xweşik dihatina xuyakirin. Piştî gava ku devê derî ji min re vebû êdî min dît ku wa jinaka ku pîr e. Wê jina pîr çawa ku devê derî vekir û ew li ber min sekinî êdî min ji kara xwe kir ku pêre bi axivîm û bêjime de ka ma win mêhvanen ne hawênin. Lê çawa ku min karkir ku ez bi axivim, êdî jina pîr mafe axiftinê ji min re ne hişt û gote min keremke hundir!. Weke yekî ku li bendî wî bê wê jina pîr ez pêşwazî kiribûm. Ya rastî ji ez li ber wê nêzîkatîyê gelekî û gelekî şaş û mat mabûm. Min di wê heyeme de ti gotin ne di dît ku bêjim ji wê re ji bo we nêzîkatîya wê di wê kêlikê de. Piştî gava ku wê ez birima hundir, êdî bi navê min gazî (bakira) min di wê kêlikê de. Gava ku hê min nave xwe ji wê jina pîr re ne gotibû û wê nave min ji gotibû, êdî ji tirsê zêdetir bawer bikê ku qaramên min, min li ser lingan min ne digirtin. Her weha li min hatibû.

Piştî ku her weha wê jina pîr bi navê min gazî min kiribû, êdî ez mabû bûma şaş û mat. Min ti gotin ne di dît ku ez bi bêjim. Lê ya rastî ji ku min gotin di serê xwe de dîtibana ji, êdî minê karibana ku bejim ew ji ne kifû bû. Di wê heyeme de tişte ku kete serê min de ez ji wir derkevim û ji wir herim. Lê ka ezê çawa ji wir derketibama, min tişteki ji bo wê nizanî bû. Piştî ku jina pîr bi navê min bakiribû min, êdî piştî hatibû û li ber min sekinî bû. Ez ji bi tirs bûm. Min bitir li nav çavên wê dimeyîzend. Ez bixwe ji ne ji wir bûm. Ez ji wir beyen bûm. Wê ji kuderê ez nasdikirim. Di wê heyeme de hizra ku di serê min de çêbû ew bû ku ew jinaka acinî ya. Gava ku min di serê xwe de xwe gahanda têgihîştinaka weha, êdî bawer bikê, di serê min de tirsî min zêdetir bû. Min di wê heyeme de li ber xwe dide li ser lingên xwe li ber wê jina pîr. Lê ji min re ya rastî ew yekê zor dihat. Laşe min di wê kêlikê de weke laşe marakî ku di serê sibehê de tavizî, bû. Mar her dema ku dikete havinan de kalan diavêt. Hingî rehet dibû. Lê mirov bixweze her weha çawa rehet dibû? Min nikaribû ku tişteki bikim. Ya rastî min hêze kirinê di wê

heyeme de di xwe de ne di dît. Gotin ji di wê heyeme de ji min re giran dihat.

Piştire wê jina pîr weke ku fahmbikê ku ez di wê heyeme de jê bi tirsim, êdî hat û li ba min sekinî û li nav çavên min meyîzend û gote min 'ne tirsehe. Ezê tiştêkî bi tê nekim. Ez tê nas di kim. Lê ti min nasnekê'. Lê rastî ez di tirseham. Piştî ku wê wilo ji min re got êdî hinekî li nav çavên min meyizend û hinekî beşişî ji. Piştire di dicihde xwerinak ji min re wê bixwe di wê kêlîkê de amedekir. Li cihê ku wê ez biribûmê de, wê ez li wir dama rûniştandin. Gava ku wê gote min rûnihe, êdî bê ku ez gotineke bêjim dicihde ez di cihê xwe de rûniştim.

Piştî ku jina pîr bidest çekirina xwerine ji min re kir, êdî piştire ne bi gelekî bi sofrayaka xwerine ku di destê wê de bû wa hat û li ber min sekinî. Gava ku xwerin anî, êdî ew xwerin danî ber min ku ez bixwûm. Gava ku wê xwerin danî ber min, êdî gote min bixwe. Gava ku wê wilo gote min, êdî ez ji li ber wê ne rabûm û min hêdî hêdî bidest xwerine kir. Lê çend ku ez birçî ji bûm û xwerina ku wê ji min re çekiribû û anîbû çêja wê xweş ji bû, haya min bi zêdeyî ji ser xwerinê zêdetir li ser wê bê. Wê dema ku wê xwerin anî û danî ber min û min ji hêdî hêdî bidest xwerina wê kir ji, ez di wê têngihştinê de bûm ku heya wê li ser min bû. Bala wê li ser min bû. Min ew yeka farq dikir. Heye min ji li ser wê bû. Lê min bala xwe di wê heyeme de dabû ber xwe. Weke ku êz li ardê meyîzênim min bere xwe dabû ber xwe û min li ardê di meyîzend. Piştire ku hinekî min xwerin xwar û piştire min xwe ji ser sofere bi şûn ve kişand, êdî piştire wê li min meyîzend û ji min pirsî û gote min 'ma tê têr xwar? Min got erê û piştire bi dengêkî ku ne zêde bilind min got destê tê sax bê!. Ji wê pêve ti gotinên dî di wê heyeme de ji devê min derneket. Lê heya min ji di hundirê min de li ser wê bû ka wê çî kiribana. Min car bi car ji çavên xwe dibirina ser wê û min dixwest ku ez li wê meyîzênim. Lê gava ku çavên wê ji li ser min bûn, min ne dixwest ku vê yekê ji bikim. Jina pîr ji heya wê li ser min bû û tevgerên min weke ku dişopandin. Piştire caraka dî li nav çavên min meyîzend û gote min rehet ba, weke malê xwe tevbigerehe. Lê ew yeka ne mumkun bû di wê heyeme de ji bo min. Piştire ku hinekî dem têve çû û min ji dît ku tiştêkî bi min re kir, êdî hêdî hêdî ez ji di dile xwe de weke ku hinekî rehet dibûm. Min xwe wilo hîs dikir. Lê dise ne rehet bûm. Piştire ku demeke dî ji têve çû, êdî ez karim bêjim ku ez hinekî serwerî xwe bûm. Ez serwerî tevgerên xwe bûm. Di dile min de hestên ku ez di tirsandin ji, êdî hêdî hêdî weke ku êdî min ne ma dîtirsandin. Jina pîr ji di nêzîkatîyên min de derdixist ku

êdî hêdî hêdî ez hinekî rehet dibim. Wê her weha tê derdixist. Ew ji di wê heyeme de li ber min rûniştibû û bi ruyekî biken ku xûfan ji dile min derxe li min dimeyîzend û di kenî. Min ji ev yeka fahm dikir. Piştî ku her weha hinekî rehet bû di laşe min de çêbû edi û piştî jina pîr xwe li ber min bi tememî bicih kir û her weha ji min re axivî;

*Ya rast çîya ezê nahaka ji tê re bênime ser zimên. Li min baş û qanc bihisena. Gotinên min yên rastin. Ez tê nas dikim. Min ji demên berê ve tê dişopand. Waxte ku ti haft salan li cih û waran garahayî, ez ji li pey tê bûm. Ti ji ber çî û li çî digarahayî ez zanim. Ya rastî gotinên ku ez nahaka ez ji terê bênime ser zimên, heye ku hinekî tê bitirsênin. Lê divêt ku ti ne tirsehe. Ji ber ku ez ne yeka ku zirerê bidime tê. Ezê alî tê bikim. Ji ber vê yekê li gotinên min baş û qanc bi hisêna. Ev demeke dirêja ku ez li wir jîn dibin. Berî nahaka bi temenê re ez li şengalê û li agirî ji mam. Ez li botana rengîn ji mam. Nahaka ez li vir im. Lê weke ku ti ji nahaka dibîne ku ez jina pîr pîr im û dise weke ku ti dibîne ez bi tenê me. Lê di rastîyê de ez ne bitenê bûm. Ez bi keça xwe re bûm. Keça min gelekî û gelekî xweşik e. Dile wê mazin e. Dile wê ji bo evîna wê ya. Lê nahaka ji min ne pirsî ku evîna wê kî ya. Li min baş bihisena ku kî ya tê di gotinên min de derxe. Ji ber vê baş li min bihisêna. Berî nahaka bi demeke re jiyana min û keça min ya gelekî û gelekî xweş hebû. Jiyanaka me ya wilo xweş hebû, me di got ku qey di dinyê de ji me pê ve ti kesekî dî ne bi şahî heya û ne ji ji me pê ve haya. Her weha êm bi hev re û di nav xwe de bi şahîbûn. Keça min ji ji xwe re li cih û waran digereha. Cihên nû û mazin dîtî. Cihên baş dîtî. Lê her cihê ku ew diçûyêde ji bo ku bibîne, êdî ez ji pêre diçûm. Ji ber ku ez wê ji xatarayan bi parazêm. Her weha ev yeka ji ber ku hingî dile min pêve bû. Mirovek ku dile wê bi zaroka wê ve bê, li ti derî wê bi tenê ne helê. Dile min ji her weha bi keça min ve bû. Min ew li ti deran bi tenê ne dihişt. Keça min li ser xwe bû û ciwan bû. Bidil bû û xweşik bû û xwedîyê dilekî xas bû. Mirovên ku ew dîtî, êdî ew ji bîr ne dikirin. Ji xweşikbûn û qancbûna wê bi bandûr dibûn. Her weha gelekî û gelekî qanc bû. Hijê dikir ku alîkarîyê bide mirovan. Wê gelekî caran alîkarî dide mirovan. Wê ku dîtîbana ku mirovak an ji yek di rewşaka xirab de ya, êdî dicihde ji cihê xwe di labitî û diçû ku alî wan bikê. Ew her weha yeke bidil bû. Bidil rahm bû. Dibêt çawa ku ez nahaka ji terê tînima ser zimên, ti ji di dile xwe de dibêje ku ma gelo keça wê li kuderê ya. Tê bersive wê pîrse ji di nav gotinên min de bibîne. Tê bibîne ku çend dile wê jina pîr bikûl û biêşa.

Keça min her weha yeke ku hertimî dixwest ku alîkarîyê bide mirovan. Alîkarî dida ji. Keça min her ku demên wê çêdibûn ji ji xwe re li çîya û zevîyan ji digerehe. Li navend û deştan dima. Bê ku pê tişteki ku xirab bibe. Keça min rojeka ku li çîyê ji xwe re digerehe, êdî di wê demê de rastî nalînekê tê. Ew nalîn ji di wê demê de, ti ne be, nalîna bîre tê Mavan a. Gava ku Mavan bi kewe re hevdîtînekê dikê êdî yekî ku nave wî Şîraz bû, ji ber ku ew ji Kewe dihizirê êrîşî wî dikê û wî birîndar dikê. Êdî ku ew birîndar dibê, êdî nikarê ku herê. Keça min wî wilo di wê rewşê de dibînekê. Ne ti wê rewşî wan zane. Ji ber vê yekê ji ez zêde li ser ne sekinim. Keça min ji ber ku berî hingî gava ku Mavan û Kewe hevdû dibînekê û dil dikevina hevdû de êdî ew ji wan dibînekê. Gava ku herweha dibînekê û êdî piştî ew rewşê tê serê Mavan, êdî dile wê ranagirê ku wî di rewşê wilo xirab de bihêle. Dile wê ranagirê ku tişteki ku xirab bê serê wî di wê heyeme de. Ji ber vê yekê ji êdî gava ku ew tiştê tê serê wî, êdî ew xwe dikê hinek hevî û dikê dile wî de û dike hinek hêz jê re û wî tenê malê. Gava ku tene malê ji, êdî ti rastî wî hatî û tê dît. Lê tê ew çawa dît? Ya ku ew şanî tê dabû ji keça min bû. Ew keçikeke ku di dile tê de bû û ti ji bo wê haft salan li dinyê garahayî ji keça min bû. Dibê ku gava ku ez vênakê nahaka ji terê tênime ser zimên, dilperî bi tê re çêdibê. Lê bisekina heya dawîya gotina min ka ezê çî hê ji tê re bêjim. Ji ber ku gelek tişt di navê tê û wê de di qawimin, lê ti hê ne di têgihştina wê de yî. Ti ji zani ba. Ji ber vê yekê ji ezê nahaka ji terê bênime ser ziman. Ezê ji dile te bi pirsim ku gava ku tê keça min cara pêşî dît ku çawa ku tê ji bîr ne kir. Ew yeka ji di serê min de ya. Di bîra min de ya. Di aqlê min de ya. Ez wê yekê ji zanim. Lê dibê ku ti bêje ku tenê zanebûn têra min nekê, divê ku ez wê bibinim, ji ber ku ez ji ber wê bi rîyan ketim. Rasta ev yeka û ku xwûde bê erê ji tê wê ji bibînekê.

Keça min gava ku Mavan anî wir û piştî ti anî wir û ew şanî tê da, êdî piştî hata malê. Lê gava ku hata malê, êdî min dît ku keça min ji wa bidil e. Dile wê ji wa tişîya. Wa yek di dile wê de ya. Piştî ji min fahmkir ku yê ku di dile wê de ye ji tû yî. Min ew yeka ji fahmkir. Piştî ku min herweha fahm kir, êdî piştî min ji xwe re got ku ez herim û wî kurikî nasbikim ku kî ya û kurê kê ya û aslê wî çî ya. Piştî ez bi rê ketim û hatim û min tê şopand. Min di wê dema ku tê şopand de di dile tê de ti xirabî kifşekir. Di emelê tê de ji min ti xirabî kifşekir. Piştî min di dile xwe de got ku ev mirov ne mirovakî ku xirab e. Êdî piştî ez vegerehema malê nig keça xwe di wê heyeme de. Gava ku ez hatima nig keça xwe êdî û min ji keça xwe re got ku keça min ew mirovê ku tê nasdikirî min ji dît

û min dît ku ne mirovekî ku xirab e.Mirovekî ku qanc e.Gava ku keça min her weha ji deve min hiskir êdî min dît ku gelekî û gelekî kêfe wê hat û dile wê xweş bû.Gava ku min dît ku kefe wê hat û dile wê xweş bû, êdî kêfe min ji hat û dile min ji xweş bû.

Keça min ji piştire hertimî tê dişopenê.Lê xwe şanî tê nekê.Haya demeke herweha tê di şopenê.Piştire ew ji êdî li dile xwe biawle dibê û ji xwe re û ji min re dibêje ku wê xwe şanî tê bide.Herweha ev biryara wê berî ku ti bikeve lêgerina wê de bû.

Lê carna hemû tişt weke dile mirov bi rê ve neçê.Cerna hemû tişt baravajî dimeşê û êşê dikê dile mirov de.Ti ne bê, di wê dema ku keça min ji ku ne heya min jê heya wê û ne ji heya min jê heya, ji aliyê yekî ji me ve tê şopandin.Ew ji Xaşimbraz e.Xaşimbraz ji hij keça min kirîya û kirîya ku wê bidest bixê.Ji ber wê yekê ji ketîye tevgerê de.Lê keça min dile wê li ser wî nîn e û hij wî nekê.Lê her ku ew vê yekê piştire fahm dike û tê digihijehê ji pêşîya wê ne berde. Hertimî wê dişopenê.Xaşimbraz yekî ku gelekî û gelekî xataraya.Kare gelek tiştan xirab bêne serê mirovan.Kare mirovên ji rê bibe û li ber hevdû bide şerkirin.Kare bikeve aqlê wan de û wan ji dinyeyeke bibê dinyayaka dî.Her weha hêzeke wî ya mazin heya.Di dinyê me de yê ku wî nasnekê û ji hêze bêxaber bê nîn ên.Keça min ji wê yekê zane û wî baş û qanc nas dikê.Keça min di wê dema ku bi terê hevdîtîne dikê ji heya wî ji wê yekê nîn e.Lê piştire heya wî ji ji wê yekê çêdibe.Gava ku heya wî ji wê yekê çêdibe, êdî keça min ji gelekî û gelekî di tirsehe ku wê tiştêkî ku xirab bêne serê tê.

Piştire wê roje ku wê hatibana û xwe şanî tê dabana û wê ya dile xwe ji tê re gotibana û tê ji ya dile xwe jê re gotibana û wa yê piştire bihevre gavên xwe avêtibana, tiştêk hata serê wê û êdî ew nikarê were nig tê.Gava ku wê roje ew ji malê derdikeve, êdî piştire ti ne bê ku ew ji we dişopenê.Gava ku ew te nig tê ku xwe şanî tê bixê, êdî ew xwe şanî wê dixê û tê bi ser wê de. Ew ji dikê ku xwe û tê bi paraze ji wî.Lê hêze wî geleka û ew bi ser dikeve û keça min ji tekdiçê.Gava ku têkdiçê, êdî ew ji wir keça min dihilde û bi afsûna xwe wê dikê bin bandûra xwe de.Keça min hêjî di afsûne wî di bin destê wî de ya.Tenê hêzek kare ku wê xilas bikê.Ew hêz ji divêt hêze dile wê bê.Hêze dil xorta û ti kesek nikarê ku li pêşîyê bisekinê.Hêze dil afsûna xwe mazina.

Vêce ez nahaka ji tê re bêjim ku baxte tê û keça min herweha ev yeka anî serê wê.Evîn, wa kira dile hevdû de.Lê wa hevdû ne dît.Lê ya dile wa ji bo hevdû mazin a.Keça min gelekî û gelek hij tê kir.Dile tê ji

gelekî û gelekî hij wê dikê. Vêce keça min Nûzelalê gelekî û gelekî nahaka di êşeke de ya. Baxtê ku tê anîya vir, ji wî baxtî bi pîrsa ku wê çî ji terê bêjê. Ji wî baxtî bi pîrsa ka wê çî ji terê bêne ser ziman. Di wî baxtî de gelek tişt hena. Lê ew baxtî ji dibêje ku ji ber ku guharandin di min de bê kirin li berxwa bixin. Ti ji wilo bika. Jiyan her weha mazin û hêze wê mazin a. Min gelekî jiyan dîtiya. Ez nahaka ser 700 Salî re me. Min gelek cih û war û dem dîtina. Min mirovên qanc û ne qanc dîtina. Min li gelek cihê yên baş ji dîtina. Min yên evîndar dîtina ku çend ji bo evîna xwe li ber xwe dana. Evîn rastîyê û jidilbûnê dixweze. Vêce nahaka min gelek tişt ji terê got. Keça min bû ku ti ji ber wê haft salan li dinyê garahayî. Lê nahaka ew ne li nig min e. Dile min ji gelekî û gelekî ji ber wê biêşa. Min gelekî û gelekî bîre wî kirîya. Min gelekî bîra keça xwe kirîya. Lê ez nikarim li ber wî şer bikim. Ji ber ku ew gelekî û gelekî ji hêze ve mazin e. Ku ez herim û piştî zîrereke hê mazitir were serê keça min êdî ezê çî bikim. Herweha êdî ez dimênima sekinî di cihê xwe de.

Nahaka ez ji terê hinekî bahse wê ji bikim. Keça min gelekî û gelekî bihestîyar a. Dile wê gelekî û gelekî tenike. Tiştan zû fahm dikê û têdigihîjê. Zanebûnaka wê ya mazin ji heya. Wê temenekî ku mazin hilda ya di zanebûne de.....

Bi awayî ku ew jina pîr ji min re axivî, êdî bawerîya min lê çebû ku wê tişteki bi min nekê û bawerîya min hê bi gelek awayên di ji pê hat. Piştî êdî ez li nig wê rehet bum. Lê gava ku bahsa keça xwe kiribû, êdî dile min êşandibû. Keça wê ew keçike ku hê hingî xwe şanî min dabû bû. Vêce nahaka min bihistibû ku ew di rewşeke ku xirab de ya. Gava ku min ev yeka ji bihist, êdî dile min bêhtir êşehe bû. Di wê heyeme de min êdî ji xwe re di dile xwe de gotibû ku ma ka ez karim çî bikim. Ma min karibû ku çî bikim? Ew hineka biafsun bûn û hêze wan hebû. Ji min ji bihêztir bûn. Min li hevberê wan bar wan karibû ku çî bikim. Bêguman min di wê heyeme de di dile xwe de ji xwe re digot ku divêt ku ez tişteki bikim. Lê minê çî kiribana? Ev pîrs ji pîrseka ku di serê min de bû. Lê pîrseka ku gava ku ez li ser dihizirim û ku divîbû ku ez bersiveke bidime de û ku ez bê ku bersive bidime û di cihê xwe de dimama sekinî, êdî êş bi min re di dile min de çêdikir.

Keça wê ew keçike ku min dîtibû û di dile min de cih girtibû bû. Ew keçeke ku hîç di ti demê de min ji bîr ne kiribû bû. Vêce nahaka min çî kiribana? Min her weha weke ku xwe di naçarîyeke de hîs dikir. Herweha ku mirov xwe di naçarîyekê de ku hîs dikê, êdî gelekî û gelekî bi êş ji dibê dile mirov. Naçarî bi serê xwe re tenê hestake êşe di mirov de çêdikê.

Piştî ku her weha wê ji min re axivibû, êdî piştî ez ji di hundirê xwe de hem hinekî şaş mabûm û hem hinekî bihers bûbûm û hem ji hinekî ji di hestaka ku di wê heyeme de min xwe di xatarayake de hîsnedikir de bûm. Herweha rewşek serwerî min bû. Di wê rewşê de ez di serê xwe de dihizirîm. Hizirandina min di serê min de ji bo ku ez çî bikim bû. Lê ti bersiv min di wê heyeme de di serê xwe de ne di dît. Lê min xwe di rewşeke wilo de hîs dikir ji ku divêt ku min tişteke kiribana. Lê min çî kiribana? Ev, pirseke ku bêbersiv dima bû di serê min de. Lê min çend di serê xwe de li bersive wê digerehem ji ne yê gotina. Min gelekî û gelekî di wê heyeme de dixwest ku ez bersiveke bidima wê pirsê. Gava ku min bersivek dabana de di wê heyeme de wê di dile min de ji rehetbûnak çêkiribana. Min wilo hîsdikir û min xalat ji hîsnedikir. Lê ji ber ku min bersivek dabana ji, divêt ku min rêyek ji di serê xwe de zanîbana. Ji ber ku bersiv li ser rê dîtineke re xwe tenê ser zimên. Lê di serê min de heya wê kêlikê ti rê yên çaraserîyê ji ne bûn. Vê yekê ji min bê bersiv dihişt.

Piştî ku ez hinekî her weha di serê xwe de hizirîm û di serê xwe de diçû û dihatim, êdî piştî min di serê xwe de xwe gahanda biryareke. Biryara ku min xwe gahandibûyêde ji ew bû ku ez ji jina pîr bi pirsim ku ka ma ka ez karim çî bikim. Min gava ku her weha di serê xwe de kifş kir ku ezê jê bi pirsim, êdî min xwe amede dikir ku ez bi pirsim. Lê di wê heyeme de çawa ku min serê xwe rakir ku ez jê bi pirsim, ez bi wê re çav bi çav hatim. Gava ku ez bi wê re bi çav bi çav hatim ji, êdî weke ku vêne min were şikendin li min di wê kêlikê de li min hat. Gava ku ez bi wê re çav bi êav hatibûm, wê çav bi çav bûn hatinê li ser min bandûrak çê kiribû. Bandûraka mazin li ser min çê kiribû. Di wê demê de kiribû ku jê bi pirsim. Lê min ne pirsîbû. Lê wê ji weke ku ji çavên min her weha tiştê ku di serê min de bê fahm kiribû, çavên wê li min mabûbûna raq. Gava ku çavên wê li min mana raq, êdî min di serê de kir ku li çavên wê meyîzênim. Lê min zêde li nav çavên wê ne meyîzend. Ji ber ku weke ku sahwak li ser min hebû. Ji ber vê yekê ji min ne meyîzend bû.

Piştî ku min kiribû ku ez bi pirsim û min ne pirsîbû piştî êdî min di serê xwe de xwe amedekir ku carake dî bikim. Lê piştî cara yekemîn ku min pêk ne anîbû piştî êdî ji min re hinekî weke ku giran hatibû ev yeka êdî. Ji ber vê yekê ji ez di cihê xwe de mabû bûma sekinî û di serê xwe de dihizirîm. Ez di serê xwe de dihizirîm ku bi pirsim. Lê wê sahwê wê ya ku li ser min derfet ne di de min ku ez jê bi pirsim. Wê sahwê giranîyak li ser min çêdikir. Pêkirinek di min de çêdikir. Weke ku laşê min germ bûbû bê

li min hatîbû. Her weha ez di rewşeka ku hinekî ji min re zor dihat de bûm.

Piştî min carake dî xwe li hevdû da hevdû û min kir ku ez jê bi pirsim. Her weha ku çend caran min di serê xwe de bir û anî, êdî piştî min jê pirsî ku ez karim çi bikim. An jî divêt ku mirov çi bikê...

Gava ku min ev yeka jê pirsî, êdî wê ji di wê heyeme de hinekî li nav çavên min meyîzend û weke ku hinekî li min bi beşîşê. Piştî ew ji di cihê xwe de hinekî ma sekinî û piştî gote min divêt ku destê we bigihê hevdû. Gava ku destê we gaha hevdû, êdî wê afsûna wî ji xirabê û piştî jî wê di ti demê de nikaribe ku were ser we. Piştî ku wê wilo gota min, êdî piştî min jî hinekî di hêze xwe li xwe da hevdû û jê pirsî ku çawa ezê vê yekê bikim û ezê çawa wê bi bînim. Gava ku min wilo gota wê, êdî wê ji gota min ezê bi terê bim. Lê tenê tê min bibîne heya ku em caraka dî vegehihina vir. Di wê dema ku em ji vir dûr bin wê ti kesek jî xayrî tê pêve min ne bîne. Piştî gota min, emê bi hev re ji vir derkevin. Lê gava ku em ji vir derketin êdî pêde hemû tişt wê keve ser milên tê de. Êdî hemû tişt di keve ser tê de. Ku tê pêkanî, êdî wê em hemû ji xilas bibin. Lê ku berî ku em pêk bênin, êdî ku ew me kifş bikê, êdî gelek tiştên xirab ji wê bêne serê me. Vê yekê ji jî bîr nek.

Piştî ku wê jina pîr wilo gota min, êdî min ji gotîyêde bila û piştî ew ji mala wê derketin û em çûn. Lê gava ku em derketin, em ne di derîyê ku ez terê ketibûma hundurê de em derketin. Jina pîr piştî ku me bi hev re biryara xwe de, êdî piştî wê rahiştî destê min û ez birima hundir û piştî li hundir deve derîyekê vekir û êdî li wir weke demeke ku mirov çavên miçûbal bikê di demeke wilo de êdî bihevre me xwe li dereke di dît. Di wê kêlikê de ez gelekî û gelekî şaş mam. Di wê heyeme de hinekî tirs ji di dile min de hebû. Min nizanîbû ku em li kuderê ne. Piştî wê ji min re got ku ewder kuderê. Ewder weke bajarakî ku mazin bû û gava ku mirov lê dimeyîzend ji weke ku gelek mirov têde bin bû. Lê piştî wê gota min ku ewder ne bajarakî ku miroven a. Evder bajarakî ku bajarê acinîyan a. Lê gava ku mirov lê dimeyîzend ji jî xweşik bûne mirove çavên xwe jê ne digirt. Hingî xweşik bû û bibal bû. Piştî ku em hatine wir û ku weke qadereke ez û ew hinekî bihevre meşîn ji piştî gota min divêt ku ti zêde li nav çavên yên ku ti were li hevberê wan ne meyîzenê. Gava ku we wilo gota min, êdî piştî min pirsî ku çima. Piştî wê ji bersive min da û gota min, ku ti zêde li çavên wan meyîzenê, êdî tê were kifşkirin. Ku ti hatî kifş kirin jî, êdî tê nikaribe we xilasbike. Piştî gote min gava ku ti hatî kifşkirin, êdî di ti demê de tê nikaribe ji bin sahwê wan ji xilas

bibê.Gava ku wê wilo gota min, hê ez bi yekî ji wan re çav bi çav ne hatibûm.Lê bele bi gotina wê re ez êdî ketibûma bin sahwê de.Gotinên wê bandûraka mazin li ser min kiribû.Lê min ne hişt ku ez xwe berdim û min hêze xwe li xwe da hevdû û ez bi wê re meşîn di wê heyeme de.

Piştî ku ez û ew hinekî weke ku qadereke em meşîn, êdî pêde weke ku em hatina ber navende.Her ku mirov nêzîkî wê bajêr dibû, bêhtir bala mirov di kişanda ser xwe û bandûraka li mirov dikir.Her weha bandûreke mazin wî bajarî li ser min ji kiribû.Ji dûr her weha çend xweşik dihata xuyakirin.Vêce ku mirov çûbana wir, êdî wê çend xweşik hatibana xuyakirin. Min her weha di serê xwe de ji bir û anî.Di wê demê de ku her weha min di serê xwe de dibir û dianî, êdî piştî hew min dît ku wa ez û ew jina pîr êmê li ber qasraka ku mazin ên.Gava ku mirov li wê qasre dimeyîzend mirov di bin bandûra wê xweşîkbûn û mazinbûna wê de dima.Min heya wê kêlikê qasraka wilo xweşik ne dîtibû.Hingî xweşik bû.Dibêt ku qasre mîre bota ji ne wilo xweşik û mazin bana.. Gava ku ez û ew jina pîr hatina ber wê qasre, êdî jina pîr gota min ku divêt ku em nahaka bi kevina hundir de.Di wê heyeme de ro li ber ava bû.Wê gota min divêt ku hê ro bi tememî ne çûyî ava divêt em bikevina hundur û divêt ku hê roj derneketî ji divêt ku em jê derkevin.Lê ku em bi mênina haya ku roj derkeve, êdî wê roj li me vede û êdî emê werina kifşkirin.Min ji piştî gota jina pîr bila û wê çawa gota min êdî bi hev re em ketina hundurû de hê berî ku hê roj herê ava.Gava ku em ketina hundir de, êdî min dît ku di hundir de çî sahw û heybeteke mazin heya.Gava ku mirov dema ku dikete hundir de ew yeka hîsdikir û têdigihîşt.Ez her weha têgihîştibûm.Min fahm kiribû ku çend bi sahw û bi heybete.Piştî ku em ketine hundir de, êdî di hundir de em hinekî meşîn û êdî piştî jina pîr gota min ku ezê ji vir pêve newêm.Ji wir pêve dikeve hundirê mezelan de û ku ez bikevima de ezê werima kifşkirin.Piştî wê destê xwe bi ser serê min re anî û piştî benek ji li destê min girêda û gota min nehêle ku ev ben ji destê tê derkeve.Piştî ku wê wilo gota min hê ku min ne pirsî çima wê gote min, ev ben bi afsûne wê tê biparaze.Min amede kir.Piştî min ji got bila û êdî ez di nav mezelan de bitenê çûm.Lê di wê heyeme de qaramên min ji bizorekê min digirtin.Lê min ji ji ber ku xwe ne berdim min li ber xwe dide.

Gava ku ez ketime nav mezelan de, êdî hinekî sahwê min girt.Lê min li berxweda, da ku ez bi ser bikevim.Lê bi rastî ji zor dihat li min..Sahw ku kete dil de, êdî mirov ji qaram dixê.Ev yeka ji rastiyeke.Di wê heyeme de ji ber ku mirov li berxwe bixê gelek hêz ji mirov re lazim e.Di wê

rewşê de şîyarîyaka mazin di min de çêbû bû. Min xwe ne berda û ez hêdî hêdî di nav mezelan de çûm. Her ku ez diçûm ji min bi rastî ji kutakuta dile xwe dikir. Kutakuta dile mirov hamû caran ku çêdibe, ma ji tirse ya? Ne, hemû caran ne ji tirse ya. Carna ji sahwa dil ji ya. Di naqabîna tirs û sahwe de hinek cudetî heya. Lê cudetîya ku heya ji ne gelek e. Sahw cerna heye ku mirov ji qaram ji bixê, lê belê ji aliyê tirse ve mirov karê li berxwe bide û bi ser ve were. Lê cerna ku tirs çêbû, êdî sahwe dikê dile mirov de. Sahw weke ba yê ku were û li geyê bixê û geyê bibe wî alî û bene alîyê dî di dil de dikê. Hinekî herweha weke ku bi awayî re dil bi firkenê ji li mirov tê. Lê çawa ku carna binê lingên mirov tê firkandin an ji xwarandin û mirov aciz dibê, ku ew ne wilo ji bê lê biawayekî dîn di dile mirov de dikê rewşeke de. Sahw giranîya wê heya. Tirs ji giranîya wê heya. Dil di bin wan giranîyê de di keve zore de. Min ji di wê heyeme de herweha xwe di bin giranîyeke de hîs dikir. Di dile min de hem sahwe hebû û hem ji tirs ji hebû. Herdûkan ji di wê heyeme de xwe di min de dide derve.

Piştî ku hêz hinekî di nav mezelan de meşîm, êdî weke ku di nav mezelan de ez winda bibim li min hat. Di cihê ku ez te re çûbûm ku min li paş xwe ve dimeyîzend min tiştek ne di dît. Tenê min rîyeke ku gelekî tirs dixista dile min de û sahwe ser min çêdikir min di dît. Lê min xwe ne berde û ez di riya xwe de çûm. Her ku ez diçûm ji weke ku lê li min dirêj dibû li min dihat. Ya rastî ji wilo min hîsdikir. Gava ku ez ketibûma nav mezelan de, êdî min ji xwe re gotibû, ku ez ketima nav mezelan de ezê li wê bigerihim. Ezê li hinek mezelan meyîzênim û piştî ezê wê bibînim. Lê her ku ez diçûm rê ji weke ku li pêşîye min ji min re dirêj dibû. Min di wê heyeme de li ya dile xwe hisand. Dile min ji rê çî got min weha kir. Bi kijan alîyê ve ez birim min ne got ne û ez çûm. Weke ku hizrek di dile min de hebe û zanibe ku ezê bi kuderê ve herim an ji zanibê ku ew li kuderê ya. Min xwe li ba yê dile xwe berda û ez meşîm û çûm. Min di dile xwe de ji xwe re got ku ezê herim ka wê çî bibe.

Ya rastî di wê heyeme de di dile min de hinekî dilperî ji hebû. Ji ber ku xwesteke min hebû ku ezê wê bibînim. Min ji wê hizra di serê xwe de ya herweha bawer dikir. Her ku min bawer dikir. Baweriye min ya ku ezê wê bibînim mazitir dibû.

Ez gelekî û gelekî di hundirê xwe de hêdî hêdî bi dilperî ji dibûm. Gava ku ez rastî wê hetibama û min ew dîtibana wê ez çawa hatibama pêşwazî kirin. Ev hizir weke pîrseke di serê min de bû. An ji minê ew di çî rewşê de dîtibana? Her weha di serê min de diçû û

dihat. Her ku her weha di serê min de diçû û dihat ji min di serê xwe de ew tanî bîra xwe û min dikir ku ez ruyê wê di serê xwe de bibînim. Lê hinekî ev yeka weke ji mn re di wê heyeme de zor dihat. Dibêt ku ji wê dilperîye di dile min de bû. Min zêde nikarîbû ku xwe di serê xwe de li hevdû bidima hevdû. Ji ber ku di wê heyeme de gelek tişt û hizir di serê min de hebûn. Her tişt û hizre ku di serê min de hebû ji bi gelek awayan di hata hişê min. Her tişt û hizir ji di serê min de di wê heyeme de weke li min bibê pirseke ji dibê. Hizre ji bersiv ji min dixwest. Her weha di wê heyeme de gelek tişt di serê min de bûn û bersiv ji min dixwestin. Minê bersiv dabana kijane û ne dabana kijane. Tenê min kir ku di serê xwe de xwe ji wan dûr bikim di wê heyeme de. Di wê heyeme de pêdivîya min ji bi zêdeyî ji bi wê hebû. Divîbû ku di wê heyeme de min ti şaşitî ne kiribana. Haya ku min xwe gahandibana keçikê û min ew bi xwe re ew ji wir derxistibana. Herweha ev hizir di serê min de hebû. Lê bi vî hizrî re gelek hizrên dî ji di serê min de hebûn. Hemûkan ji li ser min û wê û dîtina wê û piştire bûn. Herweha min xwe di rewşeke de hîs dikir.

Ew demek bû ku ez di nav mezelan de dimeşîm, lê heya wê kêlikê min ew ne dîtibû. Piştire weke ku hinekî bêjina min di dile min de, êdî ez bere xwe da jorê û hineki bijore de çûm. Qasre ku ez têde diçûm di wê kêlikê de ne ji beşeke pêkdihat. Ji gelek beşan pêkdihat. Her beşên wê ji gelekî û gelekî mazin dihata xuyakirin. Piştî ku ez ji beşeke ketima beşeka dî de, êdî piştire beşa ku ez ketibûme de min dît ku çend bi rahnîya û xweşika. Gava ku ez hinekî têve çûm, êdî min dît wa derîyek wê li pêşîya min ê û weke ku ji zêr bê dihata xuyakirin. Min di serê xwe de wilo fahmkir. Wî derîyî gelekî û gelekî bala min kişand. Piştî ku bala min kişand êdî min ji xwe ne girt û ez ji bi ber wî derîyî ve çûm. Gava ku ez çûm û gahama ber derî û li ber derî sekinîm êdî min dît ku wa derî ji ber xwe li ber min vebû. Gava ku derî li ber min vebû, êdî ya rastî min di dile xwe de ji xwe re got ku nexwe ez nahaka hatima kifşkirin û bi vê hizrê re ji tirsek kete dile min de û sahwaka mazin li ser min çêbû. Piştire di wê rewşê de, piştî wê têgihîştinê ji min xwe ne berda. Lê gava ku deve derî li ber min vebû êdî ez ketima hundir de. Gava ku ez ketime hundir de, êdî weke ku ez bi kevima dinyeyeka dî de li min hat. Piştî ku ez ji derî buhurtim û ketime wirde, êdî uz ketibûma baxçayakî de. Ew baxçaye ku ez ketibûme de tê têde çî xwestibana hebû. Ji tişteki ve ti kêmesî ne bû.

Piştî ku ez ketima wir de, êdî piştire weke bêhneke min li dora xwe li wir meyîzend. Piştire ku hinekî ez meşîm, êdî piştire min dît ku wa yeka li pêşîya min di cihê xwe de rûniştîya. Gava ku bi vî awayî min yek dît, êdî

hem tirs kete dile min de û hem ji hinek xûf ji bi min re çêbû. Ma gelo ew kî bû? Çend ku ez bi vî awayî dihizirim ji di serê xwe de weke ku hêzeke ez bi ber wê ve dikişandim. Min di wê heyeme de li berxwe ne de û ez êdî bi ber wê ve çûm. Gava ku ez hinekî bi ber ve çûm, êdî weke ku wê ji ez kifşkirim û bi ber min ve hat. Dema ku min dît ku wa ew ji bi ber min ve hat, êdî ez weke dû sê qavzên dî ji çûm û di cihê xwe de mama sekinî di wê heyeme de.

Piştî ku ez hinekî çûm û di cihê xwe de mama sekinî û ew bi ber min ve hat û hat û li ber min sekinî, êdî min weke ku ez nasbikim ku ew bû. Min di dile xwe de her weha hîsdikir. Ya rastî ji ev ew bû. Gava ku ew ji hata ber min û bi min re bidest xaberdane kir, êdî ez êmin bûm ku ev ew ê. Piştî gote min ka destê xwe bide min. Dema ku wê di wê heyeme de gote min ka destê xwe bide min û êdî ku min ji dicihde destê xwe da wê û wê ji ku destê xwe kira destê min de û ew ta yê ku dîya wê li destê min girêdabû û ku wê li destê me herdûka girêda êdî em bi rê ketin. Gava ku wê her weha kir êdî piştî gote min 'emê nahaka ji vir derbikevin û herin, lê dema ku em ji vir derketin ji êdî ku em ketina rê de heya ku em ne gihina nig dîya min divêt ku ne ti û ne ji ez li paş xwe ve ne meyîzênin. Çi bibê û ti çi hîsbikê ji divêt ku ti ne meyîzênê. Gava ku em ketina rê ye çûne de, êdî ewê me kifş bike û wê were ser me ku me bide sekinandin. Wê xwe kê gelek awayan de. Wê xwe bikê awaye şêran de. Wê xwe bikê awayê marên da. Wê xwe bikê awayê hajdarên ku agir ji deve wan derdikeve de. Wê xwe bikê awayê keçikên ku di dinyê de ti kecik ji wan ne xweşiktir bê da. Wê xwe bikê awayê mirovên ji malbata tê da. Wê xwe bikê weke de û bavê tê û wê bake tê. Wê xwe bikê awayê birayên tê ê wê bake tê. Lê divêt ku ti ji yekî ji wan bawer nekê. Haya ku em ji vir derkevin ji divêt ku em destê hevdû ji ne berdim. Ku me destê hevdû hê ku em di hundurê de ne ku me berda, êdî wê xilasbûna yekî ji ji me wê nebe. Dema ku wê wilo çî gote min, min got bila û êdî piştî me kara xwe kir ku em ji wir derkevin. Êdî em bi hev re hatina ber derî û me gavên xwe bihev avêt û em hatin ku em derkevin ji wir di wê heyeme de. Lê weke ku sahwa wan gotinên ku wê ji min re gotibû ji li ser min hebu di wê kêlikê de. Min ev yeka di xwe de hîs dikir.

Piştî dema ku ez û ew bihev hatine ber deve derî û me gava xwe bi hev re avêt, êdî ku bi gava me re em ji wî baxçê derketin, êdî weke ku em ji dinyeyeke derkevin û bikevina dinyeyeka dî de li min hat. Gava ku em ketine wirde, êdî weke ku wê ji min re got êdî li hundurê ew xweşikatiya ku berî hingî min dîtibû ji ber çavan winda bû bû û weke ku hêt bixwe

werina ser me li me hat. Piştire ku wilo li me hat, êdî wê gote min tenê li paş xwe ve ne meyîzena. Gava ku me ne meyîzend, êdî wê tiştêkî ji me nikarîbê ku bikê. Lê dile min di kira kutakut di wê heyeme de. Piştire weke ku wê ji min re ji got, ku me li paş xwe ve ne meyîzend û me gavên xwe bi pêş ve avêtên, êdî em ji vir derkevin. Lê di rê de ji êdî tiştên ku wê ji min re gotibûn emê bibînin, êdî hêdî hêdî yek bi yek derdiketina pêşîye me di wê kêfîkê de. Lê min ji di serê xwe de li berxwe dide û wêre xwe tanî bîra xwe dakû li paş xwe ve ne meyîzênim. Divîbû ku di wê heyeme de min pêşîka di serê xwe de xwe bi ser xistibana, haya ku ez li wir di wê rewşê de bi ser ketibama..

Piştî ku em bi hev re ji wî baxçeyî derketibûn, êdî weke demeke ji em meşîbûn. Lê di wê dema ku em di meşîn de tiştên ku min di dîtîna ne weke wê dema ku ez hatibûm û min di rê de dîtîbûn bûn. Piştire min re di serê xwe de bir û anî ku ma gelo em di wê riya ku ez tere hatibûm de em diçûn. Min di serê xwe de ti bersiv ne dide vê yekê di xwê rewşê de di wê heyeme de. Lê divêt ku ez bêjim ku dema ku ez hatibûm, hingî min tiştên xweşik dîtîbûn lê dema ku em bi hev re derketibûn ji wilqasî ji min rewşeke ku bisahw dîtîbû. Rewş li ber çavên min bi careke re hatibû guharandin. Rewşa di wê cara dawîyê de bêhtir bisahw û tirs bû. Ji ber wê yekê ji tirs di dile min de hebû. Di wê rewşê de mirov nizanîbû ku wê çi bûbana. Rewşeke wilo hebû mirov digot ku haxta wê tiştêkê wê serê me. Lê her weha bêkifşbûne ji, sahw û tirs di nav hevdû de li mirov serwer dikir. Di wê rewşê de, bawerî bika ku car bi car ku mirov ne bi bal bana gaven ku mirov di wê heyeme de diavêt ji hebû ku li ser mirov tirsek an ji sahwak çêkiribana. Ji ber ku rewş li hamanake bû ku her tişt bû qawimîbana. Êm ji li hamanake bûn ku her tişt bi qawimîbana. Ez di serê xwe de piştî wan gotinên ku Nûzelalê ji min re gotibûn êdî ez ji li hamanake bûm. Her rewşeke hamanak serwer bû.

Dema ku em ji wî baxçî derketibûn û ketibûbûna hundir de û ku ketibûbûna nav mezelan de û di nav mezelan de ku em dimeşîn di wê heyeme de, êdî pêşîka weke ku taqînaka mazin bibe li min hat û piştire êdî min dît wa tişt dihatina bi ser me de. Ji pêş û paş ve dihatina bi ser me de. Lê wê dise gote min ne tirsehe û ku ti li şûn xwe ve ne meyîzenê wê tiştêkî ne kin. Min jî ji bo wê gote wê bicih bînim min li berxwe dide. Piştire min fahmkiribû ku ew taqînî taqînîya devê vekirina derî bû. Ew taqînî dihata wê wate ji ku ew êdî di farqe me de ya. Herweha piştî ku taqînî hatibû piştire, êdî her weha bi ser me de hatibûn çêbû bû. Lê min ji weke ku wê gotibû kir û me di wê rewşê de beşa pêşî ya di nav

mezelan de xilaskir û em ketine beşa dî de. Dema ku êm hê tiştekan bi me ne hatî em buhurtibû bûna beşa dî êdî weke ku bawerî ji hinekî zêdetir bi min re çêbibe li min hatibû. Piştîre êdî hinekî dî ji bi bawer min bi wê re li pêşîya xwe dimeyîzend û em bihevre dimeşîn û diçûn û herin û derkevina derve ji wir di wê heyeme de. Êdî em hatibûbûna beşeke dî. Di wê beşê de ji gava ku êm ketibûbûnê de wî xwe kiribû awayakî dî de û hatibû bi ser me de..

Herweha ku em ketibûna beşa dî de, êdî wî ji li wir xwe kiribû awayakî dî de û hatibû bi ser me de. Lê me weke beşa pêşî me xwe ji wir ji xilas kir û em hatina beşa dawîyê ku emê derkevin. Dema ku em hatina wê beşa dawîyê, êdî min dît ku va ve naqlê ew bixwe wê bi awayakî ku bi heybet wê li ber devê derî sekinî ya. Gava ku min ew dît, êdî gelekî û gelekî tirs ji kete dile min de. Lê dise Nûzelalê gote min ne tirseha û piştîre gote min nahaka emê bi ber deve derî ve diçin. Lê gava ku em bi hev re gahana ber w, êdî emê destê xwe di destê hevdû de bijdênin û piştîre ji divêt ku ti li nav çavên wî ne meyîzenê. Gava ku tê li nav çavên wî meyîzend, êdî pêşîka wê çavên tê ji sor bibin û piştîre ji tê bikeve bin bandora wî de û êdî emê ji vir ti carî dernekevin. Dema ku wê wilo gote min, êdî min xwe jidand û piştîre min hêze xwe li xwe da hevdû û em bi hev re bi ber deve derî ve çûn. Çend ku em digahana deve derî êdî em digahana wî ji di wê heyeme de. Em destê me di destê hevdû de em bi ber wî û derî ve diçûn. Gava ku em bi hev re gahana ber derî, êdî min xwe digirt ku ez li çavên wî ne meyîzênim. Min dikir ku ez bi wî re çav bi çav newêm. Dema ku em gahana ber derî û ku min ji li çavên wî ne meyîzend, êdî piştîre ne bi gelekî re min dît ku wa ew ji ber xwe ji ber çavan winda bû. Çend ku winda bû, êdî me xwe bihevre li derve dît. Dema ku me xwe li derve dît, êdî min fahm ne kir ku em çawa û kengî hatina derve. Bi careke re me xwe li wir li derve dîtibû. Piştîre Nûzelalê li min zîviri û gote min 'tê ew têkbir, êdî wê ew di ti demê de nikarîbê ku were bi ser tê û ti kesekî dî de. Ji ber ku gava ku me xwe ji wir xilas kir me afsûna wî ji şikand. Bi şikandine re, êdî afsûna wî ji winda bû'. Piştî ku min weha ji deve wê hiskir, êdî hinekî dî weke ku bêhne min ji fireh bû. Em êdî li derve bûn. Wê piştîre ji min got ku tê ez ji xilas kirim. Lê di wê dema ku ew diaxifî de heya min ji bi bal li ser wê bû û min tenê li wê dimeyîzend..

Piştîre ji ku em hatibûna deve êdî li derve min destê we ne berde bû. Ji xwe ew yeka ne di hişê min de ji bû. Her weha çend ku min li wê dimeyîzend, wê ji wilo li min dimeyîzend. Me her weha hama wilo di cihê xwe de sekinî li hevdû li nava çavên hevdû dimeyîzend. Gava ku di

wê heyeme de min lê meyîzend weke ku min ew berê di gelek caran de ew dîtibe li min hat. Hesteke wilo bi min re çêbû.

Piştire he wilo destê me di destê hevdû û hê ku me li hevdê dimeyîzend, êdi hema di wê heyeme de min dît ku wa dîya wê ya pîr ji wa li nig me ya. Hew min dît ku wa li ber me sekinî ya. Piştire di wê heyeme de weke ku ez fedî bikim li min hat. Lê ne hata hişê min ku ez destê wê berdim. Wê ji tiştêk ji min re ne gotibû û ne ji min hîşyar kiribû. Ew weke ku weke min di cihê xwe de mabû sekinî. Piştire ku dayîka wê hinekî li ber me sekinî û hinekî bilhest li keça xwe meyîzend û piştire êdî Nûzelalê ji destê xwe ji destê min filitand û bi ber dîya xwe çû û xwe avêta himbêze wê di wê heyeme de. Weke ku gelekî û gelekî jêv cude mabûn bûn. Piştire êdî hê ku zêde dem têve ne çûyî dîya wê destê wê girt û wê destê xwe avête destê min û bi hev re me bi careke re xwe li malê dît. Me xwe li wê mala ku ez pêşî hatibûbûme de dît. Piştî ku em hatina malê, êdî em buhurtina hundir û piştire êm ketina mezeleka rûniştinê de û em li wir li hevdû rûniştin.

Piştire ku em rûniştin, êdî pêde hinekî ez di cihê xwe de bi bêdeng mam. Weke qadereke ji deng ji min derneket. Lê hem di serê min de û hem ji çavên min bihey li ser Nûzelalê bûn. Ew cara duyemîn bû ku min ew di dît. Berî hingî cara pêşî, haft sal berî hingî min ew dîtibû. Nahaka vêce ew cara duyemîn bû ku min ew di dît. Piştire di serê min de gelek pirs çêbûn di wê derbarê gara min û wê de. Pirsê pêşî ji ew bû ku çima haft salan wê hişt ku ez lê bigerihim û ti agahî ne de min. Piştire êdî hê ku min tiştêk ne gotî û weke ku wê ya ku min di serê xwe de hizir fikir dixwand li min meyîzend û herweha gota min, 'haya nahaka ev haft salin ti li min digerehê. Dibê ku ti bêjê çima haya nahaka ti agahî tê nede min. Lê ez ya rastî ji tê re vebêjim ku daku ti ji zanibe. Min nikarîbû ku ez xaberê bidima tê. Piştî wê cara ku me hevdû dît, êdî piştire ku ez hatima malê ez ketime destê wî de. Piştire ku ez katime destê wî de êdî pêde ji min nikarîbû ku ti agahîyê ji te re bişenim. Lê dayîka min karîbu ku ji te re agahî bişanda. Lê ku wê ji ji terê agahî bişanda, êdî wê heya tê ji min hebana û wê heya wî ji ji tê hebana û wê tiştina ne baş bianîyana serê tê di wê heyeme de. Ji ber vê yekê haya nahaka ez ji û dîya min ji mana sekinî. Lê wê ti dişopand î. Ji ber ku berî hingî min tê dîtibû û dile min ketibû tê de. Êdî heya wê ji tê hebû. Ya ku xwe kiribû hinekî awayan dî de û bahsa wêderê ji ji terê kiribû û ew xezala ku tê li ber ave dîtibû ji ew bû. Wê tê diparast'.

Gava ku wê wilo gota min, êdî min di serê xwe de hinekî hizir kir ku piştê pirsên dî bibînim ji bo ku ew bersive bidime wan di serê min de lê min ne dîtî. Ti pirsên dî di derbare wê bi min re çênebûn. Lê piştê wê ji ku me bi hev re bidest axiftinê kiribû êdî bahsa hatina xwe ya wêderê û dîtine min kir û bahsa birayê min Mavan kir. Herweha tiştên ku berî hingî dayîka wê ji min re gotibû wê ji got û min jê bawer kir. Piştê, êdî ez ji keke xwe re bêjim ku ez li wir mam weke demeke dirêj. Piştê bavê min dibêje ku ew winda bûya û li pay min gelek sêwaran derdixê ku li min bigerihin. Piştê herweha agahî hata min ku bavê min li digerehê. Piştê êdî min ji keçike re got ku divêt ku ez herima malê û de û bavê xwe bibînim. Piştê keçike ji gote bila. Piştê ne bi demeke dirêj re, êdî min amedekarîya xwe kir û ez hatima malê. Lê heya min û hişê min ji li wir dima. Piştî ku ez çûma malê, êdî min rewş ji bave xwe re vekir û min bahsa Nûzulalê kir jê re. Piştî ku min bahsa wê kir ji wî re, êdî ew ji gelekî û gelekî kêfxweş bû. Lê min rastîya ku ew acinîyak bû jêre ne anî ser ziman. Piştê çawa ku bavê min ji birayên minyên dîn re kiribû bi wî awayî ji min re ji kir. Piştê keçikê li wir hertimî xwe şanî min da. Min gote wê bila weke rewşa me mirovên bavê min dîya min wê werin û tê bixwezin. Wê ji got bila. Piştê dîya wê rewşeka wilo asayî ji me re ji û ji wê re ji afirand. Piştê de û bavê min bidilekî ku xweş çûn û ew xwestin ji min re. Piştê dawata me ji 40 şev û 40 rojî li darxistî ma. Piştê ku em zewicîn, êdî dîya Nûzelalê gote bavê min qasre min mazina û mêrê min ji mirîya. Bila herdû werin û li wir li nig min bihev re di şahîyê de jîn bibin. Piştê bavê min ji ew yeka rast dît û piştê ku dîya Nûzelale ji bi me re, me jiyanaka xweş û baş bijiyani derbas kir.

Herweha heya demên xwe yê dawîye min ji bi Nûzelalê re û birayên min ji bi xatûnên xwe re jiyanaka baş derbas kirin. Piştê ku ez li vir bicih bûm êdî piştê gelek caran de û bavê min ji û birayên min ji hatin û ez dîtîm. Me bihev re jiyanaka baş derbas kir. Nahaka ti li vir li nig min î. Ti li mala min î. ....

Zilemê pîr, piştî ku jina pîr bahsa keçên xwe û Sîpan û hevalên wî kiribû piştê ku ez anîbû bûma wir, nav wî baxçî, û piştê ku ji wir ji ber çavan winda bû bû û piştê ku ew zilem derketibû hevberê min û herweha ji min gelekî û gelekî xweş û dirêj axivîbû û anîbû ser ziman. Çawa hatibû wir û li wir rastî jiyanaka çawa hatibû û piştê ji ku çawa lê kirarî hatibû kirin hemû ji min re gotin bi gotin anîbû ser ziman. Di wê dema ku wî her weha tanî ser ziman, bawer bika ku ez weke ku ji xwe ve çûbûm li min hatibû. Piştî ku hevdû dîtina keçên xwe û Sîpan û hevalên wê jina pîr ji ji

min re anîbû ser ziman, êdî piştê wî zilemî ji mazin û dirêj û xweş, xwe û diroka xwe ji min re anîbû ser ziman. Min ji gava ku wî anîbû ser ziman pir baş guhê xwe dabûyêde û li hisand bû.

Ew di wê heyeme de pir pîrbû. Bi zore li ser xwe disekinî. Ku kopel di destê wî de ne bana, bawer bika, ku wê dibêt ku wê nikarîbana ku bimeşîyana. Kopelekî ku gelekî xweşik bû pêrebû. Naqşên ku li ser hatbûbûna çêkirin dihatina xuyakirin. Kopelekî ku wilo xweşik hatibû çêkirî bû, bala mirov dikişanda ser xwe û kifşbû ku ji daragûze hatibû çêkirin. Li ser kopel ji ji ber destê wî ji haya ku digaha serê binî, lê ne bi tememî haya ku bi xwere, ku lê dihata meyîzêndin dihata dîtînin ku weke ku lûleyeka tênîk ji li ser hatibû buhurandin. Lê ku wî kopal dikira destê xwe de û ku serê ku hatî tawandin ku bi alîyê bi paş ve dida, êdî li pêş li nîve kopel ji weke ku xatakaka ku stûr lê ku weke ku marakî ji xwe li wê xate pêca bê dihata xuyakirin. Ji dur ve ku li wê xate dihata meyîzêndin ji weke mar dihata xuyakirin. Lê ku ji dût ve li kopel bixwe ji dihata meyîzêndin weke ku bi tememî ji mar bê dihata xuyakirin. Bi tememî ne mar bû. Lê her weha ku lê dihata meyîzêndin ji êdî Şahmaranê biqadr ji dihata bîre mirov di wê rewşê de. Şahmaran di jiyana kurdan de xwedîyê cihekî ku teybet bû. Di her firsandê de ew bi bîranîn weke kevneşopîyeke bû. Lê di ser gotinê û lebatên xwe de li ser xwe bû, wilo dihata xuyakirin. Gava ku min li kopelê wî meyîzênd bû herweha, êdî Şahmaran ji hatibû bîre min di wê demê de. Şahmaran xwedîyê zanebûna deman ya ku hebû hemûkî bû. Gelek caran Şahmaran ji ber ku nîvî mirov bû xwe dikira awayê mirovan de û diçû nav mirovan di her demê de. Dema ku diçû ji qancî dikir. Wê qancî bi wan dikir. Lê piştê yê ku zanibûn ku ew Şahmaranê, êdî piştê ji bo ji zanebûna wê fêde bigirin tenê nig wê. Aqlê Şahmaran hemû ji di alîyê serê wê de bû. Jahra wê ji di alîyê duve wê de bû. Şahmaran sîyana jiyane û zanibûne bû. Her ku min ew kopalê wî di dît, li ser Şahmaran gelek hizir ji hatibûna hişê min ji yê ku berê min hiskiribûn di derbarê wê de. Wî ji hinekî di nav xaberdana xwe de ew anî bû ser ziman. Dema ku wî ji hinekî anîbû ser ziman û min herweha kopelê wî ji dîtibû, êdî piştê di serê min de li ser Şahmaran ji hizir çêbû bûn. Hinek gotinên ku digotin ku mar di jiyane de bijehra û jahra xwe dide mirovan û ku da mirovan ji wan bijehra dikuje. Rast bû. Lê ji ber kustina Şahmaran bû. Şahmaran ji alîyê mirovan ve hatibû kuştin. Êdî piştî kuştina Şahmaran, zanebûn ji bixirab bikar dihata anîn. Her weha ji têgihîştinak hebû. Wî zilemê pîr gava ku xaberdabû ev vegotin ji anîbû ser ziman di wê heyeme de. Wî pir baş û qanc tanî ser ziman. Gotinên xwe

diwazinand û tanî ser ziman.Ji zanebûna xwe diaxivî.Mirov ku lê dihisand baş û qanc li vê yekê têdigihîşt. Gava ku lê dihata hisandin, dihata têgihîştin ku çend bi zanebûn a. Min di wê heyeme de ew yeka baş û qanc di şaxsîyeta wî de têgihîşt. Temenê têgihîştinê li ser hiş û bîrêwerîyê avaya û li ser bîr û hiş re têgihistin xwe tenê mazin dikê. Hiş bîrkirina ji. Bîrkirin ji hiş kirina. Dîtin ji di temenê vê yekê de bi wate ya.Wî bixwe ji bi salan li dinyê garahabû û dîtibû.Ji ber vê ji dîtin û hiskirinên xwe ji tanî ser ziman û hingî wilo xweş û qanc tanî ser ziman, êdî ez karim ji terê bêjim ku wî bi hebûna xwe re bandûraka mazin li min kir.Piştê ku gotina xwe weke ku bi dawî kir êdî hinekî ma sekinî.Ji ruyê wî û rewşa wî dihata têgihîştin ku hê bi wî re gelek vegotinên dîn yê ku yan wî jiyan kirîya û yan ji yên ku wî hiskirina pêre hena.Gava ku mirov li ruyê wî dimeyîzend mirov digot ku ew ne mirovekî ku bizane ya.Herweha ku mirov lê dimeyîzend mirov bitêgihîştin dibû.

Wî zilemê pîr gelek tişt bi min dabû fahmkirin.Têgihîştinaka mazin bi gotinên xwe re bi min re dabû çêkirin.Piştî ku ew sekinî ji bû, serê min li ser gotinên ku wî anîbûna ser ziman bû û wilo hê weke ku wî tanî ser ziman dihizirim û bi heya min lê bû di wê heyeme de.

Piştê ku ew weke kadereke mabû sekinî, êdî piştê li min zîvirî û ji min pirsî ku ez çawa çûma wir.Min ji tiştên ku hatina serê min ji wî re anîna ser ziman.Tiştê ku ez jiyan bûbûm û haya ku çûbûm wir, çi jiyan bûbûm, min ji wî re bi zimanekî ku zweş anî ser ziman.Gava ku min ji bahsa xwe û Sîpan kureme xwe fikir wî ji bibal li min dihisand.Wî ji pîr heya xwe dabû ser min di wê heyeme de.Wî ji li gotinên min pîr bi bal dihisand.Piştê min jê re bahsa wan, wê jina pîr ku ez anîbûma wir û keçên wê re kiribû.Gava ku min wilo bahskir, êdî wî ji hê ku min gotina xwe ya dî ne gotî gote min 'ti, ji wê jina pîr bahsa Xenmîran Jin dikê', ne wilo ya?Gava ku wî her weha gotinaka ku bi pîrs ji min re gotibû, êdî piştê min ji bersiva wî dabû û gotibûyê de erê.Piştê êdî caraka dî ne axivîbû û cihê gotinê ji min re hiştibû.Piştê êdî min jê re anî bû ser ziman.Çend ku min jê re tanî ser ziman, avçend ji wî ji heya xwe bi bal dide min di wê heyeme de..Di wê heyeme de bi rastî ji hingî wî xweş anî ser ziman, weke ku min xwe di wê heyeme de ji bîr kiribû li min hatibû.Piştê ku wî di nîve gotina min de gotin ji min kiribû û ji min pirsî bû ku ti ji wê jina pîr ku nave Xanmîran Jin diaxivê.Piştê ew hatibû bîra min.Ya rastî piştî ku wê jina pîr, ez danîbûma wir û piştê ji wir çûbû ku bi ser ve çend dem çûbû ji ez ne di farqê de bûm.Dem çi bû ji min di wê kêlikê de nizanîbû.Vegotina wî çend dem girtibû ji ez ne di farqê de

bûm.Lê hingî xweş û taze anîbu ser ziman, êdî tenê heya min çûbû ser wî di wê heyeme de.Pişti ku min ji ji wî re bidest axiftinê kiribû çend ku bala min di dema ku ew diaxvî de li ser wî bû her weha di dema ku ez diaxivîm de ji heya wî ji li ser min bû.Min ev yeka farq kiribû.Pişti ku herweha min farq kiribû,êdî piştê heya min bi bal çûbû ser wî di wê heyeme de.Heya min çûbû ser wê bala wî ya li ser min.Miroveki ku zana bû.Dema ku min li ruyê wî dimeyîzend min ev yeka farq dikir.

Piştê ku min hinekî ji wî re anî bû ser ziman, êdî piştê wî ji heya xwe bi bal dabû ser min. Weke ku bixweze bêhtir min nasbikê bala xwe dabû ser min di wê heyeme de.Mirovek ku heya xwe bi bal di de ser mirov, êdî mirov dikeve farqê wê yekê de di wê heyeme de.Ez ji di wê heyeme de ketibûbûma wê farqê de.

Ji xwe jina pîr ji çûbû û êdî ne vegerehe bû.Ji dema ku ez li wir bûm wî zilemê pîr ji min re tanî ser ziman.Dirêj û dirêj anî ser ziman.Ez di wê bawerîyê de bûm ku demeke dirêj di ser wê demê ve çûbû, lê hê ew ne hatibû.

Zilemê pîr piştî ku herweha ji min re mazin û dirêj anîbû ser ziman û piştê ku min ji hinekî jê re anî ser ziman, êdî piştê ew ji cihê xwe rabû bû ser xwe ku em hinekî li wir ji xwe re bi hev re bigerehin.Gava ku wî da xwe û rabû ser xwe, êdî ez ji bi wî re rabûma ser di wê heyeme de.Herweha gava ku em bihev re rabûna ser xwe, êdî piştê wî ez dama rax xwe û ez li wir di wî baxçî de garandim.Lê di wê heyeme de ew bi tenê li wir bû.Wilo li min dihat. An ji xatûna wî li kudere bû?Ev pirs di serê min de bû.Demeke min kiribû ku jê bi pirsim.Lê min ne pirsî bû.

Her ku piştê min kiribû ku jê bi pirsim ji, êdî min ne pirsîbû.Lê di serê min de ji mabû.Lê min dixwest ku bi pirsim.An ji zanibim.Carna ku mereq dikeve dile mirov de, êdî mirov haya ku we mereqê xwe derbas nekê mirov rehet nebê.Min ji xwe wilo hîs dikir.Lê ew li kudere bû?Herweha ku weke demeke min ev pirs di serê xwe bir û anî, êdî piştê min kir ku jê bi pirsim.Lê ji ber ku di wê dema ku em dimeşîn û hinekî ji xwe re bihev re diaxivîn ji êdî min derfet ne di dît ku jê bipirsim.Ez ji li fersandeke gerehem.Min di serê xwe de çêkir ku demeke ku ew ji bê gotin bê û ez ji bê gotin bim ezê jê bipirsim.

Her weha weke kêlîkê ez di serê xwe de hizirim li ser pirsinê.Piştê gava ku ez û ew bi hev re em çûna ber avaka ku di nav baxçê de, êdî ez ji û ew ji ma sekinî.Me bi hev re li ave meyîzend.Cihê ku av têrê diçû ji gelekî û gelekî xweşik hatibû çêkirin.Gava ku mirov di wê heyeme de li wir dimeyîzend ji bêhne mirov derdiket.Gava ku min ji

li wir meyîzend bû û bêhne min derketibû. Di wê heyeme de min tiştê di serê xwe de ji bîr kiribû. Wî zilemê pîr li ser ave re sekinî bû û li ave dimeyîzend. Di ave de xwe di dît. Min ji ew di dît. Piştêre bi ser ave de tawand. Min ji bi wî re xwe tawand û li ava meyîzend. Av gava ku dihata nav baxçê, êdî li nav baxçê dikete gelek çokên ave de û di wan çokên ave de li baxça belav dibû.

Piştî ku her weha min û wî weke bûhneke li wê ava xweşik meyîzend, êdî piştêre em bi hev re rabûna ser xwe û bihevêre buhurtin û ketina nav hinek zevîyên daran de. Darna ku gelekî û gelekî xweşik bûn. Wan daran hinkarîyaka xweş dide mirov di wê heyeme de. Gava ku mirov di nav wan daran de dima, mirov ew yeka baş û qanc fahmdikir. Gava ku mirov di nav daran de dima, weke ku dengê çûkan ji dihata mirov di wê heyeme de. Min di wê heyeme de gelekî dengê çûkan his dikir. Wî zilemî ji his dikir. Me bihevêre his dikir. Lê em li bin daran ne sekinin û piştêre em buhurtin û hinekî dî ji di nav wê xweşikatiyê de meşîn. Her cihê ku em di çûne de bawer bika ku ji yê dî xweşiktir bû. Behne mirov derdixist. Dile mirov rehet dikir û divakir. Li wir jîyan hebû.

Jîyan divirde bi sê wateyên girîng tê ser ziman. Wate pêşî jiyandina. Wate duyemîn hebûna û wate sêyemîn ji xwaza û xweşikbûna. Herweha di jiyana mirov de her sê wateyên ji hevdû temem dikir. Jîyan xweş ê û xweşik ê. Lê di rastîyê de jîyan hebûn ê. Hebûn ku hebê wê xweşik bûn ji hebê Divêt ku mirov vê yekê ji bîr nekê.

Piştêre ku em hineki meşîn û em buhurtina cihekî dî ku hê xweştir, êdî em li wir hinekî rûniştin. Lê min hê ji ew pirsê ku di serê xwe de çêkiribû ne pirsibû. Lê di dile min de ji bû. Her ku em digerehen û çavên min bi ti kesekî dî ji ne diket, êdî bêhtir di dile min de xwesteke pirsinê çêdibû. Lê min ji bo ku bi pirsim li demeke baş digerehem. Her ku min gotibû de bila demeke baş çêbibe ji dem diçû. Her ku dem diçû ji, êdî weke ku ez bi bêsabir bûm li min dihat. Piştêre di wê heyeme de çawa ku ez ji û ew ji hinekî mana bi bêdeng êdî min di serê xwe de ji xwe re got ku ev dem demeke baş ê û piştêre min kir ku bi pirsim. Lê çawa ku min kir ku bi pirsim, êdî min dît ku wa jinaka ku gelekî û gelekî li ser xwe û xweşik wa bi ber min û wî ve hat. Ew jin ji kudere derketibû ji min nizanîbû. Em ji ber deve derî weke ku gelekî dûrbûn. Lê wê ji kuderê derketibû û kî bû? Ew pirs di serê min de bû û min ji xwe di wê heyeme de di pirsin. Çawa ku ew hat û hindik mabû ku nêzikî me bibe, êdî piştêre wî bixwe gota min ku ew jina wî ya. Gava ku wî wilo gota min, êdî cihê

pirsinê ji min re ne mabû.Min bê ku bi pirsim bersiva pirse di serê xwe de hilda bû ji wî di wê heyeme de.

Ew jina ku min li wir di wê heyeme de dît bi rastî ji jinaka ku gelekî û gelekî xweşik û bedew bû.Piştire ku ew jin hat, êdî hat û rastûrast hata nig me û li ber me sekinî.Gava ku hat û li nig me sekinî êdî çû û xwe da rax wî zilemê pîr sekinî.Herweha êdî herdû di rax hevdû de bûn li berçavên min bûn.

Piştire ku ew jin ji êdî piştire ew ji bi me re em bi hev re buhurtina mezeleke..Li wir em li hevdû rûniştin û em hinekî ji xwe re axivîn.Tiştta ku hata bîra me, êdî li wir me ji hevdû di pirsî û pirsên ku di serê me de çêdibûn ji, êdî me ji hevdû di pirsî di wê heyeme de.Piştire ku em hinekî li hevdû rûniştin û em ji xwe re hinekî axivîn, êdî piştire wê jina xweşik ji cihê xwe rabû û piştire çû û ji me re sofrayaka xwerine amedekir.Piştire ne di demeke dirêj de ew jina xweşik vegerehe û gota me kerem kin! li ser sofraya xwerine.Piştire em bi hev re rabûne ser xwe û bi hev re çûna ser sofreyê xwerine ya ku ji me re hatibû amede kirin.Bawer bika ku gava ku min li sofraya ku ji me re hatî amedekirin meyîzend,êdî min ti kemesî ne dît.Hemû tişt bêkêmesî û qusûr bû.Piştî ku em bi hev re hatina ser sofreyê, êdî me bi hev re xwe da dora sofreyê û em li dora sofreyê rûniştin.Gava ku em rûniştin ji, êdî me bidest xwerine xwe kir.Di dema xwerine de hizre ku di serê min de çûbû, ew bû ku ew jina wilo xweşik û halo weke xweşikatiya xwe di çêkirina xwerine xwe de ji bi bêkêmesî ya.

Piştî ku me xwerina xwe bi dawî kir, êdî em bi hev re carake dî ji ser sofreyê xwerine rabûna ser xwe.Piştî ku em rabûna ser xwe, êdî wî zilemî da pêşîya min û êdî bi hev re em çûna mezela rûniştinê dise û em lê hevdû rûniştin.Piştî ku em li hevdû rûniştin, êdî dise me bi hev re bidest axiftina xwe kir di wê heyeme de.Ew zilem zilemekî ku bi zane bû.Gava ku min ji lê di hisand, êdî min xwe ji bîr dikir.Hingî xweş û xweşik di peyîvî.Gotinên xwe yên ku digotin zanibû ku bêjê.Zanibû wê çî gotinê çawa û di kudere de bêjê.Herweha bi zanebûn bû.Gava ku em rûniştin û wî zilemî ji me re bidest axiftinê kir, êdî ji garên xwe û çûnên yên daran yên ku li ya dile xwe digerehe ji me re anî ser zimana.

Gava ku min lê dihisand, weke ku ez ji di wê heyeme de pêre di garên wî de bin li min dihat. Gava ku wî tanî ser zimana, ew di nav hizre û gotinên xwe de diçû.Her ku diçû ji ez ji bi xwe re dibirim.Ez ji bi wî re ji wê heyeme diçûma heyemeke dî di wê demê de.Wî ez ji di wê heyeme de ji wir bi gotina xwe re û bi xwe re ji wir dûr dikirim.Zimana wî yê xweş û ku xitabî dile mirov dikir hebû.Gava ku mirov bibîne û ji dîtînen

xwe bi peyîvê,êdî bêhtir gotinên ku ji deve mirov derdikevin bandûre li mirovan dikin.Ya wî ji wilo bû.Gotinên wî ji yên ku wî di gotin bandûraka mazin li min dikirin.Cerna bawer bika min, xwe di nav axifitnên wî de winda dikir.Wî ez bi gotinên xwe re ji wir dibirima derên dûr û dûr.Di wê heyeme de, wî, bi gotinên xwe re ez bi xwe re weke ku derdixistima dervî demê û di garandim.Wilo li min dihat.Min xwe wilo hîs dikir di wê heyeme de.

Piştî ku hinekî em di nav axifitinan de çûbû bûn, êdî piştî min dît wa ew jina pîr ku ez anîbûma wir wa hat.Gava ku min ew dît, êdî bala min bihey çû ser wê.Ew Xanmîran Jin bû. Xanmîran jin gava ku hata wir, êdî ew ji hata wir û li nig me rûnişt.Lê gava ku ew rûnişt ji êdî wî zilemî axifitnên xwe ne sekinandin.Vegotina xwe domand.Xanmîran jin ji gava ku hatibû wir êdî tenê di cihê xwe de rûniştibû û li wî dihisand.Deng ji wê ji dervediket.Lê di wê heyeme de, êdî bala min li ser vegotinên wî zilemî zêdetir li ser Xanmîran jin bû.Heya min bi bal li ser wê bû.Nizanim çima, lê belê di wê rewşê de weke ku min çî kiribana ji wê heya min ji ser wê ne diçû.Ew jin ji min re bi bal dihat.

Her ku min lê dimeyîzend ji vegotinên ku wê ji min re gotibûn dihatina bîra min di wê heyeme de.Bi wê re vegotina wî zilemî, yanî yên Hozan ji,bas dihatina hişê min di wê heyeme de.Di wê demê de min gelek tişt bihistibû û di serê xwe de bicih kiribû.Piştî ku ez ketibûbûma wêrewşê de, êdî min xwe weke berê hîsnedikir.Min xwe cude hîsdikir.Ez ji jiyaneke ketibûna jiyana dî da.Ketibûma jiyana biafsûn de.Di wê jiyane de hebûn û afirandin bêsinor bû.Tê î bixwestibana hebû û dihata berçavên tê.Herweha jiyana bû ku ez di wê heyeme de tede bûm.Di wê heyeme de ez li ser gelek tiştan di serê xwe de dihizirim.Di serê min de her tişt ku min di dît cih digirt.Her tişt ku min di dît û tişt ku min hîsdikir ji balkeşîyaka wê ji ya jiyana me cudetir dihata min.Min wilo hîsdikir.Aqle min di wê heyeme de gelek tişt tanîna bîra min.Aqle min ji bi gelek tiştan re ru bi ru mabû.Her tişt ku pêre bi ru bi ru ji mabû, tede cihek girtibû u bandûrak li ser kiribû.Dîtin gelekî û gelekî girînge.Dîtin mêjiyê mirov ji sînorê xwe derdixê û bi pêş ve dibê.Her dîtinek, mêjî dikîşenê sînorakî ku hê durtir.Herweha dîtin di jiyana mirove de mazin û girînga.Lê ev yeka bi hizir re ya.Bi vegotin û dîtinên re min xwe her weha hîsdikir.Bi dîtinên min re sînorê mêjiyê min mazin bû bû.Min ev yeka hîsdikir.Mêjiyê min hinekî dî ji mazin bûbû.Mêjî çend ku dibîne û fêr dibê, êdî bêhtir ji ji xwe bi awlatir dibê. Ji xwe bi bawertir dibê.Di xwe de bi xorttir dibê.Mêjî di hundirê xwe de dinyeyeke avadikê. Di wê

dinyê de gelekî afirandinaka mazin çêdikê û dide jiyay kirin. Mirov herweha xort dibe. Mirov bi çêkirina mêjî re xort dibê. Mêjî ku bidest hizirandina kir, êdî pêde dîtin dibê temene hizir ku çebibê. Jiyay herweha bi pêşdikeve. Jiyay bi vî awayî bizanebûn dibê. Zanebûna jiyane giringê ji bo mirov û hebûna mirov ya jiyane re. Zanebûn ku nebê wê mirov çi bike? Herweha mirov divêt ku qadre zanebûne zanibê. Bêzanebûn jiyay bi pêş ne kevê. Wê hertimî di qadake de kêmbimenê. Wê di qadake de bi sînor bimenê. Min ev yeka di wê rewşê de baş û qanc fahm kir. Wê rewşê gelek tişt fêrî min kir. Min di demeke kin de her weha gelek tişt fêr kir.

Piştî ku Xanmîran jin ji hatibû û li nig me rûniştibû pêde, ku em hinekî dî ji mana rûniştî bi hev re, êdî piştî Xanmîran jin gota min em herin. Piştî ku wê wilo gota min, êdî me kare xwe kir ku em herin. Lê ka eme çûbana kuderê ji min nizanîbû. Ma gelo eme vegerehe bana cihî ku em jê hatibûne wir? Min nizanîbû. Piştî ku wê gotibû min emê herin êdî tenê me kara xwe kiribû ji bo çûne di wê heyeme de. Lê her weha pirs ji di serê min de hebû.

Piştî ku me ji me kara xwe kir û em derketin, êdî piştî em bihevve caraka dî hatina mala wî jina pîr. Piştî ku em hatina wir êdî min dît ku wa keçên wê we li wirên. Lê ne wan min dît û ne ji min çû û xwe şanî wan de. Dibê ku min çûbana û xwe şanî wan dabana ji wan wê ez ne dîtibama. Ji ber ku dibê ku dîya wan li ser min hinek afsûn çêkiribû. Di wê heyeme de gava ku ez weha hizirim herweha ev hizir ji di serê min de çêbû. Lê tenê hizrek bû û di serê min de çebû bû. Tenê hizrek bû ku di serê min de çebû bû. Lê ez di serê xwe de zêde ji li ser ne sekinîm di wê kêlikê de. Piştî ku em ji nig wî zilemî hatibûbûna malê, êdî hema bêja ku li ber êverî bû. Ro li ber çûna ava bû. Gava ku her weha min dît û ez hinekî hizirîm ji, êdî her weha mala min ji hata bîra min. Di wê heyeme de dile min xwest ku herê malê. Lê ka çawa ezê çûbama mala xwe di wê heyeme de. Di serî de jina pîr gava ku bi min re axivîbû, êdî ji min re gotibû 'ti ji mala xwe gelekî û gelekî dûr î'. Ev gotina wê di serê min de bû. Gava ku di wê heyeme de min di serê xwe de çêkiribû ku ez jê bi pirsim ku çawa, êdî wê hê ku min ne pirsîbû edi gotibu min ku 'ti deriyê bi afsûn de buhurtî. Ti di Firaz de buhurtî'. Herweha gava ku ez li gor gotina wê dihizirîm, êdî min di serê xwe de ji xwe re digot ku ez ji mala xwe gelekî û gelekî dûr em. Herweha piştî ku em carake dî vegerehebûbûna wir, êdî piştî caraka dî li wir min çavên garandibû ku ka ma ka ez Sîpan û hevalên wî li wir ne bînim. Gava ku her weha ew hatibûna hişê min, êdî piştî min çavên xwe garandibû. Lê belê min ew ne dîtibun. Ew ne li wir

bûn.Pistre edi carake dî min serê xwe kira berxwe de û hinekî hizirîm ji xwe re di wê heyeme de.Hişê min gava ku ez di wê heyeme de dihizirîm li ser Sîpan û hevalên wî bûn. Gava ku derfeta min çebûbûna û ez hatibama malê, êdî minê rewşa Sîpan û hevalên wî zanî bû.Ev hizir ji di serê min de bû.Di wê dema ku em li malê bûn,ne wî û ne ji hevalakî wî tiştê ne dabû der ku em tiştêki di derbarê ve jiyana wan de fahmbikin.Herweha pir bas ji ber çavan ravand bûn.Lê wê nahaka çawa bûbana?Ev pirs êdî di serê min de bû.Nê wî û ne ji hevalên wî êdî nikarîbûn ku ji min veşart bana.

Her ku bi vî awayî min di serê xwe de hiziri dikir ji, êdî ez di serê xwe de kur û dûr diçûm. Her ku kur diçûm ji, êdî ew dihatina bîra min.Dema ku êdî min ew dîtibanan ew jiyana wan bi bîra min ketibana.

Piştî ku demek têve çûbû ku em hatibûna mala wê,êdî weke ku wê fahmkiribê ku xwestaka min ya çûna malê çebûya, êdî wê bixwe gote min 'ku ti bixweze nahaka ezê tê bişenima mala tê.Lê gava ku wê wilo gota min pêşîka heweha li ruyê min meyîzend û gote min ezê nahaka ji terê tiştêna vebejim, lê divêt ku ti ji li gor wan tevbigerehe.Min ji jê re got bila û piştê Xanmîran Jin ji li ber min sekinî û gota min, ku divêt ku tiştên ku tê li wir dîtin divêt ku ti ne bêjê ji ti kesekî re.Piştê bi ser gotina xwe ve zêdekir û herweha got;

*Divêt ku nahaka ti li baş û qanc bi hişênê.Tiştên ku ez ji terê bêmîna ser zimên ji,divêt ku ti di hişê xwe de bigre û ji ti kesekî re ji ne bêjê û ti wan bêne bicih.Nahaka ti li vir î û di nav jiyana me de yî.Tê jiyana me fahmkir û tê gelek xosletên me fahmkir.Tiştên ku tê dîtin ji gelek mirov ne bînên.Yên ku di bînin ji ji hevdû re ji neyênina ser ziman.Ji ber ku parastina jiyana me bi vê yekê ve girêdayî ya.Nahaka ti li vir dibîne me.Tê li vir ne tenê em dîtin.Tê kureme xwe Sîpan ji dît.Ew ji tevî jiyana me bûya.Tiştên ku tê dîtin ku ti bi xwe re bigrê ji bo jiyana wî ji girîng a.Ji bo berdewam kirina jiyana wî ji girîng a.Lê divêt ku ti fahmbikê ku tiştê ku tê got wê ne tenê xiserekê bide jiyana me,wê xiserekê bide jiyana kureme tê û hevalên wî hemûkan ji.Ev yeka girînge û divêt ku ti vê yekê ji bîr nekê.Jiyan ji bo me ji û ji bo we ji heya.Ji bo herkesekî heya.Ji bo ku herkesek mafe wî yê jiyane heya.Mafe jiyane xwaza ya. Herkesek gava ku li mafe jiyana yê li hevberê xwe hizirî û jê re rêz girt, êdî êz karim bêjim ku wê ti pirsgerê ne mene.Ya herî girîng ji ev yeka ya.

Vêce nahaka li min bi hisena ku ka ez çî dibêjim ji tê re. Ka ezê çî û çawa ji terê bêjim, bala xwe bide min. Hizre jiyane di xwazatîya xwe de dijî. Em ji di wê hizre de biwate ne. Divêt ti vê yekê ji bîr nake.

Nahaka ezê tê ji vir şenima mala te û nav zarokan tê. Tê dise jiyana xwe berdewam bikê. Lê ji bîr nekê ku mafê van mirovan ji yê jiyane weke tê heya. Gava ku tişte ku min ji tê re got ku tê pêkanî, êdî ezê bêjim ku tê rêz da mafê wan ji yê jiyana wan.

Gava ku min tê şanda malê û tê tiştên ku tê li vir dîtin ku tê gotin, êdî wê tiştina xirab werina serê mala tê û malbata û mirovên ku di mala tê de dijîn. Divêt ku ti di ti demê de vê yekê ji bîr nekî. Gava ku tê got, êdî wê jiyana tê ti carî ne bê weke berê ku hebû. Wê hinek tişt werina serê tê ku hertimî ti li wan tiştan meyîzenê û ev jiyana were bîra tê. Hizra jiyane xwe ne de ji bîr kirin. Hertimî xwe di hiş de dihêle.

Nahaka veca wa ez ji terê dibêjim û baş u qanc bihizira û ku di amede bûyî, êdî ji min re bêjê, êdî ezê tê bişenima mala tê. ....

Gava ku Xanmîran ji herweha ji min re got, êdî hizra di serê min de mazitir bû. Laşê min weke ku germ bibê li min hat û weke ku hilma min bi ser dile min bikeve li min hat. Min her weha ev yeka hîskir. Piştî gotinên wê re, êdî min ti gotin di serê xwe de ne dît ku ez ji were bênime ser zimên. Minê çî gotin anîbana ser zimên? Hizrên ku di serê min de di wê heyeme de ez li ser wan dihizirîm ji, weke ku di serê min de bitavizin li wan hat. Hizrên di serê min de di cihê xwe de mana sekinî di wê heyeme de. Min ti gotin ne di dît ku ez bi bêjim. Her gotina ku min di serê xwe de çêdikir ku ez bêjim ku dihata ber gotinê û di cihê xwe de dima. Lêvên min ji di wê heyeme de weke ku ne dixwestin ku ti gotinê bênine ser zimên. Gotinên wê gelekî û gelekî bandûrak li ser min kiribû. Tiştên ku gotibûn ji ne hasanî bûn. Mirov di jiyane de qey careke deve xwe girt û qey dû caran devê xwe girt di rewşên weha de. Nexwe careke tenê ji bi xalatî ji gotinê derbarê ve rewşê de ku ji deve min derketi, wê jiyana min guharand bana. Min ev yeka ji di serê xwe de hizir kir. Her ku min hizir dikir ji serê min bêhtir ji min xwe di tangasîyekê di hîs dikir û di dît. Dile min di wê heyeme de weke ku bêhnê ne distand li min hatibû. Çî ji min dihat? Bêhne min ji dernediket. Ez mabûbûma sekinî di cihê xwe de di wê heyeme de. Her ku di wê heyeme de min li ruyê wê ji dimeyîzend ji, ne tenê ruyê wê li ber çavên min bû, hê gelek tişt û rewşên dîn ji jiyana min li berçaven min bû.

Di wê heyeme de min di serê xwe de li ser gelek tiştan hizir dikir. Lê piştî wan gotinên wê yên ku weke hîşyarîyeke ji min re hatibûn, êdî di

serê min de weke ku ne li xwe bûm li min hatibû di wê heyeme de. Min ti gotin ne di dît ku ez bêjim. Ew demeke dirêj bû ku li ber wê sekinîbûm ji, lê hêjî bi bêdeng di cihê xwe de mabûbûma sekinî li ber wê di wê heyeme de. Minê çi gotibana? Ti gotinên min ne bûn ku ez bêjim. Ne ku ti gotinên min ne bûn ku ez bêjim. Gotinên min di serê min de hebûn ku ez bêjim. Lê belê piştî wan gotinên wê re, êdî ew gotinên min ji ji deve min dervediket. Mirov carna çend ku di jiyana xwe de bi bal tevdigerehe ji her weha wilqasî ji carna dikeve kemesîyan an ji xalatîyan de. Her weha jiyan carna bê tiştê ku mirov bêne ser ziman, tiştê bi mirov tenê ser ziman. Herweha hizreke min ji hebû û ku ez li gor vê hizra xwe dihizirîm ji, min zor di dît ku bê veşartin ew rewş...

Veşartin di jiyane de nîn e. Veşartin di hizirkirina mirov de heya. Ne gotin heya. Jiyan tiştên ku hatina jiyan kirin, tenê hole û di de ber çavan. Xosletên jiyane her weha hena. Mirov çend ku carna dibêje ku ez diveşerim ji, ku cih hat tene ser ziman. Carna sert û merc , dikin ku werêne ser ziman. Carna ji xwe re tene ser ziman. Carna ji ji hevalakî xwe re tene ser ziman. Lê tene ser ziman. Anîna ser ziman bûna hizir e. Li gor vê yekê ez gelekî û gelekî hizirîm. Piştê ku ez hinekî hizirim, êdî piştê min jê re got ku bila. Lê çend ku min got bila ji avçend ji ez bihizir bûm di serê xwe de di wê heyeme de. Piştî ku min gotîyêde bila, êdî wê ji li nav çavên min weke ku ji min bi pirsê ku ma ez kengî tê bişenima malê, meyîzend. Gava ku wê wilo li min meyîzend û min ji her weha wilo fahmkir, êdî ez mama sekinî hinekî û piştê min gotîyêde ku ti nahaka min bişenê, êdî ezê herim. Gava ku min wilo got, êdî wê ji weke ku ji min re bêje ku tiştên ku min ji terê gotin ji bîr nekê li nav çavên min li min meyîzend. Bi meyîzendineke ku ez ti carî ji bîr nekim li min li nav çavên min meyîzend. Ku her weha we li min dimeyîzend, min watayaka mazin jê û ji wê meyîzendina wê girt.

Piştê ku demek têve çû, êdî wê gote min ku were ezê tê şenima mala tê. Lê berî ku wê ez şandim, êdî bi gotin di wê heyeme de caraka di ez hîşyar kirim. Piştê min ji, gava ku wê ez hîşyar kirim, min gotîyêde bila, wê tiştê ji min dernekeve, êdî wê ez şandima malê di wê kêlîkê de. Gava ku wê gote min ezê tê şenim û piştê ku ez şandim, êdî di naqabîna de ti dem ne bû ku hew min xwe dît ku wa ezê li ber navende me ma.

Herweha gava ku min xwe li ber navende dît, êdî weke ku ez hinekî rehet bibim li min hat. Lê piştî ku êz hatima wir ji tiştên ku min jin kiribûn û dîtibûn di serl min de bûn. Herweha ez li ser tiştên ku min dîtibûn gelekî û gelekî dihizirîm. Ez bi ermanca neçîre ji malê derketibûm

û bi pey Sîpan û hevalên wî ketibûm.Lê min ti neçîr ji nekiribû.Lê min gelek tişt ji jin kiribûn. Li wir gava ku ez ketibûma wê rewşê de, Sîpan û hevalên wî ez ne dîtibûm.Lê min ew baş û qanc dîtibûn.

Piştî ku min xwe li ber navende dît, êdî li cihê ku ez lê bûm li wir ez hinekî di cihê xwe de mama sekinî.Di wê heyeme de ro ji çûbû ava.Hinekî raş ji ketibû ardê de.

Piştî ku ez hinekî mama sekinî di cihê xwe de, êdî piştî ez ji cihê ku lê bûm ketime rê de û hatima malê.Gava ku ez hatima malê, êdî min dît ku hemû tişt asayî ya.Hemûtişt ku min çawa berde bû hê wilo ya.Ti guharandin min kifş nekir.Dayîka min ji li hundurî bû û bi hinek karna xwe ve diçû.Malîyên dîn ji bi hinek karna xwe ve diçûn.Heya wan ji tiştêkî ne bû.Di wan de ti guharandin min kifş nekir.Lê wê naqle di min de gelek guharandin weke ku hebûn.Min bixwe ji ev yeka di xwe de kifş dikir.

Piştî ku hatibûm û hatibûma malê, êdî çawa ku ez katibûma malê de, malîyan ez kifş ne kiribûm.Ez hinekî bi hizir û bi bédeng hatibûbûma mal.Ku di wê heyeme de çi bûbana ji wê dengê wê weke ku ne hatibana min.Hingî ez bi bédeng bûm.Piştî ku ez hatima malê û hinekî mabûm piştî êdî malîyan ez kifş kiribûm.Dema ku wan ez kifş kirim, êdî bi min ve mijûl bûbûn.Gava ku hinekî bi min ve mijûl bûn piştî êdî dayîka min ji di rax min de em bi hev re buhurtina mezela ku mirov têde dirûniştin.Em bihev re bûhûrtina mezela civatê di wê heyeme de.Gava ku em bi hev re hatin û rûniştin, êdî dayîka min gote min 'kurê min ti i roj dereng ma yî.Ti zû ne nahatî malê û tê ti neçîr ji ne kirîya.Ma ti li kuderê bû yî?'.Gava ku wê herweha ji min pirsî, min tenê li nav çavên wê meyîzend.Ti gotin ji nav levên min derneketin. Di serê min de gelek tiştên ku min gotibana hebûn.Lê min nikaribû ji wan re tenê yekî ji ji wan bêjim. Xanmîran Jin ji min re gotibû ku divêt ku ti tiştêkî ji vedere ji ti kesekî re ne bêjê.Min ji gotibûyêde bila di wê heyeme de.Vêce nahaka ez bêjim wê rast çênebû bana.Ya rastî piştî ku min gotibû ku temem ez ne bêjim û piştî min gotibana, wê min ji êşand bana.Ji ber ku wê ne rast bûbana.Wî çaxî minê gotine xwe ya ku ji Xanmîran Jin re gotibû bin pê kiribana.Ev yeka ji ne tiştêkî ku rast û birûmet bû.

Lê rastî ez ji te re bêjim, di serê min de hingî hizir hebûn min kirdikir û nedikir hadana min ji ne dihat.Min xwe rehet ji hîsnekir.Piştî malîyên min ji min re xwerin ji amedekiribûn û anîbûn û danîbûbûna ber min.Lê weke ku ez ne li wir bim bûm.Di serê min de weke ku agir hebê bû.Mêjîye min weke ku ez dixwarandim.Xwaraka mazin ji mêjîyê min

bigre haya ku digaha laşe min hemûkî bi min re hebu. Ji ber wê yekê ji ez ne rehet bûm. Lê belê di wê heyeme de car bi car ji ku dihatima xwe û min di dît ku ez di nav malîyên xwe de me, êdî min di kir ku ez nêzîkatîyên xwe li ber wan asayî bidime nîşandin. Ez her weha tevdigraham. Lê çend ku ez her weha tevdigraham ji lê dise ku yekî bi bal li min û tevgeren min meyîzendibana wê ne rehetîyak di min de baş kifş kiribana. Min bixwe ji gelekî û gelekî mazin ne rehetîyak di xwe de kifş dikir. Min di serê xwe de gelekî û gelekî li ber xwe dide. Lê bi rastî ji zor bû. Min çî kiribana? Herweha ew weke pirsêke bû û di serê min de bû. Lê bêbersiv bu di serê min de. Minê çî bersiv dabana de ji min nizanîbû. Her ku piştî ku ez hatibûma malê û hinekî li male ji mabûm û malîyên min ji xwerin çêkiribûn û anîbûn û danîbûbûna ber min û min xwerina xwe ji xweribû êdî piştêre ne bi gelekî, êdî hêdî hêdî mirovên ku wê bihatana civata min ji bidest hatinê dikirin.

Piştî ku hêdî hêdî mirovên ku wê bihatana civate ku bidest hatinê kirin, êdî piştêre me civata xwe li darxist. Piştî ku me civata xwe li darxist, êdî gelekî û gelekî nîqaşên mazin di nav me de bûn. Ji gelek tiştan em axifîn. Piştî ku em hinekî axivîn, êdî pêde dora pirsan hata min ji. Mirovan zanîbu ku ez wê rojê çûma neçîrê. Bi vê yekê re ji êdî ji min pirsîn ku min çî neçîr kirîya û çûma kudere. Lê gava ku herweha min hiskir ku ji min hata pirsîn, êdî weke ku şaq ji ber çavên min herê li min hat û ez hatima xwe. Minê çî bersiv dabana wan mirovan? Min çî bigotina? Tiştêk di wê heyeme de ji bo ku ez bêjim di serê min de ne bû. Li ber pirsina li min ez bêdeng mabûm. Di nav civateke de bêdeng mayîn ne ti zane ku çend zora. Her weha li min ji zor hatibû. Min di wê heyeme de bersiv nede. Piştêre gotin ji min zîvirî û çû ser hinekan dî. Lê wê bersiv ne deyiîna min bala mirovan ji kişand bû.

Mirovên li dora min ji xwe re diaxivîn. Ez di wê heyeme de tenê di nav wan de bûm. Hişê min ne li ser wan bû. Min xwe wilo hîsdikir. Di serê min de gelek tiştên ku ez li ser dihizirîm ji hebûn. Yê ku di serê min de, tenê min zanîbûn û min di dana hizirandin.

Herweha ku civata me haya demeka dereng mabû. Em gelek mirov li hevdû rûniştibûn. Mirovên ku hatibûna civatê ji axlabe ji bi malîyên xwe re hatibûn. Em hemû ji li hevdû rûniştibûn û ji xwe re bi hev re diaxivîn. Mirovên ku dengê wan xweş bû ji bi denge xwe tevlî civatê dibûn. De ne, dengbêjî ji tîfratîyaka li civata bû. Mirovên ku bi zanebûn bûn bi zanebûna xwe re tevlî civate dibûn. Lê ti kesek di wê heyeme de xwe ji civate û ji tevlîbûnê dûr ne dikir. Civat gava ku li male kê bana ji

divêt ku xwedîyê malê yê pêşî bû ku xwe tevî kiribana bû. Lê min di wê heyeme de xwe tevî ne kiribû. Ti ji zane ku tiştên weha bala mirov dikişênin. Gava ku civat li maleke bê û xwedîye malê ji xwe tevî wê civate nekê, êdî bi zêdeyi ji ev yeka dihata ber çavan. Di wê heyeme de ez ji û nêzîkatîyên min ji zêde li ber çavan bûn.

Civat, gava ku li dar hatibû xistin piştê ne bi gelekî ji êdî Sîpan û hevalên wî ji hatibûn. Gava ku min ew dîtibûn êdî bale min bi tevehî çûbû bû ser wan di wê heyeme de. Tenê hema wilo min li wan dimeyîzend. Ew bi şahî û kêf bûn. Min wê roje di derbare wan de gelek tişt kifş kiribû û hinbû bû. Hemûkan ji di serê min de bûn. Lê min tiştê nîkarîbû ku bêjim. Hemû wê tenê di serê min de bi mabana.

Di civatê de ji serî haya ku digaha ber derengîye ji ji axiftinê zêdetir bala min li ser Sîpan û hevalên wî bû. Gava ku hatibûna nav civatê ji, hemûkan ji li nig hevdû rûniştibûn û gava ku li nig rûniştibûn ji bi hev re di nav xwe de ji diaxivîn. Ev yeka ji ji çavên min ne diravî. Min bala xwe di wê heyeme de zêde ji dabû ser wan. Gava ku min li wan dimeyîzend ji tiştên ku min dîtibûn û ew rewşa wan ya ku min ew têde dîtibûn di ber çavên min re dibuhurt. Weke ku ez wê kêlikê caraka di wê rewşê jin bikim li min dihat. Rewşek, gava ku mirov jîn kir, êdî piştê ji ew rewş di serê mirov de xwe jîn dike. Bi gelek awayan ji heya ku xwe bêne bîr û hişê mirov. Hiş di demên wilo de xwedîye hêzeke yê, bi mirov re.

Civat êdî hêdî hêdî bi ber derengîye ve diçû. Çend ku bi ber derengîye ve diçû ji êdî mirovên ku li civate ji bûn kare xwe dikirin ku herina malên xwe di wê heyeme de. Piştî ku êdî bi tememî bû dereng, êdî mirovan bidest çûna malê kirin. Sîpan û hevalên wî hinekî dî ji dereng man û piştê bi hev re kara xwe kirin ku herina malê. Gava ku ew ji rabûna ser xwe, êdî bi hev re rabûna ser di wê heyeme de. Ew nofa dawîyê bûn. Ji ber ku ji wan pêve êdî hê ti kesek ne mabû. Wê çûban malê. Gava ku ew ji rabûna ser xwe di wê heyeme de, êdî ez ji bi wan re ji cihê xwe rabûma ser di wê kêlikê de. Dema ku ez ji bi wan re rabûma ser xwe, êdî wan yek bi yek hatina ber min û xatir ji min xwestin ku herin. Sîpan mabû dawîye ku were û xatir ji min bixweze û herê malê. Piştî ew ji hat û xatirê şevê xwest û êdî piştê hemûkan bihevê dana rax hevdû û ketina rê de ku herina malê, êdî ez, haya ku ew çûn li deve derî mam. Gava ku em bi hev re hatina ber derî, êdî wan ji bi hev re bi dengekî gotin bi xatirê tê û çûn. Dema ku ew çûn ji, li şûn wan ve çavên min li ser wan bû û min li wan dimeyîzend. Wan weke ku tiştê nîn ê tevdigerehen. Ew gelekî û gelekî asayî tevdigerehen. Lê ez ne weke wan asayî bûn di wê heyeme

de.Min rewşa wan zanîbû.Lê ne wî û ne ji hevalên wî zanîbûn ku ez di derbarê wan de xwedî zanebûn bûm.Ji ber wê yekê ji min kirdikir û nedikir ez ne dibûma weke wan rehet di wê heyeme de.

Piştî ku civat ji hevdû belav bû, êdî li malê ez bi tenê mam.Gava ku ez bi tenê mam ji, êdî gelekî û gelekî ez dihizirîm.Piştî ku ez ketima nav nivînên xwe de ji xawê min ne di girt. Hadan û tabata min ne dihat. Piştî ku ew çûbû bûn, êdî ne bi gelekî li malê ji me kara razana xwe kiribû.Piştî ne bi gelekî em ji ketina nav cihên xwe de û bidest razane kir.Lê xewe min ne dihat.Ez di nav cihe de bûm û çavên min bal bûn.Min ku çavên xwe miç dikir, herweha ew rewşa ku min derbas kirî dihata ber çavên min.Ku dihata ber çavên min ji,êdî xewe min ji min diravî.Ji xwe xawa min ji ne bû.Di rewşa mirovekî ku weke min de ku tiştêkî wilo jin kirî, ku yekî dî bana, ma wê çawa xewê çavên wî girtibana.Ew yeka ji hinekî zor bû.Ji min re ji her weha zor dihat.Gelekî û gelekî ji min re zor dihat.

Wê şevê haya ku bû ber sibehê herweha ez di nav cihê xwe de bi bêxew mam.Min kûrnekir ku xaw ne di kete çavên min de.Wê şevê haya ku dem hata ber sibehê ez di nav cihên xwe de bûm, li xew ne kete çavên min de.Piştî ku dem hata ber sibehê, êdî ez ji nav cihê xwe rabûm. Lê dema ku ez rabûbûm ser xwe ji, weke ku ez hiç ne razaha bim min xwe hîsdikir.Min xwe hinekî wastehî ji hîs dikir.Ji ber ku hiç ez ne razaha bûm.Piştî ku dem hinekî di ji têve çû, êdî min dît ku wa bû rahnê.Êdî hindik mabû ku roj bi tememî derkeve.Bi derketina roje re rojaka nû wê êdî dest pê kiribana.

Wê rojê minê çi kiribana?Min nizanî bû.Tiştêk di serê min de ne bû.Lê Hêjî tiştên ku duhu bi roj hatibûbûna serê min, di hişê min de bûn.Piştî ku roj hinekî dî ji derket û bû sibeh, êdî malîyên malê rabûn û piştî taştê ji ji min re amede kirin û ez ji çûm ku bixwûm.Piştî ku min taştê ya xwe xwar, êdî piştî ez çûma mezela xwe ya rûniştinê û hinekî li wir ji rûniştin.Lê min çi dikir hadana min ne dihat. Heya min li ser wê dere bû.Careke ku ez li mezela xwe ya rûniştinê rûnişt bûn, hizrek kete serê min de.Ew hizir ji ew bû ku ez caraka dî herima wir û meyîzênim..Lê ez di serê xwe de wê ku di derbare ve hizre de bi tememî ne êmin bûm.Ji ber ku weke ku di serê min de tiştêkî ez didama sekinandin.Lê hizreka xort ji herweha hin bi hin di serê min de çedibû.Piştî ku ez hinekî dî ji hizirim, êdî min biryara xwe da ku ez bi navê çûna neçirê ji malê derkevim û herima wir carake dî.

Her weha ku min biryara xwe da, êdî min li malê kara xwe kir û ez dise çûma wê cihê ku dûh bi roj çûbû bûme de. Gava ku ez çûm, êdî min weke duhu bi roj ku min çawa dîtibû, êdî min dise ew xezal dîtî. Lê min tiştek ne kir ji bo ku ez wan bidima tirsandin. Min xwe şanî wan ne da. Ez mam haya ku ew bi rê ketim û çûn ku bikevina cihe xwe de. Piştî ku ew her weha çûn êdî min ji da duv wan û min ew şopandin û ku ew çûn û ketina hundir de û di hundir de winda bûn, êdî piştî min da pay wan û ketima hûndir de. Cihê ku ez ketibûme de ji ew sikefta ku dûh bi roj ez ketibûmê de. Piştî ku ez çûma de, êdî herweha weke wê rojê dise ez çûm û ketima hundir de. Gava ku ez ketima hundir de, êdî Xanmîran jin min dît û ez çûma nig wê di wê heyeme de. Piştî ku ez çûma nig wê, êdî wê li nav çavên min meyîzend û gote ma ti dise hatî. Lê wê care ku herweha got, êdî hinekî bi kêna bû. Min gotîyêde erê û ez ji bi ber wê ve çûm. Gava ku ez çûm, êdî wê carake dî ez hildama nig xwe û li nig xwe dama rûnandim. Piştî ku wê ez li nig xwe dama rûnandim, êdî piştî hinekî ez li nig wê bi bêdeng mam. Ji şevê de xaw ne ketibû çavên min de. Hinekî wê bêxawbûna min, min weke ku ez wastehîbûm dide derve. Herweha ez hinekî wastehî dihatima xuyakirin. Lê min ji ji bo ku wê yekê di min de ne ênima der, min li ber xwe dida. Min xwe hinekî li ser xwe fikir ku xwe bidima nîşandin. Lê min çî kiribana ji ez hinekî wastahî bûm. Wê, Xanmîran Jin weke ku ev yeka fahmkiribû. Piştî demek têve ne çû, êdî ew ji cihê xwe rabû ser xwe û bidestê min girt û gote min bi min re were. Gava ku wê wilo gota min, êdî min ji gotîyêde bila û çawa ku ew rabû ser xwe, ez ji pêre rabûma ser xwe û min ew şopand. Piştî ku ez û ew bihev re rabûna ser xwe, êdî em bihev re çûn û ketina beşekê ji beşên malê de. Ew beş gava ku em ketinê de, min dît ku çend xweşik. Bi xweşikatiya xwe re bala min kişand bû ser xwe di cih de. Beşeke ku gelekî û gelekî xweşik bû. Dile mirov li ser dima. Hingî xweşik bû. Piştî, ku em ketina beşê de, êdî bihev re em ji beşê buhurtin û ketina nava gûlîstanaka ku gelekî û gelekî xweşik bû.

Gava ku em di beşê de buhurtin û ketine wê gûlîstanê de, êdî min dît ku wa keçên wê û Sîpan û hevalên wî we li wir ên. Gava ku min ew dîtî, êdî weke ku ez hinekî şaş bimênim li min hat. Gava ku em ketina gûlîstanê de û min ew têde dîtî, êdî wan ji ez dîtî. Wan ji weke ku şaş bimênim li min û li nava çavên min meyîzandin. Piştî ku me hevdû dît, êdî em bi ber hevdû ve çûn û êdî piştî em li wir li hevdû rûniştin. Xanmîran Jin ji li nig min bû. Sîpan û hevalên xwe ji li wir li nig keçikên Xanmîran jin bûn. Kêfe wan ji li cih bû.

Piştî ku em li hevdû rûnştin, êdî piştire li wir heya ku bû ber êvarî em li wir man. Piştire ku bû êvar, êdî bihevre em hatina malê. Herweha êdî wan ji zanîbû ku ez êdî rewşa wan zanim û di derbare wan de xwedî agahî me.

Piştire ku bû êvar û me şîve xwe xwar û piştire dise civata me ava bû û piştire bi mirovên ku werina civatê re ku ew ji hatin, êdî piştire me ji xwe re bidest axiftinê kir. Lê wê şevê ku ew hatin, êdî weke wê şeva berî wê şevê heya wan ji li ser min bû. Wan ji bala xwe dide tevgeren min. Piştî ku di civatê de me bihevre bidest axiftinê kiribû û em ji xwe re diaxivîn ji heya wan li ser min bû. Heya min ji weke ya wan li ser wan bû. Piştire ez ji hinekî tevli nîqaşan bûm. Haya ku dem bû ber nîveşevê em bi hev re ji xwe re axivîn. Piştire ku dem bû dereng, êdî piştire mirovên ku hatibûna civatê ji, êdî hêdî hêdî bidest çûna malên xwe dikirin. Weke şeva berî, wê şevê ji Sîpan û hevalên wî mabûbûna dereng û li piştî hemûyan re çûbûn. Piştî ku ew ji çûn, êdî hê ku ji hawşa me derneketibûn ez ji bi wan re bûn û min ji wan pirsî ku wê sibeh di çi demê de wê herin. Dayîka min ji li derve li ber devê derfîyê û hisa min dikê. Gava ku ew hisa min kir, êdî bi ber min ve tê û ji min dipirsê ku wê çina kudere. Piştî ku herweha ew bi ber me hat û bi awayî ji min pirsî, êdî ruye min weke ku sipîçolkî bibê li min hat. Dayîka min ji min weke ku fahmkir ku ez hinekî ketima talaşakê de. Gava ku ew herweha dibnê, êdî bala wê bêhtir tê ser min û wan. Piştire dicihde min gotîyêde ne ne tişteke, ma wê ne çina ti deran. Tenê min ji wan pirsî ku wê kengî çina neçîrê. Dayîka min li ber vê gotina min hinekî bêdeng ma. Lê weke ku ji min şik bigrê ji li min meyîzend. Herweha min ji ev yeka jê fahmkir.

Piştire ku ew min qutbûn û çûna malê, êdî ez bi tenê mama li malê. Piştî ku ez bitenê mama li malê, êdî piştire dayîka min carake dî hata nig min û ji min pirsî ku wê çûbana kuderê. Weke ku wê tişteke veşart. Dema ku wê wilo pirsî, êdî min gotîyê de ne ne wê ne çina ti deran. Ma wê çi veşerin. Pisti wê gotine re ez mama sekinî di cihê xwe de. Lê min fahm kiribû ku hinekî şik çûbû ber dile wê. Min ev yeka hîs dikir.

De ne, ti zane ku jin li malê yên ku herî zû dirabin ew ên. Dayîka min ji û malîyên dîn ji hemûkan, hê ku rahnî ne ketî ardê de dirabûna ser xwe ji nav nivînan. Dayîka min ji herweha hê zû dirabê ser xwe û dicê derve. Hê ew şika ku êvarî ketî dile wê de heya. Piştire ku li derve dibîne ku hê rahnî ne ketî ardê de û wa Sîpan û hevalên wî yek bi yek wê ji malê derketin û gahana hevdû û çûn. Dema ku herweha dayîka min dibîne, êdî ew ji xwe ne girê û wan di şopenê. Wan dişopenê haya cihê ku wê herinê

de. Cihê ku ew wê cinê de li wir wê bi keçikan re werina nig hevdu. Wê ji wê cihê ku lê bigihenê hevdû, wê ji wir êdî destê xwe bikina destên hevdû de û wê herin. Gava ku digihenê wir û keçik derdikevin û destên xwe dikina destên hevdû de êdî ji wir diçin. Lê gava ku diçin êdî piştre ji wir ji ber çaven ew winda dibin. Dayîka min ji dikê ku bide pay wan, lê ma ka wê çûbana kuderê. Ew dicihde ji berçavan winda bûbûn. Dayîka min ji hinekî li wanderan digerehe ku wan bibînê. Lê dikê û nekê wan ne bînê. Piştre êdî ji wir divegerehe malê. Ew ji di dile xwe de dibêje ku de ne wê vegerehina malê. Gava ku vagarahana malê, êdî ezê ji wan bi pirsim. Êdî divêt ku ew bersiva min bidin. Herweha dayîka min dihizirê û tê malê. Ew piştre tê male. Di wê demê de li malê min ji taştê xwaribû û ez ji buhurtî bûma mezela rûniştinê û li wir rûniştibûm. Dayîka min gava ku divegerehe û tê malê, êdî rastûrast tê mezela ku ez lê rûniştî bûn. Ew ji gava ku tê wir, êdî tê û li ber min disekinê. Lê çend ku disekinê ji ti gotinan ne di bêjê û ne ji di pirsê. Herweha hinekî li min di meyîzenê û piştre caraka dî derdikeve. Dibêt ku gava ku hatibû hundir hinek pirs di serê wê de hebûn ku bi pirsê. Lê ku hebin ji pirsên xwe di serê xwe de bi xwe re hiştibûn. Ne pirsîbûn. Li bendî hatina Sîpan û wan mabû. Min di wê heyeme de tiştek ji rewşa wê dernexistibû. Lê rewşa wê ya ku min dîtibû ji di serê min de mabû..

Dayîka min piştî ji mezê derdikeve, piştre min dohnê xwe da yê de hinekî, weke ku bi bêsabir bû. Herweha wilo dihata xuyakirin. Gava ku ew ji mezê derketibû, êdî piştre ne bi demeke dirêj ez ji ji mezê derketibûm. Di wê heyema ku ez di hundurê de bûm ji, min tiştek dernexistibû ji rewşa wê. Lê piştre gava ku ez derketibû bûma derve, êdî min rewşa wê baş û qanc fahmkiribû. Lê fahm kirina min tenê di derbare wê rewşa wê ya ku dihata xuyakirin de bû. Ji xaynê wê yekê pê ve ji min tiştekî dî hizir ne kiribû. Lê divêt ku ez bêjim ku ew cara pêşî bû ku min ew wilo bi bê rewş dîtibû. Kifş bû ku tiştek di serê wê de hebû. Lê min ev yeka nizanibû. Piştî ku min ew wilo dîtibû û min dohne xwe baş dabûyêde, êdî ez di serê xwe de gahabûma têngihîştineka wisa. Gava ku ez gahabûbûma têngihîştinaka wisa, êdî di serê min de ji mereqek di derbarê wê de çebû bû. Piştre êdî ku mereq bi min re çebû, êdî min xwe ne girt û ez çûm û nêzîkî wê bûm û min jê pirsî ku ma ka çî wê heya. Lê pêşî wê ti bersiv ne de min. Lê bele piştî ku min hinekî da ser, êdî wê ji xwe ne girt û bersiva min weha da, nahaka ez tiştekî ne bêjim ka bila Sîpan ji were, êdî ezê jê bi pirsim'. Gava ku wê wilo gotibû, êdî weke ku çiriskeke di ber çavên min de çebû bibe li min hat.

Gava ku dîya min wilo ji min re got, êdî ez gelekî û gelekî bi bêrewş bûm. Dîya min gotinek kiribû û di nav wê gotinê de Sîpan hebû. Vê yekê ji di serê min de şaq dabû. Wê bi wê gotinê re kiribû ku bala min hemû herê ser wê. Gava ku min herweha ji deve wê his kiribû, êdî ez weke bêhneke di cihê xwe de bi bêdeng mabûbûm sekinî. Lê piştî min weke ku ez tiştêkî nizanîbim min li xwe anî der û min jê pirsî ku ka çi bûya. Gava ku min wilo kir û pirsî, êdî wê ji bersiva min herweha da, 'sibehê ez hû zûkane rabûma ser xwe ji nav nivînan ku kar û barê xwe yê sibehê bikim. Gava ku şivanan sawal ji kox û govan derdixistin ku bibina çole, ez ji hinekî bi wan re derketim. Lê ez zêde ne çûm. Ez haya bi deve derî çûm. Gava ku şivanan sawal derxist û birina deve derî û piştî ku ew çûn êdî min ji kir ku werima malê. Lê hê ku ez ne gahabûbûma malê, êdî min dît ku wa Sîpan pêşîka xwe adilendî derket. Piştî ew hevalên wî ji yek bi yek ji male xwe ku xwe adilendina derketin. Gava ku min ji ew wilo adilendî dît, êdî min ji xwe ne girt û bi ber wan ve çûm. Lê gava ku ez bi ber wan ve çûm, êdî min dît ku hema bi lezenekê re wa bi ber çîyê ve çûn. Ez bi meşîm û çûm, lê ne gahama wan. Lê piştî min dît wa hinekî weke ku bidizîka wa diçîn. Gava ku min ji herweha ew kifş kirin, êdî min ji ew şopandin. Lê wan ez ne dîtîm. Ew wilo adilendî bi kuderê ve diçûn, ev yeka di serê min de weke mereqeke bû. Lê berî ku bi rê bikevin, êdî di nava xwe diaxivîn ku riya wan ne zêde dûra. Gava ku min her weha his kiribû, êdî min ji ji xwe pirsî ku ew herweha ne dereke dîr lê halqasî adilendî diçîna kuderê. Li ser vê yekê min ji ew şopandin. Gava ku ew çûn û min ji ew şopandin, êdî min dît ku wa haya ku çûne ber Şikeftemazin. Lê piştî li wir ji ber çavên min winda bûn. Êdî ez nizanim ku çûna kuderê. Ew haft hab bûn. Di demeke kin de çawa xwe herweha ji ber çavan wanda kirin, ez bi wê yekê re mama şaş û mat. Piştî ku ew ji ji ber çavên min winda bûn êdî ez hatima malê. Gava ku ez hatima malê, êdî ez ji rastûrast hatima mezela tê ku ji tê bi pirsim. Lê gava ku ez hatima mezela tê û min li ruyê tê meeyîzend, êdî min hizirkir ku dibêt ku ti ji di derbarê wan de tiştêkî nizanîbe. Ji ber vê yekê ji gava ku ez hatima mezela tê û êdî min li mezele tiştêk ji te ne pirsî û ez derketim. Ew çûna kuderê wilo adilendî? Gelekî û gelekî wan xwe levhatî kiribû. Mirov ku çûbana neçîrê ma wilo diçê neçîrê? Mirov hinekî di cilên ku têde mirov rehet hîs bike de diçê. Lê wan wilo ne kiribû. Wan gelekî û gelekî xwe adilendî bû û diçûn. Wê yekê mereqe min kişanda ser wan. Piştî gava ku ez vegerehem û piştî hatima ber tê û min ji tê ji tiştêk ne pirsî, êdî min di serê xwe de got ku ka bila ew werin ezê ji wan

bi pirsim'.Piştî ku dayîke min herweha hinek gotinên dî ji kirin êdî weha ji bi ser ve zêde kir,'Berî ku ez werina nig tê ez çûma mala bavê Sîpan û min ji wî ji pirsî ku ka ew çûna kuderê.Wî ji min re got ku kurê min çûya neçîrê.Lê rewşa wan ya ku min dît ne ya çûna neçîrê bû.Ew çûna kuderê?Bersiva ve pirsê min xwest ku ez hin bibim..Ka ji min re bêjê, an ti zane ku ew çûna kuderê?Ti cihê wan yê ku hertimî diçine de neçîrê ti zane ku kudere?Bersiva ve pirsê bide min'.

Dayîka min gava ku herweha ev yeka ji min re gotibû, êdî ez mabûbûma şaş û mat.Ji aliyekî dî ve ji ez hinekî dî di dile xwe de di wê heyeme de bitirs bûm.Gotinên ku Xanmîran jin ji min re gotibû ku hineka dî tiştêkî zanibin wê tiştêkî ku ne baş were tê û mala tê û malbata tê di serê min de bûn. Wan gotinên wê di serê min de şaq da.Gava ku gotinên wê di serê min de şaq dan, êdî ez bitirs bûm.Ya rastî ez ji terê bêjim ku gava ku min herweha ew gotinên wê hatibû bûna bîra min di wê heyeme de û dile min ji di kira kutakut.

Dayîka min gava ku axivî bû ji di nav gotinên xwe de ji min hinek pirs ji pirsî bû.Pirsên weke ku bi pirsê ku ma ti tiştêkî di derbarê wan de zane pirsîbû.Min bersiv ne dabû wan pirsên wê.Lê ku ji min xwestibana, minê çi bersiv dabana?Ew ji di serê min de di wê kêlikê de ne kifş bû.Ez bi bawerim ku ew bersiv wê bûbana bersiveke herî zor ji min re ji bo dayînê. Minê gelekî û gelekî zoratî kişand bana ji bo ku ez bersive bidim.Tenê di wê demê de min li nav çavên dayîka xwe meyîzendibû.Lê ez di dile xwe de weke ku hinekî bitirs ji bûm.Di wê heyeme de min dixwest ku ez tiştêkî bikim.Lê min çi kiribana ji min nizanî bû.Bersivtî cerna ya herî zor e.Di wê heyeme de min ev yeka baş û qanc fahm kir.Min dît ku mirov di rewşên wilo de çawa dikeve rewşên zor de.Min ew têgihîştin ji di wê kêlikê de ji wê rewşa ku ez ketibûme de fahmkiribû.

Min di wê heyeme de dixwest ku ez tiştêkî bikim.Lê min nizanî bû ku ez çi bikim.Min ni karîbû ku rewşê ji dayîka xwe re bènime ser zimên ji, Ew yeka ji pêşîye wê ji min re hatibû girtin.Êdî min çi kiribana?Lê piştî ku min ew gotin ji dayîka xwe his kiribû, êdî piştî ne bi gelekî re ez ji malê derketim û bi ber alîyê ku ew çûbûbûn de ji ez çûm.Min di serê xwe de hizirkir ku ez çûbama û min xwe gahandibana wan û min rewş ji wan re anîbana ser ziman.Lê di wê heyeme de her ku ez dimeşîm, êdî bêhtir hizir di serê min de çêdibûn.Hinek hizrên ku di wê heyeme de di serê min de çêdibûn ji bêhtir min diêşandin.Herweha hizrek di serê min de hebû û bêhtir ji min diêşand.Ew hizir j herweha ev bû.Ji bo ku dayîka min wan

şopandîya wê tiştekek hatibana serê wê an ji wan di wê heyeme de. Gava ku min gotibana û ez bûbama belesebepa vê yekê, êdî wê çî bûbana. Herweha hizrek ji di serê min de hebû.

Gava ku ez ji nig dayîka qut bûbûm, êdî ez rastûrast bi ber wan ve çûbûbûm. Lê ez bêjim ji terê, wê carê, çend ku ez çûm ku ez wî cihî bibînê, min ne dît. Min xwe gahanda şikefte. Lê min xwe ne gahanda wan. Her ku ez ketima hundirê şikefte de ji, min xwe ne gahanda wan di wê heyeme de. Ji xwe gava ku ez ketibûma şikefte de ji, weke ku tenê şikeft li wir hebû û min dîtibû. Ji wê pêve min tişteki dî ne dîtibû. Deve ti derî ji min re ne vebû bû. Gelo ew derî li kuderê bû? An ji min bi ser ve ne biribû? Herweha min pirs ji ji xwe di pirsîn. Lê ti bersiv min ne didît. Piştî ku min herweha ji xwe dipirsî, êdî piştî caraka dî ji ez çûm û li deriyekî geraham. Herweha ez gelek caran çûma hundirê şikefte û derketim. Lê min ti tiştekek ne dît. Demeka dirêj her weha min li wir buhurandi bû. Lê min ti tiştekek ne kiribû. Piştî ku dem bû ber êvarî, êdî min fahmkir ku ez tişteki ne kim, êdî ez bi şûn ve vegerehema malê. Gava ku her weha min ji wir min berê xwe da malê, êdî ez gelekî û gelekî dihizirîm. Herweha tenê pîrsek di serê min de hebû. Bersiva wê pîrse ji di serê min de ne bû. Min dixwest ku xwe bigihênima bersiveke. Çûn û hatina min hemû ji ji ber vê yekê bû. Lê min ti bersiv bidestê xwe ne xistibû. Tenê gotinên Xanmîran jin di serê min de bûn. Ew gotinên ku wê gotibûn ku hinek di derbarê wê rewşê de tişteki fêr bibe, wê tişteki ku mazin were serê tê, mala tê û malbata tê. Van gotinan di serê min de şaq dida. Min nikaribû ku ez tişteki bikim. Min xwe wilo hîs dikir. Ya rastî ne tenê herweha ev yeka di dile min de bû. Tirsek ji di dile min de hebû. Ew tirs ji ji ber ku wê tiştekek hatibana serê mala min. Ev hizir hizreka ku gelekî û gelekî mazin û giran bû û gava ku mirov di rewşên wilo de bikê ku tişteki bikê û mirov nikaribe ku bikê ji, êdî mirov bêhtir girantir dibê. Dile mirov bi êş dibû. Dile min ji di wê heyeme de bi êş dibû. Wê çî bûbana û wê çî hatibana serê me ji min nizanîbû. Min tenê di wê deme de di serê xwe de hinek dia di kirin. Piştî ku ez ji wir bi rê ketibûm û hatibûm ku werima navende. Hingî ez di hiziran de bûn, min nizanîbû ku ez çawa ji wir hatima. Hişê min ne li ser hatina min bû. Hişê min li ser ka wê çî bûbana bû. Bersiva vê yekê ji bi min re ne bû.

Piştî ku demek têve çû êdî ez hatim û gahama malê. Lê gava ku ez hatim û gahama malê, êdî min dît ku wa li ber mala me hinek qalabelix heya. Gava ku min her weha dît, êdî ez mama şaş û mat û piştî ne sekinîm û dicihde min da xwe û hatima malê. Gava ku ez hatim û hinekî

dî ji nêzîkî malê bûm, êdî min dît wa dengê girîyan tê di wê heyeme de tirs kete dilê min ku çi bûya. Gava ku ez bi lezeke re hatim û gahama malê êdî min dît ku wa xweşikî min Dilxam wa li ardê dirêj kirîya. Dayîka min ji wa di kûrçikeke de bi bêdeng e. Ti deng û meng jê dernekeve. Gava ku ez hatim êdî pêşikî min xwe gahanda ser xweşikî min. Gava ku min xwe gahanda ser wê, êdî min dît ku wa ew li ardê weke ku bêrih bê dirêj kirîya. Gava ku min ew wilo dît, êdî êşeke mazin kete dile min. Hingî êşeke mazin kete dile min de êdî min xwest ku ji dil qêrikê bidim. Lê min xwe girt. Piştîre ez çûma nig dayîka xwe û hinek li nig sekinîm. Ew ji li cihê hatibû dirêj kirin. Lê çavên wê bal bûn. Min ew di dît. Jina cîrana me Sabrê ya Mûsê ji ji li ber serê wê bû. Min ji Sabrê pirsî ku ka çi bûya. Wê ji ji min re herweha got;

*Ya rastî ezê ji terê ku min cawa dîtîya bêjim. Ez li ber derî bûm. Min hinek savar di naqand ku bikima şiv. Dîya tê ji li ber derî rûniştî bû. Em ji xwe re diaxivîn. Wê ji min re bahsa Sîpan û hevalên wî kir. Wê gote min ku ew sibehê ji xawe gava ku rabû ser xwe, êdî derdikeve derve û gava ku derdikeve derve ji, êdî dibînê ku wa Sîpan û hevalên wî wa xwe adilendina û wê çûn. Piştîre wê gota min, êdî piştîre min ji ew şopandin. Piştîre got ku gava ku min ew şopandin, êdî min dîtî ku çûna haya bi ber çîyê û xwe gahandina ber şikefte mazin. Piştîre ji min got ku gava ku ew gahana ber şikefte mazin, êdî li wir ji ber çavên min winda bûn. Piştîre ji min re got ku gava ku ew ji ber çavên min winda bûn, êdî ez ji bê ku wan bibînin an ji li wir li wan bi garahim hatîma malê. Piştîre wê ji min got ku min kiribû serê xwe de ku ew hatin ez ji wan bi pirsim. Herweha di nav me de axiftin buhurt. Piştîre demek têve çû. Min dît ku wa Sîpan wa ji dûr ve wa bi ber çavan ket. Gava ku min dît ku Sîpan hat, êdî min gotîyê de wa Sîpan hat. Gava ku wê ji hisa (dengê) min kir, êdî wê ji dev kare xwe berde û bi ber wî ve çû. De ne, gava ku hatibûna ber navende, êdî ew û hevalên xwe ji hevdû qutbûna û herkesek çûya mala xwe. Sîpan ji dihat ku herê malê. Lê mala wan ne bi vê alîyê dî ve ya. Lê dihat bi vî alî ve. Mala wan li tarabanî ya. Lê dibêt ku dihat ku herê nig hinek hevalne xwe di wê kêlikê de. Piştîre dayîka tê ji bi ber wî ve çû û herê û xwe bigihenê wî û jê bi pirse hinek tiştîna. Lê Sîpan bi tememî bi vir de ne hat. Ew ji hinekî li jor ma. Dayîka tê ji û min ji hevdikir ku wê bi vir ve were. Lê ne hat. Gava ku hat, êdî rastûrast berê xwe zîvirand û da mala Mîrnar. Mala bave Mîrnar ji vir hinekî dûre. Hinekî ji vir li jor dimenê. Ew ji li jor ma. Gava ku dayîka tê li bendî wî ma û ew ne hat êdî dayîka tê ji dev kare xwe berde û bi ber wî ve kir ku herê. Gava ku dayîka

tê ji cihê xwe rabû û bi ber wî ve çû, êdî hinekî maşî û xwe gahandîyê de. Lê gava ku Sîpan dîtibû ku dayîka bi ber wî ve çû, êdî ew ji ji bo ku ew zêde newê û ne wastihê, ew ji hinekî bi ber wê ve hatibû. Li nîve re gahana hevdû. Li cihê ku lê gahana hevdû ji ji deve derîyê hawşa me ne dûre. Gava ku gahana hevdû û bihevre axivin, êdî min dengê wê his dikir. Dayîka tê ku gahabûyêde gotina wê ya pêşî ew bû ku 'tê û hevalên tê wa xwe adilend û win çûna kuderê bû. Wa xwe adilend û win çûna berdeve şikeftemazin û win li wir winda bûn. Vêce nahaka ji min re bêje ku win çûna kudere'. Gava ku dayîka tê wilo jê pirsî, êdî min dît ku ruyê Sîpan dît hinekî sipî bû. Weke mirovakî ku bi tirsehe ruyê wî dicihde rengê xwe avêt û sipî bû. Min di wê heyeme de ev yeka dicihde fahmkir. Sîpan li ber dayîka tê bi bédeng ma. Gava ku dayîka tê jê pirsî, êdî Sîpan ti gotinên wilo mazin û dirêj ji ne kirin. Lê dayîka tê ji piştî pirsîna xwe kir êdî li bendî wî û bersivkirina wî bû. Lê ew ji di cihê xwe de mabû sekinî. Sîpan, weke ku min dît weke ku ji ruyê wî dihata fahmkirin ku hinekî tirs û fihet bê di wê heyeme de dihata xuyakirin. Piştî Sîpan ti gotin ne got û serê xwe kira ber xwe de û ji wir kir ku herê. Lê dayîka tê weke ku kir ku wî bide sekinandin. Sîpan gava ku ji wir ji nig dayîka tê ti gotin ne got û çû, êdî ku hinekî jê dûrket, êdî bi bazdene çû û ji ber çavan winda bû. Dayîka tê li wir bitenê ma. Lê dayîka tê piştî ku ew çû, êdî gotinek got. Ew gotin ji herweha bû. 'Ti demekî bi mirovên ne baş re di rabê û di rûnihê'. Gava ku wê wilo got, êdî dicihde jinaka pîr derkete berçavan. Kes nizane ku ew jin çawa û ji kuderê derketa berçavan. Hew min dît ku wê li wir li ber dayîka tê ya. Ew jin ji jinaka ku pîr bû. Gelekî ji pîr dihata xuyakirin. Piştî ew jina pîr hat û li ber dayîka tê sekinî û gotîyê de 'mirov ji mirovên baş re ne bêje xirab. Gava ku mirov ji mirovên baş re bêje xirab, wî çaxî mirov xirabtîyê dikê'. Wê jina pîr wilo gotîyê de. Lê dayîka tê li ber wê sekinî û gotîyê ez tê nas ne kim. Ka ti bêja ti kî yî? Gava ku dayîka tê wilo got, êdî min dît ku weke ku ew jina pîr ji awaye gotina dayîka tê nexweşbûbê li ber dayîka tê sekinî û got çalq û saqamak li ruyê wê xist. Gava ku min dît ku wê jina pîr wilo kir, êdî ez ji ji cihê xwe rabûm û bi ber wê jina pîr ve çûm. Gava ku ez çûm û gahama dahma wê jina pîr, êdî min dît ku wa çavên wê hinekî sor bûn. Êdî min fahmkir ku ew kî bû. Ew acinîyak bû. Piştî wê ji li min meyîzend. Lê gava ku min dît ku wê ji li min meyîzend, êdî ez ji di cihê xwe de mama sekinî. Nexwe ezê li ber wê tolanî hevdû bûbama. Piştî wê jina pîr tenê dû gotin ji min re got. Gotinak ji bo tê ji min re got. Gota min ku herweha jê re bêja. *Cerna kirin heya mala mirov diviritenê û carna ji*

gotin heya mala mirov diviritenê. Lê cerna kirin heya mirov ji mal viritinê xilas dikê û carna ji gotin heya mirov ji mal viritinê xilas dikê. Piştî wan gotinên re, êdî ji ber çavên min hew min dît ku ew winda bû. Kî bû û ji kuderê hatibû û dicihde di wê heyeme de çawa ji berçavên min winda bû min fahmnekir. Lê gava ku min weha dît, êdî hinekî tirs ji kete dile min de. Lê min xwe girt. Min ne hişt ku tirs bikeve dile min de. Dayîka tê ji piştî wê saqama jina pîr re, êdî weha lê hat. Gava ku ew jina pîr ji vir çû, êdî ez li nig dayîka tê mam. Piştîre êdî hinek jinên dîn ji ez li vir dîtîm û bi ber me ve hatin. Gava ku ew ji hatin, êdî me bihev re rahiştî dayîka tê û anî vir. Piştî wê saqama jina pîr re weke ku êdî bayê fercê lexê lê hat. Piştîre êdî ti gotin ji deve wê derneket. Piştîre ku min ew jinên dîn yên ku hatibûna ba min, êdî me bihev re rahiştî dayîka tê û anî malê. Li male ji gava ku Dilxamê ew wilo dît, êdî weke ku li dile wê bixê lê hat û kete ardê de. Ji wê re gelekî û gelekî giran hat ku dayîka xwe wilo di nav destên de dît. Wê gelekî û gelekî hij dayîka xwe dikir. Ne, kur û birayê wan tû yî, vê yekê ji min çetir ti zane. Piştîre ew ji dile wê li ardê weke ku bisekine ma. Dayîka tê ji herweha weke ku ba lexê ma. Bi van gotinên xwe re ez vê yekê ji ji terê bênime ser ziman. Gava ku min li nav çavên wê jina pîr meyizend êdî çawa min di serê xwe de ji xwe re got ku ew acinîyaka, êdî min serê xwe kira berxwe de û min li nav çavên wê hevd meyizend. Ji xwe piştî saqama wê jina pîr, êdî dayîka tê hevd axivî. Êdî hevd danûstandin kir. Gava ku mirov saqamake ji acinîyeke bixwe, êdî herweha li mirov tê. Cihê saqama wan, êdî hewd diçê. Hertimî dimenê cihê saqama wan. Li ruyê dayîka tê ji cihê saqama wê heya. Ji xwe Dilxam ket û piştîre ne rabû ser xwe di wê heyeme de. Weke ku li dile wê bixê bû. Weke ku çawa dayîka xwe wilo bibînê dile wê bisekine lê hat. Bi rastî ji ew rewş rewşeke ku giran e. Mirov hasanî nikarê rake. Xweşka tê ji ne rakir. Dile wê yê tenik ne rakir. ....

Gava ku jina cîrana me herweha ji min re got, êdî ez mama sekinî di cihê xwe de ti gotin ji deve min derneket. Min di xwe re ne dît ku gotineke bêjim. Di wê dema ku wê ji min re rewş tanî ser ziman de ji, min tenê hema wilo li nav çavên wê dimeyizend. Ji wê pêve min tiştê ne dikir. Lê her gotina wê ya ku wê digot, dibêt ku wê bi wateyeke digot, lê di serê min de bi gelek wateyan cih digirt. Min gelek wate didena gotinên wê di wê heyeme de. Piştîre êdî min li ser tiştî ku di wê heyeme de bûyî min tiştêkî dî ji ti kesekî ne pirsî. Min hacat ne dît ku bi pirsîm. Ji ber ku ez di serê xwe de weke ku bersivên min hebûn. Min wilo hîsdikir. Piştîre weke ku jina cîrana me ji min re gotibû Sîpan ji nig dayîka min bazdide û

diçê. Piştî wê çûna wî re êdî ti kesek jê agahîyan ne girê. Kes nizanê ku ka ew li kudere ya. Piştê ji me ti agahî ne ji wî û ne ji ji hevalên wî girt. Kes nizanê ku bi ku ve çûna. Kes nizanê ku li kudere ne. Ji ber vê yekê ji navbara mala me û mala êmê min ji xirabû. Ji ber ku mala êmê min herweha dayîka min sedem dîtî ku Sîpan çû û ne vegerehe. Piştê em di nava xwe de ji bûna dû mal. Sîpan haya nahaka ji ne ez û ne ji ti kesek nizanê ku li kuderê ya. Piştê gelek caran ez çûma ber deve şikeftamazin. Lê min êdî li wir tiştek ne dît. Li wir ez rastî ti tiştekî ne ji wan û ne ji ji Xanmîran jin û wan hatim. Wê ji min re gotibû ku gava ku hinek cihê me zanibin wê cihê jiyana me were guharandin. Divêt ku me zanîn pêve, êdî ti kesekî dî nizanibê. Êdî min di serê xwe de naqş kir ku ew ji ber ku dayîka min cihê wan fêr bûya, êdî cihê wan yê wir çûya ji wir ji ber çavan. Êdî wê li wir newêne xuyakirin.

Vêce mîre min, sedeme dayîka min evê ku ne peyîvê. Ez bi bawerim ku dema ku tê karkir ku bi axivê tê ev yeka ji min pirsîbana. Gava ku tê ji min pirsîbana ji min divîbû ku herweha dîroka wê bêdeng bûna dayîka xwe ji tê re bigotina. Rastî ku hata fahmkirin, êdî cih ji têngiştinên xalat re ne menê. Têngiştinên ku ku xalat çebibin ji wê bi buhurin. Vêce sedeme dayîka min ya bêdeng bûna wê ji ev yeka ya. Ya rastî gava ku win hatibûn wê kêlîka pêşî ku em li hevdu rûniştibûn, divêt ku min ji tê re bianîyana ser ziman. Le nesîb li nahaka ket. Veca win, ez bêjim ku ti nahaka li mala min mêhvanê min î. Mêhvandarî di nav me de xwedîyê rêzeka mazin e. Ti ji vê yekê zane û ez ji vê yekê zanim. Gava ku mirov çû maleke bi mêhvandarî û di malê de li ber mirov hinek hebin û bi mirov re ne dîn û ne stenên, êdî ev yeka wê weke bêrêzeke bê dîtî. Ji ber ku win herweha ev yeka wilo li male min erê nekin min her weha sedeme wê yeke dirêj û dirêj ji tê re anî ser ziman., ...

Gava ku Mîr Palo ji min re herweha bidest axiftinê kiribû, êdî min bala xwe bihey dabû ser ser wî di wê heyeme de. Min gotinên wî baş di serê xwe de bi naqş kirin. Wî çî got min di serê xwe de girt. De ne, ti zane ku gava ku ji mirov re vegotin hata gotin û ku mirov lê bêeleqê bê û di hisandinê ji mirov kêmbê, ew yeka ji weke bêhûrmetîyekê tê dîtî. Di nav me de herweha hisandin ji xwedîyê nêzîkatîyeke kevneşopî ya.

Piştî ku Mîr Palo herweha ji min re anîbû ser ziman, êdî min hem sedema ku dayîka wî çima li cihê xwe bi bêdeng mabû sekinî fêrkir û hem ji min pêre vegotineke xweş ji deve Mîr Palo hiskiribû. Her weha êdî min bersiva hinek pirsên ku di serê min de çêbû bûn hilda bû. Min ya ku min hiskiribana hiskiribû.

Herweha weke demeke dirêj em li hevdû rûniştibûn. Piştî ku Mîr Palo bidest axiftinê kiribû û haya ku axftina xwe xilas kiribû bi ser de demeke dirêj buhurtibû. Em demeke dirêj herweha li hevdû rûniştî mabûn. Piştî ku wî axiftina xwe xilas kir, êdî piştî wî bixwe got ku em herin û hinek ji derve ji xwe re bigerehin û hinekî bêhne xwe ji bistênin. Me ji ji vê yekê re ne got ne û piştî em bihev derketin û ku hinekî em bêhne xwe bistênin. Gava ku em derketin, êdî min dît ku gelek mirov li dora me hebûn. Gava ku em rabûna ser xwe, êdî ew ji hemûkan ji bi me re rabûna ser ji ber ku bi me re derkevin. Piştî ku em derketin, êdî li dore me gelek mirov hebûn. Ew cara duyemîn bû ku em derdiketin. Lê wê cara duyemîn, gava ku em derketibûn, êdî li derve me gelek mirov dîtibûn. Gava ku em derketibûn êdî gelek mirovên li derve ji gahabû bûna me û bi me re bidest gerine kiribûn hebûn. Em bihev hinekî herweha li hevîrdorê ji gerehan. Hevîrdor gelekî û gelekî xweşik bû. Xwezayaka ku xweşik hebû. Li ber navende ji daristanaka mazin ku dawîye digaha ber çîyayî axlatê û Sîpanê hebû. Daristanaka ku mazin bû. Gelek tişt me li ser wê daristanê ji hiskirin. Hertîştî ku me hiskir ji gelekî û gelekî vegotinên dirêj bûn. Mirovên wêderê ji alîye zanebûne ve gelekî û gelekî li pêş bûn. Vê yekê di wê dema ku em di nav wan de mabûn de me dîtibû. Herweha têgihîstineke me ya mazin di derbarê wan de çebû bû. Piştî ji me gelek mirovên bi nav û deng naskiribûn. Zanistvanên wê herême ji li dora bûbûna kom. Me ew ji naskirin. Herweha ez karim bêjim hem ew dihatin ku me bibînin û nasbikin û hem ji ku dihatin û diaxivin êdî me ji ew nasdikirin û di derbarê wan de em dibûna xwedî agahî û têgihîştin û zanebûn.

Piştî ku herweha li wir di wê demê de em hinekî li derve man û ji xwe re gerehan, êdî piştî ku dem çû ber êvarî, êdî em di pêşengîya Mîr Palo caraka divegerihina mala wî. Gava ku em pêşî ji malê derketin ji, gelek mirov bi me re hebûn û gava ku em vegerehebûn ji gelek mirov bi me re hebûn. Li wir di wê demê de me rêzeke mazin ji xwe re dît. Li mala Mîrekî ku mirov mabana ji divêt ku ji wilo bana. Gava ku wê demê em vegerehena malê ji, êdî me dît ku wa gelek mirov wê sûxratîyê ji bo me dikin û ji bo me xwerinê amede dikin. Mala Mîr Palo malaka ku mazin bû. Mîr Palo bixwe ji mirovekî ku mazin bû. Mirovên herême ji herweha ew nasdikirin. Navê wî hebû. Mirovekî ku bi nav û deng bû. Haçîka mirovê ku bi nav û deng bê ji, ji her alîyê ve balaka mirovên li ser wan e. Qancîyak wan ji mazin tê dîtîn û ser ziman û xirabîyeke ku li ser nave

wan were ser ziman û zanin li ser navê wan mazin tê dîtin û ser ziman. Her weha nav dayîn ji mazina û gelek tiştên bi xwe re tenê..

Gava ku em hatina malê û êdî hin bi hin dibû êvar, êdî ji me re ji xwerina me hata ber me. Gava ku xwerin hata ber me, weke her car li ser sofraya me gelek mirovên mazin ji hebûn. Me bi hev re bidest xwerina xwe kir û xwar. Piştî ku me xwerina xwe xwar, êdî piştî li mezele civatê em li hevdû civîyan û me bi hev re bidest axiftinê kir.

Dema ku civate me li darket, êdî min dît ku wa di demeke kin de gelek mirov hatin û li nig me li civata me rûniştin. Mezele civatê ya ku em têde rûniştibûn ji gelekî û gelekî mazin û dirêj bû. Li her çar alîye wê ji mirovên ku rûniştibûn hebûn. Em (Mîr Badê Şengalê û Mîr Palo) ji li serê civatê li nig hevdû rûniştibûn. Çavên gelek mirovan ji li ser me bû. Min ji ev yeka di dît. Piştî gava ku em li hevdû rûniştibûn Xaberdana pêşî Mîr Palo kir û piştî mafê xaberdane da min. Piştî ku ez ji axivîn û min xaberdana xwe xilaskir, êdî piştî gelek mirovên ku zane bûn mafê xaberdane hildan û bidest xaberdane kirin. Piştî bi wan re mirovên ku dengxweş ji hebûn, wan ji mafê gotinê hildan û bi wê dengê xwe yê xweş ji me re bidest gotinê kirin û dile me xweş kirin. Dengê xweş dile mirov dizîzikenê. Dengê wan mirovan ji dile me dizîzîkand. Hingî xweş digotin û vedigotin. Bidengbêjî vegotin kevneşopîyeke bi rêz ya civata ya

Min dît ku li wir ji gelek mirovên ku zane û deng xweş hena. Em di nav wan de ji rûniştin û me li wan ji hisand û hizir û vegotinên wan hiskir. Lê min dît ku nave mîre bota ji li wir hebû û mazin bû. Mîre bota li wir ji dihata naskirin. Mîre bota qadraqî wî li wir ji hebû. Me ev yeka li wir baş û qanc dît. Navê mîre bota weke navê zanistvanekî li ser zimanan bû. Bi rastî ji divêt ku ez bêjim û ez rast bêjim, ku ew bixwe ji zanistvanaka. Mirovê ku li Cizîre bota mîr bê nebe weke ku ne zanistvanekî bê. Ew bixwe zanistvanê zanistvana ya. Hizra zanistvana di xwe de (di qasre xwe de) kom dikê. Ne tenê ev yeka ji heya. Ji xayinê vê yekê ji mazin bûn ji divirde bi wate xwe ya zanebûne derdikeve pêş. Min ev yeka ji hê ku ez werin û bigihima Cizîre bota min dît û fahm kir.

Civata me li wir mazin bû. Mirovên zane têde civîya bûn. Hemûkan ji çî zanebûna wan hebû digotin ji hev re û ji me re. Herweha mazinbûnak bi zanebûne hebû. Mazinbûna biaqil re mazinbûna herî mazin e. Li gor min hêze mazin ji ew e. Mirovekî ku ne bêaqil bê ma bêaqilîya dikê? Mirovekî ku ne bêaqil bê ma hêzeke ji mirov û ji aqil dîr avadikê. Herweha di temenê hemû tiştî de aqil heya. Di temene aqil de ji hebûn û dinye û em hena.

Di civate de gelek miroven ku bizane hizrên ku li ser hizir û pirsgerêkên dinyê tanîna ser ziman. Têgihîştin û dîtînen xwe tanîna ser ziman. Mirov ku ji têgihîştin û dîtînen xwe bêne ser ziman wê karibê mazin û xurt bêne ser ziman. Ew mirovê ku li dinyê meyîzenê û tiştêkî ji dinye fahm nekê, yekî tiştêkî ji dinye xwe fahm nekirîya. Ji wî re dibêjin 'dinye ne dîtî'. Jê re dibêjin 'dinye fahm ne kirî'. Mirovê dinye ne dîtî ji heya. Yê ku li dinye meyîzenê û tiştêkî jê fahm nekê û yên ku hiç ne çûyî ti deran û ne dîtî ji heya. Herweha yên dawîye heya ku bigirehin û bibînen û bêhtir ji bihizir bibin. Lê yên pêşî hinekî ne ji fahmkirine tê, û ev yeka ji girînge ku mirov li ser bisekinê. Ji ber ku cerna mirov heya ku bi nezanbûna xwe xirabîyên mazin ji bikê. Her weha bi encam û bi awayên xwe re min gelekî hizir ji ji devên wan mirovan hiskir. Êz bi wan re bûma xwedîyê têgihîştinaka mazin (li ser wan..).

Civate me mazin bû û haya demeke dirêj li darxistî ma. Min çend li axiftîna dikir ji herweha min dohnê xwe ji dide wan mirovên ku diaxivîn û hizrên xwe tanîna ser ziman ji. Min dît ku ew mirovna bizanibûnen. Min dît ku xwedî zanibûnen. Gelek ji wan li Cizîre bota ji mabûn. Li Cizîre bota xwendibûn. Wan ji bahsa mayîna xwe ya li Cizîre bota dikirin ji mirovên re. Bahsa demên xwe yê li Cizîre bota ku ji bo xwedîna mabûn dikirin. Wê yekê bala min mazin kişand. Min ji deve wan mirovan gelek gotînen bizane hisdikirin. Her weha piştî ku min hiskir, êdî min di serê xwe de got ku demekî Cizîre bota xwedîyê têgihîştineke mazin û dîrokî ya. Xwedîyê hebûnaka mazin e. Ya rastî ji gotina wan mirovan her weha gahama têgihîştineke ku êdî min di serê xwe de ji xwe re got ku ez ji nahaka di rê de me û diçime Cizîre bota, êdî ezê wê bi çavên serê xwe bibînem. Cizîre bota piştî ku bi vî awayî mazin min hiskir, êdî bêhtir di serê min de cih girt di wê heyeme de.

Gotînek heya dibêjin ku 'haçîka ne dîtî dinye bi çavên serê xwe ne dîtî'. Vêce di wê rewşê de min ji xwe re got ku tê dinye hê bi çavên serî xwe ne dîtîya. Ku tê Cizîre bota dît, êdî tê dinye yê mazin bibîne. Cizîre bota ew dinye ku mirov bi bîne ya mazin û bi nav û deng e.

Piştî ku civata me li wir li dar bûbû, êdî me axiftineke xweş kir û his kir. Haya demeke dereng herweha em li civata Mîr Palo man. Li civata wî em gelek mirov li hevdû civîya bûn. Me bihevre haya demeke dirêj gotûbej kir bihevre. Piştî ku civate me ji hevdû belav bû, êdî piştî ji me re kare razane hata kirin. Lê ez çi bêjin, bi rastî ji min ti gotin li mêhvandarîya wî ne dît. Mêhvandarîyeke baş û qanc me dît.

Me li wir kira sibeh, piştre ku bi sibeh ji, êdî weke êvarî çawa ku sûxtatîyeke baş ji me re hata kirin, herweha wê sibehê ji, min dît ku wa çûn û hatin zêde ya. Gava ku em ji xawe xwe rabûn, êdî ez hinekî derketima derve. De ne, li wir ew hawaya sibehe gelekî û gelekî xweş e. Gava ku mirov di wê sibehê de hinekî li ser xwe digerehe êdî mirov gelekî û gelekî dilxweş dibê. Gava ku ez rabûm ser xwe êdî weke ku dîtîbin ez rabûma ser xwe, êdî bi min re hinek mirovên dî ji rabûne ser xwe di wê heyeme de. Gava ku ez çûma derve ku hinekî li ser xwe bigirehim, êdî min dît ku wa ew ji hatina nig min û ez bi tenê ne hiştim. Çawa ku ez derketim, êdî min dît ku wa ew ji hatina nig min û bi min re bidest garandine kirin. Lê çawa ku ez derketim, lê hê ez li deve derî bûm, min dît ku wa Mîr Palo ji weke ku li bendî min bê wê li derve sekiniya. Gava ku em gahana dahma hevdû, êdî me ji hev re roj başî kişand û piştre êdî em bi hev re em rax hevdû de û ku ew mirovên dî ji yên ku rabû bûn û gahabû bûna min û wan ji dana dora em û bi hev re çûn û hinekî li ser xwe garahan. Em dema ku di gerehen, em çûna gelek deran. Li nav malan û li ber malan em hinekî garahan. Gava ku em digerehen, êdî min di dît ku mirovên wêdere çend zû rabûna ser xwe û bi kar û bare xwe diçin. Li wir her mala ku em di ber ve diçûn hema bêja li hamûkan ji sawal hebûn. Hineka ji hawşa derdixistibû ku bibîna çole û hinekan hê kara dohtinê dikirin. Gava ku em di ber wan re diçûn, êdî mirovên ku em digahana wan me pêşî digote wan *roj baş* û piştre ji me ji wan re di got ku *qawat be!* Her mirovê ku me jê re qawat bûn dikişand, wan ji silav dide me û em ji jê di buhurtin. De ne, di nav xalkê de kevneşopîyek heya ku ti di ber yekî ku kar dikê re herê û ti jê re ne bêjê qawat bê, êdî weke bê hûrmetîyekê tê dîtî. Herweha gava ku tê gotin, êdî ew ji wê dilxweş bin û ti ji tê dil fireh û rehet bê. Piştre winê hevdu nas bikin.

Gava ku em bihev re weke ku demekê em gerehen, êdî piştre hêdî hêdî dinye ji bi tememî weke ku dibû rahnî û germ. Êdî hêdî hêdî mirovên ku sawalê wan li malê mayî ji derdixistin. Mirovê ku di wê heyeme kare sawalê xwe zû xilaskirî û derxistî yê herî jêhatî dihata dîtî. Ku sawalê yekî dima dereng, êdî hinekî raxna ji lê dihata girtin. Ji ber ku sawalê wî dereng ma ya. Piştre êdî wî ji dide xwe ku êdî hevd sawalê wî dereng bimenê. Herweha bala mirovan ji li ser hevdû bû. Jiyanaka wan ya asayî hebû. Di wê dema ku ez li wir di nav wan de digerehem bawer bika ku min xwe di carî beyen hîs nekir. Min xwe gelekî û gelekî rehet hîskir. Piştre ku herweha em hinekî ji xwe re gerehen û bêhne xwe stand,

êdî piştre hêdî hêdî me ji berê xwe da male.Mîr Palo kir ku em berê xwe bidina malê. Ji ber ku êdî wê bûbana rahnî û taştê ji bi hatana amedekirin.Ji xaynî wê yekê ji êdî hêdî hêdî roj ji derdiket.Gava ku roj derket êdî hem mêhvan divîbû ku li male rûniştibana û êdî hêdî hêdî taştê ya me wê hatibana ber me.Me ji êdî me yê taştê ya xwe xwaribana.Piştre ku herweha me biryar da ku em vegehirin, êdî piştre em zêde ne man û piştre me berê xwe da malê.Gava ku me berê xwe da male, êdî ne bi gelekî em hatin û gahana malê.Çawa ku em hatina ber malê, êdî min dît ku wa malîyan rabûna ser xwe û di çûn û hatinaka mazin de ne. Min ev yeka di wê heyeme baş û qanc dît.Piştre ku em gahana malê, êdî em çûna mezela mazin û em li wir bi hev re rûniştin û piştre hema bêja ne bi gelekî sofrâ me ji li ber me amede bû. Gava ku sofrâ me amede bû, êdî min lê meyîzend.Lê bawer bika ku min ti kemesî têde ne dît.Sofreyaka ku layîqî mîrekî bû.Sofrayaka ku layîqî mala mîrekî bû.Piştre ku sofre me amede bû, êdî em bi hev re me xwe da dore sofrâ û em li ser rûniştin û me bidest xwerine xwe kir di wê heyeme de.

Di wê heyeme de em gelek bûn.Geleki mirovên ku zane û yên li dora mîr û yên ku li dora min bi hev re me li ser sofre rûniştin. Gava ku em rûniştin êdî hêdî hêdî di nav mirovan de xaberdan ji hebû. Hinekan di nav xwe da bi ne zêde bi dengê ku bilind lê ne zêde bi dengê ku nimz ji diaxivîn.Me bi tememî dengê hevdû dikir û ji hevdû fahm dikir. Mîr Palo ji li nig min rûniştibû.Êm bi hev re li ser sofre rûniştibûn.Me xwerina xwe ya taştê dixwar di wê heyeme de.

Gava ku me taştê ya xwe xwar, êdî piştre me zêdebûn xwest(piştî xwerine gotina *xwûde zêde bike!* anîna ser ziman) û me xwe da bi paş ve.Piştre ku me zêdebûn ji xwest, êdî me xwe da bi paş ve da.Piştre êdî ku me taştê ya xwe ji xwar, êdî em hinekî li civata hevdû rûniştin. Ne ti zane ew li hevdû rûniştina sibehe ya piştî taştê ji weke civata êvaran ji xweş û bikêf e. Mirov di wê demê de bêhneke fireh digrê.Dile mirov xweş dibe.

Piştre ku me taştê ya xwe xwar, êdî piştre em hinekî li hevdû ji rûniştin, êdî piştre me biryara xwe da, ku em bi rê bi kevin. Herweha êdî me ji Mîr Palo re ji got.Wî ji jî mazinatîya xwe gota me hinekî dî ji bîmênin, em ji mêhvandarîya we kêfxweşîn.Lê me sipaşîya xwe kir û piştre me got divêt ku em herin ji ber ku he riya me heya.Wî ji gote me madem, ku win dixwezin wî çaxî win zanin.Lê win kengî rê ya we bi vir bikeve, deve derîye min li we vekirî ya.Her weha wî ji me re got û êdî gota hinek mirovên ku di malê wî de bûn ku amedekarîye me bikin.Wî di

wê heyeme de ji bo ku em di rê de şepirza ne bin ji hinek tişt û mişt Ji me re dana amede kirin û bi me re şandin.

Piştre em ne bi gelekî re bi rê ketin ku werine vir. Gava ku em bi rê ketin ji me gelek qancî jê dît. Ew bixwe bi me re haya ku bi ber navende hat. Piştre di rê ya me de em bi rê kirin û ji me re got ku *riya wa vekirî bê!* û piştre em ji bi rê ketin. Piştre ku em bi rê ketin êdî em hatin haya ku em werina vir û eme nahaka li vir ên.

Nahaka vêce mîre min, ez ji terê bahsa tişteki dî ji bikim. Gava ku em hatin em li ber ava dicle yê ji hinekî sekinîn û me bêhn stand. Me li wir ji hinekî bêhne xwe vekir. Em gelekî û gelekî li wir bi bêhn xweş bûn. Cizîre bota dema ku em hatibûn û em gahabûbûna çemê dicle yê, êdî zêde ne mabû. Ava dicle mazin û bilind bû. Gava ku em li ber sekinîn hinekî me guhe xwe da wê ave. Avaka mazin bû û xuraxuraka mazin ya bi nalîn ji nava wê dihat. Lê bi hebûna xwe re ji bêhne mirov rehet divekir. Gava ku em li ber sekinî, êdî em hinekî ji xwere rûniştin ji û hinekî me dohnê xwe ji da wê ave ji.

Ez bi gorna kalkê xwe sûnd dixwûm, ku divêt ku mîre min bawer bikê ku me li wir rehetîyeke xweş û mazin hilda. Piştî ku em hinekî li ber sekinin, êdî me gelek mirovên ku bi kar û karê xwe ve ji dîtin ku diçûn. Me gelek palavan ji dîtin ku diçûna palayî ye. Hemûkan das û ardnasên wan di destên wanda bûn û diçûn ku herina palayî ye. Gava ku ew hatina dahma me êdî silav dana me û me ji ew dewetî nig xwe kirin û hatin û hinekî li me ji rûniştin. Hinekî ji me re bahsa vanderan ji kirin. Me ji gotinên wan mirovan herêm bi gelek awayan re naskir. Wan bi gotinên xwe re riyek şanî me dan.

Riye ku were Cizîre bota, yek bi meşê ya û yek ji bi zanebûne ya. Gava ku mirov herdû rê kirine yek di rê ya xwe de, êdî wê rêvanîyeke baş û qanc bikê. Me ji herweha rastîyeke Cizîre bota ji devan hîskir û di serê me de cihekî ku mazin girt. Ji xwe ku Cizîre bota bi gotinê ji bê ku di serê mirov de cihekî ku mazin negirê, êdî ma çêdibe. Ne, ne xêr, çênebê. Rastîye Cizîre bota mazin e. Rastîyeke wê ya bi mirovahî heya. Rastîyeke wê ye dirokî heya. Rastîyeke wê ya bi zanebûn heya. Herweha ew rastîyen wê hemûkan ji hevdû temem dikin û hevdû mazin dikin. Herweha bi wê re ji Cizîre bota ji bi van rastîyen xwe re mirov mazin dike.

Min ji yên ku bi min re ji bûn, rastî ye Cizîre bota hem li cihê ku em lê man û lê ji di rê de mirovên ku me naskirin ji wan baş û qanc fahmkir. Mîr Palo li mala xwe mêhvandarîyeka mazin ji me re dabûbû

nîşandin. Bi wê re ji li ser herême û Cizîre bota ji me ji devê wî gelek tişt hiskiribû. Wî bi zimanekî ku xweş ji me re anî bû ser ziman. Wî bi me dabû fahm kirin. Nahaka vêce em li Cizîre bota ne û li ber mîre xwe ne. Lê tiştê ku ez nahaka vêce ez vebêjim, tiştên ku me di rê de dîtî ne tenê ev yên ku me dîtîbûn. Me gelek tişt û cih û war dît. Herweha piştî waqas dîtina re, êdî nahaka em li Cizîre bota ne, li nig mîre xwe ne.

Lê mîre min, ezê pîrsgirêkeke dî ji ku min gelekî û gelekî girîng dît ezê ji tê re vebêjim, êdî piştê ezê vegotina xwe bidawî bikim. Ew ji piştî ku em ji mala Mîr Palo bi rê ketin û ji wê herême derketin, lê hê em ne gahana Cizîre bota ku em li herême kê sekinîn û me dît, ezê ji terê bênime ser zimên. Ew der ji jê re digotin Serêgir. Serêgir biqasî ku min dît cihêkî ku gelekî û gelekî xweş bû. Gava ku em gahana wir êdî hinekî haspên me ji wastehî bûn û hawçayîya avê ji wan re hebû. Em ji hingê li ser piştê haspan meşî bûn, êdî piştê me êşehe bû. Li wir, gava ku em gahana wir, êdî em çûna mala Mîr Xalis. Mîr Xalis biqasî ku min dît mirovekî ku ji xwe bitifre bû. Mazin bû. Gava ku em gahana wir, êdî me li pêşîya xwe pêşengek şand ku me jê re bêjê. Da qana, ti xalat fahmkirin çênebin. Gava ku me pêşenge xwe şand êdî piştê bi demeke re bi pêşenge me re me dêt ku wa gelek sûwar ku ji mirovên mazin ku pêkdihatî, wê bi pêşengên me re yên ku me şandîbûn wê bi wan re wê we bi ber me ve tên. Piştê gava ku gahana me, êdî silav dana me û bi me re xwe dana naskirin û me ji xwe ji wan re da naskirin û piştê êdî em hildan û birina navende. Li wir ji me dît ku wa Mîr Xalis wê li devê derîyê xwe ya û wê li hêvîya me ya. Wî em li ber devê derîye xwe pêşwazî kirin. Piştê ku em gahana wir êdî haspên me hafsarên wan hatina girêdan û em ji ji haspên xwe paya bûn û em bi ber mîr Xalis ve çûn. Gava ku em çûn, hingê ez li pêşîya rêhevalên xwe bûm.

Gava ku em gahana hevdû, êdî wî em bi pêşwazîyeka mazin em pêşwazî kirin û piştê em buhurandî hundir kirin. Gava ku em buhurîna hundir, êdî me dît ku wa civata wî mazin li dar e. Em mana şaş û mat di cihê xwe de. Hingê mirov li dora wî li hevdû bûn. Civata wî ku ji ya mîre bota ne mazitir bû û bi nav û dengtir bû, lê gelekî û gelekî mazin bû. Piştê gava ku em buhurtina hundir, êdî Mîr Xalis ez buhurandî serê civate kirim. Li wir ji min dît ku wa gelek mirovên ku ji malên mîran bûn wê rûniştina. Ez ji di nav wan de rûniştim. Gava ku em rûniştin êdî min dît ku wa çavên gelek mirovan li ser me ya. De ne, ji cilên herêma me em dihatina kifşkirin ku em ji herême Şengalê ne. Piştê ku em rûniştin piştê bi bêhneke re, êdî dise wan mirovan gota me, win bi xêr hatin! Me ji got

ku xêra xûde li wê hemûya bê! Piştê ku em rûniştin, êdî piştê me bidest hevdû naskirine kir. Mirovên ku rûnistî ji bûn, hemûkan mazin bûn û bitifre bûn. Ji cil û girêdana wan dihata fahmkirin ku mirovên ser bixwe bûn. Mirovên ku mazin bûn. Piştê ku herweha weke bêhneke buhurt dem, êdî piştê min dît ku wa Mîr Xalis ji bêdeng bûne xwe li hevberê min xirakir û gota min'win ji riyeke dût tên û winê herina botan ê. Pêşî ez bêjim ku win bixêr û selemet hatina mala min. Li rehetê xwe meyîzenên û weke mala xwe li rehetê xwe meyîzênin. Piştî ku Mîr Xalis her weha got, êdî me ji xwe rehet hîskir û êdî piştê em ji tevlî nîqaşan bûn. Lê berî ku em tevlî nîqaşan civata wan bibin ji, me hinekî li wan hisand. Fahmkirin ne bê û xwe li nav gotinê ji warde ji ne bê.

Piştî ku me hinekî hisand, êdî piştê weke ku Mîr Xalis ji bêdengbûne me farq kiribû, êdî berê xwe da min û xwest ku min ji tevlî nîqaşan bikê. Gava ku wî berê xwe da min û hê ku gotina xwe ne gotibû min, ev yeka fahmkir û di têngihîştina wê de min gav avêt. Lê berî ku em çûna wir, ka ew di nav xwe de çî diaxivîn êdî mana sekinî. Mirovan hemûkan bala xwe dide ser me di wê heyeme de. Ji ber vê yekê ji êdî xabardana wan ya ku pêşî diaxivîn ji mabû sekinî. Min ji ev yeka di wê demê de fahmkiribû. Piştê, pîrsek ji tê û sûalak ji min nîqaş di nava me de di wê demê de dest pê kir. Herweha êdî nîqaş di nav me de dest pê kirin. Nîqaşên ku di nav me de di wê heyeme de dest pê kirin ji hinek bi pîrsên ku li me dest pê kiribû. Mirovên ku li wir hinek pîrs li me li ser herême û tiştên ku ji herême hîskiribûn ji me kirin. Me ji bersiv da wan. Herweha demeka nîqaşê di nav me de buhurt. Dem her weha bi hinek nîqaş re gahabû ber êvarî. Gava ku dem gaha ber êvarî, êdî Mîr Xalis gote me hemûyan yên ku rûnistina em herin hinekî li ser xwe li derve bigerehin û werine malê rûnihên. Bila hinekî bêhne me derkeve. Gava ku wî wilo got, êdî miroven wêderê ji ev yeka xalat ne dît in û bi hev re me rabûna ser xwe û me da dora hevdû û em derketina derve. Gava ku em derketina derve, êdî em hinekî bi ber cihekî ku gelekî û gelekî xweş li wir hebû ve çûn. Hemû ji şîn bû û di wir de bestek ji diharikî û li dora kevîyên wê bestê ji wê ku hinek darên ku weke ku şîn lê biçûk bûn dihatina xûya kirin. Hinekî jê wir wirde ji dihata xuyakirin ku hinek bender ji hebûn.

Gava ku em ji malê derketin, êdî em bihevre bi ber wir ve çûn. Gava ku em çûn li kuderê her mirovê ku me di dît xwe digahandina me û silefa xwe didana me û ku em ji wan di buhurtin, êdî ew ji bi kar û barê xwe ve diçûn. Kare wan li benderê bû. Benderkirin ji di wê demê de hinekî

zahmet bû. Ji ber ku germ zêde hebû. Lê ji ber ku pir germ bû, êdî mirovan ji kare xwe dihişt haya ku dem diçû ser nîvro ve, êdî piştîre diçûn û karê xwe dikirin. Di wê germbûnê de sawal ji li derve ne dima. Sawal ji dihata male û li malê di bin *sihwa* didana maxilandin dima heya ku dem dibû piştî nîvro û dinye hinekî hînik dibû piştîre, êdî mirovan sawalên xwe derdixistin û piştîre ku hebû bi kar û barê xwe ve diçûn. Dem gava ku dibû pişt nîvro, êdî hinekî hîniktî dibû. Ji karkirinê re û ji sawal derxistine re ew hîniktî xwestir dibu.

Em gava ku ji malê derketibûn, êdî biber wê cihê ku şinatî ji lê dihata xuyakirin ve em çûn. Gava ku em çûn û gahana wir, êdî min dît ku ewder çend xweş e. Ji wir bêhneke ku xweş dihat. Bêhne xwezayê bû ku dihat. Di wê demê de bêhne xweze herweha li mirov xweş dihat. Li wir me ji bêhneke xweş hildabû. Gava ku em gahana wir êdî em hinekî li wir man. Me li wir hinekî bêhne xwe derxist û hinekî ji ew bêhne xweş hilde. Herweha hinekî bêhnê me ji derket. Di wê dema ku em derketibûn de, em bi hev re hem dimeşîn û hem ji bi hev re diaxivîn. Bala me her weha li ser hevdû ji bû. Piştî ku em gahana wir, êdî em li wir hinekî ji xwe re sekinîn û li ser lingên hema bêja me bi hev re hinek da û stand. Piştîre em zêde li wir ne man. Piştîre em hinekî dî ji di kevîye wêderê de hinekî em ji xwe re meşîn. Herweha ez karim bêjim ku em weke qadereke meşîn ji xwe re. Piştîre ku em hinekî meşîn êdî piştîre Mîr Xalis li pêşîye me gote me 'ez dibê qey her weha çûne me bes e. Em ji vir pêde vegerihin û herine malê. Gava ku wî wilo got, êdî mê ji yên li dora wî jê re ne got ne û êdî em bi hev re ji wir pêde vegerehene malê. Piştîre ku herweha me berê xwe da malê, êdî hêdî hêdî û bi gotin em hatina bi malê de. Gava ku mê herweha berê xwe da malê, êdî ne bi lezeke lê bi hêdîka em meşîn û em hatina malê. Her cihê ku em di hatinê de û em terê dibuhurtin, ku mirov lê hebana dihatin û xwe digahandina me û silav didena me di wê heyeme de. Ji wê yekê ji kêfe me xweş bû bû. Bêhne me xweş bû bû. Gava ku em hatin û em gahana malê, êdî piştîre ne bi gelekî Mîr Xalis ji me re got ku wê nahaka sofraya xwerine werîna ber me. Piştî ku wî herweha got, êdî mirovên ku sûxratî dikirin bi hev re bidest karkirin û sofreyê di demeke kin de li pêşîya danîn. Sofreyeke ku bêkêmesî li pêşîya me danîn. Gava ku mirov li sofreyê dimeyîzend, êdî mirov ji xwe re di got ku nahaka ez li mala mîr em.

Piştî ku sofraya bi bêkêmesî li pêşîye me hata danîn, êdî piştîre Mîr Xalis gote me *keremkin!* û êdî piştîre me bihevre û wî ji buhurtina ser sofraya û me bi hev re bidest xwerina xwe kir. Gava ku me bidest xwerine kir, êdî

bala me ji li ser hevdû bû û em bi hev re diaxivîn ji di wê heyeme de. Cerna dibêjin ku mirov li ser sofere bê, êdî *cerna gotinak û parîyak li pay hev dibê*. Ya rastî ye me ji wilo bû. Ya me ji gotinek û parîyak li pey hevdû bû. Ji mazinbûna mirova ku di ser xwerine de hem bi axivê û rewşa xwe bi parezê. Rewş parastin ji di derbarê kevneşopîyên ku li ser sofere de xwe dide xuyakirina. Kevneşopîyên li ser sofere hinekî baş li çavan têne girtin. Ne xasim veca ku li mala mîr bê. Gava ku mirov li mala mîr bê, êdî mirov bêhtir wan li ber çavan digre. Lê di jiyane de herkesek baş li ber çavan digre. Li mala mîr bêhtir li ber çavan girtin ji, ji ber ku li mala mîr xwerin û vexwerin wê li berçavan e û her ku mirovê ku lê dixwe ji çawa bixwe tê berçavan. Herweha divêt ku li wir mirov li wir baş bi hey bê. Mala mîr malaka ku mazin e. Di nav xalkê de ji jê re 'malamazin' tê gotin. Gotina malamazin di nava wata xwe de çend ku di nêzîkatîya xwe de wateyeke civaknasî têne ser zimên, avçend ji çande, felsefê û kevneşopîyeke ji tenê ser zimên. Herweha bêjeyeka ku bipergala di jiyane de. Ev bêja dibê temenê gelek nêzîkatîyên mazin. Bi rê ve meşîndina wê pergale ji, wê bêjê di temenê xwe de mazin bicih dikê. Bêja malamazin ji dema Medan ve weke nêzîkatîyeke pergale hebûna xwe di domenê û haya ku wê rojê tenê. Gotina malamazin bi rêzeke bidest pêşketine dikê û bi rêzeke re bipergal hebûna xwe berdewam dikê. Herweha divêt ku mirov rawîstê ji pêre weke nêzîkatîyeke hizrî pêşwazî bikê û bêne ser zimên. Mala Mîr Xalis ji malaka ku malamazin bû.

Piştî ku em bihevre hatina hundir û sofraxwerine ji hata amedekirin û em ji li ser rûniştin û me bidest xwerine xwe kir û piştê ku me xwerina xwe ji xwar, êdî piştê em li mezela civate li hevdû civîya û me ji xwe re bi hev re bidest xaberdane kir. Li di wê heyeme de min dît ku bala wan mirovan hemûkan ji li ser hevdû bû. Min ev yeka dît û fahmkir. Piştê ku em li wir buhurtina axiftinê êdî piştê min fahmkir ku ew mirovên ku ji male mîrene û mîr ên ji ber çî hatina û di wê heyeme de hemû li wir li hevdû civîyana. Mesele di wê heyema ku em buhurtina xaberdane û em ketina xaberdane de di wê heyeme de min fahmkir. Êdî ku min fahmkir, êdî min ji hem bala xwe da ser xaberdanan û hem ji ku mafê xaberdane min stand û axivîm ji çend ku zanabûne min hebû bi wê zanebûna xwe re ez axivîm. Di wê rewşê de ya ku divîya bû ji ev yeka bû.

Mesele ku ez ji mîre xwe re vebêjim, li ser keçikeke bû. Ew keçik ji keça Mîr Xalis bû. Navê wê ji Dîlane dil bû. Dîlane dil ji ji gotinên ku li wir li ser dihata hole, di wê heyeme de min fahmkir keçikeke ku gelekê û

gelekî xweşik û rinda.Keçikeke ku li ser xwe ya û bixwe ya. Mesele ji, piştî ji gotinên wan mirovan ji weke ku ez lê waqif bûm ji her weha bu:

Dîlanê dil gelekî û gelekî xweşik û rinda.Piştî ku digihê, êdî çavên gelekên li ser wê ya. Lê ew serê xwe ji ti kesekî ne eşenê.Ew bi ti kesekî re eleqeder nabe.Lê tê gotin ku kurememekî wê heya û dile wî çûya ser wê û çav berde yê da.Piştî ku demek têve diçê, êdî piştî keçik ji vê yekê dibihizirê û piştî êdî dikê ku xwe şanî wî nede.Keçik di dile xwe de, dibêjin ku gava ku ew xwe şanî wî nede, êdî ew wê we ji bîr bikê.Dayîka keçikê Şahrîbanê ji vê yekê nizanê.Lê gava ku dibînê ku keça wê ji malê dernekeve, êdî sedeme wê yekê ji wê di pirsê.Keçik ti gotine jê re neke ku ew rewşê fahmbike.Lê gava ku dîya wê lê dimeyîzenê ji fahmdikê ku tiştêk pêre heya.

Rewşa wê her weha weke qadereke berdewam dikê.Lê rojêke dîya wê, wê dihilde hevberê xwe û jê dipirsê ku ka rewşa wê çî ya.Gava ku dîya wê, wê dihilde hevberê xwe û jê dipirse, êdî ew ji ji dîya xwe dibêje ku rewş û wazîyet wa ew e.Êdî ji dîya xwe re rewşa xwe dibêjê. Dîya wê ji gava ku hisdike rewşa wê, êdî dikê hinekî li ser wê bihizirê.Ji ber wê yekê ji di wê dema pêşî de ji bave wê re rewşê neyêne ser ziman.

Di wê heyeme de keçik ji dile wê di yekî dî de ya.Ew yê ku dile wê tede ya ji,kurikîkî ku li nêzîkî wê herême dirûniştin.Lê ne bixwe li wê herême bûn.Her weha ku firsand di dîtî ji, êdî diçûn û hevdû di dîtî.Kurik di wê demê de şîvantî dikir.Gava ku sawalên xwe tanîna wanderan, êdî keçik ji diçû nig wî û wan hevdû di dît. Ew rewşa wan ji weke demeke dirêj berdewam dikê.

Kurik ji cihêkî ku nêzîkî navende Hazaxe wanderan bû.Navê wî ji Hêvîdar bû.Hêvîdar ji ji gotina ne miroveki ku xirab bû.Mirovakî ku levhatî ji bû.Gava ku keçikan ew di dît ji,dile wan diçû ser wî.Lê ew di dile wî de Dîlane Dil hebû.

Piştî ku her weha ew rewş tê serê Dîlane Dil, êdî Dilane dil weke demeke ji malê dernekeve û Hêvîdar ji gelekî û gelekî bîra wê dikê.Ew ji bîre wî dikê.Piştî rojêke ku Dîlane dil ji zane ku ew hatîya, êdî ew ji mala derdikeve û diçê ku wî bibîne.Gava ku diçê ji, êdî wî li cihê ku her demê lê hevdû di dîtî li wir wî dibîne.Piştî ku diçê nig wî û êdî hevdû dibînin û êdî piştî Hêvîdar fahmdike ku derdekî wê heya.Gava ku herweha fahmdike, êdî piştî jê di pirsê ku ka çî wê heya.Dilane dil pêşîka hinekî dimenê sekinî.Lê piştî, êdî ji wî re ji rewşê tene ser ziman.Gava ku ew rewşê dibihizê, êdî hinekî di sekine û piştî dibêjîyêde ku ezê ji dê û bavê xwe wan re bêjim.Bila werin û tê bixwezî.Keçik ji ji

vê yekê re ne bêje ne. Lê di heman rojê de dîya keçike ji wê rewşê ji bavê wê re têne ser ziman. Gava ku ew ji wî re rewşê têne ser ziman, êdî Mîr di bêje ku medem dile wan heya bila werin û keçikê bixwezin. Gava ku Mîr weha dibêjê, êdî bê ka çawa çedibê xaber diçê guhe kurik û bavê kurik. Çawa ku xaber diçê guhe wan, êdî bave kurik ji kurik di pirsê ku dile wî heya an nîn e. Ku kurik ji dibêje erê dile min heya, êdî piştire ji bo herin u bixwezin êdî kare xwe dikin. Lê Hêvîdar ji gava ku ji nig Dîlane Dil tê û divegerehe malê, êdî ew ji rewşê ji de û bave xwe re vedikê û dibêjê wan ku herin û wê bixwezin. Piştire xaber ji mîr re ji tê ku wê werin û keçe wî bixwezin. Di wê heyeme de ya ku ji bo Hêvîdar xabere bi bavê wî re dişenê ji mîre wîr e û dibêjin ku wê bi hev re werine mala wî û keça wî bixwezin. Mîr Xalis ji ew mîre ku navê mîr Sekvan bû gelekî û gelekî hijê dikir û nava wan ji gelekî û gelekî xweş bû. Gava ku xaber ji wî re tê, êdî piştire ji wî re ne bêje ne û piştire ew ji xabere lê divegerene û dibêjiyê de ser serê û ser çavan. Mîr Sekvan ji ji vê yekê re gelekî û gelekî kef xweş dibe. Dile wî gelekî û gelekî rehet dibê. Piştire dibêjê hinek mirovên ku li nig xwe ne ku amedekarîya çûne bikin ku wê herin û keçikê bixwezin.

Di wê heyeme de kurmeme wê ji kara xwe dikin ku herin û keçikê bixwezin. Piştî ku xaber ji Mîr Sekvan te, jê re pistre ne bi gelekî êdî xaber ji wan re ji wî re tê ku wê werin û keça wî bixwezin. Mîr Xalis piştire ku xaber jê re tê êdî dihizire ku wa rewşeke ne baş derketîye hole. Piştire dikê ku li ser wê bihizirê. Weke ku ji herdû alîyê wî re soz da bê dibe. Ew yeka ji ne tiştê ku baş bû. Wî ji ev yeka zanî bû. Lê cerna zanebûn terê nekê. Divêt ku ji zanebûn bêhtir hebe. Mîr Xalis mirovekî ku mîr bû û gelek mirovên li gotina wî dihisand û dimeyîzend. Wî gotina xwe gotibû. Êdî nema karibû ku gotine bi paş ve hildabana. Lê herdû alîyên ji di hasibenedin ku wî ji wan re soz da ya.

Mîr Xalis ji vê yekê zanibû. Lê wê di wê heyeme de çî kiribana li ser wê dihizirî. Gava ku riyêke baş û qanc ne dîtibana wê dile gelek mirovên ji hevdû mabana.

Mîr Xalis li ser vê yekê di serê xwe de xwe digihenê hizreke û piştire xaberê ji gelek mîrên herême re dişenê û wan li mala xwe dikê mêhvan di wê heyeme de. Gava ku ew xaber dişenê û ew ji tînenê wir nig wî û li wî dibina mêhvan, êdî piştire Mîr Xalis ji rewşa xwe ji wan re dibêjê û di xweze ku bi hev re riyêke baş û makûl bibînin ku dile ti kesekî ji hevdî ne mene. Piştire êdî ew ji dihizirîn. Di wê heyeme de gelek mirovên ku

zane ji ten ku li wir amede bin.Wan ji wê zanebûna xwe bianîyana ser ziman.

Piştire ku Mîrên herêmê yên ku wî xaber xwe gahand bû, wan hema bêja hemûkan ji hati bûn.Piştire êdî Mîr Sekvan ji tê.Mîr Sekvan ji gava ku tê bi nîyete xweztina keçikê tê û gava ku tê ji, bi xwe re gelek dîyarîyan li ser haspan dikê û tenê.Piştî ku ew tê wir, êdî ew ji li wir fêrî rewşê dibê.Piştire gava ku ew herweha fêrî rewşê dibê, êdî hinekî dile wî diêşehe.Lê ew ji di wê heyeme de tiştêkî ne bêjê.Piştire ku ew ji tîrê wir û li wir amede dibin û piştire ku mala bira yê wî ji tîrê wir, êdî piştire dixweze ku di nava wan mirovên ku mazin de biryara bide. Piştire ew mirovên ku ji gelek cihên hatina, êdî piştire dihizirin û nîqaş dikin ku biryareke bidin ku dile yekî ji wan ne mene.

Di wê heyeme de di nav civatê de ji Mirovekî ku seyda û zane bû û navê wî ji Xelef bû ji li wir hebû.Xelef bi zanebune xwe re di nav xalkê de nav û deng dabû.Ew bixwe ji ji dora herême Hazaxe wanderan bû.Je re digotin Xalefê Mala Birhê ji.Ew bixwe ji gelekî û gelekî bizane bû û pîr ji bû.Mirovên ku pîr bana li gotina wan dihata hisandin.Gotine wan di ti demê de bin pê ne dihata kirin.Rêzeke mazin ji wan re dihata girtin.Mirov karê bêje ku mirov ku pîr dibû, êdî serwerîyeke mazin bi pîrbûna xwe û zanebune xwe re di nav xalke de dihilde.Ew mirov ji herweha ez karim bêjim ku xwedîyê rêzeke mazin bû li wir jê re dihata girtin.Xelef, gava ku di axivê, êdî ji civatê re dibêje ku 'divêt ku ez bêjim û win ji li min bihisênin.Ya rastî ewê ku mirov çawa ku hizirî bi hizirandina xwe re herê û hizre keçike ji hilde.Bila hizra keçike ve rewşê kifşbikê.Bila hizre me ji ya ku we got, di bicih anînê de kifşbûna xwe bêne hole.Herweha ya rast ji min re ev yeka te.Ez ya rastî ji herweha dibînim.Piştire Xalef dibêje ku 'gava ku me biryarak da û ne bidile wê bû, êdî wê çi bibe?'.Gava ku Xelef her weha got êdî mirovên ku li dore wî ji rûniştibûn di nav xwe de gotin ku ew raste.Piştire ku Xelef her weha got êdî piştire Mîr Sekvan ji mafê xaberdane hilda û di nav wan mirovên mazin de got ku Xelef rast dibêjê.Ya ku ez ji rast dibînim ev yeka ya.Bila ji keçik bê pirsîn û piştire ku wê çi gotin got bila ew gotin asas bê hildan(girtin).Herweha ku bi vî awayî re hizreke ku herkesek li ser hamhizira derdikeve holê, êdî piştire xaber ji dayîka wê re dişênin ku herê û bi wê re biaxivê û hizre wê hilde.Piştire ku xaber ji dayîke re diçê, êdî piştire dayîk ji diçê û bi keça xwe re diaxivê û dibêjê keça xwe ku dile wê çawa ya û kî di dile wê de heya.Dîlana Dil ji gava ku dayîka wê tê û jê di

pirsê, êdî piştre ew ji hizre xwe û ya di dile xwe de jê re tenê ser ziman ku kî di dile wê de heya.

Dayîka wê gava ku jê di pirsê, êdî ew ji ji dayîka xwe re dibêje ku Hêvîdar di dile wê de ya. Dayîka wê gava ku her weha hizre wê hîn dibe, êdî piştre xabere ji bavê wê re dişêne. Piştre ku xaber ji wan re tê û ew ji hîn dibin ku di dile wê de Hêvîdar heya, êdî piştre hemû kesek li wir ji wê yekê erê dikê û birayê wî ji wê yekê erê dikê û piştre Mîr Sekvan ji mafê xaberdane dihilde û ji civatê ku li wir kom re dibêje ku em ji ber ku wê bixwezin hatina û êdî piştre Mîr Sekvan gotina xwe bi xwestina keçike re bidawî dikê. Piştî ku keçikê gotina xwe ji dayîka xwe re gotibû, êdî gotin ji ti kesekî re ne mabû. Ji ber wê yekê ji êdî piştre xwestina keçike tê erê kirin û piştre bave wê ji dibejê erê û piştre diçine ruyê hevdû û mesele herweha bi xweşî bi çareser dibe.

Gava ku ez çûbûbûma wir mîre min, hê hingê ew mirovên ku mazin bûn û li wir bûn ji ew mirovên ku ji bo vê yekê li hevdû gahabûna hevdû bûn. Ez bi yên bi xwe re bi ser wan de çûbû bûm. Her weha êdî gava ku ez ji çûbû bûma wir êdî her weha min ji xwe di nav wê rewşê de dîtibû. Di serî de ji min ji mîre xwe re gotibû ku gava ku ez çûbûbûma wir, min dîtibu ku çend gelek mirovên ku mazin û ji malên mîran li wir bûn. Herweha dîtin ji ji min re asayî ne hatibû. Lê di wê demê de min tiştek ji ti kesekî ne pirsî bû. Min di serê xwe de ji xwe re gotibû ku gava ku tiştek hebe ji xwe wê êdî derkeve holê û em ji emê hîn bibin. Piştre ji gava ku di civata mîr de xaberdan çêbûn, êdî ji xaberdane ez fêrî we rewşê bûm. Lê di wê dema ku em li wir bûn, em li ser xwerina xwestina wê ji rûniştibûn. Ji me re ji herweha ketibû derbe xwe de. Lê li wir ji me ji gelek mirovên ku mazin û bi nav û deng naskiribûn. Hemûken ji em bi wan re rûniştibûn û me bi wan re dabû û stand bû.

Pistre ku Mir Sekvan Dilane dil dixweze edi pistre zede pevejoye direj nekin u dicihde bidest karê dawate u wan dikin. Rews her weha edi bixwesi bidawi dibe. Bire Mir Xalis ji pistre ji kure xwe Xarbiye seve re kece birê Mir Sekvan Nergize delal tene. Pistre edi her weha rewse wan xwes dibe u tisteki ku ne bas di nav beyne wan de çênebe. Ji ve yeke hemû ali ji bi kefxwes dibin.

Mîr Sekvan gava ku ez li wir bûm ew ji li wir bû. Min ew ji naskir û min dît ku çend Mirovekî ku baş bû û mazin bû. Ew bixwe ji bi asle ji ji Midihê bû. Girêdana wî ji botanî bû. Herweha bala min kişand bû ser xwe wî di wê heyeme de. Midihîyan ji bacinîyan ne dûr bûn. Bacinîyan ji

mirovna ku li ser xwe bûn û zane bûn.Mirovên zane di nav wan de rê şanî wan didan.

Mîr Sekvan gava ku min ew naskir, êdî piştî min bala xwe da yên dîn ji û min qanc ew naskirin. Piştî ez hinekî li nig wî bi wî re axivîm û min dît ku çend bizane ya.Mirovekî ku ji zanebûna xwe ji bi bawer bû.Mirovên dora wî ji ji zanebûna wî bi bawer bûn.Mirovên weke wî ku navserî xwe û zane, bawerîya mirovan zû dikişênina ser xwe di her demê de.Ew ji her weha mirovekî mazin bû û navserî xwe bû û bala mirovan dikişanda xwe di wê heyeme de. Mirovekî ku xwe ji meselên di nav xalkê de bê eleqe ne dikir bû.Hertimî bi meseleyên ku derdiketin û dîtî ve mijûl dibû û haya ku jê dihat ji dikir ku çareserîyan bibînê.Her weha di nav xalkê de dihata naskirin.Piştî ku bala min çûbû ser wî, êdî di derbarê wî de di demeke kin de ez bûbûm xwedîye agahîyeke mazin di wê heyeme de.De ne, dibêjin ku 'kevirê giran di cihê xwe de girana'.Ev gotin gelekî û gelekî rasta.Gava ku mirov li mirovan meyîzenê, pêşî mirov li rewş û gav avêtinên wan dimeyîzenê, ku ênd ku di cihê xwe de gavên di avêjin û gotina xwe dibêjin.Her weha wate ve gotinê ji ev yeka ya.Gava ku min li wî meyîzend ev gotin hata bîra min.Min dît ku wa ew mirovekî ku di cihê xwe de ya û girana.Piştî ku bala min her weha çû ser û min ji xwe nêzîkî wî kir, êdî piştî weke qadereke ji me bi hev re danûstand kir. Em bi hev re li ser gelek mijerên hizir axivîn.Me li ser gelek tiştên danûstandin kir.Wî ji li ser herême û tiştên ku zanibûn ji min baş anîna ser ziman.Her weha min ji êdî tiştî ku zanî bû û tiştên ku min his kiribûn jê re anîna ser ziman.Bi vî awayî me zanebûna xwe ya di derbarê rewû û mijeran de hevpar kir.Min jê gelek tişt fêr kir.Min dît ku zanebûnaka wî ya mazin heyî.Piştî wi ji min re got ku demeke dirêj ji li Cizîre bota me ya û li wir xwandîya ji.Wî zanebûna xwe û hizre mazin kiribû.Min ev yeka baş û qanc fahmkir.

Di wê dema ku ez li wir di civate rûniştibûm de min dît ku wa hinekî li ser wê rewşê ji hata xaberdan.Ez ji hinekî bûma sahîde wê yekê.Min hinek piştî ji deve bavê keçîkê Mîr Xalis hiskiribû.Piştî ji ya ji alîye Hêvîdar ji Mîr Sekvan ji min wa re anîbû ser ziman.Wî ji ji min re baş û qanc anî ser ziman.Ji min bahsa pêvejoye piştî kir ku çawa bi dawî bû.Gava ku wî ji min re herweha bahsa rewşan kiribû, êdî min dîtibû ku çend bi zanebûn gavên xwe avêtine.Gava ku gav bizanebûn hata avêtin, êdî mirov kare bêje ku wê encameke baş û bi mirovahî bin û derkevina hole.

Piştî ku em di rêyeke ku em werine vir ku êm gahabûna wir,êdî em şeveke li wir ji man.Mîr Xalis gava ku êm gahabûna wir êdî mêhvandarîya xwe şanî me de bû û bi ber êvarî ve ji ne hiştibû ku em bi kevîne rê de.Wê şevê ji wî li ser xatire me civateka mazin li darxist û gelek mirovên ku mazin ji li wê civate rûniştibûn.Her weha ez karim bêjim ku wî di wê heyeme de serê me mazin kir.

Wê şevê ji em li wir man.Haya ku bû roja dî, êdî piştire em rabûne ser xwe û dise Mîr Xalis alaqaşeka mazin şanî me de û piştire ku em ji piştî rabûna xwe û ku me taştê ya xwe kir êdî me got ku eme bi rê bikevin.Wî ji piştire gote hinek mirovên ku di male wî de ku sûxratî dikirin ku amedekarîye bikin.Piştire wî ji gava ku em bi rê kirin, êdî piştire bi me re ji gelek diyarî û tişt bi rê kirin.Em bi malî li mala wî mabûn.Wî ji bi malî em pêşwazî kiribûn û bi malî em bi re kirin.Piştire ku em bi rê ketin, êdî piştire me di rê ya xwe di rê de bi herême Mîr Sekvan ji xist.Di wê demê de gava ku em ji wir bi rê ketibûn, em ne bi tenê bûn.Mîr Sekvan ji bixwe ji û bi gelek sûwarên li dora xwe re bi me re bû.Em bi hev re meşîn heye ku em hatina herême wî.Di rê de di wê dema ku em dihatin de wî ji her herême ku em têve diçûn ji me re tanî ser ser ziman û bahsa wêderê dikir.Ji me re ji bo em nas bikin û li wir kê dimenê û li wir kê mazin û kê mîr e, ji me re tanî ser ziman.Li ser herême xwe ji her weha ne bêgahî bû.Ev yeka ji bi wî re dihata xuyakirin.

Di rê de ku me weke demeke çûn, êdî piştire weke ku dem hinekî ji piştî nivro buhurtibê em gahana herême wî.Gava ku em gahana herême wî, êdî piştire min dît ku wa hinek mirov wê bi haspên xwe re wê hatina pêşîya me.De ne, berî ku em bi rê bikevin, Mîr Sekvan li pêşîya me hinek mirovên ku xurt û jêhatî ji şandibûn ku herin û bêjina wan va emê werin.Herweha ew ji êdî li pêşîya me diçin û digihine malê û li malê rewşê ji wan re tînina ser ziman û piştire ji ew ji li wir li male hinek amedekarîyan ji bo me dikin.Gava ku em diçin û di rê de em digihênê herême, êdî ew ji di rê de xwe digihênina me û piştire me dibina malê.Her weha êdî ku em gahana wir, êdî piştire Mîr Sekvan em ji haspên me dana paya kirin û em birina hundir û dana rûniştandin.

Gava ku um gahana wir û me li male Mîr Sekvan meyîzend ji, êdî me dît ku çend mazin û xweş e.Wî ji xwe re qasreke ku mazin dabû çêkirin.Wî li dora xwe 10 hezar sûwar dabû bû hevdu.Her sûwarakî wî hêjabû gelek sûwaran.Mirovên ku li dora wî bûn hemûkan ji hij wî dikirin û ji bo wî diçûna mirinê ji.Hemûkan ji mirovna ku li ser xwe bûn û simbel qaytan bûn. Mirov ku li wan dimeyîzend, çavên mirov ji wan

digirt.Çavên wan mirovan tişî dibû.Çavên min ji ji wan tişîbû bû.Wan çavên min ji dagirtibû.Piştre min her weha ji Mîr Sekvan re ji bahsa wan kir û min got hemûkan ji mirovne ku mêr têne xuyakirin.Wî ji gote min raste û piştre gote min ku hemûkan ji mênne ku pozbaranin.Ti kêmesîyên wan di ti demê de nîn e. Çavên dijminên wan ji wan ditirsehe.Çavên yên ku hij wan ji dikê ji li wan geş dibê. Piştre ku em hinekî her weha li ser rewşa leşkerên wî yên ku wî li dora xwe dabûbûna hevdu axivîn ji, êdî piştre wî em hildan û birin û hinek em gerehendin li hevîrdore.Gava ku me li hevîrdore meyîzend ji, êdî me dît ku çend hevîrdoreke xweş heya.Lê gava ku em li hevîrdore digerehen ji, êdî me dît ku çend Mîr Sekvan mirovekî ku mazin e.Her dera ku em diçûne de me di dît ku mirovên dihatina nig wî û reze xwe jê re didana nîşandin derdikevina pêşîya me.Wê yekê bala min kişand.Ew mirovekî ku mazin bû.Piştre ku em hinekî li hevîrdore gerehen êdî piştre Mîr Sekvan da pêşîya me û em bi hev re hatina malê dise..

Piştre, ez ji mîre xwe re bêjim ku em li wir ji li ser isrere Mîr Sekvan rojeka man.Wê rojê niyetê me ew bû ku em xwe bigihênine Cizîre bota.Ji xwe riye me ji ji wir zêde ne mabû.Lê piştî ku wî isrer kir, êdî min ji ew ne şikend û em bi hev re li wir rojekê man.Di wê dema ku em li wir man ji,Mîr Sekvan ji ne hişt ku ji tişteki kêmesî bê kirin.Mêhvandarîyeke ku baş û qanc ji me re da kirin.Mirovên ku li mala wî sûxratî dikirin gelek bûn.Mala wî mazin bû.Ya rastî ji male wî re mal gotin ji kêm dima.Ji ber ku ji malê zêdetir ji qasrek bû.Ji ber vê yekê ji ji şûna (dêla) ku em bêjin mal, emê bêjin qasr.An ji ku me got mal bila qasr were fahm kirin. Di wê heyeme de gava ku em li mala wî mabûn wî bi mazinatîya xwe re bandûrak li ser me kiribû.Wê bandûra wî haya ku em hatin ji li ser me ma.

Lê divêt ku ez ji bîr nekim û bêjim ku gava ku em li mala wî man û piştre ku bû êvar ji, piştre min dît ku wa civateka mazin lê gihişt hevdû.Gava ku min her weha dît, êdî bi rastî ji bandûra ku wî bi di mala xwe de li ser min kirî maztir bû.Gava ku civat li darket ji, êdî min dît ku wa gelek mirovên ku mazin û yên ku piştre min fahmkir ku dengbêjin ji wa hatin.Gava ku civat li darket, êdî piştre mirovên ku hatina civateketina nav nîqaşan de.Gava ku ketina nav nîqaşan de, êdî min dît ku mirovên zane wa tînina ser ziman.Gotinên wan gotinên bi zanebûn. Têgihiştineke wan ya mazin û kur hebû.Gava ku diaxivin û ku diaxivin peyvên ku di anîna ser ziman de gelek wate di serê mirovan de didana çêkirin.Ne xasim veca gava ku dengbêjan bi wê dengê xwe yê xweş

bidest gotine kirin, ez bënime ser ziman.Divêt ku mîre min bawer bikê ku wan mirovan di nav gotinên xwe yê ku weke helbestan ku tanîna ser ziman de hizreka ku mazin û kur tanîna ser ziman.

Piştire ku wan mirovan gotinên xwe anîna ser ziman, êdî piştire Mîr Sekvan di nav waqas mirovan de gotin kira destê xwe de û êdî bidest axiftinê kir.Gava ku bidest axiftinê kir, êdî bahsa me kir.Gava ku wî bahsa kir, êdî piştire min dît ku wa bala wan mirovên ku li wir bûn hemûkan hata ser me di wê heyeme de.Mîr Sekvan Hinekî xweş û mazin û bi rêz bahsa me kir.De ne, dibêjin, 'care ti bahsa qancîya xwe nekê, bila mirovên ku dîtin bila bahsa wê bikim. Lê gava ku li nig mirov ji bahsa mirov bikin, êdî mirov her çend ku ser bilind ji dibê avçend ji mirov hinekî fihet ji dikê.Ev gotin raste ku dibêjin ku li nig qancan û mêran bahsa qancî û mêrenîya wan nekê.Gava ku tê bahsa wan kir, êdî tê wan bikê fihetîyê de.Ev gotin raste.

Mîr Sekvan gava ku axivi, êdî gelekî dirêj û berfireh bahsa me kir.Piştire ku wî gotina xwe xilas kir,êdî piştire bala mirovên hemûkan hata ser me û li me meyîzandin.Weke ku bêjine me ka win ji sê çar gotinan bënine ser ziman li me meyîzandin.Min ev yeka di wê kêlîkê de baş û qanc fahmkir.Piştire ku herweha min bala mirovan li ser me dît, êdî min mafê xaberdane hilda min di nav mirovên mazin de xaber da.Gava ku min xaberda ji, êdî min ji herême me û rastîya me xaber da.Min bahsa Şengala xweş kir.Min bahsa Şengale geş kir.Gava ku ez axivim ji êdî mirovên ku li dora min ji bi bal heya xwe didana min û li min dihisandin.Her gava ku weke demeke ez di nav wan de axivim,êdî piştire mirovên ku dengbêj bûn bi zargotinên ji dore herême botanê wanderan ketine derketine pêş û bidest gotinê kirin.Dengê wan ji min re gelekî û gelekî xweş hat.Her weha ez karim bêjim ku hinekan qasîde digotin û hinekan destanên mazin yên weke destana *Rûstemê Zal* bi zimanekî ku bihelbestvanî gotin.Gava ku digotin ji mirov karê bêje ku bi dengên xwe re dile mirov dihalandin.Kûl ku di dile mirov de hebûn di wê heyeme de caraka dî şîn dibûn û xwe di dina derve di wê heyeme de.Lê ezê tişteki dî ku mîre min ji zane ezê jê re bêjim.Ew ji di derbare helbestvanên de ya.Mîre min ji zane ku li nig mala mîr çend dengbejên ku dengên wan xweş ên hene li nig wan û bi wê dengê xwe yê xweş ténina ser ziman.Weke van dengbêjan ku nahaka li ber me sekinina(Wan dengbêjên ku di wê heyeme de li nig mîr rûniştibûn bi têlîya xwe wan dide nîşandin) û ku çawa jiyane bi zimanekî ku bi helbestî ténina ser ziman, ketibûbûna dewre de û bidest gotinê kiribûn.Dengbêjan di wê heyeme de

gava ku bideſt gotinê kirin êdî avêtina ser Mîr Sekvan ji.Di gotinên xwe de bahsa mêrenîya wî kirin û bahsa bav û kalkê wî ji kirin di gotnên xwe de.Di gotinê de di wê heyeme de zanîbûn ji ku ji ber xwe hema di wê kêlîkê de çêbikin.Dengê wan xweş bû û dile mirov di kirin ku bikê nalîn.Wan mirovan ji dil digot.Gava ku ji dil gotin bê gotin, êdî li dilên ji bandûra wê mazzir e.

Her weha haya demeke dirêj em li hevdu rûniştin û em axivin û dengbêjan ji me re got û sûxrvanan ji ji me re sûxratî kir.Eleqeyeka mazin şanî me dan.

Lî berî ku bibê êvar hê hingê ez û Mîr Sekvan hinekî li hundirê mala wî gerehe bûn.Li tihêle mala xwe, wî weke gûlistanaka ku xweş dabû çêkirin.Di wê gûlistanê de çî xwestibana hatibû çandin.Hinek dêlîyên tîrh hatibûna çandîn ku mirov guneh dikir ku li wan meyîzenê, hingê xweşik bûn û bi wan ve tîrh derketibû.Em bi hev re hineki li bin wan dêlîyan ji gerehen. Hinekî mirovên ku bi me re bûn di wê heyeme de her yekê destê xwe avêtina asimakî û qut kirin û ji me re anîn ku em hinekî li binê ji wan bixwûn.Piştî ku anîbûn, êdî her yekê ji me ji me libin ji wan asiman xweribûn.Lê zêde ji ne xweribûn.De ne, gava ku mirov tîrh hema wilo dicihde qut bikê û dicihde bixwe, êdî hineki êşe dikê zike(ûre) mirov de.Gava ku mirov qut kir,êdî divêt ku hinek bimenê û piştire divêt bê xwerin.Piştî ku herweha em hinekî li nav baxce gerîyan, êdî piştire em hinekî dî ji bi wir de çûn û me li hevîrdore ji xwe re myîzend.Gava ku em di gerehen bi me re hinek mirovên dîn ji hebûn.Wan ji ji bo ku me bi tenê nehêlin bi me re bûn.Piştire ku em hinekî li derve bihevre gerehebûn,êdî piştire me berê xwe dabû hundurû. Lê gava ku me berê xwe dabû hundurû û em dihatin, êdî em hem ji xwe re diaxivîn û hem ji dimeşîn ku werina malê. Piştire ne bi demeke dirêj re, êdî em gahana mala.Gava ku em gahana malê, êdî me kir ku em berê xwe bidina mezele rûniştine.Lê di wê heyeme ku em ketina hundurû û em hinekî di hundurû de meşîn, êdî piştire li hundurû çavên min bi mezelekê ket û piştire ew mezal ji aqle min derneket.Ew mezal weke mezele xwendine hatibû rayîxistin.Têde cihê ku mirov lê rûnihê û bixwenê ji hebû.Çavên min bi wan ketibû.Lê gava ku em ketibûna hûndir de, êdî ji ber ku em rastûrast hatibûna mezele rûniştinê, êdî em ne çûbûbûna wir di wê heyeme de.Lê ewder di aqle min de mabû.Hişê min di wê heyeme ku ez di nav civate de ji li wir bû.Gava ku em di ber wir ve buhurtibûn, êdî min avira xwe biribû ser wir.Gava ku min avira xwe biribû ser wir, weke ku Mîr Sekvan farq kiribû ku min avira xwe biribû ser wir.Lê ne wî tişteke gotibû û ne ji min tişteke

gotibû. Lê hişê min ji di we heyeme de li wir bu. Di nav civate de weke ku du sê cara wî bala xwe dabû min ku ez bi hizirîm. Lê dise tiştek ji deve wî derneketibû. Ew ji di cihê xwe de mabû bêdeng.

Lê piştî ku civate me bû dereng û hêdî hêdî bi ber ji hevdû bi belavbûne ve diçû, êdî piştî min kir ku ez ji wi bi pirsim. Lê min xwe girt. Piştî mirovên ku wê çûbana malê hêdî hêdî rabûn û çûne mala xwe di wê heyeme de. Di demeke kin de mirovên ku wê çûbana malê, êdî weke ku hemû çûbûbûna malê ji wir. Lê hişê min li ser wê mezele bû. Ku min ne pirsîbana bawer bika mîre min, minê wê şevê xaw ne girtibana. Piştî, ku dem dereng ji bû, êdî min di serê xwe de xwe amede kir û jê pirsî ku ew mezêl mezela çibû. Gava ku min herweha weke ku pirsî, êdî min dît ku wa Mîr Sevkvan ji weke ku hinekî di berxwe de beşişî û piştî gote min ku nahaka ne wastehe bê û ti bive em herine wir. Min gotiyê de ne ez ne wastehî me û min got bila. Êdî piştî em ji cihê xwe rabûna ser xwe û em çûne wê mezele. Gava ku em çûn, êdî hinek mirovên ku li nig me mabûn ji bi me re hatin. Gava ku em çûne mezele û min mezêl dît, êdî min dît ku wa ewder mezeleke pirtûkan ne. Mezeleke ku mazin bû û ku weke pirtûkxaneyekê bi kar dihata anîn. Gava ku em ketibûna de mîre min, ti bêja hezar û ezê bêjim du hezar û bêhtir ji pirtûk tede hebûn. Her hêtekî wê mezêlê ez karim bêjim ku wilqas pirtûk lê hebûn. Gava ku min her weha dît, êdî ez hinekî hizirîm mîre min. Ji ber ku gelekî û gelekî di serê min de cih girt. Aqlê min gelekî û gelekî çû ser wir. Ku min pirtûkxaneya Mîr Zangî ne dîtibana, êdî minê gotibana ew pirtûkxana ji pirtûkxana Mîr Zengî maztir e. Lê min ya wî dîtibû. Piştî di wê heyeme de ku ez hinekî li wir li ser lingên xwe sekinîm û hinekî ji xwe re hizirîm, êdî piştî min di serê xwe de ji xwe re got ku Mîr Sekvan mirovekî ku zane ya. Mirovekî ku zanistvana. Ew gava ku min li Mala Mîr Xalis dîtibû, êdî min tê derxistibû ku mirovekî ku hij xwe kirîya. Guhdayîna wî ya bi zanebûn hebû. Min ew kifş kir. Gava ku ez hatibûbûmû mala wî, êdî min ev yeka di cih de dîtibû. Êz bûbû bûma sahîde wê yekê di wê heyeme de.

Piştî ku em weke qadereke li wir man, êdî piştî em ji wir derketin û çûn ku herine ser cihê xwe û hinekî ji xwe re razihin. Êdî dem ji gelekî dereng bû bû. Lê piştî ku em ji wir derketibûn êdî hejî hiş û aqlê min li wir bû. Aqlê min li wir mabû.

Wê rojê her weha me roja xwe derbas kir. Piştî ku bû roja dî, êdî piştî em weke her care hê zû ji xawa xwe rabûn. Piştî ku em ji male Mîr Xalis ketibûne rê de û hatibûna wir, êdî piştî rîya me ji zêde ne ma

bû.Lê ji ber ku Mîr Sekvan isrer kiribû, êdî me ji ew ne şikendibû û em rojke li wir ji mabûbûn.Di wê dema ku em li wir mabûn de ji, êdî me biqasî ku hevîrdor nas kiribû wilqasî ji me miroven nû nas kiribûn.Gava ku em li mala Mîr Xalis ji mabûn, me gelek mirov naskiribûn û gava ku em li male Mîr Sekvan ji mabûn bi vî awayî me gelek mirov nas kiribûn.Lê gava ku em li male Mîr Sekvan mabûn, êdî her weha tiştên ku min li male wî dîtibûn ji bala min zêde kişandbû.Weke wê mezele pirtûkan.Weke pirtûkxaneyê wî.Min piştê di dile xwe de ji xwe re got ku ez nahaka ne di nav mirovna bêaqil de me.Ez nav mirovne bîaqil de me.Ya rastî, ev yekê pir rast bû.Weke dema ku em li mala Mîr Xalis mabûn li mala Mîr Sekvan ji dema ku me civat li dar xistibû, êdî gelek mirovên zane li me bûbû bûna kom û ji me re û bi me re axivîbûn.Zanebûn dewlemendîya herîmazin e.Ez di wê heyeme de di nav wê dewlemendîye de bûm.Herweha min xwe hîs dikir û her ku min xwe weha hîs dikir ji, dile min gelekî û gelekî xweş dibû.Bêhne min derdiket û fireh dibû.

Piştê ku me rojke xwe li wir ji buhurand,êdî piştê me li wir bi sibehe re taştê ya xwe kir û amedekarîya xwe kir û kir ku bi rê bikevin.Mîr sekvan kir ku bêjê me hinekî dî ji bi mênin.Lê min got ku nas û min got ku divêt ku em herin.Lê gote min carake dî di demeke dî de tê were cara dî nig min û male min.Min ji vê yekê ne got ne û min weke ku soze xwe da jê re kir û piştê em bi rê ketin.Piştê ku me ji Mîr Sekvan xatir xwest û bi rê ketin,êdî piştê Mîr Sekvan hinek mirovên ku re baş nasdikin ji ji bo ku em di rê de ne mênin da ku em zû bigihin dana pêşîye me û em bi rê ketin.Di rê de mîre min, gereke xweş ji her weha me kir.Me hevîrdor ji naskir û me mirovên nû ji naskirin.Me mirovên zane ji naskirin.

Haya ku em gahana vir her weha me rêvanîyeka mazin buhurand.Lê ez karim bêjim her dera ku em lê man û me lê şev buhurand ji, me qadr û qiymetekî ku mazin dît.Ji me re eleqeyeka mazin dana nîşandin.Her weha ez karim bêjim rêvanîya me ya ku me haya ku em werine Cizire bota bênime ser ziman.Me gelek tişt û cih dît.Her tişt û cihe ku me dît û tiştê ku me hiskir li ser me bandûrak hişt.Me dinye bi çavên serê xwe dît û me buhurand.Me dinyeye ku bi çavên serê xwe dît me mazin dît. ....

.....

Mîr Badê Şengalê herweha ji me re mazin rêvaniye xwe anî ser ziman.Ji me re bahsa gelek tiştên kir.Gava ku ew diaxivî ji me bi heye bala xwe di diyê de.Mîre bota ji bihey bala xwe didiyê de û lê di hisand.Piştê ku ew her weha axivî, êdî mîre bota ji piştî wî re gelekî û

gelekî dirêj axivî û dirêj anî ser ziman.Me di wê heyeme de gelek tişt ji wan fahmkirin.Mîre bota bizane bû.Mirovên ku bizane li dora wî kom bûn.Hertimî ji mirovên ku bi zane li dora wî dibûna kom.Mirovên ku biqadr û qiymet bûn li dora wî dibûna kom.Gava ku tê nahaka li ser rewşa ku nahaka divêt ku me li ser biaxivîn, li ser rewşê Dilşînê ji min pirsî her weha ev rewş û mewş hemûkan ji hatina bîra min.Di wan rewş mewşen de û di dîtin û hiskirinan de di nav me de hertimî pirsgirek bi riyeke aqilmend hatina çareser kirin.Va nahaka va Zava yê min Nûdar ji li nig min e.Ev ji li min di hisenê.Ew ji wir hatîye û nemayek ji Dildar anîye ji terê ku wê werin û wê bixwezin.Lê Mala bavê Xaner ji wê werin.Ku Dilşînê bixwezin.Di vir de ya heri baş û qanc çi ya ku mirov bikê?Min rewşa Mîr Xalis ji terê anî ser ziman.Ew ji her weha rewşeke jiyan dikê.Ew pêşî di bake mirovên mazin û bizane û piştire ji biyara keçike asas digre.Ev ne tişteki ku xalat bû ku wî kir.Tişteki ku rast bû ku wî kir.Gava ku Mîr Xalis ev yeka di wê heyeme de ne kiribana, êdî wê heya ku pirsgirekeke mazin derketibana di beyne wan û mala wî de.Ji xaynî wê yekê ji ew û Mîr Sekvan hevalbendekî ku gelekî û gelekî ji hevdû re baş û qanc bûn.Gava ku her weha riyeke aqildane ne dîtibana, wî çaxî wê beyne wan ji xirabû bana.Her weha riye ku wî dît hemû alîyan ji erê kir.Hemû alîyan ji jê re negot ne û pejirend. Piştire li ser wê rê yê meşîn.Piştire ji li ser wê rê yê li hevdû kirin.Li hevdû kirin, ku di rê yekê aqilî de bû, êdî encamên wê bas dibin.

Vêce nahaka divêt ku mirov baş û qanc bi hizirê.Divêt ku em riyeke baş û qanc bibînin. Berî nahaka dema ku me dawata Nûdar û Şêrine ji kir, em li hevdû rûniştin û me bi hev re biryar da.Piştire li hevdû hatinake baş çebû.Lê di rewşa Nûdar û Sêrine de her weha rewşek ne bû.Wan hevdû dîtibu û hij hevdû kiribûn.Ti kesekî dî ne bû ji wan re mûskûlne derbixê.Her weha êdî ew gahana mirede xwe di wê heyeme de.

Nahaka va Nûdar ji li vir e.Xaber ji ji Dildar bi xwe re anîye û hatîye.Dildar ji malê ya û mazin e.Li ser gotine wî re gotin ne zor e.Li alîyê dî ve ji bave Xaner ew ji ahlin û ew ji mirovakî ku mazin e.Lê rêze wî jî ji Dildar re heya.Lê divêt ku riyeke mirov bibîne ku hersê alî ji ne mumnun bin.Divêt ku dile yekî ji ji wan ne mene.

Ya rastî ewê ku em mazinên xwe li hevdû bidine hevdû û bila li gor wan û bi gotina wan biryarak were dayîn.Bila biryara ku were dayîn li pêşîye wan bê û bila ew ji gotina xwe li ser bêjin ku raste an ji ne raste.Di li hevdû hatine de rê ya aqildene evaka ya.Biryara ku li pêşîya mazinan hata hildan û dayîn wê herkesek erê bikê.Wê bavê Xaner ji li

ber ne rabê. Wê Dildar ji erê bikê. Gotina mazina di nav me de ti ji zane ku mazin e û bi rêz e. Ti kesek ji nav me li ber wê na rabe. Rêze herkesekî di nav me de li hevberê mazinan heya. Herweha divêt ku mirov bikê.

Bila xaber ji mazinan re here ji bo ku werine vir. Bila civateka mazin were avakirin. Bila rastî çi ya bila ew ji zanibin û bila ew ji hizrê bênine ser ziman. Her weha divêt ku bê kirin. Ya rastî ez vê yekê weha dibînim...

Piştî ku her weha Birko hizra xwe anî bû ser ziman, êdî Mîrzan ji bi bal heya xwe dabûyê de. Lê gelekî û gelekî bi bal hisand bû. Herdûkan ji salên xwe bi hevdû re derbas kiribûn. Bihev re gelek dem buhurand bûn. Bawerîye Mîrzan li Birko mazin hebû. Haya wê kêlikê ji piştî ku Birko ji Cizir bota vegerehe bû malê, êdî pêde Mîrzan bê wî ti biryarên xwe ne dihildan. Her timî bi wî dişewirî. Hizra wi ji dihilda û piştî ku wê biryarak dabana, êdî biryara xwe dide. Birko Mirovekî zane bû. Mirovekî ku bîaqil bû. Bawerîye herkesekî li wî û aqle wî hebû. Gotin ku ji deve wî derdiket, êdî piştî yê dore wî bi çi awayî ji bana ne dihiştin ku bûbana du çar ku bê gotin. Li gotina wî dihisandin û bicih dianîn. Mirov ji ber rewşeke weha divêt ku xwedîye zanebûneke mazin bana. Ew ji wilo bû. Ew ji xwedîyê zanebûneke mazin bû. Dema ku ew li Cizire bota û dixwand ji Mîre bota ji ew kifşkiribû ku bi zane ya. Mirovekî ku bîaqile. Ji ber vê yekê ji hertimî li ser disekinî. Jê re bêbû weke bavekî di wê heyeme de. Ji xwe yê ku ew li wir zewicand bû ji mîre bota bû. Divêt ku mirov ji bîr nekê ku vê yekê caraka dî bêne ser ziman. Ji ber ku rastîyekê têne ser ziman. Gotin ku careke hata ser ziman, êdî rastîyeke têne ser ziman. Di hinek rewşên ku dubara ji were ser ziman, êdî weke qayîmbûneke ji têne ser ziman di hizir de. Her weha bi vê nêzîkatîyê divêt ku em ji ji bîrnekî û caraka dî bêne ser ziman. Nahaka ez weha diaxivim û win ji li min bi bal dihisênin. Hinek pêşîyên me digotin ku *aqil ne biçûkatîye û ne ji ji mazinatîya, aqil di serî de ya*. Ev gotine wan ne xalat e. Lê divêt ku mirov rast fahm bikê vê gotinê. Ev gotin bi mazin bûne re aqil girtine xalat ne bîne. Herweha ku mirov bêne ser ziman, mirov wê rastîyeka mazin ji bêne ser ziman. Rastî divêrde bi mirov re tê ser ziman'.

Mirovên weke Birko li nig Mîrzan bûn û ew ji dihizirî. Piştî ku zava yê Birko ji hatibû wir û agahî ji Dildar jê re anîbû, êdî piştî zêde ji ew dihizirî. Divêt ku ji bihatana hizirandin. Ji ber ku pêdivî bi vê yekê hebû. Rastî bi divêt ku bihatana dîtin. Rastî ji ew bû ku hinekî li wir di wê rewşê de bû. Wan ji rewş zanîbû û dikirin ku riyekê jê re bibînin. Birko hizre xwe anîbû ser ziman. Tiştî ku zanîbû û aqlê wî kişand bû rastûrast

anîbû ser ziman. Dema ku wî anîbû ser ziman ji, Mîrzan ji bi bal lê hisand bû. Kiribû ku hizre wî fahm bikê. Ji ber ku Birko ne mirovekî ku hasanî bû û gotine wî ji mazin bû û ew ji aqil diaxivi. Mîrzan ji û yên li li dore wî ji her weha vê yekê zanibûn. Ji ber vê yekê ji gotinên wî mazin bûn û dicihde bûn. Gotine wî giran bû. Ne tenê Mîrzan Bavê Xaner ji û Dildar ji guhdidana gotina Birko û jê re ne digotin ne. Herweha divêt ku mirov Rastîye Birko bêne ser zimên..

Piştî ku Birko Axivî bû, êdî piştê weke ku wî gotî hata kirin. Mîrzan dicihde xaber ji gelek cihan re şand ku werine mala wî bi mêhvandarî. Mirovên ku xaber ji wan re şand ji, hemûkan mirovên ku mazin û mîr bûn. Hemûkan ji mirovên ku ji mîran bûn. Hemûkan ji mirovên ku ji mala mîren bûn.

Piştî ku Mîrzan xaber şand, êdî piştê ne bi gelekî re gelek mirovên bidest hatine kirin. Lê wê naqlê Mîrzan gelekî û gelekî bi bal tevdigerehe. Berî hingî ji xaber ji waqas mirovên mazin re şandibû û hatibûn ji bo dawata Nîdar û Zelalê. Lê piştê tiştê ku hatibû serê wan, êdî dile hemûkan ji êşand bû. Pêşîka ji dile Mîrzan êşand bû. Ji ber vê yekê ji ne dihişt ku wê naqlê tiştê were serê wan. Mîrjîn ji dibû weke ku birezîyê wî. Dilşînê ji xwe keça wî bû. Ji ber wê yekê ji bi bal tevdigerehe.

Mîrzan piştî ku xaber şand, êdî piştê ne bi gelekî re mirovên ku wê hatibana, êdî hêdî hêdî dihatin. Di çendeke de, êdî hema bêja mirovên ku wê hatibana hemûkan hatibûn. Mîr Dildar ji piştê bi gelek sûwarên li dore xwe re tê. Piştê gava ku hatin, êdî piştê civata xwe mazin ava dikin. Lê pêşîka divêt ku xwerine malê ku lê bê bihata xwerin. Ev yeka ji girîng bû û weke kevneşopîyeke bû. Divêt ku ew kevneşopî bin pê ne hatana kirin. Piştî ku hemûkan tene nig hevdû û li hevdû dicivin û xwerinê ji bi hev re dixwûn, êdî piştê dikin ku ka wê li ser çi axiviban êdî bidest axiftinê dikin.

Civata mazinan girînge. Gotinên ku tede dihatina gotinê û yên wê werine gotin di aqilan de diman. Zû bi zû ne dihatina ji bîr kirin. Biryarên ku di wanderan de ji dihatina girtin girîng bûn û bicih dihatin. Biryarên ku civatan de dihatina girtin ji ber ku yên di nav civatên mazin ê mîran de bûn, êdî biryarê bi hêz bûn. Li hevberê wan biryaran sekinandin çenedibû. Wekî dî ji ku pîrsgirekek ji derketibana pêşîka ew pîrsgirek di civate de dihat ser ziman û ku di civate de çi çareserî jê re bihata dîtin, êdî bicih dihat û ti kesekî ji li ber wê ne dirabû. Ji ber ku mazin li piştê bûn û mîr ji li piştê bûn. Piştî ku biryar hata girtin, êdî ku pîrsgirek li ser

nîqaşkirin ji di hata birrîn.Piştire nîqaş ne dihatina kirin.Ji ber ku mazinan û mîran di nav xwe de ew nîqaş kirina û bidawî kirina û biryar girtine.

Nahaka vêce wê li mala Mîrzan ji ji bi Dilşînê û Mîrjîn ji her weha biryarak bihata girtin. Biryara ku bihata girtin ji, êdî wê rêze hemû kesekan ji jê re hebana.Ev yeka girîng bû.Lê di wê rewşê de wê pirs ji Dilşînê ji bihata pirsîn.Divêt ku wê ji bersivên xwe li gor dile xwe bidana.Ev yeka ji girîng bû.Gava ku wê gotinên xwe li gor dile xwe gotin, êdî piştire wê li gor wan gotinan nîqaşak bihata kirin û piştire wê biryarak bihatana girtin.Piştire wê ew biryar ji alîyê yekî ku gotina wî birêz bû ve bihata gotin li derve.Her weha êdî wê herkesek ew biryar ji bi şopand bana.Mirovên mazin yên ku mîr bûn û mazin bûn ji yên ku li wir bûn ji, êdî weke ku ji wê biryare bi berpîrsîyar bûn.Wê wan ji ji bo ku bicih bihatana tiştê ku ketibana ser milên wan de wê bicih bianîyanan.Herweha berpîrsîyareke wan ji hebû.Piştire ku hinekî li hevberê wê biryara ku di nav we civata mazin de hatî girtin rabûbana wê bihevî ew mirovên mazin yên ku li wir bûn, wê li hevberê wî sekinî ban.Her weha êdî wê li ser wê yekê de aşitîya navxwayî hatibana parastin.Wê ne hiştiban ku xirabûnek çêbû bana.Gava ku yekî xirabûnek kiribana, piştî wê biryarê li wê biryarê, êdî wê ew mirovên ku li wir bûn wê li ber wî sekinîban.Ku ew bave keçikê an ji kurik ji bana.Her weha mirovên ku dihatina wir û di wê civate de dirûniştin, berpîrsîyereke mazin ji dihildana ser xwe di wê heyeme de.Ev yeka ji ji bo ku tiştê baş çêbû bana girîng bû.Gava ku li wir biryar herweha hata dayîn, êdî piştire wê çî pêdivin hebana wê bicih hatibana û wê bidest dawata wan kiribana.Ew mirovên ku li bana wê li dawat ji maban û wê dîyarîyên xwe ji radest kirîban û piştire wê çûbanan.Her weha ev yekê ji girîng bû.Mirovakî ku mazin bû û mîr bû ku ev yeka ne kirîbana wê gotin ji xwe re anîbana.Divêt ku herweha rê ne dabana gotinan ku werine ser wî di wê heyeme de.Ti kesekî di wê heyeme de û di rewşên wilo de ne dixwest gotin jê re û ji bo wî werine gotin.Gotinên ku di wê rewşê de ji bo wan bihatana gotin, êdî wan çî ji kiribana wê ne hatibana ji bîr kirin.Wê hertimî di aqîlan de mabana.Ji ber vê yekê ji li mazinbana xwe xwedî derketin ji di rewşên weha de derdikete hole ji bo mirovên weha mazin.Rewşên weha rêzek ji ji wan re dianî.Ew bêhtir di nav xalkê de bigotin dikir.Piştî ku bi baş dihatina ser ziman, êdî piştire herweha nave wan derdiket.

Piştire ku herweha xaber diçê ji mirovên mazin re û ku ew ji tenê wir û piştire ku li hevdû dirûnihin û piştire ji ku xwerine xwe ji dixwûn û êdî

piştire civata xwe li dardixin û piştire axiftinê dikin.Li ser rewşê diaxivin.Lê berî ku biaxivin, êdî pêşîke Mîrzan ji wan hinek di peyîvê û bahsa rewşê dikê.Rewşê ji wan re baş û qanc tenê ser ziman.Mîrzan biaxiftinên xwe re dikê hemûk ji wê rewşê fahm bikin.Ne, ji xwe, divêt ku wilo bana.Ma ku wan fahm ne kiribana û têgihiştina wan çênebû bana, wê çawa hizre xwe anîban ser ziman.Herweha ev yeka ji girîng bû.Ji ber vê yekê ji divîbû ku baş û qanc wan ji rewş fahm kiribana.Ji bo fahm kirina ji, divet ku bihatana gotin û wan ji baş û qanc bihisanda.

Mîrzan gava ku diaxivê, êdî yên ku li wir ên ji bi bal heya didine gotinên wî û lê dihisênin. Piştire gava ku Mîrzan gotina xwe bidawî dikê, êdî hema bêja di serê mirovên ku li wir bûn de wêneyek ji rewşê di wê kêlikê de avabû bû.Hemûken ji êdî dibina xwediyê têgihiştineke.Êdî karibûn ku hizre xwe bianîyan ser ziman.

Gava ku Mîrzan diaxivî Dildar ji li wir bû.Dildar piştî ku Şêrînê û yên ku bi pêre bûn di gihine wir, êdî piştire ew ji bi rê dikevin û têne wir.Gava ku ew ji hatibûn, êdî hatina wan deng vede bû.Mirovên hevîrdore gelean his(bihîst) kiribû.Dildar ji li wir di nav civate de bû û li dora wî ji gelek mirovên ku zane bûn rûniştibû.Birko ji li nêzîkî wî rûniştibû.Birko mirovekî ku bizane bû û yê ku li ser rewşê ji herî zêde xwedî têgihiştin bû.Lê haya wê kêlikê ji ti gotin hê di nav civate de ji deve wî derneketibû.Ew ji wê axivî bana.Ji ber ku mirovekî ku wilo bê ne axivibana çênedibû.Heya hemû kesî li ser wî bû.Haya Dildar ji li wir wî bû.Dildar ji car bi car di wê heyeme ku Mîrzan di peyîvî de, avîrên xwe dibirine ser wî û caraka di divegerandin. Lê haya wî ji li ser wî bû.Ev yeka ji dihata ber çavan.

Di wê dema ku ew diaxivin de, ez ji li wir bûm.Lê ne li berçavan bûm.Min xwe ji berçavan winda kiribû.Min ew hemû di dîtin.Lê wan ez ne di dîtîm.Çawa weke ku di dema ku li nig Şêrînê wan bûm, her weha di wê demê de li wir ji li nig wan bûm.Min karibû ku ketibama dile wan de û biryarek bi wan daban,lê divêt ku wan xwe dabana.Ya herî bihêz ji we ev yeka bana.

Mîrzan gava ku diaxivî Dildar ji di serê xwe de ji wir diçû haya ku diçû dema zaroktîye ku bihevre bûn.Ew biraye mazin bû.Piştire ku mazin bûbûn, êdî piştire li ser hinek gotinan beyne wî û Mîrzan xiradibe.Lê wî ti carî ji ew ji bîrnekir.Ji ber ku ew biraye wî yê mazin bû û gelekî u gelekî hij wî dikir.Di biçûkatîye xwe de ji hij wî dikir.Lê Dildar hinek biaks bû.Gava ku gotinek ji devê wî derketibane, êdî divêt ku wilo weke wî bana.Her weha hinekî rika(anka) wî ji hebû.Mîrzan ji û mirovên

hevîrdore hemûkan ji ev yeka zanîbû. Gava ku Dildar heya xwe dibire ser Mîrzan û ku lê dimeyîzend, êdî bi awayekî ku ji dil lê dimeyîzend. Heya Birko ji diçê ser vê yekê û dibîne ku Dildar çawa li Mîrzan dimeyîzenê. Lê Birko her ku weha kifş dike ji ti tiştê neke di wê heyeme de. Piştî ku heya Birko weha diçê ser wî, êdî Birko ji heya xwe ji ser wan ne birrê û berdewam dikê. Herweha ev rewş heya ku Mîrzan axiftina berdewam dikê. Piştî ku Mîrzan axiftina xwe bidawî dike, êdî piştî bal diçê ser Dildar ku ka wê çi bêjê. Lê gava ku hey weha diçê ser Dildar, êdî Dildar ji vê yekê farq dikê û piştî herweha hinekî diaxivê;

‘Divêt ku ez bêjim ku Mîrzan axiftineke xweş kir. Gotinên wî dile min xweş kir. Wî di gotinên xwe de di dawîye de got ku divêt ku mirov ji keçike bi pirsê. Ew bixwe ji bavê keçikê û xizme min e. Piştî di gotinên xwe de got ku divêt ku mirov ji keçike bi pirsê ku ka ew çi dihizirê. Ev gotin ji ji min re rast hat. Bavê Xaner ji xizme me yê û di nav me de di farqîti nîn e. Ya rastî wî got. Wî di gotinên xwe de her ku ez birê wî ji bim ti farqîti ne xista beyne me de. Wekhev li me nêzîkatî kir. Li hevberê vê yekê ji êdî gotin li me ne keve. Bi civat gotine bêje û ya rastî çi bê bila kifş bikê û dêne hole ji me re. Ya rastî ku biryar dibê ji wê rêze me jê re hebe. Lê ez ji gotineke bi ser gotine Mîrzan ve bikim. Vêce nahaka ne ciwanek li ber me ku em wî bi zewicênin. Dû ciwanên me hena û ême bihev re herdûyan ji zewicênin. Xaner ji û Mîrjîn ji her weha emê bizewicênin’.

Gava ku Dildar herweha axivî, êdî dengên ku ji mirovên ku li civatê bûn ji wan derketin ji her weha li ser xaberdana wî bû û digotin ku wî rast xaberda. Piştî xaberdana Dildar re, êdî gelek mirovên bi hey bala biribû ser Dildar. Gotina Dildar ji wan re xweş hatibû.

Piştî ku her weha Dildar axivî û xaberdana xwe bidawî kir, êdî piştî Bavê Xaner ji di nav civate de li pisti xaberdana Dildar re kir ku mafe xaberdane hilde û biaxivê. Gava ku mirovên li civatê ev yeka kifş kirin, êdî dicihde mafe xaberdane ji wî re berdan û wî ji herweha ji mirovên li civate re xaber da;

‘Dildar mazinê me ya. Nahaka li pêşîya min axivî. Gava ku axivî ji weke mazinatîya xwe mazin û hêja xaberda. Gotinên ku wî gotin ez ji rast dibînê û gotinên ku Mîrzan ji gotin rastin, divêt ku mirov ji keçike bi pirsê’.

Piştî ku Bavê Xaner ji herweha hinekî xaberda, êdî piştî hinek civat bi bédeng bû. Lê piştî yê ku ew bédeng bûn xirakir ji Birko bû. Birko piştî

axiftinên wan re, êdî mafê xaberdane hildabû û herweha li pêşîya civatê ji civate re axivî;

‘Her mirovên ku axivîn ji yên ku divîbana ku bi axivîban. Ewan ji axivîn û gotinên ku weke mazinatîya xwe kirin. Gotinên ku ji wan hevî dihatakirin kirin. Pişt wan gotinên re, êdî civate wê gotina xwe li ser bêjê. Mirovên ku rûniştina ji hemûkan ji yên ku mazinên û mîrin. Bila li gotina wan ji bê hisandin. Bila ew ji rastîye bênine ser ziman. Bila xwe bi gotina xwe tevli gotine bikin’.

Piştê êdî gotin di nav mirovên ku rûniştibûn de zivirî. Her yê ku mafê xaberdane hilda û hizre xwe anî ser ziman û gotine xwe got, gotine xwe bigotine ku gotine Mîrzan raste re bidawî kir. Her weha piştî ku mirovên ku rûniştibûn ku axivîn, êdî piştê cara dawîyê Birko mafê xaberdane hildide û hinekî di axivîyê û piştê çav dikê zava yê xwe ku herê û bi Dilşînê re hevdiştine bikê û hizre wê fêrbibê. Piştê ku her weha Birko çawa ku çav dikê, êdî piştê zava yê wî ji di cihê xwe de ne sekine û dicihde diçê ku herê û hizre wê fêrbibê û were ji civate re bêjê.

Nûdar çawa ku ji nav civate derketibû, êdî bi lezeke re çûbû û xwe gahandibû Dilşînê û Dilşînê ji şûna ku li wir hizre wê hîn bibê ew bixwere anîbû wir. Gava ku ew anî bû, êdî li wir di nav civate de jê hata pirsîn. Lê Dilşînê di wê heyeme de gelekî û gelekî fihet kir û bersive wan nede. Êdî piştê hinek jin hatin ku wê hildin û li wir hizre fêrbibin û ji civate re bêjin. Di wê heyeme de min ji xwe kira sekle jineke de û çûme nig wê. Piştê gava ku em çûne wir û me ew hilda alîyê di yê mezele û em hizre wê hînbûn, êdî piştê em bihevê hatine ber civate û me ji wan re biryara wî anî ser ziman. Me ji wan re got ku dile Dilşînê li ser Mîrjîn heya. Piştê ku me hizre wê ji wan re got, êdî piştê caraka di, êdî min ji nav jinakan xwe winda kir û piştê ku ew derketin ji ez derneketim û min li wan hisand. Ji bo ez biryara wan lê bihisênim min xwe li wir hişt. Piştî ku me hizre Dilşînê ji wan re gotibû êdî piştê wan di nav xwe de bidest axiftina kiribû. Mirovên ku mazin û zane, êdî piştê bidest axiftinê kiribûn. Li ser gotina wê hizren xwe tanîna ser ziman. Wan hizrên xwe tanîna ser ziman. Piştî hizre Dilşînê di nav civate de nîqaşeke mazin destpê kiribû. Dilşînê hizre xwe ji wan re gotibû. Piştî ku Dilşînê hizre gotibû, êdî piştê Mîrzan ji mafê xaberdane hilda bû û hinek gotin ji gotibûn. Gava ku wî gotinên xwe bidawî kiribû, êdî di dawîye de gota civate ‘wê gotina wê hiskir, êdî win ji gotinên xwe yê bizane bêjin ku bila bicih werin’. Piştê ku Mîrzan gotinên xwe xilas kiribûn, êdî piştê Birko de ji mafê xaberdane hilda bû û wî ji çend gotin gotibû. Wî ji di

gotinên xwe de bahsa biryara Dilşînê kiribû û piştire wî ji gotibû ku 'wê gotina xwe got, êdî nahaka ji me re ji weke ku ti gotin ne ma ya. Wê Biryara xwe ji me re gotîye'. Gava ku wî ji wilo got êdî piştire her miroven ku li wir di civate de rûniştî bûn ji mafê xaberdane hildan û êdî bahsa biryara Dilşînê kirin û li ser axivîn. Her yê ku mafê xaberdane hilda ji li ser biryara Dilşînê sekinî û got ku wê ye dile xwe gotîye, divêt ku li gor wê yekê tevbêlêgerin. Di nav civate de çawa ku miroven hemûkan mafê xaberdane hilda bû û axivîbûn, êdî piştire Mîrzan ji weke bavê wê mafê xaberdane di dawîye de mafê caraka dî girtibû û axivîbû. Gava ku axivîbû ji li ser tiştên ku wê li piştî biryara re werine kirin sekinî bû. Gava ku her weha li ser tiştên ku wê bêne kirin sekinî bû hinekî peyîvî bû û piştire gotina xwe bi hebûne dawate re bidawî kiribû.

Piştî ku bavê Dilşînê axivîbû û gotine ku gotibû, êdî piştire Dildar ji piştî wî re mafê xaberdane hilda bû û gotibû ku êdî ji nahaka pêde divêt ku kara dawate bê kirin. Piştire ku wî her weha got êdî piştire kara dawate hatakirin.

Mîrzan û Dildar ji dema ku ji qut bûbûn û êdî ev cara duyemîn bû ku ji bo karakî weha di hatina nig hevdû. Cara pêşî ji bo Şêrînê bû. Wê cara dawîyê ji ji bo Dilşênê bû.

Ji piştî ku Şêrînê hatibû xwestin, êdî bi ser hevdû de diçûn. Ku ne zêde ji bana, bi ser hevdû de çûyîn, divet ku mirov bêje ku hebû. Piştî rewşa Dilşînê û Mîrjîn êdî piştire wê zêdetir ji çûbûban. Ji xwe divêt ku mirov bêje ku di naqabîna dawata Şêrînê û karkirine dawata Dilşînê ji zêde demeke dirêj ji nebû. Piştî ku dawate Şêrînê bûbû ew ji gahabû mirede xwe êdî piştire ji weke qadereke ji xwe Dilşîne li nig wê ji mabû. Piştire de û bave wan ji bi ser hevdû de diçûn û ji hevdû re dîyarî ji dişandin. Her weha rewşeke xweş ji di nav wan de peyde bû bû. Dile wan xweş bû. Herdû alî ji ahlên hevdû bûn. Ji ber wê yekê ji êdî kêfe wan hatibû ku bidest bi ser hevdû û çûne kiribûn. Dawat ji ji wan re dibû sedemeke ku ji bo ku werine nig hevdû. Êdî ku mirov dihata nig hevdû û bihev re danûstand dikir. Êdî piştire wê berberîyên di nava xwe de li paş bihiştiban. Lê ji ber ku ev yeka bê kirin, divêt ku dan û standin were kirin. Dan û standin hizre mirovan bi hev re dide naskirin û fahmkirin. Herweha wan nêzîkî hevdû ji dikê. Nêzîkbûn ji ji bo hebûneka bihev re sarkî ku girîng e.

Ew ji ji nahaka pêde wê wilo nêzîkî hevdû bûban û wê naqabîna wan xweştir bûbana. Wê êdî bi hev re ban. Wê êdî li nig hevdû ban. Ji xwe ku nêzîkatî çêbû bû, êdî mirov karê bêje ku wê bi hev re pêşketin

çebibê. Pêşketin pêvejoyeke ku hertimî pêvejoyan li pêşîye xwe yên nû diafirenê û hertimî bi vî awayî re weke pêvejoyeke nû dimenê. Weke pêvejoyeke pêş ve çûne ji, dimene.

Vêce ji wê kêlîkê de pêde, êdî mirov ji bo alîye Mîrzan û Dildar ji herweha karibûn ku bêjin ku wê pêşketin çebû bana. Wê gelekî û gelekî pêşketin çebû bana. Wê êdî bêhtir bi ser hevdû ve çûban. Wê êdî bêhtir bi hev re dan û standinen xwe maztir kiriban. Herweha Rewşa Dilşînê û Mîrjin ji wan re dibû temenek ji. Wê ew temen ji êdî bi pêş ve çûbana. Wê Dildar ji û Mîrzan ji wê êdî bihev demên xwe di buhurand bana. Wê demên xwe yên ku mabûn wê êdî ne bi ji hevdû bixayd buhurand ban. Her weha ev yeka ne tenê ji bo wan, ji bo Mirovên alîyê wan ji girîng bû. Ji ber ku êdî herweha ji bo wan ji rewşeke nû dest pê dikir. Rewşeke di dest pê dikir.

Piştî ku Mîrzan û piştîre Dildar gotibû, êdî bila kara dawate bê kirin, êdî piştîre çûn û hatineke mazin dicihde dest pê kiribû. Wê dawat bûbana. Dawat şahîyek bû ku di dawîye wê de malek ava dibû. Mirede hinek dilan bicih dihat. Bi dilên ku mirede wan bicih dihat re dile gelek mirovên dîn ji xweş dibû. Mirovên dora wan ji şahîya wan hevpar dikir. Herweha şahîye hinek dilên dibû şahîya hinek dilên ku di wê heyeme de li wir bûn hemûkan ji di wê demê de. Mirov ku dawat herweha şîrove bikê, mirov divêt baş û qanc şîrove bikê. Ji ber ku dawat şahîye dile e. Ew dawat ku di wê heyeme de bûbana, wê ew ji şahîye dile Dilşîne û Mîrjin bûban. Her qîzê dixwest ku dawate bibîne. Her qîzê dixweze ku dawatek jê re bê kirin. Sedeme vê yekê ji şahîyeke di jîyane dil de ya. Sedeme wê yekê di jîyana ciwantîya de ya. Lê bi zêdeyî ji, sedeme wê ji têgihîştine mazinbûneke di saxşiyete de ya.

Piştî ku Mîrzan û Dildar gotibû kara dawate bikin, êdî piştîre bidest karkirine hatibu kirin. Lê gava ku herweha dawat bê kirin ji hinek bilezeke tê kirin. Dezgîren û şeva hine herdû heya ku bi hev re ji bihatana kirin. Piştîre şahî ne hatana qutkirin û dawate bidest pê kiribana. Herweha ev yeka ji hebû. Gava ku bûk ji dereke dur bihatana anîn, êdî li wir ji dawate wan dihata kirin. Di wê heyeme de mahr ji dihata kirin. Piştîre gava ku dihata male zave, êdî li wir ji dawate li dar dihata xistin. Lê ku hatibana xwestin ku wê dawat tenê li male zave bihatana kirin, êdî tenê wê li wir bihatana kirin. Lê wê li male bave bûke ji haya ku ew hatibana birin wê şahî ji li dar bihatana xistin. Lê ku bûk birin, êdî pêde şahîye mala bave bûke bidawî dibê. Gava ku bûk çû êdî pêre gelek xêlîyên ku ji mala zave ji hatibûn diçin. Ji mala bave bûke ji gelek mirovên ku ji wan

re *berbûk* dihata gotin pêre diçûm û li wir tevî şahîye dibûn haya ku dawat bidawî dibû. Gava ku şahî bidawî dibû û bûk li mala xwe hinek dîyarî ji di da wan û ew bi riye mala wan dikir. Her weha axlabe ji hê di sibihê pêşî de berbûkan dîyarîyên xwe distandin û bi rê diketin. Li malê piştê bûkê dîyarîyên ku ji *xazûr* û *xasû* yê xwe re anî bûn ji didana wan. Lê bûkê hinek *tî* yên xwe re ji tanî. Zava ji hinek dîyarîyan amededikê û bi bûke re dide de û bavê bûke dikê. Piştê yên ku ne gahabûn dawate û ji derên dûr ji hatibin êdî ew ji diçine pirozkirine û bi xwe re hinek dîyarîyan ji dibin û didina wan. Dîyarên ku ji bûk û zavê wê werine dîyar kirin dîyarîyên ku pêdivîya wan pê hena. Ji ber ku ew ji nû ve mala xwe ava dikin û divêt ku çî ji bo mala pêdivî pê hebê bê dayîn. Herweha êdî ji wan re yên ku dîyarîyan tînin ji vê yekê di hizirin û ji wan re tînin. Dîyarîya mazin de û bave wan dide wan ji bo mala wan. Ew kare çî bide wan, divêt ku bide wan ji bo ku mala wan bê ava kirin. Herweha piştê ku ew ji wê ji xwe bi kevina tevgere de û wê mala xwe tekûz bikin.

Her weha di rewşa Dilşînê û Mîrjîn de ji ku mirov dihizirê mirov karê bêje ku wê dawataka baş û mazin ji wan re bê kirin. Gelek mirovên ku mazin û mîr bûn hatibûn. Ew ji wê tiştê ku ji destê wan bê wê bidana wan. Di wê demê de mirovên ku li dore Mîrzan û Dildar rûniştî bûn ji hemûkan ji mîr an ji yên ku zanist bûn ku ji mirên ne kêmtir bûn. Mirovên weha ji ku kir ku tiştê bide, divêt ku tiştê ku kir ku bide, divêt ku ne kêmtî yên hevalên wî bîn. Mirovên weha mazin çî dan û çend merdî kirin, ji mazinatîya têt dîtin. Mîrek xoslete wî yê pêşî ewê ku divêt ku merd bê. Divêt di ti rewşê de qasîyê neke. Gava ku qasî kir, êdî ew qasî jê re dibê nav û wê ti carî ji newê ji bîrkirin. Ti mirovên mazin ji nexwezî ku herweha navên wan derkeve. Nexwezî ku herweha bi nav bibin. Ji ber ku ew yeka ti carî ne tiştê ku baş e. Mîre bota yê herî mazine. Bixweze ji, gava ku mirov dihizirê li gor vê yekê mirov karê bêje ku yê herî merd ji ew e. Ev yeka weke kevneşopîyeke li ser lingen bû di nav xalk û mîren de. Biqasî ku qancîyên wan neyên ji bîrkirin, herweha ne qancîyên wan ji neyêne ji bîrkirin. Bi vî awayî re mirov kare bêje ku nave wî derdikeve. Weke ku xalatek bê û bi singê wî ve bê, hertimî li di serê xalke de yê û gava ku ew hata dîtin ji, êdî wê ew yeka wî wê were bi bîrkirin. Bi bîrkirin ji gava ku hata kirin, êdî bigotinên ku li ser wî werine ser ziman re tê mazitirkin.

Mîrzan ji û Dildar ji gava ku diçûna dawatên hevîrdore yên ku ji wan re dawetî dişandin, merdbûneke mazin dikirin. Hertimî ji dest vekirineke

mazin dikirin. Ne dihiştin ku ti mirov li ser wan ti kalmamane bêjin. Rê her weha ji ti kesekî re ji bo gotine ne dihiştin. Dawatên ku di alfyên wan de ji di bûn de ew hertimî bi dîyarîyên xwe re li pêş bûn. Divîbû ku ji ew li pêş ban. Ji ber ku mîr bûn. Ev yeka ji bo wan weke kevneşopîyeke bû. Wan xwestibana ji nikarîbûn ku wê kevneşopîyê xirabikin û li şûn xwe bihêlin. Ev yeka ji kiriban wê navê wan derdiket bana bi bin pê kirina kevneşopîyen. Ev yeka ji ne tiştêkî baş bû. Ti mirov ne dixwest bi vî awayî re navê wî derkeve. Hertimî bi çavên merdîtîyê li wan dihata meyîzendin. Di vê astê de li wan dihata meyîzendin û xoslet ji wan dihata xwestin. Bi vê yekê re divêt ku bi zanebûna xwe re ji ne kêmban û ne qasî ji ban.

Mîrzan ji û Dildar ji her weha mîrne mazin bûn. Mîrên ku di wê heyeme de li civata wan ji bûn, her yekê di cihê xwe de xwedî nav û deng bû. Her weha nave wan ji hebû. Ew ji ji van alfyên ve bêkêmesî dihatina dîtîn. Lê gava ku kêmesîyek li wan bihata dîtîn wê bihata gotin. Kêmesîyeke wan hebana ji wê bihatana zanîn. Qancîyeke wan ji hebana wê bihatana zanîn. Her weha bi her awayî re li pêş û li berçavan bûn. Ne hasanî bu. Ew mirovna ku sereke bûn û divêt ku li gor wê yekê têvbigerehe ban. Xosletên mazinbûne û serekbûne di serê herkesekî de bi wate bûn. Herkesek di nav xalkê de li ser wan xosletan xwedî zanebûn û têgihiştin bûn. Ji ber wê yekê ji gava ku mirovekî ji nav xalkê li yekî weha mazin meyîzendibana, pêşîke zanîbû ku wê li gor çî xosletan wê ew şîrovekiribana û wê jê bi hevî bana. Gava ku li gor wan xosletan di seran de ew mirov ne xwedîyê tevgerike bana û hinek kêmesî di tevgerên wan de bihata kifş kirin, êdî wê bi wan kêmesîyen re bihatan berçavan û ser ziman. Wê êdî hêdî hêdî ew xosletên ku ji bo mîrîtîyê di seran de hebûn, wê hêdî hêdî ji seran ji bo wî winda bûbana. Wî êdî çî kiribana wê xwe ji wan kêmesîyên ku kiribûn xwe xilas ne kiribana. Her weha êdî rewseke nû li bendî wî dibû. Êdî her weha ji rêz ketin ji çêdibû. Rêz di vê rewşê de xwedîye girîngîyeke mazin e. Di serî de ji xwe ji ber ku bi wan kêmesîyen re rêz tê windakirin, êdî her weha rewşek ji wî dest pê dikê.

Piştî Mîrzan û Dildar gotibû ku bila kara dawate bê kirin, êdî kare dawate dest pê kiribû. Di wê demê de di hundirê demeke kin de hema bêja kare dawate gahabû rewşeke ku dawate bê bidest bê kirin.

Piştî ku demek rêve çû û kare dawate bidawî bû, êdî dawate ji bi dest pê dikê. Miroven ku li wir bûn, yên weke pêşeng û mîr ji êdî tevî dawate dibin. Her weha êdî mirov karibû bêje ku dawateke ku mazin û deng tê kirin. Piştî herêmen hevîrdore re ji xaber diçê ji bo ku werine

dawate. Yê ku nêzîkî wêderê bûn ji, êdî zêde ne mênin û têne nav dawate. Dawata Dilşînê ya li mala bave wê 7. rojan berdewam dikê. Piştî ku li wir 7 rojan berdewam dikê, êdî piştî bûk li wir tê xamilandin û piştî tê birin. Gava ku bûk tê birin, êdî piştî li wir li mala bavê wê dawat bidawî dibê. Lê di rastîye de ji dawat bidawî ne bê. Ji ber ku dawat, êdî li mala zave wê mazin dest pê kiribana. Ji xwe gava ku li mala bave Dilşîne dawate dest pê kiribû, êdî dicihde Dildar ji hinek mirov bi rê kiribû ku herin û li male bidest amedekarîyan bikin û xaberê ji mirovên hevîrdore re bişênin. Her weha li wir ji amedekarîyeka mazin tê kirin. Mirovên ku hatibûna mala Mîrzan Dildar ji nehêle ku ji hevdû belavbibin û wan ji gava ku bûke dibin bi xwe re dibê malê. Mîrzan ji piştî ku bûke dibin ew ji bi mirovên ku li dora xwe re diçê nav dawate. Li mala Dildar dawat 40 rojî û 40 şevî berdewam dikê. Dawateke mazin tê kirin. Ji xaynî wan mirovên pêşeng û mîr, yê ku hatibûna mala Mîrzan û piştî Dildar ji ew bi xwe re biribûna malê ji bo dawate, gelek mirovên weha pêşeng û mîr û zane ji hatibûn. Dildar dawateke li haft diyanan jê were axiftin kiribû ji Dilşînê û Mîrjîn re.

Dawat piştî ku her weha çêdibe û xweş dibê û piştî bi wî awayî re ji bixweşî bi dawî dibe, êdî piştî her mirovên ku hatibûna dawate, Dildar wan bi gelek diyarîyan re dişênê malê. Kêfe wan xweş dikê. Dile wan xweş dikê. Yê hatibûn û piştî ku vegerehebûn ji, dile wan xweş vegerehe bûn. Dile Dilşîne ji û dile Mîrjîn ji xweş bû. Ew ji gahabûna hevdû. Êdî ew ji xwedî mal bûn û xwedî hebûn bûn.

Rewşa Dilşînê û Mîrjîn, piştî dawate, gelekî û gelekî xweş bû. Piştî dawate re, êdî heya herdûkan tenê çûbû ser hevdû. Heya wan ji dinye ne mabû ku ka çi di dinye de di qawimî. Xaner ji piştî ku Dilşînê zewicî bû, êdî piştî mabû sekinî hineki bi bêdeng. Lê wî ew ji bîr nekiribû. Hê ji ew di dile wî de bû. Li ser wê dihizirî. Demeke dirêj ji weha di ser rewşê ve diçê. Êdî herkesek di hizirê ku herkesekî rewş erê kirîya. Lê wilo di hata xuyakirin ku Xaner rewş erê nekiribû. Wî di serê xwe de gelek tişt dibirin û dianin. Lê di wê heyeme de wî çi di serê xwe de dibir û dianî ji ti keseki nizanîbû. Heya ti kesekî ji jê nebû. Tenê ye wî di serê wî de bû. Ew di serê xwe de dihizirî. Gelek caran ji bi kêlîken ji di cihê xwe de bi bêdeng dima.

Bavê wî ji car bi car diber wî ve diavêt ku wî de axiftin, pisti ku Dilşînê re kê di serê wî de heya. Lê wî tiştek ne dide derve di wê heyeme de. Tenê gava ku bavê wî wilo di ber wî ve di avêt ji yan bi bêdeng dima û yan ji digotîyê de bêhne fireh...

Lê bêhne fireh haya kengî? Mirovekî ku herweha gaha dema xwe ye zawace, êdî divêt ku bihatana zewicandin. Her weha hiştin di nav xalkê de ji rast ne dihata dîtîn. Bavê wî ji vê yekê zanî bû û ew ji di têgihiştine vê yekê de bû. Her ku di têgihiştine wê yekê de ji bû, lê dise bi bédeng dima. Di wê rewşê de bi bédeng mayîn ji mirov dikira hizaranda. Ma gelo çî di serê wî de hebû ku her cara ku bavê wî li nig wî bahsa zawece dikir, yan bi bédeng dima yan ji digot ku bi bêhne fireh. Gava ku wî wilo li ber bavê xwe digot, êdî bavê wî ji bi bédeng dima. Li ser wî dihizirî. Wan carên pêşî ku wî her weha gotibû û wî gotibû ku bêhne fireh, êdî bavê wî jê pirsî ku çî bêhne fireh. Lê wî tiştê ne gotibû. Ew yeka ji ne rast bû. Gava ku bave mirov tiştê gotibana mirov û yan ji jê mirov pirsî bana, divêt ku mirov ew bêbersiv ne hiştibana. Herweha ev yeka weke kevneşopîyeke bû. Gava ku hatibana hiştin, êdî rast ne dihata dîtîn û yên ku weha dikirin ji *nearz* dihatina dîtîn. Bê rêz û hûrmet dihatina dîtîn. Lê Xaner di wê heyeme de ji xwe weke ku wan kevneşopîyên ne di hişê wî de bûn têvdigerehe li hole û bersivên baş ji ne di dana bavê xwe di wê heyeme de. Bavê wî ji ji ber ku hij kurê xwe dikir û ne dixwest ku dile wî bişikêhe, êdî deyne dikir. Ti gotin li ber wî ne digot. Ew bixwe ji wî maztir ji bû. Lê belê weke ku li gotina wî bihisêne dima sekinî di cihê xwe de. Gotin ku baş bê çî ji biçûka û çî ji ji mazina. Lê di wê rewşê de divêt ku Xaner li bave xwe bihisanda. Ji bo ti kalmaman ne hatibana wî û ne ji hatibana bave wî di wê heyeme de. Ji ber ku ew bixwe ji mazin bû û di sala xwe ya zawece de bû.

Bavê ji piştî ku çend cara weha jê re gotin gotibû, êdî piştê ew ji mabû sekinî di cihê xwe de. Ew mabû sekinî ku ka ew tiştêkî ji wî re bêne ser ziman. Maden ku, wî ji wî pirsîbû û wî bersiveke têr ne dabû, êdî divêt ku wî bixwe nêzîkatîyeke yan hê baştir yan ji gotineke qanctir bigotana. Ev yeka her weha êdî di kete ser milê wî de. Lê ew ji bi bédeng bû. Ti dengvadan ji wî ne dikir.

Her weha êdî ku piştê demek têve diçê, êdî piştê bave wî û hinek ahlên wan ji ji wê rewşê nexweşîya xwe li ba wî ténine ser ziman. Gava ku nexweşîye xwe li ber ténine ser zimên, êdî ew ji ji bo ku di rewşa xwe de xwe bi paraze dibêje wan, win çawa bikin ez li ber wê me. Her weha gotineke baş li ber bave xwe û ahlên xwe bi kare tenê. Ew ji li wê gotina wî dimeyîzênin û dibêjin ku ew digotine me de ya. Mirovekî ku her weha wê gotine bêjê, êdî baş ji tê dîtîn. Digotine mazinên xwe de tê dîtîn. Êdî jê ti xirabî an ji ti fêhlan hêvî nekin. Ji ber ku ew di hizirin ku mirovekî ku gotineke weha got, êdî ne mumkune ku fêhleke di serê xwe de bihizirê li

hevberê hineken.Fêhl, bêjeyeka ku di hundire xwe de du wate diparast bû.Wate pêşî tiştina di serê xwe de hizirandinê têne ser ziman.Wate duyemîn ji di hundirê xwe de hinekî biazîlî ji bo hineken tiştne ne baş hizirandine têne ser ziman.Gava ku hata hizirandin ku yek fêhlen nekê, êdî tê hizirkirin ku wê ti derf û dolaban ji neke.Her weha ev wate wê ji heya.

Lê Xaner di hizirî di serê xwe de di wê heyeme de?Ew pirs bêbersiv bû di wê demê de.Lê ne bê hizir bû di serê xwe de.Hinek tiştên di serê wî de hebûn.Lê ne dihata têgihîştin ku ka çî di serê wî de heya.Bavê wî ji kiribû ku fêrbibê ku ka çî di serê wî de heya.Lê wî tiştêk ji bavê xwe re ne anîbû ser ziman.Ji ber vê yekê ji bavê wî ji tiştêkî ku zanîbû di derbarê wî de di serê wî de ne bû.Tiştêkî nizanîbû.Ma wê çî hizir hiziribana?Lê rewşa kurê xwe ji rast ne di dît.Lê jê re tiştêk ji ne digot.Wî kurê xwe bidelalî mazin kiribû.Ji ti xwestekên wî re ne gotibû ne.Wî ji her weha xwe serdest dîtibû.Çî gotibana bave xwe digot.Ji gotine xwe kêm ne dikir.Lê rojekê ti kesekî ne dît ku wî li arza kurê xwe xist.Ne ji ti kesekî hiskir ku wî li arza kurê xwe xistîya.Ji ber vê yekê ji di wê rewşê de xalk dihizirî ku ka wê gava pêşî ji kê hatibana.Wê pêşî ji kur hatibana ku li ber bave birêz gotibana, ka yabo min bizewicêne yan ji wê bavê wî gotibana were kurê min ezê tê bizewicênim.Bala mirovên ku wan nasdikir û yên ahlên wan ji bûn li ser wan bû.Kurê ku ji alîyê bave xwe ve bi serê xwe ve were mazin kirin carna di şaxsiyete de xwe di dewsa bavê xwe de ji dibîne.Kiresê şaxsiyeta bave xwe li xwe dikê û bi mirovan re di peyîvê.Gotinên ji her weha ji yên bavê wî ne cudetirin.Ji ber ku bi bavê xwe re û bi serê xwe re mazin bûya û ji ber ku li her dere bi bave xwe re bûya, êdî li kuderê û li kijan cihî wê bavê wî çî gotine bêje û bêne ser ziman ji zane.Kur gava ku vê yekê dikê û xwe di dewsa bavê xwe de dibîne, êdî dibê xwedîyê bawerîya şaxsî ya bavê xwe ji.Bi vê yekê ji, êdî çî bikê wê bikê. Xaner ji xwedîyê hinek xosletên weha bû di nav xalkê de.Ji ber vê yekê ji ji ber ku bavê wî hije dikir, êdî li gelek cihên ji gotine xwe bi ser ye bavê wî dike.Vê yekê ji bandûraka mazin lê dikir.Vê yekê dikir ku ew di gelek cihan de xwe li ser bave xwe re bibîne ji.Mirovekî ku her weha mazin bû, êdî piştêre ku mazin bû, êdî ku bavê wî çî bêjîyê de ji wê ji ya wî ne maztir bê. Wê ya wî ji ya bavê wî maztir bê.Ji ber ku kur di şaxsiyete mazin de xwe li dewsa bavê xwe dît, êdî piştêre ji çî bikê li gor wî divîbû ku bave wî ji ew kirinên wî rast û pak dîtibana.Tenê dîtîni ji divirde ne bes bû.Ji wê zêdetir ji divîbû ku bianîyana ser ziman ji. Gava ku anîbana ser ziman divîbû kurê wî his ji kiribana.Evan ji weke

xwestekên piştire yên ku bi vê şaxsiyetê re şîn dibin bûn. Bi Xaner re ji her weha hinek xosletên ku ru didan ji hebûn .Xosletên weha xwe didena derve bi wî re. Bavê wî ji piştire wê li ber van xosletên çi kiribana? Çi kiribana ji, êdî wê fêde ne kiribana. Wê ti başbûn bi xwe re ne anîbana. Lê wê rewşa wî bavê wî ji gelekî û gelekî ji diêşand. Bavê wî ji dihizirî ku tiştê kiribana. Lê ka wê çi kiribana li ser wê yekê ji dihizirî.

Hizre Xaner li Ser Dilşînê bû. Hê wî ew ji bîr ne kiribû. Piştire ku herweha demek têve çû, êdî bave wî ji ev yeka fahm kiribû. Têgihîştineke wî ji çêbû bû ku kurê wî Dilşînê ji bîr ne kirîya. Dilşînê hê di aqlê wî de bû.

Dilşînê êdî jineka ku bi mer bû. Divîbû ku wî ew ji bîr kiribana. Divîbû wî ew ji aqlê xwe derxistibana. Ya rastî ji ew yeka bû. Lê wî ew yeka ne kiribû. Mirov ku jinaka bi mêr di aqle xwe de bihêle, di ti demê de ji rast ne dihata dîtin. Ne ji alîyê malbata yê ku di aqlê xwe de dihişt û ne ji ji alîyê xalkê ve. Her weha Xaner ji li gor vê nêzîkatîyê tiştêkî ku hîç û hîç di ti demê de rast newê dîtin û serê wî û bavê wî ji di nav xalkê de bi tawandin dikir. Vêce ku xalkê ji bi tavahî ev yeka pê hiseha bana, êdî ya xirab ew dibû û wê hinek encamên gelek û gelek xirab derxistibana hole. Ji ber vê yekê ji, divêt ku bavê wî tiştna ne baş bi wî re di serê xwe de hizir dikir, êdî bi tavahî bala xwe didiyê de.

Ji ber wê yekê bû ku divêt ku bave wî fahmdikir, êdî digotîyêde divêt ku em tê bi zewicênin. Lê wî ti bersiv ne dide bavê xwe di wê heyeme de. Wî bavê xwe bêbersiv dihişt. Wê yekê ji bavê wî diêşand.

Bavê wî mirovekî ku ji xwe bibawer bû û di nav xalkê de ji rêzeke mazin jê re hebû. Mirovekî ku heya wî ji dinye yê hebû. Gelek caran ji mirovên ku çûbûn û bi wî şewirîbûn ji hebûn. Her weha qiymetek ji xalke dideyê de. Vêce mirovekî ku herweha bi rêz û kurê wî bi hinek nêzîkatîye xwe re hinek xûfên ne baş di serê xalek de çêbike, wê çawa bê? Ev yeka ji pirseke ku li ser bihatana hizirandin bû. Lê di wê heyeme de ew ne di wê têgihîştine de bû. Lê bavê wî di wê têgihîştinê de bû. Mirovekî ku qiymete xwe zanibû û hizre wî mazin bû. Ji ber ku rêze wî û hûrmete wî ji şaxsiyete wî re heya.

Xaner her weha demeke ku di serê xwe de nîqaşna dikê û bave wî ji hinekî zore lê dike daku wî bizewicênê dibuhurenê. Lê ew di wê demê de weke xwe dikê. Guh nade bavê xwe di wê heyeme de. Bavê wî ji her ku ew guh nadiyêde, êdî ew hinekî bêhtir ji ber ku tirsên ku xûfên weha di serê wî de çêdike, êdî hinekî zora xwe mazitir dikê. Lê belê dise fêde nake û Xaner weke xwe dike. Bavê wî ji ji ber vê serhişkîya wî gelekî û gelekî

aciz dibê. Lê wî heya wê kêlikê tişteki ji kurê xwe re ne gotîyê. Ji ber wê yekê ji di wê heyeme de ji hinekî bi zor dibêje ku tişteki jê re bêjê. Lê bavê wî ji wê rewşê gelekî û gelekî acize. Acizbûneke mazin pêre çêbûya. Li hevberê wê serhişkîya wî ji ti gotinê êdî ne bîne ku bêjê.

Her weha ku demek diçê piştê rojê Xaner li haspe xwe sûwar dibe û hinek mirovên ku jê re weke heval bûn û wî ji niig xwe ew qutnedikirin bi xwe re dibê û diçê. Piştî ku diçê, êdî weke dû rojan ne bavê wî û ne ji ti kesek wan dibîne. Bavê wî xabere disêne gelek deveran re ku wî bibîne. Lê fêde nekê û ti kesek wî ne bîne. Piştê ku dû roj têve diçin, êdî ew bixwe tê malê. Lê gava ku ti male ji weke ku tişteki nebûyî tê malê. Bavê wî ji wê carê li ber wê yekê gelekî û gelekî aciz dibe û ew cara pêşî bû ku denge xwe bi ser yê wî dixê li niig dayîka wî. Xaner li ber wê yekê aciz dibe. Lê tişteki wê naqlê ne bêjê. Bavê wî li ber wê yekê bêhitir aciz dibê. Acizbûne bavê wî ji ber ku ew çûbû ku kuderê û dû rojan li kuderê ma û çî kir ji wî re ne bêjê. Lê Xaner wê carê ji weke xwe kir. Dile bavê xwe eşand. Dîya wî ji li ber wê yekê nexweş bû. Dile wê ji êşehe bû. Wê ji gava ku dîtibû ew cara pêşî ku zileme wê dengê xwe bi ser yê Xaner xist, êdî êşehe bû. Lê wê zilemê xwe di wir de bêmaf ne di dît. Lê her ku bêmaf ne di dît ji, lê dise ji ber ku ew de bû û heya wê kêlikê ji tişteki wilo ne bûbû, êdî li dile wê xistibû. Dile wê êşehe bû. Di wê heyeme de wê ji tenê li nava çavên zileme xwe meyîzend bû. Gava ku li nava çavên wî meyîzend bû, weke ku xwestibû ku gotineke bêjê, lê her ku çî di serê wê de ji bû bi wê re mabû di wê heyeme de. Ya dile xwe wê di wê heyeme de ne gotibû. Piştê her weha ku dise Xaner weke xwe dike û ya xwe dixwenê, êdî hineki nava wî û bavê wî xira dibê. Lê piştî waqasan re ji hejî bave wî dil nehêle ku gotineke ji kurê xwe re bêje. Lê Xaner vê yekê hîç fahm neke û di serê wî de her ku çî heya weke wê dikê. Demêke her weha di nava Xaner û bavê wî û malbata wî de dibuhurê. Piştê hinekî bêdeng bûn çêdibe.

Bêdeng bûn ji di derbarê de ku Xaner hinekî li malê bû û weke ku êdî tişteki ne di hizirî û ne dikir de bû. Demêke her weha di buhurê. Bavê wî ji niig xwe re dibêje ku êdî ew ji rast bû. Êdî wê tişteki ne bê. Her weha wî ye dile xwe tanî ser ziman û hinek bêdengbûna ji Xaner ji vê yekê re dikira sedemekê di serê xwe de ku wê tişteki nebê.

Piştê ku her weha demêke buhurt, êdî piştê ne bi gelekî Xaner bi du hevalên xwe re ji hole winda dibe. Berî hingî ji bi hevdû hevalên xwe re dû rojan winda bû bû. Lê ti kesekî nizanîbû ku ew çûne kuderê. Ku winda dibin, êdî piştê bavê wî ji wê naqlê gelekî û gelekî aciz dibe. Bavê wî

hinek mirovên disêne hevîrdore ku meyzênin ka ma ka ew neyêne dîtin. Mirovên ku bavê wî disenê ji li ti deran rasti wan neyên û di vegehihenê malê. Bavê wî ji mereqe wî zêdetir dibê. Wan demên ku buhurandibûn di serê xwe de dibê û tenê êdî hizir dikê ku Xaner heya ku tiştina ne baş bikê. Lê ka wê çi ne baş kiribana? Bersive vê pirs ne bûn. Lê ku hebana ji dibê ku mirov ji xwe re ne anîbana ser ziman di wê heyeme de.

Xaner û herdû hevalên wî bi hev re çûne herême ku Dilşînê malê wê li wir e. Diçine wir li wê dimeyîzênin. Xaner ka çi di serê wî de heya ji ber wê yekê ji li wir e. Xaner vê carê sê rojan her weha li wir dimenê. Ji male ji winda dimenê.

Piştî sê rojan ku Xaner li wir dimenê piştê Xaner ji dêla(şûna) ku vegerehe malê, ne vegerehe û diçê û xwe şanî dilşînê dide li wir. Dilşînê ji gava ku wî dibîne, êdî gelekî û gelekî di tirsehe û dike di wê heyeme de ji wir bazbide. Lê Xaner jê bazatira û gava ku ew bazdide xwe digihênê wê di cih de. Piştê li cihê wê dide sekinandin. Dilşînê ji gava ku ew wê dide sekinandin biqêrîne dikê ku xwe xilas bikê. Lê nîkare. Jê re zor tê ku xwe di destê wî xilas bikê. Lê gava ku Dilşînê qêrîne dikê, êdî ji dur ve ji hinek mirov ji weke ku hisdikin, lê ji dûr ve his dikin. Gava ku hisdikin ne weke qêrînê hisdikin. Ji ber ku deng ji dûr tê wan di wê heyeme de. Ew ji gava ku deng hisdikin dikin ku ber deng ve herin. Lê gava ku hinekî tîn, êdî ji dûr ve sê çar mirovên li hevdû kom dibînin, êdî ew ji zan dikin ku ew hinek hevalên hevdû ne li nig hevdû sekinîne û di nav xwe de henekan li hevdû dikin. Piştê ku ew hinekî dî ji nêzik dibin, êdî Xaner û hevalên wî ji wan kifşdikin û ji vê yekê Dilşînê firsande dibîne û xwe ji destê wan rizgar dikê. Gava ku ew ji ji nig wan bazdide, êdî piştê mirovên ku hinekî bi ber wan ve hatibûn, êdî wê kifşdikin. Piştê Xaner û hevalên xwe ji dikin ku ji wir bazbidin û herin. Herweha ew ji tînê kifşkirin.

Piştê herweha bi wan mirovan re têgihîştineke çêdike ku Xaner û Dilşînê hevdû dîtina. Gava ku têgihîştineke weha bi wan re çêdibe, êdî piştê ew ji wê têgihîştina xwe bigotin dikin û tînine ser ziman. Gava ku herweha tê ser ziman. Êdî mirov diçin û ji Dilşînê di pirsin ku li nig Xaner çi dikir. Dilşînê tiştêkî ku bêjê nin e. Ji ber ku faqirê heya wê ji tiştêkî ji nîn e. Ma wê çi bejê ji wan re. Gava ku ew jê di pirsin, êdî piştê ew ji bi bêdeng dimenê. Ji ber ku tiştêkî ku bejê nin e di serê wê de. Tenê tiştê ku bûyî dibêjê. Çawa ku di rê ya xwe ve diçû û rastî wî hatibû û wî rê ya wê qut kiribû, rastûrast ew ji wan tîne ser ziman. Lê ew gotinên wê ji hineken re bi bawer neyê û hinek tiştên dî ji dibîne ber dile û bi hinek

çavne xirab dikin û lê meyîzênin. Dilşînê vê yekê di serî de fahmneke. Lê gava ku jê tê pirsîn ku ma ku 'çi kare tê bi Xaner re hebû, êdî ew ji ti bersive ne bîne ku bibîne. Li hevberê wê pirse bi bédeng dimenê. Gava ku ew bi bédeng dimenê, êdî yên ku ew pirs jê kirin ji weke ku her ku çi hizir di serê wan de hebe, li gor wê hizrî, hizre xwe ji bêjin û ji hevîrdore xwe re bêjin ku 'ne me got meyîzenên, bersive wê ji nîn e, ji xwe wê ti bersivên wê we ne bê, ji ber ku ne tişteki baş di kirin, lê dimeyîzendin'. Piştê her weha di demeke kin de navê Dilşînê bi Xaner re derdikeve. Piştê hemû kes ji pê di hisehe. Di wê heyeme de heya wê kêlikê ji hê Mîrjîn ji Dilşînê tişteke ne pirsîya. Ji ber ku ew ji xatûna xwe û ji gotine wê bi bawer e. Ji ber vê yekê ji gerek ne bîne ku jê tişteki bi pirsê. Lê her ku dem têve diçe û gotin ji zêde dibin û gotinên bi êş ji tenê gotin di nav xalk de. Piştê ji ber wan gotinan de û bavê Dilşînê û de û bavê Mîrjîn ji li hevdû kom dibin û hinek mirovên dîn ji yên ku ji malê ne bi wan re kom dibin. Hinekî di nav xwe de nîqaş dikin û dikin ku asle wan gotinan çûya fahmbikin. Piştê ku ew li hevdû kom dibin û hinekî bi hev re nîqaş ji dikin êdî piştê, dikin ku bakina Dilşînê û ji wê hinek pirsan bi pirsîn.

Malbata Dilşînê û malbata Mîrjîn li hevdû dirûnehin û li ser wê rewşê nîqaş dikin. Li ser wê rewşê gelekî ji nîqaseke mazin dikin. Dixwezin ku fahmbikin ku rastî çi ya. Piştî ku Malbatên wan li hevdû dirûnehin û nîqaş dikin, êdî piştê dikina serê xwe de ku bi Dilşîne re ji hinekî bi axivin. Lê berî ku bi wê re biaxivin ji hinekî di nav xwe de diaxivin ku ka wê bi wê re li ser çi axivîn.

Mîrjîn, ji xwe haya wê kêlikê ti gotin ji ne gotibû. Bawerîye wî li xatûna wî hebû. Ji ber wê yekê ji ne dixwest ku bi axivê li ser vê yekê. Lê belê gava ku ew gotinên ku digotin ku Dilşîne bi Xaner re hatîye dîtin ku wî his dikir ji, hinekî zêde ji wî diêşand. Ji ber ku his ji neke carna di rewşa xwe de dima û bi tenê dima. Lê bi tenê mabûn ne dibû. Gotin li ser rûmete xatûna wî dihatana gotin û her gotine li ser rûmete xatûna wî dihatana gotin ji, weke li ser rûmete wî were gotin dihatana pejiyendin. Nêzikatî ji ev yeka bû. Wî nikarîbû vê nêzikatîyê piştê guh bikirina. Divîbû ku hildabana ber çavan. Gotin ku di nav xalkê de hata gotin û ne hata safîkirin, êdî dibe şûrek û mirov dikujê. Piştê ku mirov hejî li ser ne sekinê, êdî mirov kuştinê xirabtir dikê. Her weha divêt ku wî ji fahm kiribana.

Piştê ku dem hinekî buhurî û Malbatên wan ji bihev re axivin ji, êdî piştê yek ji nav xwe şandin ku herin û bakina Dilşînê û ew were û hinek

pirsan jê bikin.Ev yeka girîng bû di wê demê de.Piştre ku yek çû, êdî piştre ne bi gelekî re yê ku çû,êdî bi Dilşînê re vegerehe wir. Gava ku Dilşîne hata wir, êdî piştre Pêşî bave wê Mîrzan mafe xaberdane hilda û gotîyêde,

’Keça min hinek tiştina li ser navê tê dibêjin.Ti ji zane ku em nahaka li ser vê yekê li hevdû civîyana.Vêce ka ma tê çi ji me re bêjê?Di bêjin ku tê bi Xaner re hevdîtin kirîya.Hevdû dîtina ne ayba û ne gunehê.Lê belê weke ku tê gotin bi ne başî ve hevdû dîtina wa tînine ser ziman. Em hinekî di nav xwe de axivîn û me xwest bi terê ji biaxivin.Divêt ku ti ya rastî çi bê ji me re bejê.Ez bave tê me.Dildar ji va li vir e.Ew ji hem ame tê ya û hem weke bavê tê ya û hem ji xazûre tê ya.Vêce ka tê çi ji me re bêjê?Me xwest ku li tê ji bihisênin.Ne ti min nasdikê.Ti zane ku dile min bi tê ve ya û bawerîye min ji li tê heya.Gerek li ser vê yekê tiştek neçê ber dile tê.Lê hinek gotin tîne gotin û ne gotinen başîn û divêt ku em safî bikin.Divêt ku ti safî bikê.Yê ku wê safî bikê û rastîyê bêjê ji tu yî.Berî hingî herkesek zane ku tema Xaner li ser tê hebû.Lê tema tê ji li ser Mîrjîn bû.Lê nahaka ev yeka tê çi wate, divêt ku ti ji me re bêjê û bêne ser ziman.Ji ber ku em safî bibin.Ti zane ku ne başîn.Ne ji bo tê û ne ji me re tê û ne ji ji bo me başîn.Ji ber vê yekê ka bêje ku ka tê çi bêjê ji me re?’.

Gava ku bave wê herweha li ber wê axift, êdî piştre Dildar ji hinekî ma sekinî di cihê xwe de û piştre ji bi vî awayî re axivî;

’Keça min tiştina ku bavê tê gotî raste.Ya me bawerîye me li tê heya.Gerek gumana tê ji vê yekê ji ne bê.Lê belê gotin li maleke ku were gotin û ew gotin newê safî kirin,êdî dibê hadleke mazin ji mirov re.Ji bo ku her weha di hadleke de ne mene, êdî ya rastî çi ya divêt ku were zanin.Gotinên weha hadla me dibin.Ru yê mirov raş dikin û nave mirov di lawitênin.Ez ji bavê tê û yên ku nahaka li vir rûniştine ji bawerîye wan li tê heya.Ti gumanan wan di derbarê tê û male tê û paqijîye tê de nîn ên.Hemû ji ji bo tê baş dihizirîn.Lê êv gotin derket.Ji mirovakî qanc û binamûs, gotineke weha mirina.Ji her mirovên qanc û binamûs re gotinên weha bimirinê ne.Serê mirov di nav xalkê de di tawênin.Ji ber ku ev yeka rastîyê wê çîya wê zanibûn û nave tê wê paqijkin, ma xwest ku bi terê biaxivin.Vêce gotina ku ji deve tê derkeve ji bo me girînge keça min.Divêt ku ti vê yekê zani bê’.

Gava ku Dildar j herweha axivî,êdî piştre yên ku piştre gotinê bêjin ne ma bûn.Hemûkesekan ji bi bêdeng mabûn û bi bal heya xwe û çavên xwe dabûbûna ser Dilşîne ku ka wê ew çi vebêjê.Dilşîne ji gava ku Dildar

gotina xwe xilas kir, êdî piştire careke çavên xwe li dora xwe garand û li mirovên ku rûniştibûn meyîzend. Di wê dema ku çavên xwe li ser wan di garand de ji avirên wan ji li ser wê bûn. Dilşîne piştî ku hinekî mayîzend li wan, êdî piştire hinekî di cihe xwe de ma sekinî bi bêdeng ji, êdî piştire bidest xaberdane kir û gava ku bidest xaberdane kir ji pêşîke gote bavê xwe, 'pêşî ti li min bihisêne yabo ku ezê çî vebêjim' û piştire herweha bidest axiftina xwe kir;

'Nahaka yabo win hemûk ji li vir ên û li ser min diaxivîn. Lê yabo divêt ku ti û herkesê li vir ji ji bîr nekê ku min tiştêkî ku pîs û xirab ne kirîya. Gava ku min kare xwe yê malê yê rojana dikir ew derkete pêşîye min. Gava ku ew derkete pêşîye min û êdî ez mama şafî û mat di cihê xwe de. Piştire min dît ku bi ser min de hat, êdî piştire min qîr da. Gava ku min qîr da, êdî hinek ji min wirde, hinek mirov hebûn û wan dengê min hiskirin û min dît ku wa biber min ve hatin. Piştire ku ew hatin, êdî ew ji li berçavan winda bûn. Ez nizanim ku bi kuderê ve çûn. Lê belê win hemû zanibin ku min ne tiştêkî ku xirab kirîye û ne min tiştêkî anîye ser navê xwe û mala xwe. Bila dile we rehet bê.'

'Xaner berî hingî hê ku ez li mala bave xwe bûm, careke derketibû pêşîye min. Lê belê min ne wê carê û ne ji ti carên dîn heya xwe ji wî anîbû. Vê yekê ji zanibin. Dile min li ser merê min bû. Gava ku dile mirov li ser yekî dî bana, wê çawa mirov tiştêkî bi yekî dî re bike? Dile min ji biçûkatîye min ve li ser mêrê min bû. Vê yekê ji zanibin. Piştire ya ku Xaner kirî ji xwûde jê re ne hêle. Bila cezayê xwe ji xwûde yê xwe bibîne'.

Dilşîne weke ku hê gotinên wê hebûn ku bêjê. Lê piştî wê gotina ku gotibû ku 'xwûde vê yekê jê re nehêle' piştire, kelegirî bûbû. Çavên wê û qirika wê tişibû bû. Bi zoreke re wê li ser xwe weke ku xwe digirt. Wilo dihata xuyakirin. Her ku bavê wê Mîrzan û Xazûrê wê Dildar ji pêre bi zimanakî ku xweşik axivî ji bûn, lê dise gotinên wan jê re giran hatibûn. Di bin giranîye wan de bû. Piştî xaberdane re mabû bêdeng di cihê xwe de. Piştire hinekî dî ji di cihê xwe de mabû sekinî bi bêdeng û li ruyê yê miroven ku li wir rûniştibûn mayîzend bû. Heya wê çûbû ser wan di wê heyeme de. Gotinên wê gelek caran piştî ku mabû bi bêdeng di cihê xwe de, êdî hatibûna qirika wê, lê ji devê wê derneketibûn. Zimane wê ne gerehe bû ku tiştêkî bejê. Lê gava ku lê dihata meyîzêndin dihata fahmkirin ku hinek gotinên dî ji weke ku dixwest ku bi bêjê. Mirovên ku li wir rûnistibûn ji hemûkan ji bawerîye wan li wê hebû. Ti xûf û guman di derbarê wê de di serê wan de haya wê kêlikê çenebû bûn. Piştire wê

rewşê re ji çênebû bûn.Lê wan gotinên ji wan êşand bû.Miroveke ku binamûs ku gotine ku li ser wê werine gotin bi mirine wê ya.Ji bo Dilşîne ji her weha wilo bû.Piştire ku gotin li ser were gotin û çend ku hewl bidin ku biadilenên ji, êdî tiştêk ne bê weke berê.Ew gotinên ku hatina gotin di serê miroven de dimênin.Piştire ku mirov meyîzênin ji biavirên xwe re wan gotin didine ruyê mirov.Ev yeka ji raste.

Rewşa Dilşîne di wê heyeme de giran bû.Wê çi kiribana?Wê çi kiribana ji,êdî wê navê wê bi tiştêkî ne baş re bi wê rewşê re wê were hildan.Ev yeka ji giran bû ji wê re.Wê ji vê yekê zani bû û di têngihîştina wê de ji bû.Ew ji di wê têngihîştine de bû.Wê ji ev yeka di serê xwe de dibir û dianî.Her ku wê di serê xwe de dibir û dianî ji bêhtir ji jê re giran dihat.Di wê dema ku li ber bave xwe û wan sekinibû ji, her weha di wê dema ku bi bêdeng de bû ji dihizirî.Gava ku di hizirî ji di serê xwe de xwe dixwar.Hingî jê re giran dihat.Di wê rewşê de bi nêzîkatîyeke wilo her weha derketine pêşî bave xwe û mazinên xwe ji tiştêkî ku giran bû.Mazinên wê hema bêja hemûkan li wir rûniştibûn.Pêşî Mîrjin ji rûniştibû.Lê piştire di dawîye de derketibû.Piştire ku her weha weke demeke Dilşîne ji bêdeng mabû û bave wê u mazinên wê ji fahmkiribûn ku wê tiştêkî dî êdî ne bejê, êdî destûr dabûne de ku derkeve.Gava ku ew ji derketibû êdî li devê derî rastî Mîrjin hatibû.Gava ku rastî wî hatibû ji bi hinek çavên tişî li nava çavên wî meyîzend bû. Weke ku bixweze tiştêkî jê re bêjê lê meyîzend bû.Lê tenê di cihê xwe de mabû sekinî û li nav çavên wî meyîzend bû.Di wê heyeme de weke ku Dilşîne bi wê rewşê xwe re kiribû gotineke jê re bêjê.Lê ji tişîbûna qirika xwe nikarîbû ku bêjê.Piştire gotin ji devê Mîrjin derketibû û gotina ku ji devê Mîrjin derketibû ji herweha bu: 'bawerîye min hertimî li hebû,i roj ji heya.Ez ji tiştên wilo bawer ne kim.Kî çi bêjê bila bêjê'.Piştî van gotinên re Mîrjin ji mabû sekinî û li nava çavên wê meyîzend bû.Piştire Dilşîne ji wir bi kelegirî divaqatehe û tê male xwe di wê heyeme de.Lê wê carê, gava ku tê male weke ku hêten malê bi ser wê de werin lê tê.Her weha xwe di rewşeke de hîs dikê.Piştire Dilşîne gava ku tê malê,êdî hinekî li malê ji dimenê û piştire ji hundirê mezela ku kûarên wan têde bûn de dirajê werîsekî û diçê mezeleke mazin ku deve wê li nig devê koxa sawalan divebû û derîye *kadine ji* têde divebû.Dilşîne gava ku tê wir, êdî ew werîse ku bi xwe re anîbû wir bi stûna mazin ya bilind ve girêdide û piştire dikê ku bikê sûkre xwe de.Wê di wê heyeme de biryara xwe daya ku dawîye li jiyana xwe bêne.Tiştên ku hatina serê wê jê re gelekî û

gelekî giran hatibûn. Ji ber wê yekê ji biryara xwe dide ku dawîye li jiyana xwe bêne.

Dilşîne piştî ku rahiştibû werîs û hatibû mezela di rax koxê de, êdî li wir werîs bi dar ve kiribû û kiribû xwe pêve bikê. Piştî ku werîs bi dar ve dikê, êdî piştî hinekî di sekinê û di hizirê. Piştî diçê ser tiştêkî û werîs di sûkre xwe re di buhurenê û xwe ji pêve dikê û ji jiyana xwe re dawîye tenê...

Piştî ku demeke dirêj têve diçê, êdî piştî ku Mîrjin tê malê û Dilşîne li mal ne bîne, êdî piştî dikê ku hinekî lê bi gerihê. Gava ku tê û wê li malê ne bîne, êdî cihê pêşî ku tê serê wî ewê ku Dilşîne li nig Şêrînê ya. Ji ber ku herdû hertimî li nig hevdû diman û li hevdû di rûniştin. Ji hev re ji xweşkan zêdetir weke keç û deyikeyê bûn. Şêrînê jê mazzir bû. Ji ber vê yekê ji hertimî jê re weke deyikeyê bû. Di gelek tiştên de ji Dilşîne bi wê di şewirî. Her weha ji hevdû re gelekî û gelekî baş bûn.

Piştî ku Mîrjin wê li malê ne bîne, êdî ew ji diçê ku herê mala Şêrînê di keve rê de. Gava ku ew di rê de diçû ji hinekî bi hizir bû. Bi wê rewşa bi hizir digihê mala Şêrînê. Gava ku digihê wir, êdî li derve rastî Şêrînê tê. He ku ew ne axivî Şêrînê pêre diaxivê. Şêrînê wî dihilde hevberê xwe û hineki pêre diaxivê. Ji ber ku Şêrînê ji wî ji mazzir bû, êdî rêze wî ji jê re hebû. Wekî dî ji ji ber ku hertimî bihev re bûn û bi ser hevdû de diçûn, êdî ji hev re bûbûna weke malekê. Ne Şêrînê gotin jê kêma dikir û ne ji wî. Gava ku hinekî diaxivîn, êdî di gotine xwe ya dawîye de Şêrînê dibêje Mîrjin ku Şêrînê ti carî tiştêkî ku xirab nekê. Mîrjin jê re dibêje, 'ez zanîm, min tiştên ku hatina gotin di serê xwe de ji negirtine. Min di şûn guhe xwe ve kirin'. Gava ku Şêrînê herweha ji deve wî hisdikê, êdî ew ji ji wî re dibêjê ya qanc tê kirîya. Herweha ku bahsa Dilşîne tê kirin, êdî Mîrjin weke ku ji ber çî hatibê wir were bîre wî lê tê û ji Şêrînê di pirsê ku ka ma Dilşîne ne li wir e. Şêrînê dibêjîyê de ne. Ku tiştêkî ku Dilşîne biêşandina ku çêbûbana Dilşîne ji dicihê rê digirt û diçû nig Şêrînê. Lê wê naqlê ne li wir bû. Gava ku Şêrînê gotibû ew ne li vir êdî weke ku kûrpênêk ji dile Mîrjin were lê hat û gote Şêrînê ma gelo nahaka li kuderê ya? Şêrînê bersiva ve pirsê nede. Ji ber ku wê ji nizanîbû. Piştî ku herweha Mîrjin ew li wir ne dîtibû, êdî hinekî bihizir berê xwe dabû male ku were malê. Şêrînê gava ku wî wilo dibîne, êdî ew ji dibêjîyê de; 'hêdî, li bendî min ji bisekne, ez ji ezê bi terê werime malê we. Ez dixwezî nahaka wê bibînim. Ez nahaka li nig wê bim wê baş bibe'. Piştî ku Şêrînê weha dibêjê, êdî diçê hundir û piştî weke bêhneke dî derdikeve û tê ku bi wî re herê mala wan. Herdû ji gava ku Şêrînê ji hundir derdikeve êdî

didina rax hevdû û tenê malê.Hinekî bihizir ji di rê de dimaşîn.Lê haya ku têngê malê car bi car diaxivin ji di rê de.Piştî ku têngê û digihine malê, êdî piştê Mîrjin zan dikê ku di wê dema ku ew ne li malê bê, dibê ku ew hatibê malê, êdî gava ku têngê malê ew bi dengê dengdikê wê di wê heyeme de.Lê piştî ku deng dikê ji deng ji ti deveren neyê wî di wê heyeme de.Piştê Şerîne di buhurê hundir û ji Mîrjin re dibêje ku li kudere ji bê haxta wê were malê.Piştê ew ji li hundir hinekî ji xwe re dirûnihên.Dem gelekî têve diçe, lê hejî Dilşîne ne hatîye malê.Gava ku Dilşîne di nav civate de li nig bavê xwe û mazinên axivbû ez li wir bûm.Lê piştê ku ew çû ji ez li mam.Ji ber ku ez fêrbibim ku ka wê çî bi axivin, piştî axivîne wê re.Piştê ku min dît nîqaş hinekî baş çûn û baş axivî û piştê baş bi dawî kirin, êdî piştê ez ji bi rê ketim ku werime mala Dilşîne û wê bibînim.Ji ber ku di wê rewşê de min baş fahmkiribu ku Dilşîne di serê xwe de ketibû çî rewşê de.Piştî ku mazin xaberdane bi gotine ku 'Dilşîne ne keçeke xirabe,ew başa û ti carî ji tiştê xirab nekê û ew di ve rewşê de bêgunehe' re bidawî kiribûn, êdî piştê ji ji wir vaqataha bûm ku werime nig Dilşîne.Gava ku ez hatima wir, êdî li male min dît ku wa Şerîne û Mîrjin wê li hevdû rûniştine û ji xwe re diaxivîn.Lê li bendî Dilşîne ji bûn.Piştê ku ez ji demeke li wir mam û min ji dît ku wa Dilşîne ne hat, êdî mereq kete dile min de ji.Min ji di wê heyeme de bidest lêgerîne Dilşîne kir.Ez li gelek cihen lê gerehem.Lê min ew li ti deran ne dît.Piştê Şerîne û Mîrjin ji dev ji xaberdane xwe berdidin û bidest lêgerîne wê dikin.Lê ew ji li ti deran wê ne bînin.Lê ne hata aqlê yekî ji ji me ku em li hundirê malê û li koxa meyîzênin.Piştê ku haya ku bû raş me ew ne dît, êdî piştê hêdî hêdî sawal ji ji çole di pêşîye şivanan de dihata malê.Gava ku şivanan sawal anî malê û li male li hewşê di delevan de ka ya ku li ser ce hatî raşandin bi wan dana xwerin,êdî dikin ku wan bixina koxan de.Herweha gava ku şivanan sawal bidest kirina koxan kirin, êdî piştê ew Dilşîne li wir ku jiyana xwe bidawî kirî di bînin. Gava ku dibînin ji, êdî bilezeke re qêrîn didin û dibakina mirovên din.Piştê, li qêrînen wan em çûn ku em li çî herin.Gava ku em çûn, êdî me dît ku wa Dilşîne li wir dawî bijiyana xwe anîya.Piştê mirovên ku pê hisahan ji, êdî dirajihina wêderê.Di demeke kin de gelek mirov li wir kom bûn.Piştê Şerîne û Mîrjin ji hatina wêdere.Ew ji gava ku hatina wêderê û ew di wê rewşê de dîtîn,êdî êşeke mazin dile wan girt.Di wê heyeme de qêrîn bi Şerîne ket.Mîrjin, ji xwe rewşê tede ne mabû ku bi axivî ji.Piştê ku gelek mirov li wir kom bûn, êdî piştê dicihde Dilşîne ji ta anîna xwe re û li ser milên kirin û birine

hundir.Di wê heyeme de, êdî weke ku jiyana bisekine li Mîrjîn û Şêrîne hatibû.Şêrîne weke ku keça xwe winda bikê bû.Mîrjîn ji dinye xwe winda kiribû.Evîna xwe winda kiribû.Ew ti carî li wê ne ketibû xûfen de.Lê wê piştî wan gotinan, êdî ranakiribû ku li ruyê wî ji meyîzenê.Ew keçeke hêja bû.Ji dil bû û rast bû.Dile wê paqij bû.Wê dile paqij ewqas gotinên biqirêj ranekir.

Berî ku xaber bê hiskirin Mîrzan û Dildar ji biryara xwe dabûn û herin û Xaner bibînin cezayekî bi dinê de.Piştî kiribûna serê xwe de ku carake dî bi Dilşîne biaxivin û dile wê xweş bikin.Ji ber ku wan ji piştî ku ew li ber wan axivîbû fahm kiribûn ku ew hinek bidil êş bûya. Wan ji ev yeka tê derxistibû.Wan kiribû serê xwe de ku axiftineke bi Dilşîne re bikin ku rûmete wê bi dinê de.Piştî her weha ku di serê xwe de bi hev re bi biryar kiribûn, êdî piştî civate wan weke ku ji hevdû belav bûbû.Hineki ew ji xwe re derketibûn ku hinekî ji xwe re bêhne bistênin.Piştî ku ew derketibûn, êdî piştî bi qadereke re, êdî vegerehebûna malê.Çawa ku vegerehebûna malê, êdî sofere şîve ji wan re hatibû amede kirin.Ew ji li ser sofere çawa ku dirûnihên û kevçîye xwe dixina deve xwe de, êdî dengên bi qêrîna tenê wan.Gava ku her weha deng tenê wan, êdî ew ji dev ji xwerina xwe berdidin û derdikevin ku fahmbikin ku ka çî bûya.Gava ku derdikevin êdî dibînin ku wa mirov bi alîyê mala Mîrjîn bazdidin.Piştî ku ew ji derdikevin, êdî mirovê ku pêşî digihîne de jê di pirsin ku ka çî bûya.Gava ku ew di pirsin êdî bi gotine ya ku jê di pirsin re hîn dibin.Gava ku hîndibin ji, êdî gotina ku ji deve Dildar derdikeve ya pêşî 'ey mala min viritî' bû.Wî gelekî û gelekî hij herdûkan ji dikir.Wî hij Dilşîne ji û Mîrjin ji dikir.Piştî ku herweha êdî ji hîndibin êdî piştî ew ji bi hev re bi lezeke re tene mala wan.Gava ku tenê wir û rewse dibînin, êdî dile wan gelekî û gelekî diêşehe.

Piştî Dildar dicihde hinek sêwaran derdikeve ku herin û li Xaner bigerihin û wî bibînin û bêhne pêşîye wî.Piştî wê rewşê re êdî bavê Xaner ji nikarîbû ku wî bi paraze.Ew ji di wê rewşê de bixweze wê li nig Dildar bena.Piştî gava ku herweha xaber digihê wir ji ku Dilşîne dawî li jiyana xwe anîya, êdî Xaner li bave xwe ji awla ne bê û bazdide.Lê çawa ku bazdide, êdî di rê de tê girtin û wî dibîne pêşîye Dildar û Mîrzan.Piştî ku bave wî ji hat, êdî wê ew hatibana dadgehkirin.Gava ku herweha ew tê girtin, êdî ji bo ne filite baş tê girêdan.Haya ku rewşê Dilşîne dewam kiribana ew wê wilo bana.Piştî bicih kirina Dilşîne re wê ew êdî hati bana dadgehkirin.

Dilşîne, piştî ku ji alîye mirovan ve ku anî bûne hundir, êdî bidest karkirine derbesta wê kiribûn. Wê şevê êdî bidest kare derbestkirine hatibû kirin. Wê Dilşîne haya bu ber sibehê, êdî wê li ser cihê ku lê hatibû dirêj kirin wê mabana. Piştire ku bû sibeh û hinekî roj ji derket, êdî wê bidest şîştina wê hatibana kirin û piştire wê hatibana peçan û piştire wê ew biriban ziyerete. Di wê dema ku ew li ardê ji ji sex û mişahîxan re ji dia dihata kirin. Wê ew rewş heya ku ew hatibana veşartin wê berdewam kiribana. Di wê heyeme de ji dengê girîyên mirovan ji li arşê xwûde disekinî. Dile mirovan şawitîbû. Mirovên ku hij Dilşîne dikirin gelek bûn. Ji ber ku ew gelekî baş bû û qancîye wê digehe herkesekî ku destê wê gahabana wan. Dilşîne piştire tê bicih kirin. Piştire jiyane Mîrjin ji êdî diviritê. Piştî dilşîne re, êdî ew ji destê xwe ji jiyane dikişenê. Li jiyana dimenê. Lê li jiyane weke mirîyekî şapola lê tê. Şêrîne ji haya ku sax e wê ji bîr nekê. Êşe Dilşîne di dile Şêrîne de haya ew dimenê dibê. Dê û bavê wê ji wilo, ew ji aqlê wan dernekeve û neyê ji bîr kirin. Piştire jiyana wî her weha wilo haya dawîye hebûne xwe ber dewam dikê. Xaner ji, piştire ku bavê wî ji tê, êdî koma mazinan li hevdu dicive û di derbarê wî de biryara cezakirîne didin. Bavê wî ji li ber wê yekê ne rabê. Ji ber ku tiştî ku wî kiribû, pêşî lê xwedî derketina bavê wî ji digirt. Wî gûnahekî ku mazin kiribû. ....

.....

Piştî ku wê jina pîr ez anîbûma wir, piştire ku mîrê acinîyan ji hinekî ji min re anîbu ser ziman, piştire keçîka acinî ji min re mazin û dirêj anîbû ser ziman. Ji min re gotibû Ezê vegotina Dilşîne û Mîrjin ji tere ênime ser ziman. Ew anîbu ser ziman. Pêre ji gelek tiştên dî ji anîbû ser ziman. Min tene bala xwe dabû wê û li wê dihisand. Wê gelekî û gelekî xweş û ji dil tanî ser ziman. Vegotina Dilşîne ji di dawîye de bi êşbû bû. Di dawîye de tiştî ku hatibû serê Dilşîne dile min êşand bû. Êşeke mazin kiribû dile min de. Hingî wê wilo xweş û xweşik anîbû ser ziman, min di got ku qey ez ji li wir bûm û min ji ew pêvejo bi wan re jinkiribû û dîtibû. Min ji gotinên wê her weha hîskiribû.

Keçka acinî, Piştî ku ez li nig xwe rûnandibûm û bidest vegotine kiribû, êdî piştire di vegotinê de ew ji wir çûbû û ez ji bi xwe re ji wir biribûm. Em herdû ji ne li wir bûn. Ji xwe gava ku dawîyê vegotin hata ser Dilşîne ku ew êş hata serê û piştire ku wê ji ew vegotin kir, êdî piştire weke ku ez ji xeweke rabima ser xwe li min hat. Dilşîne êşeke mazin bû di dil de. Wê ji ew êşe mazin bi zimanakî ku xweş û xweşik ku were fahmkirin û tégihîştin anîbû ser ziman. Lê min hemû ji fahm kiribû. Min ji dil

fahmkiribu. Gava ku mirov ji dil fahm dike, wî çaxî mirov weke mirovên ku jinbûna û dîtina hîs dike û bi hestîyar dibe. Herweha ev yeka ji di wê heyeme de bi min re çêbû bû. Wê ji her weha ev yeka fahm kiribû ku bi min re çêbû ya. Wê dîtibû çend bandûrak min kirîya.

Keçe acinî ya ku keça mîre acinîye bû, ji min re gelekî û gelekî dirêj anî bû ser ziman. Di wê demê de ji ez û ew tenê bûn. Jina pîr ji piştî ku ez li wir hiştibûm û piştî ji berçavan winda bûbû. Piştî ku keçe acinî vegotina xwe ye li ser Dilşîne bidawî kiribû, êdî piştî ew hatibû hişê min. Berî hingî ew ne di hişê min de bû. Ya rastî ez karim bejîm ku di serê xwe de ez ne li wir ji bûm. Wê di vegotinê de bi gotinên xwe re ez ji wir biribûm. Ez ne li wir bûm. Heya min ne li wir bû.

Ez karim ji terê bêjîm amo, piştî vegotina wê re min ji xwe cude hîs dikir. Weke ku ez mirovekî dibim li min dihat. Di serê xwe de ez hinekî di ji weke ku mazin bûbûm li min hat. Min xwe hinekî di bi zanebûn hîsdikir. Ya rastî min di serê xwe de xwe cude hîsdikir. Wê bi gotinên xwe re weke ku ez guharandibûm. Weke ku ez ketibûme bin bandûra afsûneke de li min hatibû.

Mirov ku di serê xwe de ku hinekî dibîne mirov êdî fêrdibe. Fêrbûne serî her demê girînge. Ya ku mirov mazin dikê ji ew yeka ye. Min ji xwe bi wê yekê re mazin hîsdikir. Lê bi wê yekê re vegotina Dilşîne û Mîrjîn ji aqlê min dervediket. Gava ku dihatina aqlê min ji êdî min xwe ne digirt û ez hestîyar dibûm. Min xwe dibin bandûreke de hîsdikir. Min xwe diêşeke ku barek li min dikir hîsdikir. Her weha min xwe cude hîsdikir. Piştî ku ez di vegotinê de sekinî ji ez di serê xwe de ne sekinibûm. Ez li ser dihizirîm. Li ser şaxsîyete Mîrjîn hizirîm. Ez li ser şaxsîyete Dilşîne dihizirîm. Li ser şaxsîyete Nûdar û Şêrînê ji dihizirîm. Şêrînê bi aqle xwe re mazin bû. Fahmbûna wê mazin bû. Aqle wê mazin bû. Hestên wê yê dayîkatîye mazin bûn. Hestên dayîkatîye bi jinaka dayîk re û bi jinaka li ber bûne dayîk re mazinên. Her weha bi Şêrînê re ji mazin bû. Wê di vegotinê de gotinên ku di derbarê Şêrînê de anîbûne ser ziman, ku ew çend bi hestîyare û bidile. Ez li ser gotinên ku di derbarê wê de wê gotin hizirîm. Gava ku li ser wê dihizirîm ji, êdî bi xwezayî Dilşîne dihata bîre min. Ji ber ku êşeke mazin ketibû dile Şêrînê de û min ji ew yeka fahmdikir û gava ku min fahm dikir ji, êdî min Dilşîne ji bi wê re hîsdikir. Her weha hemû tişt di wê heyeme de li ser hestan bû. Hemû tişt di wê heyeme de li ser fahmkirina jidîl bû. Min ji ev yeka fahmkiribû. Ji ber vê yekê ji min qanc fahmdikir. Fahmkirin şaxsîyeteke dixweze. Şaxsîyeta fahmkirine şaxsîyeteke ne tenê ji aliyê aqil bifahma

her weha ji alîyê hestan ve ji bihebûna fahma.Fahmkirin ji hestan ji ne dûr e.Min di wê heyeme de ev yeka baş fahmkiribû.

Piştîre ku demek têve çûbû û keçke acinî ji vegotina xwe ya ji min re, ku tanî ser ziman ku bidawi kiribû, êdî piştîre em hinekî li wir di nava gûlistanê de ji xwe re bi hev re garahan.Wê ez garandim.Wê her alîyê wêderê şanî min da.Ewder gelekî û gelekî xweşik bû.Di dinye yê de tê çî bixwestina li wir ez di bê qey hebû.Ji tiştê re ne bûn ne bû.Tê çî xwestibana hebû û li ber destê tê bû di wê heyeme de.

Piştî ku keçke acinî ez hinekî garandim, êdî piştîre bi qadereke re ez û ew çûne ber avaka ku ji xwe re diharikî.Harikîneke wê ya ku dile mirov xweş dikir hebû.Mirov ku li wê herikîne wê dimeyîzend, mirov ji kûl û derdê dinyê dûr diket.Li ber wê ave bayakî li dile mirov dixist. Mirov di dile xwe de tiştê ku mirov xwestibana ji bikirina mirov jin dikir.Gava ku ez ji hatibû bûma ber wê ave bi keçikê re, êdî hinekî em li ber ave sekinî bûn bi hev re û piştîre êdî em hinekî bi hev re li wir li cihê ku xweş rûniştin.Cihê ku em lê rûniştin ji hinek fêkîyên ku weke ku di sênîkan de bû û li ser tiştêna bû dihata xuyakirin.Gava ku em li wir ji rûniştin, êdî wê ji hinekî di derbarê min de ji min pirsî ji min di wê heyeme de.Min her pîrsa ku wê ji min pirsî min bibersiv kir.Herweha weke demeke ji di nav me de bi pîrsîn û bersiv dayîne re çû. Wê ku çî hatibana aqlê wê dipirsî.Ew keçikeke ku bîaqil bû.Min ev yeka ji pîrsên wê û ji vegotinên wê fahmkir.Ew xwedîye fahmeke mazin bu.

Piştîre ku her weha ji me weke demeke bi hev re buhurand, êdî piştîre ne bi gelekî min dît ku wa ew jina pîr ye ku ez anîbûma wir wa hat.Gava ku ew hat û min ew dît, êdî piştîre min dît ku wa rastûrast hata nig me.Gava ku hata nig me, êdî wê bi wê pîratîya xwe re rêze xwe ji wê keçike re da nîşandin.Ew bixwe jina pîr bû.Ew ji keçikek bû.Ya pîr ji wê mazitir bû.Lê wê rêz dabû wê.Piştîre ku herweha wê rêze xwe dabû nîşandin, êdî min dît ku wê keçike ji rêze xwe ji wê re da nîşandin û ji ber wê weke ku rabê di cihê xwe de da xwe û piştîre caraka dî di cihê xwe de xwe rehet kir.Piştîre ku ew ji hata nig me, êdî em hinekî bi hev re axivîn.Ew jina pîr ji piştîre tevî axiftinên bû.Gava ku ew ji tevî axiftinên bû, êdî piştîre weke qadereke em bihev re axivîn.Piştîre êdî jina pîr gote min 'êdî em herin' û piştîre êdî me ji kara xwe kir ku em vegerihin û herine malê.Lê mala ku emê hatibana de mala wê jina pîr bû.Ne mala min bû.Piştî ku em rabûne ser xwe, êdî piştîre me xatir ji ji wê keçike xwest û me kir ku em werine malê di wê heyeme de.Di wê heyeme de gava ku me kir ku em xatir ji hevdû bixwezîn, êdî carake dî ew gotiêen

wê yê ku wê ji min re gotibûn di serê min de bizîn bûn. Careke her gotine ku wê gotibû, êdî hata bîra min û di serê min de çû û hat. Aqle min li ser vê yekê bû. Di wê heyeme de ev yeka di aqle min de bû. Gava ku min lê di meyîzend ji vegotinên wê di hatina bîre min û tiştên ku hatibûna serê Dilşînê û Mîrjin ji hatina bîre min. Gava ku di wê heyeme de carake dî ji hatina bîre min, êdî ez weke ku dile min bê gûvaştin li min hat. Min xwe di rewşeke dî de hîs kir. Ez di wê heyeme de bi vê yekê re di hundirê xwe de hinekî weke ku bi hestiyar ji bûm. Her weha min xwe hîs kir. Piştî ku em bihev re rabûne ser xwe, êdî me xatir ji hevdû xwest û ez bi jina pîr re û ew keçik ji bi rê ye xwe ve çûn. Piştî gava ku keçik di demeke ku mirov çavên xwe miç û bal bikê de ji ber çavan winda bû, êdî piştî em ji her weha ez nizanim ku çawa bû, hew min dît ku wa eme ji li malê ne. Wê jina pîr di wê heyeme de bidestê min girtibû û me xwe li malê dîtibû. Hemû tiştê ku min di wê heyeme de di dît û jin dikir ji ji min re xarîb dihat. Hemû tişt ji min re cude dihat.

Piştî ku em vegerehebûna malê, êdî di dile xwe de min xwest ku ez ji wir bivaqatihim û bi kevime ser riye xwe de. Xwestekeke weha mazin kete dile min de. Êdî weke ku hadana min li wir ne dihat. Li ser riyekê bûm. Min xwestibû ku werime ware ku emê min û ew li wir bicih bû bûn. Lê nahaka ne li ser rê ye xwe bûm. Jina pîr berî hingî ji min re gotibû ku 'evder ji cihê ku me lê hevdû dîtibû û ji cihê ku tê herîyê de bi rojan dûre'. Ev gotinen wê ji di serê min de bû. Êdî di serê min de di wê heyeme de hizrek çêbû. Ku wilo bê, ku em çawa ewqas rê hatibin vir em karin wî caxi wilo ji wilqasî rê herin di wê demê de. Herweha hizrek di serê min de çêbû. Lê ez bi wê jina pîr re bûm û divêt ku wê ev yeka kiribana. Wê çawa û bi çî awayî ez anîbûma wir, êdî divêt ku wilo bi heman awayî ji ji ez biribama. Ma gelo wê ez biribama? Ev pirsî ji di serê min de bêbersiv hebû.

Piştî ku herweha hizrek di serê min de çêbû, êdî piştî min dît xwesteke min ye ku xwestina ji wir çûne çêbû. Piştî min herweha xwestekê di dile xwe de kifşkir, êdî piştî ez li ser hizirîm di serê xwe de. Min çî kiribana? Divêt ku ez çûbama. Min her weha di dile xwe de ji xwe re got. Gava ku herweha min bidest hizirîkirine kir, êdî piştî min dît ku gelek hizir bihev re di serê min de bi min re çêbûn. Ji wan hizren hinek hizra di gote min ku êdî divêt ku ti rê mala xwe ji ne bîne. Hinek hizra ji digote min ne ne wilo ne hizire tê bibîne. Lê ka minê çawa dîtibana? Ez ji kuderê hatibûma kudere. Herweha gelek hizir di serê min de çêdibûn û bi min re ji weke ser di kirin. Li ser temenê ku hinek hizra digote min êdî

haya ku ti ru yê riya male ne bîne û hinek hizren di gote min ne ne tê bibîne. Lê min xwe girt û min di dile xwe de gote xwe lazime ku ez ji jina pîr bixwezim ku min bibe cihê ku ezê herime de.

Her weha ku min di serê xwe de bir û anî, êdî piştî ku demek têve çû, êdî jina pîr bixwe hat û nêzîkî min bû û gote min 'ku ti ji bixweze, ezê nahaka tê bime cihê ku ti herîyê de'. Gava ku wê wilo gote min, êdî di dile min de kêfe min hat. Wê ji farq kir ku kêfe min di dile min de hat. Lê wê her ku farq kiribû ji tiştê ji min ne pirsî û ne ji got. Her weha tenê hinekî li min meyîzend û piştî carake di heya xwe ji ser min bir û bire ser tiştê di di wê heyeme de. Lê kêfe min hatibû ku wê wilo gotibû min. Ez bixwe berî ku ew bêjê, di serê xwe de li ser çûne diponijîm. Hê ku min jê ne pirsibû û wê bersive pirsî ku di serê min de dabû min di wê heyeme de.

Di wê heyeme de di serê min de ne tenê ev yeka hebû. Di serê min de hê gelek tişt hebûn. Keça wê ji ji wê rewşê wê ji min re ji berî hingî anîbû ser ziman. Wê ew ji min re bahsa wê kiribû. Ew ji gava ku em vegerehebûna malê, êdî çavên min bi wê ketibû û ew rewşa wê ya ku ji min re hatibû gotin hatibu bîra min. Gava ku hatibû bîra min ji, êdî dile min gelekî û gelekî êşehe bû. Êşek di wê heyeme de ketibû dile min de. Dema ku wê ez biribûma qasre mîre cinan êdî li wir min gelek tişt ji devê mîre wan hiskiribû û piştî ji min ji keça wî ji gelek tişt his kiribû. Ew tiştên ku min ji deve wan hiskiribûn ji di aqle min de bûn. Hişê min piştî ku ew hatibûna bîra min, êdî çûbû ser wan di wê heyeme de. Piştî ku min her weha ji devê wan gelek tişt hiskiribû, êdî piştî caraka di nahaka ez bi jina pîr re vegerehebûna mala wê. Bi gelek tiştên ku min ji wan his kiribûn û di serê min de bûna ez vegerehe bûm. Piştî ku em vegerehe bûn, êdî piştî riye min ketibû serê min de û hê ku min bahsa wê ji jina pîr re bahs nekirî, weke ku wê ya di serê min de ku ez li ser nîqaş dikim bi xwe re fahm kiribe berê xwe da min û gote min 'ku ti bive ezê tê bime cihê ku ti herîyê de'. Ya rastî ez bêjim wê yekê bala min kişand bû. Piştî ku ew gotin gotibû min, êdî piştî hinekî bi bêdeng mabû. Weke ku bi hazn bû. Min ji ev yeka bi wê re kifşkiribû.

Lê piştî ku wê ji min re anî ser ziman, êdî min fahmkir ku li ser çî di hizirî di wê heyeme de. Dîse rewşa keça wê hatibû bîre min. Wê hinekî ji alîyê vîjdanê xwe ve xwe ne rehet hîs dikir. Wê ji xwe re di got ku 'gava ku min ew parastbana wê ew rewş ne hatibana serê wan'. Weke ku wê ji min re gotibû, piştî ku keça wê bi mêrê xwe re dizewice piştî bi rewşa wan dihisehe. Piştî ku pê dihisehe ji, êdî piştî zêde nikarê tiştêkî

bikê. Wê bi zêdeyî ji di wê xalê ku di serî de weke demek xwe diveşart û li jiyana wan dimeyîzend de xwe bigunahbar hîs dikir. Dile wê ne rehet bû. Vîjdanê wê ne rehet bû. Wê ji xwe re digot ku gava ku min ew kifş kirin ku ez ne bidizî, lê bi vekirî tevgerihe bama wê weha divêt ku ne bana. Lê wê wilo ne kiribû. Piştîre ji gava ku rewş diqawimê, êdî piştîre ji ber ku ne li ber çavan bû, êdî nikare zêde ji tiştêkî bikê. Piştîre ku ew bûyar qawimîbû, êdî piştîre keça xwe we hilda bû nig xwe di wê heyeme de. Gava ku hilda bû nig xwe, êdî çî kiribû û nekiribû ku êşe dile wê kem bikirina. Êşe dile keça wê mazin bû. Wê mêrê xwe û zaroka xwe winda kiribû. Mala wê viritî bû. Dinye wê bi serê wê de xuraha bû. Ew di wê heyeme de weke maleke ku xurahabê û piştîre kevil mabê bû. Dile wê êşe wê hê weke wê roja pêşî diparast. Êşe zarokê ku kete dile dayîke de, êdî ne mumkune ku zû bi zû jê xilas bibê. Êşe zarokê ji de re mazin e. Êşe zaroke mala ku li ser xwe ya û hê ku xira ne bûyî ji kevil dikê.

Jina pîr piştîre ku hinekî dî ji dem têve çû û piştîre xwerin ji anî ber min û min ji hinek xwar û hinekî piştî xwerine re ku min bêhne xwe ji stand, êdî piştîre gote min, nexwe were êdî ezê nahaka tê bibime cihê ku tê herîyêde. Gava ku wê wilo gotê min, êdî piştîre min ji got bila. Gava ku min got bila, êdî piştîre bi bêhneke re ez û ew rabûne ser xwe ku herine derve. Lê berî ku ez derkevim, êdî cara dawîye ez bi keça wê re ru bi ru hatim. Gava ku min li ruyê wê meyîzend û li nav çavên wê meyîzend, êdî piştîre êşek min ji di dile xwe de hîs kir. Êşe wê min fahmkiribu û ketibû dile min de ji di wê heyeme de. Lê di wê heyeme de ne ji devê min û ne ji deve wê ti gotin derneket.

Piştîre ku ez û ew bi hev re hatine derve, êdî hinekî em li derve ji man. Gava ku em bi hev re derketibûme derve, êdî hinekî ji di nav wê gûlistane ku gelekî û gelekî xweşik de gerehe bûn. Bêhneke ku xweş ji wê gûlistanê dihat. Bêhneke wilo xweş bû ku mirov dihilde, êdî dile mirov fireh dibû. Mirov rehet dibû. Her weha wilo li min ji hatibû. Lê di nav wê bêhne xwe de em zêde ne man.

Piştî ku em derketibûn, êdî piştîre ne bi gelekî re jina pîr gote min 'de hedê vêce waxte çûyîna ya'. Piştîre êdî wê bidest min girt û piştîre min fahmnekir ku çawa çêbû, êdî em bi hev re hatine cihê ku êz lê rastî wê hatibûm. Gava ku em hatine wir, êdî piştîre jina pîr bi zimanekî ku xweş gote min, êdî *ogûra tê ya xerê bê!* û êdî wê kir ku ji wir herê. Piştîre ku wê wilo got, êdî piştîre min gotiyê de ya tê ji û piştîre êdî ew ji ber çavên min winda bû û çû. Êdî li wê çole ez bi tenê mabûm. Piştîre min ji wir carake dî rê ya xwe girt ku ez werime vir. Lê hinekî rîya min hebû. Gava ku jina pîr

ez anîbûma wir, êdî dem ji weke ku piştî nivro bû. Piştêr demeke dirêj ez meşîn. Haya ku dem gaha ber êvarî, êdî di wê heyeme de meşîm. Piştêr bi meşandina ji ez gahama ber ber cihekî. Cihê ku ez gahabûme de ji navendek bû. Nave wêderê ji di gotine de *Girê Êlim*. Girê Êlim cihekî ku mazin bû. Her çar alîyê wê vekiribûn û li wan deran ji cihên navendna hebû. Li alîyê wê yê bakûr navendeke ku jê re digotin ku Qaraxrabe hebû. Li alîyê rojava ji rê ye hevişme û navende ku jê re di gotin ku Aysere hebû. Li alîyê başûr ji navende ku jê re di gotin ku Sosina hebû. Li alîyê rojhilat ji navende ku jê re di gotin ku Koza hebû. Lê Koza, piştêr ku ez çûme de min fahmkir ku nave wê herême ji ya û li wê herême ji gelek navendên dîn ji hena. Gava ku ez gahame wir, êdî piştêr hê ji dûr ve, min dît ku wa hinek mirov wê li ser serê Girê Êlim li hevdû kom ên. Piştêr ku min xwe gahanda wan û min silav ji da wan û piştêr ku ez hinekî bi wan re ji mam, êdî piştêr min sedeme wê li hevdû kombûne ji wan pirsî. Wan ji ji min re got ku sedeme ve li hevdû kombûne ji ber *Zêwaêlim* e. Gava ku wan wilo ji min re got, êdî piştêr min ji wan re pirsî ku *Zêwaêlim* ji ber çi ya. Piştêr ku min her weha pirsî, êdî piştêr mirovakî ku gelekî pîr bû û bi kopel dimeşî, xwe gahanda min û piştêr xwe bi min da naskirin û min ji xwe pê da naskirin û piştêr ez da me rax xwe û birime cihekî ku li wir sofreyeke xwerine wa rastkirîya. Gava ku êm bi hev re çûne wir êdî piştêr û ez û ew em bihevre li ser wê sofreyê xwerine ya ku ji bo xwerine amedebû rûniştin. Gava ku em rûniştin, êdî piştêr wî gote min pêşî xwerine xwe bixwe, êdî piştêr ezê wata wê ji terê bêjim. Lê pêşî xwerine xwe bixwa. Gava ku min jê pirsê ku çima berî xwerine ne. Êdî wî bersive min da û gote min, 'ez di bê qey ti ji rîyeke dur ve tê û ti wastehû û birçî yî. Pêşî xwe rehet bikê û têrkê. Ku tê xwe têrkir, êdî piştêr tê çêtir li min bi hisenê. Dema ku wî wilo gote min, êdî piştêr min ji ti gotin piştêr ne got û min bidest xwerine xwe kir. Haya ku min ji wê xwerine têr xwar, êdî piştêr min jê qaraha. Gava ku min ji xwerine qaraha, êdî piştêr wî zilemê ku nave wî Birhe Serhên bû ez bixwe re birime cihekî dî û rûnandim û piştêr hinek şîrenî ji bi min da vexwertin û piştêr ji min re bidest vegotine kir;

'Ez dibînê ku ti xortekî ku ciwanî û ti ji dereke dûr tê û tê herê dereke. Pêşî ez ji terê bêjim ku ti bixer hatî û bi selemet hatî nig me û ser sofreyê me. I roj roja *Zêwaêlim* e. Ev roj ji rojeke ku weke roja Newrozê li nig me pîroj e. Li vir li cihê ku ti lê dimenê Mişahîxekî ku navê wî *Êlime rim kesk* e heya. *Êlime rim kesk* sahabîyekî ku mazin e. *Êlime rim kesk* rojeke êrişên mazin li ve herême dibin. Êdî ew ji hêzeka mazin li dora

xwe dide avakirin û bi wan êrîşkeran re di keve şer de. Gava ku di keve şer de, êdî wan li vir têk dibê. Lê ew ji li vir dikeve. Êdî gava ku ew li vir dikeve, êdî ew li vir tê bicih kirin. Tirbe wî ji li vir e. Bi wî re yekê dî ji heya ku biqasî wî piroja, ew ji li vir dikeve. Lê ew ne li ser vî êlimî dikeve. Ew ji jin bû û keça mişahîkekî bû. Nave wê ji keçike bi 'keçikabikezî' ya. Ew ji li pêşîye navende bicih e. Zîyerete wê ji li wir e. Ew ji hertimî ciwan ji bo ku ya dile wan bicih were dicin û bi dare wê ve ben girêdidin. Ew bihêvî ya. Ew bi dû hevalên xwe re li zîyerete xwe bicih e. Gava ku ti herê ber navende, êdî tê wê bibîne. Me mizgeftêk ji li ber zîyerete wê çekir. Me di naqabîna zîyerete û mizgefte de kahnîyek ji vekir. Kahnî hertimî diharikê. Me got ku bila kahnî li nig wê biharikê. Ji ber vê yekê ji me kahnî li nig wê vekir. Zêwaêlim herdûkan û yên ku biwan re ne bi bîr tenê. Mirovên herême her sal li vir li cihê ku ew têde veşartina zêweke didin. Gava ku ew zêw ji tê dayîn, êdî jê re tê gotin ku Zêwaêlim. Zêwaêlim piroj e. Hersal ev zew tê dayîn. Hersal ji ber bê gotin ku ew ashabî ne hatiye ji bîrkirin êdî tê dayîn. Zêwaêlim hersal li herême hemû kes dide. Zêwaêlim hersal di mihe hezîran (pûşperê) de di roja 16. de tê dayîn. Ji ber ku di vê roje de gava ku ew (Êlime rim kesk) dikeve û ew roj ji roje în e ya, êdî piştê ji ku rojên 16. yên ve mihe ku ne kevine roja în e de ji, êdî ji roja 16. mihe xêr û dia te dest pê dikin haya ku digihe roja în e ya piştî 16 mihe ya pêşî. Roja ku roja ku zêwaêlin tê dayîn wê roje ji mewlûdek ji tê dayîn. Mirov hemû li hevdû digihenê hevdû. Gava ku li hevdû gahana hevdû, êdî piştê mewlûdê dixwenên û piştî ku mewlûde xwe dixwûn ji êdî piştê, êdî ji hevdû belav dibin. Lê bele xosletekî ve mewlûde ku em di dîtin ji heya. Herkesek mewlûde dide û ji xaynî xwerine mewlûde yê ku li malê dide ji, divêt ku xwerine derxê ji. Yanî divêt ku Hermal senîyek xwerin ji xwerina ku çêkirî derxê û bide malaka dî. Gava ku xwerin hata dayîn, êdî pêşî yê ku wê xwerine bide, li dora xwe dimeyîzenê ku ka di mala kê de kemî heya û rewşa wan ne başe, êdî wê xwerina xwe bibê wê malê û bide wan. Her weha ku kir êdî wê mewlûde wî ji wê qabûl bibe. Ev yeka pêdivîyeke zêwaêlim e ji. Gava ku xwerin ji male dernekeve, êdî wê were hasibendin ku wî pêdivîya zêwaêlim bicih ne hatiye anîn. Gava ku pêdivîya zêwaêlim bicih ne hata anîn ji, êdî gelekî û gelekî gunah û ne xer tê dîtin. Her weha Zêwaêlim rojeke ku bixêre û girînge ji me re ...'.

Zileme pîr, her weha ku li ser wê rojê hinekî ji min re axivibû, êdî piştê min ji rastî ya wê roje û sedeme hebûne wan ya li ser Girê Êlim û wê sofere xwerine di wê heyeme de fahm kiribû. Piştê wî zileme pîr ez ne

berdam. Ez bixwe re birime navende. Li wir ji ez birime ser deve kahnîye ku li piştire mizgefte û li pêşîye zîyereke keçkebikêzî bû. Piştire ku ez birime wir, êdî li wir ez hinekî mam. Min ji wê ava kahnîye ji hinek vexwar. Avaka ku xweş bû. Bitahm (bitêj) bû. Gava ku ez çûme wir, êdî min dît ku wa gelek keçik wê li ser zîyereke keçkebikêzî ne. Her yekê benek di destê wan de bû û bi dara li ber serê keçkebikêzî ve dikirin. Gava ku min her weha dît, êdî bala min çû ser wir. Zilemê pîr ji piştire bala wî hata ser min ku bala min çûya ser zîyereke û ciwanên li ser zîyereke. Piştire ku her weha heya min çû ser wan, êdî min xwe ne girt û ez ji çûme wir. Gava ku min berê xwe da wir, êdî wî ji ez bi tenê ne berdem û bi min re hata wir. Gava ku ez çûme ber hete zîyereke, êdî min dît ku wa gelek ciwan û axlabe ji ku keçên wê li ser zîyereke ne. Her yekê benek di destê wan de yê û bi dare ve dikin. Ciwanên kur ji têne wir ku ben bi dare ve girêbidin. Lê ew zêde li wir ne mênin. Ku ew bene xwe girêdidin, êdî piştire derdikevin. Lê keçik li wir di mênin û piştire ku bene xwe bi dare ve girêdidin, êdî piştire ji bi hev re bi yek deng ji dibêjin. Dengê wan bi hev re gelekî û gelekî xweş dihat. Ez ji gava ku çûbû bûm ber zîyereke, êdî piştire ez di cihê xwe de mabû bûma sekinî û hema wilo min li wan dihisand. Dengê wan bandûrek di wê heyeme de li min kiribû. Li pêşîye zîyereke ji avaka ku zêde ne mazin bû û di harikî ji hebû. Piştire ku min ew ji kifş kir, êdî piştire min ji wî zilemî pirsî ku ew av navê wê çiyê. Wî gote min nave wê ave *bestê* ya. Piştire ji min re got ku em jê re dibêjin *Çemebestê*. Gava ku gote min em dibêjine de çemebestê, êdî ve gotinê wî bala min kişand. Ji ber ku av di wê heyeme de ne zêde bû ku mirov jê re bêje çemek. Piştire wî ji min re got ku 'gava ku dibe zivistan, êdî baran dibare û av zêde dibê. Êdî ev av ji zêde dibe. Hingî bilind dibê û dibê gelek'. Piştire ku ji min re herweha gotine xwe bedewam kir, 'zivistanan ava wê wilo bilind dibe, êdî ku çi bikeve ber de li ber xwe dibê. Av ji diharikê û diçê û diharikê ser çemê mazin Dicle yê. Çeme Dicle yê mazin ne'. Min ji navê wê bihistibû.

Piştire ku herweha min bersiv ji gotinên min yên weke pirsên di serê xwe de girtibûn, êdî dise bala min vegerehebûn ser keçikên di nav zîyereke de. Piştire zilem bixwe gote min 'herê û ti ji benekî girêde û hevîyeke xwe bikê. Ma tiştêkî ku ti bikê hevî, nîn e? Gava ku wî wilo ji min pirsî bû, êdî piştire min ji da xwe û ez çûm û ketime nav zîyereke de. Gava ku ez ketime nava zîyereke de, êdî min dît ku wa sê tîrb hena. Piştire ku min ji benek bi hevîye ku ez emê xwe bibînim girêde, êdî piştire ez ji nav zîyereke derketim. Gava ku ez derketim û hatime derve û

çûme ber zileme pîr, êdî min jê re got ku 'di zîyerete de sê tirb hena'. Wî ji gote min rast e û piştîre ji her weha bi ser gotine xwe ve zêde kir. 'Keçkebikêzî keça şexakî ku ji vir bû. Ew herdû tirbên dîn ji yên dû mişahixên dîn ne. Ew bi wê re ne. Dema ku êrîş li wir dibê û Êlime rim kesk li Girê Êlim di şer de bû, ew ji li vir di şer de bûn. Keçkebikêzî bisad mêrî re şer kir. Ew bi serê xwe di nav koma êrîşkeran de dimenê û hemûkan bi paş ve dide xistin. Piştîre ku ew wan bi paş ve dide xistin, êdî piştîre ev herdû mişahixên dîn ji bi hawara wê ve tîn. Piştîre her sê li vir bi hev re dikevin. Em ji ve rewş wan re dibêjin *dikevin*. Em ne bêjin mirin an ji gotineke dî weha. Ji ber ku ew ne mirin. Ew piştîre çûne azmana. Rihe wan sax e û serdest e û li vêderê li cihê ku ew di şer de bûn, heji di parzbûne me de ne'. Wî mirovî her weha ji min re gotibû. Êdî piştîre min ti gotin jê re ne dîtibû ku ez piştîre ne bêjim û ne ji bi pirsim. Her weha tenê bi bêdeng mabûm.

Piştîre çawa ku herweha em hinekî bi hev re man, êdî piştîre min da xwe ku ez herime bi riya xwe de. Lê wî zilemî ne hişt. Çawa ku min da xwe û rabûma ser xwe di wê heyeme de, êdî piştîre ji min pirsî ku ka ezê çi bikim. Min ji bersiva wî da û gotiyêde divêt ku ez herim. Ez di rê de me. Divêt ku bi riya xwe de herim. Piştîre min gotiyê de 'qancîye ku tê bi min kirî ji bo wê zor spas'. Piştîre min kir ku ez herim. Lê wî ez da me sekinandin û gote min were û derde xwe ji min re bêja ka derde çi ya û tê çê kudere û tê çe nig kê. Piştîre gava ku wî wilo ji min re û ji min xwest, êdî ji dile min ji ne hat ku jê re bêjim ne û min gotiyê de bila û piştîre ez û ew li hevdû rûniştin û mala xwe û rê ya xwe û di rê de tiştên ku hatina serê min û ezê hatibama kuderê, min jê re baş û qanc vegot. Gava ku min her weha jê re vegot, êdî piştîre wî ji ku baş û qanc li min hişand û êdî gote min 'li vir bimenê. Mirovên ku ti lê digerehe ezê wî bidime dîtin û ji terê bêjim. Ti xortekî nestilehî. Ez wilo dibînim. Li nig min li mala min ba'. Piştîre ku wî ji her weha got, êdî piştîre min ew ne şikand û piştîre min gotiyê de bila. Ew ji ji vê yekê pir bixweş ma. Piştîre ez li wir mam. Ez li mala wî mam. Min li mala wî, xwar û vexwar. Çi ji min re lazim bana û pêdivîye min bi çi hebana wî ji min re dide peyda kirin. Piştîre ku demek her weha çû, êdî min kira serê xwe de ku tiştî ku ew dide min û xwerine ku ez dixwûm divêt ku ez haq bikim. Ji ber vê yekê ji min gotiyêde ezê li mala tê kare ku ji destê min bê ezê bikim. Piştîre wî gote min 'ti çi bixweze bikê. Ez ne bêjime tê vî tiştî bike an ji neke'. Piştîre ku ez hinekî hizirîm, êdî min dît ku wa gelek sawalên wî hena. Min gotiyêde ez ji ezê bi şivane tê re çime ber sawêl. Wê ji wî re ji baş bibê. Wê bê

alîkarîyek. Gava ku min wilo got, êdî piştre wî ji gote min ez tê ne şikênim û piştre min da rax şîvan û êm bi hev re çûne ber sawêl. Her weha demek têve çû. Gava ku me sawal ji malê tanî ji, me tanî ber ve herême. Li vanderan me sawal dide çêrandin. Weke demeke her weha ji ber ku ev herême şînitîye we ji bo çêrandina sawalan baş bû, êdî em dihatine vanderan. Her weha weke demeke dirêj ji em hatine vanderan. Lê rojêke min li ber sawal Rinde dît. Rinde ka hatibû ber kahrikan an ji hatibû tolikê an ji hatibû ku hinek kerengan bide hevdû, ez nizanim. Lê min ew dît û bala min kişand. Piştî ku bala min kişand, êdî piştre ez ji nêzîkî wê bûm. Gava ku ez nêzîkî wê bûm, êdî weke ku ez farîşteyekê mîrane bibînim li min hat. Min haya wê demê ti mirov wilo bi bal ne dîtibû. An ji ez karim weha bêjim. Haya wê demê ti mirov wilo ji min re bi bal ne hatibû. Gava ku ez çûme nig wê, êdî min dît ku wa wê ji ji min bazneda, êdî piştre em nêzîkî hevdû bûn. Sedeme ku ew ji min bazneda ji, dibêt ku min bala wê kişand bê. Lê wê bala min gelekî û gelekî kişand bû. Piştre ku me hevdû naskir, êdî piştre min dît ku dile min çû ser wê. Min dît ku çavên min ji wê pêve ti kesekî dî ne bînin. Piştre êdî her weha me hevdû naskir û êdî hema bêja her roj me hevdû dît. Piştre dile me bi vî awayî kete hevdû de. ...

.....

Vêce mîre min, Piştî ku jina min ew dîtibû û hinekî pêre peyîvî bû û fahmkiribû u ew kurê birê min ê, êdî piştre dicihde vegerehe bû. Gava ku li malê min jê pirsî ku ew ciwan kî ye, êdî wê ji min re got ku kî ya. Ji min re got ku kurê birayê yê tê Hamdin e. Kurê Neffife yê ya. Gava ku wê wilo gote min gelekî û gelekî êdî ew kete mereqe min de. Dile min êdî gelekî û gelekî xwestibû ku ku wî bibîne. Keça min yê ku dile dabûyêde kurê birayê min Hamdin e. Birayê min gelek tişt anîbûne serê me. Ew di wanderan ve derxistibûn. Vêce nahaka kurê wî hij keça min kiribû û keça min ji hijê kiribû. Êdî mîre min, Piştî em her weha hinekî li ser axivibûn û piştre em bi hev re buhurtibûna ser şîve, êdî piştre taqînek ji deve derî tê. Çawa ku min kar kir ez herim, êdî dicihde kurê min da xwe û bazî û çû ku herê û deve derî veke. Piştre ku ew gaha deve derî û deve derî vekiribû dîtibû ku wa Dilhat li deve derî û xwestîya ku were malê. De ne mîre min, ciwan hevdû nasdikin. Hingî li hevîrdore digerihin û hevdû dibînin, êdî hevdû nas dikin. Kurê min û Dilhat ji hevdû nasdikirin. Piştre ku Dilhat bi şîvantîye tê wan der û zevîyan, êdî piştre hevdû nasdikin.

Gava ku kurê min Dilhat dîtibû, êdî ew buhurî hundurû kiribû. Dilhat, gava ku hatibû hundir, êdî piştre weke ku min gote mîre min, her weha

gelekî û gelekî li ber me axivîbû. Ji kuderê hatibû û di kuderê ve hatibû û di rê de çî dîtîbû û hatibû serê wî hemû ji me re anîbû ser zimên. Gava ku anîbû ser ziman, êdî min ji bala xwe bi hey dabûyêde. Wî gelekî û gelekî xweşik xwe anîbû ser ziman. Piştîre gava ku hatibû hundir û her weha bahsa xwe kiribû, êdî piştîre gotin anîbû ser keça min Rinde û gotibû ku ez hijê dikim. Piştî ku her weha gotibû, êdî hinek mabû sekinî di cihê xwe de bi bêdeng. Keça min ji li wir û dengê wî dikir. Keça min gava ku lê dimeyîzend, min di dît ku bikêfbû. Min ew yeka ji rudêna wê fahmkir. Lê min tiştêk negot. Tenê min bala xwe da ser birezîye xwe. Dile min di wê heyeme de hema xweştîbû vê yekê bikê. Min di dile xwe de xwestîbû hema wilo bala xwe bidema ser wî û lê meyîzênim. Ew ciwanakî ku li ser xwe bû. Ciwanakî ku baş û rind dihata xuyakirin. Lê jina min hinekî weke jê nexwes bû. Ne ku ji şaxsîyete wî ne ku ne xweş bû. Ji tiştên ku berî hingî bave wî anîbûna serê me, ew hatibûne bîra wê, êdî ew ji di hundirê xwe de hinekî acizbû bû. De ne, tê gotin ku gava ku mirov ji yekî aciz bibe, êdî piştîre ku ji wî an ji ji wan kî li nig mirov bê, mirov ji aksa dile xwe li wan dide der. Her weha gotinek heya. Lê ne gotineke raste. Divêt ku ne wilo bê. Dilhat, me ji bavê wî dîtîbû. Hê hingî ew sabî bû. Hê hingî ew zarokeke ku gelekî biçûk bû. Ez bibawer bûm ku di wê heyeme de min hinek tişt di derbare wê demê û tiştên ku bûbûn de jê pirsîbana, dibêt ku bersive min ji ne dabana. Ji ber ku wê ne hatibana bîra wî.

Ew nahaka di wê heyeme ku li ber min sekinî bû de dema ku min lê meyizend, êdî min dît ku wa xortekî ku bîrewer wê li ber min e. Ew xortekî ku bîrewer bû. Aqlê wî ji hebû. Min ev yeka fahmkiribû. Kurê min ji bi wî re hevdû nas kiribû bû bi hev re mabû ji. Yê wan ji tiştêk di naqabîna wan de ne bû. Ji ber ku kurê min ji gava ku me barî ku em werine vêderê kiribû biçûk bû. Nahaka ew ji xort bû û bîrewer bû.

Mîre min, piştî ku jina min Dîlane Esmer jê di pirsê û piştîre ku ew ji xwe dide naskirin û bahsa malbata xwe dikê, êdî piştîre jina min dicihde ji wir di vaqatehe û te malê. Li ber gotinên wî, çawa ku jina min tê malê, êdî ew ji di dile xwe de dibêje ku min tiştêkî ku xirab me di gotinên xwe de anî ser ziman û dihazine. Lê hevalê wî yê li nig wî di wê heyeme de jê re bahsa me û malbata me dikê. Gava ku ew bahsa me dikê, êdî piştîre ji ew ji fahm dike û em mala emê wî ne. Piştîre êdî biryara xwe dide ku were mala me. Piştî vê yekê re, êdî hatibû malê. Gava ku hatibû malê û bidest xaberdedane xwe kiribû û gotina pêşî ya ku ji devê wî derketibû *amo* bû. Wî gotibû min *amo*. Gava ku wî wilo gotibû min, êdî dile min gelekî û gelekî xweş bûbû. Piştîre ku em li hevdû rûniştîbûn, êdî wî ji bêhtir di

derbare xwe û mala bavê xwe de ji me re axivî bû. Piştî ku ew axivibû, êdî piştî min dît ku wa dile jina min wa li wî nerm dibe. Wa hêdî hêdî nêzîkî wî dibe. Min ev yeka fahm kir. Gava ku min her weha dît û fahmkir, êdî piştî gelekî û gelekî kêfe min hat. Dile min xweş bû. Piştî her weha ku demek têve çû, êdî piştî bi nêzîkatîyên xwe re weke yekî ji male tevgerê. Her weha piştî gava ku wî axiftina xwe xilas kiribû, êdî piştî divîbû ku min ji gotinek bigotina. Ew di wê heyeme de ji bo dû tiştan li wir li mala min bû. Ya pêşî ji ber ku ez ame wî bûm û ya dî ji ji ber ku wî hij Rinde dikir. Piştî ku min karkir ku ez bi axivim, êdî pêşî min li jina xwe meyîzend. Gava ku min lê meyîzend, êdî min dît ku wa ew ji ne weke berê lê hişk dimeyîzenê. Ew hinekî dî ji lê nerm û germ bû ya. Min ew nermbûne wê fahmkir. Piştî ku min her weha fahm, êdî piştî min kir ku ez bi axivim. Gava ku ez axivim, êdî pêşî min hinekî li ser mala xwe û zarokên xwe jê re anî ser ziman. Piştî min jê re anî ser ziman ku me çend zor kişand. Wî ji bi bal min hisand û maf da min û bave ne haq dît. Wî her weha hizre li ber min û jina min û zaroke min anî ser ziman. Piştî ku wî her weha hizre piştî gotinên min re anî ser ziman, êdî piştî gote min 'ya ne haq ji kê bê bila bê, divet ku rast newê dîtin'. Piştî ji bi vî awayî ji gotina xwe got, 'ya ne haq ji kê bê bila bê, ne baş e'. Gava ku wî wilo got, êdî min ji jê re got raste û piştî me xaberdana xwe ber dewam kir. Piştî min jê re got ku 'kurê min ji nahaka pêde li vir bimena'. Wî ji gava ku min wilo got êdî gote min 'bila amo' û piştî êdî bi me re bidest jiyana kir. Jina min ji piştî lê xweş bû. Piştî hijê kir. Piştî ku demek têve çû, êdî piştî me, li ser xwesteke wî û Rinde, ew binîşan kirin. Piştî her weha ew bûne dergîsiyê hevdû.

Dilhat ji û Rinde ji gelekî û gelekî hij hevdû dikirin. Dile wan gelekî û gelekî bî hevdû re bû. Gava ku mirov li wan dimeyîzend ji ev yeka baş û qanc fahm dikir. Kêfe min ji ji wan re dihat ku min ew her weha bi dil di dît.

Dilhat piştî, êdî di demeke de bûbû yek ji malê. Ew bi Şêxan u Mêrxan re bû. Bi hev re di çûne her derî. Gava ku karakî wan çebû bana, êdî ew bi hev re bûn. Ji hevdû re ji bira maztir bûn. Hertimî bi hev re diçûn û dihatin.

Me ji êdî hêdî hêdî bidest amedekarîya dawata xwe dikir. Dawata me hebû. Me yê Dilhat û Rinde bi hev re zewicand bana. Êdî divîbû ku me ew zewicand bana. Gava ku nîşan hatakirin, êdî piştî divîbû ku demeke zêde dirêj bi ser nîşane ve ne çû bana. Gava ku demeke dirêj bi ser ve çû, êdî baş ne dihata dîtin. Ji ber vê yekê ji, êdî me ji bilezeke re bidest

amedekarîyan kiri bû. Ji ber vê yekê ji kêf xweşîyeke mazin di mala me de hebû. Dile me hemûkan ji xweş bû. Dile jina min ji xweş bû. Ew ji bi kêf û dil bû. Piştî ji wê re êdî hebû û ne bû Dilhat bû. Dilhat di wê dema ku buhurtibû de di dile wê de cihekî ku mazin girtibû. Dilhat xurtekî ku jêhatî bû û qanc bû. Jina min gava ku herweha wî kifs dikê, êdî ew di serê wê de cihekî ku mazin digirê. Piştî di hundirê demê de ew ji wê re bûbû weke kurekî ji kurê wê. Her weha di dile wê de cih girtibû. Gava ku min ji herweha di dît, êdî kêfe min ji dihat. Keça min ji gava ku herweha di dît, êdî gelekî û gelekî bidil û şahî dibû. Bi vî awayî re mîre min, ez karim bêjim ku kefxweşîyeke ku bêsinor li mala me bi me re çebû bû. Dilhat ji êdî mirovek ji malê bû. Herweha dihata hasibandin. Bê wî me tiştê ne fikir. Ew û em bûbûna yek di wê heyeme de.

Dilhat, piştî ku ji nig mala Birhe Serhên hatibû nig me, êdî piştî li nig me ji bi Mêrxan re diçû ber sawalan. Bihev re diçûn û bi hev re dihatin. Lê Birhe Serhên ji ji ber ku gelekî û gelekî hijê kiribû û jê xweş mabû, êdî piştî rojêke bi mêhvandarî ji hata mala me û em li civata hevdû rûniştin û piştî wî ji ji min re got ku ji ber dawata Dilhat tiştê ku bikeve ser milên min de ezê bikim. Gava ku wî wilo got, êdî min ji got ku ma wê çî kevê ser milên tê de. Tiştê ne keve ser milên tê de. Di keve ser milên min û mala min de. Wî ji piştî gotina min birrî û gote min, 'gava ku ew hat pêşî min ew dît û hinekî li mala min ji ma û di mala min de gelekî û gelekî kare min ji kir û alîkarîya wî da min. Demeke dirêj li nig min ma. Ji ber vê yekê ez karim bêjim ku mafê wî li ser min ji heya. Ji ber ku gava ku ji nig min hata nig tê min ti maf ne dayê de. Ez ji deyndarê wî me û dixwezim ku nahaka deynê xwe bidim'. Gava ku wî wilo bixwesî û biqancî bahsa wî kir, gelekî û gelekî kêfe min hat û dile min bixweş bû û kêfe min hat. Serê min ji pê bilind bû. Her gotine ku Birhe Serhên ji min re got di derbarê wî de dile min xweşkir. Piştî min bêhtir hijê kir. Min bêhtir bala xwe da ser wî di wê heyeme de. Piştî min ji Birhe Serhên re tiştê ne got. Lê min gotiyêde ku li gor kevneşopîya me, divêt ku ez dawata wî bikim û hemûtişt ji dikeve ser milên minde. Piştî wî ji got raste û gotine erêkir. Lê piştî çawa ku me bidest amedekarîyên dawate yên dawîye kirin, êdî ew ji ji malê bi gelek dîyarîyan re bi rê dikeve û tê wir. Gava ku ew tê ji hê dawate dest pê nekirîya. Wê ji nûkeve dest pê bikê. Wî li ser çil haspî tiştî dîyarî kiribû û bixwe re anîbû. Bi hatine mîrekî hatibû. Ew weke mîrekî hatibû.

Jiyane me ji hebûna xwe bixweze berdewam fikir. Jina min û keça min û kurên min û Dilhat ji jiyana xwe ya asayî berdewam dikirin. Di nav

we asayîbûne de ji kêfe me ji mazin bû. Wê dawata me bûbana. Ji ber vê yekê ji di wê demê de li malê çûn û hatin ji mazin bû. Gelek mirov dihatin û diçûn. Bi vê yekê re ji kêfe me mazin bû. Dilhat ji di wan rojan de bi Mêrxan re bû. Herdû bihev re diçûne ber sawêl di wê heyeme de. Her roj hê sibehê ku hê roj derneketî bi fecre re derdiketin haya ku dibû êvar û ku roj diçû ava piştire dihatina malê. Di wê heyeme de ji ji nûkeva dema *şêvîne* dest pê kiribû. Di demên *şêvîne* de me sawal ne tanî malê. Di demên *şêvînan* de ji rahniya heyvê şev dibê rahnî. Vê yekê ji hinek derfetên xweş didena me ji bo sawalan. Me sawalên xwe li çole li kozikên ku me çêdikirin de dihiştin. Lê ew kozikan zêde ji ne dûr bûn ji male. Bi vê yekê re ji her şev jinan stilên xwe dikirina destên xwe de û diçûn ku wan sawalan bidoşin. Gava ku sawal di dohtin û şîre xwe di safokan de ji diparzinandin û êdî piştire ew dikirina stilên mazin de û tanina malê di wê heyeme de. Lê paz ji li çole dima. Her weha gava ku sawal li çole dima, êdî divîbû ku yek ji li ber mabana. Ji ber ku *gûr* zêde hebûn û ku *gûran* mih an ji bizin dîtî afû ne dikirin. Di cih de xwe digahandina wan û devê xwe dikirina qirika wan de û dikuştin. Her weha her sal gelek mirovan gelek sawalên xwe telef didan. Lê hineken ji telef ne didan. Ji ber ku wan ji bo awlakariye pêdivî bi çi hebana dikirin. Axlabe ji di *şêvînan* de sayên *şîvan* pedivî bi wan hebû. Ew ji hinek alîkarna mazin bûn ji bo *şêvinkaran*. Sayan alî wan dikir ku ew sawalên xwe ji *gûran* bi parazên.

Yên me ji herweha sawalê me hebû û me sawalê xwe li *şêvînan* dihişt. Axlabe ji gava ku me sawal li çole li *şêvîne* dihişt, êdî yan ez û yan *Şêxan* û yan ji *Mêrxan* û Dilhat diman. *Mêrxan* û Dilhat gelekî û gelekî hij hevdû dikirin. Wan gelek kare xwe ji bi hev re dikir. Her weha hevalbendîyeke wan ya baş hebu.

Li herême cihên konan ji hebûn. Axlabe ji cihên konan Koçeran bûn. Koçeran hersal di wê demê de rê digirtin û dihatina wêdere. Li wanderan kozik(hoz) bikirê dikirin û lê diman û sawalên xwe lê dihiştin. Ew ji carna di wê rewşa *şêvîne* de ji ahlên wir re dibûne alîkar. Koçerên ku dihatin axlabe ji ji dore *Mûş* e û *Serte* bûn. Hersal li van herême mirovên ji xaynî mala xwe ji xwe re hinek kon ji çêdikirin û li ser piştî haspan dikirin û piştire malên xwe radestî hinek ahlên xwe yê ku li bi awlabûn dikirin û diketina rê yan de û dihatina wanderan. Piştire ku dem xilas dibû, êdî piştire caraka di ji rê ye xwe digirtin û piştire carake di di vegerehene malên xwe. Piştî ku di vegerehen, êdî rewşa wan hê xweştir di vegerehan. Hê dewlemendtir di vegerehan. Koçertî ne pênebertîr bû. Koçertî çûn û hatinaka di naqabîna deşt û zozanên

kurdîstanê de bû. Koçertî herweha xosletekî jiyana hinek kurdan bû. Mirovên ku koçer bûn ne ku ji cih û warên xwe diqarahan û diketine rê yan de. Ne ku bê cih û war bûn. Cih û warên wan hebû. Lê her mirovê ku di jiyana xwe de demên xwe bizêdeyî didena xwedî kirina sawalan û jiyana xwe bi wê derbas dikir, êdî wan koçertî dikir. Li Kurdîstanê axlabe ji herême botanê ji alîyê şînitîyê ve bê an ji alîyê şîniyan ku bê sawal pê qelaw dibûn, Bi ve cihê ku herî dewlemend bû. Wan mirovên ji ev kardikirin zanibû. Ku ew mirov diketina rê yande pêşî hinek mirov ji li pêş xwe disandin û hinek zozan û kozik ji bikirê dikirin, da ku xwe û bi sawalên xwe re têde bimênin. Gava ku herweha koçertî çedibû, êdî hem mirovên ku kozik bikirê didan û hem ji yên ku kirê dikirin dilxweş dibûn. Rewşa wan xweştir dibû. Malê wan zêdetir dibû.

Koçertî di bidawîbûne wê demê re bidawî dibû. Gava ku koçertî bidawî dibû, êdî piştî ew mirovên ku ji bo koçertîyê hatibûn, êdî piştî malên xwe li hevdû didena hevdû û dise di ketina riyen de û diçûne mala xwe di wê heyeme de. Gava ku diçûne mala xwe, êdî li male xwe jiyana xwe berdewam dikirin. Koçertî xwedîye hebûna jiyana ku di naqabîna deşt û zozanên Kurdîstan ê diçû û dihat bû. Jiyana wan êdî li mala wan bixweşî û bidil berdewam dikir. Koçertî her weha rewşeke ku bijiyana bi *hawandin* û *xwedîkirina* sawalan re heya û li ser lingan e. Koçertî hê xwedîyê gelek xosletên teybet e. Hê gelek xosletên wê hena ku were ser ziman. Ji alîyê jiyane ve bê û xwezeye bê, hê ji gelek alîyên ve divêt ku were ser ziman. Gava ku mirov koçertîye şîrove dike, mirov di şîrove de rastî hinek xosletên civaknasîyê û civakê bihevîre tê. Di temenê koçertîyê de ewan xosletan civaknasîyê û civakê ji bihevîre cih digirin. Mirovên ku koçertî dikirin û diçine herêmên dîn, ji xosletên mirovên wê herêmên dîn xwedîyê hinek xosletên bun. Hevdû fahmdikirin û zimane wan yek bû. Alikari didena hevdû. Hevdû nas dikirin. Naskirin, xosletek ku civakê bi pêş dixist bû. Her şev ji diçûn û li civatên hevdû dirûniştin. Herweha hevdû naşkirin ji bi wan re mazin çedibû.

Li herême me ji wê salê gelek koçer hatibûn. Ji ber wê yekê ji tevgereheke mazin hebû. Çûn û hatinaka mazin hebû. Ji ber ku di wê demê de şevîn bû û me ji paze xwe li çole dihişt, êdî zarokên min bi dore diçûne ber. Cerna ez ji diçûm. Lê bi hevîye min ve ne dihiştin. Gava ku zarok kare ku bê kirin ku karibin bikin û ne kin u bi hevîye bav an ji de ve bi hêlin, êdî weke şermeke tê dîtîn ji wan re. Ku her weha kare xwe hiştin, êdî ji wan re tê gotin ku 'ma win bi kêr neyên ku kare xwe bikin'. Ev gotin ji ji bo ciwanên ku balixbû bûn giran bû. Zarokên min ti

carî ji her weha ne hiştin ku gotin ji wan re were gotin. Wan hertimî karê ku di kete ser piştta wan de dikirin. Hertimî bi kare xwe ve dibazîn û dikirin.

Di wê demê de yê me ji kare me hinekî zêdetir ji hebû. Kare dawate ji hebû. Bi amedekarîyên dawate ve ji çûn û hatin hebû. Ji ber vê yekê ji çûn û hatineke me ya mazin hebû.

Vêce mîre min, min ji terê got ku di demên şêvînan de ez û zarokên min bi dore diçûne ber sawal. Rojek her weha Mêrxan û Dilhat dora xwe xilas kiribûn û dora xwe devrî Şêxan kiribûn û hatibûna malê. Wê li malê hinekî xwe rehet kiriban. Lê ji ber ku mêhvanên me ji hebûn, êdî ew derfet ji ji wan re ne dima. Gava ku dihatina malê, êdî divîbû ku bi mêhvanên ve ji mijûl bûban. Divîbû ku li nig wan ji rûniştiban. De ne, li nig me ku li malê mêhvan hebin û xurtên malê werina malê û herine li cihekî xwe dirêj bikin an ji xwe bidina alîyekî dî, êdî ev yeka weke şermeke mazin tê dîtîn. Ji şerme wêdetir ji, weke bêhûrmetîyekê ji tê dîtîn. Ji ber ku Mêrxan û Dilhat ji ev yeka zanibûn, êdî piştê gava ku ew hatina malê, êdî ne sekinîn û çûn û li nig mehvanan rûniştin. Li civata wan rûniştin.

Dilhat gava ku li nig min ma, êdî piştê min ew baş û qanc naskir. Piştê ku hinek bi ser mayîna wî ya li nig min ve buhurt, êdî min dît ku wa Dilhat xwedîyê dengê ku gelekî û gelekî xweş e ji. Gava ku ew li nig min ma, êdî min ev yeka tê derxist. Piştê gava ku min ev yeka tê derxist, êdî piştê gelek caran min lê hisand. Her cara ku em li hevdu dirûniştin, êdî wî bi wê dengê xwe yê xweş re dile me xweş dikir. Piştê mirovên li dore me ji pê hisehan ku dengê wî xweş e, piştê êdî ew ji hema bêja her şev dihatina civata me ji ber ku li dengê wî yê xweş bihisênin. Di wê dema ku ew û Mêrxan ji bi hev re hatibûne malê û her ku ew zava ji bû, êdî mirovan xwestibû ku li dengê wî bihisênin. Gava ku li nig me rûniştibû, êdî piştê dise jê hatibû xwestin ku hineki bêjê. Piştê gava ku jê hatibû xwestin êdî piştê wî çavên xwe anî ser min û li min meyîzend bû. Gava ku min çavak dayê de ji bo ku ez bêjime de 'dengêki bide, bila li tê bihisênin' êdî piştê wî ji bidest gotinê kiribû.

Di wê heyeme de ji keça min Rinde ji rahiştibû stile xwe û bi birayê xwe re çûbû nig paz. Wê paz bidohtibana û piştê ku hinekî dî ji bi wan ve çûn, êdî ew ji wê bi şîre xwe re bihatana malê. Piştî Dilhat û Mexan hatibûn, êdî piştê ew ji çûbû bûn. Ew demek bû ku ew çûbû bûn. Em ji li malê li civate bûn. Mirov li malê hebûn. Mirovên ku ji ber dawate wê hatibana, êdî hêdî hêdî dihatin. Êdî me bi çave zava li Dilhat

dimeyîzend. Dile min ji pêve bû. Piştire ku min ew naskiribû, êdî min gelekî û gelekî hij wî kiribî. Her weha ew êdî ji min re bûbû weke kurekî di wê heyeme de. Keça min û birayê xwe ew demek bû çûbû bûne ber sawalan. Wê keça min paz bidohitibana. Ew ji bûk bû. Çavên her kesî li ser bû. Her keçike ku dibê bûk an ji dikeve wê pêvejoye de, êdî çav zêde diçine ser ku ka çend jêhatiye ji malê re. Her weha çav li ser wê ji hebûn. Piştî bi qadereke, êdî piştire min hiskir ku dengekî ku qalabalix wa hat û mirov bi ber cihê şêvînan de bazin. Piştire me ji mereq kir û em ji derketine derve. Gava ku em derketin, mirovên ku em gahana wan me ji wan pirsî ku ka çi bûya. Lê yekî ji bersive me ne de. Piştire êdî ku gelek mirov bi wir ve bazîn, êdî me ji xwe ne girt û em ji bi wir ve çûn. Gava ku em çûn û hineki ji nêzik bûn, êdî piştire ji dûr ve min dît ku wa mirov bi koza ku pazê me têde ye ve diçin û bazdidin. Gava ku min her weha dît, êdî piştire min ji lezkir. Merxan û Dilhat ji û hinek mirovên ku li civata me ji bûn bi min re bûn. Piştire min gote Mêrxan û Dilhat biravîn xwe bi gihinine wir, dibût ku gûr êrîşî sawalan kiribê. Ya ku pêşî hata aqlê min ev yeka bû. Min got ku qey gûr ketîye nav paz de. Gava ku min wilo got, êdî piştire Mêrxan ji û Dilhat ji dana xwe û bibaze re li pêşîye me çûn. Piştire min dît ku gelek jin ji ji kozên hevîrdore wa biber cihê me ve dihatin. Her yeka ku bi wir ve diçû û digaha wir, êdî denge qêrîn û girînê jê dihat. Piştire di serê min de hizrek çebû ku ev ne ji ber sawalna ya. Lê gelo ev yeka ji ber çiya? Gava ku min xwe gahanda wir bi yên ku bi min re bûn, êdî min dît ku wa çi bûya. Hingî min got ku qey dinye bi ser min de xûraha û hata xwere. Gava ku ez gahama wir, êdî min dît ku wa Rinde min, wa li ardê dirêjkirîya û gelek mirov wê li dora wê kom ên. Ku min ew wilo dît, êdî dile min gote min qîreke bide. Êşeke mazin min hê ku ez bi tememî ne gahabûma ber serê wê min di dile xwe de hîs kir. Piştire gava ku ez gahama wir, êdî min dît ku wa Rinde li ardê bêrih dirêjkiriya.

Gava ku min xwe gahanda wir, êdî piştire min dît ku wa Şêxan wê li wir bihazna. Piştire ku min xwe gahanda wî, êdî min jê pirsî ku ka îî bûya. Wî ji gote min 'yabo, Rinde paz di doht. Ez ji carna, min alî wê dikir û carna ji bi paz ve diçûm. Lê careke gava ku ew tê ber bizina ku wê bidoşe, êdî piştire Nêriyekî me yê ku li wir e, bi poçan êrîşî wê dikê û ew ji xwe bi paş ve dide ku xwe jê xilas bikê. Lê çawa ku bi paş ve diçê, êdî ji lata bilind ve dikeve û piştire êdî ne rabê ser xwe di wê heyeme de. Piştire gava ku min dît ku ew ket, êdî ez bi wê ve bazîm. Ez wê demê li aliyê dî bi paz ve bûm. Piştire gava ku ez gahame de, êdî piştire min kira qîr ku bi min ve werin. Piştire ku min kira qîr, êdî piştire min dît ku wa

mirov hatin. Gava ku mirov bi min ve hatin, êdî me bi hev re ew ji wir hilda û anî vir. Lê êdî wê bêhn ne distand. Wê êdî rih dabû'.

Piştî ku kurê min wilo ji min re got, êdî êşeke mazin min di dile xwe de hîs dikir. Min di wê heyeme de dixwest qîreke bidim. Lê bele wilo li min dihat ku qîr ji dabana wê dengê min derneketibana. Ji ber ku ji êşe dile min dengê min weke dernediket li min hatibû.

Piştî mirovên ku hatibûna wir, êdî derbesteka ku karibin wê ji wir bibine malê çêkirin û ew danîne ser û birine malê. Gava ku anîna malê, ez ji bi wê re bûm. Keça min wê care ne bi lingên xwe hatibû mala xwe. Li ser milan hatibû mala xwe. Vê hizrê di serê min de şaq da. Gava ku vê hizrê di serê min de şaq da, êdî min dît ku hêdî hêdî hestir ji çavên min hatin. De ne, dibêjin ku mêr bila negirî, bila hstir li çavên wî newêne dîtin. Lê belê min hêsir di çaven xwe de ne girtibû. Çavên min şilbûn. Ku çav şilbûn zilemtîya min ji destê bibe ji bila bibê. Ez dise bêjim û bênim ser ziman (gava ku wî wilo got, êdî mîr ji kete nava gotinê de û gotiyê de ne bila haşayî tê bê. Mêrentî ewê ku mirov di wê rewşê de li ser lingên bê. Ti ji ser lingên bûyî û li nig keça xwe bûyî. Ew yeka ji ku ti bêne ser ziman ji ji terê ne aybeka. Ji yên ku weke aybekê bibînin re aybeka mazin e) Ezê bênim ser ziman û ezê qanc ji bênim ser ziman.

Piştî ku keça min wilo anîna malê, êdî piştî bidest karkirina derbeste wê hata kirin. Berî hingî bi çend kêlîkên me kara dawata wê dikir. Lê nahaka kara derbest kirine wê dihata kirin. Ev yeka çend bi eşe bû ji min re û ji male me re. Mîre min ji zane ku rewşeke wilo çend biêşa. Mîre min dise zane ku mirovek ku kara dawata wê were kirin û piştî tişteki weha were serê wê çend biêşa û êşe dide dora xwe ji.

Keça min haya ku me ew şev buhurand û bû sibeh, êdî me amede kir û bir ku bicih bikin. Ne ti, win ji zanin ku mirovek ku jiyana xwe ji dest da, êdî li ser ruyê ardê bê sekinandin, li gor hizra me gunah tê hasibandin û bêhûmetîyek tê hasibandin ji wê re. Ji ber wê yekê gava ku bû sibeh, êdî hê bi fecre re kara bicih kirina wê hata kirin.

Li gor ku me ji pêşiyên xwe hiskiribû ji herweha gotinek heya. Tê gotin ku gava ku mirin bû, êdî piştî divêt ku zêde ew li ser ruyê arde newê hiştin. Gava ku bê hiştin, êdî tê gotin ku gava ku hevalên wê bi rê dikevin ku herine cihê ku wê herinê û ew ji wan dimenê û ev yeka ji ji bo we rast çenebê. Piştî gava ku çû û gaha wan û çû ber cihê ku wê hasabê xêr û gunehên xwe bide, êdî jê tê pirsin ku çima li paş ma. Piştî ew dibêje ku wan ez li şûn hiştim. Piştî ji bo vê yekê ji hasabek jê tê xwestin. Ji ber vê yekê ji êdî rastî neye dîtin ku bê hiştin.

Gava ku dem gaha bû ber sibehê, êdî bidest karkirine derbesta wê hata kirin. Piştî ku karkirin hata dest pê kirin û bidawî bû, êdî piştî weke semboleke ku *ew li ber gahabûna miredê xwe bû lê ne gaha miredê xwe* ji hamawîyeka ku wê di saxitîya xwe de bikar dianî ji alîye dayîka wê ve bi ser derbeste wê ve tê kirin. Herweha ku amedekarî hata kirin, êdî piştî di rajina derbesta wê ku bi bina zîyereta ku wê ew lê wir were bicih dikin.

Lê piştî wê re, êdî jiyana Dilhat ji gelekî û gelek xira dibê. Êdî piştî wê re ew ji neyê ser xwe. Ew hertimî weke şapolakî dimenê. Têkilîye wî ji jiyane qut dibê. Êdî ji bo Dilhat herweha domeneke nû dest pê dikê di wê heyeme de. ....

.....

Ev kurikê ku bideng xweş nave wî Dilhat e. Dengê wî ji dil tê û di dile mirov de êşeke çedikê. Min rastîyê wî her weha ji ame wî Hasanê Qasim hiskiribû. Hasanê Qasim gava ku ji herême xwe barî herême me dikê, êdî bi me re dikeve tekilîyê de û gavên xwe bi me re di avêje. Ew mirovakî ku zane bû. Di civata me de, gelek caran me lê hisand. Herku me lê dihisand ji me gelek tişt jê fêrdikir. Veca ew mirovê ku wê nahaka li wir û bidengê xweş Dilhat ji birezîyê wî ya. Dilhat mirovakî ku bi kûl e. Kûle dile wî mazin e. Gava ku dibêjê, êdî ji kûle dile xwe di bêjê. Nahaka ji xwe gava ku me lê hisand win ji winên bi bînin ku ew çend ji dil dibêjê û bi kûl dibêjê. Dilhat piştî ku weke ku nahaka min gotî ji piştî ku Rinde winda dikê, êdî piştî dest û lingên xwe ji jiyane divekişenê.

Piştî rinde re, êdî ew li jiyane tenê jin dibê. Heya xwe nede tiştêkî û tiştêk ji bala wî ne kişenê. Tenê, piştî ku wî Rinde winda kir, êdî piştî di wê rewşê de jiyana xwe herweha ber dewam dikê. Rojêke gava ku Hasanê Qasim tê Cizîre bota wî ji bi xwe re tenê. Gava ku wî ew bi xwe re anî wir, êdî vî kurikî her weha baş û delal bala min kişand. Piştî ku bala min kişand, êdî min ew da anî nig min û ew min li nig xwe da rûniştandin. Hasanê Qasim ji, wî çaxî li nig wî bi wî re li nig min rûnişt. Lê wî tiştêk negot. Tenê bêdeng ma sekinî. Lê min di wê heyeme de fahmkir ku heya wî li ser Dilhat bû. Bala wî pir mazin li ser Dilhat bû. Piştî min her weha dîroke wî ji wî hisand. Gava ku min dîroka wî ji wî hisand, êdî piştî gelekî û gelekî ew gotinên ku di derbarê Dilhat de hatina gotin li dile min xistin.

Piştî ku ku min lê hisand, êdî piştî min dît ku got ku denge wî ji xweş e. Gava ku wî got ku dengê wî xweş e, êdî min xwest ku ez hinekî li dengê wî bihisênim. Piştî wî ji ez ne şikendim û ji min re bi wê dengê

xwe yê xweş re bidest gotinê kir. Gava ku min lê hisand min got ku qey wî dile min haland. Hingî xweş got û ji dil got û bidil êş got.

Piştire ku min hinekî her weha lê hisand, êdî piştire Dilhat gelekî û gelekî bala min kişand û dile min girt. Lê ew bêbaxt bû. Gelek êş û kûl wî di dile xwe de di parast. Dile wî ji êşê paritî bû. Ji kûlan maritî bû. Gava ku min her weha ew dît û piştire min lê ji hisand, êdî piştire destê min jê ne bû û min gote Hasanê Qasim ku ti ji destûre bide, bila ew li nig min bê. Bila ew yekî ji mala min li nig min bê.

Gava ku min wilo got, êdî Hasanê Qasim ji gote bila û piştire êdî min ew li nig xwe hişt. Ew bi dil bû li nig min bimenê. Piştire hertimî ji ji bo ku ew ame xwe û wan ji bibîne û xwe bişa hîs bikê, ame wî û ew ji bi ser me de dihatin. Hertimî ji êm li nig civate hevdu bûn. Piştire her weha, êdî jiyanaka xweş ji bo wî ji dest pê kir. Dibêt ku êş û kûlen di dile wî de me zêde sivik nekirin û lê hawlda ku zêde giran ji ne bin jê re. Mirovên weke wî di nav me de hertimî rêz ji wan re tê girtin. Yê ku li ber mirede bin û ne gihina miredê û her weha bi evîna xwe ve girêdayî bin neyêne ji bîr kirin. Ew hertimî di gotin û vegotinan de cih digirin. Dilhat ji her weha mirovekî ku piştire hertimî bi tiştên ku hatibûna serê wî re di gotin û vegotinan de cih digirt bû. Êşe wî mazin bû. Carna mîr bave min di got, rahma xwûde lê bê (piştî ku mîr ve gotine dibêjê, êdî mirovên li dora wî hemûk bi devekî dibêjin 'emîn'), 'êse dil mazina, ti kesek nikarê jê re bibê derman. Ti kes ji biqasî yê ku jin bûyî ji wê êşe fahmnekê. Êş ji alîye yê ku jin bûyî ve baş û çêtir tê fahmkirin. Ji ber ku wî êş di dile xwe de jin kirîya. Mirovê ku êşe di dile xwe de jin bike edi piştire şûne wê êşe ji hole winda ne be'. Her weha gava ku ez li Dilhat di meyîzênim, êdî van gotinên mîr bavê min tenê bîra min. Gotinne gelekî û gelekî rast ên. Ku mirov fahmbike gelek tiştan wê bidina me. Vêce vegotine me li ser Dilhat bû. Gava ku mirov ji gotinê gav bi avêje û gotinekê li ser Dilhat bêjê, mirov karê bêjê ku êşe dilê wî ji wî pêve ti kesek baş û qanc fahmneke.

Piştire min her weha got, êdî piştire min rê da Dilhat û min kir ku ew hinekî ji wan re bêjê. Gava ku Dilhat ji wan re bi wê dengê xwe yê xweş ji wan re got, êdî kir ku dile wan biêşehe. Kir ku hişê wan ji wir herê û herê dereke dî. Kir ku ew xwe di wê heyeme de ji bîr bikin. Piştire ku Dilhat gotina xwe bidawî kir, êdî piştire rewşa civata me di wê heyeme de ne bû weke berî wê kêlîka ku êm ji xwe re diaxivin û me nîqaş dikir. Hazinandin bi mirovan re çebû. Dilhat kir ku hazinandin bi wan re çêbibe. Mirovên di civate de hemûk ji ketina haznande di wê heyeme de.

Civata me haya demeke dereng.Me gelekî gotûbêj bi hev re kir.Dan û standina me bi hev re mazin çebê.Lê pistre ku wan mirovan li wir ji rewşa Dilhat fêrbûn, êdî dile wan ji ji bo wî êşehe.Êşek kete dile wan de ji.De ne, gava ku êş di dile mirov de hebe, êdî mirov nebe weke berê.Mirov nebê weke demên ku mirov bê êş e.Rewsa wêderê ji mirov karê her weha bêne ser ziman.

Li wir di wê deme ku em man de me gelek cihen xweşik dît.Me gelek cihên ku kevn dît. Ew cihên kevn ku demên berê mabûn man.Em li wanderan ji man.Me ewder ji dîtin.Mîr Îsan em li wanderan ji garandin.Mîr Isan mirovekî ku bitifre bû.Di wê dema ku em li wir man de me ev yeka baş û qanc fahm kir.Piştire wî eleqeyeka mazin ji şanî me da.Her weha me li mala wî xwe li mala xwe hîs kir.Piştire wê şevê ku me civata xwe ji weha derbas kir, êdî piştire me kare razena xwe kir.Mîr Isan cihekî ku xweş bû ji me re dabû amedekirin û em têde bicih kirin ji bo ku em xwe rehet hîsbikin.Mala wî mazin bû.Wî ji xwe re malaka mazin çêkiribû.Jê re di got ku mal.Lê bi rastî ku mirov lê dimeyîzend, ew ne mal bû, ew qasrak bû.Qasra mîrekî ku mazin bû.Qasra mîrekî ku ji xwe qayîl bû û ji xwe bitifre bû.Mirov gava ku li mala wî di meyîzend, her weha ev yeka dihata bîra mirov di wê heyeme de.

Piştire ku wê şevê me şeva xwe li wir derbas kir, êdî piştire em ji ku bi sibeh hê zûkane rabûne ser xwe di wê heyeme de.Ji xwe divîbû ku em rabû bana.Ji ber du sedemen.Sedeme pêşî ew bû ku em mêhvan bûn û divîbu ku em bi nîzan bana.Ji ber vê yekê ji divîbû ku em zû rabûbana.Sedeme dî ji ew bû ku emê wê rojê dise ketibana re de.Ji ber ku em ne mêhvanên ku li wir bi sekinên bûn.Em mêhvanê çûne bûn.

Di şevê de em ketina xawa xwe de û hinekî ji me xwe rehet kir.Lê xew zêde ji ne dikete çavên min de.Ji ber ku rewşa Bedren di aqle min de bû.Em di riyeye ku di çûne şer de bûn.Ez gelekî û gelekî li ser wan dihizirîm.Min çi kiribana û ne kiribana ji ew ji aqle min ne diçûn û hişê min hertimî li ser wan bû.Ma gelo nahaka rewşa wan çawa ya.Mîr Şirxan çi anîye serê wan?Her weha di serê min de bû.Ez gelekî û gelekî li ser wan dihizirîm.Di wê heyeme ku Ez di nav cihê xwe de li ser cihê xwe ji bûm, ew di aqle min de bûn.Piştire min hê ku ez li mal bûm min hinek Nûçevan şandibûn, lê belê ji wan ji piştire min ti agahî ne girtibû.Ew ji çûbû bûn û piştire ew ji ne vegerehe bûn.

Gava ku ez çûbûbûma ser cihê û min xwe dirêj kiribû, êdi her weha di nav cihen de ez ji xwe re dihizirîm.Her weha ez karim bêjim haya ku dem bûbû ber sibehê, êdî ez di hizirande mabûm.Min fahm ne kiribû ku

dem çawa buhurtibû.Lê belê buhurtibû û gahabû ber sibehe.Hindik mabû ku fecir vede.Piştire ku hinekî dî ji dem têve çû, êdî di nav cihê xwe de hama wilo ez ji xwe çûbûm û ketibûma xawe de.Gava ku herweha ez ji xwe çûbûm ber sibehe bû.Weke qadereke ji ez wilo mabûm.Lê zêde ne mabûm.Piştire ku bûbû ber sibehe, êdî hêdî hêdî mirovên ku karê wan hebû dirabûne ser xwe di wê heyeme de.Gava ku di rabûne xwe ji, êdî min ji taqaraqa wan dikir.Bi taqaraqa wan re ez ji rabûme ser di wê heyeme de.Gava ku ez rabûma ser xwe, êdî piştire ji xwe xewe min ne hat.Piştire êdî ez ji nav cihê xwe ji rabûm û min xwe adiland û derketima derve ku hinekî bêhne xwe bistênim.Gava ku ez rabûm, êdî ez derketime derve.Gava ku ez derketim ji ji min wê ya ku tenê hinek mirovên ku karê wan heya rabûna ser xwe di wê heyeme de.Lê gava ku ez derketim, êdî li deve derî ez rastî Mîr Isan ji hatim.Ew ji rabû bû ser di wê heyeme de.Gava ku li deve derî ez rastî wî hatim, êdî me bi hev re ji hevdû re roj başî kişand û piştire me da rax hevdû û em bi hev re hineki ji xwe re garahan.

Gava ku em çûn ku hinekî ji xwe re bigerihin, êdî em hinekî ji male ji dûr ketin.Em bi ber alîye ava Wan e ve çûn.Avaka ku mazin bû.Lê hinekî ji me dûr bû.Lê ji dûr ve ji dihata xuya kirin.Gava ku em bi ber wir ve çûn, êdî piştire bi qadereke re min dît ku wa rojê hêdî hêdî sor kir û derket.Roj gava ku ji alîye Wan e ve ji alîye ava ve ku derdiket sor bû.Di wê dema pêşî de ku derdiket bawer bika li min weke palasotkeke êgir hat.Piştire êdî hêdî hêdî roj ku derdiket, êdî dinye rahnî dikir û germ dikir.Roja roje derdiket.Roja roje ya pêşî ku derdiket xweşik bû.Piştire ku roj bilind dibê, êdî piştire bitavahî dikê rahnî.

Ez û Mîr Isan bi hev re weke qadereke biaxiftin çûn.Em ji xwe re diaxivin û diçûn.Di wê heyeme de heye me ji je nebû ku em çend çûne.Piştire ku em hinekî her weha çûn, êdî piştire hinekî ji malê dûr em hatine xwe ku emê hinekî zêde ji ji malê dûr ketina.Piştire ku me her weha dît, êdî piştire me berê xwe da malê û kir ku em herine malê.Di wê heyeme de ji ber ku em hinekî dûr ketibûn, êdî piştire ji male ji hinek mirovên ketibûna re de û dabûna pey me ku xwe bigihinine me û bi me re bin.Piştire gava ku em vegerehebûn,êdî di rê de divegerehendine de em gahana wan.Gava ku em gahana wan, êdî ji me re roj başî kişandin û me ji ji wan re roj başî kişand û êdî piştire me da rax hevdû û em hatin ku werine male.

Piştire bi kadereke re em gahana male.Gava ku em gahana mal, êdî em çî bigihine malê.Êdî min dît ku wa li malê sofreyeke xwerine ji bo taştê

wa hatîye amedekirin ku gelekî û gelekî xweşik. Piştire ku êm hatine ber sofere, êdî piştire Mîr Isan gote me *kerembikin rûnihên!* Êdî piştire em li ser wê sofere rûniştin. Gava ku em rûniştin, êdî em hem ji xwe re diaxivin û hem ji me taştê ya xwe dikir. Piştire ku me taştê ya xwe kir, êdî piştire em bi hev re di pêşengîye Mîr Isan de buhurtina mezele rûniştinê. Gava ku em buhurtine wêdere, êdî piştire em hinekî dî ji rûniştin û piştire min gote Mîr Isan divêt ku êm nahaka bi rê bikevin. Wî ji gote me win hinekî dî ji ma bana. Em ji mêhvantîya wa têr ne bûn. Piştire min gotîyê de, ti ji piştire ku me vegerehen, divêt ku ti were mêhvandarîye min li Cizîre bota. Wî ji piştire got bila ser çavan û piştire em bi hev re rabûne ser xwe ku em bi rê bikevin. Gava ku em bi rê ketin Mîr Isan gelek dîyarî û tiştên ku pêdivîye me pê hebû bi me re şand. Piştire êdî em bi riye xwe ketin. ..

Gava ku em bi rê ketin haya ku em hatine vir her weha me gelek cih û wahren xweş û xweşik dît. Me li wan bêhn stand û me ewder ji dîtin. Li wanderan ji em rastî mêhvandarîyeka mazin hatin. Her cihê ku em çûne de li wir em rastî eleqeyeka mazin hatin. Her weha ez karim bêjim haya ku em hatine vir riya me xweş û baş çû.

Di riya me de biqasî ku me cih û war dîtin her weha wilo ji me gelek mirov ji dîtin. Gava ku mirov got ku me gelek mirov dîtin, êdî ev gotin di hundirê xwe de nêzîkatîyekê ji di parazê. Nêzîkatîyeka baş di parazê. Gava ku mirov got ku mirov rastî miroven hat, êdî mirov dibêje ku mirov rastî eleqeyeka baş hatîya û hinek miroven bas hatîya. Ev gotin ji bo me girîng e. Hertimî em bi kar tenên. Gava ku em bi kar tînin ji, êdî her weha em wê di gelek watayên mazin de bi kar tînin.

Vêce ême nahaka li vir in. Me gelek rê qad kir û em hatina haya vir. Em li vir ji ne sekinîn. Eme ji vir ji riya xwe dirêj bikin û herine ser Mîr Şirxan. Bila Mîr Şirxan fahmbike ku mîre bota kî ya û ne çî ya. Ku Mîre bota ku riyek qadkir, wê riyê vala qad nekê. Pêşî di hizirê û divezinenê û piştire gava xwe diavêje. Divêt ku wilo ji bê. Vêce emê nahaka çin û xwe gihênine Mîr Şirxan û ême xwe ji şan wî xin. Bila bi qancî û bi xirabî ji mîre bota nas bikê. Bila fahm bikê ku Mîre bota li yekî hata xazabe, êdî xazaba wî mazin e. Bila zanibê ku hêrsa mîre bota mazine û ti kesek ji wê nikaribê ku ji bin derkeve. Bedren ji birayê min bû. Riya wî ketibû wir de û li wir gava ku rê ye wî dikeve wir de, êdî keçikeke bi nav Gûlîstanê nas dike. Ew û keçik hij hevdû dikan. Piştire dikan bigihênine hevdû. Lê belê Mîr Şirxan ka ji ber çî li pêşîye wan bûya asteng? An ji hinek kêmesî li wî ditine? Eme binin. Lê ku tiştêk anîbê serê wan wê ti car ji ji nikaribe ku xwe ji me xilas bikê. Me gotine xwe her

weha gotiye û gotin ji ti ji zane ku careke ji devê mirovê mîr derdikeve. Gotina mîr ne bê du car di ti carî jî. ...

.....

Mîr bota piştî ku her weha dirêj û dirêj ji Mîre gilîdage Mîr Mîrsan re anî bû ser ziman, êdî Mîr Mîrsan rastî çî bû fahm kiribû. Mîr Mîrsan ji mirovakî ku bi zane bû. Li dora wî gelek mirovên ku bi zane hebûn. Gelek mirovên ku bizane li civata wî dirûniştin. Mirovên ku ji herême ji gelek deverên dîn dihatin ku li civate bimênin û lê bihisenin hebûn. Mîre bota ji nave wî li wir hatibû bihistin. Lê Mîr Mîrsan ji xwe ji mîre bota kem ne di dît. Di zanebûne de xwe kem ne di dît.

Di dema Mîr Mîrsan de li li gilîdage û li dora aramî serdest bû. Aşitî hebû. Zêde bûn hebû. Herkesekî malê xwe zêde dikir. Li Gilîdage û li dora wê li herêmên wê kûrd û Êrmenî bihev re di aramî û aşitîye de jîn dibûn. Weke gelekî bûn. Jiyanaka wan ya weke hevdu û li pêş hebû. Malê wan zêde bû û dewlemend bûn. Li civata Mîr Mîrsan ne tenê kurdên Musulman hebûn. Kurdên êzîdî ji û êrmenî ji hebûn. Hemûken ji di aramîyekê de bi hev re jîn dibûn.

Mîre bota gava ku diçê wir vê yekê dibîne û gelekî û gelekî ji wê rewşê re kêfe wî tê. Bêhne wî fireh dibê. Bêhne mirov di aramîye de bêhtir derdikeve.

Gilîdage û li dore, kurdên êzîdî ji û kurdên şafi ji û êrmenî ji gelek hebûn û ezîyeteke mazin dîtibûn. Musulmantîye şafitîye ne weke musulmantîye sūnnîtiyê ya. Ew musulmantî bi zêdeyî ji di civaknasîya civake de bi wate bû û miroven tanî ser ziman. Kurd axlabê wan şafi bûn. Salahattinî Eyyûbî ji kurdê şafi bû. Bavê wî Eyûb mêrekî ku mazin bû û kurê Şadî bû. Ew mirovekî mazin bû. Jiyaneke ku mazin û bi zane buhurand.

Kurd hama beja hemû şafi ne. Musulmantîye şafitîyê zêde li hêze ne hizirê. Bizêdeyî ji li ser qancbûne û xwazabûne disekinê. Lê sūnnitî ne wilo ya. Sūnnitî bi zêdeyî ji li ser temenê desthilatdarîyê ava ya û hizrên musulmantîyê yên ku hena ji li gor xwe tenê ser ziman. Ji ber ku bi hêze xwe re mazine. Lê Salahattinî Eyyûbî li ber vê yekê rabû di dema xwe de. Wî şafitî mazin kir. Wî, piştî herêm hemû heya bi Misre kira bin destê xwe de. Wî nêzîkatîyê de di di olê de bi pêş xist. Şafitî di temenê wê nêzîkatîyê de bû. Şafitî musulmantîye di nav me kurdan de bû. Li hinek herême dervî kurdistanê ji hinek mirovên ku şafitî diparastin hebûn, lê hinekî ew ji me cude bûn. Lê sūnnitî ji musulmantîye ku axlabe di nav araben de bû. Piştî Salahattinî Eyyûbî re ji, êdî pêvejoyeke nû dest pê

kir.Xalifa Mûtazî ji ji Baxda yê cude tevdigerehe.Berî hingê Salahattinî Eyyûbî ji ji ber ku ew ne di riyeke baş de meşîbû çûbû ser qasre wan.Piştre hatibûna rê.Lê piştre caraka dî piştî wî re xirabûn çêbû bû bi wan re.

Li herêmên me, di nav me de şafitî heya.Em şafitîyê di parazên.Li herêmên kurdîstanê hema bêja li hemûkan şafitî serdest e.Piştî salahatinî eyyûbî re êdî bêhtir serdest bû.

Li herême Gilîdage de her weha hê şafitîye kurê Eyûb jin dibû.Mîr Mîrsan ji bizanebûne xwe re ew yeka tanî ser ziman.Ew yeka bi mirovên dide fahmkirin.Divêt ku ez bêjim ku rêzeke mazin ji Mîr Mîrsan re di alîye xalkê de hebû.Li gotina wî dihata hisandin.Mirovên ku li gotina wan were hisandin divêt ku mirovne ku zane bin.Ew ji mirovekî ku mazin bû.Mîr Tacdin ji gava ku çûbû nig wî û li nig wî rûniştibû, ji wî gelek tişt fêr kiribû.Rêzan ji di wê heyeme de li nig Mîr rûniştî bû.

Mîr Mîrsan piştre ku bi hev re diaxivin, êdî piştre gelekî û gelekî hij hevdû dikin.Piştre ji hevdû re dibina wekbav û bira.Mîre bota piştî ku tê wir, êdî li wir rojêke dimenê û mirovên wêdere yên ku mazin û zane hema bêja hemûkan nasdikê.Bi wan re dirûnihê û li wan dihisenê û xwe bi wan dide naskirin.Li gotine wan dihisenê û dimeyîzenê ku ka çênd bi zane ne.Bi xwe ji zanebûne xwe ji di nav wan de têne ser ziman.Wan li xwe ji dide hisandin.Her weha bi wan re li civata wan dirûnihê û li wan dihisenê ji.Mîre bota piştre digihijê wê qanaate ku ew mirovên ku wî li wan hisend bû mirovne ku bizanebûn bûn.Mirovên weke Mîr Mîrsan bûn ku wî li wan hisand bû.Zanebûne wan hebû û bizanibûn ku diaxivîn.Zanibûn ku wê çî û çawa bênine ser ziman û bêjin.

Mîr Mîrsan her weha Mîre bota ne tenê li civata xwe da rûniştandin.Hê wî li gelek cihên dî ji da rûniştandin.Hê wî li gelek civatên dî ji da runistandin.Li wanderan ji, wan da hisandin. Her weha Mîre bota li herême hemûkî di gerehe û herême nasdikê.Herême Gilîdage ji bi nav û deng bû.Ku ne weke Botanê ji bêne ji, li dise divêt ku mirov bêje ku ne kêmfî botanê ji bû. Ewder ji bi nav û deng bû.Çîyayê Ararate hertimî bala mirovan mazin kişand bû ser xwe di her demê de.Li dora wêdere ji mirovên ku zane hebûn.Mîre bota gelek mirov ji wir berê ji nas kiribû.Gava ku ji wir hatibûna Cizîre bota, êdî wan ew nas kiribûn.Ji wir hatibûna Cizîre bota û li civata mîr rûniştibûn û bahsa wêdere û hevîrdore wêderê kiribûn.Gava ku bahs kiribûn ji, êdî mirovê bota hiskiribû û fêrbû bû.Tiştê ku bihisti bû ji di serê wî de bû di wê heyeme de.Wî ji bîr ne kiribû.

Mîre bota piştre ku her weha li herême Gilîdage hinekî dimenê piştre êdî dikê ku bi keve rê ya xwe de û herê ser Mîr Şîrxan. Bedren di wê heyeme de di aqle wî de bû. Ji xwe ti carî ji ew ji aqle wî derneketibû.

Piştre ku mîre bota li wir ji rojekê dimenê, êdî piştre caraka dî di keve rê ya xwe de. Gava ku di kevina rê de, êdî Rêzan ji di rax wî de ya. Mîre bota bi mirovên ku bi pêre ne ku di keve rê de, êdî piştre ku demeke di rê de dimenên piştre digihenê ber herême Hingegirkê. Li wir êdî wê bi Mîr Şîrxan re ru bi ru hatibanan.

Piştre ku Mîr bota bi yên ku bi pêrebûn re digihe nêzîkî wir, êdî piştre dilperîye mirovên ji zêdetir dibê. Wê çi bûbana êdî? Ew yeka ji ne kifş bû. Mîre bota ji Cizîre bota bi gelek mirovên re ji bo şer rê girtibû û hatibû wir. Mirovên ku bi wî re hatibûn ji ji bo wê yekê hatibûn. Hemûkan ji herweha ji alîye deronîya xwe ve amedebûn. Vêce ka wê çi bûbana, êdî wê di demê de hatibana xuyakirin. Mîre bota ji gava ku li pêşîye mirovên ku bi pêre hatibûn re digihê wir, êdî weke ku hinekî bi dilper dibê. Lê bi zêdeyî ji Bedren di aqle wî de ya. Li ser wî di hizire ku ka ew çawa ya û di çi rewşê de ya.

Şîvan xaber ji mîr re şand bû, êdî gotibû ku ew nahaka di zindane de ya. Şîvan mirovê ku şand bû, hemû tişt jê re gotibû ku ji mîr re bêjê. Bahsa Gûlîstanê ji kiribû. Bahsa keça Şîvan Nazê ji kiribû ku çawa di naqabîna wan de çûbû û piştre hatibû kifşkirin.

Mîre bota ku bi sîwarên ku ew li pêşîye wan bû ku digihe wir, êdî ew tiştên ku nûcevanê ku Şîvan ji wî re şand bû û wî ji wî re gotibûn di serê wî de bûn. Wî di serê xwe de dibir û di anî. Divîbû ku tişteke xalat ne hatana kirin. Mîre bota bi sîwarên pêre bûn nahaka hatibûna wir. Mirovên ku pêre şer bikin ji hemû ji Simbêl qaytan bûn, Nahaka li wir bûn. Vêce ku şerek ru dabana û qawimî bana, êdî wê rewş çawa bûbana û çi derketibana hole ji, ew ji weke ku ne kifş bu. Ku şerek qawimî bana, wê rewşa Bedren û Gêlîstanê ji bandûr kiribana. Wî vê yekê zanibû. Ji ber vê yekê divîbû ku li ser gavên ku wê werine avêtin baş û qanc bihatana hizirandin. Mîre bota, divîbû ku ti kêmesî ne hiştibana ku bûbana.

Piştre ku hinekî dî ji diçin, êdî piştre bi tavahî êdî digihine nêzîkî herême ku wê herine de. Êdî ji dûr ve cihê ku wê herine de dihata xuyakirin. Lê gava ku digihine nêzîkî wir, mîre bota nehêle ku hêze wî zêde herê û nêzîkî wir bibê. Nehêle ku hêze wî bikeve cihekî ku jê re ne baş bê. Li wir li ber herême lê hinekî ji navende dûr avak ji hebû ku diharikî. Ji wê ave wirde ji daristanak hebû. Daristanaka ku gelekî û gelekî mazin bû dihata xuyakirin. Mîre bota li nêzîkî wêderê hêze xwe bicih kir

û gote mirovên ku bi pêrebun awlakarîya xwe bigrin. Gava ku mîre bota her weha got, êdî piştire mirovên ku bi pêrebun ji ne sekinîn û dicihde bidest girtine awlakarîya kirin. Gava ku li wir bicih bûn, êdî piştire Mîre bota bihazn di keve hizran de. Mîre bota xwe ji şerekî weke ku *şere Memê Alan* re amede dikir. Şerê Memê Alan ji şerekî bu bi nav û deng bû. Di wî şerî de gelek mêrenî hatibûn kirin. Mêrenîya Memê Alan bi nav û deng derdikeve û belav dibe. Vêce Mîre bota nahaka li ber ku şerekî wilo bû. Mirovên ku pêrebun ji hemûkan ji mirovên ku li ser xwe bûn û mirovên ku simbel qaytan bûn. Hemûkan çavên ji tiştêkî ne di tirseha. Hemûkan ji mirovên ku bi mêrentîye re bi nav deng bun.

Rêzan ji mirovakî ku mîr bû û di nav wan de bû. Lê hê ji Mîre bota nizanî bû ku ew kurê Xanemîr bû. Rêzan li nig wî disekinî.

Piştire ku mîre bota bi hêze xwe re li wir bicihbû bû, êdî piştire ne bi gelekî pê tê hisandin ku mîre bota bi hêze xwe re hatîye wir ku bi Mîr Şirxan re bi keve şer de. Piştî ku her weha tê hisandin, êdî piştire çûn û hatin li herême ji zêde dibin. Nav û dengê mîre bota heya. Hêze artişa wî ji weke wî bi nav û deng e. Haçîka nave wî û hêze wî dibihizê, êdî di cihê xwe de dimenê sekinî. Hêzeke wilo nahaka hatibû ser wê herême. Piştire xaber diçê guhê Mîr Şirxan ji di wê heyeme de. Mîr Şirxan gava ku xaber diçê guhê wî, êdî piştire hinekî di cihê xwe de dirûnihê û bidest hizirandine dikê. Hêze mîre bota hatibû ser wî. Ti kesekî di wê heyeme de ne dixwest ku ne bi keve hevberê hêze mîre bota de û ne ji dixwest ku bibe yekî li hevberê wî. Ji ber ku gava ku her weha bihatan hiskirin, ji bo rêz û rûmete wan baş û qanc ne dihata dîtîn. Mirovên ku his kiribena ku mîre bota bi hêze xwe ve çûye ser wan, êdî wê hiziribana ku ew ne mirovekî ku başe. Wê hiziriban ku demekî ew mirovekî ku ne qance haya ku mîre bota hêze xwe da ya dora xwe û çûya ser wî di wê heyeme de. Qancî ji navê mîre bota dihata zanîn. Ne qancî ji li hevberê mîre bota herweha dihata zanîn.

Piştire ku Mîr Şirxan ji hineki hizirî, êdî piştire komak ji mirovên li dora xwe ji yên aqilmend çêdike û dişenê ku herine nig mîre bota û pêrebun hevdiştine bikin. Mîr Şirxan zanibû ku ku ketina hevberê mîre bota û pêrebun şer ji kiribana û ew têk ji biribana wê navê wî ne bas hatibana bi hîstin. Vê carê, wê hatibana gotin ku 'ne qancan qanc têk birin'. Divêt ku êm li nig yên qanc bi sekinin. Vê carê, wê Mîr Şirxan hêzeke hê maztir li hevberê xwe dîtibana. Ji alîyekî dî ve ji rewşa Bedren de û di rewşa Gûlîstanê de ji hinek pêşketinên dî ji çêbû bûn û hê ji heya mîre bota ji

wan pêşketinên nû ne bû. Koma aqilmenda ya ku wê çûbana û mîre bota dîtibana wê herweha rewşên dawîye ji ji wî re bianîban ser ziman.

Mîre bota bi hêze xwe re piştî ku li wir bicih bûbû, êdî piştî ku demek têve çûbû û rewş ji ketibû dilperîyekê de. Hinek mirovên ku li dora wî bûn û zanebûn ew ji dihizirîn. Mîre bota ku biryar dabana bi serê xwe dida. Lê belê berî hingê ji bi mirovên bi zane re ji diaxivî. Her weha rewşeke wî hebû. Nahaka ji li dora wi gelek mirovên ku zane hebûn.

Piştî ku mîre bota bi sêwarên xwe re hatibû û li ber navende bi cihbû bû, êdî piştî wê zêde ji ne mabana. Ji xwe wî kara xwe dikir ku ji mirovên xwe re bêje ku ji ber çûne ser navende kare xwe bikin. Çawa ku her weha kara xwe dikê ku bêjê, êdî piştî mirovekî wî bilezeke re tê nig wî û dibêjiyêde ku wa hinek mirovên wê biber me ve tîn. Mîre bota gava ku di pirse ku ka ew kîne, êdî piştî yê ku xaber anîbû ji wî re êdî dibêje ku 'mîre min, weke ku hinek mirovên ku werin û bi tê re bidin û bistênin tîn. Mîre bota gava ku wilo his dîke ji mirovê xwe, êdî di bêjê wî herin û wan pêşwazî bikin ku ka kî ne. Piştî ku mîre bota weha dibêjê, êdî piştî ew dicihde diçê û hinek mirovên di ji dihilde bi xwe re û bi ber wan ve diçê. Gava ku ew diçin, êdî piştî li hinekî li pêşîye cihê ku mirovên mire bota bicihbûne digihine hevdû. Gava ku digihine hevdû, êdî yên ku çûbûne pêşîye wan dibînin ku wa ew hinek mirovên ku navserî xwe ne. Weke mirovna ku zane ne. Piştî ku digihine hevdû, êdî ew dibêjinê yên ku hatine pêşîye wan 'me bibina nig mîre mazin mîre bota'. Gava ku ew wilo dibêjin, êdî ew wan dihildin û tînin ku bibine nig mîre bota. Lê gava ku ew mirovên mîr ku digihine wan û fahm dikin ku hinek mirovên û hatine ku mîr bibînin, êdî piştî dicihde ji xaynê wan mirovên ku bi wan re tîn hinek mirovên di ji li pêşîye wan xwe digihine nig mîr û jê re tînine ser ziman ku hinek mirovên û hatine ku bi terê hevdîtine bikin. Piştî ku mîre bota her weha xabere dihilde, êdî piştî ew xwe amede dikê û li bendî wan di sekine. Piştî ku ew mirovên ku hatibûn ku mîre bota bibînin ku hatin, êdî rastûrast wan dibina ber mîre bota. Ku ew tîne ber mîre bota, êdî mîre bota fahm dikê ku ew mirovên ku hatine hinek mirovên zane ne û aqlê wan mazin ne. Ku mîr her weha fahm dikê, êdî li ber wan dirabê. Ku mîr dirabe, êdî yên bi mîr re û li dor wî ne ji bi wî re dirabina ser xwe di wê heyeme de li ber wan. Piştî gava ku ew mirovên hatin û li ber mîre bota sekinin, êdî wan ji fahm kir ku mîre bota mîreki ku bi aqil e. Piştî wan rêze xwe jê re nîşan da û piştî mîre bota ew dana rûniştandin û piştî mîre bota kir ku li wan bihisêne. Gava ku ew ji rûniştin, êdî piştî mîre bota ji fahmkir ku bala wan li ser wî ya. Lê mîre

bota tiştekek tê nede der û weke ku tê dernexistî tevgerêhe di wê heyeme de. Wan ji ev yeka fahm kir. Ji ber ku mirovna bizane bûn, êdî wan ji tevgerên mîr fahm dikirin û têdigihîştin. Piştêre ku li hevdu rûniştin, êdî piştêre yekî ku di nav wan de bû û pîr bû û nave Birehimê tilê bû li ber mîre bota bidest axiftinê kir.

'Mîre min pêşî ez bêjim ku win bixêr û silemet hatine vir. Lê me ne dixwest ku win weha werine vir. Ji ber ku rêze me ji weke herkesekî ji mîre bota û şerefe wî re heya. Lê em zanin ku mîre bota ji ber çî hatîye vir. Lê em hatine vir ku ji mîre xwe bêjin ku ti hewcatî bi vê yekê nîn e. Hawcatî bi şer nîn e di nav me de. Em ji bo vê yekê bêjin ji mîre xwe re hatin.

Berî hingî ez ji mîre xwe re vê yekê bêjim da qana bê fahm kirin. Mîre min ji zane ku Bedrenê ku ji malê mîre min berî nahaka hatibû vir û ew û keça mîre me Mîr Şirxan dil ketibûne hevdu de. Lê piştêre pîrsgîrekeke ne baş qawimî. Ew pîrsgîrek ji her weha li ser hevdu dîtine wan bû. Gava ku Bedren tê vêdere, êdî ew keça mîre min Gûlîstanê hevdu dibînin û hij hevdu dikin. Piştêre mîre me ji bi yekê dihisehe. Gava ku pê dihisehe ji, êdî hinekî aciz dibê. Acizbûne wî ji ji ber ku bidizîke wan hevdu dîtîya û heya wî jê nîn e. Piştêre li ser vê yekê gotine xwe dibêje ku dibêje ku bila ew newêne nig hevdu. Lê piştî vê yekê re ji tenê nig hevdu. Dil ku agire evîne ketîye de li fermanan ne hisenê. Ya wan ji wilo bû.

Piştêre ku carake di ji mîre me pê dihisehe, êdî piştêre li ser gotina xwe ji bo bisekine qadaxe kirine derketine ji keça xwe re dide. Piştêre Keça şêwirmende wî Şivan Nazê ji alî wan dike ku werine nig hevdu. Nazê ji û Gûlîstanê û dayîka wê ji û Şivan bixwe ji fahm dikin ku mîre me ne xweze ku ew bigihine hevdu. Li ser vê yekê êdî Xatûna wî bi wî re di peyvê û Şivan ji hinek nûçevanan dişenê nig tê. Nazê ji alî wan dikê ku werine nig hevdu. Piştêre gava ku Mîr pê dihisehe ku Nazê ji alî wan dikê ku ew werine nig hevdu, êdî Nazê ji digire û Bedren ji digire dikê Zindane de û keça xwe ji digire û dikê hundurê û ne hêle ku derkeve. Herweha qadaxe kirina didenê ser wê ku bi Bedren re hevdtine neke. Piştêre ji ber ku Nazê keça Şivan û ew ji hij Şivan dikê ku wê di berdan. Lê Bedren ne berde. Keça xwe ji ne berde ku derkeve derve. Li ser vê yekê Nazê caraka dî ji ne sekne û dikê ku wan bêne nig hevdu. Piştêre Nazê ji bavê xwe ji alîkarîye dixweze û bave wê Şivan ji alîkarîye dide wan û dikin Bedren ji Zindane derxin û bi Gûlîstanê re bigihînine hevdu û herdûkan bi awla bişênine Cizîre bota. Lê ev yeka ji pêk ne yê. Gava ku ew Bedren ji zindane derdixin û Gûlîstane ji ji Mezele wê derdixin û

digihinine hevdû û wan tênine ber navende ku wan bişênin,êdî piştire Mirovekî ku li mala Mîr Şirxan sûxretî dikir dicihde diçê û xabere digihine mîr.Gava ku mîr her weha xaber dibihîze, êdî gelekî û gelekî aciz dibe.Gava ku Şivan û Nazê her weha ev levhatin çêkirine, êdî li gor wê hizirine û hinek mirovên ku ji bo awlakarîye ku wan haya Cizîre bota bi wan re bin ji amede dikin.Wê li pişt daristane wê gahaban hevdû û wê bi rê ketiban.Lê nabê û çawa ku mîr Şirxan xaber hildide, êdî dicihde hinek mirovên ku leşker li pey wan dişêne û ew ji wan digirin û tênine male.Mîr Şirxan li ser vê yekê aciz dibê, êdî Bedren caraka dî di avêje zindene û Gûlîstane ji dixê mezele wê de û jê re qadexe yê tene ku derkeve derve.Piştire pê dihise ku Nazê û Şivan ji di nav ve levkîrinê de ne, êdî Şivan ji dike Zindene de.Nazê ji dike nig Gûlîstanê de û ji wê re ji derketine qadexe dike.

Piştire ev rewş tê bihiştin û xalk gelekî û gelekî pê aciz dibê.Ji ber vê yekê ji nav xalkê êdî deng tèn ku bila mirovên bizane bikevine devre de û ve rewşê rast bikin.Ji ber ku xalk ji hij mîre me dikê êdî pê diêşehe.Xalk gelekî û gelekî hij mîre bota dikê.Piştire Komak ji mirovên pîr digihine hevdû û tene pêşîye Mîr Şirxan û dikin ku jê re bêjin ku Bedren berde û Bigihine keça xwe Gûlîstane û dile xalke ji xweş bikê.Di nav we koma mirovên pîr de xatûne wî ji heya. Ew ji dixweze ku rewş bi başî were çaraser kirin.Ew ji bi wan miroven ku bizane ne re têvdigerihin.Divêt ku mîre min bawer bike ji min ku ez di nav wê kome de bûm.Me ji bo ku rewş bi başî were çaraser kirin gelekî çûn û hatin kir.De ne, mîre min ji zane ku gotine mîren careke ji deve wan derdikeve.Mîre me ji gotine xwe li ser hersbûne xwe gotibu.Vêce ev yeka li pêşîye wî di bû astang ku çaraserîye bêne.Ew ji ber vê yekê re ketibune devre de.Mîre me nexwe, ne li hevberê Bedren û Gûlîstane bû ku werine nig hevdû.Lê ez ji mîre xwe re bêjim ku me piştire ku hinekî bi zore ji be pîrsgirek çaraser kir.Piştire ku xatûna wî hamawîya xwe di avêje pêşîye wî êdî çareser dibê.Me piştire Bedren ji zindene derxist û li ser erêkirine mîre me ji me bi keça wî Gûlîstanê re anî nig hevdû û me soze wan qutkir û piştire me bidest dezgîrene wan kir.Piştire ku me dezgîrene wan ji kir, êdî piştire me bidest dawata wan kir.Piştire me bixêr dawata wan ji kir û ew ji gahana mirede xwe û pîrsgirek ji li gor me çaraser bû.Nahaka vêce, ez ji mîre xwe bêjim ku Gûlîstanê û Bedren bişahî li nig hevdû li male xwe jiyana xwe di domênin.

Vêce nahaka xwesteke me ewê ku nahaka mîre me ne weke şarvanakî weke mîre me û ew mirovê ku xalke me ji hijê dike, bila were qasre mîre me. Bila şerefe mîre me ji û şerefe mîre bota li ser lingên bimenê'...

Gava ku Birehim Tilê wilo ji mîre bota re axivî û got, êdî piştê mîre bota ji hinek di cihê xwe de ma sekinî û piştê her weha gotin li Birehim Tilê vegevend;

'Gotinên tê li ser serê min, ez wan erê dikim. Tiştê ku min ji gotinên tê fahmkir, we pirsgirek di naqabîna xwe de çaraser kirîya. Wê, biqasî ku tê ji min re anî ser ziman nêzîkatîyeke aqilmend kirîya. Ez ji vê yekê baş dibînê. Medam ku wa her weha bi riyeke aqilmend pirsgirek çaraser kirîya, êdî wê tiştek di nava me de ne qawimê. Lê ma ka çima mîre wa ne bi wa re ya. Ew çima wî çaxî ne hat ku me pêşwazî bikê?'

Gava ku mîre bota her weha dibêje, êdî dise Birehim tilî di keve devre de û di axivê û her weha li mîr divegerenê;

'Mîre min ji ku erê bikê, bila nahaka bi me re were em herine navende û şan û şerefe mîre xwe şanî xalke bidin. Ew ji nahaka di rê de ne ku werine nig mîre me. Nahaka di rê de ne ku werine pêşîye mîre bota'.

Gava ku Birehim tilê her weha axivê, êdî piştê mîre bota got bila û hêze xwe li hevdû da hevdû û ketine rê de ku herine navende. Mîre bota bi nav û deng bû. Şerefe wî hebû. Navê wî hebû. Li Kurdistanê yekî ku nave mîre bota û ji mazinatîya wî bêxaber bê nîn e.

Mîre bota bi niyete ku wê şerekî ku mazin kiribana hatibû wir. Her weha amedekarîyên xwe kiribû û hatibû wir. Lê gava ku hatibû wir û piştê ku hinek mirovên aqilmend ku hatibûn û pêre axivî bûn, êdî piştê rewş bi carake re hatibû guharandin.

Piştê ku mîre bota kete rex wan mirovên aqilmend de û hêze xwe da rax xwe û berê xwe da navende Hingegirkê, êdî hê ku mîre bota bi yên ku bi pêrebûn re ku hê zêde ne çûyîn di rê de digihe Mîr Şirxan û bi hev re di rê de her weha tenê berembere hevdû. Piştê Mîr Şirxan ji mîre bota axiftineke ku weke ku afûye yê xwe bixweze dikê û piştê dile mîre bota ji xweş dibû û êdî piştê bihevre didine rex hevdû û dicine navende. Gava ku diçin û dikevîne navende de piştê mîre bota dibîne ku wa gelek mirov ji xalke wê li hevîye wî ne. Mîre bota gava ku vê yekê dibîne, êdî gelekî û gelekî kefe wî tê û piştê li nav wan mirovên ku li pêşîye wî disekine û ji haspe xwe yê maneş û sipî ji paya dibû û bi wan re dimesê. Piştê êdî Bedren ji û Gûlîstanê ji tene pêşîye wî û Gûlîstanê diçê û milê mîr û mac dikê û piştê didine rex hevdû û bi hev re tene hundir. Mîre bota piştî ku her weha hatibû wir, êdî rewşeke xweş dibîne, êdî kêfe wî tê. Piştê mîre

bota û Mîr Şîrxan ji dibîne heval û hogirek ji hevdû re. Piştî gelek mirov ji wê xweşbûna di nava wan de diaxivin.

Mîr Şîrxan êdî di wê demê de li qasre xwe mîre bota di azimenê. Mîr Şîrxan Mîre bota bi azimendineke wilo diazimenê ku piştî gelekî û gelekî jê bê axiftin. Mîre bota ji ji vê yekê mumnun dibê. Piştî mîre bota li wir biyareke dide ku Bedren û xatûne wî Gûlîstanê ji bi hev re werine Cizîre bota û li wir jin bibin. Mîre bota her weha piştî ku di vegerehe ji, êdî wan bixwere tenê Cizîre bota û ew ji êdî li Cizîre bota jiyana xwe yê ku mayî berdewam dikin.

Piştî gava ku Mîr Şîrxan Mîr bota di azimenê, êdî Rêzan ji di rax wî de ya. Le hejî mîre bota nizane ku ew kurê Xanemîr e. Le li wir hinek mirovên ku bizane û aqilmend hena ku Rêzan nasdikin. Gava ku ew wî dibînen, êdî piştî dibêjin ku ka ew kî ya. Piştî mîre bota pê dihisehe ku ew kî ya. Lê belê mîre bota çawa ku hineken hizir dikir ku mîre bota wê hinek bertekên bide ji, lê mîre bota weke mirovekî ku zane tevgerehe û piştî ku pê hisehe ji ew li nig xwe rûniştand û pêre weke berê têkilîye xwe berdewam kir. Piştî mirovên ku aqilmend çawa ku ev yeka dîtî, êdî çûne nig mîre bota û gotine de 'mîre min ti mirovekî ku asîl î'. Ti em hemû ji di hizre xwe de kirine fihetîyêde. Gava ku mîre bota gote wan çima min we kira fihetîyê de, êdî wan her weha bersiv da mîre bota: 'me hizir dikir ku naqabîna tê û Xanemîr nexweş e, veca gava ku di pê bihisehe tê hinek bertekên ku wî ji nig xwe bikê der bide nîşandin. Lê tê wilo derneket. Ti ji me aqilmendtirî'. Gava ku wan wilo got, êdî piştî mîre her weha li ber wan axivî: 'ye rastî ewê ku mirov ya qancîye derxê pêş û bi pêş bixê. Ye herî hasanî ewê ku mirov ya xirabîyê bide nîşandin. Lê ya herî zor ewê ku mirov ya qanc derve pêş carna. Me, ji pêşîyên xwe fêrkir ku bi aqilmedî têvbigerihin. Li gor min ji ya biaqil evê. Rastê, hinek tiştên ne bas di nav me de buhurtin. Lê me i ro bi Rêzan re ew tiştên ne baş ji ji nav xwe buhurand'. Gava ku mîre bota her weha got, êdî wan mirovên zanist bûn ji mîre bota re bi yek devî gotin ku 'ti mîrî, ti kurê bavê xwe yî'. Piştî mîre bota li ber vê gotinê bêhtir serê xwe bilind kir û li ber wan sekinî û di civata wan aqilmendan de axivî.

Mîre bota piştî ku li wir li mala Mîr Şîrxan weke demeke dimenê, êdî piştî bi Bedren û Gûlîstanê re di vegerehe Cizîre bota. Êdî ji vir pêde wê jiyana wan wê li Cizîre bota li bajarê saristanîyan wê hebûne xwe berdewam kiribana. ....

.....

Dayîka Keçelok her weha bahsa mîre bota ji keçelok re kiribû. Li ser xwerine demeke dirêj rûniştî mabûn. Di wê demê de Dayîka keçelok hem dixwar û hem ji jê re tanî ser ziman. Keçelok ji pirr bi bal li dayîka xwe dihîsand. Dayîka wî pir tişt jê re anîbûna ser ziman. Piştî ku dayîka wî her weha gotine bi ber dawîye dianî, êdî keçelok di serê xwe de bi hizir dibû. Her gotine ku dayîka wî ji wî re gotibû di serê wî de mabû. Wî her gotinên wê di serê xwe de girtibû. Piştî ku dayîka keçelok her weha gotine bidawî kir, êdî piştî hinekî dî ji li ser sofere şîve ma û piştî kir ku ji ser sofere rabê ser xwe. Lê keçelok di wê heyeme de hem dixwar û hem ji dihizirî. Ew di serê xwe de dihizirî ku ka çi dihizirî. Piştî gava ku dayîka rabû bû ser xwe ji ser sofere şîve, êdî ew çûbû mitbaxê ku hinek kare xwe bikê. Piştî ku ew çû, êdî piştî ne bi gelekî re êdî keçelok ji ji ser sofere şîve rabû ser xwe. Gava ku keçelok rabû ser xwe, êdî piştî dayîka wî ji hat ku sofere xwerine bide hevdû ji hole.

Piştî ku keçelok ji ser sofere rabû ser xwe, êdî çûbû paşîye mezela rûniştine û li wir rûniştî bû. Dayîka wî ji kare xwe dikir. Ew ji hem bala wî li dayîka wî bû û hem ji di hizirî. Gotinên dayîka wî di serê wî de diçûn û dihatin. Cizîre bota piştî vegotina dayîka wî ye li ser xwerine ku jê re kiribû, êdî di serê wî de bûbû weke mereqeke. Ma gelo Cizîre bota çawa bû. Miroven wê çawa bûn? Wilqasî bahsa wan bi zanebûn tê kirin. Ma gelo çawa ne? Her weha wî di serê xwe de pirs çêdikirin. Her gotine ku wî ji deve dayîka xwe hiskiribû ji wî di serê xwe de dikira pirs di wê heyeme de.

Keçelok her gotin di wê heyeme de di serê xwe de dikira pirs ji ber ku êdî piştî vegotine dayîka gelek mereq di derbare Cizîre bota û mîre bota de di serê wî de çebû bû êdî ne rehet. Wê çawa ew mereqe xwe buhurand bana? Ev pirsê dî bû di serê wî de di wê heyeme de.

Keçelok kurikekî ku ji kirine re ne kem bû. Gava ku di derbarê tişteki de di serê wî de pirs an ji di derbarê tişteki mereq çêdibû, heya ku ew pirsê xwe bi bersiv ne kiribana an ji ew mereqe xwe ne buhurandina, ne disekinî. Lê ka wê di wê heyeme de ev yeka çawa kiribana? Carna ku mirov li ser tiştina dihizirê ji bo ku pêk bêne, êdî pêşî mirov li riyên baş û qanc di gerehe di serê xwe de. Divirde gava ku mirov bahsa rêyen *baş* û *qanc* bikê bizêdeyî ji mirov bahsa rîyeke hasanî dikê. Baskirin divirde hasanî kirine. Qanckirin ji divirde bi aqil kirina. Keçelok wê divirde ev yeka çawa kiribana? Ev yeka hinekî zor dihat. Cizîre bota ji nig wan gelekî û gelekî dîr bû. Ku ji wir mirov ketibena rê de, dibêt ku bi rojan an ji bi haftêyan di rêyen de mabana. Herweha hinekî zor bû. Keçelok ji haya

wê kêlikê ti riyên dûr ji ne çû ya. Dayîka wî ne hiştîya ku ew rêyen dûr herê. Ji ber ku wê gelekî û gelekî hij kurê xwe dikir û ne dixwest ku tiştek were serê wî. Wê hizir dikir ku herê heya ku tiştek were serê wî. Wê ew hê weke zarokak piçûk di dît. Kurê wê ji bo wê hê mazin ne bûbû. Lê ma kurê kijan dayîke ji bo wê mazin dibê kî? Her dayîk her weha kurê ne xwezê ku ji nig wê herê. Ji ber vê yekê ji nexweze ku mazin bibê. Ji dêla ku nexweze mazin bibê nexweze ku bibîne ku ew mazin bûya. Dayîka keçelok ji her weha têvdigerehe li hevberê keçelok. Lê keçelok mazin bû, êdî. Keçelok ketibû dema balixbûna xwe de. Ew êdî balixbû. Ma ji vê pêde êdî wê çawa mazin bê? Keçelok piştî ku dayîka wî bahsa Cizîre bota û mîre bota kiribû, êdî hinek hizir di serê wî de çêbû bûn û ew di serê wî de dixwarandin.

Dayîka wî gava ku li mitbaxe kare xwe bidawî dikê, êdî piştîre tê û li nig wî dirûnihê û piştîre li nav çavên wî dimeyîzenê û dibêjê 'delale dilê mino, ti çi dihizirê ka ji min re ji bêjê'. Lê keçelok ji dêla ku bersiveke bide wê di wê heyeme de bédeng dimenê. Piştîre gava ku hinekî bi bédeng dimenê êdî piştîre li dayîka xwe dizîvire û jê dixweze ku jê re hinekî dî ji bahsa Cizîre bota bikê. Dayîka wî gava ku ew vê yekê jê dixweze, êdî piştîre dibêjiyê piştîre, lê piştîre jê ji di pirsê ku ka çima wilqasî dixweze ku li ser Cizîre bota pêre biaxivîm. Keçelok di wê heyeme de gava ku dayîka wî her weha weke ku pirseke jê dikê, bersive wê nede. Piştîre gava ku ew herweha dimenê sekîni, êdî piştîre bala dayîka wî diçê wî di wê heyeme de. Lê keçelok ji dêla bersive dayîka xwe ya wê pirse bide, pirseke di jê dike. Her weha jê di pirse ku mirov ji vir bikeve rê mirov wê di çiqasî de bigihê Cizîre bota'. Gava ku keçelok pirseke weha ji dayîka xwe dike, êdî piştîre bala dayîke wî êdî bi tememi diçê ser wî di wê heyeme de.

Piştî ku her weha bala dayîka wî tê ser wî, êdî piştîre herweha dayîka dibêjiyê ku ji wir dûr e. Lê jê di pirse ku ka çima. Gava ku dayîka wî wilo jê di pirsê, êdî keçelok ji dayîka xwe re dibêjê ku 'dîya mina qanc û dêlal li min bihisenê ka êzê ji terê çi bêjim. Ma aybe ku ez bi kevime riyen de û herim ware bave xwe bibînim'. Keçelok gava ku wilo di bêjê, êdî dayîka wî bi bédeng dimenê û bala xwe dide ser wî di wê heyeme de. Dayîka wî, êdî weke ku fahmdikê ku keçelok ji ber çi ew pirsan jê dikê. Dile dayîka wî êdi di wê heyeme de bi dilper diniqûtê û bêhtir êdî dile wê bidest avêtine dikê.

Lê wê êdî fahmkiribu ku keçelok ji di serê xwe de xwe gahandibû hinek hizrên. Wî xwe gahandibû hinek hizren ku ketibana riyen de û çûbana bi ber Cizîre bota ve.

Piştire gava ku dayîka wî ji her weha wilo fahmdikê, êdî hinek ew bi wî re dikeve nîqaşan de. Ji ber ku dayîka wî nexweze ku kurê wê ji nig wê herê. Lê wilo dihata fahm kirin ku keçelok biryara xwe da bû, piştire wan vegotinên dayîka wê yên ji wî re. Piştire ku dayîka wî pêre dikeve hinek nîqaşan de li ser vê yekê û piştire ku fahmdike ku herweha hizrek di serê wî de heya, êdî piştire fahm dikê êdî fêde nekê nîqaş pêre. Ji ber ku wî kirîya serê xwe de. Wî kirîye serê xwe de û êdî dixweze ku herê û Cizire bota ware bav û kalkê xwe bibîne.

Piştî ku keçelok û dayîka nîqas dikan, êdî keçelok bi gotina ku ezê herime Cizîre bota re nîqasha xwe ya bi dayîka xwe re bi encam dikê. Hizrên ku dayîka wî bi vegotinên re kiribûne serê wî de, wî digihine biryaraka weha di wê heyeme de. Keçelok êdî di serê xwe de rêvane Cizîre bota bû. Wê çûbana Cizîre bota û ewder û hevirdor wê dîtibana. Wê warê bavê xwe û dîya xwe dîtibana. ...

Cizira bota, Kurdistan, 1997. Abdusamet yigit

.....